

Mãi Mãi Là Bao Xa

Contents

Mãi Mãi Là Bao Xa	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	10
3. Chương 05-06	20
4. Chương 07-08	29
5. Chương 09-10	39
6. Chương 11-12	47
7. Chương 13-14	55
8. Chương 15-16	65
9. Chương 17-18	73
10. Chương 19-20	81
11. Chương 21-22	88
12. Chương 23-24	93
13. Chương 25-26	102
14. Chương 27-28	111
15. Chương 29-30	119
16. Chương 31-32	128
17. Chương 33-34	137
18. Chương 35-36	147
19. Chương 37-38	161
20. Chương 39-40	171
21. Chương 41-42	188
22. Chương 43-44	202
23. Chương 45-46	211
24. Chương 47-48	221
25. Chương 49-50	230
26. Chương 51-52	242
27. Chương 53-54	258
28. Chương 55-56	269
29. Chương 57-58	282
30. Chương 59-60	298
31. Chương 61-62	313
32. Chương 63-64	326
33. Chương 65-66	338
34. Chương 67-68	349
35. Chương 69 (kết)	363
36. Chương Ngoại Truyện	367

Mãi Mãi Là Bao Xa

Giới thiệu

Tháng tư, mùa anh đào nở hoa rực rỡ. Hoa đào nở rộ đầy cành, rực rỡ sắc màu rơi rơi trong gió. Lăn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-mai-la-bao-xa>

1. Chương 01-02

Trao lăm tình yêu cho anh – Chương 1

Hôm nay đối với Quan Tiêu Úc là một ngày chấn động, cô phải chuyển sang phòng trọ mới.

Kéo theo túi lớn túi nhỏ đổi phòng tất nhiên không phải chuyện gì to tát, điều khiến cô kích động là bạn cùng phòng mới lại chính là người bị các cô mắng suốt ba tháng nay, hồng nhan họa thủy không hẹn mà gặp – Bạch Lăng Lăng!

Nói thật, dùng cụm từ “hồng nhan họa thủy” để miêu tả Bạch Lăng Lăng có hơi khoa trương, nhưng nếu đi hỏi Tâm Di, bạn cùng phòng với Tiểu Úc ở đại học thì chắc chắn cô ấy sẽ không nói thế.

...

“Bạch Lăng Lăng!”

“Quan Tiêu Úc!”

Câu đầu tiên hai người chào nhau trong lần gặp đầu tiên là như vậy.

Tiểu Úc nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá từ trong ra ngoài cô bạn cùng phòng mới, Bạch Lăng Lăng hoàn toàn khác hẳn so với hình dung của cô.

Mái tóc đen mềm mại chấm eo buông xõa tự nhiên, làm tôn lên làn da mịn màng trắng nõn, dáng người cao gầy cân đối bên dưới lớp áo ngủ rộng thùng thình vẫn lộ ra những đường cong quyến rũ. Tuy thoát nhìn giống như hơi thiếu ngủ, nhưng đôi mắt thông minh trong sáng lạnh lợi, vẻ mặt ôn nhu xinh đẹp nên nã khiến người trước mặt cảm thấy rất dễ chịu. Một nữ sinh như vậy nếu đi trong vườn trường hẳn sẽ tạo nên một quang cảnh tuyệt đẹp, nhưng không thể gọi là tuyệt sắc mỹ nhân, càng chẳng nhìn ra ý vị hờn xiêu phách lạc chỗ nào.

Cô có thể làm cho Trịnh Minh Hạo, người được toàn đại học T công nhận là “nhân vật đình đám”, đánh nhau một trận chí tử với bạn thân nhất của anh ta ư?

Tin đồn vẫn còn phải xem lại!

Ba tháng sau, Tiểu Úc nằm trên giường trong phòng ngủ, tay ôm một quyển tiểu thuyết ngôn tình, ánh mắt lại dừng trên người Lăng Lăng.

Cô những tưởng loại nữ sinh “họa thủy” như Lăng Lăng, có thể dùng nhiều thủ đoạn này kia để lượn lờ kết thân với các nam sinh ưu tú một cách thành thạo, nhưng qua một thời gian dài quan sát, cô phát hiện Lăng

Lăng mỗi ngày ngoài việc đến phòng tự học ôn bài, thời gian còn lại đều ở trong phòng ngủ, quên ăn quên ngủ ngồi trước máy tính cười ngây ngô.

Nam sinh có hệ mặt mờ với cô đến một mống cũng không có chứ đừng nói chi yêu đương lăng nhăng.

Trong thâm tâm Tiểu Úc rất muốn chán ghét cô nhưng rốt cuộc chẳng tìm được chỗ nào để ghét.

Có điều cô cũng có nhược điểm, Lăng Lăng rất hiếm khi cự tuyệt yêu cầu của người khác cho dù có khó xử đi nữa. Cô không bao giờ so đo với người ta, cũng không để bụng chuyện gì, mọi việc cứ thoải mái. Chẳng hạn có thể vô tình nhìn thấy sổ tiết kiệm hay thẻ ngân hàng của cô để bữa khắp nơi, hết tiền thì lấy đại một cái đi rút. Cô rất ít khi đi mua sắm, không đam mê hàng hiệu, lên mạng thấy bộ quần áo nào vừa mắt thì đặt mua luôn, chờ người ta giao tới cửa, tất nhiên điều kiện tiên quyết là cô sở hữu một dáng người vượt trên cả tiêu chuẩn người mẫu. Điều khó hiểu nhất là, cô ngay cả ăn cơm cũng không đúng giờ đúng giấc, trên giá sách nhét đầy đồ ăn vặt, khi nào đói thì lấy ra ăn tạm.

Nếu bảo cô không có cá tính thì chẳng có nữ sinh nào cá tính hơn cô cả. Đằng sau vẻ ngoài hiền hòa là một con người bướng bỉnh, không ai có thể kiểm soát suy nghĩ của cô. Thậm chí cô không bao giờ chủ động tâm sự chuyện của mình, ngay cả chuyện gia đình cũng không nhắc đến, lại càng không thích nghe ngóng việc riêng của người khác.

Cho nên ba tháng vừa qua, mọi người sống với nhau hết sức hòa hợp, nhưng chỉ dừng lại ở mức độ sinh hoạt hàng ngày mà thôi.

Hôm nay, Tiểu Úc rốt cuộc không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, bỏ tiểu thuyết trong tay xuống, ngồi dậy trên giường, chọn hỏi một đề tài hơi riêng tư: “Lăng Lăng, lúc tớ vừa về thì gặp anh chàng siêu đẹp trai của khoa cậu, cặp mắt hút hồn vậy mà cũng không chinh phục nổi cậu sao?”

Lăng Lăng thờ ơ lắc lắc đầu, thong thả vén lại mớ tóc rối: “Đẹp trai có mài ra cơm ăn được không?”

Tiểu Úc nghe mà muốn té xỉu, quan niệm tình yêu hậu hiện đại chủ nghĩa gì thế này, thật khiến cô tâm phục khẩu phục mà.

Tiểu Úc tiếp tục nghĩ ngợi, bò xuống giường, cầm ly nước nóng thổi thổi hỏi: “Bạn nam lần trước đến phòng ngủ của chúng ta hình như có tình ý với cậu, hẳn còn nhờ tớ hỏi cậu khi nào cậu có thời gian, hẳn muốn mời cậu đi ăn cơm.”

“Nể mặt cậu vậy! Nhưng với điều kiện là không có lần sau đâu.”

“Tại sao cậu không thử cho hẳn một cơ hội? Gia đình cậu ta chắc chắn rất giàu đó.”

Lăng Lăng bày ra một vẻ mặt “Tha cho tớ đi”: “Theo sau cái loại con nhà giàu này có vô số con gái rình rập như hổ rình mồi, hẳn mà thủy chung được với mình tớ thì tớ nhảy lầu cho cậu xem!!! Cậu ta đối với tớ chẳng qua chỉ là tò mò, muốn quen chơi vậy thôi, nếu tớ tin hẳn là loại người chung thủy đến chết, không phải tớ không cưới, thì thật uổng phí hơn hai mươi năm sống trên đời.”

“Vậy cậu thích dạng con trai nào?” Cô hơi nghi ngờ phải chăng Lăng Lăng rốt cuộc không thích đàn ông.

“Loại này nè!”

Thấy Lăng Lăng chỉ vào màn hình máy tính, cô tức tốc chạy lại xem, ánh mắt kính ngạc.

Một avatar(*) hình cái đầu hói đáng yêu đang nhấp nháy trên màn hình, Lăng Lăng mở khung chat, gõ vào trong đó:

“Chúng ta nói chuyện đã tám tiếng rồi, anh không thấy đói à! Anh làm ơn đi ăn cơm giùm em đi.”

Tiểu Úc nhìn đồng hồ, tám tiếng!

“Lăng Lăng, cậu cũng chưa ăn cơm sao?”

“Tớ không đói!”

Nói xong cô lại tiếp tục gõ: “Nếu anh đói bụng thì phải đi ăn đi, đừng tỏ vẻ như quan tâm em thế.”

“Anh đã ăn từ sớm rồi, đồ ăn gọi bên ngoài làm cũng khá ngon, em có muốn thử không? Anh gọi họ mang đến cho em một phần.”

“Thôi, đừng nói linh tinh nữa, chờ đồ ăn chỗ các anh giao lại đây thì em đã ngỏm từ đời nào!”

Cô nghĩ nghĩ lại gõ tiếp một câu:

“Không nói nữa, em đi học đây, nếu không lọt vào danh sách học lên tiến sĩ thì lão boss biến thái kia sẽ không để em toàn mạng đâu.”

“Được, dạ dày của em không tốt, nhớ phải ăn gì đó rồi hẵng đi!”

“Biết rồi, nói mãi! Bye!”

Gu của cô quả nhiên thực độc đáo.

Tiểu Úc há hốc miệng hết nửa ngày, khó khăn lắm mới thốt được một câu: “Thời buổi này làm gì còn mốt yêu qua mạng nữa đâu trời!”

“Thời tớ bắt đầu yêu qua mạng, nhiều người còn chưa biết tới QQ kia... Bọn tớ chat với nhau đã hơn bốn năm rồi.”

“Bốn năm? Chưa từng gặp mặt sao?”

“Anh ấy ở Mỹ, không có thời gian về nước.” Lặng Lặng lắc đầu, trong ánh mắt ẩn hiện một chút tiếc nuối.

Nghe nói, thời nay yêu đương qua mạng đơn giản như sau: Yêu qua mạng = gặp mặt, lên giường, xuống giường, blacklist.

Không thể tưởng tượng cô bạn cùng phòng thiên tài này, quen biết đã vài năm mà ngay đến cả bước thứ nhất cũng chưa tới, tốc độ quả thực là rùa bò.

Tiểu Úc vừa định tiếp tục nói nhảm thì điện thoại Lặng Lặng đã reo vang.

Hai tay Lặng Lặng cầm di động, màn hình màu xanh nhạt phản chiếu ánh mắt rầu rĩ. Trong lúc cô ngẩn người nhìn dãy số gọi đến chớp nháy, đôi lông mày thanh tú tựa dãy núi xa xăm mờ ảo khẽ nhú lại, vẻ mặt hoàn toàn không phải phiền phức, mà là một kiểu lo âu nghiêm túc.

Người gọi điện giữ vững tinh thần bám riết không tha, gọi hết lần này đến lần khác. Hơn nữa, thời gian nghỉ giữa các lần gọi rất ngắn, có thể suy ra là dùng chế độ tự động gọi lại – quả nhiên rất biết mình biết ta!

Điện thoại réo ba đợt, Lặng Lặng rút cuộc đành đầu hàng mà nhận điện.

“Alô! Sinh nhật vui vẻ!” Giọng nói trong trẻo cùng khuôn mặt u sầu hoàn toàn không ăn nhập với nhau chút nào.

“Cảm ơn!” Một giọng nam sang sảng trong điện thoại nói: “Anh cố ý về để bắt em mời cơm anh đấy.”

“Hả?!” Rõ ràng Lặng Lặng rất kinh ngạc, vội vàng ngồi thẳng dậy. “Anh đã về rồi sao?”

“Anh đang trên đường từ sân bay về đại học T, đừng xúc động quá, chủ yếu anh còn nhớ một châu ở Shangri-la(**) mà em đã đồng ý mời anh.”

“Em không có tiền” Lặng Lặng cự tuyệt thẳng thừng.

“Vậy đến căn-tin trường đi, anh là người dễ tính, một tô mì trường thọ là được rồi.”

“Căn-tin? Theo anh đến căn-tin ăn, sau này em lấy chồng sao nổi!”

“Em yên tâm, nếu em ở giá anh sẽ chịu trách nhiệm.”

“Em thà cả đời ở vậy chat QQ.”

“Bạch Lặng Lặng! Em được lắm!”

Tiểu Úc cố nén cười, quay lại ngồi trên ghế. Chẳng trách không có chàng nào dám cùng Lăng Lăng nhập nhằng không rõ, phương thức cự tuyệt độc ác như vậy, nếu đổi lại là người tâm lý yếu chắc đã muốn treo cổ tự sát, còn tâm lý tốt thì cũng phải đóng cửa tự kỷ hơn nửa tháng.

“ ... ”

“ ... ”

Cuộc trò chuyện lâm vào thế trầm mặc ngưng đọng.

Lăng Lăng yên lặng refresh chữ ký của bạn bè trên QQ, refresh hết lần này đến lần khác – Cuộc đời anh vốn một đường thẳng tắp, chỉ vì gặp gỡ em mà rẽ ngang!

Sau ba mươi giây yên lặng, giọng nói trong điện thoại cất lên với vẻ bất đắc dĩ: “Mỳ thịt bò California được không?”

“Mỳ kéo Lan Châu đi.”

“Được rồi, vậy nửa tiếng nữa anh đợi em dưới lầu ký túc xá.”

Cúp điện thoại, Lăng Lăng lập tức lục túi, nhanh chóng lấy ra một tờ quảng cáo của tiệm bánh ngọt.

Cô gọi theo số điện thoại trên tờ rơi.

“Tiệm bánh ngọt phải không? Tôi muốn đặt một chiếc bánh sinh nhật, nửa tiếng nữa mang tới được không? Phòng A918, khu nhà trọ số 12, đại học T. À, nhất quyết không được vẽ hình hoa hồng, hình tim gì lên bánh đâu nhé. Lời chúc thì ghi: Chúc mừng sinh nhật Minh Hạo...”

Minh Hạo ư?!

Tiểu Úc đứng bật dậy: “Đừng nói Trịnh Minh Hạo nha!”

Lăng Lăng rõ ràng bị cô dọa hết hồn, điện thoại mém rơi xuống đất: “Cậu biết anh ấy hả?”

Cô có thể không biết sao?

Cô nàng Trương Tâm Di bạn cùng phòng với Tiểu Úc thời đại học mê anh ta như điên đảo, suốt ngày tụng hai chữ Minh Hạo trên môi.

Quá khứ “huy hoàng” của anh ta cô nghe qua không dưới mười lần, có thể kể ra vanh vách.

Mười bảy tuổi đỗ thủ khoa ngành Tin học đại học T.

Kỳ thi đầu tiên năm nhất, anh ta đứng đầu cả khoa, từ dưới lên. Anh ta thi trượt tất cả các môn, nếu không nhờ gia đình chạy chọt, anh ta đã có thể bị đuổi học, tước bằng.

Năm hai, thành tích có khá hơn, nghe nói là do thầy giám thị nể mặt, trên bàn anh ta thả ít nhất năm bài thi của người khác mà giám thị vẫn vờ như không thấy. Ban đầu cứ tưởng anh ta có thể bình yên qua năm hai, nhưng vào cuối kỳ thi anh ta cùng bạn bè tụ tập đánh bạc trong phòng ngủ bị hội sinh viên bắt được, do thái độ anh ta không tốt, bị báo lên khoa, cảnh cáo trước toàn trường.

Năm ba, anh ta bắt đầu ham mê lên mạng, ngày ngày đều lướt web, anh ta được trưởng khoa Tin học tuyên dương trong đại hội thường niên bởi cuối cùng gã cũng học được cách tu tâm dưỡng tính, khiến cho giáo viên toàn khoa thở phào nhẹ nhõm. Nào ngờ cuối học kỳ, vì tội đánh trọng tài đánh đến mức phải nhập viện trên sân bóng nên bị giữ lại trường để kiểm điểm. Nếu không nhờ vị lãnh đạo cấp cao nào đó trong trường nói cho anh ta thêm một cơ hội thì anh ta đừng hòng nghĩ tới chuyện lấy được bằng tốt nghiệp.

Học kỳ một năm tư, anh ta bỗng dưng lao vào học làm trang web, còn thay đổi hoàn toàn, trái ngược hẳn với tác phong bê bối thường ngày, chẳng những khổ công học tập để thi cử, còn làm việc không lương cho một công ty cung cấp mạng.

Nghiên cứu sinh năm nhất, anh ta cùng bạn thân chí cốt Ưng Đào hợp tác thành lập văn phòng riêng lấy tên Minh Đào, lôi kéo toàn bộ cao thủ trong trường tham gia lập trình web, tiếp nhận các dự án. Ngay cả

trang web của trường cũng do văn phòng bọn họ thiết kế và bảo trì, sinh viên toàn trường đều mê mẩn chuyện tối ngày trên diễn đàn BBS do anh ta thành lập và quản lý.

Quan trọng nhất là, nghe nói anh ta vô cùng đẹp trai, lạnh lùng hết sức, nổi tiếng một thời ở đại học T, rất nhiều người đẹp cỡ hoa hậu trong trường đều vây quanh anh ta, tiếng tim vỡ không ngớt.

Tâm Di, hoa hậu giảng đường được toàn trường bình chọn, là một trong số đó, thậm chí nàng còn vì Trịnh Minh Hạo mà bỏ qua cơ hội học lên thẳng thạc sĩ, nhảy qua thi nghiên cứu sinh ngành Tin học, ai ngờ cô ấy vừa thi xong thì Trịnh Minh Hạo đột nhiên tạm nghỉ học, ra ngoài tự mình thành lập công ty mạng, hại Tâm Di giam mình trong phòng ngủ khóc lóc suốt bảy ngày.

Khi đó Tiểu Úc khuyên Tâm Di: “Khóc gì chứ, cũng chỉ là tạm nghỉ học thôi, cùng lắm thì cậu cũng bảo lưu, chạy đến công ty anh ta làm loạn lên là được.”

Cô ấy hỏi lại: “Cậu có biết vì sao anh ấy nghỉ học không? Anh ấy đánh nhau với Ông Đào, bạn thân nhất của anh.”

Cô hỏi: “Chuyện là thế nào?”

“Vì một cô gái!”

Khi ấy Tiểu Úc nhìn Tâm Di khóc lóc như mưa, trong lòng thầm cảm thán: “Hỏi thế gian tình là gì, là đồ bỏ!”

Cô thà chạy rong tự do tự tại trên sa mạc Sahara, chứ không cần cuộc sống bị chôn vùi bởi thứ tình yêu đáng sợ này!

Sau đó, Tâm Di tìm cách đi nghe ngóng từ bạn cùng phòng của Ông Đào mới hay một tin nội bộ, cái cô nữ sinh kia tên Bạch Lăng Lăng, là bạn gái của Ông Đào.

(*) Avatar = hình đại diện.

(**) Shangri-la: tên một hệ thống khách sạn và khu nghỉ dưỡng cao cấp.

Sau một lúc thất thần, Tiểu Úc nhìn thấy Lăng Lăng đem một chiếc váy màu trắng trông vô cùng ngây thơ trong sáng cất lại vào tủ quần áo, lôi ra một chiếc váy ngắn kiểu Hàn Quốc khá mô-đen, so sánh dài ngắn rồi lại cho vào tủ. Thấy cô lại tiếp tục chọn một chiếc váy hết sức nữ tính soi soi gương, Tiểu Úc thật tình khen ngợi: “Không cần chọn đâu, cậu mặc bộ nào cũng hút hồn hết.”

Ai ngờ vừa nghe xong câu này, Lăng Lăng liền cất váy, lục ra dưới đáy tủ một chiếc quần jeans dày cộm cùng một chiếc áo thun T-shirt...

Tiểu Úc bỗng dưng cảm thấy hơi nóng, liếc nhìn qua nhiệt kế, hai mươi bảy độ a!

Càng làm cho cô choáng hơn là sau lưng áo thun in logo trường đại học T to oành đồ chói!!!

Tiểu Úc quệt mồ hôi lạnh trên trán, nhớ tới cảnh mỗi lần Tâm Di đi xem Trịnh Minh Hạo đá bóng, cô ấy đều lôi hết bộ này đến bộ khác trong tủ quần áo ra thử, váy quá gối thì sợ dài, mini-jupe thì sợ không đủ đoan trang, cổ áo nhỏ thì cô nói không gợi cảm, cổ trễ thì bảo hở hang quá...

Khi đó sao cô không đề nghị Tâm Di cứ ăn mặc như thế này, xây dựng hình tượng nữ sinh có chí tiến thủ, nhất định có thể khiến Trịnh Minh Hạo gặp một lần nhớ mãi!

Lăng Lăng mặc quần áo xong, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Đang rửa thì điện thoại reo, lúc cô chạy vọt ra vẫn còn cầm khăn lông lau mặt, thuận tay cầm điện thoại, vừa cười vừa nói: “Không phải anh nói nửa tiếng sao? Mới đó đã tới rồi. Chờ em một chút nhé...”

Người trong điện thoại không nói gì cả.

Cô không biết thế nào nên hỏi lại: “Anh Minh Hạo?!”

Cảm giác có điều bất thường, cô lấy khăn ra khỏi mặt nhìn thoáng qua số điện thoại, lập tức cứng người: “Em xin lỗi! Thầy Dương, em tưởng là bạn em.”

“Không có gì. Tôi định thảo luận với em chuyện học thăng lên tiến sĩ, nhưng nếu em bận việc rồi thì để hôm khác cũng được.”

“Sáng mai em sẽ lên văn phòng thầy ạ.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Lăng Lăng vẫn còn kinh ngạc chưa kịp hoàn hồn, nhìn đồng hồ hỏi: “Tiểu Úc, cậu có gặp thầy giáo nào cuối tuần tám giờ rưỡi tối còn tìm học trò nói chuyện không?”

“Lão sếp biến thái của cậu chuyện gì chẳng làm được chứ!”

“Quả nhiên không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn!” Cô lắc đầu bất đắc dĩ, vứt điện thoại lên giường, tiếp tục lau nước dính trên mặt và tóc.

Trên thế giới này người duy nhất có thể làm cho một nữ sinh tính tình siêu tốt như Lăng Lăng nổi điên chỉ có thể là lão sếp biến thái của cô.

Cũng không thể trách cô được, ai gặp phải một kẻ bất thường như vậy cũng đều nổi khùng hết.

Những nhân vật cấp hướng dẫn tiến sĩ mặt mũi xấu xí là chuyện thường, nhưng hần ta chuyên đời thích khi không nhảy ra dọa người, bất kể thời điểm, bất kể tình huống, rất là thách thức thần kinh con người ta. Ngay cả Lăng Lăng gan to như vậy cũng bị hần dọa muốn rớt tim. Tính cách của hần thì càng khó phải nói. Tính khí thất thường, có khi vài ngày không tìm Lăng Lăng, có khi nửa đêm nửa hôm gọi điện hỏi cô đề tài tiến triển tới đâu rồi. Hần làm việc luôn hướng tới sự hoàn hảo, yêu cầu nghiêm ngặt, sai lệch một micromet cũng bắt Lăng Lăng tính lại hết ba ngày. Hần còn ngày ngày bắt một sinh viên thi tiếng Anh cấp bốn sáu lần không đậu như Lăng Lăng đi dịch tài liệu cho mình, báo hại cô thường xuyên lấy cái từ điển Văn Khúc Tinh đập bàn – bởi có rất nhiều từ chuyên môn tra mãi không ra.

Lăng Lăng vất vả chịu đựng đến lúc gần tốt nghiệp thạc sĩ, ngõ đâu có thể thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ, nào ngờ lão sếp không chịu cho cô tốt nghiệp, bảo đề tài của cô làm qua loa, ra ngoài làm mất mặt hần!

Nói tóm lại, theo lời của Lăng Lăng mà nói: Loại đàn ông này đến giờ vẫn ế vợ cũng chẳng lấy gì làm lạ, phụ nữ có mắt đều không thèm nhìn hần ta!

“Lăng Lăng, tại sao hồi trước cậu lại chọn thầy ấy làm giáo viên hướng dẫn?”

“Vì tương lai của mình thôi!” Lăng Lăng lại coi đồng hồ, thấy còn sớm bèn kể lại chuyện cũ bằng một giọng nghĩ lại mà kinh người: “Cái ngành Điện tử của tớ thật không phải cho người học. Đơn xin thi lại của tớ có thể đóng thành cả quyển tập, lòng tự tin bị tổn thương nặng nề, cho nên mục tiêu cả đời tớ chính là tốt nghiệp thuận lợi, lấy một tấm chồng tốt, vậy là xong! Không ngờ lúc bảo vệ đồ án tốt nghiệp, hần không biết từ nơi nào xuất hiện, hỏi tớ một đống vấn đề khó hiểu. Câu hỏi do một kẻ ngu ngốc đặt ra thì đến mười thiên tài cũng chẳng trả lời nổi!”

Tiểu Úc gật gù đồng ý, thuận miệng bồi thêm câu: “Tớ nghĩ một câu hỏi do thiên tài đặt ra thì mười kẻ ngu cũng không trả lời được.”

“Hần nói luận văn của tớ không có chút giá trị nào. Tớ cung kính đáp lại: Không có giá trị cũng có tác dụng đem cho người ta tham khảo rút kinh nghiệm. Nhưng hần nói tớ có thể làm người khác hiểu sai... Bực nhất là, hần nói đồ án của tớ như vậy mà có thể tốt nghiệp thì không thể nào nâng cao trình độ chung của sinh viên đại học. Cậu bảo tớ có oan ức không, chất lượng giảng dạy đại học giảm sút, quốc gia đối mặt với khủng hoảng việc làm thì có liên can gì đến tớ?!”

Lăng Lăng thở dài oán thán, ức hận giậm chân: “Chỉ vì một câu nói của hần mà tớ bị khoa hoãn tốt nghiệp một năm, cũng may tớ học song song hai bằng nên cũng không ảnh hưởng gì, nếu không tớ đi nhảy lầu cho hần xem!”

“Vậy nên cậu mới đăng ký làm nghiên cứu sinh của hần, hòng chứng minh cho hần thấy thế nào là nhân tài chứ gì!”

“Cứ cho là vậy đi, sau này tớ có hỏi thăm một chút, nghe nói hẳn là giảng viên vừa về nước của khoa, tên là Dương Lam Hàng, tớ...”

“Cái gì?” Lần này Tiểu Úc thực sự choáng nặng, cũng may không có uống nước, bằng không đã chết sặc.

Lăng Lăng điềm tĩnh hỏi: “Cậu làm sao thế?”

“Cậu đừng nói với tớ, lão sếp biến thái của cậu là...” Tiểu Úc nuốt nước bọt, nói: “Dương Lam Hàng!”

“Đúng rồi, cậu không biết hả? Tớ tưởng cậu biết rồi!”

Chẳng trách mỗi lần Lăng Lăng tức giận trách bản thân không biết nhìn người, chọn nhầm thầy hướng dẫn, Tiểu Úc phòng bên đều nhìn cô bằng ánh mắt quái dị.

Thời buổi này ở đại học T, bạn có thể không biết hiệu trưởng là ai, nhưng nếu không biết Dương Lam Hàng là ai, nữ sinh toàn trường sẽ khinh bỉ bạn.

Hai mươi bảy tuổi rời MIT về nước, chưa đến ba năm đã được chọn hướng dẫn tiến sĩ, chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ: Thiên tài!

Về phần diện mạo, toàn thể nữ sinh đều chung một quan điểm là: Thời nay, mã ngoài đẹp trai không thôi chẳng là gì cả, vị Dương Lam Hàng vừa đẹp trai vừa có khí chất lại thêm cá tính cuốn hút kia mới gọi là hàng hiếm!

Lăng Lăng nói hần diện mạo xấu xí?! Cô bắt đầu cực kỳ nghi ngờ mắt thẩm mỹ của Lăng Lăng.

“Lăng Lăng...” Cô chỉ chỉ vào đôi mắt sáng ngời của Lăng Lăng. “Mắt cậu không cần đeo thêm cặp kính dày chứ?”

Tuy rằng có ảnh hưởng đôi chút đến vẻ đẹp, nhưng cần mang thì vẫn phải mang.

“Thị lực của tớ tốt lắm, 10/10.”

“Dương Lam Hàng mà xấu trai sao? Tớ nghe nhiều rất nhiều bạn nữ nói thầy ấy siêu quyến rũ.”

“Đó là các bạn ấy còn chưa thấy cách hần đối nhân xử thế. Hần cũng không phải xấu trai, nhân phẩm chỉ hơi kém chút thôi!”

“Ồ, ra thế!”

Sau này cô đã chứng thực được rằng Lăng Lăng chẳng những thị lực kém mà cảm quan cũng có vấn đề nghiêm trọng.

Hiệu suất làm việc của cửa hàng bánh ngọt rất cao, chỉ hai hơn hai mươi phút đã giao tới một cái bánh ngọt hoa quả, Lăng Lăng thanh toán tiền xong ôm bánh đi ra cửa.

Lúc gần đi còn quay đầu lại nhìn cô một cách tình tứ nói: “Tớ về nhanh thôi, không cần nhớ tớ đâu.”

“...”

May mắn cô không phải đàn ông!

Lăng Lăng vừa ra khỏi cửa, Tiểu Úc lập tức tựa vào thành cửa sổ, dáo dác nhìn xuống dưới.

Dưới lầu ký túc xá của các cô chưa bao giờ ngớt nam sinh túc trực, hơn nữa tư thế còn vô cùng phong phú, có người bồn chồn đi đi lại lại, có chàng ngồi ngẩn ngơ trên băng ghế, có anh lại nghịch đi động...

Thậm chí có chàng còn đọc sách dưới ánh đèn mờ mờ. Cô rất muốn tới hỏi anh ta, bạn đam mê học tập như vậy, lúc ôm nhau có tranh thủ học từ mới luôn không?

Tầm mắt của cô dừng lại ở một góc tường không có ánh sáng để rồi không thể dời đi, nơi đó có một dáng người cao ráo thon gầy bị ánh đèn đường nhạt nhòa chiếu xuống thành một cái bóng nhàn nhạt cô tịch, đui hiu.

Cô dám chắc người này không phải Trịnh Minh Hạo. Bởi vì hơn một năm trước, cô cùng Tâm Di đã từng được thưởng thức chàng đẹp trai trong truyền thuyết kia, anh ta trên sân bóng chạy như vũ bão, làn da ngăm ngăm cùng mái tóc đen bóng bệnh dưới làn mưa phùn càng làm nổi bật vẻ bất kham, nổi loạn cùng ngông cuồng của anh ta... Cũng chính trong trận đấu đó, Trịnh Minh Hạo đánh trọng tài, đấm đá thẳng tay một hồi rồi thản nhiên đi đến bên sân nhặt áo khoác, vắt lên vai, ung dung đi ra, vẻ lạnh lùng khiến nữ sinh không ngừng mê muội!

Cô không bao giờ quên được bóng dáng anh ta – đó là một kiểu cao ngạo không chịu kiểm soát hiềm có trên đời!

Tiểu Úc vừa định tìm kiếm dáng người trong trí nhớ giữa đám đông dưới kia thì bóng hình xinh đẹp của Lăng Lăng đã xuất hiện trước cửa, người trong góc tường liền dập tắt thuốc lá, ung dung tiến về phía cô, dang hai tay ra...

Một màn động lòng người đến thế, cái ôm thâm tình đến thế, Tiểu Úc đứng xem mà kích động khôn cùng...

Đáng tiếc bạn gái nào đó không hiểu phong tình, hết sức lãng xẹt mà giơ ra cái bánh sinh nhật trong tay!

“Haiz! Không biết nhìn người a!” Tiểu Úc ngẩng khuôn mặt xinh xắn lên lắc lắc đầu, quay lại cuộn mình trên giường, tiếp tục gặm tiểu thuyết ngôn tình.

Trong tiểu thuyết, gặp gỡ bất ngờ lãng mạn, hẹn hò lãng mạn, lập tức muốn thấy lãng mạn...

Di động của cô đổ chuông.

“Mẹ à.” Cô suýt chút nữa cảm động phát khóc. “Mẹ cuối cùng cũng nhớ ra mình có con gái sao.”

“Gần đây mẹ bận bịu quá...”

“...” Lần nào cũng nhai lại mỗi câu này, cô lật trang tiếp theo, tình tiết trong tiểu thuyết đã phát triển đến hồi gay cấn, không thể bỏ qua...

“Tiểu Úc, hôm nay mẹ gặp con trai bác Âu Dương, nó chẳng những có năng lực, bề ngoài cũng đẹp trai hơn người nhé...”

Cô lập tức quay lại trang giới thiệu vắn tắt nội dung tiểu thuyết, giơ ra trước mặt đọc: “Anh tuần nhiều tiền, ôn nhu đa tình, tốt nghiệp MBA tại Harvard, không ý lại gia thế, lập nghiệp từ hai bàn tay trắng...”

“Con biết Y Phàm hả?”

“Không biết.” Tiểu thuyết mười cuốn hết tám đều viết vậy.

“Để hôm nào mẹ giới thiệu cho hai đứa gặp nhau.”

“Mẹ à, nhà chúng ta có bị phá sản không vậy, nhà họ cũng không lợi dụng thủ đoạn gì ép buộc mẹ đó chứ...”

“Con nói cái gì vậy?”

“Không có gì! Không phải là được rồi!”

“Cuối tuần có về nhà không? Mẹ dẫn con đi shopping.”

“Để con xem có viết xong báo cáo không đã.”

“...”

Nói chuyện với mẹ xong, Tiểu Úc nằm trên giường ôm tiểu thuyết suốt hai giờ, không buồn lật trang tiếp theo.

Âu Dương Y Phàm? Cô nhớ đã nghe qua tên này ở đâu rồi, hình như Lăng Lăng có nói qua một lần, nhưng nói cái gì thì không tài nào nhớ được.

Nghe thấy tiếng mở cửa, tầm mắt cô dời từ cuốn tiểu thuyết sang người Lăng Lăng. “Về nhanh vậy hả?”

“Ừ!” Lăng Lăng nhìn cuốn tiểu thuyết trong tay cô: “Cậu bắt đầu đọc cuốn tiểu thuyết này từ hai giờ chiều, lúc này đã hơn mười giờ mà còn chưa xem xong sao?”

“Phải rồi!” Cô bỏ tiểu thuyết xuống. “Lăng Lăng, có phải cậu từng nhắc tới cái tên Âu Dương Y Phàm không?”

“Ừ.” Cô bỏ đồ ra, ngồi xuống trước máy tính xem QQ có tin nhắn gì không, cũng chẳng có nguyên nhân gì, đây chỉ là thói quen của cô mà thôi.

“Anh ta là người thế nào?”

“Cậu mua đại một cuốn tạp chí lá cải mà xem, không thì tìm trên baidu sẽ biết liền!”

“Nổi tiếng vậy sao?” Điều này khiến Tiểu Úc hơi bất ngờ.

“Anh ta từng cặp kè với bao nhiêu cô, dùng CPU hai chip cũng không thống kê nổi... Muốn đánh giá một ngôi sao nữ có hot hay không, đẹp hay không, chỉ cần tìm xem có xì-căng-đan gì với anh ta hay không!... Máy cô đó cặp với anh ta, chi bằng chết đi cho rồi, chết sớm siêu thoát sớm...”

Nghe kể xong cô chỉ muốn đoạn tuyệt luôn quan hệ với mẹ, cô là con gái họ nha...

“Muốn con cưới anh ta, trừ phi con chết!” Cô âm thầm thề trong lòng.

2. Chương 03-04

Tòa nhà khoa Vật liệu.

Hành lang u ám, từng đợt tiếng nổ kỳ quái vang lên làm chấn động không gian, thỉnh thoảng mùi thuốc thử gay mũi xộc lên trong không khí.

Lăng Lăng thận trọng bịt mũi nhích từng bước, chuẩn bị chạy thoát thân.

Không phải cô nhát gan, nhưng cô không tin tưởng chất lượng giáo dục đại học, có vài sinh viên sơ ý làm đổ chất lỏng độc hại bữa bãi rồi bỏ cửa chạy lấy người.

Còn có người dùng thuốc thử hóa học hơn nửa năm mà hoàn toàn không biết nó có độc, đã không mang khẩu trang thì thôi còn dùng nó để tẩy rửa mẫu vật, nhân tiện tẩy luôn keo hữu cơ dính trên tay – không còn nghi ngờ gì nữa, sinh viên đó không ai khác chính là cô, Bạch Lăng Lăng.

Một hôm, cô đang ở trong phòng thí nghiệm định dùng thuốc thử tẩy keo hữu cơ bám lâu ngày hóa khô trên tay, Dương Lam Hàng đi vào nhìn thấy liền chạy tới nắm lấy cổ tay cô.

Hắn trước giờ tâm tình luôn tốt nay bị chọc giận đến tái mét mặt mày, giọng nói run run: “Em đang làm cái quái gì vậy?”

“Rửa tay ạ...” Thuốc giá rẻ, lực tẩy mạnh, Lăng Lăng nhủ thầm.

Dương Lam Hàng lập tức cầm tay cô ra sức rửa dưới vòi nước, liên tục chà xát khắp tay cô, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo bị chà đến ửng đỏ, tưởng như muốn tróc da.

“Thầy Dương?” Như thế này có tính là ngược đãi học sinh không.

“Độc tính của acetone thấm qua da, em không biết ư?!”

“Hà?” Cô làm sao biết được? Ngành học đại học của cô không có tài liệu chuyên môn về những cái này, làm nghiên cứu sinh lại không có người đi trước chỉ dẫn, thầy hướng dẫn dù cẩn thận cách mấy cũng không thể dự phòng được mọi tình huống.

“Em sẽ chết sao?” Lăng Lăng sợ tới mức tay run run, đầu óc như tê liệt, trước mắt mờ mịt.

Dương Lam Hàng nhìn cô, trán lấm tấm mồ hôi: “Hôm nay về ôn lại đặc tính của tất cả các loại thuốc thử, sáng mai nói lại cho tôi nghe.”

Lòng cô vốn đang cảm kích tinh thần trách nhiệm của hần liền bị những lời như sấm truyền này đánh tan thành mây khói!

Chờ đến nửa đêm, cô tức giận lên QQ tìm người nào đó phát tiết bất mãn.

Người nào đó nói một câu: “Sao em không dùng axit sunfuric mà rửa luôn đi, lực tẩy mạnh hơn đó!”

Lăng Lăng cứng họng không còn lời nào để nói, chỉ nó thể nuốt xuống cục tức, tiếp tục gặm nhấm những phát minh sáng chế phong phú của các nhà khoa học.

Hôm sau, cô đến trước mặt Dương Lam Hàng trả bài về thuộc tính từng loại thuốc thử thường dùng, hần tặng cô một đồng găng tay và khẩu trang làm phần thưởng.

.....

Lăng Lăng vô tình đi đến trước phòng thí nghiệm, đẩy cửa ra thì thấy bên trong không một bóng người.

Nhìn đồng hồ chưa tới tám giờ, cô những muốn tự khen ngợi tinh thần siêng năng phấn đấu của mình hôm nay, nhưng đám bụi trên màn hình tinh thể lỏng trước mặt lại ra sức phản đối cô.

Tính đi tính lại, ít nhất nửa tháng nay không lui tới phòng thí nghiệm, cô bèn quyết định tự khinh bỉ mình một lần.

Lăng Lăng phỉ phỉ bụi, ngồi ngay ngắn trước máy tính, mắt rõ ràng đang xem tài liệu, nhưng tay cầm chuột lại không nhện được mà mở QQ...

Nhìn nhìn thấy avatar chớp sáng, cô dùng tốc độ nhanh nhất click đôi chuột:

“Anh có đó không?”

Anh nhanh chóng trả lời: “Lên sớm vậy?”

“Biết sao được, sếp triệu kiến, em phụng mệnh tiến cung!”

“Vậy sao em còn chưa đi yết kiến?”

“Theo như hiểu biết của em, hần đi làm có sớm hay muộn cũng chỉ trong vòng một phút đổ lại, bây giờ còn kém mười phút nên chúng ta có mười phút chat!”

Anh gửi một biểu tượng im lặng!

Lăng Lăng nhìn qua mớ tiếng Anh muốn hoa cả mắt, khẽ cười trộm: “Em có đoạn tiếng Anh đọc mãi không hiểu, anh giúp em phiên dịch chút xíu nha.”

“Gửi qua đây đi.”

Cô nhanh chóng cắt dán đoạn văn bản dài từ file PDF sang, hình thức hơi lộn xộn, câu chữ cũng có chút lung tung, cô đoán chắc trình độ tiếng Anh lẫn năng lực suy luận của đối phương đều hơn người thường nên cũng lười sửa chữa, gửi thẳng qua luôn.

Quả nhiên, chưa tới năm phút anh đã gửi lại một đoạn tiếng Trung tề chỉnh, đáng yêu nhất là bên cạnh các thuật ngữ chuyên môn và từ hiếm đều ghi kèm chú thích màu đỏ cho cô.

“^_^!” Lăng Lăng gõ một biểu tượng mặt cười cảm kích, kèm thêm một câu: “Em yêu anh chết mất thôi!”

Kingsoft Fast AIT(*) thông minh đến thế, cô không yêu cũng không được!

“Anh đối với em chẳng qua giống như một người máy vạn năng siêu thông minh mà thôi.”

Nụ cười của cô trở nên hơi miễn cưỡng, anh không phải người máy!!!

Cô yêu anh...

Cô chưa bao giờ gặp anh, cũng chưa từng nghe giọng anh, nhưng trong lòng cô rõ ràng có một hình bóng ai đó.

Anh không cao lắm, bởi anh từng nói không thích cảm giác bị người Mỹ nhìn xuống.

Anh không đẹp trai, bởi anh từng nói mình không có bạn gái, không có cô gái nào thích đàn ông như anh. Gia đình anh không khá giả cho lắm, bởi anh từng nói ngay cả điện thoại di động cũng không có...

Nhưng anh có học thức, chỉ riêng việc anh không bao giờ ở trước mặt cô khoe khoang năng lực đã thể hiện trình độ văn hóa thực sự của bản thân.

Anh là người tế nhị, có thể nắm bắt tâm tình thất thường của cô, không cần cô yêu cầu anh cũng đoán được cô cần gì.

Anh hiền hòa lương thiện, không ngại thời gian, khoảng cách xa xôi, lạnh lẽo thông cảm, quan tâm cô một cách vô tư nhất.

Nếu có thể, cô thực sự muốn gặp anh, muốn cảm nhận hơi ấm từ đôi bàn tay anh, muốn nghe giọng nói của anh.

Để cô có thể tin rằng, anh thực sự tồn tại chứ không phải chỉ là một dây số hư ảo.

Nhưng... cô phải chờ đợi đến bao giờ?

“Em sao vậy?” Anh hỏi.

“Không có chi! Tự nhiên muốn gặp anh...”

“Anh sẽ làm em sợ đó.”

“Không sao, khả năng chịu đựng của em tốt lắm.”

Cô nóng lòng chờ câu trả lời của anh, bỗng nhiên anh thay đổi đề tài: “Anh nhớ phòng thí nghiệm của trường em không cho phép dùng QQ mà.”

“Hừ! Tranh thủ tên biến thái kia còn chưa đi làm, em lên lên một chút.”

“Nếu bị anh ta bắt được, anh ta sẽ phạt em thế nào?”

“Có lẽ sẽ bắt em dịch mười chương tài liệu tiếng Anh cũng nên.” Mới nghĩ tới thôi đã khiến cô muốn lạnh sống lưng.

“À, em chờ một chút...”

Anh ấy đi tìm ảnh chụp ư?!

Cô một tay chống cằm, mắt mở to nhìn đăm đăm vào màn hình.

“Bạch Lãng Lãng!”

Tiếng gọi trầm thấp từ phía sau vang lên khiến Lãng Lãng sợ tới mức tay chân mềm nhũn, cảm suýt nữa đập xuống bàn. Hoảng hốt đứng lên, Lãng Lãng đỡ lấy ghế dựa lưng lay sắp đổ, trong lòng kinh sợ, khó khăn lắm mới thốt lên được mấy chữ: “Chào buổi sáng, thầy Dương!”

Cô sợ hãi lén liếc nhìn Dương Lam Hàng đang đứng cạnh cửa, hắn ta mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhìn rất tao nhã, không dính dáng gì tới khí chất của người mặc.

Thật sự là không hề tương đồng với khí chất của hắn – tuy rằng mọi nữ sinh khác đều không nghĩ thế!

Dương Lam Hàng nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm khiến người ta không nhìn ra được ý đồ, hắn khẽ nhếch môi cười, cô ghét nhất cái kiểu cười nghiền ngẫm này, nó gây cho người ta cảm giác đối phương có ý đồ xấu.

“Đang chat hả?” Hắn hỏi.

“...” Cô cúi đầu, lòng đầy ảm ức.

“Khoa có quy định cấm chat trong phòng thí nghiệm.”

“Còn chưa tới tám giờ mà...” Cô lén nhìn đồng hồ, tám giờ đúng, có hơn một phút.

“Có mang USB không? Tôi copy cho em mấy chương tài liệu.” Trước lúc hắn xoay người đi liếc thấy khung chat trên màn hình, bổ sung một câu: “Dịch sang tiếng Trung cho tôi.”

Thiệt là mất nhân tính mất nhân tính mất nhân tính mất nhân tính mà!

Cô nín nhịn khao khát muốn nguyên rửa hần một trăm lần, mỉm cười một cách vô cùng tôn kính, cúi đầu: “Cảm ơn thầy Dương ạ!”

“Không có chi!”

Lặng Lặng lấy USB trong túi ra, theo Dương Lam Hàng đi vào văn phòng của hần, chủ động đem USB cắm vào máy tính hần ta.

Nhìn hần thành thực cắt dán mấy chương tài liệu, cô cố ý đếm qua một chút, mười chương!

Quả là bị kịch thảm thiết chôn trần gian!

Dương Lam Hàng mở USB của cô lên, xem qua các folder tài liệu, trong đó có một cái ghi: Tài liệu quan trọng.

“Ồ đây hả?”

“Không phải ạ.”

Cô còn chưa nói xong, Dương Lam Hàng đã mở folder, bên trong là vô số file ghi lại nội dung chat, đặt tên theo ngày, từ khi mới quen cho đến hôm qua, không thiếu một file.

Hần hơi sững sốt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt như có lửa, nóng đến nỗi hai má cô đỏ bừng, xấu hổ giống như đứa học trò nói chuyện riêng trong giờ học bị thầy giáo bắt được.

“Thầy Dương, để em làm cho.”

Hần bỏ con chuột trong tay ra, cô vội cầm lấy chuột, mở folder thường dùng lưu tài liệu hần gửi, chép file vào đó rồi rút USB ra.

Thấy Dương Lam Hàng nghiêng người tựa vào ghế bọc da êm ái, im lặng nhìn mình, không có dấu hiệu muốn nói gì, cô hỏi: “Hôm qua thầy bảo muốn nói chuyện học thẳng lên tiến sĩ...”

“Em ngồi đi.”

“Cảm ơn thầy!” Cô lo lắng ngồi xuống sô-pha.

Hần nâng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm cho nhuận giọng: “Học lên tiến sĩ áp lực rất lớn hả?”

“Có một chút ạ, nền tảng của em không tốt lắm.”

Lặng Lặng nhìn xuống đầu ngón chân mình, bộ dạng khép nép hết như nàng dâu nhỏ trước mặt mẹ chồng, nhưng thực chất cô sợ để lộ vẻ mặt oán hận.

“Em không cần căng thẳng, nếu thành tích không đủ học thẳng lên tiến sĩ thì có thể thi, môn chuyên ngành em cũng không cần lo, chỉ cần điểm tiếng Anh đạt chuẩn là được. Hơn nữa, nếu năm nay thi không đậu, mùa xuân sang năm có thể thi lại. Tiến độ đề tài cũng như việc tốt nghiệp tiến sĩ của em đều sẽ không bị ảnh hưởng, cùng lắm thì làm sinh viên lâu hơn một chút.”

“Em biết rồi ạ.”

Vậy cũng được sao!? Xem ra kiếp này cô có số làm nữ tiến sĩ, không muốn học cũng không được!

“Tháng sau triển khai đề tài, em nhanh chóng đem tài liệu tôi đã giao chỉnh sửa lại một chút, viết một bản tóm tắt nộp cho tôi để tôi xem em hiểu đề tài như thế nào.”

“Vâng.”

Hần ngừng một chút, hỏi một câu rất kỳ quái: “Em không cho rằng tôi đối với em quá nghiêm khắc đấy chứ?”

“Không đâu ạ, là do em không nắm vững kiến thức căn bản, tiếng Anh quá yếu, không đạt yêu cầu của thầy.” Cô nói xong len lén nhìn sắc mặt của Dương Lam Hàng.

Tay hắn đặt bên môi, thoáng che giấu một nụ cười nhẹ, ánh mắt hắn càng trở nên sâu hun hút, cơ hồ có thể nhìn thấu nỗi bất mãn che giấu đằng sau cô...

“Thầy không còn việc gì nữa ạ?”

“Không có.”

“Vậy em chào thầy ạ.” Cô duyên dáng cúi đầu, bày ra một vẻ lịch sự, văn minh tiêu chuẩn.

Vừa ra khỏi cửa, Lăng Lăng thở phào, vỗ vỗ ngực, nhịp tim cuối cùng cũng ổn định. Thật lòng mà nói, có một thầy giáo như Dương Lam Hàng quả là thử thách sức chịu đựng của con người, cô cảm giác như mình bị hắn biến thành vật mẫu thí nghiệm để nghiên cứu, tính kế, rất là áp lực.

Tuy nhiên, sức nhớ ra trên mạng còn có người đang chờ mình, Lăng Lăng dẹp mọi ý nghĩ trong đầu qua một bên, nhanh chân chạy về phòng thí nghiệm, đánh nhanh mấy chữ: “Alô! Anh còn đó không?”

“Anh tưởng em ngủ rồi.”

“Hiện thực rất tàn khốc, em đang chat thì bị cái tên biến thái kia bắt được! Hắn ta không những bắt em dịch mười chương tài liệu, còn bảo viết tóm tắt. Hết sức độc ác! Rất vô nhân tính! Thật không có đạo lý!”

“Em muốn nghe chuyện cười không?”

“Được.” Anh thực hiểu cô, hiện giờ cô rất muốn nghe chuyện cười nhằm giảm bớt một chút áp lực tâm lý, chuẩn bị tinh thần tối nay chiến đấu thâu đêm.

Trong tức tốc có tin gửi đến, cô đã chuẩn bị cười xong, chăm chú đọc từng câu từng chữ...

“Trên núi có một tảng đá lớn, một nửa dùng làm bậc cửa, một nửa tạc thành tượng Phật. Ngày kia bậc cửa nói với tượng Phật, “Thế gian này đối với ta thật bất công, chúng ta đều đến từ cùng một ngọn núi, ta bị ngàn vạn người giẫm qua đạp lại, còn người ngày nào cũng được cúng bái, tôn thờ!” Tượng Phật nói: “Cuộc sống rất công bằng, người chỉ bị thợ bổ làm hai, còn ta phải trải qua ngàn khắc vạn tạc, chịu đủ đau đớn cùng tột luyện mới có thể trở thành một pho tượng Phật.”... Bạch Lăng Lăng trong mắt anh sẽ không bao giờ cam tâm làm một cái bậc cửa!”

Mắt Lăng Lăng mờ đi, cô cố ngẩng đầu lên, tự bắt mình mỉm cười thật ngọt ngào.

Một tin nhắn khác hiện ra trên màn hình, cô đọc qua, nhìn thật lâu thật lâu...

“Anh tin em có thể trở thành cô gái xuất sắc nhất, có thể thoát khỏi nỗi ám ảnh trong lòng! Một ngày nào đó em sẽ hiểu – em đáng giá để người đàn ông bên cạnh em một đời thủy chung!”

Cô run run cử động ngón tay, gửi đi một khuôn mặt cười: “^_^! Anh kể chuyện cười ngày càng hay đó.”

“Không phải trước nay đều buồn cười sao?”

“Không chat với anh nữa, lỡ tên biến thái kia bắt được không chừng bị tăng thêm mười chương!”

“Vậy em từ từ dịch đi.”

“Cảm ơn anh đã kể chuyện hài, buồn cười lắm. ^_^!!!”

(*) Kingsoft Fast AIT (– Kim Sơn Khoái Dịch): một phần mềm dịch thuật nổi tiếng của Trung Quốc.

Sân trường giữa mùa hè rực rỡ sắc màu không phải bởi trăm hoa đua nở mà nhờ đủ màu váy áo của các nữ sinh...

Lăng Lăng ôm mười chương tài liệu đã được in ra đầy đủ ngồi trên băng ghế bên rừng cây, bóng cây loang lổ hắt trên từng hàng chữ, làm cho những từ ngữ buồn tẻ cũng trở nên sinh động hơn đôi phần.

Nhìn chán rồi, cô nhắm mắt lại, hít thở hương thơm khoan khoái của lá cây, cô ngẩng đầu lên, để ánh mặt trời chiếu vào khuôn mặt khẽ mỉm cười của mình.

Cô thích đại học T, từ nhỏ đã thích bởi ba cô, người thương cô nhất, đã tốt nghiệp từ ngôi trường này.

Cô vẫn nhớ rõ, ngày nhập học năm nhất, cô kéo tay mẹ, vừa hân hoan vừa rụt rè bước vào sân trường, hôn hờ ngời lên băng ghế này, tưởng rằng mình vừa bước vào thiên đường chốn nhân gian. Khi đó vẻ mặt cô hết sức ngây thơ, áo khoác jeans bạc màu, quần dài cotton màu xanh lam hơi ngắn, bím tóc thô dày bện chặt thả sau lưng, nói theo lời Liên Liên, bạn thân nhất của cô thì: Gái quê còn mô-đen hơn cậu!

Việc cô bị so sánh không bằng cả thôn nữ hoàn toàn không liên quan gì đến hoàn cảnh gia đình cô, mà vì trước kia cô học trung học ở Sơn Đông, nhà trường áp dụng mô hình quản lý phong bế cùng đàn áp. Hàng năm tỷ lệ thi đậu đại học đạt chín mươi tám phần trăm, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt và học tập hết sức khắc nghiệt, cổng sắt của trường còn cao hơn trại giam, bên trên còn ghi năm chữ to nổi bật: Nhà tù văn minh nhất.

Giống trại giam không thành vấn đề, quan trọng là chế độ cũng phải giống trại giam chứ, nghe nói trong trại giam được ăn bánh bao vừa to vừa trắng, còn bánh bao của các cô thì y chang củ khoai tây không hơn, không hề nói quá!

Lần đầu tiên nhận lấy bánh bao, cô còn hỏi dì phát bánh: “Cháu muốn ăn bánh bao, sao cô lại phát cho cháu khoai tây?”

Bà ấy không buồn ngẩng đầu: “Người kế tiếp!”

Cô hỏi bạn mới ngồi cùng bàn: “Chẳng phải nói Trung Quốc thực hiện chủ nghĩa xã hội, toàn dân đều ấm no sao? Vì có gì lại không giải quyết được vấn đề no ấm của bọn mình.”

Bạn mới đáng yêu ngồi cùng bàn vô cùng tốt bụng đem một nửa phần ăn chia cho cô, khiến cô cảm động đến rớt nước mắt vào đồ ăn.

Sau này mới biết, nhà người ta mở xưởng dệt, ở nhà hai tầng. Báo hại Lãng Lãng lãng lãng phí tình cảm.

Mẹ đi thăm cô, ngồi trên chiếc giường xập xệ của cô nói: “Lãng Lãng, không phải mẹ không có tiền cho con đi học trường quý tộc, nhưng mẹ không muốn con bị lây nhiễm thói hư vinh phù phiếm. Con hãy đồng ý với mẹ, khổ cỡ nào cũng phải chịu đựng, mai mốt thi đậu đại học, làm một cô gái độc lập mạnh mẽ... Không thể dựa vào đàn ông, con hiểu không?”

Cô hiểu rõ!

Trong ngôi trường vẫn còn phải lo no lo đói ấy, gu ăn mặc của cô luôn là cao nhất, cho dù cô có mặc váy xanh in hoa to đi học, vẫn sẽ có bạn nữ hâm mộ khen: “Lãng Lãng, cái váy này của cậu đẹp ghê nha!”

Từ đó về sau cô cũng tự tin hơn với gu chọn quần áo của mình!

Trong phòng ký túc xá năm nhất không phải ai cũng quen thân nhau, mọi người đều xấu hổ mà dè bĩu cô, năm hai, bạn tốt Liên Liên của cô rốt cuộc không nhịn được nữa, nói với cô: “Lãng Lãng, tớ với cậu đi shopping mua quần áo đi.”

Khi đó cô đang nằm thườn ra trên giường. “Trong tủ của tớ có rất nhiều đồ.”

“Tớ van cậu mua một bộ quần áo cho ra hồn đi, gái quê còn mô-đen hơn cậu!”

Cô giả vờ không nghe, ôm gối cuộn người thành một cục, tiếp tục nằm ì.

Liên Liên leo lên giường cô, cướp lấy cái gối: “Lãng Lãng, cùng lắm lần sau thi lại tiếng Anh cấp bốn thôi!”

“Không thi, bực lắm rồi.” Cả phòng có mỗi cô không qua, mà cũng không phải lỗi của cô, có trách thì trách kẻ ra đề thi cấp bốn quá biến thái, đó căn bản không phải là những câu hỏi mà tư duy bình thường có thể lĩnh hội được.

“Vậy cậu cũng phải đến lớp chứ?”

“Không đi! Có học cũng vô ích!” Vừa đỗ đại học T, cô hạ quyết tâm phải học tập chăm chỉ, nhưng đầu óc của cô cứ như làm bằng đá, sơ đồ mạch điện vẽ mãi không ra, đèn ba cực càng nhìn càng chướng mắt, hận không thể đem nó cắn nuốt vô bụng. Còn về chương trình học trừu tượng thì càng khỏi phải nói!

Đáng ra lúc trước cô không nên nghe lời ông ngoại đi chọn chuyên ngành này.

Liên Liên trợn tròn mắt, bày ra vẻ mặt cậu thật hết thuốc chữa.

Một sinh viên giỏi nhiều lần được học bổng như Liên Liên làm sao có thể hiểu được nỗi thống khổ của cô khi lòng tự tin bị tổn thương nghiêm trọng.

Lâm Lâm đang vỗ vỗ mặt nạ dưỡng da nói: “Tớ thấy cậu nên tìm một gã nào đó cưới quách cho rồi, hết tội hết nợ.”

“Ý hay nha.” Lãng Lãng xoay người ngồi xuống, tỏ vẻ hứng thú. “Tranh thủ tỉ lệ nam nữ mất cân đối ở đại học T, tớ phải nắm chắc cơ hội túm được một anh chàng thật ngon.”

Lâm Lâm hỏi: “Cậu thích loại con trai thế nào? Để tớ giới thiệu cho.”

“Yêu cầu của tớ không cao, không được quá đẹp trai, nhà không được quá giàu, có chí tiến thủ, đáng tin cậy, chênh lệch trong vòng mười tuổi trở xuống, tớ đều chấp nhận được. À, còn phải tốt tính, nếu không sẽ bị đầu óc ngu si của tớ chọc cho tức chết...”

Cô còn chưa nói xong điều kiện, Liên Liên đã tức giận đến bóp trán: “Cậu là đồ óc heo, đàn ông như thế trong trường này chỗ nào chẳng có, cần gì phải đi tìm? Cậu tới cửa sổ ném bừa một quả tú cầu xuống, trúng ai thì giữ người đó lại.”

Lãng Lãng nháy nháy cặp mắt sáng ngời, bổ sung một câu: “Người đó phải chung thủy với tớ suốt đời suốt kiếp.”

Lâm Lâm ngừng vỗ lên mặt nạ, ngẩng khuôn mặt xanh lè giống quỷ lên: “Lãng Lãng, đàn ông như vậy cậu có đốt đuốc tìm cũng không thấy thấy đâu, hoàn toàn không có trên đời. Vẫn nên thực tế một chút, tìm một tên đẹp trai nhà giàu là được.”

“Chờ hẩn chơi chán rồi đem tớ vứt đi như giẻ rách ấy hả?!”

“Vậy còn tốt hơn cậu phải hi sinh cả đời vì một thằng đàn ông tầm thường, chờ đến khi hẩn làm nên sự nghiệp lại đem cậu vứt đi như giẻ rách. Cậu đã bao giờ xem phim “Khiên Thủ”(*) chưa? Đó mới là người đàn bà đau khổ nhất.”

“Khiên Thủ?!”

Lòng ngực cô bỗng đau đớn như xé nát, giành lại chiếc gối ôm vào lòng.

Lúc còn học cấp ba, mẹ thường xuyên đến thăm cô, mua cho cô rất nhiều đồ ăn vặt ưa thích nhưng ba cô thì chưa bao giờ tới trường lấy một lần.

Mỗi lần tan học, cô đều ngóng ra ngoài cánh cổng sắt khổng lồ, hy vọng có thể tìm thấy dáng người cao ngất của ba như trong trí nhớ, mang theo đồ ăn vặt đứng ngoài cổng trường chờ cô.

Thế nhưng, ba không hề đến dù chỉ một lần!

Bởi vì ba cũng giống như nhân vật nam trong “Khiên Thủ”, đem lòng yêu một người đàn bà khác...

Diêu Diêu, cô bạn cùng phòng thích hô to gọi nhỏ, bỗng thét một tiếng chói tai, làm cô sợ tới mức toát mồ hôi lạnh.

“Nhìn kìa, đó chẳng phải Trịnh Minh Hạo khoa Tin sao?”

“Thật hả?!”

Lâm Lâm vọt qua nhanh như chớp. “Cool quá! Tình nhân trong mộng của mình nha.”

Liên Liên nửa nằm nửa ngồi trên giường cô, nghiêng người về phía cửa sổ: “Anh ấy chính là Trịnh Minh Hạo trong truyền thuyết đó! Thiệt là đẹp trai nha.”

“Mang giày Adidas đi đá bóng! Rất có cá tính.”

“Giày Adidas không phải dùng để đá bóng à?”

“Đúng vậy, vấn đề là sân bóng trường mình toàn đất đá, một tháng làm hỏng ít nhất hai đôi giày đá bóng.”

Lâm Lâm bảo cô: “Lặng Lặng, đừng rầu rĩ nữa, ngắm trai đẹp xong tâm trạng sẽ tốt lên thôi.”

Cô ngồi dậy khỏi giường, nói to: “Tớ đi giải đề tiếng Anh cấp bốn đây, lần sau mà trượt nữa tớ đập đầu chết luôn!”

...

Kết quả thi tiếng Anh cấp bốn phát ra, cô xem thành tích 58 điểm, liền mạng đập đầu xuống mặt bàn: “Đầu mình chẳng lẽ làm bằng đá sao!”

Liên Liên ngăn cô lại: “Đừng đập hư bàn!”

“Ừ!” Cô đứng lên đi về phía cửa, định ra ngoài hít thở chút không khí.

“Lặng Lặng, cậu đi đâu vậy?”

“Đi nhảy lầu. Mỗi năm trường chúng ta đều có một người, tớ phải tranh thủ trước, bằng không sẽ bị người khác cướp mất chỉ tiêu.”

Lâm Lâm quát cô: “Tớ dẫn cậu ra hàng net, lên OICQ chat chit kết bạn, rất vui đó.”

“Có thể thi qua cấp bốn không?”

“Có khi tìm được chàng trai tình nguyện ở bên cậu cả đời.”

Cô lập tức chạy về mặc thêm áo khoác, lấy ví tiền.

Liên Liên cười hỏi: “Cậu không đi nhảy lầu nữa à?”

“Không vội, tớ nhường cho ai nhanh chân hơn đó.”

QQ, trước kia là IOCQ, thực sự đã giúp cô gặp được một người đàn ông làm thay đổi cuộc đời mình.

Anh ấy không phải người đầu tiên tìm cô chat chit, nhưng anh là người đầu tiên chat với cô quá mười câu.

Anh chưa bao giờ hỏi cô những câu nhảm chán như: Bạn bao nhiêu tuổi? Tên là gì? Bạn là sinh viên hả? Bạn ở đâu? Chúng ta gặp nhau được không?

Họ quen nhau trong một chat room, câu đầu tiên anh nói với cô là: “Tôi rất thích câu bạn vừa nói, lý tưởng của bạn là gì?”

Cô trầm ngâm chùng một phút, sau đó kết luận: Người này này rất có đầu óc, rất có chiều sâu. Dựa vào cảm giác rất giống ba mình, cô quyết định chat với “bác” này, cô nói: “Mình muốn làm giảng viên đại học.”

“Dạy chữ dạy người, rất cao quý!”

“Không phải, mình muốn ra đề thi để một chút để mọi sinh viên đều có thể thi đậu...”

“...”

Một lúc lâu không có hồi âm, cô gửi tin hỏi: “Bạn đi rồi hả?”

Anh ta trả lời: “Không, đang lau nước trên máy tính.”

Nước trên máy tính?

Cô nghĩ nghĩ, không cần đổi đề tài, vì vậy hỏi tiếp: “Vậy còn bạn? Lý tưởng của bạn là gì?”

“Hiện tại không có... Trước đây tôi luôn đề cao bản thân quá mức, bây giờ nhận ra mình chỉ là một kẻ tầm thường đến không thể tầm thường hơn được nữa, thứ tôi theo đuổi hoàn toàn vượt quá khả năng... Tất cả mọi người đều khuyên tôi từ bỏ, ngay cả giáo sư cũng khuyên tôi bỏ... Tôi đã lãng phí mất năm năm, cuối cùng thành công cốc.”

Từng dòng chữ của anh ta toát lên vẻ thất vọng về bản thân, cảm giác chán nản cùng bi quan sa sút.

Cô hiểu những người như vậy, khi còn trẻ cứ tưởng rằng không có gì là không làm được, đến một ngày bỗng nhận ra bản thân nhỏ bé như một hạt bụi, để rồi đánh mất niềm tin, nhiệt huyết vào cuộc sống.

Nhìn đồng hồ còn một tiếng nữa mới đến giờ đóng cửa ký túc xá, cô quyết định khai sáng anh ta một chút: “Người ta càng coi thường bạn, bạn càng phải coi trọng chính mình.”

“Không ai xem thường tôi cả, là tôi tự coi thường mình.”

Cô nản chí nhìn lên avatar trên màn hình, ca này khó nha! Điển hình của hội chúng tự ti cực độ kết hợp với tự tin cực độ.

Cô suy nghĩ một hồi lâu, quyết định đổi phương thức an ủi: “Bạn cảm thấy thất bại, có người so với bạn còn thất bại hơn, không tin chúng ta so thử xem.”

“So thế nào?”

“Ai là người thương bạn nhất?”

Anh ta suy nghĩ rất lâu: “Có lẽ là mẹ tôi.”

“Bạn có thể gặp bà không?”

“Bà thường xuyên đến thăm tôi.”

“Người thương mình nhất là ba, nhưng bốn năm nay mình không gặp ông ấy, ông bỏ đi với người phụ nữ khác rồi.”

“Thực xin lỗi.”

“Không sao. Bạn thương ai nhất?”

“Tôi khá là kính trọng ba mình.”

“Mình thương ông nội nhất. Mười năm rồi mình không gặp ông, ông đã qua đời vì bệnh...” Cô nhìn chữ viết trên màn hình, bổ sung một câu: “Mình rất nhớ ông.”

“Thực xin lỗi!”

“Bạn có thi đậu tiếng Anh cấp bốn không?”

“Cấp bốn? Tôi chưa từng thi.”

“Nhớ nhé, đây là chuyện mắy mắn nhất đời bạn đó.”

“Vậy hả?! Cảm ơn bạn đã cho tôi biết.”

“Bạn có từng ngủ trong phòng lạnh muốn đóng băng chưa? Đầu gối đau nhức khiến bạn không thể chớp mắt. Bên giường bạn có con chuột nào chạy qua chạy lại không? Nó gặm sạch mì tôm của bạn xong lại quay qua cắn bạn?”

“Bạn là sinh viên hi vọng của gia đình à? Có cần tôi quyên góp giúp bạn ít tiền không?”

Không cần, mẹ cho mình sinh hoạt phí tiêu không hết. Cô gõ những lời này xong lại xóa đi. “Bạn không sợ mình lừa tiền à?”

“Có không? Bạn có vẻ là người trung thực.”

“Thời nay kẻ lừa đảo là trung thực nhất.”

“Thật tiếc, tôi không hay tiếp xúc với dân lừa đảo lắm nên không rành các tình huống.”

“Bạn lớn lên trong phòng thí nghiệm vô trùng à?”

“Cũng có thể nói như vậy, tôi lên năm tuổi bắt đầu thích đứng trong phòng thí nghiệm của ba, nhìn ông làm thí nghiệm, giúp ông sửa sang lại các ảnh chụp đủ mọi màu sắc từ kính hiển vi. Cho tới bây giờ, hơn phân nửa thời gian của tôi đều ở trong phòng thí nghiệm.”

Trời đất! Lẽ nào đây chính là “nhà khoa học” trong truyền thuyết!

Cô phấn khích đến mức muốn tìm anh ta xin chữ ký.

Tiếc là thời gian không cho phép, cô phải tranh thủ về ký túc xá đúng giờ.

“Mình không thể chat với bạn nữa, ký túc xá sắp đóng cửa rồi.”

“Ngày mai bạn có online không?”

“Mình không hay vào chat room này, vậy đi, mình cho bạn số IOCQ của mình, 14833730, chỉ cần ava của bạn sáng, mình nhất định sẽ nói chuyện với bạn.”

“OK!”

“Mình phải đi đây. Trước khi chia tay mình gửi bạn một câu hát mình thích nhất nhé: “Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn ánh mặt trời chiếu xuống nhân gian!” Bạn đi ra ngoài tìm một tán cây rồi đứng dưới đó ngẩng đầu nhìn trời xanh, mỉm cười đón ánh mặt trời... Bạn sẽ nhận ra ông Trời đã ban cho bạn rất nhiều thứ quý giá đó.”

“Tôi sẽ đi!”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Lần sau ra hàng net, cô mở QQ, phát hiện một dãy số lạ gửi tin nhắn xin kết bạn, nickname là L.Y. Còn để lại cho cô một lời nhắn: “Tôi ngẩng đầu nhìn trời xanh, mỉm cười đón ánh mặt trời, tôi phát hiện ông trời đã ban cho mình một thứ thật quý báu.”

“Là cái gì?”

“Cảm ơn gió, cảm ơn mưa, cảm ơn vận mệnh đã cho chúng ta gặp nhau!”

“Khoa học gia” quả nhiên không giống người thường, năng lực tiếp thu cái mới lẫn khả năng lĩnh hội đều rất mạnh mẽ.

Cô bắt đầu hơi thích anh!

Sau đó, mỗi lần cô online đều chat với anh, không có mục đích gì khác, chủ yếu là do avatar QQ của anh lúc nào cũng sáng, dường như hai mươi bốn giờ đều lên mạng, một vài lần rất hiếm hoi không online, anh giải thích với cô: Máy tính bị hư. Dù sao đi nữa, chat với ai thì cũng là chat, chat với anh còn thú vị hơn.

Lâu dần, cô thích cảm giác chat chit với anh, bởi vì cách anh nói chuyện không giống với người khác.

Nếu cô nói: “Thần tượng của em là Lỗ Tấn, em muốn học khoa Văn, nhưng mọi người đều nói nhà văn chuyên nghiệp đều không phải người bình thường.”

Anh sẽ nói với cô: “Thần tượng của anh là Albert Einstein, ông ấy là người bất bình thường nhất xưa giờ.”

Cô không nói gì...

Nếu cô nói: “Tương lai em phải trở thành người phụ nữ xuất sắc, không dựa vào đàn ông!”

Anh sẽ nói với cô: “Anh chỉ muốn làm một người đàn ông bình thường, chăm sóc người phụ nữ của mình thật tốt!”

Cô càng không nói nên lời...

Nếu cô nói: “Em vừa so đáp án tiếng Anh cấp bốn, lần này lại trượt rồi.”

Anh sẽ nói với cô: “Ai ra đề tiếng Anh cấp bốn vậy? Quả thực quan niệm về tiếng Anh đã thay đổi triệt để! Anh vừa làm xong đề thi vừa rồi, được năm mươi điểm.”

“Hóa ra tiếng Anh của anh thua em, có khi em còn giỏi hơn anh.”

“Trước khi làm đề cấp bốn, anh cứ nghĩ tiếng Anh của mình không tệ lắm, giờ anh đã nhận ra – mình phải đi mua sách ngữ pháp về ôn lại.”

Tâm trạng cô cũng không tệ lắm, vừa cười vừa gò: “Chấp nhận đi, anh cũng đừng tự ti quá!”

Anh nói: “Anh không tự ti! Có điều anh đề nghị em nên thi TOEFL, tư duy của người Mỹ có vẻ logic hơn.”

“Anh thấy em bị tiếng Anh tra tấn chưa đủ lắm sao?”

“Tiếng Anh thực ra không khó, anh có thể bày em.”

“Thôi đi, đề cấp bốn anh mới có năm mươi điểm.”

“...” Một lát sau, anh nói: “Giờ thì anh bắt đầu tự ti rồi!”

(*) Tên một bộ phim truyền hình nổi tiếng của Trung Quốc, còn có tên tiếng Anh là “Hand in Hand” (Tay trong tay), sản xuất năm 1998, kể về một nữ nhân viên văn phòng ngoại tình với một người đàn ông đã có vợ.

3. Chương 05-06

Chớp mắt, năm ba đại học đã trôi qua hơn phân nửa.

Từ khi giao du với anh bạn online “khoa học gia”, nhóm bạn cùng phòng của Lăng Lăng đều nhất trí cho rằng cô cũng phát triển theo chiều hướng “khoa học gia” luôn.

Cô không tin mình có bất kỳ điểm nào không bình thường, chỉ có đi đường cũng cười, ăn cơm cũng cười, đến lớp ngồi chép bài cũng cười, thậm chí nằm ngủ trên giường cũng thấy cười...

Trong phòng tự học yên lặng, Liên Liên đứng trước mặt Lăng Lăng lắc lắc ngón tay, đem cô nàng đang ngồi ngẩn ngơ thần thờ trở về thực tại: “”Mạch mô phỏng và mạch số” buồn cười lắm à? Cậu đã đọc phần lời tựa cả chục phút rồi.”

“Cũng được, không buồn cười lắm.” Cô ngồi lại ngay ngắn, mở sách ra, miễn cưỡng tập trung tinh thần hơn nửa tiếng, nhưng trong lòng nhấp nhồm không yên, ngón tay cứ ngứa ngáy.

“Bạn yêu à... Ba ngày rồi tớ chưa online.” Cô ngọt ngào năn nỉ Liên Liên ngồi bên, giơ một ngón trở lên về tội nghiệp: “Cho tớ đi một tiếng thôi, tớ hứa sẽ về đúng giờ.”

“Miễn đi!”

Nhớ tới việc Liên Liên từ năm giờ rưỡi sáng đã tới trường giúp cô giữ chỗ, cô nằm soài lên cuốn sách tiếp tục ghi nhớ những điểm quan trọng, trước mắt đều là chữ nghĩa to oành nhưng cứ đọc chữ nào quên chữ đó, nửa giờ sau, cô nhích đến bên tai Liên Liên: “Nửa tiếng được không? Thi xong tớ cùng cậu đi dạo phố.”

“Tớ không rảnh!”

“Tớ mời cậu ăn món cá hấp cậu thích nhất nhé!”

Thấy mắt Liên Liên sáng lên, cô liền chớp thời cơ: “Cộng thêm một suất gà kho ớt nữa, được không?”

“Nửa tiếng?”

“Tớ hứa!”

.....

Mua chuộc thành công, cô ba chân bốn cẳng chạy ào ra quán net, “Lên chat đi!”

Không có hồi âm. “Nhanh lên, em chỉ tranh thủ được chút thôi.”

Rốt cuộc cũng trả lời. “Không phải ngày mai em có kỳ thi sao?”

“Em học muốn hoa mắt chóng mặt, đầu óc sắp hư luôn rồi...” Mỗi lần thi cử tâm trạng cô đều rất nặng nề. “Đạo này tâm trạng khó chịu, anh kể chuyện gì hay hay được không?”

“Em muốn nghe chuyện cười không?”

“Sao cũng được, miễn là có thể làm em cười.”

Ba phút sau, anh nói: “Anh muốn cùng em chat... cho đến năm tám mươi tuổi.”

Cô đọc những lời này trên màn hình, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, tựa như nội tâm trống rỗng được lấp đầy bởi một cảm giác không thể cắt nghĩa, thể xác và tâm hồn băng giá cũng được sưởi ấm.

Cô đọc qua rồi nở một nụ cười! Khóe miệng giống như bị ai kéo mạnh không khép lại được.

Cười xong, cô vỗ vỗ hai má, đánh chữ: “Được, đến lúc đó em hai tay run run gõ máy tính nói anh biết: em vừa ăn chuối tiêu làm rớt mất một cái răng nha!”

“Khi đó anh sẽ nói: Xin lỗi em, anh nhìn không rõ lắm! Chờ anh chút, anh đi lấy cái kính lúp!”

“Nói không chừng cháu em sẽ lắc lắc tay bà nó nói: Bà ơi, bà nhường cháu lên mạng tí đi, bạn gái chờ cháu ba tiếng rồi.”

“...”

Cô đợi một hồi lâu mà không thấy anh trả lời...

“Anh ngủ rồi hả?”

“Không, có việc này anh nghĩ không ra...”

“Chuyện gì vậy? Để coi em có giúp anh nghĩ được không?”

“Tại sao anh lại thích chat chit với em nhỉ?”

Vấn đề này cô đã nghĩ đến từ lâu, nhanh chóng gõ một câu: “Bởi vì Internet giống như một tấm màn mờ ảo, nhìn qua nó, chúng ta bắt gặp ảo tưởng đối phương là một người hoàn hảo không sót mẻ.”

“Vậy em tưởng tượng anh như thế nào?”

“Anh là người có văn hóa, chắc chắn rất có khí chất, lịch sự tao nhã, thành thực ổn trọng.”

“Còn gì nữa không?”

“Anh rất tinh tế, giỏi hiểu ý người khác, còn rất kiên nhẫn, tính tình cũng thật ôn hòa... Em đoán anh nhất định là một ông bố tốt!” Sau khi gửi xong, cô bổ sung một câu: “Đúng rồi, anh có con chưa?”

Anh lại im lặng gần một phút đồng hồ: “Em cảm thấy anh già lắm sao?”

“Không già! Rất trẻ, chắc là chưa tới bốn mươi đúng không?”

“Anh còn chưa qua sinh nhật thứ hai mươi bảy... Trước mắt ngay cả bạn gái cũng không có.”

“Anh giỡn chơi?”

“Anh lại cảm thấy tự ti thêm chút nữa rồi.”

Cô sốc, sốc đến tối tăm mặt mũi! Hình tượng trong thâm tâm cô bấy lâu, anh là một ông giáo đeo kính gọng vàng, khóe mắt có vài nếp nhăn quyền rũ, bóng chốc tan thành mây khói. Thay vào đó là hình ảnh chàng trai hai mươi bảy tuổi chưa có người yêu vẫn thường thấy trong sân trường đại học.

Cô vỗ vỗ ngực, ổn định lại cảm xúc một chút, nhanh chóng tiếp nhận hình tượng mới của anh. “Anh cũng đừng quá tự ti, chắc duyên phận của anh còn chưa tới thôi.”

“Anh không biết cảm giác thích một người là như thế nào.”

Cái này thì cô biết, trong tiểu thuyết tình cảm có viết. “Là một loại cảm giác như điện giật, khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, anh liền tin tưởng chắc chắn rằng – cô ấy chính là người phụ nữ sẽ ở bên anh cả đời!”

“Em đã gặp được người như vậy à?”

“Vấn chưa! Lâm Lâm bạn em nói yêu cầu của em cao quá, đàn ông em thích căn bản không tồn tại trên đời này.”

“Em thích mẫu người ra sao?”

“Đừng quá giàu.”

“Như thế nào là “quá giàu?”

“Ồ biệt thự, lái BMW, xì thẻ vàng!”

“Vì sao?”

“Đàn ông như thế đến năm mươi tuổi vẫn có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ.”

“...”

“Cũng không được quá đẹp trai.”

“Tiêu chuẩn như thế nào?”

“Không có tiêu chuẩn cụ thể.” Cô còn phân tích thêm một chút về tiêu chuẩn không đẹp trai. “Đi trên đường, tỷ lệ người quay đầu lại nhìn không quá năm mươi phần trăm, trong đó tuyệt đối không được có mỹ nữ.”

“Đây là tiêu chuẩn chính xác nhất anh từng thấy rồi!”

“Còn nữa, phải ở bên em cả đời, không chia không lia...”

Hôm nay anh không chuyên tâm chat cho lắm, cô xem đồng hồ, năm phút nữa là được nửa tiếng, cô đang muốn đi về thì thấy anh gửi tin: “Yêu cầu của em có thể du di chút được không?”

“Không thể! Em thà ế còn hơn lấy bừa!”

“Em là cô gái có chính kiến nhất mà anh từng thấy. Anh tin em có thể tìm được chàng trai lý tưởng của mình...”

“Cuối cùng cũng có người đồng tình với quan niệm tình yêu của em! Rất cảm ơn anh!” Đúng là tri kỷ mà! Cô cảm động muốn rơi lệ, rốt cuộc cũng có người đồng cảm với mình.

“Không có chi!” Anh bổ sung một câu: “Thực ra, anh cũng không hoàn toàn tán thành với quan niệm tình yêu của em.”

Không thành vấn đề, mỗi người mỗi khác.

Cô hỏi lại: “Đúng rồi, vậy anh thích mẫu con gái nào?”

“Anh hả?! Tiêu chuẩn của anh không cao...” Anh ngừng chốc lát, có lẽ là suy ngẫm một chút: “Giống em là được rồi!”

Hơi thở của cô mất cả buổi mới thông suốt trở lại: “Anh đang khen hay chê em vậy?”

“Anh nói thật đó.”

Quá sức đả kích, quá sức tự ti!

Hóa ra loại con gái như cô chỉ đạt tiêu chuẩn thấp nhất?

Cô quyết định buổi tối trở về phải soi gương thật kỹ, làm một cuộc trưng cầu ý kiến toàn phòng ngủ!

Cũng may năng lực chống đỡ của cô rất mạnh, trong lòng rất nhanh bình tĩnh trở lại. Nhìn liếc qua tin trả lời, cô nhìn ra đằng sau câu nói đùa của anh cơ hồ còn có một hàm ý khác, không biết cô có hiểu lắm không nữa...

Cô lắc lắc đầu, làm sao có thể là “thỏ lộ” được cơ chứ, đúng là tự mình đa đoan!

Cô vừa cười vừa đánh máy, nói: “Không nói với anh nữa, em đi đây!”

“Em giận à?”

“Hứ!”

“Cho anh rút lại câu nói lúc nãy.”

“Muộn rồi, em đã bị anh làm tổn thương sâu sắc, anh có làm sao cũng không bù đắp được nỗi đau trong lòng em.”

“Em có muốn biết: em trong hình dung của anh, là như thế nào không?”

“Không muốn! Em không quan tâm! Anh có nói em cũng không thèm nghe!”

“Anh nghĩ... Em giống như một đóa bách hợp thanh cao, tóc dài đen nhánh mềm mại như lụa, mặc váy áo bông bành như mây trắng, nụ cười của em nhất định rất ngọt ngào, khiến cho người ta thư thái dễ chịu...”

Trước khi biết em, anh suốt ngày vật lộn trong núi tài liệu, thí nghiệm thất bại liên tục, đề tài không thấy được chút đột phá nào. Suy sụp cùng thất bại khiến anh bắt đầu mệt mỏi chán nản, mất ngủ, tự kỷ, gần như đổ vỡ. Anh bỏ thí nghiệm, suốt ngày giam mình trong phòng nghiên cứu những số liệu trải dài khắp các trang giấy. Khi anh quyết định từ bỏ các số liệu không hề ăn khớp đó, từ bỏ năm năm cố gắng vừa rồi thì vô tình nhìn thấy status của em trong chat room: “Chúng ta vẫn còn trẻ, trong lúc thất bại đừng quên đi mơ ước thuở ban đầu, nhiệt huyết thuở ban đầu!” Thái độ lạc quan, vui vẻ, tươi cười đối mặt với khó khăn của em thực sự khiến anh kinh ngạc...

Còn nữa, status cá nhân của em rất hài hước, mỗi khi anh bực bội khó chịu đều thích đọc đi đọc lại, nhanh chóng cười sáng khoái!

À! Nhân đây nói luôn: Tinh thần bất khuất chiến đấu với tiếng Anh cấp bốn của em làm anh thêm mặc cảm tự ti...

– Đọc xong chưa? Xong thì đi học bài đi, ngày mai vô thi đừng căng thẳng, chữ viết phải rõ ràng một chút, những điều này rất quan trọng đấy!

Nhớ rõ: Tiểu tiết quyết định thành công!”

“Em không thèm đọc!” Nói xong, cô càng nghĩ càng ức chế, mạnh tay gõ bàn phím: “Em cấm anh không được lấy chuyện tiếng Anh cấp bốn ra xài xể em, thêm lần nữa em với anh tuyệt giao luôn!”

“Chúng ta có kết giao với nhau sao?”

Hình như không có! Cô tức mình gõ bàn phím trút giận: “Em cho anh vào blacklist.”

“Anh có thể add lại, em đổi chiêu nào uy hiếp hơn đi!”

“Em mỗi ngày dựng anh dậy chat lúc ba giờ sáng.”

“Thật hả? Anh mong còn không được nữa là, em không biết hiện giờ anh buồn ngủ chừng nào đâu.”

Cô thật sự nghĩ không ra thủ đoạn trả thù nào ác độc hơn nên đành đầu hàng!

“Em đi ôn bài đây. Bye!”

“Anh đi ngủ tiếp đây. Bye!”

Cô xem đồng hồ, mới hơn tám giờ, ngủ sớm như vậy, đúng là đồ lười biếng!

Lưu lại file chat, cô vừa định thoát khỏi QQ, bỗng vừa cười đen tối vừa mở phần thiết đặt cá nhân, xóa đi status ban đầu: “Chớ hỏi tuổi, nhất định tôi già hơn bạn; Chớ hỏi diện mạo, tôi xấu dọa chết người; Chớ hỏi bằng cấp, từ khi người người đều tốt nghiệp đại học, tôi là kẻ mù chữ; Chớ hỏi tên; tên tôi không phải là Bạch Lăng Lăng! Gặp mặt cũng miễn bàn, làm ơn ngậm miệng lại! Chỉ thích chat, không chat thì quên đi!”

Cô thay bằng một đoạn khác: “Em là một cây hoa loa kèn hoang dã mãi mãi chỉ vì chính mình mà nở hoa... Còn cười hả? Anh cứ cười đi! Tìm không ra chứ gì? Em cho anh tức chết luôn!!!”

Trong buổi thi ngày hôm sau, cô làm bài thật cẩn thận, mỗi câu mỗi chữ đều viết nắn nót, dù câu nào cũng lạc đề.

Nộp bài xong, việc đầu tiên cô làm là chạy ra hàng net, định xem thử anh ta có bị tức chết hay không.

Nhưng cô không ngờ là anh cũng không online.

Tuy nhiên anh có để lại tin nhắn offline: “Em thi tốt không? Đừng áp lực quá, cứ thả lỏng chút đi! Anh vừa đi tìm một vị giáo sư Toán học nói chuyện, ông ấy rất có hứng thú với tính toán của anh, hy vọng có thể cùng anh thảo luận sâu hơn, có thể anh sẽ thảo luận với ông ấy rất lâu, sắp tới sẽ không thường xuyên online được, em có việc gì cứ nhắn offline cho anh.

Dạ dày em không khỏe nên em nhớ ăn uống đúng giờ, đừng ăn đồ quá cay nhé!”

Cô đang thất vọng tính bỏ về, bỗng phát hiện anh đã sửa lại nickname thành: Vĩnh viễn có xa không. (*)

“Tên mới cũng được đó, rất dễ nhớ! Em không thể không nói với anh rằng, cái tên cũ của anh em nhìn mà muốn choáng váng!”

(*) Trong bản tiếng Trung, ID của anh này là “ ” (vĩnh viễn hữu đa viễn), anh này chơi chữ giữa hai chữ “viễn” (có nghĩa là “xa xôi”): “vĩnh viễn” (mãi mãi) và “đa viễn” (xa chừng nào?)

Trong tiệm bán đồ cay Tứ Xuyên, Lăng Lăng và Liên Liên vừa ăn vừa trò chuyện.

“Lăng Lăng, cậu thi được không?” Liên Liên hỏi trước khi động đũa.

“Cũng ổn, rất có hy vọng qua ải.”

“Vậy là tốt rồi! Tớ có thể an tâm mà ăn bữa cơm này!”

Có bạn tốt như vậy còn cầu gì hơn nữa chứ!

“Ăn nhiều một chút đi, cậu đã rất vất vả rồi!” Lăng Lăng nhiệt tình gấp đồ ăn cho Liên Liên, mỉm cười nhìn khuôn mặt đáng yêu của bạn.

Trong phòng cô và Liên Liên thân với nhau nhất, ban đầu là vì các cô xem như nửa đồng hương với nhau, mới gặp đã thân. Về sau, cô càng ngày càng thích Liên Liên, Liên Liên không chỉ cần cù chăm chỉ phần đầu, lại không kiêu ngạo như nhiều nữ sinh học giỏi khác, nhất là đối với loại sinh viên chậm tiến như Lăng Lăng, Liên Liên chưa bao giờ tỏ thái độ khinh thường mà ngược lại còn thêm “thắt chặt kỷ cương”, hết lòng giúp đỡ cô tiến bộ.

Liên Liên bị Lăng Lăng nhìn nên hơi ngượng ngùng: “Sao cậu không ăn? Nhìn tở chi vậy?”

“Tớ thích cậu lắm đó! Liên Liên, tớ...”

Liên Liên còn chưa kịp nuốt trôi thức ăn trong miệng đã vội vàng nói: “Thế giới này vẫn còn hơn cả tỉ đàn ông nha, cậu đừng có mơ tưởng đến tớ!”

Để thể hiện rõ lập trường, cô nuốt thức ăn xuống rồi hỏi với vẻ quan tâm: “Cậu và anh bạn khoa học gia không có việc chứ? Tớ thấy đêm qua lúc cậu trở về hình như có rất nhiều tâm sự.”

“Nếu người nào đó nói với cậu: Yêu cầu của anh đối với phụ nữ không cao lắm, như em là được rồi. Cậu nghĩ anh ta có ý gì?”

Liên Liên cân nhắc một hồi lâu, xong nói bốn chữ: “Rất có hàm ý!”

“...”

Lăng Lăng không nói gì, tiếp tục chuyên tâm ăn bát mì Thành Đô không ớt của mình.

Hôm nay cô không ăn món cá hấp ngon lành kia chỉ vì tối qua anh dặn đừng ăn nhiều đồ cay, mì bún có vẻ tốt cho dạ dày hơn.

Cô không nhớ được từ khi nào ý kiến của anh đã trở nên quan trọng như vậy.

Liên Liên đột nhiên hỏi: “Không phải anh ta tỏ tình với cậu đấy chứ?”

“Tỏ tình á?!” Mì trên đĩa Lăng Lăng rơi hết vào trong bát, chỉ còn lại đôi đũa chổng chơ giữa không trung. “Bọn tớ chưa từng gặp mặt, chưa từng trò chuyện, thậm chí ngay cả tên của nhau cũng không biết, làm sao anh ta thích tớ được?”

“Nói cho cùng, dù có thích đi chăng nữa cũng chỉ là có cảm tình mà thôi, chưa đến mức yêu suốt đời suốt kiếp đâu!”

“Thời đại nào rồi mà còn có chuyện tình yêu suốt đời suốt kiếp hở?!”

Tình yêu! Vừa thốt lên hai chữ này, Lăng Lăng đã muốn lạnh sống lưng...

Tối qua, cô nằm trần trọc mãi không ngủ được, cô nhận ra mình thích nghe anh nói chuyện, đôi khi sẽ vì những lời anh nói mà suy nghĩ. Mỗi khi không gặp cô lại nhớ tới anh, gặp rồi thì lâng lâng vui sướng, loại cảm giác này cô nhớ có cuốn từ điển từng định nghĩa...

Lúc này cô nhớ ra rồi – tình yêu!!!

“Cậu chờ một chút, tớ vào toilet tí.”

Lăng Lăng trốn vào toilet, vốc nước lạnh nhằm hạ nhiệt trên khuôn mặt nóng bừng.

Máu huyết nguội đi, người cũng dần bình tĩnh hơn. Cô biết rất rõ, đây không phải là tình yêu mà chỉ đơn thuần là tình cảm dành cho người trong ảo tưởng mà thôi.

Cũng giống như khi xem một bộ tiểu thuyết sẽ vì nhân vật nam chính mà đau lòng thương tiếc, cái nàng yêu không phải người mà là ảo giác trong lòng mình...

Ngay tại lúc này, từ phòng ăn riêng phía hành lang đối diện vang lên một giọng nam sinh sang sảng, tiếng nói rất êm tai, nhưng lời lẽ thì bất lịch sự: “Shit! Chỉ là chủ tịch hội sinh viên quen mà thôi, thẳng đó nghĩ mình là cán bộ đương chức chắc?! Nó còn chưa đủ tư cách lên giọng với tớ!”

“Rõ ràng là nó cố ý chỉnh cậu, cũng thâm phết!”

Một giọng nói trầm tĩnh khác chen vào: “A Hạo! Có gì thì cho qua đi... Một khi nó đem vụ cậu đánh bạc báo lên khoa sẽ lớn chuyện đấy, thôi thì cậu mời nó đi ăn một bữa coi như giảng hòa.”

“Tớ mà mời nó đi ăn à?!” Giọng điệu người tên A Hạo càng tức giận: “Đào Tử, cậu giúp tớ nhấn với nó, đừng tưởng làm chủ tịch hội sinh viên thì ngon lắm, nó dám chơi ông thì đừng trách ông dạy dỗ nó!”

“Cậu tính làm gì? Chú của nó là trưởng khoa mình, cậu so đo với nó thì chỉ thiệt cho chính cậu thôi!”

“Cậu yên tâm, tớ biết chừng mực mà. Tớ cũng không như nó, không biết tự lượng sức mình... Được rồi! Bọn mình đừng nhắc tới nó nữa, uống tiếp đi... Anh ba, cậu đừng có giả chết, dậy uống tiếp nào...”

Lăng Lăng lắc đầu, rốt cuộc kẻ nào mới không biết tự lượng sức đây, chủ tịch hội sinh viên, cháu trưởng khoa mà cũng dám động vào, thật là ngông cuồng hết biết!

Một tháng sau, có chuyện xảy ra làm cô kinh ngạc đến trợn mắt há mồm, chủ tịch hội sinh viên bỗng nhiên từ chức, nghe nói tân chủ tịch có quan hệ đặc biệt thân thiết với Trịnh Minh Hạo.

Lăng Lăng rút khăn giấy trong túi ra lau nước trên mặt, vừa định quay về bàn thì một nam sinh dáng người tầm thước, gầy gầy từ trong phòng kia đi ra.

Lúc cô nhìn nhìn anh ta, anh ta cũng liếc nhanh qua cô một lượt, cúi người nhặt lên tờ một trăm tệ: “Bạn học, có phải của cậu đánh rơi không?”

Nghe tiếng thì chính là người vừa khuyên giải lúc nãy.

“A!” Cô nhìn vào trong ví, lục tìm tờ một trăm tệ tính dùng để thanh toán tiền ăn mà không thấy, có lẽ là đánh rơi lúc lấy khăn tay. “Đúng rồi, cảm ơn bạn!”

Lúc cầm lấy tiền, cô quan sát kỹ nam sinh trước mặt, mặt mũi đàng hoàng, da ngăm đen, kính mắt gọng đen khiến cậu ta nhìn qua trông rất có dáng vẻ thư sinh, không xấu cũng không đẹp. Về phần ăn mặc, áo sơ

mi trắng đã cũ nhưng được giặt sạch sẽ, cổ áo bẻ gọn gàng, quần vải thô xù xì nhưng vô cùng thẳng thớm, sạch sẽ.

Trong thoáng chốc, trong lòng Lãng Lãng bỗng chấn động, bởi vì... diện mạo nam sinh này hoàn toàn giống với anh ấy trong tưởng tượng của cô – từ nội hàm văn hóa mà toát lên nét văn nhã, từ tính tỉ mỉ chi tiết, vẻ ngoài không mấy xuất sắc mà trông gọn gàng sạch sẽ. Có lẽ có chút chất phác, nhưng tính tình ngay thẳng, thân thiện, khiến cho người khác dễ dàng tin cậy.

Hiển nhiên, ánh mắt háo sắc của cô làm đối phương mất tự nhiên, nam sinh xấu hổ cười cười với cô rồi bước nhanh vào toilet nam.

Lãng Lãng nhìn tờ một trăm tệ trong tay, mắt sáng lên.

Họ rất giống nhau, đều có phẩm cách cao thượng!

Nếu vậy, liệu cô có nên...

Trong tức khắc, cô hạ một quyết định mà trước đây mình tuyệt đối coi khinh:

Gặp mặt bạn online!!!

“Liên Liên.” Chưa kịp ngồi xuống Lãng Lãng đã hối hả nói: “Tớ muốn đi shopping, tớ cần mua quần áo.”

Liên Liên nhìn áo khoác ca-rô màu xanh dương cùng quần bò mài trên người cô, gật đầu hết sức tán thành: “Người đẹp à! Rất cuộc cậu cũng giác ngộ! Cái gì đã kích thích cậu vậy?”

Lãng Lãng hít sâu, bày một vẻ mặt anh dũng hy sinh nói: “Tớ muốn... gặp anh bạn khoa học gia của tớ!”

“Không phải chứ!”

.....

Chạy trên đường suốt cả buổi trưa, Lãng Lãng mệt đến nổi tay chân bủn rủn, chân căng xụi lơ, năng lượng từ một bát mì Thành Đô sớm đã tiêu biến hết, nhưng cô vẫn kiên trì muốn mua một chiếc váy trắng bông bành như mây!

“Lãng Lãng, rốt cuộc cậu muốn mua váy kiểu gì vậy!” Liên Liên xoa xoa thất vọng nói: “Tớ thấy cậu mặc cái vừa rồi cũng đẹp lắm...”

“Kiểu dáng cũng được, nhưng chất liệu không đủ nhẹ, không có độ rũ...”

“Cậu muốn mua váy kiểu dáng đẹp, chất liệu tốt thì phải tới mấy khu mua sắm cao cấp kia!”

Hai mắt Lãng Lãng sáng lên. “Có lý, khu mua sắm kia trông xịn nhất đó...”

“Đắt lắm đó.”

“Không sao cả.”

Vừa đi đến một quầy hàng trong khu bán nữ trang, một chiếc váy màu trắng mặc trên người cô ma-nơ-canh lập tức thu hút sự chú ý của Lãng Lãng, cô vui sướng sờ lên chất vải không biết tên, mềm như tơ, nhẹ như bông, phải chăng chạm vào mây cũng có cảm giác này?”

“Không được sờ vào quần áo trắng.” Chị bán hàng khinh bỉ nhìn lướt qua quần áo trên người cô, rõ ràng tỏ ý coi thường gu ăn mặc của Lãng Lãng.

“Em có thể thử được không?”

“Một ngàn năm trăm linh tám tệ, miễn trả giá!”

Cô nuốt nước miếng nhìn về phía Liên Liên: “Cũng không có đắt lắm... nhỉ?”

“Không đắt! Nhân hiệu thương thôi.” Liên Liên ghé đến bên tai cô: “Tớ với cậu đi tìm xem có cái hàng nhái cao cấp nào không.”

Kiểu dáng có thể nhái, nhưng chất liệu không nhái được!

Cô lấy ví ra đếm tiền mặt, cộng thêm tiền trong thẻ chắc là đủ.

“Phiền chị lấy một chiếc cho em thử!” Cô lịch sự nói với chị bán hàng đã quay đi chỗ khác nói tám chuyện.

“Váy trắng không cho thử.”

“Chị gọi quản lý tới đây, tôi muốn hỏi lý do tại sao lại không cho thử.” Cô lớn tiếng nói.

Đừng đùa chứ, tưởng cô chưa bao giờ đi đến mấy khu mua sắm lớn sao, cửa hàng loại này, đến đồ lót màu trắng còn có thể tự do mặc thử huống hồ là váy!

Chị bán hàng mặt mày xanh lét, bất đắc dĩ đem hàng mẫu mang đến cho cô: “Cô cẩn thận một chút kẻo làm bẩn.”

.....

Nhìn quần áo mặc trên chính người mình mà cô còn kinh ngạc sửng sờ.

Chất liệu mềm nhẹ, chiết eo, chân váy rũ xuống, thắt lưng sa tanh buông lơ lửng tua rua, vừa mang vẻ yên tĩnh vừa toát lên sự sống động của mây trời.

Cô quay đầu nhìn sang Liên Liên, Liên Liên chỉ nói bốn chữ: “Tiền nào của nấy.”

Cô xoa tóc ra, nhìn chính mình trong gương. Vốn dĩ mặt mũi thanh tú, làn da trắng nõn, mái tóc đen như sa-tanh, kết hợp với váy voan càng làm tôn lên vẻ trẻ trung thanh thoát của cô, cô như thế này liệu có thể khiến cho anh vừa gặp đã yêu không?

Anh thì sao? Liệu có giống nam sinh cô gặp hôm nay, toàn hoàn phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của cô...

Dù thế nào đi nữa, cô cũng muốn gặp anh, vén lên tấm màn online mờ ảo che giữa hai người, chân thành kết bạn với nhau.

Hoặc bắt đầu, hoặc kết thúc, cô tình nguyện cùng anh thử một lần!

“Em muốn mua bộ này!”

Chị bán hàng nhanh chóng thay đổi sắc mặt, cười nói: “Chị nói thật, nhiều người trước đây thử chiếc váy này đều nói mặc lên không đẹp như lúc mới nhìn qua, nếu hôm nay không thấy em mặc chắc chị cũng tin như thế...”

Lặng Lặng không thèm để ý tới chị ta, tập trung tìm thẻ ngân hàng trong túi xách.

Chị bán hàng tiếp tục nói: “Váy đẹp như vậy phải có giày đẹp đi kèm. Người thiết kế váy này cũng vì nó mà thiết kế luôn một mẫu sandal đồng bộ, số lượng có hạn, vì cửa hàng chính thanh lý nên chị mới lấy về, chị lấy cho em xem thử nhé.”

“Không cần đâu.”

“Không mua cũng không sao, em cứ thử đi.”

Giày vừa lấy ra cô đã thích mê.

Giày sandal trắng làm từ da mềm, tinh xảo gọn gàng, điểm đặc biệt duy nhất là quai dép nhỏ ôm lấy mắt cá chân được làm từ cùng một loại voan với chiếc váy, mang lại cảm giác lãng mạn, xinh đẹp thanh nhã động lòng người...

Khi cô mang giày vào dáng người cũng cao thêm hai phân, phong thái cũng thay đổi hẳn.

Chị bán hàng vẻ mặt nịnh nọt: “Thật đúng người đẹp vì lụa. Em xem, em mặc váy này vào, đi thêm đôi sandal này nhìn cứ như thay da đổi thịt, vừa xinh đẹp vừa có khí chất, nếu em mặc bộ này đi trong trường, chắc chắn người người đều phải ngoái đầu lại nhìn!”

“Đôi giày này bao nhiêu ạ?”

“Không đắt lắm đâu, hai ngàn chín trăm linh tám tệ. Chị thấy em là sinh viên nên giảm giá mười phần trăm! Em không mua thì thôi, dù sao cũng là hàng thanh lý từ cửa hàng chính. Có điều, nếu sau này muốn mua e là không còn hàng.”

Cô lại mở ví tiền trong tay, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng vẫn mang theo bên người nhưng chưa bao giờ dùng tới.

Cô nắm chặt tấm thẻ đó, đến mức lòng bàn tay phát đau.

Ba à, con thích cái váy này, đôi giày này.

Ba à, xem như ba tặng con, được không?

Một lúc lâu sau, cô đưa thẻ trong tay cho chị bán hàng: “Thẻ này em chưa bao giờ dùng, chị kiểm tra giúp em xem nó có dùng được không!”

“Được, quý khách chờ một chút.”

Chị bán hàng tức tốc cầm thẻ chạy về phía quầy thu ngân, chẳng mấy chốc tui mang hóa đơn đưa đến trước mặt cô: “Thẻ này có thể quẹt được, không có mặt mã, chỉ cần quý khách ký tên!”

Cô nhanh chóng ký tên.

Cảm giác quẹt thẻ hóa ra không hề đau khổ hay như cô hằng tưởng tượng, chỉ là có chút mất mát.

Rất cuộc cô vẫn tiếp nhận khoản phí nuôi dưỡng đáng buồn này.

Tối hôm đó, Lãng Lãng ngồi trước máy tính, tim đập càng lúc càng nhanh, các ngón tay đánh chữ đều run run.

Cô nói: “Em ở thành phố A, chúng ta có thể gặp nhau không?”

Ava của anh vẫn tắt, không có trả lời.

Cô đợi đến chín giờ tối mới thất thểu đi về.

Ngày hôm sau cô lại đi, có tin nhắn lại: “Trong khoảng thời gian này anh rất bận, giáo sư nói kết quả mô phỏng của anh không có vấn đề gì, đề nghị anh viết một bài báo để đăng lên tạp chí, chờ anh hết bận, anh nhất định sẽ đi gặp em.”

“Không sao! Anh ở thành phố nào? Em có thể đến thăm anh, cùng ăn bữa cơm, trò chuyện một chút, sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Liên tục vài ngày, thời gian lên mạng của cô ngày càng dài, có khi xem phim, có khi ngồi ngẩn ngơ nhìn QQ chờ đợi, mỗi lần có người đăng nhập cô đều giật mình, nhận ra không phải anh, tâm trạng liền rơi thẳng xuống vực...

Một tuần sau, cô không lên mạng nữa, mỗi ngày cùng Liên Liên đến phòng tự học tiếp tục ôn tập cho kỳ thi.

Nguyên nhân một phần là do quá bận, phần khác cô cũng không rõ là gì, có lẽ là muốn thử xem anh có để tâm hay không...

Một hôm, nam sinh mấy ngày nay ngồi sau lưng cô chuyền lên một mẫu giấy nhỏ ghi: “Tối nay bạn có bận gì không?”

Cô nhanh chóng trả lời: “Không có, bạn có việc cứ đi ra ngoài đi, mình trông đồ giùm cho!”

....

Liên Liên thấy Lãng Lãng cầm tờ giấy đưa xuống, nhỏ giọng hỏi: “Anh bạn này rất phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của cậu, sao không cho cậu ấy một cơ hội?”

Cô cúi đầu nhìn xuống chiếc váy đang mặc trên người, trả lời một cách kiên định: “Tớ muốn dành cơ hội cho anh ấy, cho đến khi nào anh ấy từ bỏ mới thôi...”

“Yêu qua mạng hả?”

“Sắp sửa thôi! Tiếc là anh ấy bận quá...” Cô cầm lấy sách tiếp tục đọc.

Hai tuần trôi qua, khi nổi bực dọc trong lòng Lãng Lãng cũng đã nguôi, cô lại ra hàng net quen, ngồi xuống vị trí quen thuộc.

Đăng nhập QQ, thấy tin nhắn của anh, tâm tình bỗng nhiên thư thái.

Cô vừa mở tin vừa cười ngọt ngào.

Tin nhắn offline thứ nhất: “Xin lỗi em, dạo này anh không lên mạng được... Anh ở Mỹ, bang Massachusetts.”

4. Chương 07-08

Tin nhắn offline thứ nhất: “Xin lỗi em, dạo này anh không lên mạng được... Anh ở nước Mỹ, bang Massachusetts.”

Mắt Lãng Lãng mờ đi, đầu óc quay cuồng choáng váng.

Cô lắc lắc cái đầu đang quay mòng mòng, nghĩ rằng mình bị hoa mắt, trấn tĩnh nhìn kỹ lại cái nick trên khung chat, rồi lại nhìn những chữ bên dưới.

Vĩnh viễn có xa không: bang Massachusetts, nước Mỹ.

Xa quá...

Sức lực trên người Lãng Lãng bỗng chốc xẹp lép, con chuột trong tay đứng sựng!

Thân thể cô xụi lơ dựa vào ghế, chỉ có ánh mắt vẫn không cam tâm nhìn chằm chằm hai chữ: nước Mỹ!

Tạo hóa thật trêu ngươi...

Cách nhau cả Thái Bình Dương, gần như nửa vòng trái đất, chênh nhau tận mười ba tiếng đồng hồ...

Tình yêu như vậy làm sao có thể đơm hoa kết trái?

Biết rõ không thể có kết quả nên cần phải từ bỏ ngay khi còn chưa bắt đầu, hay là nên đợi cho đến khi cả hai thương tích đầy mình rồi mới kết thúc...

Đây là lần đầu tiên trong đời cô phải đối mặt với một lựa chọn khó khăn như thế, không biết qua bao lâu, môi cô khê nhếch thành một nụ cười chua xót...

“Trên thế giới có đến mấy tỉ đàn ông, tại sao mình phải yêu anh ta chứ?!”

Lãng Lãng lấy lại sức, ngoi thẳng dậy, đặt ngón tay có phần tê liệt lên con chuột, tiếp tục đọc những tin nhắn tiếp theo!

“Chúc mừng sinh nhật em!” Thời gian nhắn là không giờ không phút ngày bảy.

Lãng Lãng mở thiết đặt cá nhân trên QQ lên, lúc trước cô sơ ý đã điền cả sinh nhật vào.

Ngày bảy đúng là sinh nhật của cô nhưng cô đã quên khuấy mất, buổi sáng mẹ gọi điện dặn cô ăn mì trường thọ cô mới nhớ ra, vốn định mời các bạn trong phòng ký túc xá ăn bữa cơm nhưng mọi người đều bận thì cứ nên cô không nói sinh nhật của mình với bất kỳ ai, buổi tối về phòng nấu hai gói mì ăn liền chia nhau với các bạn – mọi người đều ăn vô cùng vui vẻ!

Cô nhìn xuống phía dưới, tin nhắn thứ tư: “Status mới của em còn hài hước hơn cả cái trước, nhất là sau khi viết tắt...”

Cô cười cười, nụ cười có phần khiên cưỡng...

“Gần đây em không lên mạng vì hai kỳ thi hả? Có hồi hộp lắm không? Để anh kể em nghe chuyện cười này nhé. Có một sinh viên quý gồi trước đèn thờ, tha thiết cầu xin Phật Tổ: “Con cầu ngài để Vạn Lý Trường Thành là do Đường Minh Hoàng xây đi, con lỡ viết vậy vô bài thi rồi...” Em không có làm bài giống vậy đấy chứ?”

Cô muốn cười, nhưng không cười nổi!

Cô kéo tin nhắn xuống tiếp: “Lâu rồi em không nhắn tin cho anh. Có chuyện gì xảy ra với em không?”

“Lặng Lặng, anh rất lo cho em, nếu được thì em trả lời anh nhé.”

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, một giọt lệ từ khóe mắt trào ra, rơi vỡ trước màn hình máy tính...

Cô run run lấy khăn giấy, lau đi những giọt nước mắt đang tuôn rơi.

Anh có thể dừng quan tâm cô như vậy được không, để cô cam tâm từ bỏ, để họ tiếp tục làm bạn bè tốt của nhau, cùng trêu đùa, an ủi nhau như trước kia!

Thời gian của tin nhắn cuối cùng là ba mươi giây trước. “Em lên rồi à?”

Máu đông cứng trong người Lặng Lặng lại bắt đầu sục sôi, cô nhanh chóng đánh lại: “Anh có đó không?”

“Anh đang đợi em.”

“...” Cảm giác tuyệt vọng cùng sung sướng hòa vào nhau... đan xen tạo thành một nỗi chua xót...

“Em có khỏe không? Gần đây có gặp chuyện gì buồn phiền không?”

“Không có, thi cử bận rộn thôi.” Cô xem giờ, hỏi: “Ồ chỗ anh là ba giờ sáng hả? Sao anh còn chưa ngủ?”

“Không ngủ được, có lẽ do thói quen sinh hoạt ngày đêm đảo lộn.”

“...”

Cô không muốn nói gì cả, khoảng cách xa nhau như vậy có nói cái gì cũng vô nghĩa.

Cô cảm giác lồng ngực bị đè nén không thể hít thở, mũi chua xót đau đớn, cô muốn khóc lên thật to, tìm một nơi vắng vẻ trút hết những âm ức trong lòng!

Nhưng cô là một bông hoa loa kèn hoang dã, cho dù sống giữa rừng núi hoang vắng cũng vẫn muốn kiêu ngạo mà nở!

“Em còn đó không?”

Lặng Lặng lấy khăn giấy lau qua nước mắt trên mặt, một hồi lâu mới tìm được hai phím F và J, đưa ngón tay lên gõ: “Vẫn còn! Gần đây chắc anh cũng bận bịu lắm hả? Anh bận chuyện gì vậy?”

“Viết bài. Anh vừa nhận được thư của biên tập viên tạp chí, người xét duyệt của họ đánh giá rất cao kết quả nghiên cứu của anh nên đề nghị anh viết một bài hoàn chỉnh và chi tiết hơn.”

“Viết bằng tiếng Anh hả? Em quyết định không xem thường anh nữa, có thời gian em học tiếng Anh với anh.”

“Được! Thực ra tiếng Anh không khó, cái khó là kỳ thi cấp bốn cấp sáu kia!”

Cô nghĩ muốn trả lời: Haha! Thực ra tình yêu cũng không xa, cái xa là khoảng cách kia!

Lặng Lặng gõ bàn phím một cách khó khăn, một lần đánh một chữ đều phải cố gắng hít thở thật sâu để bản thân không bị tắc thở mà chết.

Bên kia thấy cô không nói gì bèn đổi đề tài: “Cả ngày hôm nay anh cùng giáo sư thảo luận đề tài của anh, giáo sư đề nghị anh dùng phương pháp phân tích vi phân để nghiên cứu, nếu tìm ra một tổ chức mới cấp

nano thì mọi vấn đề đều có thể dễ dàng giải quyết, đồng giấy lộn chất đầy phòng anh sẽ biến thành kết quả vô cùng giá trị...”

Cô xóa chữ trong khung chat, đổi thành một câu: “Chúc mừng anh đã tìm lại được nhiệt tình ban đầu, anh nhất định sẽ thành công!”

“Cám ơn em! Có điều từ ngày mai trở đi anh sẽ ở trong phòng thí nghiệm thâu đêm suốt sáng làm phân tích nên sẽ không có nhiều thời gian online nữa.”

Haiz! So với công tác nghiên cứu khoa học của anh, chút tình cảm nhi nữ nhỏ bé của cô có gì đáng nói đâu.

Lặng Lặng vuốt vuốt ngực, cảm giác đau địu đi không ít: “VẬY anh đi ngủ sớm đi, lấy tinh thần ngày mai còn làm thí nghiệm.”

Im lặng một lát, anh nói: “Nếu em thật sự muốn gặp anh, anh có thể thu xếp thời gian về nước một lần.”

Tay cô chợt nắm chặt khiến mảnh khăn giấy ẩm ướt trong tay bị ép nhỏ nước.

“Em chỉ nói chơi vậy thôi, tưởng mọi người ở gần nhau thì gặp mặt kết bạn chút. Xa như vậy còn gặp nhau làm gì, gặp rồi thì có ý nghĩa gì đâu?!”

Cô gửi tin xong không thấy anh trả lời...

Anh nhất định không biết, lúc cô đánh máy, nước mắt cũng rơi trên bàn phím.

Đây là ưu điểm của Internet, lúc chat chit không nhìn thấy vẻ mặt nhau, không nghe được giọng điệu, sẽ không để đối phương biết được nỗi thống khổ của chính mình, cũng không nhìn thấy ánh mắt bi thương của người đó...

Thật tốt biết bao!!!

“Khuya rồi, ký túc xá sắp đóng cửa.”

“Ừ, em có việc gì cứ nhắn cho anh nhé.”

“Vâng! Nếu thu được kết quả tốt nhớ báo em biết ngay nhé. Bye!”

“Em đi đường cẩn thận.”

Lặng Lặng lưu tập tin chat, vịn vào ghế dựa đứng dậy một cách khó khăn.

Cả thế giới một lần nữa bỏ rơi cô, vứt cô lại giữa màn đêm tối tăm đen kịt.

Cảm giác này cô đã trải qua hai lần, lần đầu tiên là khi ông nội qua đời, lần thứ hai là lúc ba bỏ đi...

Lần thứ ba, là mối tình đầu của cô!

“Về thôi, tốt nhất đàn ông trên đời đều bỏ mình đi hết đi!”

....

Ra khỏi hàng net, cô ngửa đầu nhìn trời, đêm khuya trăng sáng cùng vài ngôi sao lấp lánh thật đẹp.

Cô khẽ mỉm cười với trời cao: Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn... ánh trăng vẫn còn chiếu xuống nhân gian!

Sáng sớm hôm sau, Lặng Lặng cúi rạp trên bàn, dùng thước hết sức chuyên chú đo trên bản đồ thế giới vừa mua tối qua.

Cô nổi tiếng mù địa lý, ngay cả bản đồ Trung Quốc còn xem không rành: “Liên Liên, cậu giúp tớ xem xem bang Massachusetts nằm ở chỗ nào?”

Liên Liên lưu luyến rời mắt khỏi vở bài tập nhìn sang: “Mới sáng sớm cậu đòi tìm bang Massachusetts làm cái gì? Tính thi vào Harvard à?!”

“Harvard nằm ở bang Massachusetts hở?” Cô chán ghét cắn cây thước trong tay: “Đồ đáng ghét! Học trường xịn như vậy...”

“Ai chứ?”

“Anh bạn khoa học gia của tớ!”

Liên Liên lo lắng nhìn cô, bỏ vở bài tập trong tay xuống chạy qua ngồi, ngay cả Lâm Lâm đang bôi kem dưỡng da cũng chạy lại giúp cô tìm bang Massachusetts.

“Tớ nghe nói Harvard này đầy rẫy các anh bạch mã hoàng tử.” Lâm Lâm vừa tìm vừa nói.

Lăng Lăng gật đầu tán thành: “Tớ cũng nghe nói chỗ đó có rất nhiều kẻ phá gia chi tử.”

Liên Liên hỏi: “Nghe ai nói vậy?”

Cô và Lâm Lâm cùng đồng thanh: “Tiểu thuyết nói!”

...

Các cô rút cuộc cũng tìm được, Lăng Lăng cầm lấy thước tỉ mỉ ước lượng: “Không xa lắm, hai mươi mốt phẩy năm xăng-ti-mét.”

Liên Liên trừng mắt: “Cậu không xem tỉ lệ xích à?”

Cô chỉ chỉ vào khu vực màu xanh, nhíu mày: “Biển hơi lớn, tớ sẽ không bơi qua đâu! Không biết mùa đông nó có đóng băng không...”

Liên Liên: “Cho tớ xin, đó là Thái Bình Dương, muốn nó đóng băng thì cậu chờ đến kỷ băng hà tiếp theo đi!”

Lăng Lăng tiếp tục căn thước, lại nhìn vị trí hai thành phố trên bản đồ: “Ngồi máy bay độ mười tiếng chắc tới nơi nhỉ?”

Liên Liên nói: “Tới!”

“Làm visa vài tháng chắc kịp nhỉ?”

“Kịp!”

“Ghi nhớ hình dáng anh ấy chắc một phút là được nhỉ?”

“Được!”

“Sau đó thì sao?”

Cô mơ hồ nhìn hai vị trí trên bản đồ...

Lâm Lâm vỗ vỗ vai cô: “Có ba tình huống, thứ nhất, “lời nói dối chân thật”, anh ta không phải người như trong tưởng tượng của cậu, cậu bỏ về, cùng lắm là phí cặp vé máy bay. Thứ hai, “kỳ nghỉ thành Rome”, anh ta là mẫu đàn ông lý tưởng của cậu, hai người yêu nhau, cũng nhau trải qua những ngày lãng mạn, chờ visa hết hạn, cậu quay về từ từ nhớ nhung hoài niệm. Thứ ba, “cô bé lọ lem”, anh ấy là bạch mã hoàng tử, vừa đẹp trai vừa giàu có, kết quả thì cậu biết rõ rồi... Phép màu hết hiệu lực, giày thủy tinh biến thành giày rách!”

Cô gật đầu.

Tình huống cô bé lọ lem và hoàng tử là điều cô lo lắng nhất!

Lăng Lăng gấp bản đồ, ôm lấy chồng sách trên bàn: “Liên Liên, chúng ta đến phòng tự học đi!”

Lý tưởng và hiện thực cách nhau quá xa, trước mắt thi đậu mới là con đường đúng đắn của cô!

Kết thúc kỳ thi cuối kỳ dầu sôi lửa bỏng.

Cuối tuần, nhóm bạn cùng phòng thu thập hành lý háo hức về quê, chuẩn bị về nhà tận hưởng một kỳ nghỉ hè thoải mái, Lăng Lăng ngồi trên giường cẩn thận gấp quần áo, một cái váy gấp mất cả tiếng...

Thời gian này anh rất hiếm khi online, mỗi lần cô ra hàng net chỉ thấy tin nhắn offline của anh, thậm chí có khi chẳng có một tin nào...

Đọc những dòng tin nhắn hiếm hoi, từng câu từng chữ đều đánh động lòng cô:

“Gần đây dạ dày em còn đau không? Có nhớ ăn cơm đúng giờ không?”

“Kết quả thi có chưa? Làm bài tốt không em?”

“Chắc em sắp được nghỉ rồi nhỉ? Về nhà rồi có lên mạng được không?”

“Cuối tuần này có đợt kiểm tra bảo trì thiết bị, anh ở trong phòng chỉnh sửa số liệu, em có thời gian lên mạng không? Lúc nào cũng được, anh sẽ chờ em...”

“Em có thể online không? Anh có lời muốn nói với em!”

Cô nhìn đồng hồ, đã ba giờ chiều.

Còn một tiếng nữa mới tới ngày cuối tuần ở Mỹ...

Cô tiếp tục xếp đồ đạc.

Chờ đợi là một dạng bi ai, nhìn chuyển động từng nấc của kim giây, lúc nào cũng tưởng như đồng hồ trên tay đang bị hỏng mặc dù nó vốn chạy rất chính xác.

Chờ đợi một người chưa bao giờ gặp mặt, tựa hồ càng thêm buồn bã...

Chưa tới bốn giờ, Lãng Lãng đã ra hàng net, mở QQ, không ngờ anh đang online.

“Anh có đó không?”

“Anh tưởng em sẽ lên buổi sáng...”

Xem ra là cô hiểu nhầm ý người ta, chệch lệch múi giờ thực không phải chuyện gì tốt đẹp cho cam.

“Sáng nay em ở trong phòng thu xếp đồ đạc, vừa xếp xong.” Cô lại hỏi: “Thí nghiệm của anh thế nào rồi?”

“Anh ở trong phòng thí nghiệm hơn nửa tháng mà vẫn chưa tìm được thứ mình muốn.”

“Máy móc không nghỉ, anh cũng không nghỉ luôn à?! Anh là người, anh với máy bên nào mạnh hơn hở?”

“Em nghĩ làm nghiên cứu khoa học dễ dàng lắm sao? Năm năm vừa rồi anh đều như vậy...”

Năm năm, không ăn không ngủ trong phòng thí nghiệm, chẳng trách anh suy sụp, tự phong bế chính mình.

Lãng Lãng vì anh mà cảm thấy xót xa, lại càng kính nể sự cố chấp của anh. “Anh sẽ thành công, nỗ lực của anh sẽ không uổng phí đâu.”

“Cảm ơn em đã tin tưởng anh!”

Cô còn chưa nghĩ ra cái gì hay ho viết lại, anh đã gửi tiếp tin nhắn: “Đơn xin ở lại trường làm nghiên cứu sinh của anh đã được thông qua, giáo sư hướng dẫn đã đồng ý để anh phụ trách toàn bộ đề tài này, hợp đồng cũng đã soạn thảo xong...”

“Chúc mừng anh nhé!” Cô thực lòng mừng cho anh, có thể ở lại một trường như Harvard làm nghiên cứu sinh là hoàn toàn tương xứng với năng lực của anh.

“Nhưng anh vẫn đang do dự.”

“Anh còn do dự cái gì, có hội tốt như vậy kia mà?”

“Nếu anh ký sẽ phải định cư ở Mỹ. Còn nếu không ký thì toàn bộ kết quả nghiên cứu sẽ giao lại cho giáo sư, ngoài một tấm bằng chứng nhận học vị ra anh sẽ không được mang đi bất kỳ thứ gì khác...”

“Đầu óc của anh có làm sao không? Điều này bao nhiêu người cầu còn không được. Anh ký đi, sau này em gặp người khác còn có thể khoe khoang, tôi có bạn online là nhà khoa học nha.”

“Lãng Lãng, anh muốn hỏi em lần nữa, tiêu chuẩn kén chồng của em có thể du di chút nào không?”

Cô có ngốc cũng hiểu được ý anh là gì, anh tự biết mình rất ưu tú, không thể thỏa mãn yêu cầu của cô, nhưng anh muốn xin cô một cơ hội, vì nó anh chấp nhận từ bỏ thành quả nghiên cứu khoa học của mình.

Cô run run cử động ngón tay đánh ra hai chữ, để con chuột dừng lại cả phút đồng hồ trên nút Send, rồi mới cẩn thận click một cái.

“Không thể.”

Một mối tình bị bóp chết từ trong trứng nước, cô tự nhận đây là quyết định lý trí nhất, sáng suốt nhất của mình trừ trước đến giờ.

Trên thế giới lại có thêm một nhà khoa học người Hoa quốc tịch Mỹ, liệu sách vở khoa học sau này có ghi lại “công trạng vĩ đại” của cô không nhỉ?

“Anh hãy làm thí nghiệm cho thật tốt, anh sắp trở thành một nhà khoa học vĩ đại rồi đó!!!”

“Chúng ta vẫn là bạn bè, phải không?”

“Tất nhiên rồi, chờ khi anh đoạt được giải Nobel nhớ chụp với em pô ảnh, ký tên cho em nữa... Em sẽ đem nó treo cạnh bằng tiếng Anh cấp bốn.”

“Em là cô gái đáng yêu nhất anh từng gặp! Có thể quen biết em là anh đã may mắn lắm rồi.”

“Quen biết anh là việc xui xẻo nhất đời em.” Lặng Lặng đánh những lời này xong lại xóa đi, sửa thành: “Cám ơn anh!” Nghĩ nghĩ rồi lại xóa.

“Có thể quen biết một nhà khoa học cũng là may mắn của em. Bắt tay nào, chúc mừng tình hữu nghị vĩ đại của chúng ta bắt đầu từ đây.”

Lặng Lặng vươn tay, chạm đến màn hình máy tính lạnh lẽo cứng ngắt.

Cô nhìn màn hình cười cười: “Cứ tiếp tục như vậy đi, duy trì mảnh chân tình thành tâm này, giữ lấy mảnh ảo tưởng đẹp đẽ này.”

Khi đó họ lại có thể thoái mái trò chuyện cùng nhau như trước đây.

Lần đầu tiên cô nhận ra chat với một người nhân phẩm cao thượng áp lực đến cỡ nào, ngày càng để lộ con người thô thiển của mình, quả thực thô tục hết chỗ nói!

Nhưng cô cố tình tận lực phơi bày sự thô thiển đó của bản thân!

Anh nói: “Chỉ cần tìm ra kết quả thì năm năm cũng chẳng là bao, Trần Cảnh Nhuận vì giả thuyết Goldbach(*) mà hao phí không biết bao nhiêu năm, ông ta là nhà toán học có nghị lực nhất mà anh từng thấy.”

Cô nói: “Thầy giáo nổi tiếng trường em nói trước khi Trần Cảnh Nhuận vang danh, những người sống cùng khu phố với ông ấy đều gọi ông là “Trần điên khùng”, ông ta một tuần đi mua bánh bao một lần, sau đó đóng cửa ở lì trong nhà. Nghe nói trong nhà ông giấy lộn chồng chất, không khác bãi rác là mấy.”

“Ông ấy là thần tượng của anh hồi nhỏ...”

Cô dường như thấy được sắc mặt trắng bệch của anh, cười càng khoái chí: “Em còn nghe nói ông ấy không kiếm được vợ. Không còn cách nào khác, nhà nước đành phân cho ông một hộ sĩ nữ!”

“...” Một lát sau, anh nói: “Em thấy Albert Einstein là người thế nào?”

“Em không biết nhiều về ông ấy.”

“Thuyết tương đối của ông ấy là một kỳ tích.”

“À, đúng rồi... Em nghe nói đêm tân hôn ông ấy quên mang theo chìa khóa nhà, còn vui vẻ ngồi trong viện nghiên cứu chỉ lên trời nói với vợ: “Tốc độ di chuyển nếu vượt qua tốc độ ánh sáng, thời gian sẽ trở nên chậm đi... Nếu em là vợ ông ấy em sẽ một cước đá bay ông lên dải ngân hà luôn! Cho ông ra ngoài không gian từ từ mà nghiên cứu!”

“Em chắc chuyện này là thật chứ hả?”

“Đại khái vậy, chắc cũng không sai mấy đâu.”

“Vậy nhất định em không thích Dương Chấn Ninh rồi.”

“Anh nói cái ông tám mươi tuổi còn cưới cô học trò hai mươi tuổi của mình làm vợ ấy hả?! Em rất thích ông, có gan thách thức quan niệm thế tục, rất táo bạo!”

“Ý anh nói là người Trung Quốc đầu tiên đạt giải Nobel.”

Cô vò đầu. “Thì vẫn là một người thôi!”

“...” Anh im lặng, phỏng chừng đang cực kỳ sốc.

Lăng Lăng quyết định không làm anh sốc thêm nữa, gửi đi một biểu tượng mặt cười: “^_^! Với tư cách là người Trung Quốc, em cảm thấy rất hãnh diện vì ông ấy! Cảm ơn anh!”

Thấy anh không nói gì, Lăng Lăng khẽ đánh: “Rất xin lỗi, em là một đứa con gái thật nông cạn!”

Anh đáp: “Em khiến anh phải nhìn nhận lại những nhà khoa học vĩ đại kia. Cảm ơn em!”

“Em với anh hay nói đùa, anh không cho là thực đấy chứ?”

“Rốt cuộc anh đã hiểu vì sao mình không kiếm được bạn gái...”

“Vì sao?”

Cô chờ muốn gãy cổ, đĩnh ninh anh sẽ không trả lời thì đột nhiên anh nhả lại: “Em không thích đàn ông không tâm lý.”

Một câu khiến cô hiểu được tâm ý của anh!

Nhưng anh sẽ không bao giờ biết được tâm ý của Lăng Lăng: Nếu thực sự thích một người thì sẽ không mang tiêu chuẩn ra cân đo đong đếm. Khoảnh khắc cô quyết định gặp anh, cô đã tự thuyết phục mình chấp nhận con người ưu tú của anh rồi!

Bởi vì anh đã cho cô nếm mùi vị của tình yêu – tim đập, nhớ nhung, dựa dẫm cùng ngưỡng mộ.

Tiếc rằng mạng là hư ảo, tình yêu là thật sự.

Cô chỉ là một đứa con gái bình thường, không đẹp nghiêng nước nghiêng thành, không có trí tuệ hơn người, không ôn nhu dịu dàng, chỉ với một chút dễ thương đáng yêu, cô có thể hấp dẫn anh được bao lâu?!

Anh chưa từng gặp qua cô, nhưng cô đã nhìn mình rất kỹ trong gương, cô không đáng cho một người đàn ông từ bỏ lý tưởng cao đẹp như vậy!

Thực tế chứng minh, lý trí của Lăng Lăng là đúng.

Chat QQ chẳng qua là hậu quả của cuộc sống hư không trống rỗng, lúc anh suy sụp bất lực thì online chờ đợi cô suốt hai mươi tư tiếng, khi anh đã tìm được ánh bình minh, cất lực chạy về phía bầu trời của mình, anh liền quên có một cô gái online suốt hai mươi tư tiếng chờ đợi anh.

Cảm giác ngày đêm chờ đợi một người bạn trên mạng log-in, ai chưa trải qua thì không thể nào hình dung nổi.

Bất kể đang làm việc gì, khi Lăng Lăng vừa nghe thấy tiếng báo hiệu có bạn đăng nhập, trong lòng đột nhiên lơ lửng, lập tức chạy như bay về phía máy tính thì phát hiện hóa ra lại là cái kẻ nhảm chán có một tiếng mà log-in log-out đến n lần, cô giận dữ đem nick của hắn kéo vào blacklist, bực bội một hồi lâu.

Càng đáng sợ hơn là sau đó còn sinh ra ảo giác âm thanh, nhiều khi đang xem tivi mà cứ thoang thoang nghe như có tiếng đăng nhập QQ, cô tức giận vào phòng tắt QQ, nhưng chưa được năm phút lại bật lên!

Cô vò vò đầu, khinh miệt chính mình: “Thật chẳng có tí khí phách nào!”

Kỳ nghỉ hè trôi qua hơn phân nửa, Lăng Lăng ôm cái răng đau buốt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào danh sách bạn QQ, bạn bè của cô trừ vài người quanh năm suốt tháng invisible là thoát nạn, còn đâu đều bị xóa sạch.

Từ đó về sau, cô không còn nghe thấy tiếng đăng nhập QQ nữa.

Mẹ về nhà sau giờ làm thấy Lăng Lăng ngồi ngẩn người trước máy tính, nói: “Cả ngày đều lên mạng hả con?”

“Không ạ, con nấu cơm xong rồi, chờ mẹ về ăn.”

“Không phải con đang yêu đó chứ?” Giọng điệu của mẹ mang vẻ tám phần khẳng định, hai phần hoài nghi.

“Không đâu mẹ!” Cô chột dạ tắt màn hình, đứng lên: “Con đi mời ông ngoại xuống ăn cơm.”

“Lăng Lăng, mẹ không phản đối con có bạn trai, có rảnh thì dẫn nó về nhà cho mẹ xem với.”

Cô không định kể chuyện của mình, nhưng vì không muốn mẹ cho rằng cô cố tình giấu diếm nên cô thân nhiên trả lời: “Mẹ, con thích anh ấy, nhưng anh ấy đang học ở Mỹ.”

Từ cái nhú mày rất khê của mẹ, Lăng Lăng đã hiểu thái độ của bà.

Không đợi mẹ lên tiếng, Lăng Lăng đã giành nói trước: “Con biết phải làm thế nào mà!”

“Khi nào cậu ta về nước?”

Răng của cô đau như kim chích, cô cắn chặt miệng, cắn đến mức chân răng muốn tê liệt: “Anh ấy định cư ở Mỹ.”

Mẹ nhú mày càng sâu, không nói chuyện nữa.

Lăng Lăng cười bước qua, ôm lấy cánh tay mẹ: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, con với anh ấy chỉ là bạn thôi.”

Đằng sau nụ cười, trong đáy mắt của cô ẩn chứa một nỗi cô đơn cùng chua xót không ai có thể lý giải.

Cô không có lựa chọn nào khác.

Sức khỏe ông ngoại cô không tốt, cần người chăm sóc, càng cần có mẹ cô ở bên bầu bạn.

Nếu cô có ba thì đã có thể tự do theo đuổi hạnh phúc của mình. Nhưng cô không có!!!

Lăng Lăng hít sâu một hơi, đè nén cảm giác đau nhức trong răng: “Con không đi đâu cả, sau khi tốt nghiệp con quay về đây làm việc, ngày ngày ở bên cạnh mẹ.”

“Lăng Lăng.” Mẹ đau lòng vuốt ve khuôn mặt sưng lên của cô: “Bác sĩ nói cái răng này của con đã sâu đến mức không còn tác dụng gì nữa, mỗi khi gặp chuyện gì không vui nó lại sưng lên... Nghe lời mẹ, lần này nhổ nó đi.”

Cô lắc đầu: “Con luyện tiếc nó!”

“Thà đau một lần còn hơn kéo dài. Sớm muộn gì cũng phải nhổ, nhổ xong trồng lại một cái răng sứ, vừa đẹp vừa không đau nữa...”

Cô cắn chặt răng, lắc đầu.

Răng giả đâu xinh đẹp vẫn là giả, chỉ để cho người khác nhìn.

Khổ đau vui sướng chỉ mình cô biết.

Nếu không đau làm sao có tư vị?

Giữa trưa hôm sau, anh bất ngờ đăng nhập, Lăng Lăng không dám tin, tưởng mình lại gặp ảo giác.

“Em có đó không?” Anh hỏi.

“zai!” Cô kích động đến nỗi quên chính bộ gõ.

“Anh lại thất bại rồi, anh gần như đã thử qua mọi phương pháp, mẫu vật phóng đại đến hơn một trăm nghìn lần, vẫn không tìm được thứ anh muốn.”

Dây thần kinh trong răng cô bỗng kịch liệt co giật, đầu đến nỗi nước mắt rơi tí tách trên bàn phím.

Cô đánh một hàng chữ: “Có phải chỉ có những lúc thất bại anh mới nhớ đến em?”

Nhìn những lời này, Lăng Lăng cười khỏ, chậm rãi xóa đi từng chữ từng chữ.

“^_^! Làm nghiên cứu sao có thể luôn thuận buồm xuôi gió được chứ, Trần Cảnh Nhuận nghiên cứu nhiều năm như vậy mới chứng minh được một công một bằng hai mà.”

“Vấn đề là ông ấy chứng minh định lý, còn kết quả tính toán lý thuyết của anh rất có thể sai.”

“Anh có tính lại chưa?”

“Kiểm nghiệm hơn mấy chục lần vẫn không tìm ra chỗ nào sai.”

“Anh nghỉ ngơi chút đi, ngủ một giấc cho khỏe! Đúng rồi, em nghe nói bảng tuần hoàn Mendeleev là ở trong mơ sắp xếp thành đó.”

“Em cũng biết nhiều quá nhỉ! Anh cứ nghĩ em chỉ quan tâm đến đời sống vợ chồng của các nhà khoa học thôi.”

Cô quệt nước mắt mỉm cười, răng cũng không còn quá đau.

Thì ra cảm giác thích một người có thể vui vẻ đến vậy!

“Điều em quan tâm nhất là: Tại sao cái Mendeleev mơ thấy lại không phải là vợ của ông?”

“Vấn đề này thực sự đáng suy nghĩ sâu xa.”

Lăng Lăng ngồi thẳng dậy, ầm ỨC cả tháng nay bốc hơi trong nháy mắt: “Rốt cuộc là anh muốn tìm cái gì vậy? Để em giúp anh tìm xem có được không.”

“Giải thích cặn kẽ chắc em ngủ gục mất, nói một cách đơn giản, nó là một thứ có thể cho đường cung số liệu lệch khỏi quy luật thông thường ở mức cực đại.”

Thế này là nói một cách đơn giản sao? Cô hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Rốt cuộc là lệch đi bao nhiêu? Anh lên sửa lại đi!”

“0.000432

Cái này mà gọi là độ lệch cực đại à!! Vì mấy số lẻ sau số bốn mà anh đã bỏ mất năm năm! Quả nhiên tư duy của khoa học gia chỉ người xuất chúng mới có khả năng lý giải.

“Anh khẳng định loại vật chất này có tồn tại?”

“Có khả năng tính ra mà thôi.”

Cô cố gắng dùng đầu óc đặc như đá tảng của mình giúp anh suy nghĩ: Có thể tồn tại, nhưng phóng đại đến hơn một trăm nghìn lần vẫn không tìm ra.

Linh cảm của cô chợt lóe sáng: “Vật đó có phải rất lớn không?”

“Không đâu.”

“Phải chăng nhỏ hơn so với nguyên tử?”

“Không thể nào.”

“Liệu có khi nào anh đã nhìn thấy nhưng không để ý?”

“Anh đã tìm rất cẩn thận.”

Khi cô đang sầu não, anh bỗng nhiên nói: “Vật chất không thay đổi? Sắp xếp nguyên tử... Em chờ anh chút!”

Anh ấy nói: Em chờ anh chút!

Một chút của anh là bảy mươi hai giờ.

Lúc anh đăng nhập lại, Lãng Lãng đã đi nhỏ rãng, khoe miệng còn dính máu, dáng vẻ hết sức thê thảm. Mà anh căn bản không thể nhìn thấy nên vô cùng hưng phấn nói: “Anh đã tìm được nguyên nhân rồi, cảm ơn em!”

Cô tay phải bụm mặt, tay trái đánh chữ: “Chúc mừng anh!”

“Bao nhiêu năm nay anh không nghĩ ra, vậy mà em lại có thể nghĩ tới.”

“Đó là vì em không biết gì cả.”

Có nhiều người nghiên cứu quá sâu, tư duy thường đi vào lối mòn, còn cô không biết gì cả nên tư duy mới có thể khác biệt!

“Anh cần tính toán số liệu lần nữa, có thể anh sẽ lại bận bịu một thời gian, chờ anh xong việc, anh về nước thăm em.”

“Không cần đâu.” Cô mở một file Word mình viết tối qua, copy-paste một đoạn trong đó, gửi đi không chút do dự.

“Em nghĩ, ngày anh thành công cũng là ngày chúng ta sẽ chấm dứt. Bởi vì khi đó anh đã thoát khỏi tình cảnh khó khăn, chắc hẳn sẽ không cần em an ủi hay cổ vũ nữa.”

Em nghĩ, ngày chúng ta chấm dứt cũng là ngày em quay về với hiện thực, bởi vì em đã có thể tự lo cho chính mình, không cần ỷ lại sự quan tâm chăm sóc của anh nữa.

Em xin lỗi, em không thể nào tiếp tục làm bạn với anh, bởi vì chúng ta là hai người không bao giờ chạm mặt nhau, nếu cứ tiếp tục ảo tưởng, em sợ mình sẽ yêu anh mất...

Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn ánh mặt trời chiếu xuống nhân gian.

Cảm ơn gió, cảm ơn mưa, cảm ơn vận mệnh đã cho chúng ta gặp nhau.

...”

Cô không chờ anh trả lời, dùng bàn tay còn dính máu kéo nick anh cho vào blacklist.

Tay cô run run, ngón trở nhấn lên con chuột không còn cảm giác, cô cắn mạnh bông gạc trong miệng, buông ngón trở ra...

Tất cả đã hoàn toàn kết thúc!

Cô nằm rạp xuống bàn cắn môi rầm rứt khóc, giờ đây rốt cuộc cô đã có thể khóc thành tiếng, trút bỏ hết thấy mọi nỗi đau đớn ảm ức trong lòng.

Trong khi cô đang khóc, hệ thống phát ra một tin nhắn, cô ngẩng đầu, quệt quệt nước mắt.

“Vĩnh viễn có xa không” yêu cầu add bạn vào danh sách bạn bè. Lời nhắn: “Lãng Lãng, anh xin lỗi! Đạo này anh mãi mê nghiên cứu, không để ý cảm giác của em, em tha lỗi cho anh nhé.”

Cô từ chối.

Anh nhanh chóng nhắn tiếp một câu: “Em đừng giận, chúng ta nói chuyện được không?”

Cô từ chối.

“Anh không làm đề tài nữa, được không?”

Cô vẫn cự tuyệt.

“Anh lập tức về nước gặp em!”

Cô từ chối, đồng thời gửi lại một câu: “Anh chỉ là bạn online của em, là bạn online mà thôi.”, “mở chức năng Search Friends là có thể tìm được hàng ngàn hàng bạn online giống như anh.”

“Anh hiểu rồi! Cảm ơn em!”

Anh không gửi yêu cầu kết bạn nữa, cô gục lên bàn máy tính khóc thất thanh.

Cô dùng thanh âm chỉ mình mình nghe thấy thầm nói trong lòng:

“Mở chức năng Search Friends là có thể tìm được hàng ngàn hàng vạn bạn online giống như anh! Nhưng người có thể khiến em chờ ba ngày ba đêm duy nhất chỉ có anh.”

Em yêu anh, yêu đến ám ảnh, nhưng em không thể ở bên anh...

Anh biết không? Ba ngày nay em luôn cầu nguyện anh không thành công, em đã vô cùng hy vọng đề tài của anh không thể tiếp tục thực hiện...

Là ý Trời cho anh ở lại nước Mỹ!”

Trong file Word ngoài nội dung cô gửi đi còn có một đoạn khác:

“^_^! Anh không cần nản lòng, em nói cho anh một bí mật: Em yêu anh mất rồi!

Cho dù anh đẹp trai, cho dù anh giàu có, cho dù tình yêu của chúng ta có kết thúc thất bại, em vẫn nguyện yêu thương anh!

Anh về nước đi!”

(*) Xem thông tin về định lý Chen và giả thuyết Goldbach tại đây.

5. Chương 09-10

Dường như mùa thu đã về. Lá vàng rơi rụng nơi nơi cùng mây trời u ám khiến cho vườn trường được xây dựng từ trăm năm trước bỗng nhiên lộ ra lịch sử thê lương của nó.

Ký túc xá một màu xám xịt tựa như phủ đầy bụi cổ tích xưa cũ, những mảng tường bị năm tháng bào mòn bong tróc...

Ngày đầu tiên quay lại sân trường, Lãng Lãng đứng trước ký túc xá ngẩng đầu lên, hy vọng có thể tìm trên bầu trời bao la một tia nắng mặt trời của riêng cô, soi sáng cõi lòng tối tăm mờ mịt.

Ngờ đâu, gió mạnh nổi lên, một giọt nước mưa rơi trên mặt cô, lạnh lẽo thấm vào da thịt.

Thật là bất nạt con người ta quá mà!!!

Cô vội vàng xách túi hành lý bên chân thu hết tốc lực chạy vào ký túc xá.

Hành lang âm u, thỉnh thoảng vài có vài chú chuột nhắt (Micky Mouse) chạy qua chạy lại, cô cảnh giác nhìn về phía góc nhà vệ sinh, bước chân nhanh hơn. Chạy lên cầu thang, cô hít vào một hơi thật sâu, nới lỏng cảnh giác, ngửi thấy một mùi mốc meo hòa trộn với mùi xà phòng giặt lượn lờ trong không khí ẩm ướt.

“Haiz!” Lãng Lãng đẩy cửa phòng ngủ, tiện tay vớt bữa túi hành lý trên mặt đất, thở dài một hơi: “Trường mình nếu không dỡ đập bỏ mấy tòa nhà ký túc xá mang giá trị kỷ niệm này thì sao không trưng biển đi sản quốc gia cho mọi người tới tham quan luôn đi, còn có thể giúp trường kiếm thêm thu nhập!!!”

Liên Liên đang thu dọn đồ đạc vừa nghe thấy tiếng Lãng Lãng, lập tức xoay người nhìn về phía cô: “Cậu trở lại rồi à? Báo cho cậu một tin tốt, tớ vừa đi xem kết quả, cậu qua trường tất cả các môn!”

“Thật không? Thành tích của cậu có đủ để lên thẳng thạc sĩ không?”

“Không chắc nữa, bảng thành tích vẫn chưa được dán!”

“VẬY à!” Cô biết Liên Liên khiêm tốn, nếu Liên Liên nằm trong top 3 mà còn không được học thẳng lên thạc sĩ thì trên đời này còn gì công bằng chứ!

“Phải rồi!” Liên Liên nói: “Còn một tin tốt hơn nữa, ký túc xá di tích lịch sử của chúng ta cuối cùng cũng được nối mạng, từ nay về sau cậu có thể lên mạng ngay trong phòng rồi.”

Diêu Diêu hưng phấn tiếp lời: “Đúng vậy! Tổ với Lâm Lâm ngày mai muốn đi siêu thị điện tử mua máy tính, cậu đi cùng không?”

Ngoài trời mưa to đập vào cửa sổ, từng tiếng từng tiếng đánh vào lý trí của cô.

Trong phút xúc động, cô nghĩ muốn add lại số QQ của anh, nếu không thể thường xuyên chat với nhau như ngày trước thì thi thoảng thăm hỏi vài câu tình hình gần đây cũng tốt...

Lòng cô nhất thời rối bời, vô định nhìn gió táp mưa sa ngoài cửa sổ nói: “Tớ không đi, tớ cai mạng rồi.”

“Gì cơ?” Diêu Diêu lại bắt đầu la hét.

Liên Liên khoát tay, nói với giọng không tin tưởng: “Thôi đi, cậu mà cai net thì tớ cũng cai ăn cơm luôn.”

“Chết đói cậu ráng chịu!”

Một tuần sau, trong khi Lãng Lãng cặm cụi giải đề tiếng Anh cấp bốn, tiếng tin nhắn bèn trên mạng của Lâm Lâm không ngừng vang lên, từng tiếng chói tai như kim châm sắc nhọn đâm vào lòng Lãng Lãng.

Lãng Lãng nhiều lần tưởng như muốn hét vào mặt cô ấy: Cậu mang headphone vào được không?!

Nhưng cô không làm vậy, cô vẫn im lặng nhìn vào đề thi thắm báỉ lạy người ra đề sao có thể đặt nhiều cạm bẫy tinh vi đến thế!

Liên Liên đi qua nhìn vào mặt cô, tựa như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ: “Cậu cai net thật đó hả? Anh bạn khoa học gia của cậu...”

Cô kịp thời ngắt lời: “Bao giờ cậu cai cơm!?”

“Lâm Lâm!” Liên Liên lập tức nói sang chuyện khác: “Phiền cậu tắt giùm cái âm thanh rùng rùng ấy đi, ký túc xá của chúng ta chống rung không tốt lắm đâu.”

“Ồ!” Lâm Lâm đang chat cùng n người nhanh chóng tắt loa, tiếp tục điên cuồng đánh máy.

Lãng Lãng xoa xoa khuôn mặt tròn trĩnh nhỏ nhắn đáng yêu của Liên Liên, cười hiểu ý.

“Cậu thiện lương hiểu lòng người như vậy, tớ làm sao nhẫn tâm để cậu đói chết được chứ!!!”

Liên Liên gỡ tay cô ra, nghiêm mặt hỏi: “Cậu tính thi lên thạc sĩ hay đi kiếm việc làm?”

Có người nói: Lên thẳng thạc sĩ là heo, thi thạc sĩ là chó, đi làm thì còn thua cả heo lẫn chó!

Vấn đề này cô đã sớm cân nhắc qua, cô không thích làm con vật nào trong đó cả!

“Tớ chắc chắn không thi thạc sĩ đâu, đi làm thôi... Tớ không làm được công tác chuyên môn đâu...”

“Tớ nghe nói trường mình vì giảm bớt áp lực tìm việc nên đã hạ yêu cầu học song song hai bằng, bằng đôi của khoa Tin học chỉ yêu cầu thi ngôn ngữ lập trình C và công nghệ máy tính thôi, tớ nhớ cậu thi hai môn đó khá tốt, có muốn thử xem sao không?!”

“Khoa Tin, cũng đáng cân nhắc đó!”

Hiện nay thương mại điện tử đang bắt đầu phát triển, cầm tấm bằng Tin học đi tìm việc ở mấy công ty kinh doanh mạng chắc cũng ổn.

Internet thật dễ dàng, thoát khỏi thất tình hóa ra đơn giản hơn cô tưởng rất nhiều.

Được nửa tháng, ý chí kiên cường của Lãng Lãng dần dần lung lay, nghe thấy âm báo QQ lòng không còn khổ sở như trước mà là ngứa ngáy nhói đau.

Nửa đêm, cô ngày càng ngủ không ngon giấc, thường hay vô thức tính toán thời gian ở Mỹ, đoán xem liệu anh có đang ở trong phòng thí nghiệm chuyên tâm nghiên cứu hay không, liệu anh có nhớ đến cô không.

Qua một tháng, nghị lực của cô rốt cuộc cũng đi đến cực hạn, rất nhiều lần ngồi trước danh sách bạn QQ của Lâm Lâm thần thờ một hồi lâu.

Có hôm trong giấc ngủ trưa, cô mơ thấy một nam sinh gầy gầy đứng trước cổng ký túc xá hỏi một nữ sinh: “Bạn có biết Bạch Lăng Lăng không?”

Cô rất cố gắng muốn nhìn rõ dung mạo của anh ấy, tiếc là chỉ có thể nhìn thấy chiếc áo sơ mi cổ bẻ gọn gàng như mới, quần tây xếp li thẳng tắp, đầu tóc có chút hơi rối, giọng nói trầm tĩnh ôn hòa.

Cô đứng nguyên một chỗ, không thể nhấc chân, cổ họng không phát lên được bất kỳ âm thanh nào.

Cô đành đứng nhìn bóng dáng người đó từ xa...

Chỉ cần có thể nhìn rõ dung mạo của anh là cô đã mãn nguyện...

Bình tĩnh từ trong mộng, cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa, mặc vào chiếc váy trắng cô thích nhất, chạy ra hàng net.

Cô ngồi trước máy tính, mở QQ.

Sực nhớ ra trong danh sách bạn bè QQ sẽ không còn tìm thấy cái tên muốn tìm nữa, thế giới bỗng chốc trở nên trống rỗng!

Cô nhớ anh, chưa bao giờ khao khát muốn nghe anh kể chuyện cười đến thế...

Cô hiểu rằng, bây giờ đã không thể nữa rồi.

Nếu có thể nhìn thoáng qua nick của anh lần nữa, xác định anh thực sự đã từng tồn tại thôi cũng thỏa nguyện!

Cô mở chức năng Search Friends tìm kiếm dãy số của anh, “Vĩnh viễn có xa không”. Năm chữ hiện lên trước mặt khiến tâm mắt cô không thể dời đi.

Cô thận trọng mở profile của anh, thông tin cá nhân vẫn trống trơn như cũ, trang chủ cá nhân để link một website, phần tự bạch cũng chỉ có hơn một câu:

“Học định luật Lenz, biết rằng thế giới có co giãn; Học quy tắc L'Hospital(*), biết nhân sinh là hữu hạn! Vì vậy, ta chỉ có thể tìm giải thoát trong vận động của Newton mà tự do chìm đắm...”

Một đoạn không chứa bất kỳ từ ngữ ủy mị hay bi ai nào nhưng không che giấu được sự bất lực của một trái tim bị đâm thương tổn!

Là cô đã làm tổn thương anh, rất sâu, rất sâu!

Cô đau lòng copy địa chỉ web anh để lại, mở ra xem...

Một đoạn văn xuất hiện trước mắt:

1. Osama Bin Laden nói: Trung Quốc là nước duy nhất trên thế giới không thể động vào.

Nguyên nhân là: Tổ chức từng phải năm phần tử khủng bố tiến đến Trung Quốc, kết quả một tên định đánh bom cầu vượt thì bị hoa mắt chóng mặt trên cầu; một tên định đánh bom xe bus, không chen được lên xe; một tên tính đánh bom siêu thị, điều khiển từ xa bị tịch thu; một tên định tấn công tòa thị chính thì vướng vào ẩu đả, lúc bị đánh còn nghe thấy bà con la to “Cho mày kêu oan đó!”; một kẻ định đánh bom mỏ than, ném một cây diêm làm nổ chết hơn trăm người nhưng về căn cứ sáu tháng sau vẫn không thấy giới chức đưa tin, sau đó bị căn cứ xử tử vì tội nói dối và không hoàn thành nhiệm vụ.

2. Chàng trai thu hết dũng khí hỏi cô gái thích mẫu đàn ông nào.

Cô gái đáp: Hợp ý em là được.

Chàng trai đỏ mặt hỏi lại: Nhất thiết phải đầu tròn hả? Đầu dẹp không được sao?(**)

...

Cô che mặt, nước mắt nóng hổi rồi cuộc không kiềm nén được nữa, tuôn rơi lã chã.

Chỉ có khoan dung như anh, thông minh như anh, sẵn sàng như anh mới có thể trong lúc rời khỏi cuộc đời cô vẫn không quên vì cô mà lưu lại những dòng an ủi cuối cùng...

Một người đàn ông như thế làm sao cô có thể không thương cho được?!

Cô đưa cánh tay lạnh như băng quệt nước mắt, lúc nhìn xuống dưới thấy có một nam sinh xa lạ kéo ghế ngồi xuống bên cạnh mình, dùng ngón trỏ gõ gõ lên bàn trước mặt cô, giọng nói sang sảng vang lên bên tai: “Truyện cười dù có nhạt nhẽo cũng không đến mức nhìn đến rơi nước mắt vậy chứ?!”

Cô hồ hững hờ mắt nhìn qua anh ta, vì trước mắt mơ hồ nên nhìn không rõ mặt mũi hần.

Cô quay mặt lại, chớp chớp mắt tiếp tục đọc truyện cười.

3. Xem hết n bộ phim, cuối cùng đã hiểu được cách phân cấp điện ảnh. Cấp bình thường: Đàn ông tốt đến được với nữ chính; Cấp phụ đạo: Đàn ông hư hỏng đến được với nữ chính; Cấp hạn chế: Người nào cũng đến được với nữ chính...

Nam sinh tự động thấy nhàm chán, vừa đứng dậy thì di động mới mua của cô reo lên.

Cô thở dài, đàng hăng cổ họng rồi mới bắt điện thoại: “Alô?!”

“Lăng Lăng, cậu chạy đi đâu vậy?” Là tiếng của Liên Liên.

“Mới đó đã nhớ tớ rồi à?”

“Không phải đã hẹn đi shopping cho vui sao?”

“Đi shopping á?!” Cô đã quên bém mắt.

Cô nhú chặt mày, tay cầm chuột vô thức đưa lên day day trán. “Ừ... Cậu ở trong phòng chờ tớ, tớ về tìm cậu ngay đây.”

Cúp điện thoại, cô vịn bàn máy tính đứng lên, vì cả ngày chưa ăn cơm nên tay chân hơi bủn rủn, trước mắt bỗng tối sầm lại, cô đứng tại chỗ trong chốc lát mới lấy lại sức, chậm rãi rời đi...

...

Cô vẫn không biết, nam sinh trông không rõ dung mạo ban nãy chính là Trịnh Minh Hạo trong truyền thuyết.

(*) Links: Định luật Lenz và Quy tắc L’Hopital.

(**) Trong tiếng Trung, cô gái nói “ ” nghĩa là “Miễn hợp ý em là được”, nhưng cách phát âm của “ ” thì giống với “ ” (đầu tròn), nên chàng trai mới hiểu nhầm mà hỏi “ (đầu dẹp) không được sao?”

Vài tháng sau.

Một mùa đông lạnh giá lướt qua chỗ Lăng Lăng, cô từ phòng thi tiếng Anh cấp bốn bước ra.

Bông tuyết từ trời cao lất phất bay, trong suốt lấp lánh, lặng lẽ rơi xuống đất rồi tan vào trong bùn...

Lăng Lăng ôm lấy hai cánh tay, chống lại từng tia rét mướt đang len lỏi vào tâm can, nhìn lên những bông tuyết lãng mạn cười buồn bã: Nếu số mệnh đã định phải hòa tan vào bùn nhơ, tội gì cứ phải sinh ra tình khiết như thế?

“Lăng Lăng!” Một tiếng gọi trầm tĩnh ôn hòa cất lên, giống như cảnh ảo giác trong mơ.

Cô quay lại nhìn, Ông Đào ăn mặc sạch sẽ gọn gàng đang cầm bó hoa bách hợp trắng muốt đứng trước mặt cô. Một ngày mấy tháng trước, Lăng Lăng ngồi trong hàng net đọc truyện cười cả đêm đến mức đầu vầng mắt hoa, lúc đứng dậy suýt té ngã, may mắn có một nam sinh đỡ lấy cô từ đằng sau. Cô định cảm

ơn, vừa quay đầu thì thấy hiện lên trước mắt một khuôn mặt mình đã phác họa trong tim không biết bao nhiêu lần.

Cô hỏi: “Là anh ư?”

“Bạn không sao chứ?” Về mặt của anh ta quan tâm một cách xa lạ.

Cô cười cười, rời đi.

Từ đó Ông Đào kiên trì bền bỉ theo đuổi cô, giúp cô bổ túc xong khóa học chuyên ngành máy tính, còn mỗi ngày phụ đạo tiếng Anh, anh không dùng lãng mạn giả dối để theo đuổi tình cảm của cô, mà dựa vào sự ấm áp nồng nhiệt mang đến cho cô cảm giác an toàn...

...

“Anh là một người đàn ông bình thường, nhưng anh sẽ dùng phương thức bình thường để yêu em trọn đời trọn kiếp!” Hoa bách hợp trên tay Ông Đào run run trong gió lạnh, cô nhận lấy, thương tiếc vuốt ve mặt cánh hoa đã bị gió lạnh thổi nhăn nheo, trơ mắt nhìn đóa bách hợp mềm mại ở trong tay mình điêu linh tàn tạ.

Cô nhắm mắt lại, chế ngự nước mắt đang chực trào ra, lẳng lặng gặt đầu!

Số mệnh hoa tươi nếu nhất định phải héo rũ úa tàn thành tro bụi, cần chi phải nở rộ cao ngạo như kia?!

Khi Lãng Lãng mở to mắt mỉm cười sáng lạn với Ông Đào thì vô tình trông thấy một nam sinh đang đứng cách đó không xa.

Ấn tượng đầu tiên anh ta để lại cho cô là vẻ ngoài rất lạnh lùng, đứng tựa vai vào cây tùng phủ đầy tuyết, trên người mặc quần bò màu xanh cũ kỹ, áo khoác nâu bạc màu do giặt nhiều lần.

Đôi môi mỏng lơ đãng ngậm nửa điếu thuốc lá, khi hất lại mái tóc nhuộm nâu nhạt bị gió thổi tung để lộ ra một chiếc khuyên màu bạc hình chữ thập trên tai trái.

Lãng Lãng vốn không thích nam sinh ăn mặc như vậy, nhưng... có lẽ là do nam sinh này dáng người quá chuẩn, có lẽ là do mặt mũi rất đẹp trai cuốn hút, tác phong nổi loạn như thế bỗng dưng còn làm toát lên cá tính cũng như sức hấp dẫn của anh ta...

Anh ta đón nhận ánh mắt của cô, khẽ nhếch khóe môi, nửa điếu thuốc trong miệng bay xuống đất theo một đường parabol hoàn hảo...

Anh ta đi về phía cô, tay phải cọ cọ lên chiếc quần bò mài, vươn người về phía này. “Trịnh Minh Hạo. Bạn của Đào Tử!”

“Chào anh!” Cô cười bắt tay, khi đầu ngón tay tiếp xúc với lòng bàn tay anh ta, một cảm giác ấm áp mạnh mẽ chảy tràn vào huyết mạch. “Nghe danh đã lâu mà chưa thấy người.”

“Anh cũng thường thôi!”

Cô rút tay lại, cười nói: “Anh khiêm tốn quá!”

Ngay cả một kẻ của mẽ lạc hậu như cô cũng nghe danh anh ta nhiều đến phát thuộc lòng, có thể thấy được anh ta hot đến mức nào!

Trịnh Minh Hạo vỗ vỗ vai Ông Đào: “Hôm nay tớ mời, chúc mừng người yêu trở thành thân quyến!!!”

Đêm đó, Lãng Lãng trở về phòng ngủ mở profile cá nhân.

“Em là cây hoa loa kèn hoang dã mãi mãi chỉ vì chính mình mà nở hoa...”

Cô nhất thời xúc động, ghi thêm một sâu phía sau: “Em là cây hoa loa kèn hoang dã mãi mãi chỉ vì chính mình mà nở hoa... Rời khỏi đất mẹ là cái giá phải trả khi yêu anh!”

Cô không biết sửa như vậy có đúng hay không, nhưng cô hy vọng anh trong lúc đau khổ rồi bời có thể bắt đầu mọi thứ một lần nữa, hy vọng anh hiểu được: “Từ bỏ” chính là tình yêu của cô dành cho anh.

Định luật Newton là lý tưởng của anh chứ không phải là phương thức tìm kiếm giải thoát...

Do dự nhiều lần, cô đem phần tự bạch sửa lại: “Em là cây hoa loa kèn hoang dã mãi mãi chỉ vì chính mình mà nở hoa... Đợi khi em hóa thành tro bụi, anh sẽ bắt gặp nụ cười của em!”

Anh không hiểu được chẳng phải càng tốt sao?

Nếu không muốn làm hại một tài năng thì phải triệt để quên đi!!!

Khiến cho hai người họ hoàn toàn quên đi mảnh ảo tưởng đẹp đẽ này, đặt một dấu chấm hết cho tình cảm, viết nên một khởi đầu mới cho cuộc đời.

Nhưng Lãng Lãng không ngờ rằng, trong phút giây giằng co ngăn ngử trước khi từ bỏ hoàn toàn tình cảm trong lòng, hệ thống QQ đã ghi lại thông tin cách đây hai tiếng: “Rời khỏi đất mẹ là cái giá phải trả khi yêu anh!” – khiến cho một người ở bên kia bờ đại dương trong lúc buồn bực cầm chuột đã quyết định buông bỏ tất cả...

Anh đã trở lại, mang theo một tình yêu đắm say kiên định, vượt qua thời gian lẫn không gian quay về tìm cô.

Nhưng anh không thể ngờ được rằng, anh mất công tỉ mỉ thiết kế một cuộc gặp gỡ bất ngờ lãng mạn nhất, thổ lộ chân tình sâu sắc nhất, đến cả em họ, một tay lăng tử tình trường, cũng phải thốt lên đầy cảm khái: “Nếu em là phụ nữ, nhất định sẽ không lấy ai ngoài anh!”

Vậy mà người con gái anh yêu nhất lại nở lướt qua anh như không thấy, dựa vào một chàng trai trông chất phác thuần hậu cùng nhau rời đi...

Bó hoa tulip trong tay anh rơi trên mặt đất...

Hóa ra, họ rốt cuộc chỉ là những người xa lạ với nhau, người trong mộng khiến cô quyết định rời khỏi đất mẹ thực sự không phải là anh!

Anh ngẩng đầu mỉm cười với ánh mặt trời, hai trăm chín mươi mốt ngày, rốt cuộc đã sớm cảnh còn người mất!

Điều duy nhất anh có thể làm là chúc phúc cho cô, cầu nguyện người bên cạnh có thể mang đến cho cô hạnh phúc!

Cuộc gặp gỡ trở trêu nhất trên đời có lẽ chính là khi em với anh ở cạnh nhau vai kề vai nhưng ngay cả diện mạo của anh em cũng không nhìn rõ!

Ngày họ gặp nhau lần đầu tiên quả thực rất kịch tính:

Đông qua xuân tàn, mùa hạ lạnh lẽ tới.

Bất tri bất giác, những cành đào trong vườn trường khê đong đưa làm rơi rụng những cánh hoa màu hồng phấn, thường xuyên mang hương thơm mỹ lệ rải dưới chân khách bộ hành, mặc người dẫm lên.

Trong phòng ngủ, Lãng Lãng ngồi trước máy tính vắt óc tìm cách điều chỉnh chương trình vi tính, kết quả trên màn hình liên tục hiện thông báo: “Thuyên chuyển dữ liệu không thành công”, cô kiên trì bất khuất sửa đi sửa lại.

Điện thoại trong phòng reo lên, Lâm Lâm đang xem phim thần tượng Hàn Quốc nhắc điện thoại, nói: “Vâng, cảm ơn ạ.” Vừa dập điện thoại liền quay lại nói to với cô: “Lãng Lãng, đi dưới lầu nói có người tìm cậu đấy!”

Cô nhìn đồng hồ. “Chết rồi! Năm giờ mười rồi, anh Ông Đào hẹn tớ năm giờ gặp nhau dưới lầu!”

Cô vội vội vàng vàng thay bộ váy cùng đôi giày yêu thích nhất vào, chải chải vài nhát mái tóc dài quá lưng, bước nhanh xuống lầu.

Vừa xuống tới cầu thang đã thấy Ông Đào đứng dưới tán cây anh đào vẫy tay với cô.

Lãng Lãng vừa muốn cất bước liền phát hiện phía trước có một người đàn ông trông rất có khí chất đi tới.

Áo sơ mi màu nâu nhạt, quần tây màu cà phê đậm, màu sắc thâm trầm như thể phối hợp với nhau không chỉ ôm lấy dáng người dong dỏng cao gầy của anh ta, mà còn làm bật lên vẻ nho nhã lịch thiệp từ bên trong.

Đặc biệt trên tay anh ta cầm một bó tulip óng ánh sắc tím gói trong giấy bao màu đen, thể hiện đẳng cấp thường thức hơn người của anh ta.

Cô nghe thấy một nữ sinh thì thầm nói sau lưng: “Đẹp trai quá đi! Là hoa tulip tím đúng không?! Lần đầu tiên tớ thấy đấy... Không biết ý nghĩa là gì nhỉ?”

“Tình yêu cao thượng, tình yêu vĩnh hằng, tình yêu thủy chung không thay đổi...”

Một nữ sinh khác nhỏ giọng nói: “Rất rất đẹp trai!”

“Thực có khí chất nha!”

Nghe bình phẩm như vậy, Lãng Lãng liền bỏ luôn ý định nhìn kỹ dung mạo của người đàn ông kia, không phải cô không hiếu kỳ mà do trước mặt bạn trai mình lại chằm chằm đi ngắm trai đẹp thì thật là quá không tôn trọng dung mạo bình thường của bạn trai.

Cô cụp mắt, bước nhanh qua người đàn ông bánh bao bên cạnh.

Khi hai người bước sát qua nhau, Lãng Lãng ngoại trừ ngửi được hương hoa tulip thần bí huyền hoặc, còn ngửi thấy một mùi thơm tươi mát thấm đẫm lòng người, tựa như một mùi trà thanh đạm, nhất thời cô không nhớ ra được là mùi của loại trà xanh nào...

Không thể tưởng tượng được trên thế giới lại tồn tại một người đàn ông như thế, con người nồng nàn như mực, hương vị thanh đạm như trà...

Chỉ một cái chạm nhẹ vai đã khiến Lãng Lãng cảm thấy chấn động trong lòng.

Đàn ông như vậy, vừa ném qua tất sẽ say, làm sao có thể thưởng thức kỹ càng được chứ...

Cô cố gắng áp chế mong muốn ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười vờn tay, chăm chăm hướng về phía Ông Đào đang đi qua: “Em xin lỗi đã bắt anh chờ lâu như vậy.”

Ông Đào trùi mền khoác vai cô: “Đi thôi, bọn họ ở nhà hàng chờ chúng ta lâu rồi.”

“Ồ! Lý Vi nhất định sẽ phạt anh uống rượu.”

“Không thành vấn đề, dù sao A Hạo cũng có thể vác anh về!”

Trong quán rượu ồn ào nhộn nhịp, Lãng Lãng vẫn im lặng như cũ.

Ông Đào có chút men say, bình thường luôn cẩn trọng từ lời nói đến cử chỉ hôm nay lại nói càng ngày càng nhiều.

Lãng Lãng không thích đàn ông say rượu rồi không kiểm soát được bản thân, nhưng cô không muốn khiến mọi người mất hứng làm mất mặt Ông Đào nên đành trầm mặc ngồi đếm ngón tay.

Hai trăm chín mươi hai ngày... So với hai trăm chín mươi một ngày kia cũng không có gì khác biệt, cô ngày này qua ngày khác đều bận rộn, nhìn ngôn ngữ lập trình máy tính mà choáng váng.

Nhưng một tháng nay tinh thần cô có chút bất an, cứ ần ần cảm thấy như có triệu chứng thiếu máu cơ tim. Hôm qua cô đến bệnh viện của trường kiểm tra, định xem xem mình có chút dấu hiệu bệnh tim nào không nhưng gã lang băm kia đến cả CT cũng bắt cô chụp mà vẫn không phát hiện ra vấn đề gì... bực bội nhất là hẳn còn đề nghị cô tới khám ở khoa tâm thần.

Cô tức muốn học máu, lúc ra cửa nghiêng răng nghiêng lợi nói với Ông Đào: “Cha bác sĩ này có phải nhờ đi cửa sau mới lấy được bằng tốt nghiệp không vậy?”

“Này!” Ông Đào kéo cô ra xa: “Em đừng nói năng lung tung, người ta nghe được thì không hay đâu!”

Cô không nói gì nữa, yên lặng rời khỏi bệnh viện.

Ông Đào dù có giống anh, chung quy vẫn không phải là anh ấy!

Nếu là anh, anh sẽ nói: “Anh nghi tay bác sĩ này tốt nghiệp trường điều dưỡng quá...”

Cô nhất định sẽ mạnh miệng cãi lại anh: “Còn không phải tại anh sao: Thôi được rồi, vì có gì lại đi đổi chữ ký cá nhân?! Còn đổi thành một câu thiệt khó hiểu: Huyết ốc Trung Nguyên phì kinh thảo(*) – cảnh giới tư tưởng của Lỗ Tấn, Albert Einstein há có thể vươn tới sao!” Anh viết như vậy bảo sao em không phát bệnh tim chứ!!!”

Có thể anh sẽ nói: “Anh sai rồi, anh lập tức sẽ đổi sang một câu thật rõ ràng dễ hiểu: “Chỉ cần có thể vun bón một đóa hoa, không ngại làm cỏ mục thối rữa.””

Lăng Lăng chìm trong tưởng tượng không nhận được mà mỉm cười, lúc ngược mắt lên thì trùng hợp chạm phải ánh mắt thăm dò của Trịnh Minh Hạo. Cô đáp lại anh ta bằng một nụ cười lịch sự yếu ớt, anh ta nhanh chóng dời tầm mắt, tiếp tục cùng nhóm bạn chung phòng nâng chén chúc rượu!

“Lăng Lăng...” Ông Đào vươn tay nắm lấy vai cô, kề mặt gần sát, trong hơi thở nồng nặc mùi rượu, “Em chưa ăn gì cả, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Em no rồi.” Mùi rượu phảng phất trên người anh khiến Lăng Lăng cảm thấy khó chịu, cô không tự chủ đẩy anh ra, dịch ghế về phía sau.

Trịnh Minh Hạo nhìn khắp lượt một bàn toàn đồ ăn cay, gọi người phục vụ đến: “Cho thêm một bát súp ngô trứng.”

Khi súp ngô được mang tới, Trịnh Minh Hạo chỉ chỉ vị trí của cô, người phục vụ liền đặt bát trước mặt cô.

“Cảm ơn anh!” Cô ăn một thìa, mùi hương thơm ngọt, vị nhẹ nhàng dễ chịu, nuốt vào trong bụng cảm giác ấm áp khoan khoái.

Cô tươi cười nhìn về phía Trịnh Minh Hạo: “Không ngờ anh cũng là một người rất biết quan tâm, súp ngon lắm!”

“Còn phải nói.” Lý Vi ngồi bên cô không quên tranh thủ thể hiện bản lĩnh thêm mắm dặm muối của mình: “Em đừng tưởng A Hạo cả ngày cả lơ phất phơ mà làm, cậu ta vậy chứ có tiếng là con trai tốt đấy.”

“Thật hả? Thực ra em lạc hậu thông tin lắm!”

Lý Vi kéo kéo ghế, xích lại gần một chút: “Bạch Lăng Lăng, anh có một chuyện từ lâu đã muốn hỏi em.”

“Chỉ số thông minh của em thấp lắm, đừng hỏi em cái gì sâu sắc cao siêu nhé.”

“Hôm đó ở hàng net, Đào Tử với A Hạo ở cùng một chỗ, tại sao em lại coi trọng Đào Tử mà không để ý tới A Hạo?”

“Các anh ấy ở cùng một chỗ ư?” Cô sững sốt trong chốc lát, hoài nghi nhìn về phía Trịnh Minh Hạo.

Dù sao, nghĩ kỹ lại quả thực cũng có chút kỳ lạ, Trịnh Minh Hạo với Ông Đào là bạn thân chí cốt, làm sao có thể trước khi nhận lời Ông Đào mà cô vẫn chưa từng gặp mặt Trịnh Minh Hạo được chứ.

Trịnh Minh Hạo thấy vẻ mặt ngờ vực của cô, còn thực sự trả lời: “Chúng ta đã gặp qua rất nhiều lần, là do bộ dạng anh quá tầm thường nên không dễ gì để lại ấn tượng cho người khác.”

Hai cậu bạn cùng phòng Nam Lộc và Cao Nguyên còn trêu chọc: “Đừng có khiêm tốn, bộ dạng của cậu rất dọa người, chính cậu còn không biết à!”

“Sớm đã bảo cậu đừng có đi ra hù thiên hạ, cậu không nghe. Giờ thấy choáng chưa?!”

Lý Vi lại dựa vào sát Lăng Lăng thêm một tí, cười gian manh hỏi: “Nếu lúc đó em nhìn thấy A Hạo của bọn anh, chắc Đào Tử không có cơ hội nào nhỉ!”

Lăng Lăng vờ coi như đó là một câu nói đùa, thuận miệng đáp: “Vấn đề là anh Trịnh Minh Hạo sẽ không cho em cơ hội đâu!”

“Ai nói thế?” Lý Vi thấp giọng nói: “Nếu không em thử chọn lại một lần nữa xem...”

Lý Vi nói chưa dứt câu, một cái bình rượu đã bay về phía anh ta, may là anh ta phản ứng đủ nhanh nhẹn, nghiêng người né tránh...

Sau khi tiếng vỡ choang của bình rượu chấm dứt, tiếng quát mắng giận giữ của Trịnh Minh Hạo vang lên: “Mẹ kiếp, cậu đừng có ở đó nói xàm!”

(*) Đây là một câu trong bài thơ có tên “Vô đề” của Lỗ Tấn.

+ Phiên âm Hán Việt:

Huyết ốc trung nguyên phì kinh thảo,

Hàn ngưng đại địa phát xuân hoa.

Anh hùng đa cổ mưu phu bệnh,

Lệ sái sùng lãng tảo mộ nha.

+ Bản dịch của PGS. Phan Văn Các:

Máu tươi trung nguyên tươi cổ cứng

Lạnh đông đất rộng nở hoa xuân

“Anh hùng” rách việc, “quân sư” ốm

Nháo nhác quạ chiều, lệ đầm lăng

6. Chương 11-12

Lý Vi trừng mắt liếc nhìn hung thủ đối diện: “Xem cậu phát hỏa kìa, sớm bảo cậu đi tìm cô nào đó dập lửa đi không nghe! Cậu xem Đào Tử người ta tính tình thật là tốt!”

Đây là lần đầu tiên Lăng Lăng nghe được kiểu nói chuyện ám chỉ tình dục như vậy, mặt đỏ như gấc, quay mặt đi thì gặp ánh mắt ngây dại của Uông Đào nhìn cô cười ngây ngô, cười đến nỗi cô càng thêm đứng ngổ không yên.

Trịnh Minh Hạo nhìn ra sự xấu hổ của cô, lại ném thêm một chai bia qua: “Súc sạch cái miệng đi, coi chừng trở về tở diệt cậu!”

Lý Vi hiểu rõ mười mười, không chút tức giận nói: “Ý tốt không được báo đáp! Tở không thèm nói gì nữa, tở uống đây!”

Nói xong, anh ta cầm lấy chai bia rót đầy cốc Uông Đào, Uông Đào nắc một tiếng, vội vàng giữ cái chai, lắc đầu nói: “Tở không thể uống nữa.”

“Hôm nay cậu đến muộn, đáng lý phải tự phạt thêm ba ly đúng không nào?”

Uông Đào cười ngây ngô gật đầu: “Đúng thế, đúng thế...”

Uống xong ba ly, mặt Uông Đào đỏ lên, mắt say lơ lơ mộng lung.

Lý Vi lại rót thêm một ly.

Uông Đào hồi lâu mới tìm được ly bia, vừa cầm lên thì Trịnh Minh Hạo bên cạnh đã bắt lấy ly bia tay anh ta. “Được rồi, đừng uống nữa!”

“Tở không... sao!” Uông Đào loạng choạng đứng dậy, ngọng nghịu nói: “Tở mời mọi người một ly!”

Tình cảnh này, Lăng Lăng có ngốc cũng nhìn ra được Lý Vi đang cố ý chuốc say Ông Đào, cho dù không phải là bạn gái Ông Đào thì cô cũng có cách nào thờ ơ mặc kệ, đoạt lấy ly rượu của Ông Đào, cô nói với mọi người: “Ly này em thay anh Ông Đào chúc các anh!”

Một bàn đầy người trở nên ồn ào phấn khích, Ông Đào nằm bất tỉnh nhân sự trên bàn, Trịnh Minh Hạo dựa vào lưng ghế, lạnh lùng nói: “Tôi không uống với phụ nữ.”

Lăng Lăng thong thả nói: “Ông Đào là người đàn ông tình cảm sâu nặng nhất em từng gặp, chỉ là không giỏi biểu đạt... Bốn năm đại học, các anh sắp chia tay nhau, mỗi người mỗi ngã, trong lòng anh ấy khổ sở, không muốn ngừng, anh ấy rất muốn cùng các anh uống hết mình nhưng tiếc là tửu lượng không cao...”

Cô uống một hơi cạn ly bia, vị chua xót theo lời nói chảy xuôi vào cơ thể, hòa nhập với máu.

Tựa như tình yêu của cô, ngọt ngào muốn lên men, chỉ có thể tận sức nương theo cay đắng trong miệng đi tìm một chút ý vị ngọt ngào giả dối còn sót lại.

Dư vị không ngọt...

Cô lại rót thêm một ly, cười khê: “Em uống chừng nào là đại diện cho chừng đó tâm ý của Ông Đào, các anh cứ tự nhiên đi!”

Trịnh Minh Hạo nhìn cô, vốn dĩ anh ta cũng say, nhìn ánh mắt cô so với Ông Đào càng ngây dại hơn.

Thấy Lăng Lăng uống hết ba ly, anh ta mới lấy lại tinh thần, khui một chai bia, uống cạn.

“A Hạo!” Lý Vi nói: “Chẳng phải cậu nói không uống với phụ nữ sao?”

“Biến! Các cậu mẹ nó đừng tưởng đứng ngoài xem trò vui, hôm nay Bạch Lăng Lăng uống bao nhiêu thì các cậu cũng uống bấy nhiêu cho tở, ai thiếu một hớp cũng đừng mơ đứng dậy bước chân ra khỏi phòng này!”

“Tở thực sự không uống được, lát nữa tở bò về được không?” Cao Nguyên nói.

“Không uống cũng được!” Trịnh Minh Hạo nói như đinh đóng cột: “Vậy thì nhảy qua cửa sổ mà về.”

“Mẹ nó! Đây là lầu bốn à!”

“Cùng lắm là tàn tật, muốn chết cũng đâu có dễ vậy?!”

“Trịnh Minh Hạo, đồ ác độc nhà cậu!” Cao Nguyên cầm ly lên, nói bằng một giọng anh dũng hy sinh: “Tở con bà nó không tin mình uống không lại một nữ sinh!”

Hôm đó, Lăng Lăng không nhớ rõ mình uống bao nhiêu, chỉ nhớ trên mặt đất lán lóc đầy vỏ chai, tất cả mọi người đều say, Cao Nguyên gục xuống bàn ngủ, Lý Vi cùng Nam Lộc nói chuyện loạn cào cào, Trịnh Minh Hạo vẫn trầm mặc như trước, càng uống càng trầm mặc.

.....

Trong toilet, Lăng Lăng một tay chống trên bồn rửa, một tay ôm dạ dày, dạ dày của cô đau như ướp lạnh, đau đến mức muốn cắt bỏ luôn, ném qua Mỹ, để cho cái kẻ quan tâm sốt sắng kia tự mình đi nâng niu nó!

Trái tim cô đau như lửa đốt, đau đến mức cô cũng muốn móc nó ra ném đến Mỹ, dù sao nó cũng đã không còn thuộc về cô.

Chát còn làm tê liệt thần kinh, khiến cô không thể duy trì lớp nguy trang giả dối nữa, sự cô độc bất lực của cô, sự mâu thuẫn giằng xé của cô không thể nào đè nén tiếp.

Cô nhớ anh, cô muốn nói với anh: Anh thực sự hiểu ý nghĩa câu “Huyết ốc Trung Nguyên phi kinh thảo” sao? Nếu vậy, chắc anh cũng hiểu câu “Khoa học không biên giới, nhưng mỗi nhà khoa học đều có tổ quốc của riêng mình...” Anh... trở về đi!

Tiếc rằng, đã quá muộn!

Cô đã có bạn trai, cô không còn tư cách gì để yêu cầu anh...

Lăng Lăng từ trong bồn rửa đón lấy nước lạnh như băng, vỗ lên mặt, nhìn chính mình trong gương mỉm cười nói: “Ai xa ai mới không sống được chứ...”

Trong gương đột nhiên xuất hiện một người khác, là Trịnh Minh Hạo cầm một viên thuốc cùng ly nước đứng bên cạnh cô.

Cô ngậy người nhìn anh ta trong gương, nhất thời không biết phải nói gì.

Gu thẩm mỹ của Lăng Lăng đều bị tất thảy mọi người khinh bỉ, điều duy nhất cô đồng chí hướng với nhóm bạn cùng phòng là: Trịnh Minh Hạo trông khá là đẹp trai.

Trong đôi mắt anh ta phủ một lớp sương mù, hàm chứa vài phần phản nghịch, vài tia tình cảm sâu thẳm bên trong, đó chính là ánh mắt khiến con gái hai mươi si mê nhất.

Anh ta có làn da ngăm ngăm trơn nhẵn, một màu sắc vừa khỏe mạnh vừa gợi cảm, từng được các bạn nữ bầu chọn là màu da kinh điển nhất của nam sinh.

Nhưng thời điểm quyến rũ nhất của anh ta là ở trên sân bóng, tựa như cầu thủ yêu thích nhất của cô, Inzaghi(*).

Là một thanh kiếm sắc bén nhất, lợi hại nhất, bạn không biết anh ta khi nào sẽ tuốt khỏi vỏ, nhưng chỉ cần cho anh ta một cơ hội nhỏ, anh ta tuyệt đối có thể chém bạn một nhát trí mạng!

Giờ phút này, cô thực sự cảm thấy chính mình bị anh ta đâm một kiếm, trái tim rỉ máu.

Trán anh ta đầm mồ hôi, một đường lằn xuống bên mặt.

Anh ta chạy thực nhanh, hiệu thuốc gần nhất cũng cách đây chỉ ít năm trăm mét.

“Đào Tử nói dạ dày của em không tốt, bảo anh lấy thuốc cho em uống!” Lúc anh ta nói chuyện vẫn còn thở gấp, có lẽ là do chạy quá nhanh.

Lăng Lăng cầm lấy thuốc, uống vào, nước vẫn còn âm ẩm, làm ẩm dạ dày, ẩm cả tim gan.

“Em còn tưởng anh ấy say đến quên trời đất... Chung quy anh ấy đối với em vẫn thật cẩn thận quan tâm!” Cô cười nói.

Kỳ thật, cô biết Ưông Đào căn bản không nhớ rõ, cho dù anh ấy không uống say cũng sẽ không nhớ.

Trịnh Minh Hạo đưa tay cầm lấy chiếc ly không, nắm trong lòng bàn tay, đổi giọng hỏi: “Dạ dày của em không tốt, tại sao lại muốn uống rượu?”

“Tâm trạng tốt nên uống cho vui thôi!”

“Vậy sao!” Anh ta lôi từ trong túi quần một gói khăn giấy đưa cho cô rồi ung dung xoay người đi, dừng một chút, lại quay đầu nói với cô: “Ai xa ai không sống được, trong xã hội nào rồi mà vẫn còn có chuyện chung tình đến chết chứ!”

.....

Anh ta đi rồi! Để lại một câu nói bí ẩn khó hiểu, khiến cô mơ hồ có dự cảm xấu...

Lăng Lăng hít sâu, áp chế suy nghĩ miên man của chính mình, soi gương dùng khăn giấy lau nước trên mặt, trở về phòng ăn.

Cô ngồi xuống an vị xong thì Trịnh Minh Hạo mới vào cửa.

Lý Vi say rượu có chút mơ hồ chạy lại chỗ Trịnh Minh Hạo nháy mắt nói: “Gái cậu của đi rồi à?”

Trịnh Minh Hạo bực bội nói: “Tớ mà cần phải của gái à? Cậu đánh đồng tớ với cái đồ vô dụng nhà cậu? Gái đi của tớ thì có.”

“Cậu không vô dụng, tớ tạo cơ hội cho cậu, cậu...”

“Cậu thôi đi được không?!”

Cô cúi cầu, phát hiện ly bia đã được đổi thành tách trà, nước trà còn đang bốc khói nghi ngút.

Cô cẩn thận cầm tách lên, hương trà bay vào mũi, cô bỗng nhiên nhớ lại người đàn ông ban chiều, mùi thơm thanh thoát tao nhã trên người anh ta chính là mùi hoa nhài, nhẹ mà không nhạt, thơm nhưng không nồng, tiết chế vừa đủ nhưng ngược lại dư âm thật quyến rũ...

Cô nhủ thầm trong lòng, không nhìn rõ mặt mũi anh ta ra sao thật có chút tiếc nuối!

...

Tiếc nuối của Lăng Lăng nhanh chóng được bù đắp, bù đến mức thắm mỹ của cô cũng phát ốm, vừa nhìn thấy khuôn mặt của anh ta liền đau muốn nứt đầu!

“Dương Lam Hàng”, ba chữ xuất hiện trong đời cô sau đó khiến cuộc sống Lăng Lăng quay cuồng đảo lộn, cô tự nhận mình có tố chất tâm lý siêu mạnh nhưng cũng bị người nào đó tra tấn đến mức muốn đập đầu vô tường, chết đi cho rảnh nợ!!!

Cô vĩnh viễn không quên được, hôm bảo vệ đồ án đó, cô ngồi trên ghế cảm thấy hơi căng thẳng, Ông Đào ngồi ngay bên cạnh nắm lấy tay cô, khuyên: “Đừng lo, không sao đâu.”

“Phần hậu trường đều do anh làm giúp, em không hiểu nhiều cho lắm...”

“Dù sao giáo viên chuyên ngành của bọn em cũng không hiểu mấy, sẽ không hỏi sâu quá đâu.”

“Ừ!” Cô gật gật đầu.

Mùi hoa nhài thoang thoảng chậm rãi phiêu tán trong không gian, cô tò mò ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt mênh mông như sóng triều...

Khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, Lăng Lăng bỗng cảm thấy như chìm đắm trong một mảnh thế giới tĩnh lặng, cảm giác ức chế lẫn tiếng ồn chung quanh đều dạt ra thật xa.

Anh ta có đôi mắt hoàn mỹ nhất mà cô từng gặp, to hơn một chút sẽ không đủ thâm sâu, nhỏ hơn một chút sẽ không đủ trong sáng. Hơn nữa, ánh mắt xuyên thấu kia dường như dụ dỗ cô tiến vào thế giới nội tâm của người đó – thâm sâu u uẩn, bình yên, ẩn hàm rất nhiều cảm xúc phức tạp mà cô không thể đọc rõ...

Có người nói, đàn ông và phụ nữ nhìn nhau quá bảy giây tức có ma sát lẫn nhau làm bắn ra tia lửa tình ái.

Lần đầu tiên cô và Dương Lam Hàng nhìn nhau mất ít nhất mười bảy giây!!!

Khi cô cảm nhận được máu nóng của mình dâng trào, lập tức xấu hổ tránh né ánh mắt biến chuyển khó lường của anh ta... thì cùng lúc, cô nhìn rõ khuôn mặt anh.

Cô thở dài một tiếng trong lòng: Xét theo vẻ ngoài mà nói, dung mạo kia chính là điển hình của cảm giác không an toàn! Thậm chí xứng đáng gọi là thiếu an toàn nhất trong số đàn ông không an toàn.

Một câu khái quát: Đẹp trai hoàn hảo!

Màu da nếu đen thêm một chút sẽ mất tao nhã, trắng thêm một chút sẽ mất đi nam tính.

Khuôn mặt nếu ốm đi một chút thì hơi gầy, nếu béo hơn một chút thì không đủ anh tuấn.

Về phần đôi môi, mỏng thêm một chút hóa ra lạnh lùng vô tình, dày thêm một chút lại thiếu đi một phần mỹ cảm...

Lăng Lăng dời tầm mắt xuống, cổ áo sơ-mi màu xanh dương đậm, Áo phục màu xanh mực...

Ngay cả mặc Áo phục mà vẫn làm toát lên hương vị đặc trưng của đàn ông Trung Hoa, quả thực là hàng cực phẩm!

Ngôn từ của cô không đủ, không thể tìm ra từ ngữ nào thích hợp để mô tả khí chất của anh ta, đẹp trai phóng khoáng không đủ để miêu tả tài năng anh ta, tao nhã lịch thiệp không đủ để miêu tả thanh khí của anh ta.

Tóm lại, sức quyến rũ của anh ta nhìn qua chính là nằm ở nội hàm, ở nhân cách.

“Đây là buổi bảo vệ tốt nghiệp của sinh viên khoa Điện.”

Một giọng nói bất ngờ vang lên giúp Lăng Lăng đang mơ màng cảm thán hoàn hồn trở lại.

Cô quay mặt nhìn về phía người nói, không ngờ là phó hiệu trưởng phụ trách đào tạo của đại học T, nhân vật lớn cỡ này cô chỉ có thể hân hạnh thấy qua một lần trong buổi lễ khai giảng, còn tưởng lần sau gặp lại chắc là trong buổi lễ tốt nghiệp.

Dương Lam Hàng rút cuộc thu hồi ánh mắt lưu luyến của anh ta, hỏi phó hiệu trưởng: “Hiệu trưởng Chu, tôi có thể đến nghe một lúc không?”

Giọng nói tao nhã khác thường, ôn hòa lại không quá nồng nhiệt, khinh đạm nhưng không lạnh lùng.

“Đương nhiên là được, hiệu trưởng Vương đang muốn làm cho phong cách học tập của đại học T hòa nhập với trào lưu quốc tế, vừa hay cậu cho ý kiến, xem đại học T so với Massachusetts thực sự khác biệt nhau ở chỗ nào.”

“Cám ơn thầy!” Dương Lam Hàng thản nhiên xoay người, hướng về phòng bảo vệ của các cô.

Từ MIT về á?!

Cùng một người như vậy tồn tại trong một không gian thật là áp lực, cô phát hiện bản thân mình nhỏ bé như một hạt bụi.

Lăng Lăng nhìn bóng dáng anh ta mà cảm khái muôn phần, cố gắng tìm kiếm lấy một điểm thiếu sót nhằm cân bằng tâm lý bản thân một chút! Còn về phần lý do tại sao tâm lý lại mất cân bằng thì cô cũng không rõ!

Nhìn kỹ xuống dưới, cô phát hiện Âu phục trên người anh ta không những được thiết kế cát may vô cùng thanh lịch, mà cổ áo, cổ tay áo, hông, không chỗ nào không vừa vặn, rõ ràng là: Bộ Âu phục này được đặt may dành cho riêng anh ta!

Trời ạ! Coi trọng tiểu tiết đến thế, cô bái phục sát đất!

“Ngắm đủ chưa?” Ông Đào ngồi bên vổ vổ vai cô, giọng nói nồng nặc mùi ghen tuông.

“A!” Lăng Lăng hơi chột dạ, chuyên chú nhìn chằm chằm xuống ngón chân, nhỏ giọng đáp: “Em chỉ tò mò thôi mà.”

Ông Đào không thềm nói gì, rõ ràng là bị biểu hiện mê trai của cô làm tổn thương tự ái.

Tuy rằng ai trong lòng cũng ưa thích cái đẹp, thưởng thức cái đẹp là bản tính trời sinh, nhưng cô vẫn cảm thấy rất áy náy.

“Em thật chỉ hiếu kỳ thôi mà.” Cô cố gắng thể hiện lập trường bản thân: “Em tự hỏi... một người như anh ta, có phụ nữ nào dám cưới nhỉ.”

“Tại sao lại không có?”

“Cảm giác rất không an toàn nha!” Cô cười an ủi bạn trai ngồi bên vổ mặt ghen tuông chưa ngớt. “Dù sao nếu cho em chọn, em sẽ chọn người như anh...”

Cô chỉ là giả sử một chút mà thôi, dù sao, cô cũng không có cơ hội chọn...

Nghe thấy lời của Lăng Lăng, Dương Lam Hàng đang định đi vào bỗng khựng lại trước cửa, một lát sau, anh ta nhẹ nhàng quay đầu lại, lông mày khẽ nhướng, liếc nhìn qua Ông Đào vẻ mặt hạnh phúc ngập tràn, lại nhìn sang cô, bên môi thoáng một nụ cười âm thầm.

Cô dường như có cảm giác kỳ quặc rằng, ánh mắt cuối cùng của anh ta để lộ ra chút trào phúng, tựa hồ như muốn nói: Bộ dạng của bạn trai cô quả thực rất có cảm giác an toàn!

(*) Filippo Inzaghi.

Chẳng mấy chốc đến lượt Lãng Lãng lên bảo vệ, nhận thấy từng nữ sinh sau khi đi ra đều nhất trí tấm tắc khen thầy giáo cực phẩm luôn ngồi yên lặng kia, cô cũng nhất trí cho rằng lúc nhìn thấy anh ta cảm giác hồi hộp một chút cũng không có, chỉ có sém hoa mắt chóng mặt mà thôi.

Lúc Lãng Lãng đi vào, việc đầu tiên là tìm kiếm vị trí của Dương Lam Hàng, đảm bảo chuẩn bị sẵn sàng, ai ngờ một khi đã xác định được vị trí, ánh mắt của cô cứ vô thức thường xuyên theo hướng đèn chiếu mà chuyển đến trên người anh ta. Anh ta tuy ngồi ở dãy bàn cuối cùng, nhưng so với các thầy giáo lơ đãng bên trên thì tỏ ra lắng nghe hết sức chăm chú, cơ hồ là nhìn cô chằm chằm không rời mắt, ánh mắt mênh mông như khói kia cùng với dáng ngồi hơi nghiêng về trước hoàn toàn biểu lộ ra rằng... anh ta tràn ngập hứng thú với “đề tài của cô”!

Trong cảm giác vừa được tôn trọng vừa được thưởng thức, Lãng Lãng tìm được tự tin chưa hề có trước giờ, chẳng những trình bày rõ ràng chính xác, đến lúc trả lời các “vấn đề đi kèm” đơn giản do giáo viên phản biện đặt ra cũng đối đáp rất trôi chảy.

Khiến cho cô còn nghe được giáo viên phản biện nhỏ giọng thảo luận: “Tuy rằng đề tài này có hơi lệch chuyên ngành, nhưng đề tài được chọn có tính sáng tạo mới mẻ, đầu tư nghiên cứu rất nhiều...”

Khi cô đang chuẩn bị cung kính nói lời cảm ơn, thuận lợi rút lui, thì có một tiếng nói chen vào.

“Tôi có thể hỏi một câu không?” Thực đúng giọng điệu thảo luận học thuật tiêu chuẩn, Lãng Lãng không cần nhìn cũng biết là giọng của ai.

Hiệu trưởng Chu nói: “Anh có vấn đề gì thì cứ việc hỏi.”

Tuy rằng biểu hiện trái ngược với vẻ yên lặng tuyệt đối ban nãy của anh ta khiến Lãng Lãng có chút kinh ngạc, nhưng cô vẫn chân thành nhìn anh ta, chờ nghe xem anh ta hỏi vấn đề cao siêu gì.

Dương Lam Hàng hơi chỉnh lại thế ngồi, vô thức toát ra phong thái ưu nhã. Nhưng nhìn qua anh ta cũng không phải hoàn toàn thông dong, khi cùng cô bốn mắt giao nhau, mười ngón tay anh ta đặt ở trên đùi đan vào nhau, siết chặt, đầu ngón tay thon dài hơi tái đi, giọng nói cũng có chút cứng nhắc: “Em cho rằng em làm trang web này có giá trị gì?”

Đây là câu hỏi gì vậy!? Quả nhiên là trở về từ đất nước tư bản chủ nghĩa, mở miệng một cái là “lý luận giá trị”.

Cô nghĩ nghĩ, nói: “Trang web của em cung cấp một nơi để sinh viên có thể tiến hành trao đổi học thuật, có kèm tính năng học tập trực tuyến hoặc tải e-book, còn có tính năng tự tính toán rất nhiều công thức chuyên môn, sinh viên có thể giảm bớt rất nhiều tính toán rườm rà, trực tiếp lấy được số liệu cần thiết.”

Lãng Lãng không trực tiếp khẳng định thành quả của mình, chỉ dùng một ánh mắt thực ngây thơ, thực khiêm tốn hỏi anh ta: Thấy cho rằng như thế có giá trị hay không?

Anh ta ngênh đón ánh mắt của cô, hắng hắng giọng, lại hỏi: “Tại sao em lại chọn cơ sở dữ liệu nền là ORACLE?”

Bởi vì nó mạnh nha! Hậu đài dùng ORACLE có vẻ làm đồ án tốt nghiệp của cô chiều sâu hơn nhiều.

Cô đương nhiên không thể ăn ngay nói thật, kính cẩn trả lời: “Bởi vì nó có tính an toàn cao, có thể lưu trữ lượng dữ liệu lớn!”

“Em cho rằng lượng dữ liệu của mình rất lớn ư?”

“Trước mắt thì không lớn, nhưng về sau có thể cần chứa nhiều dữ liệu hơn.”

“Em muốn đem mọi dữ liệu tính toán bằng công thức chuyên môn chuyển đến lưu trữ ở cơ sở dữ liệu, ý tưởng này rất hay. Tuy nhiên, em cho rằng công tác nhập dữ liệu vừa rườm rà vừa yêu cầu tuyệt đối chính xác như vậy, ai có thể làm?”

“...” Cô lo lắng vuốt vuốt tóc, nhỏ giọng lí nhí: “Em có thể làm.”

“Em sinh thời có thể làm xong sao?”

“...”

Cô sẵn lòng, làm gì được nhau!

Lăng Lăng liếc mắt nhìn Dương Lam Hàng khoe môi còn mang ý cười, xem anh ta cười đến tao nhã như thế, cô quyết định không thềm so đo với anh ta, vấn đề này không đáng trả lời!

“Trước khi làm trang web, em có phân tích tính khả thi không?”

Cô gật đầu.

Cô đương nhiên có làm, chính mình ở trong phòng ngủ đột nhiên bật ra linh cảm, cứ thế phân tích ra.

“Vậy em có biết giá thành của cơ sở dữ liệu ORACLE không?”

“...” Cô cúi mặt xuống, lẳng lặng le lưỡi, cô có biết đâu!

Thời buổi này còn ai bỏ tiền ra nữa chứ, trên mạng cả đồng đồ miễn phí.

“Em cảm thấy em làm đề tài này có ý nghĩa sao? Nói cách khác, có người sẵn lòng mua ư?”

“...”

Ý nói thứ cô làm không đáng một xu!!!

Nếu bên dưới không phải còn có các giáo viên khác, cộng thêm phó hiệu trưởng rồi rồi không có việc gì làm chạy tới dự thính, cô sớm đã móc lại: “Em không bắt người ta dùng thử, em ủng hộ sự nghiệp công ích, em quyên góp công trình hy vọng(*), thầy làm gì được em?”

Lăng Lăng hít vào một hơi, lén trừng mắt với anh ta một cái, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, lại bị bực bội mà không dám nói gì, chỉ có thể tự khuyên mình: Kiểm chế, kiểm chế! Lấy đại cục làm trọng!

Cô cung kính nói: “Trang web em làm là một kiểu thử nghiệm, tuy rằng nó không đủ thành công, nhưng nó có thể mang lại cho người khác một suy nghĩ nào đó, tham khảo rút kinh nghiệm.”

“Làm trang web như vậy em không sợ khiến người khác sai theo sao?!”

Chủ tịch hội đồng bảo vệ rốt cuộc nhịn không được, quay đầu nhìn anh ta.

Nhìn ánh mắt khác thường của người khác, anh ta lập tức nhận ra mình lỡ lời, giải thích nói: “Just a joke...”

Phát hiện mình vô tình nói tiếng Anh, anh ta lại bổ sung một câu: “Tôi chỉ đùa một chút thôi.”

Lăng Lăng tức muốn học máu, hài hước kiểu Mỹ cái gì chứ, anh ta tưởng đây là nước Mỹ à!

Giáo viên khoa Điện mặt hơi biến sắc, hiệu trưởng Chu thức thời đi ra ngoài dàn xếp một chút, nói với anh ta: “Là thế này, quan điểm của các khoa đối với đồ án tốt nghiệp của sinh viên đại học có chút bất đồng, giáo viên khoa Vật liệu chúng tôi thông thường sắp xếp đưa cho sinh viên các đề tài thực tiễn để làm, nhưng cũng có khoa cho rằng đồ án tốt nghiệp của sinh viên đã đáp ứng được lượng công việc yêu cầu, sinh viên trải qua quá trình học tập cùng rèn luyện như vậy là được rồi.”

Thấy Dương Lam Hàng gật đầu hiểu ý, cô mới nhẹ nhàng thở ra, anh ta bỗng nhiên lại hỏi: “Em dùng ngôn ngữ ASP để truyền chuyển cơ sở dữ liệu ORACLE như thế nào?”

Hỏi câu này làm Lăng Lăng á khẩu luôn, không phải vì cô không thể trả lời.

Mà là... vừa nãy ở ngoài cửa khi cô cùng Ông Đào nói chuyện, anh ta tám chín phần mười đã nghe thấy được. Anh ta cố ý đặt câu hỏi này, rõ ràng là muốn làm khó cô.

Điều đầu tiên trong yêu cầu về đồ án tốt nghiệp của sinh viên đại học chính là “độc lập hoàn thành”, câu hỏi này của anh ta có thể khiến cô không được tốt nghiệp, anh ta có biết hay không vậy?!

Thấy Lăng Lăng không nói tiếng nào, giáo viên chuyên ngành khoa Điện bổ sung: “Cứ trình bày quy trình của em một cách đơn giản thôi.”

“Em...” Bằng những thứ cô hiểu đem đi lừa giáo viên khoa Điện còn được, nhưng có thể giấu diếm được Dương Lam Hàng hay không thì cô không dám chắc.

Lăng Lăng mờ mịt thất thố nhìn anh ta, trong mắt dâng lên chua xót, loại cảm giác mất mát ghen ngào này, giống như chứng kiến một món đồ tốt đẹp bị nghiền vụn trước mắt, khiến cô nhìn rõ hiện thực tàn khốc...

Cô chỉ nghĩ anh ta là một gã đàn ông không giống người thường, nhưng cô không thể nào ngờ rằng chỉ vì một câu nói đùa: “Dung mạo anh ta không có cảm giác an toàn, sẽ không có phụ nữ nào muốn cưới anh ta.”, mà anh ta lại lòng lạ hẹp hòi không cho cô tốt nghiệp thuận lợi.

Có lẽ nhận ra sự nhần nhện uất ức của cô, anh ta nhú mày có chút áy náy, muốn nói gì đó lại thôi. Cuối cùng, thản nhiên nói: “Tôi không còn câu hỏi nào nữa.”

Cô cúi chào anh ta thật thấp, căn môi dưới nói một câu: “Cảm ơn ạ!”

...

Ông Đào nãy giờ vẫn đứng bên cửa thấy Lăng Lăng đi ra, ân cần ôm lấy hai vai run run của cô, an ủi nói: “Không sao cả đâu!”

Cô lắc đầu. Trong lòng trào dâng mãnh liệt cảm giác thất bại cùng mất mát, giống như chính mình chỉ là một cọng cỏ nhỏ hết sức tầm thường, để cho người ta dẫm đạp lên.

Dương Lam Hàng đi ra cửa, vừa mới thấy Ông Đào không coi ai ra gì ôm cô dịu dàng nhỏ nhẹ an ủi, anh ta nhanh chóng xoay người đi về hướng khác.

Cô hung hăng trừng mắt nhìn theo bóng dáng anh ta, cố ý nói bằng một giọng để anh ta có thể nghe thấy: “Tâm lý người này tuyệt đối biến thái! Ở Mỹ về thì có gì hơn người chứ...”

Bước chân Dương Lam Hàng khựng lại một chút, hiệu trưởng Chu đi bên cạnh khuyên giải nói: “Hàng à, ở đây là Trung Quốc, đôi khi không cần tích cực quá.”

“Bảo vệ tốt nghiệp ở các trường đại học trong nước đều như vậy sao?” Dương Lam Hàng than nhẹ: “Tôi rất cuộc đã biết đại học nước ta khác với đại học Mỹ ở chỗ nào rồi: MIT có thể đem gỗ mục điêu khắc thành tác phẩm nghệ thuật, còn đại học T thì đem kim cương mài đi góc cạnh của nó... Cứ cái kiểu “vào khó ra dễ” mù quáng(**) như vậy thì chất lượng chung của sinh viên Trung Quốc sẽ không thể nâng cao được.”

Trước nay cô chưa từng oán hận một ai như thế, thậm chí hận đến nỗi nước mắt không thể kìm nén.

Cô đẩy Ông Đào ra rồi chạy về phía phòng ngủ ký túc xá, đem nước mắt trút xuống ở một góc không ai trông thấy.

Cho nên, Dương Lam Hàng còn nói một câu mà cô không nghe được: “Tôi hy vọng nhìn thấy một sinh viên ưu tú tự tin nhanh nhạy biểu đạt quan điểm, ý tưởng của cô ấy. Nhưng cái tôi vừa chứng kiến lại là cảnh cô ấy ẩn nhẫn một cách hèn mọn đến đường nào, tức giận mà không dám nói... Cô ấy là một sinh viên rất ưu tú, nếu có thể, tôi hy vọng cô ấy có thể trở thành sinh viên đầu tiên của mình...”

“Về nguyên tắc mà nói, em ấy phải thông qua kỳ thi nghiên cứu sinh, tự mình chọn cậu làm giáo viên hướng dẫn, nếu không cậu không có đặc quyền trực tiếp nhận em ấy.”

“Tôi hiểu rồi!”

Dương Lam Hàng hiểu rằng, trong lòng Bạch Lăng Lăng từ lâu đã không có chỗ dành cho anh, hoặc có thể nói từ đầu đến cuối đều không có chỗ nào cả.

Anh toan tính điều gì? Mở chức năng Search Friends của QQ ra, có ngàn vạn người giống như anh. Nói không chừng trong danh sách bạn bè QQ của cô cũng có hàng trăm hàng ngàn bạn online như anh.

Nhưng cô là friend duy nhất trong danh sách bạn bè QQ của anh, là người bạn khi anh rơi xuống vực thẳm cuộc đời đã cổ vũ anh đứng lên, cũng là người con gái đầu tiên khiến trái tim anh rung động.

Vô tình vô cố, Dương Lam Hàng vẫn muốn giúp cô thực hiện ước mơ của mình – trở thành một giảng viên đại học.

Phụ nữ trong những lúc yếu ớt thường luôn khao khát có một người để mình có thể ỷ lại dựa dẫm, chỉ cần nghe được một câu an ủi, một lời thăm hỏi ân cần từ người ấy, cô đã có thể kiên cường đứng lên.

Lăng Lăng quay về phòng ngủ, trời đất như tối sầm trước mắt, cô không bao giờ còn tìm thấy dù chỉ một tia nắng nhỏ thuộc về mình.

Ông Đào gọi điện cho cô, bảo cô không cần lo lắng, nói rằng bảo vệ tốt nghiệp chẳng qua chỉ là hình thức mà thôi.

Cô phát hiện giọng nói trong điện thoại trở nên thật xa lạ, có lẽ từ trước đến nay vẫn luôn xa lạ như thế.

Lăng Lăng tự nhủ phải bình tĩnh một lát, hờ hững ngắt điện thoại.

Ngày trước cô đồng ý tiếp nhận Ông Đào bởi vì cô lầm tưởng mình thích tiến đến với người trên mạng kia, trầm ổn, tinh tế và ân cần...

Cô những tưởng mình cũng sẽ yêu thương Ông Đào, người có được những ưu điểm ấy, nếu không đến mức nồng nàn cháy bỏng thì ít nhất cũng có thể lâu ngày sinh tình.

Nhưng cô đã sai, dây số hư ảo kia có thể mang đến cho cô niềm vui, bất luận người nào cũng không thể thay thế! Cô cùng Ông Đào bên nhau hơn nửa năm, không hay giận dỗi, cũng không trải qua chuyện gì thực sự buồn bã, tựa như chiếc răng sứ trong miệng cô, không đau cũng chẳng có vị!

Lăng Lăng mở QQ, tra tìm dãy số của anh, mất đi lý trí mà gửi đi gửi lại yêu cầu kết bạn, mạng liên tục hiện lên thông báo: Đối phương từ chối mọi yêu cầu kết bạn mới.

Cô gục xuống trước máy tính, cảm giác bất lực không thể kiềm nén được nữa theo nước mắt tùy ý tuôn rơi, phá vỡ lớp ngụy trang của cô...

Cô nhớ anh, cô cần anh.

Không biết đã khóc bao lâu, QQ của cô vang lên hai tiếng, cô vẫn tiếp tục khóc.

Tiếng tin nhắn kêu liên tục, cô chớp chớp mắt, nhấp chuột mở ra thông báo hệ thống đang nhấp nháy.

“Vĩnh viễn có xa không” yêu cầu bạn xác nhận thân phận, tin nhắn đính kèm: “Chỗ anh trời đang mưa, anh đừng như thấy em đang khóc...”

Ngón tay cô chợt run lên, thông báo tiếp theo được mở ra:

“Vĩnh viễn có xa không” yêu cầu bạn xác nhận thân phận, tin nhắn đính kèm: “Thực ra anh không nhớ em tí nào hết,”

“Ba trăm bốn mươi lăm ngày qua, anh chưa từng nhớ đến em...”

(*) Ý là “công trình từ thiện”.

(**) “ ” (nghiêm tiến khoan xuất) nghĩa là thi vào đại học thì khó mà tốt nghiệp thì dễ. Đây cũng là điểm yếu chung của giáo dục ĐH ở Trung Quốc giống như VN vậy ^^

7. Chương 13-14

Tay cô không tự chủ được run lên, ngón tay mất cảm giác đã không còn kiểm soát được con chuột...

Cô dùng sức lắc lắc bàn tay tê liệt mới lấy lại được ý thức, dùng tốc độ nhanh nhất nhấn vào nút đồng ý.

Ava của anh vừa xuất hiện trong danh sách bạn QQ của cô, liền bắt đầu nhấp nháy.

Vĩnh viễn có xa không: “Em khỏe không?”

Nước mắt cô tuôn rơi như thác, nhưng miệng thì cười xinh đẹp tựa đóa hoa bách hợp. Nếu anh ở bên cô, cô nhất định sẽ sà vào lòng anh, khóc lóc nói với anh: “Em nhớ anh, em yêu anh, anh đừng bao giờ rời khỏi cuộc sống của em nữa...”

Cô kích động đặt tay lên bàn phím, muôn ngàn lời nói không biết làm sao để thoát lên, lại thêm một tin nhắn chuyển đến:

Vĩnh viễn có xa không: “Với em mà nói, anh rốt cuộc là gì...”

Trái tim cô tựa như bị hai bàn tay anh bóp nghẹt, xé nát.

Cách nhau cả Thái Bình Dương, gần một năm bật vô âm tín, bên cô đã có bạn trai, vậy quan hệ của bọn họ hiện tại được xem gì?!

Bạn online? Bạn tốt? Hay là người yêu trên tinh thần?!

Ai có thể cho cô một đáp án?

Cô gần như không đánh chữ, mất một lúc lâu mới gõ được vài câu chính xác: “Là ba trăm bốn mươi sáu ngày, anh nhớ sai rồi!”

“Anh không nhớ sai! Với anh mà nói là ba trăm bốn mươi lăm ngày...”

Rõ ràng nhớ sai còn không chịu nhận, cô tức giận dậm chân: “Không nhớ rõ thì đừng có làm ra vẻ cao thâm với em, lượn ra chỗ khác chơi, cô nương đây bề bộn nhiều việc!”

Vĩnh viễn có xa không: “Anh sợ tâm trạng em không tốt!”

“Tâm trạng em rất tốt, cùng lắm là ở buổi bảo vệ tốt nghiệp bị một tên thầy biến thái phê bình tan tác, em đang lo báo thù thế nào đây!”

“Thực sự rất biến thái sao?”

Nhắc tới tên biến thái kia, cô lập tức lau khô nước mắt, thu hồi biểu hiện đa sầu đa cảm vốn không nên thuộc về mình.

Khó khăn lắm mới tóm được một đối tượng để xả, cô làm sao có thể lãng phí!

Cô bắt đầu phăm phăm trút ra một bụng bất mãn: “Không phải rất biến thái mà là tương đối biến thái, hần ta nói đề tài em làm không đáng một xu, còn cố ý làm khó dễ em! Chỉ là một con rùa biển bơi từ MIT ở Mỹ về, có gì hơn người đâu chứ!”

Vĩnh viễn có xa không: “Rùa biển? Hóa ra từ này có thể dùng như vậy! Văn hóa Trung Quốc quả nhiên bác đại tinh thâm.”

“Tất nhiên rồi! Tên biến thái kia còn nói chất lượng chung của sinh viên Trung Quốc kém! Chất lượng anh ta cao lắm chắc?! Cao ngạo tự phụ, không coi ai ra gì, truyền thống khiêm tốn lễ phép tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa bị anh ta đánh mất không còn một mẩu, trước mặt thầy hiệu trưởng còn tự cho mình ngon đi hạ thấp em, phô diễn tài năng hơn người của hần. Hừ! Nếu không phải nghĩ cho danh tiếng của đại học T, em đã sớm tháo giày ném vô mặt hần, cho hần chạy về Mỹ, đừng có mang hệ thống giá trị của Tây ra lên mặt ở đất Trung Quốc nhé!”

Vĩnh viễn có xa không: “...”

Vĩnh viễn có xa không: “Nếu em gặp anh, liệu có lấy máy tính đập vô mặt anh không vậy?”

“Anh với hần sao giống nhau được? Anh là kết quả của sự dung hòa văn hóa Trung-Tây, anh giống người phương Tây ở chỗ tôn trọng sự nghiêm cần, theo đuổi chân lý, nhưng anh càng biết tôn trọng người khác, sự chân thành khiêm tốn của anh xuất phát từ nội tâm, anh tuyệt đối không hạ bệ người khác để nâng cao chính mình, càng không đi hạ thấp phong tục văn hóa Trung Quốc!”

“Anh không có tốt như em tưởng đâu, anh cũng có chút dị nghị đối với giáo dục trong nước đó.”

Nhìn coi! Cái gì gọi là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa!

Khiêm tốn lễ nghĩa biết bao, đáng yêu đáng kính biết bao! Cùng là ở Mỹ, nhưng cách làm người sao khác nhau một trời một vực vậy chứ!

Vĩnh viễn có xa không: “Em thực sự ghét anh ta đến vậy sao?”

“Em nghĩ tới hẳn thôi đã muốn ói, một tháng không muốn ăn, người như hẳn mà vẫn còn dũng khí sống sót, tổ chất tâm lý mạnh thật nha!”

Vĩnh viễn có xa không: “Anh đồng cảm sâu sắc!”

Đã lâu mới cảm động, đã lâu mới ăn ý đường này!

Lời nói của anh lại một lần nữa làm xúc động từng góc ngách mềm mại tận đáy lòng cô.

Ở trước mặt anh, cô luôn luôn bị sự thấu hiểu, quan tâm của anh làm cho cảm động.

Ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn lạc quan mà đối diện với hết thảy khó khăn.

“Anh thật là tốt! Anh là người đàn ông tốt nhất thế giới!”

Vĩnh viễn có xa không: “Chuyện này... Anh không có ý kiến!”

“Cảm động rồi hử? Ngầm vui sướng rồi hử?” Nước mắt còn chưa khô, cô đã cười đến ngọt ngào khắp mặt.

Một năm dường như chỉ là chuyện trải qua trong một đêm, sự ái muội đặc biệt giữa họ gần như không thay đổi, e rằng cũng chỉ có Internet mới có sức hấp dẫn như thế.

Vĩnh viễn có xa không: “Theo anh thấy, quả thật văn hóa Trung-Tây khác nhau rất lớn, ở phương Tây, sinh viên và giáo viên ai nấy đều giữ chính kiến của mình, việc đối chọi gay gắt là bình thường. Anh ta phủ định em, đó là quan điểm của anh ta, cũng không có nghĩa em phải phủ định chính mình, chỉ là do em quá mất tự tin vào bản thân!”

“Em không hiểu ý anh.”

“Lời nói của anh ta đúng là có hơi quá, nhưng dường như cũng không thương tổn em quá mức. Là do em không đủ tự tin đối mặt với anh ta mà thôi.”

“Thực vậy sao?”

“Lấy một ví dụ, từng có một sinh viên trong buổi bảo vệ luận văn tiến sĩ đã đưa ra một lý luận do chính mình nghĩ ra. Chuyên gia tham gia phản biện rất quyền uy, đánh giá thành quả anh ta khổ tâm nghiên cứu là: “Không có mục tiêu, không đáng một xu.” Thành quả nghiên cứu của anh ta hoàn toàn bị phủ định, nhưng sinh viên này vẫn kiên trì với quan điểm của mình, tìm mọi cách trình bày lý luận của mình với người khác, cuối cùng lý thuyết của anh ta đã đạt được giải Nobel.”

“Thật là lợi hại!”

“Người bình thường đều không thể lý giải được thiên tài. Cho nên, anh ta càng khinh thường em, em càng phải thể hiện sự tự tin, cho anh ta thấy mình đã sai rồi!”

“Nói cũng có lý.”

Vĩnh viễn có xa không: “Em là người đã thay đổi anh, em nhất định sẽ tìm ra cách cho anh ta thấy mình xuất sắc như thế nào!”

Dưới sự cổ vũ của anh, tự tin của cô tăng vùn vụt, hơn nữa còn thêm hạ quyết tâm: Một ngày nào đó cô sẽ đem tên biển thái kia phủ định không còn một xu, khiến hẳn phải tự ti xấu hổ không chỗ chui trước mặt cô!”

Cô không nhìn được tưởng tượng ra cảnh kẻ biển thái kia bị cô làm cho xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, hình dung cái kẻ trên trán khắc hai chữ “ghê tởm” đó lộ ra vẻ mặt lúng túng khó xử, tâm trạng liên sung sướng hết chỗ nói.

“Anh yên tâm, nhất định sẽ có ngày đó!!! ^_^!”

“Anh sẽ chờ xem!”

“Không nhắc tới tên biến thái kia nữa.” Cô hỏi anh: “Đúng rồi, đề tài của anh tiến triển tới đâu rồi?”

Cô đợi gần năm phút đồng hồ mới thấy tin nhắn trả lời của anh: “Anh đã tìm ra một hiện tượng đặc thù rất có giá trị, anh đã đem mọi kết quả nghiên cứu công bố rộng rãi, sau này ai có hứng thú đều có thể tiếp tục nghiên cứu đi lên...”

Cô không hiểu lắm về giới học thuật gì đó, nhưng nghe giọng anh giống như đem con mình giao cho người khác.

“Tại sao anh không tự mình nghiên cứu?”

“Tại vì anh đã phát hiện ra một đề tài khác cũng có giá trị nghiên cứu.”

“Thật không? Anh tin mình có thể thành công sao?”

“Không! Một chút cũng không... Anh cũng muốn thử một lần.”

“Vậy sao!” Cô ngơ ngác nhéo hai má nhìn màn hình máy tính.

Vậy là anh càng không thể trở về!

Vài ngày sau, kết quả bảo vệ được thông báo, khoa Điện chỉ có một mình Lãng Lãng không đạt. Nguyên nhân là phó hiệu trưởng phụ trách đào tạo nảy sinh nghi ngờ chất lượng một số đồ án tốt nghiệp của sinh viên, kiểm tra ngẫu nhiên một bộ phận đồ án của sinh viên đại học, phát hiện rõ ràng có hiện tượng sao chép cũng như giả mạo. Lãnh đạo nhà trường vì thế nghiêm túc thảo luận một hồi, nhận thấy cần phải đưa ra yêu cầu nghiêm khắc trong việc bảo vệ tốt nghiệp của sinh viên, chỉnh đốn thái độ của sinh viên đại học T đối với đồ án tốt nghiệp.

Vì thế, lãnh đạo nhà trường còn ban hành chỉ tiêu cứng rắn, mỗi khoa năm nay phải lấy một sinh viên thành tích kém cõi nhất để hoãn tốt nghiệp nhằm cảnh cáo răn đe. Hơn nữa, bắt đầu từ năm sau, nhà trường sẽ thành lập một tổ chuyên gia, hàng năm từ các khoa lấy ra một bộ phận sinh viên để thẩm tra, nếu như không đạt chuẩn sẽ tuyệt đối không nể mặt lưu tình.

Khi giáo viên hướng dẫn nói với cô như thế, cô tức muốn sôi máu, thật muốn vọt đến văn phòng trưởng khoa tìm thầy ấy lý luận cho ra nhẽ – dựa vào đâu mà không cho cô tốt nghiệp, đề tài của cô tuy làm không tốt nhưng khối người còn tệ hơn cô.

Giáo viên hướng dẫn thấy cô xúc động, âm thầm đi về phía cửa, tận tình khuyên bảo cô: “Lãnh đạo khoa vì chuyện của em mà đặc biệt tìm tôi nói chuyện, tôi bảo đồ án tốt nghiệp thực sự là em làm, nhưng lãnh đạo cho rằng đề tài em chọn có chút vấn đề...”

Chọn đề tài không đúng là lỗi của cô sao?

Vậy thì cần giáo viên hướng dẫn để làm gì?!

Cô nắm chặt hai tay, bình phục hô hấp một chút, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô cũng hiểu được, giáo viên hướng dẫn của mình trẻ tuổi không vai vế, lý lịch thành tích không cao, có tâm muốn giúp cô cũng không thể nói ra. Muốn trách chỉ có thể trách cô ban đầu không nhìn xa trông rộng, chọn một giáo viên có địa vị, có sẵn hạng mục đề tài thì sẽ không có ngày hôm nay.

Sau này, khi Dương Lam Hàng trở thành giáo viên của cô, cô càng thấm thía nghiệm ra một chân lý: Chọn sếp có khả năng che chở cũng quan trọng như chọn chồng có khả năng bao bọc được mình!!!

Giáo viên hướng dẫn thấy cô không nói tiếng nào, lại giảng giải thực tế cùng đạo lý với cô: “Bị hoãn tốt nghiệp, em nhất định không được nghĩ sai lệch... Cải cách giáo dục đại học trong nước đang là xu thế lớn, hiệu trưởng Vương cùng hiệu trưởng Chu đã nhiều lần đề xuất cần phải dạy dỗ nghiên cứu nghiêm cần, có trách nhiệm với sinh viên. Lần này, em vô tình đứng mũi chịu sào...”

Cô hy sinh lừng lẫy chỉ trách số mình xui. Đây là đạo lý gì vậy?!

“Dù sao em cũng học bằng đôi, tốt nghiệp muộn cũng không thực sự ảnh hưởng đến em mấy. Về phần hồ sơ, có thể lưu tại khoa ta, sang năm em tìm được công tác chúng tôi sẽ trực tiếp gửi lại cho em.”

Nói thật dễ nghe, cô có nên nói một câu “Cảm ơn!” không nhỉ! Vỗ tay nào!

Làm lãnh đạo thật không dễ dàng, đối trên phải bày ra thiết diện vô tư, đối dưới phải thể hiện sự quan tâm của tổ chức!

Dù sao, nhắc tới bằng đôi, cô cũng hít thở thông hơn, đầu cũng không có phùng lên nữa!

Nhìn vẻ mặt áy náy của giáo viên hướng dẫn, cô cũng không định giận cá chém thớt với người ta. Thôi quên đi! Thù này cô sẽ ghi tạc lên người kẻ đầu sỏ nào đó đã gây nên sóng gió!

“Em hiểu rồi, em sẽ không nghĩ gì đâu ạ.”

Dù không cam lòng, cô vẫn rất lễ phép chào tạm biệt giáo viên, rời khỏi văn phòng.

Rời khỏi phòng giáo viên, cô nhìn đồng hồ: Mười một giờ hai mươi.

Ông Đào hẹn cô cùng đi ăn trưa, định đúng mười một rưỡi chờ nhau ở cửa căn-tin. Mặc dù ý muốn nhanh chóng bay về phòng ngủ của cô đối chọi với “tinh thần phấn đấu” của bản thân, nhưng cô vẫn cố đề nén khao khát mà đến dưới tầng cây trước cửa căn-tin chờ Ông Đào.

Ông Đào là một người được cho là có tính tình khoan thai, nói trắng ra là chậm chạp, mỗi khi hẹn giờ gặp nhau, anh ta mười lần thì hết tám lần tới muộn.

Lặng Lặng không phải loại con gái thích tính toán chi li, chậm dăm ba phút cô cũng không để bụng, nhưng hôm nay khác, giờ này ở Mỹ là buổi tối, “Vĩnh viễn có xa không” nói sẽ online chờ cô, Lặng Lặng vừa nhìn đồng hồ vừa đi qua đi lại trước cửa căn tin, gấp đến độ trong lòng nóng như lửa đốt.

Mười một giờ ba lăm, cô thấy Ông Đào cùng Trịnh Minh Hạo “khoan thai” đi về phía mình. Thái độ ung dung tự tại của Ông Đào vô tình đổ thêm dầu vào lửa lên tâm tình buồn bực lẫn sốt ruột của Lặng Lặng.

“Không phải hẹn nhau đúng mười một rưỡi sao? Bây giờ là mấy giờ rồi?” Giọng của cô không lớn nhưng ngữ điệu rất không tốt.

Ông Đào xem đồng hồ, ngay cả động tác coi giờ cũng không nhanh không chậm.

Cô hiện tại không nhịn được nữa, cũng không thềm quan tâm ánh mắt khác thường của Trịnh Minh Hạo. Nói một câu: “Anh về đem đồng hồ đeo tay chỉnh lại theo giờ Bắc Kinh đi.” Rồi xoay người đi luôn.

“Lặng Lặng!” Ông Đào vội vàng kéo tay cô. Lặng Lặng rất hiếm khi nổi nóng, nhưng mỗi lần nóng lên thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng, ngay cả điện thoại của anh cũng không nhận, chỉ có khi nào Trịnh Minh Hạo ra mặt thay anh khuyên can hòa giải thì mới xong.

Nhất thời bối rối, anh vốn không giỏi ăn nói không biết phải dỗ cô ra sao, đành phải liên tục nói: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi!”

Lặng Lặng không cách nào thoát khỏi sự níu kéo của Ông Đào, cô hơi nổi cáu: “Buông em ra!”

Không phải cô tức giận, mà là phản cảm, lúc tâm tình cô không tốt ghét nhất là cùng Ông Đào dây dây đưa đưa.

Ông Đào lo lắng, trán lấm tấm mồ hôi, càng không biết phải nói gì.

Trịnh Minh Hạo hoàn hồn sau một thoáng kinh ngạc liền đi tới giúp anh ta giải vây: “Hôm nay trong khoa có cuộc họp phổ biến các chính sách mới của trường, Đào Tử sơ em sốt ruột, họp còn chưa xong đã...”

Nghe Trịnh Minh Hạo giải thích, giọng cô dịu đi chút ít: “Anh bỏ em ra, tâm trạng em không tốt, muốn về phòng an tĩnh một chút.”

Ông Đào nói: “Vì sao tâm trạng không tốt? Không thể nói với anh ư?”

“Em không muốn nói.”

Uông Đào mặt xanh mét, nắm lấy tay cô mạnh hơn một chút: “Em rút cuộc có coi anh là bạn trai của em không vậy?”

Cô thấy anh ta lo lắng mồ hôi chảy thành giọt trên trán, có chút không đành lòng, cố hết sức làm cho giọng điệu có vẻ bình tĩnh. “Em không coi anh là bạn trai, anh không biết à?”

Mặt Uông Đào từ xanh chuyển sang trắng, nghiến răng nói: “Anh biết, căn bản em không hề yêu anh, trong lòng em...”

“Đào Tử!” Trịnh Minh Hạo ngắt lời, nắm lấy cổ tay anh ta: “Cậu đừng nói lung tung!”

Lặng Lặng sợ hãi không biết phải nói gì, cô cho rằng ngoại trừ một lần Uông Đào định hôn bị cô kịch liệt từ chối thì những việc một bạn gái nên làm cô đều đã làm hết...

Xem ra cô đã sai, sai hoàn toàn!

Uông Đào giận dữ vùng khỏi tay Trịnh Minh Hạo, anh ta quả thật tức giận, giận đến mức yết hầu run run.

“Em không quên được anh ta, em đừng tưởng anh không biết! Anh thích em, dù biết rõ mình chỉ là vật thay thế anh vẫn toàn tâm toàn ý đối với em. Nhưng em căn bản không xem anh là bạn trai, chẳng qua em chỉ lợi dụng anh mà thôi!”

Trách móc của Uông Đào như một đòn giáng mạnh khiến cô hoa mắt choáng váng.

Cô chưa bao giờ có ý lợi dụng anh, thậm chí cố hết sức không cho phép mình làm tổn thương anh.

Lặng Lặng không hề giải thích, cô chỉ im lặng rời đi.

Có một số việc, đã không còn cần phải giải thích nữa!

Lặng Lặng rảo bước về phòng ngủ.

Nhóm bạn cùng phòng đang tám khí thể vừa thấy Lặng Lặng vào cửa liền trao nhau một ánh mắt, lặng im phăng phắc.

Cô không nói tiếng nào ngồi ngầy người trước máy tính, khi nhìn thấy avatar đầu hói nhỏ trên QQ sáng lên thì bao phiền muộn tràn ngập trong lòng tựa như hồng thủy vỡ đê, tuôn trào cuộn cuộn.

Cô đánh chữ nhanh như bay: “Anh có bận không?”

Anh nhanh chóng trả lời: “Không có! Anh đang viết một cái báo cáo hạng mục.”

“Kết quả bảo vệ của em đã có, em trượt rồi.”

“Nghiêm trọng vậy sao?!” Anh lập tức gửi tiếp tin nhắn: “Em đừng lo lắng, sự tình nhất định còn cách cứu vãn.”

“Có cách nào cứu vãn đâu, kết quả đã công bố rồi!”

“Nhanh vậy ư! Em đừng sốt ruột, anh sẽ giúp em tìm biện pháp.”

Cô biết rõ anh không có cách nào, nhưng cảm nhận được sự lo lắng, để tâm của anh, trong lòng cô cảm thấy thật ấm áp.

“Không cần đâu! Em học hai bằng, vốn dĩ em đang phiền não chuyện ngành Tin học(*) không cho quay về, nhưng bây giờ vừa đúng lúc khoa lại chịu nhận.”

Vĩnh viễn có xa không: “Thực sự không sao chứ?”

“Thật mà! ^_^! Nhà trường yêu cầu mỗi khoa đánh trượt một sinh viên, em không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây?!”

“Em là cô gái kiên cường nhất, rộng lượng nhất anh từng thấy!”

“Cảm ơn anh!” Khóe miệng cô cong lên, ý cười lấp lánh trên mặt, sương mù trong lòng bị một câu khen ngợi của anh đánh tan. “Nhưng em tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho thủ phạm hãm hại em, cái kẻ biến thái đã hại em bị hoãn tốt nghiệp kia, em nhất định khiến hắn ta phải trả giá đắt vì việc đó.”

“Hà?!” Vĩnh viễn có xa không: “Em có thể nói anh biết trước em có kế hoạch khủng bố gì không, để anh còn chuẩn bị tâm lý?”

“Tại sao anh phải chuẩn bị tâm lý?”

“Trước tiên anh giúp em mời một luật sư giỏi, phòng ngừa tình huống bất trắc.”

“Em quyết định đêm nay sẽ đi đập bể kính nhà hấn, anh đừng ngăn cản em.”

“Em biết anh ta sống ở đâu sao?”

“Tí nữa em sẽ theo đuôi hấn.”

Vĩnh viễn có xa không: “Vậy em biết anh ta là ai sao?”

“Biết chứ!” Trịnh Minh Hạo đã giúp cô hỏi thăm tin tức. “Hấn tên gọi Dương Lam Hàng, tiến sĩ mới về nước hơn một tháng trước, gần hai mươi tám tuổi, đến giờ vẫn chưa kết hôn, nghe nói hấn ta ở Mỹ làm cũng tốt lắm, lúc về nước MIT cực lực giữ lại. Hấn ta còn chưa về nước, Học viện Khoa học Trung Quốc đã để dành chỗ cho hấn nhưng hấn không làm, sống chết ở lại khoa Vật liệu của trường em.”

Anh chậm rãi trả lời: “Có thể là do khoa Vật liệu trường em tốt.”

“Tất nhiên rồi, quan trường Trung Quốc coi trọng vua nào triều thần nấy, trong giới học thuật Trung Quốc cũng coi trọng quan hệ phe phái, ở khoa Vật liệu trường em lại càng rõ. Hiệu trưởng trường em xuất thân từ khoa Vật liệu, phó hiệu trưởng phụ trách đào tạo, chủ nhiệm văn phòng khoa đều xuất xứ từ cùng một nơi. Dương Lam Hàng ngay từ đầu đã vào nhóm phản biện của phó hiệu trưởng, tìm được một chỗ dựa tốt, với lý lịch của hấn ta, tiền đồ thênh thang rộng mở.” Kể xong, cô còn không quên thêm vào một câu nhận xét tổng kết: “Hừ! Chẳng trách lại chạy đến khoa em khoa tay múa chân.”

Vĩnh viễn có xa không: “Em không làm việc cho Bộ An Ninh Quốc Gia quả là một tổn thất lớn của đất nước!”

Hiếm khi cô khoa môi múa mép một lần mà còn được tán thưởng hết lời như thế, cô rất đắc chí. “Em đang lo tốt nghiệp xong không tìm việc làm, đề xuất này của anh em có thể cân nhắc!”

Vĩnh viễn có xa không: “Có chuyện này anh muốn nhắc em một chút, trước khi em đi đập kính nhà anh ta, phải xác định xem nhà anh ta ở lầu mấy.”

Đúng rồi! Nếu quá năm tầng cô có chết cũng đập không tới, nghĩ kỹ lại, chiêu đập kính này không sáng suốt lắm, lại càng không đủ độc ác, cô không chơi.

Cô khiêm tốn thỉnh giáo cao nhân: “Chỉ số thông minh anh cao, giúp em nghĩ chiêu báo thù nào có chỉ số thông minh cao đi.”

“Anh đề nghị em thi lên nghiên cứu sinh, cho anh ta biết thế nào là nhân tài...”

Cô sợ tới mức cảm muốn rơi xuống đất, cẩn thận đọc lại chữ nhằm chắc chắn mình không có nhìn lầm. “Anh muốn báo thù hấn hay là báo thù em vậy? Thi lên thạc sĩ? Chi bằng đem em đi nướng còn hơn!!!”

“Hiện tại trong nước tình hình sinh viên ra trường tìm việc làm không tốt lắm, sang năm có khi càng tệ, học thạc sĩ đối với em mà nói là lựa chọn tốt nhất. Không phải em muốn làm giảng viên đại học sao, chờ tốt nghiệp nghiên cứu sinh xong là em có thể thực hiện được giấc mơ của mình rồi.”

Cô đương nhiên biết điều đó. “Vấn đề là căn bản em sẽ không thi đậu nổi đâu.”

“Sao em lại không tin tưởng chính mình như vậy?” Vĩnh viễn có xa không: “Lặng Lặng, anh tin em! Nhất định em sẽ thi đậu. Em là cô gái thông minh nhất mà anh từng gặp đó.”

Cô choáng váng!

Bị ba câu liên tiếp của anh lừa phỉnh, cô mê muội không biết trời trăng mây gió gì nữa! Hoàn toàn quên mất mình ngay cả bằng tốt nghiệp đại học chính thức còn chưa thấy tấm hơi đâu.

“Em sẽ thử xem, dù sao phí dự thi cũng không đắt, em thì suốt ngày nhàn rỗi.”

“Anh sẽ toàn tâm toàn lực giúp em.”

“Anh thật là tốt với em!”

Cô bị sự vô tư cùng thiện lương của anh cảm động sâu sắc, nghĩ đến việc anh tình nguyện dốc toàn tâm toàn lực giúp đỡ một cô gái chưa bao giờ gặp mặt thực hiện ước mơ, tình yêu của cô dành cho anh lại sâu thêm một chút!

Cảm động xong, cô lấy lại chút bình tĩnh: “Nhưng mà, em nên thi vào ngành gì? Em không bao giờ muốn học Điện tử nữa, ngành Tin học thì lấy điểm rất cao.”

“Em nghĩ ngành Vật liệu thế nào? Khoa Vật liệu trường đại học T của em cũng không tồi...”

“Vật liệu á! Tại sao lại là khoa Vật liệu?” Cô lại bị chấn động thêm lần nữa, ở chung khoa với cái tên biến thái kia.

“Anh làm nghiên cứu cũng có chút dính líu tới Vật liệu nên cũng biết vài giáo sư ở khoa Vật liệu đại học T, nếu em thi vào ngành Vật liệu, anh có thể giúp được em.”

“Em không biết gì về vật liệu cả.”

“Anh có thể dạy em, môn chuyên ngành em không cần lo, em sẽ giúp em tìm biện pháp.”

Cô có chút dao động, nếu cô học cùng ngành với anh thì khi chat với anh sẽ có thêm nhiều tiếng nói chung, biết đâu sau này còn có cơ hội cùng anh hợp tác...

Họ cùng nhau thảo luận những vấn đề học thuật trong phòng thí nghiệm, cùng nhau làm thí nghiệm...

Tưởng tượng cảnh đó nước miếng cô trào ra, nhiệt huyết sôi sục, cô nhất thời bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, ngồi trong phòng ngủ lớn tiếng tuyên bố: “Tớ muốn thi thạc sĩ, nhất định phải thi ngành Vật liệu.”

Các bạn trong phòng trợn tròn mắt nhìn cô, đang bàn bạc xem có nên đưa cô tới khoa Tâm thần của bệnh viện trường khám hay không thì điện thoại trong phòng reo lên, Liên Liên vừa định nhắc máy, Lãng Lãng đã dặn trước: “Nếu tìm tớ thì nói tớ không có ở đây.”

Không phải cô cố chấp, cô chỉ muốn cho mình một chút thời gian, suy nghĩ kỹ càng xem liệu quan hệ của cô và Ưông Đào có cần thiết tiếp tục hay không.

Liên Liên nhận điện thoại: “Xin chào, xin hỏi cần tìm ai ạ?”

“Xin chào, Bạch Lãng Lãng có ở đó không?”

“Bạn ấy...” Sau một cái ngắt quãng đầy thâm ý, Liên Liên nhìn cô nói: “không có đây.”

“Tôi là Trịnh Minh Hạo, tìm cô ấy có chút chuyện.”

Liên Liên cười nháy mắt mấy cái với cô: “Lãng Lãng, là anh Trịnh Minh Hạo đó!”

“Anh Trịnh Minh Hạo! Thiệt hả!” Từ xa tiếng thét chói tai đồng thanh vang lên.

Đôi mắt xinh đẹp của Lâm Lâm chớp chớp bắn hào quang chói lóa: “Trai đẹp nha, cậu không tiếp tớ tiếp!”

Vừa nghe là Trịnh Minh Hạo, Lãng Lãng vô cùng khổ sở vò vò tóc, Trịnh Minh Hạo khó chơi khỏi phải nói!

“Cậu nói tớ đang ngủ trưa, bảo anh ta có việc gì thì hôm khác nói.”

Lâm Lâm bỏ lại cuốn tiểu thuyết tình cảm chạy đến bên điện thoại, giọng nói ngọt phát ồm ồm cất lên làm người ta muốn nổi hết da gà toàn thân: “Bạn ấy nói đang ngủ trưa... có việc gì hôm khác nói sau ạ!”

Cái đồ trọng sắc khinh bạn này!

“Anh tìm Lãng Lãng có việc gì? Em giúp anh nhắn lại với bạn ấy... Vậy à, được ạ!” Lâm Lâm cúp điện thoại, ánh mắt ngập tràn hâm mộ nhìn cô, nói một câu khiến cô toàn thân phát rét: “Anh ấy năm phút nữa sẽ đến chờ cậu ở dưới lầu. Anh ấy bảo tớ nhắn với cậu: Em dám không đi xuống thử xem!”

...

Hơ! Cô không dám!!!

Bởi vì cô còn nhớ như in một lần, cô nghĩ mình không có cách nào yêu thương Ưông Đào nên đề nghị chia tay với anh.

Khi cô tránh gặp Ưông Đào tới ngày thứ mười, Trịnh Minh Hạo dưới ánh nắng chói chang bỗng rất đứng đợi cô bên dưới ký túc xá nữ, dùng âm lượng toàn ký túc nghe được mà hô to: “Bạch Lãng Lãng! Anh cho em năm phút, nếu em không xuống anh lập tức đi lên!”

Mười mấy cái cửa sổ đồng thời mở ra...

Từ đó về sau, cô tự biết mình “không còn mặt mũi”, lúc đi qua hành lang không bao giờ dám ngẩng đầu!

Vì không muốn lịch sử lặp lại, cô lưu lưu luyến luyến mà đánh chữ: “Em có chút việc, phải out đây!”

“Gì gấp vậy? Việc quan trọng lắm à?”

Cô phân tích lợi hại một chút: “Đại sự vô cùng quan trọng!”

“Được, anh đi ra ngoài ăn chút gì đây!”

Cô đến máy tính cũng chưa kịp tắt, thu hết tốc lực chạy xuống lầu.

“Anh tìm em có chuyện gì?” Cô giữ khoảng cách an toàn một mét với Trịnh Minh Hạo, cảnh giác nhìn xung quanh, xác định cửa sổ các phòng ký túc trên lầu đều đóng cửa.

“Ăn cơm trưa!”

“Em không...” Chữ “ăn” còn lại chưa kịp nói ra, cô đã thấy Trịnh Minh Hạo xắn tay áo bước tới chỗ mình, xem chừng muốn dùng vũ lực.

“Được ạ!” Cô rất thức thời sửa miệng, trong lòng thầm nhủ: Nữ sinh nào bị Trịnh Minh Hạo yêu phải, ngoài tiếp nhận anh ta ra thì tuyệt đối không có con đường thứ hai để chọn lựa.

“Cơm Tây Vườn Trường”, nghĩa cũng như tên: Chất lượng vườn trường, giả cả Tây phương.

Sở dĩ Lãng Lãng chọn một nơi không sinh viên nào muốn đến này để ăn cơm là vì, nếu cùng nam sinh cao giá Trịnh Minh Hạo này xuất hiện ở nơi mật độ dân cư đông đúc nhất là căn-tin đại học T thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Có lẽ là ánh đèn mờ ảo, sắc thái mông lung, hotboy ngồi đối diện ánh mắt lấp lánh như sao, đôi môi như rán chiều, cặp lông mày lơ đãng nhướng lên làm toát ra toàn bộ vẻ tự do tự tại hết sức lông bông trai trẻ của anh ta...

Cô cúi đầu, hết sức chuyên chú nghiên cứu màu sắc giấy ăn!

Ca khúc tiếng Pháp trữ tình, như tiếng ai thán từ trời xanh vọng lại, cô nghe mà có chút thất thần, lâm vào trầm tư...

Đêm qua nói chuyện, các bạn cùng phòng lại nhắc tới Trịnh Minh Hạo, cô hỏi Lâm Lâm đã mê mẩn Trịnh Minh Hạo từ lâu: “Tại sao cậu lại thích anh ta?”

Lâm Lâm đáp: “Bởi vì anh ấy đủ đẹp trai, đủ lạnh lùng, đủ cá tính!”

“Cậu không biết anh ấy mà.” Cô âm thầm bổ sung một câu: “Trịnh Minh Hạo là một người đàn ông tốt hiếm thấy!”

Liên Liên lập tức ngồi xuống: “Cậu chuyển đối tượng à?”

“Bậy!” Cô tuyên bố với giọng ngay thẳng chính trực: “Tớ yêu là loại đàn ông tốt đang đứng bên bờ tuyệt chủng!”

Lâm Lâm phản bác không chút khách khí: “Đàn ông loại như Ưông Đào nhà cậu đã sớm tràn ngập nhan nhản từ lâu rồi!”

Nhắc tới Ông Đào, cô chỉ có thể thở dài!

Loại đàn ông như Ông Đào nhìn có vẻ rộng rãi, tiến thủ, nhưng vì gia cảnh không tốt nên anh có lòng tự trọng rất cao, lại rất miễn cảm. Cô ở bên Ông Đào luôn luôn phải chú ý đến cảm giác của anh, chỗ nào cũng phải thận trọng cẩn thận để tránh làm tổn thương tự ái của anh ấy!

Trịnh Minh Hạo lại hoàn toàn tương phản với Ông Đào, anh ta căn bản không có lòng tự trọng, nói chính xác, lòng tự tin của anh ta đã dâng cao đến một cảnh giới nhất định, nếu không đem bản thân thổi đến “cùng trời cuối đất, không gì không thể” thì anh ta thề sẽ chưa chịu dừng lại!

Ban đầu, Lãng Lãng không thích Trịnh Minh Hạo loại nam sinh cá tính mạnh này lắm, cố ý tránh tiếp xúc với anh ta. Không ngờ ở gần nhau lâu ngày, cô dần dần phát hiện anh ta không hề giống như tưởng tượng của mình. Tính cách anh ta tuy rằng yêu ghét rõ ràng quá mức, nhưng bản tính thiện lương, nhìn việc chứ không nhìn người, hành sự mềm rắn có chừng mực. Anh ta cũng thực biết cách ăn ở xử sự, không những nghĩa khí với bạn bè mà với cả bạn gái của bạn cũng quan tâm đầy đủ, vô tư giúp đỡ.

Có đôi khi, anh ta so với Ông Đào còn quan tâm, thông cảm với cô hơn.

Vì thế, quan hệ giữa Lãng Lãng và Trịnh Minh Hạo dần dà được cải thiện, nhất là sau “sự kiện uống rượu” đó, tình cảm của họ ngày càng tốt. Nghiêm khắc so sánh mà nói, so với quan hệ bạn trai bạn gái lung tung không rõ giữa cô và Ông Đào, quan hệ của cô và Trịnh Minh Hạo càng tự nhiên, càng thẳng thắn chân thành hơn.

Có lẽ là do ở bên Ông Đào rất mệt mỏi, cô đặc biệt thích Trịnh Minh Hạo mang đến cho cô cảm giác thoải mái. Cô ở trước mặt Trịnh Minh Hạo, nói năng làm việc không cần lo nghĩ đến cảm nhận của anh ta, có thể thoải mái vô tư cùng anh ta trêu đùa, hạ giá anh ta!

Nhớ có một lần, cô trên đường đi học tình cờ gặp Trịnh Minh Hạo, cô vừa định chào hỏi thì một bạn hotboy mặt mũi không tệ đi ngang qua, thừa dịp không có Ông Đào, cô làm sao có thể bỏ qua cơ hội liền khoái chí đứng nhìn chòng chọc trai đẹp. Trịnh Minh Hạo hươu hươu tay trước mắt cô, che khuất tầm mắt cô: “Trước mặt em có một hotboy đẹp trai đường này cho em tự do thưởng thức, sao em lại không biết quý trọng vậy?”

“Ở đâu đâu?” Cô giả vờ không hiểu, nhìn quanh bốn phía.

Trịnh Minh Hạo thở dài một tiếng, bỏ tay đang che mắt cô xuống: “Em cứ tiếp tục nhìn, nhìn cẩn thận xem, không lẽ nào không phát hiện ra!!!”

Sau đó, cô tiếp tục thưởng thức, thưởng thức đồng thời đúc kết được một kinh nghiệm: Bạn trai đẹp mã cũng có cái tốt, có thể thưởng thức “hoa dại” mà không cần kiêng dè!

Còn có một lần, Trịnh Minh Hạo đùa nói: “Em có em gái không? Nếu có giới thiệu cho anh làm bạn gái đi.”

“Không có! Mà có có em cũng sẽ không đem nó đẩy vào hố lửa!”

Anh ta lắc đầu, đáng vẻ chịu đả kích nặng nề: “Haiz! Anh đang tiến tới làm một thanh niên đương đại xuất sắc có chí hướng, cơ sao lại không có cô nào thưởng thức!”

“Ừ!” Cô rất đồng tình gật đầu nói: “Bạn học Trịnh Minh Hạo muốn tiến lên có chí hướng, mình nghe nói hôm qua bạn đánh mặt chược tới tận ba giờ sáng, đến giày đá bóng còn thua vô tay Lý Vi.”

Trịnh Minh Hạo nhìn liếc qua Ông Đào một cái, cười nói: “Tại sao không có người nào đem chuyện tứ thức trắng vải đêm liền để lập trình ra thay tứ tuyên truyền hết vậy?”

“Không phải chính cậu yêu cầu đừng tuyên truyền à.” Ông Đào nói.

“...”

(*) Mấy chương trước mình nhầm, ngành học của Trịnh Minh Hạo mà Lãng Lãng cũng đang cân nhắc là “Tin học” chứ không phải “Công nghệ thông tin”. “ ” dịch tiếng Anh là Computer Science, mình tưởng nó tương đương ngành Công nghệ thông tin nhưng hóa ra các trường ở VN dịch là ngành Tin học :P Mình đã sửa lại hết các chương bị nhầm rồi. Gomen! ^^

8. Chương 15-16

Miễn man suy nghĩ xong, cô ngược mắt nhìn Trịnh Minh Hạo trước mặt, cô đương nhiên sẽ không nói cho anh ta biết... Cô thực sự không có em gái, nếu có, cô nhất định sẽ giới thiệu với anh, nước phù sa không thể chảy ra ruộng ngoài!

...

“Anh tìm em có chuyện gì?” Cô phá vỡ yên lặng.

“Kết quả bảo vệ của bọn em đã được báo lên trường...” Giọng nói của Trịnh Minh Hạo với âm điệu buồn bã nghe như càng sâu não hơn. “Thực xin lỗi, anh không giúp được gì em.”

“Không sao! Chậm lấy bằng tốt nghiệp một năm thôi mà, không có gì quan trọng...”

Ánh mắt anh ta nhấp nháy một chút, không nhìn ra là cảm thông hay tán thưởng.

“Em cảm thấy số mệnh công bằng với em sao?”

Hiếm khi Trịnh Minh Hạo hỏi một vấn đề có chiều sâu như vậy, cô quyết định trả lời thật tình.

“Không công bằng thì sao? Em thân thể khỏe mạnh, mặt mũi dễ nhìn, ăn mặc không lo, trong sổ tiết kiệm vẫn còn số dư, em mỗi ngày lên giường là ngủ rồi tự nhiên tỉnh, chat chit cho tới khi tay muốn rút gân... Tuy rằng không tốt nghiệp thuận lợi, em miễn cưỡng cũng được coi như một sinh viên... Anh từng gặp ai mệnh tốt hơn em sao?”

Anh ta nhìn cô thật lâu rồi mới nói: “Chưa gặp qua...”

Người đang sống, ai không khổ, ai không khó?

Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, đau khổ cũng phải chấp nhận, muốn cho bản thân vui vẻ, nhất định từng giờ từng phút phải nhớ rõ chính mình có được những gì!

Trịnh Minh Hạo xoa xoa ly rượu không trên bàn trong chốc lát, lại mở miệng nói: “Đào Tử nhờ anh nói với em, chuyện hôm nay là nó sai, từ nay về sau nó sẽ không đến muộn, cũng sẽ không nói năng lung tung nữa!”

Làm một người đàn ông mà ngay cả loại chuyện này cũng phải nhờ bạn bè nói giùm, cô đối với Uông Đào càng thêm thất vọng!

“Lời này mà cũng muốn anh chuyển giùm?!” Trong lòng cô cảm thấy khó chịu, trước mặt Trịnh Minh Hạo cũng chẳng buồn che giấu, tức giận hỏi: “Rốt cuộc anh ta là bạn trai em hay anh là bạn trai em vậy?”

Tay Trịnh Minh Hạo đang nghịch ly nước khựng lại một nhịp, lúc ngược mắt lên, cười đến lộ nguyên hàm răng ngay ngắn trắng bóc: “Không lẽ ai là bạn trai mình em cũng không phân biệt được hả?”

“Em tất nhiên là biết rõ, em chỉ sợ anh không phân biệt rõ ràng lắm!”

“Vậy sao?” Anh ta nghiêng người về trước, hai tay đặt trên bàn, ý cười càng đậm: “Chuyện trọng yếu như vậy, chúng ta cần phải thảo luận lại một chút, đừng nói giữa chúng ta có gì hiểu lầm đấy nhé?”

“Hiểu lầm á?”

“Không phải em thích anh đấy chứ?”

“...”

Lại nữa! Một ngày không xài xể anh ta, trong lòng anh ta liền không chịu được.

Vì tránh cho lòng tự tin của anh ta bành trướng quá độ, cô căn cứ theo nguyên tắc “mỗi ngày làm một việc tốt”, vô cùng chân thành khuyên nhủ anh ta: “Phiền anh về soi gương cho kỹ, anh xem xem anh từ đầu tới chân có chỗ nào khiến chị em phụ nữ thích được không?”

Anh ta hít sâu: “Đổi đề tài đi!”

Cô cười nhìn anh ta, vẻ mặt anh ta thật đáng yêu, môi mỏng khê mím, âm thầm cắn răng, trên mặt lại biểu hiện một vẻ không đồng tình, “khoan hồng độ lượng” không thềm so đo với cô.

Cô không nói với anh ta: Anh từ đầu đến chân đều đủ sức hấp dẫn chinh phục chị em.

Đàn ông như anh ta, có thể làm cho phụ nữ cảm nhận được tình cảm mãnh liệt như lửa... Đáng tiếc là, lửa cháy càng mạnh càng dễ tắt, anh ta làm người yêu được trăm điểm, nhưng làm chồng được không điểm!

“Nè!” Trịnh Minh Hạo lắc lắc ngón tay trước mặt cô: “Lại thất thần nữa! Kính nhờ em tôn trọng anh một chút có được không?”

“Em cũng hy vọng anh tôn trọng em, em muốn chia tay với Ông Đào, anh đừng khuyên nhủ em nữa.”

Trịnh Minh Hạo nhếch môi một cái, không kinh ngạc, cũng không tỏ vẻ khó hiểu, chỉ thần nhiên hỏi: “Phải quên anh ta thực sự khó đến vậy sao?”

“...”

Cô không nói gì, theo bản năng vươn tay cầm lấy ly nước chanh đá, tay vừa chạm đến thành ly đọng nước đã bị anh ta đè lại.

“Lạnh lắm, em đổi cái gì nóng đi!” Ngay sau đó, anh ta nói với người phục vụ vừa vắn đang dẫn một vị khách đi tới: “Chị ơi, cho thêm một ly sữa nóng!”

Lặng Lặng cảm động nhìn anh ta, trái tim đau đớn được sự dịu dàng của anh vỗ về, không còn đau nữa, bàn tay lạnh như băng được lòng bàn tay anh ta sưởi ấm cũng không còn rã rời.

Bởi vì cô quá cảm động nên không để ý thấy vị khách vừa đến kia kinh ngạc nhìn cô, lại cẩn thận đánh giá Trịnh Minh Hạo một lượt, sau đó, anh ta im lặng ngồi vào một góc chỗ của mình, đôi lông mày thanh tú nhíu lại thật sâu, bàn tay buông dưới bàn hơi nắm chặt lại...

“Anh hiểu tâm trạng của em.” Trịnh Minh Hạo thâm tình nhìn một bên mặt của cô, ngữ điệu trầm như than nhẹ: “Anh cũng muốn quên một người... Anh thường hay đếm số ô vuông trên rèm cửa phòng ngủ, tưởng làm như vậy sẽ khiến mình không nghĩ ngợi gì nữa. Anh đếm vô số lượt, đứng trước nắng sớm cũng đếm, đứng dưới trăng khuya cũng đếm, rốt cuộc không đếm được có bao nhiêu ô vuông...”

“Hai trăm mười sáu cái...”

Cô rút tay về đặt trên đùi, đầu cúi càng thấp, mái tóc dài đến eo che khuất khuôn mặt.

Bài hát tiếng Pháp chấm dứt, sau một thoáng yên lặng lại vang lên một bản nhạc dương cầm trữ tình, quán cơm Tây nho nhỏ phảng phất không khí bi thương.

Lặng Lặng cảm giác càng ngày càng áp lực, tâm sự dần dần không thể che giấu nữa...

Từ góc độ của Trịnh Minh Hạo, có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ lúng túng cùng xấu hổ của cô khi tâm sự bị vạch trần, nhưng theo vị trí từ bên góc nhìn qua, chỉ có thể thấy ngón tay cô vắn vẹo trên tà váy phủ lên hai đầu gối, giống như một cô gái đang bồn chồn lo lắng khi rung động trước tình yêu.

“Em không ngờ Ông Đào biết được, nếu em biết, em sẽ không...”

“Nó nói: nó yêu em! Mặc kệ em coi nó là cái gì, nó đều phải cưới em, chân chính lấy em về.”

Một giọt nước trong suốt lấp lánh rơi trên chiếc váy trắng, thấm qua làn váy lụa mỏng.

Sự khoan dung cùng thâm tình của Ông Đào quả thực làm cô cảm động sâu sắc, cô cũng từng thành tâm thành ý muốn buông bỏ mối bận tâm trong lòng để tiếp nhận anh, nhưng tình cảm không giống như câu hỏi trắc nghiệm, không phân rõ đúng sai, tùy tiện chọn một câu là xong chuyện.

Một năm nay, cô vẫy vùng qua không biết bao nhiêu ngày đêm, đè nén nỗi nhớ mong vô tận, cô nghĩ mình đã nguội lạnh, quyết định sau khi tốt nghiệp cùng Ông Đào kết hôn, sống một cách an ổn. Thế nhưng, trong thời điểm cô yếu đuối nhất, trên mạng lại đột nhiên xuất hiện một câu: “Chỗ anh trời đang mưa, anh dường như thấy em đang khóc.” Lý trí của cô hoàn toàn sụp đổ.

Từ khoảnh khắc cô vượt qua kiểm chứng, cô một lần nữa lại trầm luân trong vòng xoáy tình yêu...

Cô không muốn tiếp tục sai lầm như vậy, vì thế, giữa mộng tưởng và hiện thực, cô buộc phải lựa chọn.

“Anh xin em! Em đừng khóc!” Trịnh Minh Hạo nhanh chóng cầm khăn giấy trên bàn đưa đến trước mặt cô: “Anh cái gì cũng không quan tâm, em yêu thế nào cũng được!”

“Cảm ơn anh!”

Lặng Lặng nhận lấy, đưa lên một bên má, ánh sáng mờ ảo chiếu lên Trịnh Minh Hạo, trong ánh mắt lấp lánh cảm thông cũng thấu hiểu, đó là một loại quan tâm chân thành khiến người khác tin cậy.

“Chúng ta vẫn có thể làm bạn bè chứ?” Cô hỏi.

Anh ta không trả lời, nhìn khăn bàn màu đỏ đẫm chiều tư lự, tựa hồ rất khó xử.

Cô uống một hớp lớn nước chanh đá, nội tâm mát mát có chút bình tĩnh lại: “Em hiểu, anh phải lo đến cảm nhận của Ông Đào, chúng ta không có cách nào làm bạn được nữa.”

Trịnh Minh Hạo nhướn nhướn lông mày, cười cười, lại lộ ra “bản tính” của anh ta: “Nếu em đồng ý vụng trộm hẹn hò với anh, anh cũng không để ý đâu!”

Cô trừng mắt liếc anh ta một cái, tiện tay lấy khăn giấy vừa lau qua nước mắt nhắm vào khuôn mặt tươi cười đáng ghét của anh ta: “Anh nghiêm túc đi có được không?”

“Nghiêm túc hả? Được!” Trịnh Minh Hạo ngổn ngang, nói một cách thực nghiêm túc: “Anh có thể hỏi em một vấn đề không?”

“Anh hỏi đi.” Cô nghiêm túc nghe.

“Con khỉ trèo lên cây dưa hái quả dưa, mỗi phút hái được một quả, hỏi một ngày hái được bao nhiêu quả?”

Cô mờ mịt chớp chớp hàng lông mi mênh mông sương mù nhìn anh ta: “Khỉ có ăn dưa sao?”

“Hái chơi không được à?!”

Cô trầm mặc.

Vừa lúc người phục vụ mang lên một ly sữa nóng, cô cúi đầu uống sữa.

“1440 quả. Em có tốt nghiệp tiểu học không vậy?”

Cô lại liếc Trịnh Minh Hạo một cái, bất giác nở nụ cười: “Quả dưa mọc trên cây sao? Bộ anh không đi nhà trẻ hả? Năm tư rồi, chỉ số thông minh của anh đừng có dừng lại ở tuổi mẫu giáo được không?”

“Anh chỉ số thông minh cao thì được, anh chỉ sợ chỉ số thông minh của em không đủ.”

Cô không phục ngồi thẳng dậy: “Anh nói đi!”

Trịnh Minh Hạo từ trong ví lấy ra một đồng xu, hai tay chập lại thành hình chữ thập bao lấy đồng xu, chỉ chừa một khe hở nhỏ cho cô.

“Anh có ba câu hỏi chỉ số thông minh cao, anh cho em mười giây, em lấy ngón tay sờ vào đồng xu bên trong, nếu như sờ không ra mặt số hay mặt hình, em phải trả lời một câu hỏi của anh, ngược lại anh trả lời em. Câu thứ nhất, người em yêu nhất là người như thế nào?”

Cô thật cẩn thận đưa ngón tay vào sờ.

“Mặt số.”

Trịnh Minh Hạo mở tay ra, khi cô thấy đồng xu trên lòng bàn tay anh ta là mặt số thì thở ra như trút được gánh nặng.

Trịnh Minh Hạo nặng nề dựa vào lưng ghế, né tránh tầm mắt của cô, quay đầu nhìn về phía chiếc đèn treo tường trong góc: “Từ trước tới giờ anh chỉ mới động lòng trước một cô gái duy nhất, lúc cô ấy khóc rất đáng thương, sẽ làm người đi theo đau lòng... Khi cô ấy cười rất đáng yêu, sẽ làm người ở bên cô ấy cũng vui vẻ... Cho nên anh hi vọng mỗi khi cô ấy không vui, anh đều có thể ở cạnh trêu đùa cho cô ấy vui lên.”

Người ngồi trong góc chăm chú nhìn họ, ngón tay thon dài siết chặt ly thủy tinh chứa đầy nước đá đặt trên bàn, hơi nước ở đầu ngón tay tái nhợt của anh ta ngưng kết lại, từng giọt chảy xuống, tựa như từng giọt lệ lạnh giá rơi xuống trong tim anh...

Cho dù anh không ngồi trong một góc tối tăm, cũng sẽ không có ai nhìn thấy được trái tim anh đang rỉ máu!

Lặng Lặng có chút kinh ngạc nhìn Trịnh Minh Hạo, nhất thời không biết nên ai ủi anh ta làm sao, đành phải nói với vẻ hối lỗi: “Em xin lỗi! Em trước nay luôn cho rằng anh là người phóng đảng buông thả, không nghĩ tới anh cũng có người cất giấu trong lòng.”

“Phóng đảng buông thả chính là bề ngoài của anh.” Trịnh Minh Hạo cười nhìn về phía cô, lại khoe ra hàm răng trắng bóng đều tăm tắp: “Không bằng cảm thú mới là bản tính của anh...”

Cô bật cười thành tiếng, cười đến tâm tình thoải mái rộng mở: “Sớm nghe Lý Vi nói anh có tuyệt chiêu trêu chọc con gái, hôm nay cuối cùng đã được lĩnh giáo!”

Trịnh Minh Hạo lại chập hai bàn tay thành hình chữ thập để trước mặt cô: “Câu hỏi kế tiếp, em muốn cùng người mình yêu trải qua cuộc sống như thế nào?”

Cô sờ sờ đồng xu, nói không chắc chắn: “Là số!”

Lần này cô trả lời sai rồi.

Cô ngẫm nghĩ một hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Em hy vọng anh ấy có thể vĩnh viễn ở bên cạnh bảo vệ em, thực sự biết rõ em, hiểu được em! Em không cần phải ăn mặc trang điểm cẩn thận nhưng ở trong mắt anh ấy mãi mãi là đẹp nhất; cho dù em làm cơm rau dưa đạm bạc, anh ấy cũng có thể vui vẻ chịu đựng; phòng ở có nhỏ cũng không quan trọng, chỉ cần hai người được ở cùng một nơi... có đề tài nói chuyện không ngớt, vì mục tiêu chung mà cố gắng.”

“Hơi khó đấy!”

“Phải không?”

“Phương thức tư duy của em đàn ông bình thường không có khả năng lý giải!”

Cô khinh thường trợn mắt liếc một cái: “Anh đương nhiên không lý giải được! Chỉ số thông minh của anh rất thấp mà!”

Cô tin tưởng chắc chắn rằng, người bạn khoa học gia của mình có chỉ số thông minh đủ cao, anh nhất định sẽ hiểu cô! Tuy rằng anh không ở bên cô...

Kỳ thật, anh bạn chỉ số thông minh hơn hai trăm kia đang thầm cảm thán: Đúng vậy! Phương thức tư duy của cô gái này tôi cũng không hiểu được!!!

Trịnh Minh Hạo cười gượng vài tiếng, lại khép các ngón tay, vô cùng trịnh trọng nghiêm túc nói: “Câu hỏi thứ ba, đêm tân hôn em hy vọng người em yêu nói với em điều gì nhất?”

Lặng Lặng nghi hoặc nhìn nhìn anh ta, cảm thấy dường như có cạm bẫy đâu đây nhưng nhất thời không nghĩ ra.

Cô chân chừ vươn tay, lần này hai tay anh ta chập lại thực sự nhanh, không chừa khe hở cho cô, cho nên cô cố gắng thử hai lần đều không chạm được đồng xu.

Cô nhắc nhở anh ta: “Chặt quá! Em không vào được...”(*)

“Khụ!!!” Trong góc, một người đàn ông phụt ra cả ngụm nước đá, che miệng ho khan kịch liệt...

(*) Chữ “em” trong câu này cũng có thể hiểu thành “anh” vì trong tiếng Trung chỉ có một đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất là “ ” (tôi dùng cho cả hai giới. Vậy nên câu nói của Lăng Lăng nếu hiểu thành lời anh chồng nói trong đêm tân hôn thì... các bạn tự bỏ não =))))))

Lăng Lăng sững sờ trong chốc lát, mười giây sau, cô ý thức được mình vừa nói ra một câu khiến người khác liên tưởng xa vạn dặm cỡ nào.

“Trịnh Minh Hạo!!! Anh muốn chết phải không?”

“Anh đâu đã nói gì đâu...” Anh ta còn làm ra vẻ cực kỳ vô tội. “Nữ sinh thời nay, tư tưởng rất không trong sáng!”

Cô vừa định đi qua bóp chết cái tên đầu sỏ đáng ghét kia thì đột nhiên phát hiện, người ngồi trong góc nhìn một bên có nét quen quen giống như đã từng gặp đâu đó trước đây. Nhìn kỹ lại, anh ta cứ ho sù sụ đến mức mặt đỏ hồng, hai vai không kiềm được mà run lên, một thân tao nhã khác người kia có hóa thành tro cô cũng nhận ra được.

Quả nhiên là oan gia ngõ hẹp!

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hẩn chằm chằm. Hừ! Còn cười đến như vậy nữa chứ! Tuy nhiên... cô lại một lần nữa xấu mặt trước hẩn ta, hoàn toàn chứng minh được “chỉ số thông minh thấp” hết thuốc chữa của cô!

“Nè!” Trịnh Minh Hạo ngoắc ngoắc ngón tay trước mặt cô. “Mới đó mà anh đã không còn tồn tại rồi hử?”

Bởi vì tình cờ gặp phải kẻ thù còn làm cho cô phần hận hơn, cô tạm thời vớt chuyện bị đùa bỡn ra sau, cô dùng âm lượng đến đâu bếp sau nhà còn nghe thấy nói: “Đây là kẻ biến thái mà em nói đó!”

Người ngồi trong góc nghe vậy ngẩng lên nhìn cô, không nói gì, lông mày nhíu lại càng sâu...

“Là hẩn ta nói đồ án của em không đáng một xu đó hả?”

Cô vừa gạt đầu một cái liền thấy Trịnh Minh Hạo đứng dậy cởi áo khoác, cô vội vàng đưa tay giữ chặt anh ta: “Anh định làm gì vậy?”

“Anh dạy cho hẩn biết thế nào là tôn trọng thành quả lao động của người khác...”

“Anh điên rồi! Anh có muốn lấy bằng tốt nghiệp nữa không vậy?”

“Anh định thi lên nghiên cứu sinh, bằng tốt nghiệp đại học có lấy hay không cũng vậy!”

“Quên đi!” Hai tay cô dùng toàn lực ôm chặt lấy cánh tay muốn thoát ra của anh ta, “Hẩn ta là giáo viên vừa về nước, nếu làm lớn chuyện thì ngay cả giấy thông báo trúng tuyển nghiên cứu sinh anh cũng đừng mơ tới.”

Trịnh Minh Hạo cúi đầu nhìn nửa khuôn mặt của cô, vì hoảng sợ nên sắc mặt cô hồng lên, hô hấp có chút bất ổn. Biểu hiện để ý của cô khiến cho anh cảm thấy tim đập nhanh một nhịp. Anh ta, người chưa bao giờ bị bất kỳ ai trói buộc, lần đầu tiên trong đời bỏ qua sự cố chấp của bản thân: “Được rồi! Anh không kích động nữa!”

“Chúng ta đổi chỗ khác ăn đi.” Nhằm đề phòng anh ta lại kích động, Lăng Lăng vội vàng để lại tiền trên bàn, kéo cánh tay lôi anh ta ra khỏi nhà ăn.

Ra đến cửa, gặp lại ánh dương sáng lạn rực rỡ, cô cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng cô không thể ngờ rằng cái Trịnh Minh Hạo gọi là “không kích động” có nghĩa là – buổi tối tìm một nơi không người báo thù rửa hận...

Cô càng không thể ngờ, làm một sinh viên “có văn hóa, có đạo đức”, Trịnh Minh Hạo có một thói quen rất tốt, trước khi đánh người sẽ cho đối phương biết nguyên nhân, vì thế, có hai chàng trai cực phẩm ngồi thảo luận chuyện Trịnh Minh Hạo thức liền vài đêm làm “đề cương tốt nghiệp”, lại thảo luận tại sao Internet toàn câu lại gặp phải hiện tượng mùa đông chưa từng có trước đây, cùng viên cảnh phát triển của thương mại điện tử trong và ngoài nước... Cuối cùng, bọn họ lại nói đến chuyện tình cảm, bàn về quan niệm tình yêu cực kỳ giống nhau của cả hai, hai người chỉ hận không thể biết nhau sớm hơn, cảm giác như “rượu gặp tri kỷ ngàn chén ít”!(*))

Trịnh Minh Hạo nhất thời hứng chí, mời Dương Lam Hàng đi quán bar uống vài chén. Đáng tiếc Trịnh Minh Hạo từ đầu đến cuối đều không ngờ rằng, người đàn ông gần trong gang tấc này chính là chàng trai Lăng Lăng nhớ mãi không quên.

Suốt cả buổi tối, Lăng Lăng ngồi trước máy tính ôm một chồng sách ôn thi thạc sĩ dày cộp mà Lâm Lâm và Diêu Diêu đưa cho đến mức cánh tay ê ẩm, cuốn bài tập số học nặng cả ký của Trần Văn Đăng đã khiến cô hôn mê sâu rồi, đến khi cô mở ra 200 trăm chương sách nặng nề, cả cuốn sách chữ nghĩa khó hiểu như thiên thư làm cô choáng váng toàn tập luôn, cô thở dài một tiếng: “Tớ phát hiện giáo viên ra đề thi tiếng Anh cấp bốn vẫn chưa phải là tàn nhẫn nhất!”

Liên Liên nói: “Cậu yêu anh ta phát điên luôn rồi! Vì anh ta mà thi thạc sĩ?! Đừng nói anh ta bảo cậu nhảy lầu cậu cũng tình nguyện đấy chứ?”

“Nhảy lầu còn dễ, nhắm mắt lại bước từng bước tới trước là xong! Còn thi thạc sĩ thì...” Cô đối mặt với cuốn bách khoa toàn thư từ vựng để thi thạc sĩ khiến mình hoa mắt chóng mặt: “Đem tớ lăng trì xử tử đi!”

Tất nhiên, cô nói là nói vậy thôi, một khi cô đã quyết định chuyện gì, dù có khó khăn hơn nữa cô cũng không từ bỏ!

....

Cô một bên xem sách từ vựng, một bên chờ “Vĩnh viễn có xa không” lên mạng, lúc sắp đến giờ tắt đèn, cô đang định thất vọng tắt máy tính thì avatar trên QQ rốt cuộc cũng sáng lên.

Cô hưng phấn bỏ sách qua một bên, “Sao giờ anh mới lên?”

Vĩnh viễn có xa không: “Anh vừa gặp được một nam sinh rất thú vị, bọn anh nói chuyện rất hợp rơ, nhất thời quên mất thời gian...”

“Vậy sao!”

“Em có muốn biết bọn anh nói chuyện gì không?”

“Nhất định là vấn đề học thuật, em không hiểu đâu.”

“Không phải, là tán gẫu về một cô gái!” Dường như anh rất vui vẻ, đánh một hơi rất nhiều chữ: “Cậu ta rất yêu một cô gái, anh hỏi cậu ấy “Vì sao không thổ lộ với nàng?” Cậu ta nói: “Bởi vì tính cách cô ấy trong sáng như suối nguồn, tình cảm mãnh liệt như lửa không thể làm cô ấy rung động, sẽ chỉ làm cô ấy kinh sợ trốn tránh mà thôi... Cô ấy tự khóa kín bản thân dưới vẻ ngoài ung dung, kiên cường, trừ phi chính cô ấy chịu đi ra, còn không ai có thể đi vào được. Vì thực sự yêu cô ấy nên không muốn bức bách cô ấy, không muốn thấy cô ấy khó xử... Cứ để cô ấy tạm thời sống trong cảm giác an toàn giả tưởng của chính mình đi... Tôi sẽ chờ cô ấy, chờ cô ấy tự mình đi ra!”

“Thật là một người ẩn tượng nha! Thế giới này còn có đàn ông si tình đến vậy sao! Em đoán anh ta nhất định là người Trung Quốc, chỉ có đàn ông Trung Quốc mới có tình yêu sâu sắc bền bỉ như thế!”

Vĩnh viễn có xa không: “Đúng vậy, thực sự yêu một người không phải là giữ lấy, có thể làm cho cô ấy hạnh phúc là đủ rồi!”

Cô nhìn nhìn sách từ vựng trong tay, nói là vậy, nhưng làm thì rất khó!

Nếu có một tia cơ hội, hỏi ai lại cam lòng từ bỏ?

“Nếu em là cô gái đó, em sẽ tiếp nhận cậu ta chứ?” Anh hỏi một câu khó hiểu.

“Nếu anh ta không quá đẹp trai thì em sẽ suy nghĩ.”

“Rất tiếc phải nói với em: Cậu ta cực kỳ đẹp trai phong độ! Lúc bọn anh đi ăn, mỗi cô gái đi ngang qua ngoái đầu ít nhất ba lượt. Em còn muốn cân nhắc không?”

“Tỉ lệ quay đầu 3%! Không đáng cân nhắc!”

Cô cười nịnh nọt với màn hình máy tính: “Anh trông như thế nào? Gửi ảnh cho em xem với đi.”

“Anh mặt mũi rất xấu! Anh sợ em xem ảnh của anh xong cả tháng sau ăn không vô.”

“Anh có nói quá không đấy?”

“Một chút cũng không quá.”

Tay cô đặt trên bàn phím hơi cứng lại. Cô cố gắng phát huy trí tưởng tượng của bản thân, trong đầu đột ngột hiện lên hình cái đầu Albert Einstein bị cô nhận nhầm thành “người rùng hang động” treo trước tòa nhà Shaw (**)...

Cơm tối còn chưa ăn mà Lăng Lăng bỗng dưng thấy no luôn rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, dù sao trí tuệ và sắc đẹp không thể cùng nhau tồn tại, một nhà khoa học thiên tài như thế, cũng không cần kỳ vọng dung mạo của anh không làm thất vọng tổ quốc, thất vọng nhân dân, đúng không?!

Cô bình ổn tinh thần một chút, tràn ngập nhiệt tình, vô cùng chân thành mà nói với anh: “Bề ngoài không quan trọng! Anh yên tâm, em không phải loại con gái chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong.”

“Nhưng anh cảm thấy... em đúng là vậy!”

Lăng Lăng đang định tranh cãi với anh thì phòng ngủ đột thiên tối đen.

Lăng Lăng ngơ ngác ngồi trong bóng tối, không cam lòng nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cầu mong kỳ tích xuất hiện – bạn học phụ trách tắt đèn lương tâm trời dậy, cho cô thêm nửa phút để nói một câu: Mai gặp lại!

Cô biết rõ điều đó là không thể...

Cô không cần gì nhiều, chỉ cần mỗi tối có thể nói với anh: Mai gặp lại!

Như vậy, cô có thể nằm trên giường, ôm ấp cái “gặp lại” ngày mai mà vui sướng bình yên đi vào giấc ngủ.

Vốn dĩ, điều này cũng chỉ là mơ mộng hảo huyền.

Tình yêu thật ra là cái gì? Vì có gì dù biết rõ không có khả năng cho kết quả vẫn không thể buông tay?

Bởi vì, yêu thương một người, khi ngọt ngào thực sự rất ngọt, lúc khổ đau... thì cũng vẫn ngọt...

Thấy Lăng Lăng ngồi như pho tượng trước máy tính không có phản ứng, Liên Liên cầm đèn pin trên bàn chiếu qua, một chùm sáng nhẹ màu cam chiếu lên mặt Lăng Lăng, soi ra vẻ đau đớn không thể che giấu trên khuôn mặt.

Lăng Lăng bối rối lấy tay che bên mặt, che khuất ánh sáng màu cam của những giọt nước long lanh trong đáy mắt phản xạ lại, cười nói: “Đại học T vì sao lại có cái quy định “mười một giờ tắt đèn” vô nhân đạo như vậy chứ?”

Liên Liên đi tới, dịu dàng xoa xoa tóc cô, ôm lấy vai cô: “Cậu có thể nói cho tớ biết... trường mình có cái nội quy nào là nhân đạo không?”

Cô nghĩ tới nghĩ lui, quả thật là không có!

“Nghe nói khu nhà trọ nghiên cứu sinh mới xây cấp điện suốt đêm.” Liên Liên thuận miệng nói.

Lăng Lăng lập tức thu thu dọn dọn sách vở trên bàn, ôm vào trong ngực: “Tớ đến phòng tự học đây – vì khu nhà trọ nghiên cứu sinh mở điện suốt đêm, tớ liều mạng luôn!”

“Hoàn toàn điên rồi!”

Lăng Lăng làm bộ không nghe thấy, ôm sách đi ra khỏi phòng ngủ.

Đêm khuya tắt đèn, ánh sáng mỏng manh trên hành lang bỗng trở nên chói mắt, làm đau mắt cô.

Cô dụi dụi mắt, lê bước nặng nề trên hành lang, ký túc xá vốn âm u nhỏ hẹp lâu ngày càng trở nên bừa bãi, lộn xộn, từ lâu đã tràn ngập rác rưởi do bị vứt ra rất nhiều sách vở cũ nát, đồ trang sức yêu thích của

nữ sinh, búp bê nhỏ lạc khắp nơi, còn có một vài chiếc váy xinh đẹp, bản đến mức làm người ta phát buồn nôn...

Ngày tốt nghiệp, mỗi một loại đồ bị vứt bỏ dường như đều cố hết sức nói lên hết sự lạnh lẽo thê lương của “ly biệt” cùng sự chán ghét của “tình cũ”.

Nhưng mà, cùng lúc tất cả đều chấm dứt thì mọi thứ cũng có sự khởi đầu mới.

Mọi người đều vì mơ ước mà tung bay, chỉ có cô vẫn đứng nguyên một chỗ, cố chấp không cho mọi thứ kết thúc, vì tình yêu say đắm không thể từ bỏ trong tim mà cố gắng lần cuối cùng!

Cô phát hiện bản thân thật đáng buồn, thời điểm biết rõ tình cũ khó quên lại lựa chọn buông tay!

Biết rõ đam mê rồi sẽ qua đi nhưng vẫn khăng khăng cố chấp!

Lặng Lặng khẽ cắn môi, ôm chồng sách nặng tiếp tục đi về phía trước: “Minh cố gắng để rồi sẽ không hối hận!”

Có người nói: Con người, từ lúc cất tiếng khóc đầu tiên chào đời liền đã được định một đời khổ cực.

Cô không tin, bởi vì ông nội từng nói với cô: Thế giới này rất công bằng, không có hạnh phúc hưởng thụ vô tận, cũng không có cực khổ không chịu đựng nổi... Nếu con lựa chọn chấp nhận số mệnh ban cho con khổ nạn, hạnh phúc sẽ không còn cách xa con; Nếu con lựa chọn cuộc sống lên đũa cho con an nhàn, khổ nạn đã chờ sẵn con rồi!

Lặng Lặng không biết hạnh phúc đang chờ đợi cô ở nơi nào, chỉ biết vận mệnh cố ý trên đùa cô, lần sau so với lần trước, nỗi đau càng khắc sâu nối đuôi nhau ập đến.

Cô từng nghĩ khảo nghiệm lớn nhất là chia tay với Ông Đào.

Ngày hôm đó rất nóng, ít nhất cũng ba mươi sáu độ, Ông Đào đứng cả ngày dưới khu ký túc xá nữ nhưng Lặng Lặng vẫn không đi xuống.

Nam Lộc gọi điện trách cô thật nhẫn tâm.

Cô nói: “Nếu anh xem anh ấy là bạn thì hãy kéo anh ấy trở về đi, em sẽ không gặp anh ấy, đừng nói đứng chờ một ngày, mà là cả đời em cũng sẽ không gặp lại anh ấy.”

Bỏ điện thoại xuống, cô ngồi bên cửa sổ, từ khe hở rèm cửa nhìn xuống Ông Đào mồ hôi ướt đầm đứng dưới lầu, rất nhiều nữ sinh còn vụng trộm bàn tán. Trịnh Minh Hạo thực sự không nhìn nổi nữa, muốn kéo anh ta đi liền bị Ông Đào cho một đấm vào má phải.

Trịnh Minh Hạo ôm mặt, không đánh trả, cũng không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua Lý Vi.

Cô biết, tất cả mọi người đều cho rằng cô vô tình vô nghĩa, Ông Đào nhất định cũng nghĩ vậy.

Thật ra, không ai biết cô vì anh ta mà rơi nước mắt.

Không yêu nhưng không có nghĩa khi làm tổn thương người khác, lòng mình sẽ không thấy chua xót.

Cực tuyệt, hết sức kiên định mà cực tuyệt, là điều nhân nghĩa cuối cùng của cô dành cho anh, không biết đến khi nào anh mới hiểu ra!

Cuối cùng, khi Lý Vi cùng Nam Lộc lôi Ông Đào đi rồi, Trịnh Minh Hạo trước khi đi còn ngẩng khuôn mặt đẹp trai hướng về phía cô đang nấp sau tấm rèm cửa ca-rô mà mỉm cười.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của anh thật ấm áp, thật thanh tân...

Chính nụ cười này đã làm cho cô, vốn đang chìm trong u ám tối tăm, nhìn thấy hy vọng của cuộc đời!

(*) Câu thơ trên được trích từ hai câu đầu trong bài thơ Thất ngôn tứ tuyệt “Xuân Nhật Tây Hồ Ký Tạ Pháp Tào Vận – ” của Âu Dương Tu (1007—1072) sống vào đời Tống bên Trung Quốc. Dưới đây là nghĩa Hán Việt của bài thơ:

Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu,

Thoại bất đầu cơ bán cú đa.

Dao tri hồ thượng nhất tôn tửu,

Năng ức thiên nhai vạn lý nhân.

(Theo Yahoo!Answers ^^)

(**) Tòa nhà được đặt theo tên Thiệu Dật Phu (Shaw Run Run), ông trùm điện ảnh người Hồng Kông. Ông này đã đóng góp rất rất nhiều tiền trong việc xây dựng các trường học của Trung Quốc nên nhiều công trình giáo dục, thư viện ở Trung Quốc được đặt theo tên của ông. Xem thêm tại đây.

9. Chương 17-18

Không lâu sau đó, vận mệnh lại cùng cô chơi một trò đùa càng hài hước hơn!

Vào một đêm trước khi nộp đơn thi thạc sĩ, chính là lúc mọi người liên hệ với giáo viên hướng dẫn và chọn chuyên ngành nghiên cứu, Lăng Lăng bất an hỏi Vĩnh viễn có xa không: “Em nên chọn ai làm giáo viên hướng dẫn đây?”

“Bạn bè của anh ở đại học T nói tổ đề tài của hiệu trưởng Chu của bọn em cũng tốt.”

“Em biết, nhưng giáo viên tổ đó đều rất khủng, không người nào đồng ý nhận em đâu.”

Anh vốn dĩ đã dứt dục đồng ý sẽ giúp Lăng Lăng tìm một giáo viên hướng dẫn tốt, bỗng nhiên lại nói với cô: “Để em theo Dương Lam Hàng, em đồng ý không?”

Cô thiếu chút nữa phun máu mà chết, vội vàng khẳng định lập trường: “Em có chết cũng không chịu!”

“Không cần quyết liệt vậy chứ, cũng đâu phải bắt em cưới anh ta đâu?”

Nhớ tới bản mặt xấu còn hơn Trương Kỳ kia, cô tức muốn ngứa răng: “Em chỉ liếc mắt nhìn hần thôi đã thấy thực có lỗi với chính mình!!!”

“...”

“Hần xem thường em như vậy, không có khả năng chịu nhận em đâu.”

“Em sai rồi! Anh ta đồng ý!”

“Không thể nào?!” Hần ta nghĩ cái gì vậy, tại sao lại đồng ý dạy một sinh viên bị hần bỡn cợt là không đáng một xu?

A! Một tia sáng lóe lên trong đầu cô: “Liệu có phải tất cả sinh viên đều không chịu nổi tính biến thái của hần ta nên không có người chịu học với hần không?”

“...”

Thấy anh nãy giờ không nói gì, cô đột nhiên ý thức được mình không nên chỉ nghĩ đến cảm nhận bản thân mà quên mất sự khó xử của anh. Dù sao, cô cũng không phải sinh viên chuyên ngành Vật liệu, thành tích đại học cũng không tốt, lại bị hoãn tốt nghiệp một năm, phàm là giáo viên có lệ mắt cũng sẽ không đồng ý nhận cô.

“Ngoài hẳn ra không giáo viên nào khác muốn nhận em sao?” Cô thất vọng hỏi.

“Nếu anh nói đúng vậy thì em có cho rằng anh quá vô dụng, cái gì cũng không giúp được em không?”

“Không đâu, em biết anh đã cố hết sức.” Cô rầu rĩ vuốt vuốt tóc, bây giờ không thể đổi chuyên ngành, bởi vì khoa Vật liệu thi đề cấp một, Tin học và Điện đều thi đề cấp hai(*), khác biệt rất lớn. Hơn nữa, lớp phụ đạo Toán cô cũng học xong rồi, cô không có cách nào chỉ trong ba tháng còn lại tự học lý thuyết xác suất!

Từ nhỏ đến lớn, cô vì nỗ lực mà trả giá không thua kém bất kỳ ai, nhưng số mệnh cố tình thích bắt nạt cô liên tiếp, khiến cho mọi cố gắng của cô cuối cùng đều trở nên vô nghĩa. Vì để có thể thi nghiên cứu sinh, suốt bốn tháng, mỗi ngày từ sáu giờ sáng cô đã đến thư viện chiếm chỗ, học đến khi đóng cửa mới về phòng ngủ, chịu đựng áp lực không ai tưởng tượng nổi, sống một cuộc sống ngày ngày chỉ biết ăn-học-ngủ cô đơn vắng vẻ, để rồi cuối cùng phải đi theo cái loại cấp trên không có nhân tính Dương Lam Hàng này.

Nghĩ đến đó, Lãng Lãng không nhịn được oán thán một câu: “Vận mệnh này của em... cũng bắt nạt người quá đáng đi!!!”

Trong lúc cô đang phiền muộn, trên màn hình xuất hiện một dòng hội thoại “ám áp”: “Nếu em thật sự không có cách nào chịu được anh ta, anh sẽ giúp em liên hệ với giáo viên hướng dẫn khác... Em yên tâm, chỉ cần có anh ở đây, vận mệnh không có cơ hội bắt nạt em đâu...”

Cô cảm động thiếu chút nữa ôm màn hình khóc hu hu.

Từ khi ba bỏ đi, Lãng Lãng chưa bao giờ hy vọng lại có người đàn ông nào có thể đứng phía trước cô, vì cô che mưa chắn gió. Có được câu nói này, tâm ý này của anh cũng đủ để cô cảm thấy mãn nguyện.

“Không cần đâu!” Cô không muốn lại mang thêm phiền phức cho anh, khiến anh khó xử nên hiên ngang lẫm liệt khảng khái hy sinh: “Em quyết định theo học tên biến thái kia!”

“Thật chứ?!”

“Vâng! Em muốn cho hẳn ta chóng mắt lên coi thế nào là nhân tài!”

“Tại sao em lại đáng yêu thế chứ?!”

“Nghe gớm quá!” Lúc cô gõ những lời này, khóe miệng đã cong lên tới mức cực đại, đôi mắt trong veo cơ hồ híp lại thành một đường hẹp...

Con gái nghĩ một đằng nói một nẻo, cô vừa thể hiện điều đó vô cùng nhuần nhuyễn!

“À! Đúng rồi!” Cô nhớ ra một chuyện quan trọng. “Có phải anh đã nói chuyện đầu vào đó với Dương Lam Hàng rồi đúng không? Em có cần đi gặp hẳn, tặng hẳn chút quà hay mời hẳn ăn bữa cơm không?”

“Tặng quà thì miễn, nhưng đề nghị ăn cơm này tốt đó.”

“Quên đi! Ngồi trước mặt hẳn em nuốt không trôi!”

Nhắc tới ăn cơm cô mới phát hiện mình cũng đói bụng, thu hết tốc lực bay đến ngăn tủ lấy bịch khoai tây chiên chạy về, vừa mở ra liền cho ngay một miếng vào miệng.

Trên máy tính xuất hiện một hàng chữ: “Đến giờ ăn cơm tối rồi, không cần ăn đồ ăn vặt, đến căn-tin ăn chút gì đó có dinh dưỡng đi...”

“Em biết rồi!” Cô ngoan ngoãn bỏ khoai tây chiên trong tay xuống, vẻ mặt tươi cười ngọt ngào đến say lòng người.

Có một loại tình yêu, không phải nồng cháy oanh oanh liệt liệt như lửa.

Có một loại tình yêu, không có thể thốt bèn nhau đến sông cạn đá mòn.

Có một loại tình yêu, giống như phiến lá dập dờn trên khe suối, không quan tâm phương hướng, chỉ nguyện thả mình trôi theo dòng nước.

Lá biết rõ bất cứ lúc nào cũng có thể bị mắc vào một phiến đá giữa dòng, nhưng vẫn hưởng thụ niềm vui chìm chìm nổi nổi trong làn nước trong.

....

Ngày trước hôm nộp đơn thi nghiên cứu sinh, Lãng Lãng ở trên mạng hỏi Vinh viễn có xa không: Dương Lam Hàng phụ trách chuyên ngành gì trong khoa Vật liệu.

Anh đề nghị cô đi gặp giáo viên hướng dẫn, nói chuyện cụ thể về phương hướng nghiên cứu. Nhưng Lãng Lãng nhớ lại thái độ cao cao tại thượng của kẻ nào đó, cảm giác bị mang ra chà đạp dưới chân, nên làm cách nào cũng không thu được dũng khí đối mặt với hắn.

Lãng Lãng một mình đến thư viện nghiên cứu thể thệ tuyển sinh của đại học T mất nguyên buổi sáng, cuối cùng, cô hoàn toàn bị hoa mắt bởi danh sách phân chia chuyên ngành rối rắm như thiên văn của đại học T. Cùng đường, cô đành gọi điện cho Trịnh Minh Hạo, bảo anh ta đến trợ giúp.

Cô gọi liên tục ba lần, điện thoại mới được thông.

“Alô!” Trong điện thoại rất ồn, giọng Trịnh Minh Hạo cũng có chút bất ổn, lẫn cả tiếng thở dốc hổn hển.

“Anh có thời gian không? Em xem không hiểu thể lệ tuyển sinh nên không biết điền đơn đăng ký thế nào cả...”

“Em ở thư viện à?”

“Vâng! Chờng nào thì anh rảnh, qua giúp em...”

Cô còn chưa nói xong, anh ta đã trả lời dứt khoát: “Giờ anh qua đây.”

“Cảm ơn anh!”

Ngắt điện thoại, Lãng Lãng ngồi trên bậc cầu thang, trong lòng cảm thấy một luồng ấm áp xâm nhập.

Từ lúc cô và Ông Đào chia tay, cô chưa từng chủ động liên lạc với Trịnh Minh Hạo, thứ nhất là để tránh làm tổn thương Ông Đào, thứ hai là do Trịnh Minh Hạo rất bận rộn, anh ta không chỉ làm thêm ở công ty mạng mà còn định mở công ty của riêng mình.

Trong những ngày cô vô cùng mệt mỏi và áp lực ấy, bạn bè trên lớp đều bỏ đi, Liên Liên thì yêu đương, yêu như keo như sơn, không thể tách rời. Vì thế, mỗi lần Lãng Lãng cô đơn lạc lõng đều luôn ngồi một mình trên cầu thang, bị cảm giác bất lực khiến người ta khó thở vấp vấp, nhất là những khi cô nhớ đến người yêu mà mình không thể với tới, không khí hít vào đều mang hương vị cô đơn tịch mịch.

Cho đến một ngày, Trịnh Minh Hạo vừa lúc đi qua, thấy cô ngồi ngây người ở đầu cầu thang, anh nhìn cô thật lâu rồi yên lặng ngồi xuống bậc cầu thang...

Từ đó về sau, anh thường xuyên đến tìm cô, có đôi khi đem đề thi mẫu cho cô, có khi mang cho cô một ít sô-cô-la hay đồ ăn nhẹ, có khi tìm cô tâm sự, truyền cho cô một ít kỹ xảo thi sao cho đỡ tốn sức mà hiệu quả, tỉ như cần học thuộc đề Chính trị nào, đề Toán nào chắc chắn ra, điểm chuẩn môn tiếng Anh là bao nhiêu, điều mấu chốt nhất là: môn chuyên ngành không cần coi một chữ, chỉ lãng phí thời gian! Anh ta còn nói với cô: Thi thạc sĩ không phải để kiểm tra chỉ số thông minh, cái được thi là xem ai chịu được tịch mịch, chống lại được áp lực, quyết không từ bỏ... Ai có thể kiên trì đến cuối cùng thì người đó sẽ thành công!

Bốn tháng gian nan vất vả, là Trịnh Minh Hạo cùng cô trải qua. Cô vô cùng quý trọng phần tình cảm nhẹ nhàng như nước của họ, có lẽ tình yêu sẽ biến chất, nhưng tình bạn của cô và Trịnh Minh Hạo sẽ không thay đổi, chỉ ít cô sẽ đem những việc anh đã làm từng cái từng cái khắc sâu trong tâm khảm.

Lãng Lãng vừa về lại chỗ ngồi, Trịnh Minh Hạo liền xuất hiện, ngồi lên ghế trống bên cạnh, không hề khách khí cầm ly nước của cô lên, tu một hơi cạn sạch. Anh ta ăn mặc y như trước giờ, trên người mặc chiếc áo thể thao ướt đầm mồ hôi, bên dưới là quần thể dục màu xanh hơi bạc màu. Trên tóc anh ta không biết là mồ hôi nay nước khoáng, từng giọt từng giọt chảy xuống theo hai bên má đường nét góc cạnh, có một chút trong veo lấp lánh.

Lăng Lăng vội vàng lấy khăn giấy từ trong túi, đưa cho anh ta. Trịnh Minh Hạo cười nhận lấy, lau mồ hôi, mở miệng ra là nói một câu không dọa người sợ chết thì không cam tâm: “Nhớ anh thì cứ nói, không cần phải tìm cớ.”

Lăng Lăng len lén nhìn các sinh viên đang thì thầm khe khẽ chung quanh, nhỏ giọng nói: “Nhỏ thôi! Nhỏ thôi!”

“Ừ!” Anh ta kéo kéo ghế sát vào một chút, khe khẽ kê vào bên tai cô nói: “Thế này đủ nhỏ chưa?”

Đủ nhỏ, nhỏ đến mức giống như “gian tình”!

Lăng Lăng buồn bực che mặt, đang định giả vờ như không quen biết anh ta thì nghe thấy phía sau có tiếng nữ sinh nhỏ giọng bàn tán: “Bạn gái Trịnh Minh Hạo hả?”

“Hình như vậy, bạn gái anh ấy xinh thật!”

“Không xinh đến mức đó...”

“...”

Xi-căng-đan đều được bịa đặt như vậy sao?!

Trịnh Minh Hạo kéo bàn tay đang che mặt của cô xuống, an ủi cô: “Đừng xấu hổ! Nhớ anh cũng không phải lỗi của em, đều do anh đối với em quá tốt khiến em nhớ mãi không quên...”

Cô hung hăng liếc anh ta một cái, đem thẻ lệ tuyển sinh để trước mặt anh ta: “Mau giúp em tìm một chuyên ngành tốt coi, phải tranh thủ thời gian! Em thật là không chịu nổi anh mà!”

“Chẳng phải em liên hệ với giáo viên hướng dẫn sao?” Trịnh Minh Hạo tùy tay lật lật tờ thông báo tuyển sinh, hỏi: “Giáo viên hướng dẫn của em không nói cho em phương hướng nghiên cứu của người ta à?”

“Em không đi tìm hần.” Cô nhìn vẻ mặt không hiểu tình hình của Trịnh Minh Hạo, nhỏ giọng thông báo: “Bởi vì bạn em giúp em liên hệ giáo viên hướng dẫn là Dương Lam Hàng.”

“Cái gì?!” Mức độ kinh ngạc của Trịnh Minh Hạo không khác mấy so với dự đoán của cô, mặt xanh mét sợ hãi, kinh ngạc nói to đến nỗi thu hút sự chú ý của cả chú bảo vệ thư viện.

“Em cũng không ngờ. Các giáo viên khác trong khoa Vật liệu không muốn nhận em, chỉ có Dương Lam Hàng không tìm được sinh viên nên mới nhận.”

“Theo anh được biết, sinh viên muốn theo học anh ta có thể xếp thành hàng dài từ khoa Vật liệu đến cổng đại học T, nhất là nữ sinh... Bạn của em mặt mũi cũng lớn đó.”

“Thật không?” Không hiểu nổi mấy sinh viên kia nghĩa cái gì nữa!

“Anh giúp em liên hệ lại giáo viên khác, em đừng theo anh ta.”

“Tại sao?”

Trịnh Minh Hạo thu hồi ngữ điệu bất cần đời của anh ta, lời nói ra lại không ăn nhập gì: “Em kiên trì chia tay với Ông Đào, hạ quyết tâm thi nghiên cứu sinh khoa Vật liệu không phải là vì Dương Lam Hàng đấy chứ?”

“Tất nhiên không phải, hần hại em không được tốt nghiệp, em với hần thù sâu như biển...” Cô hạ giọng nói: “Em quyết định nhẫn nhục vì nghiệp lớn ẩn nấp bên người hần, tìm cơ hội báo thù rửa hận!”

“Nhẫn nhục? Vì nghiệp lớn?” Câu nói vốn bình thường, từ miệng anh ta nói ra càng nghe càng có nghĩa khác. “Đừng xài mỹ nhân kế, trong lòng Dương Lam Hàng đã có người mình thích rồi.”

Có người mình thích? Cô hơi tò mò không biết đàn ông như Dương Lam Hàng sẽ thích kiểu phụ nữ như thế nào, hần là xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trí tuệ hơn người, thông minh uyên bác độc nhất vô nhị... Hơ? Không đúng, nhất định không xinh đẹp, vừa dốt vừa đần, trời sinh một cặp với anh ta...

Cô lắc lắc đầu, lạc đề rồi. “Đừng lộn xộn, em với anh bàn chính sự đi.”

Trịnh Minh Hạo hít vào một hơi, muốn nói lại thôi.

Anh ta cầm thẻ lệ tuyển sinh nhìn trái nhìn phải hơn nửa giờ, mới nói: “Theo lẽ thường mà nói, trước khi em chọn chuyên ngành phải nói chuyện với giáo viên hướng dẫn.”

“Em không đi! Anh ta trông xấu òm!” Cô nghiêng người kẻ sát vách tường, liếc mạng lác đầu.

“Mặt mũi anh ta tuy hơi xấu, nhưng mà con người rất tốt, cũng có phong độ.” Không hiểu tại sao, Trịnh Minh Hạo đem chữ “xấu” nhấn thật mạnh.

“Làm sao anh biết?”

“Bọn anh...” Trịnh Minh Hạo đột nhiên im miệng, chuyển đề tài: “Đi thôi, anh với em đến khoa Vật liệu.”

Nói xong anh ta kéo cánh tay Lãng Lãng đem cô từ trên ghế đứng lên, kéo cô thẳng đến khu nhà khoa Vật liệu, còn giúp cô đến quầy tiếp tân tra số phòng làm việc của Dương Lam Hàng.

“Nhất định phải gặp hẳn ư?” Cô đặc biệt căng thẳng, tim treo lơ lửng không biết dựa vào đâu.

Trịnh Minh Hạo đẩy đẩy cô. “Mau đi lên đi, nhân tiện hỏi hỏi anh ta xem môn chuyên ngành có trọng điểm gì không.”

“VẬY còn anh?”

“Anh chờ em ngoài cửa!”

(*) (đề cấp 1) hay (đề cấp 2) là cách phân chia các nhóm đề thi vào cao học ở Trung Quốc. Hình như có ba cấp là 1, 2, 3, độ khó giảm dần. Chẳng hạn khi thi vào đại học Thanh Hoa, một trường ĐH hàng đầu TQ, thì phần lớn đều yêu cầu thi đề cấp 1.

Lãng Lãng liếc mạng đi lên cầu thang, đứng trước văn phòng Dương Lam Hàng nhẹ nhàng gõ cửa, trong lòng thầm cầu mong hẳn ta không có ở đó, đáng tiếc bên trong nhanh chóng truyền ra một giọng nói rất nhẹ: “Mời vào.”

Lãng Lãng lạng lẽ cầm cửa đẩy ra một chút, đưa mắt nhìn chung quanh bên trong.

Dương Lam Hàng nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng bàn tay cầm một chiếc tách sứ màu trắng. Không biết cái gì hấp dẫn hẳn mà hẳn nhìn xem vô cùng chăm chú, lông mi nửa hạ, lông mày khê chau, một đôi mắt mang theo u sầu yên tĩnh nhìn xuống dưới lâu một cách đầy ý vị...

Hôm nay hẳn mặc một chiếc áo sơ-mi màu xám nhạt, cổ áo mở hai nút, trong cao nhã có nét tùy hứng.

Ánh mặt trời ban trưa nhảy qua khung cửa chớp màu trắng tinh khiết không vướng bụi trần, đem những tia sáng chói mắt không chút e dè soi lên thân ảnh đứng bên cửa sổ, vẽ lên một đường viền vàng lấp lánh bao lấy thân người, làm toát lên vẻ thâm thúy sâu xa khiến người khác phải suy tư.

Trong lòng cô đột nhiên chùng xuống, theo bản năng dời đi tầm mắt, thầm nghĩ: Một người đàn ông có khí chất đến nỗi ánh sáng ngũ quang thập sắc còn phải làm nền, thật đúng là tội nghiệt!

“Thưa thầy...” Cô đi vào cửa, cung kính chào: “Em chào thầy ạ!”

Tầm mắt anh ta chuyển qua cô, chất lỏng trong tách sứ trắng sáng sánh trên ngón tay trắng trẻo của anh ta, loang loáng màu trà xanh.

Dương Lam Hàng yên lặng nhìn cô, mỗi một biểu hiện, mỗi một động tác nhỏ đều không bỏ qua.

Mà cô, chỉ phát hiện thấy da giày anh ta thật xịn, sáng lên lấp lánh, còn có thể phản chiếu cảm dưới hơi nhọn, sống mũi thẳng tắp của anh ta...

Cơn gió cuối thu thổi qua khe hở cửa chớp, không chịu nổi cô đơn tịch mịch mà thổi tung chồng tài liệu đặt trên bàn làm việc làm phát ra tiếng loạt xoạt nhẹ... Trừ lúc đó ra, phòng làm việc vô cùng yên tĩnh, tĩnh đến nỗi ngay cả tiếng hít thở của hai người đều trở nên rõ ràng.

Lãng Lãng chờ đến khi chân muốn ê ẩm, vụng trộm liếc mắt một cái nhìn Dương Lam Hàng vẫn không có dấu hiệu muốn mở miệng, quyết định tự mình giới thiệu trước một chút: “Em tên là Bạch Lãng Lãng!”

“Tôi biết!” Anh ta cứng nhắc cử động thân mình, đặt tách trà trong tay xuống, thuận tay rút miếng khăn giấy trên bàn lau nước trên ngón tay, rõ ràng đã lau rất sạch nhưng vẫn cúi đầu lau không ngừng...

Lặng Lặng lại có thêm một lý do để chán ghét anh ta: Có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng!

“Thực xin lỗi đã quấy rầy thầy, em...” Bình thường trong tình huống như vậy, cô hẳn trước tiên nên nói “Có người bảo em đến đây...” nhưng cô suy nghĩ nửa ngày vẫn không biết phải xưng hô như thế nào với cái người ngoài nickname ra thì cô hoàn toàn không biết gì cả kia, trong lòng chua xót, nhất thời không biết nói gì.

Thấy cô nghẹn lời, Dương Lam Hàng tiếp lời cô còn chưa nói xong: “Có phải vì chuyện nộp đơn ngày mai không?”

Cô sững sốt một chút, tò mò nhìn về phía vẻ mặt ung dung điềm tĩnh của anh ta. Đề tài thạc sĩ của cô liệu có thể nghiên cứu một chút xem cái đầu này làm từ vật liệu gì không!

Rất có ý nghĩa nha!!!

“Mời em ngồi.” Anh ta chỉ chỉ sô-pha, chờ cô ngồi xuống, anh ta mới kéo ghế qua, ngồi đối diện cô, thậm chí đến đáng ngồi cũng thật tao nhã. “Tại sao em lại chọn tôi làm giáo viên hướng dẫn?”

“Bởi vì mọi người đều nói thầy rất tốt, kiến thức học thuật rất lợi hại.”

Anh ta bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến mức khoe miệng cong lên, lộ ra hàm răng đều đặn trắng bóng, nụ cười so với trẻ nhỏ còn trong trẻo hơn.

“Cảm ơn lời khen của em.”

Cô cũng cười theo, nụ cười còn đáng yêu ngây thơ hơn cả anh ta: “Em nói thật đó!”

Xin thứ lỗi cô từ nhỏ đã là học sinh ba tốt, luôn tôn kính thầy giáo.

Tất nhiên, cô sẽ không ngu đến mức nói với sếp tương lai của mình lý do quan trọng nhất là: Bởi vì thầy biến thái, em chán ghét thầy! Nhưng trừ thầy ra không ai chịu nhận em cả!

Dương Lam Hàng cong ngón tay gõ gõ vào môi trên của mình, che lại ý cười nơi khoe miệng, nhưng trong mắt anh ta toát lên thần thái rất sáng lạn: “Tôi vốn nghĩ em có thành kiến với tôi, định đề cử em đến tổ của thầy Chu.”

“Dạ?” Nụ cười của cô có chút cứng đờ, nghe nói thầy Chu khoa Vật liệu nổi tiếng hiền lành.

Hiện tại sửa miệng còn kịp không?

Hình như là không kịp rồi!

Cô cố nén hối hận trong lòng, thấy chết không sờn nói: “Không cần đâu ạ, em đi theo thầy có thể học được nhiều thứ.”

“Nếu như vậy, em chọn chuyên ngành Khoa học Vật liệu đi, môn chuyên ngành chọn loại thứ nhất.”

“Vâng, em hiểu rồi, cảm ơn thầy Dương.”

“Ôn thi thế nào rồi? Em có gặp khó khăn gì không?”

Cô vừa chuẩn bị đứng dậy rời đi, nghe thấy câu hỏi này mới sực nhớ ra mục đích chính của mình: “Dạ có một chút... Em vốn không phải chuyên ngành này, môn chuyên ngành với em mà nói rất là khó...” Cô âm thầm qua sát thần sắc anh ta một chút, vừa chạm đến thần thái chính trực liêm khiết tuyệt đối trên người anh ta, câu nói tiếp theo liền bị nuốt ngược trở vào.

“Đề năm nay quả thực có hơi khó.” Dương Lam Hàng nói xong, từ trên bàn cầm lên ba tờ giấy đưa cho cô. Cô tò mò nhìn thoáng qua, trên mặt viết ngay ngắn tên đề mục, đáp án, bao gồm cả phân tích cụ thể.

Có phải cô đang vượt thời gian không gian đến thời đại khác không vậy?! Cái này nhìn hơi giống đề thi nha.

“Đây là đề ôn tập, em cầm về coi kỹ xem, chỗ nào không hiểu có thể đến hỏi tôi bất cứ lúc nào.” Anh ta lại trịnh trọng bổ sung một câu: “Không nên đi hỏi người khác.”

Cô vì muốn xác định phỏng đoán của mình một chút nên khéo léo hỏi: “Em chỉ cần ôn tập cái này là đủ ứng phó với bài thi thạc sĩ sao thầy?”

Anh ta nhìn cô, màu mắt tựa như hoa tulip, trong đen tuyền ánh lên sắc tím thẫm: “Năm nay chắc là đủ...”

Lặng Lặng cảm thấy máu nóng chảy ngược lên đầu, tay cầm bài tập run run không ngớt. Ngoài hưng phấn ra, cô không khỏi bị tập “văn kiện cơ mật” này dọa cho hơi kinh hoảng. Cô tay chân luống cuống nhìn Dương Lam Hàng, trên mặt anh ta vẫn duy trì vẻ ung dung lạnh nhạt như nước.

Đó là lần đầu tiên, cô bắt gặp được sắc tím thẫm lóe lên rồi biến mất trong đôi mắt đen của anh ta, cũng là lần đầu tiên cô nhận ra... Dương Lam Hàng người này thâm sâu không lường được!

Cô căng thẳng thu thập bài tập, đứng lên: “Vây em đi trước, không quấy rầy không việc của thầy nữa ạ.”

“Em chờ một chút.” Khi cô đi tới cửa, Dương Lam Hàng gọi cô lại: “Thi thạc sĩ áp lực rất lớn sao?”

“Không sao ạ.”

Anh ta nhìn cô, do dự một chút rồi mới nói: “Em so với lúc bảo vệ tốt nghiệp... gầy đi rất nhiều.”

Đề tài này... Lặng Lặng thật sự không tìm được ngôn từ nào để đối đáp.

Cô xấu hổ sờ sờ hai má đang nóng lên của mình, chạm qua mới thấy, đúng là gầy đi không ít.

“Không cần tạo cho bản thân áp lực quá lớn, chỉ cần kết quả của em cao hơn điểm chuẩn quy định của trường là được... Không cao hơn điểm chuẩn cũng không quan trọng, trong khoa còn vài chỉ tiêu thạc sĩ kỹ thuật.”

“A.” Cô không biết đáp lại ra sao, suy nghĩ hồi lâu mới bật ra được một câu: “Chào thầy ạ!”

“Chào em.” Anh ta rất ga-lăng giúp cô mở cửa, tiễn cô ra khỏi phòng.

Cô đi đến đầu cầu thang, lúc chuẩn bị đi xuống nhìn thoáng qua thấy anh ta vẫn còn đứng trước cửa, nhìn theo cô rời đi.

Lặng Lặng không cách nào lý giải được lời nói cử chỉ kỳ cục của anh ta, trong lúc mơ hồ đã quên mất dưới chân là cầu thang, liền trượt chân... Cũng may kịp thời vịn lấy thành cầu thang nên không bị ngã xuống.

Cho nên, cô lại bổ sung thêm một lý do chán ghét anh ta: Nói năng hành động không thể hiểu được!

Vừa đi ra đến cửa khoa Vật liệu, Trịnh Minh Hạo đang đứng dưới tàng cây đã bước nhanh lại, quan tâm hỏi: “Thế nào rồi?”

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, thần thần bí bí kè sát vào tai Trịnh Minh Hạo, chìa ra mấy tờ giấy: “Là Dương Lam Hàng cho em, hình như là đề thi năm nay.”

“Ừ!” Trịnh Minh Hạo cẩn thận coi kỹ: “Đáp án chuẩn đều giúp em làm sẵn, bạn của em mặt mũi quả không nhỏ!”

“Tất nhiên rồi!” Cô ngẩng đầu lên, tươi cười vô cùng tự hào: “Anh ấy thực sự là một “khoa học gia” rất xuất sắc, cuộc đời anh ấy là phải theo đuổi giải Nobel.”

“Giải Nobel?! Từ bao giờ em lại chơi với loại bạn bè không bình thường như thế hả?”

“Hứ!” Cô tức giận đánh nhẹ vào ngực: “Anh thì bình thường chắc, anh ngoài hút thuốc, đánh bạc, uống rượu, đá bóng thì còn có thể làm gì?! Anh biết viết hai chữ “lý tưởng” sao?”

“Anh...”

Thấy Trịnh Minh Hạo bị mình đả kích đến nghiêng răng nghiêng lợi, ra vẻ oán hận đầy người, tâm tình cô vô cùng vui vẻ, ánh mặt trời so với ngày thường còn sáng chói hơn.

Cô lấy lại bài tập: “Anh muốn ăn gì? Em khao!”

“Em đừng tưởng mời anh ăn cơm là có thể bù đắp lại tâm hồn thương tích của anh!”

“Được rồi, bạn học Trịnh Minh Hạo trẻ tuổi đầy hứa hẹn, em phải làm sao để an ủi tâm hồn mong manh của anh đây?”

“Rạp chiếu phim của trường hôm nay có “Tân Tây Du Ký”(*), em bao!”

“Thật hả?!” Hai mắt Lăng Lăng lập tức phát sáng.

“Tân Tây Du Ký”, bộ phim siêu cấp nhằm nhí nhưng siêu cấp cảm động của Châu Tinh Trì này vẫn luôn là phim yêu thích nhất của cô.

Tháng trước Lăng Lăng thấy poster đã cực kỳ vui vẻ, vừa muốn mua vé thì nhận ra đã không còn kịp, buồn bực hết một buổi sáng. Trịnh Minh Hạo đến đưa tài liệu cho cô, thấy cô gục trên bàn không nói tiếng nào, lo lắng hỏi này hỏi nọ, sau lại nghe nói là vì cô không có xem được “Tân Tây Du Ký” lần thứ tám, thiếu chút nữa phun máu mà chết.

Trịnh Minh Hạo không biết, trong bộ phim kia có một câu thoại vô cùng thâm tình: “Nếu nhất định phải cho mỗi tình này thêm một kỳ hạn, ta hy vọng sẽ là một vạn năm.” Cô nghe bảy lần thì hét bảy lần đều cảm động muốn khóc.

Cô từng lau nước mắt nói với Liên Liên: “Nếu có chàng trai nào có thể yêu tớ một vạn năm thì dù anh ấy có giống Tôn Ngộ Không cả người đầy lông tớ cũng chấp nhận...”

Liên Liên tức giận đến mức lấy cuốn sách về mạch điện đập vào đầu cô: “Bệnh sợ tình yêu của cậu đúng là hết thuốc chữa rồi! Đây là bệnh, đừng sợ tốn tiền, đi chữa đi!”

Quầy bán vé của rạp chiếu phim trường nằm gần căn-tin, lúc Lăng Lăng mua vé thì nghe thấy một giọng khinh khỉnh của bạn học: “Phim từ tám đời rồi mà cứ chiếu đi chiếu lại, thật chán phèo!”

“Tớ rõ ràng nghe nói sẽ chiếu phim “Kim cương” mà...”

“Mấy người trong hội điện ảnh nghĩ cái gì vậy chứ?!”

“...”

.....

Tay Lăng Lăng đang cầm tiền bỗng cứng đờ, quay đầu liếc mắt nhìn Trịnh Minh Hạo đang chờ cô dưới tán cây.

Cô nhớ rõ chủ tịch hội điện ảnh trường có quan hệ rất tốt với Trịnh Minh Hạo.

Cô đã chia tay Ông Đào từ lâu, tại sao anh ta lại đối xử với cô tốt như vậy...

Chẳng lẽ là?

Cô dẹp bỏ ý nghĩ quái dị này ra khỏi đầu, Trịnh Minh Hạo làm sao có khả năng thích cô được chứ.

Xem ra thói tự kỷ này cũng lây truyền nữa.

Mua vé xong, Lăng Lăng vui vẻ cầm hai tấm vé chiếu phim chạy về phía Trịnh Minh Hạo đang đứng dưới tán cây. “Em đã chọn chỗ đẹp nhất...”

Trịnh Minh Hạo không nói gì, ánh mắt xuyên qua cô, nhìn ra phía sau cô.

Cô kinh ngạc quay đầu, Ông Đào cùng Lý Vi đang đứng đằng sau, trên người cũng mặc đồng phục đá bóng giống như Trịnh Minh Hạo.

Cô đứng chết trân một chỗ, toàn thân cứng đờ.

Cơn gió thê lương thổi bay những phiến lá vàng trên cây bạch hoa, rơi trên mái tóc đen nhánh tung bay trong gió của cô rồi chậm rãi trượt xuống...

Trịnh Minh Hạo kéo cánh tay cô: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

“Ồ...”

Cô vừa định cất bước, Ông Đào bỗng nhiên chạy qua đây, tung một cú đấm vào má phải Trịnh Minh Hạo. Trịnh Minh Hạo nhìn đấm đông chung quanh, không nói gì.

Lúc này là giờ cao điểm của căn-tin, bọn họ mặc đồng phục đá bóng của đội mình vốn đã thu hút ánh mắt người khác. Một đấm này của Ông Đào, cơ hồ làm cho mọi sinh viên đều dừng lại bước chân, nhìn về phía họ.

Xấu hổ trong lòng Lãng Lãng bị một đấm mà Ông Đào không hề nể nang thượng lên mặt Trịnh Minh Hạo xóa sạch, cô giận dữ đẩy Ông Đào: “Chúng ta đã chia tay rồi, em kết bạn với ai là tự do của em, anh dựa vào đâu mà đánh người!”

“ ... ”

Ông Đào đối mặt với chất vấn của cô không thể trả lời, quay mặt về phía Trịnh Minh Hạo: “Tớ biết rõ gian lận sẽ bị hủy tư cách lên thẳng thạc sĩ, nhưng mỗi lần thi tớ đều ném bài cho cậu. Cậu đánh nhau với sinh viên trường ngoài, là tớ giúp cậu chặn một nhát dao kia... Trịnh Minh Hạo, tớ là bạn thân nhất của cậu mà cậu lại đối xử với tớ như vậy sao?”

Trịnh Minh Hạo giải thích nói: “Không phải như cậu nghĩ, tớ và cô ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

“Bạn bè bình thường? Cậu thích cô ấy, cậu tưởng tớ nhìn không ra sao...”

Mặt Trịnh Minh Hạo biến sắc, nhìn Ông Đào với vẻ không thể tin được.

Lãng Lãng bắt giắc lùi ra sau một bước, vé xem phim trong lòng bàn tay bị vò nhăn nhúm.

Trịnh Minh Hạo đứng thẳng, nhìn cô không nói gì.

Lãng Lãng khẩn cầu nhìn anh ta, khẩn cầu chờ mong anh ta phủ định lời của Ông Đào.

Nhưng anh ta lại gật đầu, nói với Ông Đào: “Đúng vậy! Tớ yêu cô ấy, so với cậu còn lâu hơn, nhiều hơn...”

(*) “Tân Tây Du Ký” hay “Đại Thoại Tây Du” (tiếng Anh: A Chinese Odyssey) là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995. (Theo Wiki)

10. Chương 19-20

Trịnh Minh Hạo yêu cô! Còn lâu hơn Ông Đào, còn sâu sắc hơn Ông Đào?

Nếu không phải chính tai mình nghe thấy thì dù bất kỳ ai nói với cô, cô cũng đều không tin.

Trở trêu thay, chính cô lại nghe được chân thực rõ ràng!

Rốt cuộc cô đã làm gì?

Nhớ lại khi cô cùng Ông Đào thành đôi, Trịnh Minh Hạo nét cười cô đơn, tim Lãng Lãng đau thắt từng cơn...

Cô thực sự rất muốn ích kỷ cùng Trịnh Minh Hạo tiếp tục làm bạn bè tốt, đón nhận sự quan tâm chăm sóc của anh. Nhưng cô không thể, đã không đáp lại được điều anh muốn, hà cớ gì bắt anh trả giá cho cái anh không đáng phải trả giá!

Hôm đó, Lăng Lăng cùng Trịnh Minh Hạo ngồi trong nhà ăn cơm Tây, mặt đối mặt, Trịnh Minh Hạo kể cho cô nghe một đoạn chuyện cũ...

Thời Trịnh Minh Hạo học năm ba, đúng là rất ham mê game online.

Trong trò chơi, sau một cuộc thánh chiến đẫm máu, pháp sư tay cầm quyền trượng bạc chỉ còn vài giọt máu, kéo áo bào trắng lạng lẽ đi về phía chân trời thê lương.

Đứng giữa Bích Thiên Huyết, trông xuống những kẻ tranh đoạt chiến lợi phẩm vì sinh tồn, Trịnh Minh Cảm cảm nhận rõ ràng một loại chiến tranh bi thương...

Đây là trò chơi online, là một thế giới ảo còn chân thực hơn bất kỳ thứ gì!

Thoát ra khỏi mạng, Trịnh Minh Hạo mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, chớp chớp đôi mắt khô mồi, hướng tiểu Lý phụ trách quản lý hàng net phát tay hô to: “Tiểu Lý Tử, mang anh chai Coca, anh bù tí máu.”

“Có ngay đây!” Tiểu Lý đưa ly nước chanh đá trên tay cho cô gái ngồi bên xong, lập tức quay về phía Trịnh Minh Hạo ra dấu OK, bước nhanh đi chỗ khác.

Trịnh Minh Hạo vừa định thu hồi tầm mắt thì đột nhiên bị một cảm giác rung động đặc biệt giữ lại.

Anh thấy cô gái đối diện kia chậm rãi lấy ra một miếng khăn giấy, cẩn thận dùng khăn lau những giọt nước đọng trên ly nước chanh, từng chút từng chút, hết sức cẩn thận, nhưng nước mắt trên mặt cô không ngừng tuôn rơi, không ai vì cô mà lau chúng đi.

“Coca đây!” Tiểu Lý kêu to một tiếng, dọa anh thiếu chút đứng tim. Đưa tay đón lấy chai coca, ánh mắt lại bất giác liếc nhìn người con gái đối diện, đây là lần đầu tiên anh thấy một cô gái khóc yên lặng đến thế, không có ngôn ngữ, không có biểu hiện, chỉ có nước mắt lặng lẽ chảy xuôi.

“Cô em này cũng tốt đúng không? Vừa nhìn đã biết con gái nhà lành! Cô ấy tên là Bạch Lăng Lăng, chuyên ngành Điện tử, năm ba.”

“Vây à!”

Nếu nói mỹ nữ, anh đã thấy qua rất nhiều. Lúc mới vô năm nhất Trịnh Minh Hạo đã được hưởng thụ hiệu quả thị giác tuyệt vời kiểu đó, anh cũng giống như mấy nam sinh nhàm chán cùng phòng ngủ, chán đến nỗi tự do rảnh rỗi lên mạng tán tỉnh mấy em gái, đến những nơi như khoa Truyền thông hoặc mấy trường ngoại ngữ sẽ thấy mỹ nữ, nhưng sau này gặp càng nhiều gái đẹp, anh dần cảm thấy không còn thú vị, đề tài tán gẫu quanh quẩn chỉ có chuyện trắng hoa trai gái, những nơi lui tới chẳng gì khác ngoài khu mua sắm, khách sạn, rạp chiếu phim, quán bar.

Chỉ có hai chữ “vô vị”!

Còn không bằng cùng mấy thằng bạn chơi bài, đánh mạt chược.

Thế nhưng, nữ sinh có khí chất thanh tân hôm nay bỗng nhiên lại khiến anh có một loại cảm giác đặc biệt – muốn nói về thứ tình yêu “ngu ngốc”.

Cũng như những nam sinh khác, mỗi sáng bảy giờ đứng chờ cô ấy dưới lầu nhà trọ nữ sinh để cùng đi ăn sáng, buổi tối mười giờ lại đứng dưới lầu nhà trọ nữ sinh mà lưu luyến không rời.

Buổi tối tắt đèn cô ấy sẽ gọi điện thoại cho anh, nói nhớ anh.

Cô sẽ xem anh đá bóng, nhìn anh dẫn bóng mà hò hét cổ vũ.

Cô sẽ đưa anh một chiếc khăn quàng cổ, chống lại mọi giá rét trong mùa đông...

Trịnh Minh Hạo càng nghĩ càng cảm thấy cuộc sống như vậy thật thú vị, có vẻ so với game online còn hay hơn.

Bàn tay to của tiểu Lý hươ hươ trước mắt anh: “Em có số QQ của cô ấy, nếu muốn nói chuyện thì dùng quyền trượng trao đổi nha.”

“Biến! Anh chú muốn biết QQ của cô ấy còn cần nhờ chú sao!”

“Anh Hạo à, không phải em khinh thường anh! Nếu anh có thể theo cô ấy lấy được số QQ, em đem tài khoản game của em cho anh luôn!”

“Chú chống mắt lên mà coi!”

Trịnh Minh Hạo ung dung đứng dậy, kéo ghế đi về phía đối diện, đặt bên người Lăng Lăng, ngồi xuống.

Lần đầu tiên anh phát hiện cảm giác chính mình hóa ra không tồn tại là như vậy, tư thế anh cool là thế, nhưng người ta đến cả một cái liếc mắt cũng không có!

Trịnh Minh Hạo nhìn lướt qua màn hình máy tính của cô, hơi kinh ngạc – cư nhiên là “tuyển tập truyện cười”!

Đọc truyện cười mà khóc, sở thích kiểu gì vậy?!

Trịnh Minh Hạo dùng ngón trỏ gõ gõ lên bàn trước mặt Lăng Lăng, dùng một giọng tự nhận là có chút lời cuốn nói: “Đọc truyện cười đến rơi nước mắt, bạn thật sự cũng rất đặc biệt đó!”

Lăng Lăng lạnh lùng nhìn liếc anh một cái rồi quay đầu tiếp tục đọc truyện.

Anh cảm thấy chán, vừa đứng dậy thì tiếng di động của Lăng Lăng vang lên. Cô thở dài, đành hắng cổ họng rồi mới bắt điện thoại: “Alô?! Mới đó đã nhớ tớ rồi sao?” Giọng điệu của cô nghe thật thoải mái, thật vui vẻ.

“Đi shopping á?!” Cô nhíu mày thực sâu, tay đặt trên con chuột bắt giác đưa lên day day trán, vẻ mặt miễn cưỡng, nhưng giọng trả lời không hề nghe ra một chút khó xử: “Vậy à... Cậu ở trong phòng chờ tớ, tớ về tìm cậu ngay đây.”

Cô vịn bàn máy tính đứng lên, đứng yên trong chốc lát rồi mới chậm rãi rời đi.

Nhìn đôi vai gầy yếu của cô, bước chân hỗn loạn, Trịnh Minh Hạo bỗng nảy sinh ý muốn nâng đỡ cảm xúc của cô, cô trông có vẻ thực sự rất mỏng manh yếu đuối, giống như không thể chịu được một chút thương tổn nào...

“Tự ti hả?” Tiểu Lý không biết từ lúc nào lại xuất hiện bên cạnh, nặng nề vỗ vỗ vai anh.

“Tự ti gì?” Trịnh Minh Hạo lạnh lùng trừng mắt liếc cậu ra một cái, “Anh chỉ đang nghĩ – trạng thái tinh thần cô ấy như vậy mà đi shopping không biết có nguy hiểm đến tính mạng không.”

“Anh Hạo, không phải anh thực tình đấy chứ?”

“Đi! Chú ý đến quyền trọng của anh kìa, anh mẹ nó mất ba đêm liền mới đánh ra nó!”

Tiểu Lý cười cười mờ ám, không nói gì nữa.

Từ hôm đó về sau, Trịnh Minh Hạo không gặp lại cô, đôi khi sau mỗi cuộc “thánh chiến” anh sẽ nhìn sang máy tính đối diện kia, nhớ lại làn váy trắng tinh, mái tóc đen mềm mại, cả bóng dáng mỏng manh kia nữa... Nhưng cũng chỉ là đôi khi mà thôi.

Vài ngày sau, khi anh đang ở ngoài cửa khoa Tin học lại gặp được Lăng Lăng lần nữa, tim đột nhiên bị bóp mạnh.

Cô và cô gái có chút nhu nhược đáng thương ở hàng net hoàn toàn khác nhau.

Khi mới gặp ở hàng net, cô trông thực sự rất yếu đuối, giống như không thể chịu được một chút thương tổn, rất cần người che chở và an ủi...

Hôm nay cô cười ngọt ngào kéo cánh tay một cô gái khác, vừa cười vừa tán gẫu, tóc dài mềm mại bay bay trong gió nhẹ, làn váy dài màu trắng tựa như mưa bụi lượn lờ, dịu dàng nhưng vẫn rất tự tin.

Anh như bị ma ám, tin vào một điều anh chưa bao giờ mấy may tin tưởng trước đây – mới gặp đã yêu, gặp lại say lòng!(*)

Khuya hôm đó, khi Trịnh Minh Hạo đã buồn bực cả đêm ở hàng net trở về phòng ngủ, lão Tam cao to dững mãnh Lý Vi của phòng bọn họ đang ở trên mạng tán gái, anh ta vừa thấy Trịnh Minh Hạo trở về lập tức bày ra vẻ mặt nhìn thấy đáng cứu thế: “A Hạo, cậu trở về rồi, mau giúp tớ thu phục em gái này đi.”

“Tớ hôm nay bực bội trong người, cậu đi tìm Đào Tử đi.”

“Đào Tử bị đồng lương của nó tìm được kéo đi phòng tự học rồi. Cậu bực bội chuyện gì?”

Trịnh Minh Hạo đặt mình lên giường, nhớ tới quyền trượng bạc anh gian nan khổ ải mới đánh ra được trong trò chơi, tim vẫn còn nhói nhói đau. “Tam ca, cậu có tin tình yêu sét đánh không?”

“Tin! Nhưng tớ càng tin... tình một đêm hơn!”

“Shit! Chất lượng giáo dục của sinh viên lớp cậu có không vậy?” Trịnh Minh Hạo chửi thề một tiếng, xoay người, từ trong túi quần lấy ra một dây số, trong đầu lại hiện lên nụ cười xinh đẹp dịu dàng của cô, anh nghĩ lúc cô khóc rất đẹp, không thể tưởng tượng nổi khi cô cười còn đẹp hơn!

Nhớ lại đôi vai gầy yếu của cô, bước chân hỗn loạn và cuối cùng là nụ cười xinh đẹp dịu dàng, anh không khỏi cảm thán: “Cậu chưa từng gặp cô ấy, nhìn thấy cô ấy cậu sẽ hiểu được cái gì là tình yêu sét đánh...”

Lão Nhị đang nằm trên giường đọc sách hết hồn ngồi dậy, trợn tròn mắt nhìn anh: “A Hạo, quá nửa đêm rồi, cậu nói tiếng người đi, được không?”

“Được! Hôm nay tớ đã đem quyền trượng đổi lấy số QQ của một nữ sinh.”

Một tiếng rầm vang lên, lão Tứ Cao Nguyên này giờ vẫn nằm tầng trên bỗng nhiên hiện thân tại đồng bằng, đứng dậy phủi phủi đất trên người.

“Tứ ca, hôm nay cậu luyện được công phu gì vậy? Di hình hoán ảnh hả?”

Lão Tứ Cao Nguyên nghiêng rặng nghiêng lợi xoa cánh tay. “Rảnh rồi sinh nông nổi đi đùa kiểu này, cũng may tớ thân thủ linh hoạt...”

“Tớ nói thật đấy.”

“Gi!!”

Trịnh Minh Hạo còn chưa kịp hiểu ra tiếng huýt chói tai kia là vì chuyện gì, chợt nghe Cao Nguyên nói: “Tớ với Tương Lâm rất cuộc cũng có hi vọng!”

Lý Vi đang trên mạng tán gái còn không quên bổ sung thêm chút thuyết minh: “Nữ sinh ngành mình rất cuộc cũng chịu để mắt nhìn đến tớ!”

Trịnh Minh Hạo nhíu mày nhìn số QQ trong tay: “Cô ấy... cô ấy với tớ có quan hệ chắc chắn sao?”

Không ai trả lời anh!

Một thời gian sau, trong khi các bạn cùng phòng anh nhiệt huyết sôi sục ngồi bàn luận làm thế nào phân chia mỹ nữ các ngành, trong lòng Trịnh Minh Hạo chỉ mắc mứu một câu hỏi: Tại sao cô ấy lại từ chối add anh vào danh sách bạn bè?

“Mình học ngành Tin học trường đại học T, có thể chat với nhau không, làm quen nhé?”

Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời cho đến nay anh nói chuyện uyển chuyển như thế, kết quả bị từ chối ba lần, thậm chí ngay cả một chữ cũng không hồi âm!

Anh đành phải đem tên họ ra, thể hiện thành ý: “Giới thiệu một chút, mình tên là Trịnh Minh Hạo khoa Tin học.”

Lần này có hồi đáp một câu: “Không biết! Làm ơn đừng quấy rầy!”

“Bạch Lãng Lãng”, cái tên này anh nhớ kỹ, thực sự có cá tính!

(*) Câu này nguyên gốc là “Nhất kiến chung tình, tái kiến khuynh tâm”, nhưng mình không thích để Hán Việt nên tạm dịch sang tiếng Việt như trên ^^

Sáng sớm hôm sau, chưa đến tám giờ Trịnh Minh Hạo đã rời khỏi giường mặc quần áo, một chuyện trăm năm hiếm thấy, Cao Nguyên nằm giường trên cầm đồng hồ báo thức nhìn thoáng qua, nửa tỉnh nửa mơ hỏi: “Cậu nửa đêm nửa hôm lặn qua lặn lại cái gì vậy?”

“Tớ đến lớp.”

“Shit!” Anh ta rống to: “Cậu bệnh nặng rồi!”

“Cậu lo ngủ phần cậu đi!”

Đối với một người chưa bao giờ rời khỏi giường trước giờ ăn trưa như Trịnh Minh Hạo mà nói, tám giờ đi học đương nhiên là chuyện nghìn lẻ một đêm(*)!

Anh sở dĩ dậy sớm như vậy là vì muốn đến phòng lưu trữ hồ sơ xem xem Bạch Lăng Lăng là thần thánh phương nào!

Sau nhiều phen lật tới lật lui, anh cuối cùng cũng tìm được hồ sơ của Bạch Lăng Lăng trong phòng lưu trữ hồ sơ của khoa Điện đại học T, trước đây cô tên là Sử Lăng Lăng, lên trung học, hồ sơ học sinh chuyển đến tỉnh Sơn Đông, đổi tên thành Bạch Lăng Lăng. Trong mục thành viên gia đình chỉ có tên của mẹ cô, họ Bạch.

Không có cha đại khái có ba khả năng, nhưng đến trung học mới sửa thành họ mẹ, khả năng chỉ có một: ba mẹ cô vô cùng hận nhau mà ly hôn.

Lật lại trang đầu xem ảnh chụp, anh dùng ngón tay che đi nụ cười xinh đẹp của cô, mới nhận ra trong ánh mắt cô là lạnh lùng vĩnh cửu.

Có những người dù ở cùng bao nhiêu năm vẫn không có cách nào hiểu biết, có những người chỉ trong nháy mắt đã có thể nhìn thấu.

Trịnh Minh Hạo thực sự trong nháy mắt đã có thể nhìn thấu cô, anh biết cô là loại người đem nụ cười cho người bên cạnh, đem cô đơn tịch mịch giữ lại cho chính mình. Cô sẽ ở trong thời điểm đau khổ nhất mà vẫn giả vờ như không sao cả, cùng bạn bè đi shopping, cũng không muốn những khi rơi lệ có người ở bên chăm sóc, giúp cô lau khô nước mắt, an ủi cô.

Nhưng cô, khi còn chưa kịp biết tình cảm thâm thiết của anh thì đã lựa chọn bạn thân nhất của anh, Ưông Đào.

Với Trịnh Minh Hạo, ngày cứ thế trôi qua, game cứ thế chơi như thường lệ.

Thiếu mất ngân lượng có khả năng nhanh chóng tiếp máu và tấn công mạnh nhất, cũng giống như kiếm khách mà không có kiếm sắc, chờ đợi pháp sư chính là cái chết oanh liệt. Nhìn kẻ khác giẫm đạp lên thì thể pháp sư, điên cuồng cướp lấy trang bị hấn vát và đánh ra, Trịnh Minh Hạo lần đầu tiên ném phải mùi vị thất bại.

Anh hiểu được, đây là quy tắc trong thế giới game, người có thể rời đi lúc thắng lợi, để lại tôn nghiêm cho người chết, nhưng người vĩnh viễn đừng nên vọng tưởng người khác sẽ lưu lại tôn nghiêm cho người.

Nhưng anh không hiểu, vì có gì tình bạn cũng như vậy, anh có thể ngầm đồng ý để cho bạn chí cốt theo đuổi cô gái mình yêu mến, nhưng bạn của anh lại không thể trong lúc hưởng thụ tình yêu ngọt ngào đừng giẫm đạp lên tình yêu đã chôn vùi của anh.

Đêm hè phiền muộn, khói thuốc tràn ngập phòng ngủ.

Trịnh Minh Hạo và các bạn cùng phòng Lý Vi, Cao Nguyên, Nam Lục, hừng hực sát phạt nhau trên bàn mặt chược, Ưông Đào ngồi lì trên giường Trịnh Minh Hạo, cầm điện thoại buồn lờn ngon tiếng ngọt không dứt với Lăng Lăng, vẽ ra tương lai tươi sáng của bọn họ.

Lý Vi thực sự buồn nôn không chịu được nữa, đập Uông Đào một phát: “Cậu đừng có sến vậy được không, tớ van cậu ra dáng nam nhi giùm đi!”

Uông Đào mặt mày hạnh phúc mỉm cười đáp lại anh ta.

“Nói nhiều mấy lời vớ vẩn ấy làm gì chứ! Cậu chỉ cần dẫn cô ấy đi tìm một phòng rồi chậm rãi mà tâm sự!”

Trịnh Minh Hạo vươn tay sờ sờ bao thuốc lá, đã hết từ lâu, cũng giống như trái tim anh đã sớm trống rỗng.

Lý Vi nhìn anh. “A Hạo, cậu trước đây chỉ hút chơi thôi, sao dạo này lại nghiện thuốc càng ngày càng nặng thế hả?”

“Ngày qua ngày mỗi lúc một chán.”

“Tớ thấy em hoa khôi khoa Quản trị kinh doanh kia rất là nhiệt tình nha.”

“Hoa khôi?!” Trịnh Minh Hạo nghĩ mất nửa ngày mà đầu óc vẫn trống không: “Cô nào vậy?”

“Tên Trương Tâm Di, hôm qua còn đến sân bóng cổ vũ cho cậu đó.”

Cao Nguyên nhìn vẻ mặt mờ mịt của anh, cố tình gợi ý một chút: “Chính là em mặc váy ngắn á.”

Trịnh Minh Hạo đang cố gắng nhớ lại xem hôm qua đứng ngoài rìa sân bóng ngoài Bạch Lãng Lãng ra còn có cô gái nào không, chợt nghe thấy Uông Đào kinh ngạc hỏi: “Đây không phải số QQ của Bạch Lãng Lãng sao? A Hạo, làm sao cậu có được QQ của cô ấy vậy?”

Trong phòng ngủ yên lặng dị thường.

Trịnh Minh Hạo không cần ngẩng đầu cũng vẫn có thể cảm giác được sự kinh ngạc của mấy tên ngồi chung quanh.

“Không nhớ rõ thuận miệng hỏi khi nào nữa, coi như rác nên làm mất từ lâu rồi.” Anh thuận miệng trả lời lấy lệ.

“Vậy à!”

Uông Đào không hỏi gì nữa, dọn dẹp trên giường một chút rồi ngủ.

Trịnh Minh Hạo làm như không có chuyện gì tiếp tục ra bài, Lý Vi nhìn Trịnh Minh Hạo, cố ý vô tình cảm thán: “Haiz! Ôi tình yêu, thật là mẹ nó nghiệp chướng!”

Cao Nguyên thuận miệng tiếp một câu: “Haiz! Ôi phụ nữ, thật là mẹ nó tai họa!”

Trịnh Minh Hạo trừng mắt liếc bọn họ một cái, lạnh lùng nói: “Hai tụi bay mỗi đứa ít tạo nghiệp đi một chút, thế giới tất hòa bình!”

.....

Chơi một mạch đến rạng sáng, Trịnh Minh Hạo thua cháy túi không còn một xu thì cả đám mới tan.

Anh một mình ngồi trên thềm cửa sổ ngoài hành lang hóng gió lạnh, nhìn thế giới u ám mờ mịt dần dần sáng lên.

Bỗng nhiên, một liều thuốc vừa châm xuất hiện trước mắt anh.

“Không phải nói chơi chán rồi sao?” Lý Vi hỏi.

Trịnh Minh Hạo trầm mặc nhận lấy liều thuốc, hút một hơi thật sâu, vị ni-cô-tin nồng đậm chảy xuôi vào cơ thể, vờn quanh cõi lòng trống rỗng, lấp đầy sự trống trải trong máu.

Không lâu trước đây, khi Uông Đào cùng Lãng Lãng vừa mới bắt đầu, Lý Vi cao hứng hỏi Trịnh Minh Hạo: “Cậu với em QQ xinh đẹp tới đâu rồi?” Anh nhìn liếc qua Uông Đào vẻ mặt tò mò, thần nhiên nói: “Chơi chán rồi.”

Mọi người trong phòng ngủ hẳn nhiên cười một trận, không ai nhắc lại chuyện này nữa.

“Tại sao cậu không nói rõ với Đào Tử?” Lý Vi hỏi.

“Bạch Lãng Lãng cũng không phải bạn gái tớ, tớ dựa vào đâu mà không cho cậu ấy theo đuổi?” Kỳ thật điều quan trọng nhất là, anh cứ tưởng Bạch Lãng Lãng trong lòng đã có người khác, tuyệt đối sẽ không chấp nhận Ông Đào. Không ngờ, tất cả đều ngoài dự đoán của mọi người.

Lý Vi ôm vai Trịnh Minh Hạo. “Ít nhất có thể cạnh tranh công bằng.”

“Quên đi! Với tình tình của tớ, Bạch Lãng Lãng căn bản thấy tớ rất chướng mắt.” Anh biết, cô thích dạng người như Ông Đào, ổn trọng, kiên định, tiến thủ. Anh cũng rất thích, nhưng đáng tiếc tính anh không như vậy.

“Thật không?”

“Tớ hỏi cô ấy có em gái hay không, giới thiệu cho tớ làm bạn gái...”

“Cô ấy nói thế nào?”

“Cô ấy nói: Trịnh Minh Hạo, đừng nói em không có em gái, cho dù có em cũng không đem nó ném vào hồ lửa.”

“Ặc!” Lý mỉm cười. “Đôi mắt của Bạch Lãng Lãng rất đẹp, nhưng mắt nhìn người tại sao lại kém thế chứ?”

Trịnh Minh Hạo cũng cười. “Mắt cô ấy không phải kém! Căn bản là cô ấy không có mắt.”

Nghe đến đây, Lãng Lãng rốt cuộc không nhịn được nữa, nói: “Anh đừng nói nữa!”

“Chúng ta...” Cô muốn nói: “Chúng ta sau này không cần gặp nhau nữa.” Lời đã dâng đến bên môi nhưng không thể thốt ra. Một dòng nước mắt chảy xuống.

Lãng Lãng xoay mặt che đi, lại thấy Trịnh Minh Hạo cầm một miếng khăn giấy đưa đến trước mắt cô. “Chỉ là biết anh thích em thôi mà, đâu cần phải kích động đến vậy chứ!”

Lời nói bị anh nói ra với ngữ điệu giấu diếm buồn thương như vậy, càng khiến lòng cô đau đớn.

“Tại sao không nói cho em biết?” Cô cố hết sức ổn định hô hấp, lời nói ra vẫn còn rung rung.

“Nói em biết? Em có thể chấp nhận anh sao?”

“Ít nhất em có thể chia tay với Ông Đào sớm hơn một chút.”

“Anh chỉ muốn biết...” Anh chụp lấy tay cô, bao vây trong lòng bàn tay nóng bỏng của mình: “Em có thể chấp nhận anh không?”

“...” Cô dùng hết sức rút tay về – đây là câu trả lời của cô.

“Vì sao? Chúng ta đã làm bạn bè lâu đến thế, anh đối với em thế nào chắc em cũng biết rõ, tại sao em có thể cho Ông Đào cơ hội mà lại không cho anh cơ hội?”

“Em đã bỏ lỡ một lần, em không thể sai lầm một lần nữa.” Cô đã từng tổn thương Ông Đào, cô không thể lại làm tổn thương Trịnh Minh Hạo.

“Anh với cậu ta không giống nhau, so với cậu ấy anh hiểu em hơn, anh biết em cần gì, anh biết làm thế nào để em được vui vẻ.”

“Anh cũng biết trong lòng em đã yêu người khác rồi!!!”

Ánh mắt cao ngạo của Trịnh Minh Hạo trở nên ảm đạm. “Vậy thì sao? Tất cả đều đã trôi qua, em không thể cả đời sống trong hồi tưởng.”

“Em chưa từng.” Thời điểm này, cô không thể giấu diếm anh thêm nữa, để làm cho anh hết hy vọng, cô quyết định thẳng thắn thành thực nói với anh tất cả. “Bọn em lại cùng với nhau...”

Trịnh Minh Hạo giận dữ bắt lấy tay cô, mười ngón tay bao lấy cổ tay cô thật chặt: “Không thể nào, cho đến giờ anh vẫn chưa từng thấy anh ta!”

“Em cũng chưa bao giờ gặp anh ấy. Chúng em yêu qua mạng...”

“Shit!” Trịnh Minh Hạo chửi thề một tiếng. “Em có làm không vậy?!”

“Em biết chuyện của mình không thực tế. Em cũng từng thử từ bỏ quên đi, đem anh ấy cho vào blacklist. Nhưng hôm bảo vệ tốt nghiệp đó, anh ấy lại add em... Em căn bản không từ bỏ được, dù đếm bao nhiêu lần số ô vuông trên rèm cửa, em cũng không thể nào quên được anh ấy!”

“Nếu yêu anh ta như vậy, tại sao bọn em không gặp mặt nhau?”

“Anh ấy ở Mỹ.” Cô ngừng một chút, nói: “Anh ấy có giấc mơ của mình, em không muốn anh ấy vì em mà từ bỏ thứ anh ấy kiên trì theo đuổi.”

Bàn tay anh cầm cổ tay cô dần nói lỏng rồi buông ra: “Là cái nhà khoa học biết viết hai chữ “lý tưởng” kia ư?”

“Em xin lỗi, hôm nay em không nên nói anh như thế!” Nếu sớm biết Trịnh Minh Hạo thích cô, cô nhất định sẽ không nói lời tổn thương người khác như vậy.

“Em đối với anh ta chỉ là một dạng ham mê, giống như trước kia anh ham mê game online.”

“Em biết!” Biết rõ sẽ đâm người ta bị thương, Lăng Lăng vẫn cố ý nói ra: “Nhưng em yêu anh ấy...”

Trịnh Minh Hạo nghe vậy, quay mặt đi, hai nắm tay nắm chặt. Cô không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được những lời này làm anh tổn thương sâu đến bao nhiêu.

Nhưng cô phải làm như thế, cô không thể cho anh cái anh muốn, ngay cả hy vọng cũng không thể cho.

Cô không dám nhìn về mặt Trịnh Minh Hạo nữa, quay đầu nhìn ra con đường nhựa xam xám tang thương ngoài cửa sổ. “Sau này... chúng ta không cần gặp lại nhau.”

“Em!”

“Em đi trước đây!”

Khi cô đứng lên, Trịnh Minh Hạo chắn trước mặt cô: “Ngay cả làm bạn cũng không được sao?”

“Chờ anh gặp được một người con gái khác có thể khiến anh rung động, chúng ta sẽ lại làm bạn bè...”

Lúc Lăng Lăng rời đi không có quay đầu lại, mặc dù cô rất muốn quay đầu nhìn về mặt của Trịnh Minh Hạo, muốn biết liệu anh có đau lòng lắm không!

(*) Ý là “chuyện khó tin”.

11. Chương 21-22

Lúc Lăng Lăng quay về phòng ngủ, trong phòng tụ tập rất nhiều nữ sinh ngành Tin học, đang sôi nổi thảo luận chuyện trận bóng vừa rồi.

Cô khách khí chào họ một tiếng rồi đi thẳng đến trước máy tính ấn nút khởi động.

Trong lúc chờ máy khởi động, Lăng Lăng nghe một giọng nữ xa lạ nói: “Dẫn 2:0 rồi mà còn thua, thật là tức chết mà!”

“Trịnh Minh Hạo rốt cuộc bị làm sao vậy? Đây chính là trận chung kết, sao cậu ta lại có thể bỏ đi giữa trận đấu chứ!”

“Tớ thấy Lý Vi hô cậu ấy bắt điện thoại, cậu ấy nhận điện thoại xong liền bỏ đi...”

“Nhất định là có chuyện gì quan trọng lắm.”

Lăng Lăng rút cuộc hiểu được đằng sau vẻ ung dung của Trịnh Minh Hạo che giấu một tình yêu say đắm biết bao nhiêu, bao nhiêu trả giá không nói thành lời, nhưng cô đáp lại anh hóa ra chỉ có tổn thương vô tình!

Nhất thời xúc động, cô bỏ con chuột trong tay xuống, nhanh chóng lấy điện thoại ra... Bấm được một nửa dãy số, cô dừng lại.

Cô gọi điện liệu có thể nói được gì, hỏi anh có buồn không ư? Hay là nói cô không muốn mất đi một người bạn như anh...

Cô buông điện thoại, càng hiểu về anh càng đau lòng, lại càng không muốn tra tấn anh thêm nữa.

QQ vừa tự động đăng nhập đã có một tin nhắn chuyển đến: “Em có đó không?”

Lăng Lăng đang buồn rười rượi, gặp được anh, nỗi buồn rốt cuộc không thể kiềm nén nữa, suy nghĩ rối loạn căn bản khiến cô không khống chế được ngón tay: “Tại sao, tại sao vận mệnh lại đối xử với em vậy chứ?! Em không cam tâm, không cam tâm! Em không có làm gì sai, dựa vào đâu mà đối xử với em như thế!”

“Xảy ra chuyện gì vậy em?”

“Một người bạn có quan hệ rất tốt với em bỗng nói yêu em.”

Anh lập tức hỏi: “Em trả lời cậu ta ra sao?”

“Chúng ta sau này không cần gặp lại nhau.”

“Tại sao?”

‘Bởi vì anh, bởi vì ngoài anh ra em không thể tiếp nhận được người nào khác’. Cô không thể thốt ra những lời ấy, chỉ có thể hàm hồ trả lời: “Bọn em không hợp nhau, anh ấy không phải loại người em thích!”

“Anh có thể hỏi em tại sao cả gặp mặt nhau cũng không được không?”

“Em không thể để cho trái tim anh ấy hy vọng, em không muốn anh ấy lãng phí thời gian, lãng phí tình cảm vào em.” Thấy anh không trả lời, cô thử thăm dò hỏi: “Em làm sai sao?”

“Sự thiện lương của em... có đôi khi rất tàn nhẫn!”

Nhìn những lời này xuất hiện trên màn hình, đầu cô nóng lên, mắt lý trí gõ một câu: “Thiện lương của anh mới là tàn nhẫn nhất!”

Nhiều khi, cô rất hận sự tàn nhẫn của anh.

Anh đối với cô không xa không gần, không lạnh không nóng, đôi khi anh dường như vô tình nói một câu khiến cô cảm nhận được thâm tình, có khi anh lại trầm mặc hồi lâu, nhàn nhạt giống như bạn bè bình thường. Cô rất muốn biết, có phải anh đã từ bỏ rung động thuở ban đầu, đơn thuần muốn làm bạn với cô? Hay là vẫn như cô, không dứt bỏ được phần tình cảm này, không thể dè nén. Nhưng anh cứ luôn luôn khiến cô không thể đoán ra.

Phỏng đoán mập mờ không rõ này khiến Lăng Lăng vốn đã mâu thuẫn rồi bởi càng thêm khó xử, khiến cô lúc muốn cự tuyệt lại không thể nào cự tuyệt, khiến cô lúc muốn chấp nhận lại không thể nào chấp nhận.

“Anh xin lỗi, anh lỡ lời!” Thấy cô nóng giận, anh vội xin lỗi.

Cô vẫn chưa nguôi giận, hung hăng gõ bàn phím: “Anh nói rõ cho em, anh rốt cuộc có ý gì? Đến tột cùng anh coi em là cái gì?!”

“Anh là bạn của em, không phải bạn cậu ta. Trong lúc anh rơi xuống đáy, là em đã giữ anh lại, lúc này anh chỉ muốn giúp em, khiến em có thể tự tin mà đối mặt với chính mình, đối mặt với tình cảm của em.”

Lăng Lăng không biết nói gì để đáp lại, tuyệt vọng nhìn những dòng chữ rỉ máu trên màn hình máy tính.

Hóa ra anh chỉ hành động như một người bạn của cô, rung động trước kia đã sớm bị chôn vùi trong dĩ vãng.

Anh giúp cô tìm giáo viên hướng dẫn, cổ vũ cô, nâng đỡ cô, đều chỉ vì cô đã từng giúp anh.

Cô cười chua xót, ngẩng đầu ngăn không cho nước mắt chảy xuống!

“Em gặp giáo viên hướng dẫn chưa?” Anh hỏi.

“Rồi!” Nhắc tới chủ đề này, Lãng Lãng hít vào một hơi, cố hết sức không để lộ ra nỗi buồn trong những dòng chữ: “Anh với Dương Lam Hàng quan hệ tốt lắm hả? Làm thế nào hẳn chịu nể mặt anh vậy?”

“Không phải, một người bạn của anh có quan hệ rất tốt với anh ta.”

“Khéo vậy sao?!”

Vĩnh viễn có xa không: “Cũng không phải khéo! Đúng rồi, con người anh ta thế nào? Làm việc với nhau tốt chứ?”

“Em bí mật nói anh biết nhé, anh nhất định không được kể với người khác... Con người này bề ngoài làm ra vẻ đạo mạo nhưng nội tâm thì vừa âm u vừa gian trá.”

“Anh thật khâm phục con mắt thấu suốt của em!”

“Hắn ta cứ nhiên dấm tiết lộ đề thi với em, đây không phải việc một thầy giáo liêm khiết nên làm đúng không?”

Vĩnh viễn có xa không: “Anh nghĩ, việc anh ta tiết lộ đề thi cho em không liên can gì đến nhân phẩm, có thể là anh ta đánh giá cao em. Ở nước ngoài, đại học là nơi có tính học thuật, giáo viên có quyền lựa chọn sinh viên mình thích, ngay cả quyền miễn thi cũng có. Hơn nữa so với kết quả thi cử, họ càng coi trọng năng lực thực sự của sinh viên hơn.”

“Thật sao?”

“Người dạy sinh viên là giáo viên, không phải đại học T, lại càng không phải là Bộ Giáo dục! Làm nghiên cứu không cần một thiên tài phòng thí nghiệm, mà cần người siêng năng hiếu học, có nghị lực, có quyết tâm bền chí, quan trọng nhất là, có năng lực biểu đạt tốt, cũng như năng lực giao tiếp với người khác – nhưng điểm này em đều có được.”

“Ặc! Có chuyện này sao!”

...

Anh nói chuyện với cô cho đến khuya.

Hơn bảy giờ tối, Lãng Lãng mới luyến tiếc thoát khỏi mạng, một mình đi siêu thị. Một khi thoát khỏi Internet, cô tựa như một người bị cả thế giới vứt bỏ, vô hồn tùy tay cầm lên một món đồ ăn màu sắc sặc sỡ.

“Bạch Lãng Lãng!” Một tiếng gọi rất nhẹ, trong phút chốc trở nên thật quý giá.

Cô quay đầu, không ngờ lại thấy một người mình không muốn thấy nhất – Dương Lam Hàng.

“Chào thầy ạ!”

Lãng Lãng cất tiếng chào, đẩy một xe toàn đồ ăn vặt thất thủ đi ngang qua cạnh anh ta, không ngờ Dương Lam Hàng gọi cô lại: “Em ăn tối chưa?”

“Em ăn rồi ạ!”

“Tôi vẫn chưa ăn, em có muốn cùng nhau ăn chút gì không? Vừa hay tôi cũng đang muốn tìm hiểu một chút tình hình cụ thể của em.”

“A!” Cũng may Lãng Lãng không đến nỗi quá ngu, nhanh chân nói: “Em đã sớm muốn mời thầy ăn cơm, nhưng sợ thầy bận rộn nên ngại mở lời ạ.”

Dương Lam Hàng nghe thấy lời mời của cô, hơi giật mình, lập tức cười nhẹ: “Vây đi thôi, tôi biết một nhà hàng cơm Tây cũng ngon lắm!”

“Được ạ! Thầy thích là tốt rồi!” Cô cười theo cứng gắc, hai chân muốn nhũn cả ra.

Nhà hàng cơm Tây? Không cần giết cô như vậy chứ!

Cô sờ sờ ví tiền dẹp lép, tiền mặt không nhiều lắm, trong lòng thầm cầu nguyện nhà hàng kia chấp nhận quẹt thẻ.

“Để tôi giúp em.” Dương Lam Hàng không đợi cô trả lời, kéo lấy xe đẩy trong tay cô, đi về phía quầy thu ngân.

Lặng Lặng bước nhanh đi theo, đang định trả tiền thì anh ta đã nhanh gọn lấy ra thẻ tín dụng, giúp cô thanh toán. Trong lúc xếp hàng hóa, anh ta không cần nhờ thu ngân, tự mình bỏ từng món đồ vào túi nilon, trước khi cho vào đều xem qua toàn bộ một lượt.

Thói quen quái gì đây nữa!

Làm ơn tha thứ cho cô luôn khinh bỉ anh ta, nhưng anh ta thực sự kỳ quái à! Đi siêu thị cái gì cũng chưa mua, còn túm lấy cô bắt mời cơm – tuy rằng chính cô chủ động mời, nhưng anh ta ít ra cũng nên khéo léo từ chối một chút chứ!

Ra khỏi siêu thị, Dương Lam Hàng nhắc lấy đồ đạc, đi đến trước một chiếc Jetta còn khá mới, đầu tiên kéo cửa để Lặng Lặng ngồi vào xe, sau đó đem đồ bỏ lên ghế sau rồi chính mình mới lên xe.

“Xe thầy tốt lắm!” Cô tuyệt đối không nói xạo, giáo viên trẻ như vậy mà đã có thể nuôi xe hơi là khá lắm rồi.

“Thật không?” Anh ta nghi hoặc nhìn bài trí trong xe, vẻ mặt như là đang nghiên cứu, loại xe kém như vậy có chỗ nào tốt đâu ta?

Cô ngượng ngùng gật gật đầu, lặng lẽ le lưỡi, xem ra nói bậy rồi!

Sau này có một hôm, Lặng Lặng ở cửa khu mua sắm thấy Dương Lam Hàng bước ra từ một chiếc xe bên đường, mới hiểu được vẻ mặt nghi ngờ này của Dương Lam Hàng là có ý gì – “Tôi còn chưa đủ khiêm tốn sao?!”

Suốt đường đi, Lặng Lặng không dám nói năng lung tung, giữ vững nguyên tắc im lặng là vàng!

Dương Lam Hàng dường như cảm thấy không khí có phần cứng nhắc, thuận miệng hỏi: “Em năm nay bao nhiêu tuổi?”

Câu hỏi rất có chiều sâu. “22 ạ.”

“Bình thường em thích làm gì?”

“Lên mạng, đọc sách, nghe nhạc ạ.”

“Em thích thể thao không? Chăng hạn đá bóng...”

Cô nhin cảm giác muốn ngáp, lơ dểnh trả lời: “Tiểu não em có chút vấn đề, hễ là cái gì tròn tròn em đều không điều khiển được.”

“Hả? Nói vậy chắc em chơi cầu lông cũng khá nhỉ?”

“Cầu lông không phải hình tròn sao ạ?” Lời vừa vọt ra khỏi miệng, cô thấy Dương Lam Hàng khóe miệng co rúm một chút, không có biểu hiện gì, lập tức cô ý thức được mình vừa thất lễ liền ngoan ngoãn ngồi yên, cúi đầu chờ đợi thầy giáo phê bình.

“Em thường làm gì trên mạng?” Anh ta thay đổi đề tài.

Lần này cô tỏ thái độ nghiêm chỉnh, thành thật trả lời: “Dạ, xem tin tức, tìm tư liệu, thỉnh thoảng theo dõi một chút tình hình phát triển Internet.”

Trả lời chuẩn như sinh viên chăm ngoan nha!

Lặng Lặng đương đắc chí thì nghe thấy Dương Lam Hàng nói: “Việc Trung Quốc dỡ bỏ liên hệ tỷ giá giữa đồng nhân dân tệ và đô-la Mỹ, em thấy thế nào?”

Cô suýt chút nữa buộc miệng hỏi: “Bỏ khi nào vậy?”

Cô len lén liếc mắt nhìn Dương Lam Hàng đang mỉm cười với mình, giả vờ như hơi đăm chiêu nói: “Quan hệ Trung-Mỹ càng ngày càng nóng.”

Anh ta im lặng một hồi, lại đổi chủ đề: “Bình thường em thích đọc sách gì?”

Cô trả lời thật cẩn thận: “Văn học ạ.”

“Em thích tác giả nào?”

“Lỗ Tấn. Văn của ông ấy ý tứ thâm thúy, ngoài lạnh trong nóng, các tác gia hiện đại của Trung Quốc không người nào có thể so được với ông. Tuy vậy, quá ít người thời nay có thể đọc hiểu triết lý của ông ấy!”

“Đúng không? Tôi cảm thấy văn của ông ta giống như dao nhọn, từng câu từng chữ đều đâm cho người ta máu chảy đầm đìa.”

Cô thích chủ đề này, cuối cùng hai người cũng tìm được tiếng nói chung. “Con người thời đại đó rất lạnh nhạt, nhất định phải có tài năng văn chương mang máu và nước mắt như vậy thức tỉnh họ.”

“Không chỉ con người thời đại đó...” Lúc đèn đỏ, anh ta nhẹ nhàng quay sang, mỉm cười với cô nói: “Tôi mười sáu tuổi đã đi học ở Mỹ nên hiểu biết rất ít về văn học và lịch sử Trung Quốc. Tôi luôn tin rằng: Khoa học không có biên giới... mãi cho đến một ngày, tôi vì tò mò mà mở xem một cuốn sách của Lỗ Tấn.”

Lặng Lặng không nói gì, chăm chú nhìn anh ta, chờ anh ta nói tiếp.

“Lúc đọc “Nhật ký người điên”, tôi thật sự sợ hãi. Lúc ấy tôi nghĩ, tại sao có...” Anh ta tạm ngừng một chút, tiếp đó nói: “Có người thích chữ nghĩa thô tục như vậy!”

“Văn của ông ấy không thô tục.”

“Đúng vậy, là tôi đã rất nông cạn. Sau đó có một thời gian, tôi rất dấn đo, cha mẹ rất hy vọng tôi về nước làm việc, nhưng tôi lại không bỏ được thành quả nghiên cứu của mình. Một hôm, tôi lại mở ra tập “Bàng hoàng” của Lỗ Tấn tiên sinh... Văn chương của ông ấy khiến tôi nhìn thấy rõ hàng trăm năm nhục nhã của Trung Quốc, nhớ rõ một ký ức không thể nào quên. Tôi đọc sách ông ấy xong, không còn do dự, tôi không màng đến sự phản đối của giáo sư, đem thành quả nghiên cứu quan trọng nhất của mình công bố trên tạp chí khoa học.” Anh ta nhìn ánh mắt của cô, thản nhiên nói với cô: “Thành quả vất vả của tôi nếu không thể mang về Trung Quốc thì cũng không để lại cho nước Mỹ.”

Cô không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, hỏi: “Cũng vì lý do này mà thầy quyết định về nước sao?”

“Cũng không hoàn toàn. Kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác...”

Đèn xanh bật sáng, anh ta chuyên chú lái xe, không nói nữa.

Cô bắt giác bị lạc trong bóng lưng thẳng tắp của anh ta, đường cong hoàn mỹ kia bày ra trước mắt cô một tư thái cao ngạo bất khuất.

Cô bỗng nhiên rất muốn được nhìn qua dáng vẻ của người ấy, nếu anh cũng có một phần thanh cao cùng cao ngạo như vậy thì thật tốt biết mấy...

“Em còn có vấn đề gì cần tôi giúp không? Nếu có cứ việc nói.” Giọng nói của Dương Lam Hàng rất dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến cô cảm thấy toàn thân như bị điện giật.

Cô âm thầm xoa xoa cánh tay. “Cảm ơn thầy Dương, em không có chuyện gì cần phiền thầy đâu ạ!”

“Em lưu số điện thoại của tôi đi, có việc gì có thể gọi cho tôi.”

“Ồ!”

Cô lấy di động từ trong túi ra, khởi động máy, toan lưu số điện thoại anh ta.

Di động vừa khởi động xong, trên màn hình đã hiện lên thông báo SMS mới. Ngón tay cô run run, mở ra tin nhắn:

“Anh hiểu em khó xử, cũng hiểu được nếu có anh ta thì em không thể tiếp nhận anh. Anh có thể cho em thời gian, để em chuyên tâm ôn thi thạc sĩ, để em tận hưởng niềm vui mình hằng khao khát! Em hãy nhớ

kỹ: Chúng ta vẫn là bạn! Bất kỳ lúc nào em cần đến anh, chỉ cần xoay người là có thể nhìn thấy anh... Nếu có một ngày, em thoát khỏi tình cảm hư ảo này, hãy nhớ gọi điện cho anh, điện thoại anh luôn mở suốt hai mươi tư giờ vì em...”

Những lời này thực sự khiến Lãng Lãng tan nát cõi lòng.

Đêm yên tĩnh, xe chậm rãi chạy trên đường lớn, Lãng Lãng ngơ ngẩn cầm di động, nước mắt nóng hổi rơi trên màn hình điện thoại – vì người đã bị cô làm tổn thương sâu sắc kia lại cũng là người sẵn lòng làm cho cô vui vẻ hạnh phúc!

Đêm cô quạnh, Dương Lam Hàng yên lặng nhìn người con gái ngồi bên gần trong gang tấc.

Anh từng rất muốn nhìn xem dung mạo của cô, rất muốn ở bên cô những khi vui vẻ lẫn khổ đau.

Anh từng nghĩ cho dù cô không yêu anh, chỉ cần có thể ở cạnh cô, anh cũng thỏa nguyện.

Nhưng giờ phút này, khi anh nhìn thấy những giọt lệ trong suốt chảy xuống trước mắt mình, từng giọt từng giọt khiến tim anh bồng rập...

Bởi anh biết, chúng là vì một người con trai khác!

Anh cười khổ nhìn ra ngoài cửa xe, sao băng phía chân trời xa vẽ nên một đường cong đẹp đẽ.

Vĩnh viễn có xa không?

Rất gần, gần trong gang tấc!

Anh vượt Thái Bình Dương trở về, chỉ vì muốn cô ngừng đau là có thể trông thấy anh.

Nhưng khi nhìn thấy rồi, thì sẽ thế nào?

Anh đối với cô mà nói, chỉ là một người xa lạ!!!

.....

Lại có đèn đỏ, Dương Lam Hàng dừng xe, nhìn Lãng Lãng: “Em không sao chứ?”

“Không việc gì đâu ạ!” Cô lấy khăn giấy ra, lau lau nước mắt.

“Em với bạn trai giận nhau sao?” Anh thử thăm dò hỏi.

Lãng Lãng biết anh ta hỏi đến Ông Đào, lắc đầu nói: “Bọn em đã chia tay nhau lâu rồi.”

“Chia tay?” Về mặt Dương Lam Hàng dường như rất kinh ngạc, nhìn cô vẻ đăm chiêu.

Lãng Lãng cười gượng, không giải thích nhiều. Chuyện tình cảm, có giải thích cũng vô ích.

Đêm đó, tâm trạng Dương Lam Hàng dường như rất tốt, trên mặt từ đầu đến cuối đều mang ý cười, anh ta chủ động cùng cô hàn huyên rất nhiều chuyện, còn giúp cô cắt thịt bò thành từng miếng nhỏ để cô tiện ăn, càng không ngừng khuyên cô ăn nhiều một chút.

Tuy vậy tâm trạng Lãng Lãng cực kỳ rối rắm, miễn cưỡng cười lịch sự đáp lại anh ta.

Lúc trở về dạ dày đau suốt một đêm.

12. Chương 23-24

Từ lần Lãng Lãng cùng Dương Lam Hàng ăn tối khiến cô bị đau dạ dày trở về sau, việc học tập của cô vẫn tắt bặt, không có cơ hội gặp lại Dương Lam Hàng.

Anh ta thỉnh thoảng sẽ gọi điện cho cô, quan tâm hỏi han một chút tình hình học tập cũng như cuộc sống của cô.

Mãi đến khi kết quả thi thạc sĩ được thông báo, hôm Lãng Lãng tham gia thi vòng hai, cô mới lại thấy Dương Lam Hàng.

Nhìn một loạt gương mặt xa lạ ngồi đằng trước, đằng sau là một đám sinh viên trợn mắt nhìn mình, tim của cô tăng tốc đập bình bịch.

Cô nghe nói giáo viên khoa Vật liệu người nào người nấy đều nghiêm nghị, mà cô thì, ngoài kiến thức trọng điểm đi thi viết trên hai tờ giấy kia, những cái khác hoàn toàn không có...

Trong tình huống kiểu này, lại liếc nhìn qua Dương Lam Hàng đang ngồi trong bộ đồ vest là trắng tấp, cô cảm thấy anh ta nhìn cỡ nào cũng vừa mắt.

Nghiêm túc trầm mặc kinh điển, tự tin tài năng hơn người, biết tu thân dưỡng tính, ngồi giữa một đám người già cả, đích thị không giống người thường...

“Em chào các thầy, em tên Bạch Lãng Lãng, em học ngành Điện tử điều khiển tự động.”

Cô vừa dứt lời, một thầy giáo thoát nhìn rất nghiêm nghị bắt đầu hỏi: “Vì em vốn không học Vật liệu nên tôi sẽ không hỏi vấn đề gì quá sâu, em đơn giản nói qua vài phương pháp phân tích vật liệu xem.”

Mấy cái này đến cả nghe qua cũng chưa từng, cô chột dạ vuốt vuốt tóc, nhìn về phía Dương Lam Hàng cầu cứu.

Thầy giáo vừa hỏi cũng quay đầu nhìn anh ta, vẻ mặt dường như muốn nói: Tôi đã thực tình giữ thể diện cho anh, câu hỏi này không khó đúng không?

Dương Lam Hàng che miệng ho khẽ một tiếng, cúi đầu nhìn phiếu điểm trong tay nói: “SEM, TEM, XRD, EPMA...”

Đều là cái khí gì vậy trời!? Anh ta làm ơn nói tiếng Trung Quốc được không?

Lãng Lãng cố gắng lặp lại một lượt, tiếc là không nhớ nổi...

“S...E...T...M...”

Một thầy giáo hỏi đầu thật sự không chờ nổi, ngắt lời cô: “Cho qua đi, vậy em nói xem: Em có ý kiến gì về Vật liệu kỹ thuật hiện đại không?”

Ý kiến, mấy ông thầy này đừng nói những câu trêu tượng như vậy được không?!

Lúc này Lãng Lãng phát hiện, câu hỏi mà Dương Lam Hàng đặt ra cho cô trong buổi bảo vệ tốt nghiệp hóa ra vẫn chưa phải biến thái nhất.

Cô suy nghĩ hết nửa ngày, khẽ khàng nói: “Thầy nói vật liệu gì ạ? Có thể nhắc lại được không ạ?”

Toàn bộ giáo viên ngồi dưới đều cúi đầu, cả buổi không ai nói chuyện.

Các sinh viên chờ vấn đáp ngồi sau đều đang cười trộm.

Lãng Lãng càng thêm bấn loạn, vô cùng bất an đứng trước mọi người...

Lại một giáo viên khác thấy không khí hơi yên lặng lúng túng, đành phải hỏi: “Vậy em biết cái gì thì cứ nói cái đó đi.”

Cô hết sức vô tội nhìn họ, vẻ mặt trống rỗng.

“Vậy tại sao em lại muốn chọn học Vật liệu?”

“Vì Vật liệu có tương lai...” Cuối cùng cô cũng trả lời được một câu, có vẻ như nói không được tốt lắm...

Giáo viên ngồi dưới đều dùng ánh mắt vô cùng thông cảm nhìn Dương Lam Hàng, không ai nói gì nữa.

Lãng Lãng cũng vô cùng thông cảm nhìn anh, đoán chừng trước nay anh ta chưa bao giờ bị mất mặt như thế này.

Dương Lam Hàng thong thả dựa vào lưng ghế, nhìn cô cười cười, kiểu cười này giống như đang an ủi cô: Có tôi ở đây em không phải sợ gì hết.

Lặng Lặng hít thở sâu, xoa xoa lòng bàn tay vuốt mồ hôi.

“Tại sao em cho rằng học Vật liệu có tương lai? Vật liệu có tương lai ở chỗ nào?” Dương Lam Hàng rút cuộc cũng mở miệng, ngữ điệu bình thản trấn định lướt nhẹ qua cõi lòng hoảng loạn của cô. “Không cần lo lắng, em có suy nghĩ gì cứ nói ra.”

Câu này mà không trả lời được nữa thì không biết ăn nói gì luôn.

“Bởi vì... bởi vì...”

Khoảng trống trong đầu cô bỗng nảy ra một hàng chữ: “Người thường đều không ai lý giải được thiên tài. Cho nên, anh ta càng coi thường em, em càng phải thể hiện sự tự tin của mình... Em là người đã thay đổi anh, em nhất định sẽ tìm được cách cho anh ta thấy em ưu tú như thế nào!”

Cô ngẫm nghĩ cẩn thận, trả lời không tốt vẫn còn hơn không trả lời được câu nào!

Cô hạ quyết tâm, lớn tiếng nói: “Bởi vì ngành Vật liệu phát triển rất lạc hậu!”

Mọi ánh mắt đều hướng về cô.

Thú thật, hiểu biết của cô về vật liệu chỉ giới hạn trong một lần giáo viên môn Công nghệ thiết kế lên lớp “chê bai” giới Vật liệu: “Máy móc cùng công nghệ chế tạo điện tử đã trở nên hết sức hoàn thiện, nhưng vẫn không thể thỏa mãn nhu cầu sản xuất, đó là vì công nghệ không ngừng nâng cao, vật liệu cũng không thỏa mãn được nhu cầu... Vật liệu hiện nay, độ bền thấp, độ cứng cao rất khó gia công thành những hình dạng phức tạp, khuyết điểm lại nhiều... Máy móc điện tử và công nghệ thông tin phát triển nhanh chóng, còn vật liệu chung quy vẫn không theo kịp nhịp độ.”

Cô dừng lại, quan sát các giáo viên một chút, thận trọng bổ sung một câu: “Cho nên em muốn học Vật liệu, tương lai phát triển của ngành Vật liệu là rất lớn.”

“Ừ!” Dương Lam Hàng lại hỏi: “Theo quan điểm của em, công nghệ thông tin cần vật liệu gì?”

Khi nghe thấy câu hỏi này, cô hoàn toàn bị chỉ số thông minh của Dương Lam Hàng chinh phục, câu hỏi thích hợp với cô như vậy mà anh ta cũng hỏi ra được.

Cô nhanh chóng nhớ lại giáo viên môn Kỹ thuật lắp ráp máy tính đã kỳ vọng vào tương lai phát triển của công nghệ thông tin, tự tin trả lời: “Xét về công nghệ mà nói, ngành sản xuất vi điện tử có thể chế tạo ra CPU cùng bộ nhớ có tốc độ vận hành nhanh hơn, không gian lưu trữ lớn hơn, đáng tiếc đã bị tính năng của vật liệu hạn chế. Nếu có thể dùng gốm sứ có tính tản nhiệt vô cùng tốt, nam châm vĩnh cửu chân chính, chất siêu dẫn, hoặc sử dụng vật liệu sinh học, máy tính hoàn toàn có thể có trí thông minh và khả năng như con người...”

Dương Lam Hàng cười nhẹ một tiếng, nghiêng người nói với thầy giáo hời đầu gối bên cạnh: “Xem ra ngành công nghệ thông tin kỳ vọng rất lớn vào chúng ta.”

Thầy giáo kia vẻ mặt coi thường: “Tôi cũng không tin, có cho bọn họ vật liệu sinh học cũng không thể làm ra não người!”

Một giáo viên khác nói xen vào: “Chất siêu dẫn?! Nam châm vĩnh cửu?! Theo tôi thấy, cần phải trang bị cho các giáo viên chuyên ngành khác kiến thức căn bản về vật liệu kỹ thuật.”

“...”

Lặng Lặng len lén chớp chớp mắt, có vẻ câu hỏi này cô trả lời “rất tốt”.

Các giáo viên thảo luận xong, Dương Lam Hàng ngồi thẳng người, lại hỏi: “Em có nghe nói qua tính toán kỹ thuật sử dụng phần mềm giả lập chưa?”

“Em có học qua một chút về Ansys và Proe.” May là giáo viên Kỹ thuật phần mềm có giảng qua chút ít.

Ánh mắt Dương Lam Hàng ẩn hiện đôi chút ngạc nhiên. “Em có học qua Ansys sao?”

Được anh ta tôn trọng vài phần, cô nhất thời cảm thấy đặc biệt hạnh diện: “Dạ. Ansys có trí thông minh rất cao, mọi chương trình đều được mô-đun hóa, lúc sử dụng chỉ cần trực tiếp chuyển là được, đơn giản dễ học...”

Mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn xem cô có ý gì?

Cô nói sai rồi sao? “Đơn giản dễ học” cũng không phải lời cô, là giáo viên của cô nói à!

Dương Lam Hàng nhìn các giáo viên còn lại, thấy mọi người đều không có dấu hiệu muốn hỏi câu nào nữa, liền nói: “Em biết quá ít về kiến thức chuyên ngành, nếu muốn học nghiên cứu sinh thì trước hết phải học một chút kiến thức chuyên ngành cơ bản nhất.”

“Vâng! Em biết ạ!” Cô gật đầu.

“Thế này đi, trước tiên em đến phòng thí nghiệm của chúng tôi, học kỹ năng làm thí nghiệm.”

Nghे giọng điệu này, có vẻ vòng hai thi nghiên cứu sinh của cô đã qua truông.

Hóa ra thi vòng hai cũng không có gì quá khó!

“Em cảm ơn thầy!” Lặng Lặng cúi đầu thật thấp, đi ra dưới ánh mắt hâm mộ của rất nhiều sinh viên...

Ra tới cửa, Lặng Lặng quay đầu nhìn thoáng Dương Lam Hàng một cái, anh ta đang thu dọn đồ đạc, vừa đứng lên vừa nói: “Cảm ơn các thầy!”

Thấy anh ta cũng đi ra, Lặng Lặng vốn hiểu tri âm báo đáp nên cố ý đứng bên cửa, hết sức lễ phép cúi đầu nói với anh ta: “Thầy Dương, cảm ơn thầy!”

“Em theo tôi đến văn phòng một chút, tôi cho em xem một ít tài liệu, ít ra em phải biết cái gì là SEM, TEM.”

“Dạ!”

Đi vào văn phòng, thấy trên giá sách tầng tầng lớp lớp toàn là sách tiếng Anh nguyên gốc, Lặng Lặng hoa mắt chóng mặt, chăm chú nhìn những tên sách, ngoài chữ “of” ra cô không hiểu lấy một từ nào khác.

Trời đất ơi, bảo cô đọc sách chuyên ngành bằng tiếng Anh thì chắc cô đọc đến hết đời quá.

Dương Lam Hàng xem vẻ mặt của cô, cũng nhíu mày nhìn những dòng chữ khó hiểu kia, tìm kiếm trên giá sách một lúc lâu mới lấy ra một quyển trông rất cũ đưa cho cô.

Tốt quá, tiếng Trung!

“Em có đem USB không? Tôi copy cho em các tài liệu đề tài trọng điểm.” Anh ta hỏi.

“Em có mang ạ.”

Anh ta ngồi trên ghế mở máy tính.

Lặng Lặng nhanh chóng lấy USB từ trong túi đem qua, vừa lúc thấy Dương Lam Hàng thu nhỏ cửa sổ QQ đang ở chế độ tự động đăng nhập.

Cô choáng nặng!

Anh ta mà cũng chat QQ sao? Kỳ tích nha!

Vụng trộm nhìn dáng vẻ nghiêm trang của anh ta, Lặng Lặng thực tình không hình dung nổi anh ta khi chat chit với người khác trên mạng thì trông như thế nào!

Nhất định là nói về mấy chủ đề chán muốn chết hoặc không ai có thể hiểu được.

Lặng Lặng cầm USB tìm quanh, không tìm được chỗ nhận dữ liệu, đành phải ngồi xồm xuống đất tìm lỗ cắm trên máy chủ.

“Để tôi làm cho.” Anh ta cúi người xuống, một làn hương hoa nhài thơm ngát tỏa ra từ mái tóc anh ta, hương thơm tươi mát say lòng người. Trong giây phút cô thất thần, anh ta đã cầm lấy USB từ tay cô, ngón tay mát lạnh lướt qua lòng bàn tay cô, hơi ngứa ngứa...

Cô đem lòng bàn tay cọ cọ vào quần jeans...

Tuy rằng không chán ghét việc anh ta ở gần sát, nhưng rốt cuộc vẫn có chút mất tự nhiên.

Cô muốn đứng lên tránh đi nhưng tóc không cẩn thận mắc vào cúc áo sơ-mi anh ta, cô quýnh quáng, cố sức gỡ ra nhưng tóc càng quấn chặt hơn.

Nút áo khỉ gì vậy, chỉ là một cái áo sơ-mi nam, làm chi phải dùng công nghệ phức tạp đến thế dính nút vào.

Lặng Lặng định dùng sức kéo thêm một chút thì Dương Lam Hàng đã nắm được cổ tay cô, bàn tay hơi vụng về nhẹ nhàng cẩn thận gỡ tóc cô ra, gương mặt trắng nõn chột phiếm hồng.

Ở khoảng cách này, không những có thể nhìn rõ khuôn mặt anh ta... Ánh mắt anh ta, thực sự rất cuốn hút...

Cô có thể cảm nhận hơi thở rối loạn của anh, lúc mạnh lúc yếu khiến nhịp tim cô hỗn loạn theo!

Mùi hương quen thuộc khiến cô bất giác nhớ lại lần đầu gặp mặt nhau ở ký túc xá nữ sinh.

Người cầm hoa tulip khi ấy là anh ta ư? Làm thế nào anh ta lại cầm hoa đứng ở nơi đó? Không lẽ anh ta...

Trong lúc suy nghĩ miên man, cô chợt phát hiện ánh mắt mình đang dừng lại trên khuôn mặt anh ta, hai má cô đỏ lên, nhích ra sau từng bước.

Lọn tóc đen mềm mại trượt xuống trong lòng bàn tay anh, trong nháy mắt, cô mơ hồ nhận thấy trong đôi mắt trắng đen rõ ràng của anh ta xuất hiện một thoáng đỏ sẫm...

Ánh mắt này thật sự là... rất mờ ám!

Khiến Lặng Lặng nhớ đến một tin nóng đang được thảo luận rất sôi nổi trên mạng, một giáo viên đại học quấy rối nữ sinh viên...

Hơ! Làm sao cô lại có ý nghĩ đen tối vậy chứ!?

Cô lại nhìn liếc qua Dương Lam Hàng đang sửa soạn lại giấy tờ trên bàn như không có việc gì, hình ảnh YY(*) trong đầu lập tức biến mất.

Cô thà tin tưởng chuyện nữ sinh viên quấy rối anh ta chứ không tin một kẻ thanh cao như vậy lại đi quấy rối nữ sinh của mình.

Chính lòng tin vô cùng vững chắc dành cho Dương Lam Hàng này đã khiến Lặng Lặng đem mọi biểu hiện tình cảm rõ ràng lẫn mập mờ quy kết cho đầu óc không trong sáng của chính mình.

(*) YY: perverted :P

Rốt cuộc cũng sống sót qua những ngày nhớ lại mà kinh hồn, nếu không mơ màng say sưa tận hưởng vài ngày thần tiên thì thật là có lỗi với bản thân!!!

Tối hôm qua mời toàn phòng đi ăn, hát karaoke, mọi người thác loạn đến tận khuya mới về!

Giữa trưa, Lặng Lặng đang vùi đầu ngủ sảng khoái thì điện thoại phòng ngủ reo điên cuồng.

Khi điện thoại réo đến đợt thứ năm, cô rốt cuộc cúi đầu chào thua kẻ gọi điện lì lợm kia, đứng dậy bắt điện thoại.

“Xin chào!”

“Cho hỏi Bạch Lặng Lặng có đây không?”

Giọng nói quen thuộc, nỗi buồn đã lâu trước đây, cơn buồn ngủ của Lặng Lặng lập tức tan biến, cô cầm điện thoại ngồi trên ghế trong phòng ngủ.

“Tại sao không gọi di động cho em?”

“Sợ em không chịu nhận điện thoại của anh.” Trịnh Minh Hạo nói.

“Sao anh lại nghĩ em vô tình vô nghĩa vậy chứ?”

“Vậy ư! Nói thế di động em luôn tắt máy là vì hết pin à?”

Cô cười gượng hai tiếng, từ ngày nhận được SMS đó của Trịnh Minh Hạo, cô luôn tắt máy, sợ nhận được điện thoại của anh thì không biết phải đối đáp ra sao. Về sau có một lần Lãng Lãng nghe các bạn cùng phòng tám chuyện mới biết công ty Trịnh Minh Hạo thực tập phái anh đi thành phố B phụ trách một dự án, vì là cơ hội hiếm có nên anh tạm xin nghỉ học để đi thành phố B. Sau khi dự án kết thúc anh không quay về đại học T nữa, ở lại thành phố B gây dựng sự nghiệp riêng của mình.

Nghe tin đó, cô một đêm không ngủ, bởi người bạn tin cậy nhất rốt cuộc cũng rời khỏi cuộc sống của cô!

“Nghe nói em thi đậu vòng hai rồi. Khi nào thì khao anh đây?”

“Không phải anh đang ở thành phố B sao?”

“Giờ anh đi máy bay về phỏng chừng có thể kịp ăn tối.”

Nếu anh không nói vậy, cô thực sự rất muốn cùng Trịnh Minh Hạo ăn bữa cơm đạm bạc, hàn huyên ôn chuyện, tiếc là... lời nói của anh khi đó vẫn còn mang theo niềm chờ mong đối với cô.

Cô nhin xuống cảm giác xúc động muốn nói “Được”, từ chối khéo: “Tối nay em hứa mời các bạn cùng phòng đi ăn rồi.”

“Đúng lúc quá, không danh không phận đi theo em lâu như vậy, cũng đến lúc đường đường chính chính gặp gỡ người ta.”

“Mặt mũi anh rất xấu xí, em sợ anh dọa người khác mất.”

“Mắt thẩm mỹ em kém cũng không sao, nhưng em không thể cho rằng mọi cô gái đều giống em – không có gu thưởng thức!”

“Vây gu của anh cao lắm à?”

Tiếng nói bên kia điện thoại ngừng một chút, dùng một giọng thật khiêm tốn nói: “Đúng là không cao đến đâu cả!”

Lãng Lãng vừa tính hỏi anh học được giọng điệu khiêm tốn hồi nào vậy, nhưng cẩn thận ngẫm lại một chút lời nói của anh, càng nghĩ càng thấy anh đang hạ giá cô.

Đề tài này thực nhạy cảm, cô quyết định đổi sang cái khác an toàn hơn.

“Em nghe nói anh tự mở công ty, thế nào rồi ạ?”

“Anh vừa đàm phán thành công dự án đầu tiên.”

“Chúc mừng anh.”

“Ai cũng đều có lý tưởng, anh không nói ra không có nghĩa là anh không có...”

Lãng Lãng một lần nữa cảm thấy trái tim mình như bị người khác đột ngột đâm một nhát, máu chảy không ngừng, tay cầm điện thoại cũng run run theo. “Mỗi câu em hạ giá anh, anh đều để bụng sao? Em với anh hay đùa nhau thôi mà.”

“Em coi anh là loại người lòng dạ hẹp hòi vậy à?!” Cô vừa định tỏ vẻ đồng tình, Trịnh Minh Hạo đã bổ sung một câu: “Mấy câu em xài xể anh anh cũng không nhớ rõ lắm, trừ vụ em nói anh mỗi ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi, ASP lẫn JSP đều không biết, làm mất hết thể diện khoa Tin đại học T. Rồi thì, không phụ nữ nào đi thích đàn ông như anh, ai muốn cưới anh chính là nhảy vào hồ lửa... Còn có, em nói người như anh may mắn sống trong thời đại xã hội chủ nghĩa, nếu không đã sớm chết đói...”

“Em có nói hả?” Cô nhìn trần nhà cố gắng nhớ lại, những lời vô trách nhiệm như thế cô đều đã nói qua hết.

“Chín giờ mười hai phút ngày mười bảy tháng năm năm hai nghìn không trăm linh bốn sau Công nguyên, em hỏi Lý Vi có thể dùng ASP chuyển cỡ số dữ liệu được không...”

“Ngừng! Anh Trịnh Minh Hạo, em rất vô trách nhiệm mà nói anh biết, anh là gã hẹp hòi nhất trần đời mà em từng quen!”

“Chờ một chút.” Anh nói: “Để anh lấy sổ chi chép ra ghi lại, dạo này anh bận quá, trí nhớ không tốt lắm.”

Cô gục lên bàn, lấy tay đập mạnh vào đầu mình, tại sao thói quen xài xể anh ta mãi không sửa được vậy. Nghe thấy trong điện thoại thực sự có tiếng bút viết sột soạt, cô tỏ vẻ tội nghiệp cầu xin: “Anh có thể cho em rút lại những gì đã nói không?”

“Hả?! Chờ chút, để anh gạch bớt...”

“Cảm ơn! Phiền anh viết thêm một câu...” Cô cố hết sức thu gom mọi từ ngữ ca ngợi mình có dùng lên người anh, hy vọng có thể bù đắp một chút khuyết điểm của bản thân: “Anh là người đàn ông đáng yêu nhất, chân thành nhất, tốt bụng nhất em từng thấy.”

“Không kể những người chưa thấy qua.”

“...” Đề tài này càng nhạy cảm hơn.

Trịnh Minh Hạo thấy cô không trả lời, lại hỏi: “Em định khi nào mới chịu đối mặt với sự thật?”

“Em không có gì là không thật...”

“Tình cảm của em đối với anh ta chẳng qua chỉ là một dạng mê muội, bởi vì không gặp được, nên đem anh ta ảo tưởng thành một người hoàn hảo như thần thánh. Yêu đương trên mạng đều không có kết quả tốt. Nếu em gặp con người thật của anh ta ngoài đời, sớm chiều ở bên anh ta, có lẽ em sẽ vô cùng thất vọng.”

“Minh Hạo, kỳ thật anh đối với em cũng chẳng qua cũng là một dạng mê muội. Nếu ngày nào đó em và anh bên nhau, em cũng sẽ làm anh thất vọng.”

Anh trầm mặc trong chốc lát: “Thực ra trước đây anh cũng từng nghĩ như vậy. Cho nên lúc Đào Tử nói muốn theo đuổi em, anh lựa chọn từ bỏ, anh đã nghĩ cảm giác của anh đối với em chẳng qua chỉ là rung động nhất thời, sẽ nhanh chóng phai nhạt đi... Nhưng càng cố gắng muốn xem em là bạn, anh càng cảm thấy em đáng yêu... Em mang cho cậu ấy sườn nướng, anh nghe liền thêm chảy nước miếng; em tặng cậu ấy khăn đan nhìn thật ấm áp; khi em chờ cậu ấy trước cổng ký túc xá nam, về mặt lúc nào cũng bình tĩnh, mặc kệ người khác nhìn em thế nào đi nữa...”

Nó thường khen em trước mặt anh, nó nói em biết tôn trọng, em cũng không đòi nó tặng quà cho mình, cũng không tặng nó những đồ đắt tiền; em mặc váy hàng hiệu nhưng không ghét bỏ quần áo cũ nát của nó, em mỗi ngày không một câu trách móc theo nó đến nhà ăn chung, nếu muốn cải thiện thì cùng lắm là đi quán ăn nhỏ với nó... Nó nói em là cô gái tốt, là loại con gái nên cưới về nhà mà yêu thương quý trọng. Mỗi lần nghe nó nói như vậy, anh đều hối hận, không phải hối hận đã từ bỏ em mà hối hận đã đem em tặng cho một kẻ không biết quý trọng con người em... Nó chỉ biết hưởng thụ sự thông cảm em dành cho nó mà chưa bao giờ để ý đến nỗi đau gần như tuyệt vọng trong mắt em...”

Cô khóc, nước mắt chảy xuống hai má, theo điện thoại, từng giọt tí tách rơi xuống mặt bàn.

Hóa ra Trịnh Minh Hạo mới là người thực sự hiểu cô, yêu con người cô!

Tình yêu của anh giống như dòng nước chảy xiết bên dưới mặt hồ phẳng lặng, dễ dàng nuốt trọn hết thảy...

“Lặng Lặng, anh biết rõ em thương anh ta chừng nào. Đừng dằn vò bản thân nữa, nếu muốn gặp thì gặp đi, sợ gì ăn một bữa cơm, tán gẫu với nhau một chút. Em không thể ôm bàn phím sống cả đời...”

“Em...” Cô nghẹn ngào nói: “Cảm ơn anh!”

“Em khóc à?” Trịnh Minh Hạo cười nói: “Sớm biết vậy anh đã không tán tỉnh em như thế!”

Quả thực rất tán tỉnh, tới độ khiến cô muốn cưới anh luôn.

“Chẳng trách Lý Vi nói không có cô gái nào chống cự được miệng mồm anh, hóa ra là có ý này.”

“Anh nghĩ... ý nó không phải như vậy.”

“Hử?”

“Có dịp em thử xem thì biết.”

Mặt Lăng Lăng chợt đỏ lên, cầm điện thoại đỡ khóc đỡ cười.

“Hôm nay dừng ở đây đi. Sau này muốn tìm em nói chuyện cứ gọi vào di động cho em, em cũng sẽ không quên sạc pin nữa đâu – mặc dù trước giờ nó không hề đổ chuông!”

“Em không chọc ngoáy anh có được không?!”

“Được, lần sau em lại cộng thêm nhiều điểm tán tỉnh cho anh, bye!”

“Bye bye!”

Cúp máy, Lăng Lăng ngồi bên điện thoại im lặng thật lâu.

Ai nói giữa đàn ông và phụ nữ có thể tồn tại tình bạn đơn thuần.

Cô là một ví dụ “đau thương” để chứng minh cho thiên hạ thấy, tình cảm tra tấn con người ta nhất không phải tình yêu, mà là “tình bạn đơn thuần” giữa nam và nữ!

Lăng Lăng thở dài một hơi, trong lúc cảm xúc chưa ổn định, bỗng thấy trên bàn có một quyển “Khoa học Vật liệu căn bản”.

Dương Lam Hàng đưa cuốn này cho cô cả tuần nay, một trang cô cũng chưa đọc. Thuận tay cầm lên mở ra, làm cho sơ đồ lập phương trừu tượng đập vô mắt, rồi một đoạn định nghĩa không hiểu ra đầu vào đầu chạy vô óc, khiến cô suýt chút nữa té xỉu.

Lăng Lăng vốn cho rằng “Moore” mới là đáng sợ nhất, chỉ vì cái định lý của ông ta mà cô mắc bệnh sợ hóa học. Nào ngờ trên đời còn có một ông “Bravais” khoa học gia, ổng tự nhiên vẽ mười bốn loại ô vuông, bảo đây là kết cấu vi mô của tinh thể, cô quan sát cái bàn sắt thật lâu, làm sao cũng không phân biệt được nó thuộc loại ô vuông nào... Nhưng đó chưa phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là ông ta còn dùng [111] để thể hiện một mặt phẳng, dùng một loạt [101][110][001] để miêu tả sơ đồ lập thể, cô mỗi lần thấy mấy con số này đều phải vẽ lên giấy mất cả buổi, nhưng căn bản vẫn không hiểu rốt cuộc ổng muốn nói cái gì.

Ba tiếng sau cô ý thức sâu sắc rằng khoa học uyên thâm rộng lớn biết bao nhiêu, so với lý thuyết khoa học Vật liệu, sơ đồ mạch điện quả thực giống như môn Mỹ thuật tạo hình, còn ngôn ngữ tổ hợp chẳng qua là trò chơi của con số và ngôn ngữ.

Những nhà Vật liệu học đem 1 micrômét coi là “cỡ siêu lớn” mới chính là thiên tài bí hiểm nhất.

Mở máy tính lên, Lăng Lăng thấy Vĩnh viễn có xa không đang online, cô vội vàng hỏi: “Anh có bao giờ đọc qua cuốn Khoa học vật liệu căn bản chưa?”

“Có xem qua một ít. Nhập môn căn bản khoa học vật liệu, đơn giản dễ hiểu!”

“Đơn giản dễ hiểu!” Lăng Lăng bỗng nảy sinh cảm giác tôn sùng anh. “Anh có thể cho em biết Bravais còn sống không vậy?”

“Em thích ông ấy hả? Anh chỉ biết ông ấy vào năm 1848 đã chứng minh ra 7 hệ tinh thể có 14 loại mạng khác nhau.”(*)

1848? Hơn một trăm năm, xương cốt đã lạnh tanh rồi.

“Em yên tâm rồi, em chỉ sợ ổng lại nghĩ ra thêm mấy cái lý thuyết đáng sợ tra tấn em.”

“Em yên tâm, Bravais tuyệt đối sẽ không làm vậy đâu. Nhưng mấy nhà khoa học khác thì anh không chắc.”

Cô vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nghe giọng điệu này, con đường phía trước còn dài nha!

Lúc này, điện thoại reo, cô lấy di động ra thấy trên màn hình hiển thị: Thầy Dương. Cô sợ tới mức đứng bật dậy, nơm nớp nhận điện.

“Chào thầy, thầy Dương! Thầy tìm em có việc gì ạ?” Cô âm thầm cầu nguyện bất cứ giá nào cũng đừng hỏi chuyện học hành của cô.

“Tài liệu tôi đưa em đọc có hiểu không? Có thắc mắc gì không?”

“Em có đọc một chút.” Cô thành thật trả lời. “Lần đầu tiên tiếp xúc với sách về Vật liệu, em có chút không hiểu lắm.”

“Chỗ nào không hiểu?”

“Dạ... rất nhiều chỗ...”

Anh ta nói: “Đương lúc tôi có thời gian, em đến văn phòng tôi, tôi sẽ giảng giải cho em.”

“Cảm ơn thầy, em sẽ qua giờ đây.”

Cúp điện thoại, cô không nhận được oán giận: “Haiz! Thầy giáo kiểu gì vậy a!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Cho em tổng kết, em sẽ đưa ra một định lý: Nếu lấy Dương Lam Hàng ra làm tiêu chuẩn đánh giá một người có bình thường hay không thì thế giới này sẽ không có người nào là bất bình thường hết.”

“Rất sâu sắc.”

“Hắn bảo em tới văn phòng, em đi đây!”

Cô lưu luyến tắt máy tính, vội vàng thu dọn một chút, đi thẳng đến khoa Vật liệu.

Khi cầm sách tiến vào văn phòng của Dương Lam Hàng, anh ta đang chuyên chú viết báo cáo. Ngón tay nhẹ nhàng chuyển động trên bàn phím, chẳng những có tiết tấu mà tốc độ đánh máy so với người chuyên chat chit như cô còn nhanh hơn.

Kể có tài quả nhiên không giống người thường, ngay cả đánh chữ nhìn cũng đẹp hơn người khác!

“Em ngồi đi!” Anh ta chỉ vào ghế dựa bên cạnh mình, chờ cô ngồi xong rồi hỏi: “Có chỗ nào không hiểu?”

Cô đương nhiên không dám mở ra ngay trang nhất, tùy tay lật đến một trang ở giữa sách, chỉ chỉ công thức: “Chỗ này ạ!”

“Phương trình Praha? Nó quả thực có chút khó hiểu.”

Anh ta cầm giấy bút bắt đầu vừa giảng vừa vẽ, nói cái gì cô hoàn toàn không hiểu. Nửa tiếng sau, đầu óc của cô trôi bồng bềnh, còn muốn cân nhắc coi hai ông Praha với Bravais có bà con họ hàng gì với nhau không?

“Em hiểu chưa?”

“Hiểu rồi ạ!” Định lý thứ nhất của trò ngoan: Không hiểu không quan trọng, mấu chốt là phải giả vờ hiểu!

“Vậy em tính toán bài tập này một chút đi.”

“Dạ?” Cô nhanh chóng nhìn lướt qua một lượt, mỗi chữ đều biết, vấn đề là không hiểu chúng có ý gì. Cô sợ hãi nhìn về phía Dương Lam Hàng, chỉ chỉ lên trang sách, nhỏ giọng hỏi: “Thầy Dương, điều kiện nhiễu xạ là cái gì ạ?”

Dương Lam Hàng hơi nhíu mày, hỏi: “Em có biết phạm vi bề mặt tinh thể là gì không?”

Cô lắc đầu.

Anh ta nhẹ nhàng xoa xoa sống mũi thẳng tắp giữa hai hàng lông mày. “Hàng số mạng tinh thể thì sao?”

Cô lắc đầu.

Anh ta hít vào một hơi, tiện tay vẽ một hình lập phương trên giấy, đường nét rất thẳng, góc cạnh rõ ràng. “Em có biết đâu là mặt phẳng 211 không?”

[111] cô biết, [211] thì một hình lập phương là đủ sao? Cô cắn cắn môi, còn vẽ tới vẽ lui trên hình lập phương, đến khi cô ngẩng đầu lên vẽ mặt không chắc chắn thì thấy Dương Lam Hàng vốn có khả năng duy trì phong thái tao nhã trong mọi tình huống nay đang dùng sức day day trán, vẽ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Cô nhỏ giọng nói: “Thầy Dương, em xin lỗi! Em trở về nhất định sẽ học nghiêm túc.”

Anh ta chỉ vào phía bên kia bàn: “Từ hôm nay trở đi, em ngồi bên đó đọc sách, chỗ nào đọc không hiểu lật tức hỏi tôi.”

Từ hôm nay trở đi là sao?!

Trời ơi! Tại sao Dương Lam Hàng mới có hai mươi chín tuổi mà không phải là chín mươi hai tuổi!?

(*) Bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì có thể xem ở đây ^^

13. Chương 25-26

Trên đời không có môi trường học tập nào gian khổ hơn văn phòng của thầy giáo.

Từ tám giờ sáng đến mười giờ tối, không dám tới muộn, không dám về sớm, mỗi người không thể đứng lên vận động, buồn ngủ không thể gục lên bàn mà ngủ, thậm chí ngay cả khi lơ đãng cũng vẫn phải nhớ lật sách sang trang tiếp theo... Nếu không cô sẽ nhận lấy một ánh mắt “sâu không lường được” của Dương Lam Hàng!

Hai ngày đầu, Lãng Lãng cố nhịn phản ứng sinh lý ngập mà hăng hái chiến đấu với đồng chữ nghĩa khô như ngói, nhịn tới ngày thứ ba, cô không thể nào chịu nổi nữa, quyết định liều chết đấu tranh một chút với phương pháp giáo dục vô nhân đạo của Dương Lam Hàng.

Cho nên cô chọn lúc anh ta đang làm việc hết sức chuyên tâm mà hỏi hết câu này đến câu khác. Đáng tiếc là, được một thời gian cô phát hiện chiêu này không hề hiệu quả, độ kiên nhẫn của Dương Lam Hàng quả thực đã đạt tới mức độ thượng thừa. Nhưng cô vẫn chưa chịu đầu hàng, áp dụng đòn mạnh hơn, cứ mỗi mười phút lại quấy rầy anh ta một lần, hề gặp một từ lạ nào cô đều không hề khách khí bắt Dương Lam Hàng đang bù đầu viết báo cáo phải ngừng lại giải thích cho cô...

Đến ngày thứ mười Lãng Lãng hoàn toàn bị tình hình bao dung của thầy giáo Dương thu phục.

Nếu không phải do khoảng cách thầy trò nên không thể mạo phạm, cô nhất định sẽ hỏi anh ta một câu: Cái đầu ngu của ta không làm nhà người tức chết sao?! Oh my God! Nhà người không phải người à?

Dĩ nhiên, sau khi về phòng ngủ cô liền đem vấn đề này thảo luận kỹ với người bạn khoa học gia của mình, anh trả lời cô: “Em là cô gái thông minh nhất anh từng thấy, chỉ cần em chú tâm, không có gì là không học được.”

Cô cười ngu một hồi, đến khi sự nhớ phải nhấn trả lời thì phòng ngủ lại tắt đèn.

Cô lại không kịp nói “mai gặp lại” nữa rồi.

Sau đó nữa, Lãng Lãng nhận thức triệt để một sự thật, cô không làm bài cho đến khi Dương Lam Hàng vừa lòng thì đừng mơ thoát khỏi nanh vuốt anh ta. Vì thế, cô từ bỏ giấy dựa vô ích, ngoan ngoãn lĩnh hội chân lý khoa học Vật liệu.

Một tháng sau, cuốn sách dày cộp cuối cùng cũng được lật đến chương cuối cùng, ánh bình minh lóe sáng, ngày tự do đang vẫy gọi cô.

Lăng Lăng vừa thở ra thư thái, ghé mắt qua thì bắt gặp Dương Lam Hàng chuyển dời ánh mắt từ máy tính sang cô, con người đen tuyền chăm chú nhìn cô thật lâu không rời. Đối với cái kiểu giám thị nghiêm khắc này, Lăng Lăng từ lâu đã trở mặt, anh ta muốn nhìn cứ nhìn, cô đã quen rồi nên cứ đọc sách như không có chuyện gì.

Dương Lam Hàng cầm cuốn sách trên bàn đẩy về phía cô. “Đây là sách về phương pháp phân tích vật liệu, tôi cho em ba tiếng, em đọc nhanh một lượt từ chương một đến chương sáu cho tôi.”

“Dạ!” Lăng Lăng nhận lấy sách, cẩn thận nghe lời chỉ bảo mà đọc lướt thật nhanh.

Khi cô mơ mơ màng màng đọc đến trang cuối cùng của chương sáu, Dương Lam Hàng tắt máy tính, tài liệu trên bàn đã được xếp ngay ngắn, hình như định đi ra ngoài.

“Đọc xong rồi hả?” Dương Lam Hàng hỏi.

“Dạ xong rồi.”

“Vậy đi thôi. Tôi dẫn em đi xem một số thiết bị.”

“Dạ?” Cô nhất thời nghe không hiểu.

“Chỉ đọc trong sách vở thì rất khó hiểu, tôi dẫn em đi xem một vài loại dụng cụ thí nghiệm phân tích được giới thiệu trong sách.”

Dạy học kết hợp với thực tiễn – đây chẳng lẽ chính là quan niệm giáo dục xuất chúng của MIT ư?! Hay nha!

Đi vào trung tâm thí nghiệm phân tích, Dương Lam Hàng không chỉ giới thiệu cho cô từng giáo viên phụ trách thí nghiệm mà còn tỉ mỉ giải thích cho cô nguyên lý hoạt động cùng chức năng của từng thiết bị: “Đây là kính hiển vi FE-SEM trang bị EDS và WDX, thiết bị phân tích thường dùng nhất hiện nay, đây là thiết bị chân không, đây là...”

“Đây là kính hiển vi TEM, sử dụng các điểm nhiễu xạ để xác định pha phản ứng, cơ sở lý luận chính là phương trình Praha...”

“Đây là EBSD, một loại...”

Thiết bị thật kết hợp với sự giảng giải tường tận của Dương Lam Hàng, những thứ nhìn thâm sâu khó nhằn trong sách lập tức trở nên dễ hiểu. Mất gần hết một buổi chiều, Lăng Lăng đã hoàn toàn quen thuộc với một số loại phương tiện phân tích thường dùng, thuộc nằm lòng ưu khuyết điểm của chúng.

Thăm thú xong, khi Dương Lam Hàng dẫn cô rời khỏi liền nói với cô: “Tôi có một hội nghị, phải đi công tác vài ngày, em nghiên cứu kỹ lưỡng một chút các thiết bị thông dụng này, chỗ nào không hiểu thì đến trung tâm thí nghiệm hỏi các giáo viên ở đó, họ đều rất tốt, em không cần sợ gì cả. Còn nữa, nếu em có thời gian, tốt nhất nên siêng đến xem cách họ phân tích mẫu vật, sau này khi em phân tích sẽ dễ dàng bắt tay vào làm hơn.”

“Vâng, em hiểu.”

Anh ta rút ra một tấm thẻ tín dụng từ trong ví: “Em cầm thẻ này, mật mã là 123456. Có dịp thì mua tặng các giáo viên ở trung tâm thí nghiệm chút quà. Không cần mua đồ đắt tiền, tôi không muốn em tặng quà để lấy lòng họ mà xuất phát từ lòng biết ơn, người ta giúp đỡ em thì ít nhất em nên thể hiện một chút tấm lòng với họ...”

“Em biết rồi ạ.”

“Nếu tôi không nhầm, thầy Trương thích Trường Bạch Sơn, thầy Vương thì ghiền Ngọc Khê(*)... Em mua cho họ hai hộp là được rồi. Còn cô Thu là nữ, em xem cái gì thích hợp thì mua.”

Tất nhiên Lăng Lăng không nhận, từ chối nói: “Thầy không cần chi đâu, em có thể tự mua mà.”

“Em cầm đi.” Dương Lam Hàng kéo tay cô qua, đem thẻ tín dụng đặt vào lòng bàn tay cô: “Ngày mai đi mua một cái máy tính xách tay, kiểu dáng và thương hiệu tùy em chọn, nhưng tính năng nhất định phải mạnh nhất.”

Những cây anh đào ven đường hoa nở rộ đầu cành, hoa nở hoa rơi lặng lẽ, mây hợp mây tan tiêu điều...(**)

Lặng Lặng đứng dưới tàng cây giương mắt nhìn Dương Lam Hàng, khuôn mặt xinh đẹp hơn cả hoa đào, đôi mắt sáng tràn ngập nghi ngờ.

Suy cho cùng anh ta là loại đàn ông như thế nào?

Sở hữu khuôn mặt khiến phụ nữ mê muội, lại có cốt cách khiến phụ nữ yêu đến chết, làm việc thì hoàn hảo không chê vào đâu được...

Nếu phải tổng kết một chút về người đàn ông như thế, chỉ có hai chữ: Đáng sợ!

Dương Lam Hàng nhìn ra vẻ khó hiểu của cô, giải thích nói: “Cuối tuần tôi muốn dạy em làm tính toán mô phỏng, mang theo laptop sẽ tiện hơn.”

Hóa ra là như vậy.

Cô nhìn đồng hồ, cũng đã đến giờ ăn tối, vì muốn thể hiện chút cảm kích đối với Dương Lam Hàng, trong thâm tâm cô cảm thấy mình nên mời anh ta bữa cơm: “Thầy Dương, tối nay thầy có thời gian không ạ? Em có thể mời thầy dùng cơm không?”

Dương Lam Hàng lập tức hiểu ý: “Đối với tôi em không cần dùng cách này để cảm ơn.”

“Thầy đã dành rất nhiều tâm sức cho em, em nên...”

Dương Lam Hàng cười cười, thản nhiên lắc đầu: “Tôi hy vọng cái em báo đáp không phải lễ tiết, mà là tình cảm.”

Tình cảm ư?!

Nếu một người đàn ông nào khác nói ra lời này, Lặng Lặng chắc chắn sẽ giải nghĩa nó thành: Nếu thực lòng muốn báo đáp tôi thì lấy thân mà đáp đền đi.

Nhưng những lời này lại thốt ra từ miệng Dương Lam Hàng, tuyệt đối không thể có hàm ý thấp kém như vậy.

Cô thậm chí còn ngẫm nghĩ thật lâu, mới hiểu ra được ý của anh ta. “Thầy yên tâm, một ngày là thầy cả đời là cha. Em trọn đời sẽ không quên công ơn dạy dỗ của thầy, sẽ không làm thầy thất vọng đâu ạ.”

Dương Lam Hàng xoay người, yên lặng đi bên đường, những đóa hoa rơi rụng đầu cành khiến cho bóng dáng anh dường như có chút cô đơn.

Cô chạy vài bước đuổi theo, đi phía sau anh, đương không biết phải mở miệng thế nào thì nghe thấy Dương Lam Hàng nói: “Tôi nghe nói căn-tin đại học T cũng tốt lắm, em mời tôi dùng bữa tối đi.”

Lặng Lặng liền gật đầu, mặc dù tư duy nhảy cóc của anh ta thực sự chỉ người phi phạm mới có thể hiểu nổi.

Giờ cơm tối, mật độ dân cư trong căn-tin đại học T rất cuộc lên đến bao nhiêu, trên diễn đàn BBS(***) có một đoạn di ngôn vớ vẩn có thể miêu tả vô cùng chính xác:

“Ta kính qua bao nhiêu phong ba bão táp, nhưng không thể nào ngờ mình sẽ bị chèn chết trong lúc bay vào căn-tin đại học T...”

Có thể tưởng tượng, một người đàn ông như Dương Lam Hàng xuất hiện giữa đám đông chật chội trong căn-tin đại học T thì hiệu quả chấn động cỡ nào.

Lặng Lặng bắt giác thăm tính toán một chút tỉ lệ quay đầu, cho dù có tính chuẩn như thế nào thì sau khi tính xong mới phát hiện Dương Lam Hàng chẳng những có tỉ suất quay đầu cao kinh hồn, mà nhìn xong mọi người còn cúi đầu bổ sung một câu: “Anh ta không phải Dương Lam Hàng đó ư?”

Đôi khi còn có người đáp lời, nói: “Cái gì? Chính là tiến sĩ từ MIT về nước đó á?”

“So với ảnh chụp trên diễn đàn còn phong độ hơn nha!”

Nghe vậy, Lặng Lặng vụng trộm liếc nhìn bên người ai đó một cái, lại liếc thêm phát nữa...

Đừng hiểu lầm, cô chỉ muốn xác định một chút coi gu thưởng thức của mình có phải thực sự kém cõi hay không mà thôi!

Liếc mắt thêm một cái... không thấy phong độ có toát ra hay không, nhưng dù sao giữa căn-tin ồn ào náo nhiệt, nổi bật giữa phần đông nam sinh bình thường, vẻ phi phàm của anh ta càng lộ rõ.

“Đó có phải bạn gái anh ta không?”

Cái gì!!!

Lăng Lăng lén quệt mồ hôi. Nhỏ giọng thì thầm: Các bạn gái à! Kính nhờ các bạn lý trí chút được không? Bọn tôi nhìn sao cũng không giống một cặp tình nhân nha?!

Ngay lập tức, truyền đến tiếng một nữ sinh phân tích lý trí: “Loại đàn ông như Dương Lam Hàng nhất định sẽ không tùy tiện dẫn phụ nữ tới một nơi hoàn toàn không hữu tình như chỗ này để ăn cơm, trừ phi tình cảm bọn họ vô cùng thắm thiết, đến mức tuy hai mà một!”

Tuy hai mà một?!

Lăng Lăng lại lau mồ hôi, cố ý lớn giọng nói: “Thầy Dương, thầy cứ ngồi đây trước đi, em đi lấy cơm giúp thầy.”

Dương Lam Hàng hồ hững gật đầu, trong ánh mắt thấu hiểu mang theo ý cười mờ ám, cười đến mức khiến cô vốn đang bất an càng thêm lúng túng.

Cô luống cuống đưa tay mân mân mái tóc dài đến eo, che đi khuôn mặt đỏ ửng...

“Lăng Lăng?!” Giọng nói ngạc nhiên cộng thêm hưng phấn vừa cất lên, Liên Liên đã muốn chạy qua nắm lấy lưng cô, ôm một cái thật thắm thiết.

Lăng Lăng được cứu ra từ trong cảnh ngưng ngưng vừa mới ổn định nhịp tim thì chợt nghe thấy lời nói kinh người của Liên Liên: “Wow! Chẳng trách mỗi lần tìm cậu đều nói bạn, hóa ra là hẹn hò với anh đẹp trai này! Khi nào cậu cho tớ uống rượu mừng đây? Cha! Đỏ mặt rồi kìa... Cậu cũng có lúc biết thẹn thùng sao?!”

Cái này, cái này rõ ràng chọc tức nhau mà!

Bởi vì Liên Liên không cùng tổ bảo vệ tốt nghiệp với cô nên không có cơ hội linh giáo “lực hút” của nhân tài cũng không sao, nhưng ít nhiều cũng nên cùng các nữ sinh khác tám chuyện một chút, dạo diễn đàn, xem qua dung mạo người ta chút chứ.

Lăng Lăng rất muốn giả vờ không quen biết cô nàng Liên Liên đang hưng phấn khoa tay múa chân trước mắt này, nhưng hình như không kịp rồi.

Vì vậy, cô chỉ có thể kiên trì giải thích: “Không phải...”

Nói còn chưa hết câu đã bị Liên Liên ngắt lời.

“Đừng có lừa tớ! Cùng nhau đến căn-tin ăn cơm, nhất định không phải chỉ mới ngày một ngày hai! Mau mau khai ra sự thật...”

“Đây là thầy, giáo, của, tớ... Dương Lam Hàng!” Lăng Lăng giải thích rõ ràng từng chữ.

Liên Liên trợn tròn mắt, há hốc miệng cả buổi mới thốt nên lời.

“Tớ có chút việc, có rảnh liên lạc sau nhé!”

Nói xong quay người kéo bạn trai bỏ chạy, để Lăng Lăng ngồi tại chỗ suýt chút nữa thổ huyết...

Mười giây, ba mươi giây, một phút sau...

Lăng Lăng đưa mắt nhìn Dương Lam Hàng, anh ta vẫn lãnh đạm bình chân như vại như trước, không nhìn ra được chút biến hóa hỉ nộ nào trên mặt, thậm chí còn không hề ngưng ngưng xấu hổ.

Cô vuốt vuốt tóc. “Em với bạn ấy không thân lắm.”

“Ừ, có thể nhìn ra...”

Cô hết biết nói gì luôn!

...

(*) Tên các loại thuốc lá.

(**) Câu này xuất phát từ cặp câu: “Sủng nhục bất kinh, khán đình tiền hoa khai hoa lạc; Khứ lưu vô ý, vọng thiên không vân quyển vân thư”. Các bạn có thể xem giải thích tại đây.

(***) Đọc thêm về BBS.

Ăn xong bữa cơm khiến cô lo lắng đến mức xuất huyết dạ dày, Lãng Lãng ra về liền phóng đi nhà trọ nghiên cứu sinh – đến phòng ngủ của Liên Liên. “Trần Liên Liên!”

“Cậu không thể trách tớ, ánh mắt của các cậu...” Liên Liên lùi ra sau vài bước, trốn sau cái bàn. “Có lúc mắt cũng nhìn ra các cậu có quan hệ mờ ám.”

“Tớ với anh ta quan hệ mờ ám á?! Anh ta là thầy tớ!”

“Cậu không nói sao tớ biết? Là cậu nói tớ hay: Diện mạo Dương Lam Hàng thực xin lỗi người xem, nhân cách thực xin lỗi tổ quốc, phẩm hạnh thực xin lỗi nhân dân! Cậu không cảm thấy vốn tính từ của cậu làm thất vọng lương tâm chính mình sao?”

“Tớ...”

“Lãng Lãng, mắt thẩm mỹ của cậu có kém cũng không sao, nhưng không cần làm lạc người khác!”

“...” Lần này cô không biết nói gì mà chống đỡ, không phải mồm miệng cô không đủ lanh lợi, mà cô cũng phải thừa nhận Dương Lam Hàng rất tuần tú, mỗi khi anh ta chuyên tâm làm việc, hoặc lúc giải thích rành mạch cho cô những chữ nghĩa khó hiểu như bùa chú, hoặc khi anh ta lẳng lặng nhìn cô đọc sách học bài, ở anh ta luôn toát lên một sức cuốn hút đặc biệt... Hơn nữa, hôm nay dưới tán cây, bóng dáng cô đơn của anh ta phẳng phát nét u buồn làm tan chảy lòng người.

Lãng Lãng vội vàng xua tan hình ảnh trong đầu. Thôi rồi, nhất định là vì một tháng qua cùng anh ta sớm chiều ở chung, sự kiên nhẫn, ôn hòa của anh ta đã khiến cô nảy sinh một dạng tâm lý ỷ lại.

Liên Liên nhìn ra vẻ thất thần của cô, thăm dò hỏi: “Cậu không chơi màn tình yêu thầy trò đấy chứ?”

“Nói chuyện yêu đương với anh ta, cậu thà giết tớ đi còn hơn.”

“Tớ không bảo các cậu nói chuyện yêu đương.” Liên Liên nhích người sang một góc sáng sủa, nhỏ giọng nói: “Ý tớ là, cậu không thăm mền anh ta đấy chứ?”

“Cậu sẽ yêu nổi kẻ mình căm ghét sao?”

“Không yêu sao?”

“Yêu được à?”

Liên Liên thở dài, bắt chước lời Phật Tổ Như Lai trong “Tân Tân Dy Ký” nói: “Hey dà! Nếu có một ngày người phát hiện mình yêu phải kẻ mình ghét bỏ, tình cảm đó mới gọi là chết người!”

...

Lãng Lãng hít sâu một hơi, nhìn ra cây anh đào ngoài cửa sổ, những cánh hoa tung bay trong gió, tỏa sáng trong phút chốc, để lại một vẻ đẹp tan biến trong nháy mắt.

Một hồi lâu, cô mới nói: “Yêu phải người mình căm ghét chưa có gì nguy hiểm, yêu phải loại đàn ông như Dương Lam Hàng mới là chết người.”

Cô nhất định nhất định phải giữ khoảng cách với anh ta!

.....

Thời gian như nước chảy, năm tháng như thoi đưa.

Cuộc sống nghiên cứu sinh của Lăng Lăng, không nhắc tới thì thôi, nhắc tới là cả một hồi lịch sử đau thương thấm đẫm máu và nước mắt.

Dương Lam Hàng không hiểu nổi khùng cái gì mà vào hôm gặp mặt giáo viên hướng dẫn, Lăng Lăng khó khăn lắm mới chen vào được giữa cả đám nữ sinh, đem đơn của mình nộp cho Dương Lam Hàng, nhưng anh ta lại làm như không nhìn thấy cô, nhận lấy đơn của một sinh viên khác, ký cái roẹt.

Bạn học kia phần khích không thôi.

Tình trạng này khiến Lăng Lăng chẳng hiểu ra sao cả.

Một thầy giáo tóc bạc trắng đi tới, lớn tiếng hỏi: “Em nào là Bạch Lăng Lăng?”

“Em ạ!” Lăng Lăng mờ mịt đáp lời.

“Đưa đơn cho tôi.”

Vừa thấy người ta mặt mũi hiền lành, Lăng Lăng nhất thời cực kỳ phần khích, vội vàng đem đơn nộp cho thầy kia.

Nhìn người ta ký tên vào ô giáo viên hướng dẫn, Lăng Lăng lặng lẽ nhìn qua Dương Lam Hàng, vừa mừng thầm vừa cảm thấy có chút mất mát.

“Bạch Lăng Lăng...” Giáo viên hướng dẫn mới của cô nói: “Thầy sắp về hưu, không còn sức dẫn dắt học trò, chuyện đề tài em cứ trực tiếp liên hệ với tiểu Dương nhé.”

Ý của thầy kia là, tuy trên danh nghĩa không phải Dương Lam Hàng, nhưng hướng dẫn đề tài cho cô vẫn là Dương Lam Hàng.

Đây rõ ràng là bình mới rượu cũ mà!

Đối với Lăng Lăng mà nói thì thực ra cũng chẳng có gì khác nhau, nhưng đối với Dương Lam Hàng, người muốn cùng cô tiến triển thêm một bước, mà nói, việc có hay không danh hiệu “giáo viên hướng dẫn” này vô cùng quan trọng!

...

Sau khai giảng, Lăng Lăng mỗi ngày ngoài chương trình học nặng nề còn phải theo Dương Lam Hàng học Ansys, giúp anh ta làm một vài phép toán nhức đầu, chỉ cần tính sai vài micrômét đều phải tính lại ba lần.

Học kỳ một kết thúc, cô tự thấy thành tích cũng không đến nỗi nào. Trừ môn Phân tích số được mọi người công nhận là “môn học dành cho Thần thánh” cô được hơn sáu mươi điểm, các môn còn lại đều trên bảy mươi. Ai dè Dương Lam Hàng vừa nhìn thấy kết quả của cô liền mặt lạnh như băng.

Tuy rằng không nói câu nào nhưng ánh mắt của anh ta rõ ràng như muốn phê bình cô: Thành tích tệ như vậy, đầu óc em làm bằng gạch hử?

Cô xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, kiên trì nói: “Em xin lỗi, thầy Dương. Học kỳ sau em nhất định sẽ cố gắng.”

Sắc mặt anh ta rốt cuộc mới dịu đi một chút: “Ừm!”

Học kỳ hai, trong khi bạn học khác ngồi chơi game trên QQ thì Lăng Lăng lao tâm khổ tứ với Ansys; trong lúc các nữ sinh khác xem phim thần tượng Hàn Quốc thì cô đã quen thuộc với các chủ đề trong tài liệu tham khảo bằng tiếng Anh khó như quý; khi người khác đang say sưa mộng đẹp trong giấc ngủ thì cô ngồi trong phòng tự học chậm chạp lết qua đêm dài; người ta chiều chiều thong thả tản bộ với bạn trai, ngọt ngào ngào ngào, còn cô thì ngay cả lên mạng chat với Vĩnh viễn có xa không chút xíu cũng phải vội vội vàng vàng chạy qua chạy lại...

Có thể hình dung, khi Lăng Lăng cầm bảng điểm với điểm trung bình 89 đặt trước mặt Dương Lam Hàng, thấy lông mày hấn nhíu lại, có vẻ hơi thất vọng, cô hận đến ngứa răng cở nào.

Vì thế mỗi lần các bạn nữ trong lớp nhìn cô với ánh mắt ghen tị, nói cô “may mắn”, cô đều không nhận được mà sửa lại một chút: “Nếu trời xanh cho tớ cơ hội lựa chọn lần nữa, tớ có chết cũng không theo hẳn ta học nghiên cứu sinh!”

Đương nhiên mọi người đều dùng ánh mắt “đã sướng còn tinh tướng” trừng mắt với cô!

Cô lại xác nhận lần nữa: “Anh ta thật sự là có vấn đề về tâm lý! Anh ta mà không tra tấn tớ đến chết thì trong lòng bứt rứt...”

Mọi người càng khinh bỉ cô.

Lên nghiên cứu sinh năm hai, Lãng Lãng chịu đựng ngược đãi nguyên một năm vốn tưởng có thể thoát khỏi nanh vuốt quỷ dữ, thuận lợi tốt nghiệp, nhưng chẳng may một bước sai lầm ôm hận nghìn thu.

Hôm đó, Lãng Lãng đến văn phòng của Dương Lam Hàng tìm anh ta nhờ ký vào thư giới thiệu cùng giấy xác nhận bảo vệ tốt nghiệp. Thấy anh ta không có trong văn phòng, Lãng Lãng vốn định đem giấy tờ đặt trên bàn anh ta, buổi chiều quay lại lấy, nhưng trong lúc đó lại vô tình đụng phải con chuột máy tính của anh ta, sau khi screensaver tắt đi, cô nhìn thấy bên dưới màn hình có một loạt trang web chưa đóng, tên hết sức chấn động nhân gian:

“Tâm sự phụ nữ...”

“Những điều cần biết khi theo đuổi bạn gái...”

“Dạy bạn cách theo đuổi nữ sinh...”

“Những lời đường mật khiến phụ nữ vô phương kháng cự...”

Tính cô trời sinh không thích hóng chuyện, cũng không chỉ trích chuyện cá nhân riêng tư của người khác, nhưng – ngoại trừ Dương Lam Hàng, kể cùng cô ôm mối thù sâu như biển!

Cơ hội ngàn năm có một để hạ giá anh ta, cô há có thể bỏ qua.

Lãng Lãng nhanh như chớp chạy vọt tới phòng thí nghiệm của Tiểu Tiểu và bạn cùng phòng tiền nhiệm Kiều Kiều, vừa thở hổn hển vừa khẩn cấp nói: “Tớ đã sớm nói với các cậu thầy Dương chỉ ra vẻ đạo mạo bề ngoài, bên trong thì không bằng cảm thú, các cậu cứ không tin... Các cậu đoán xem tớ vừa thấy gì trong máy tính của anh ta?”

Không chỉ Tiểu Tiểu cùng Kiều Kiều nhanh chóng bu vào, mà còn có cả hai sư tỷ tiến sĩ cùng phòng thí nghiệm.

Thậm chí vài bạn nam sinh cũng chạy lại, vẻ mặt dạt dào hứng thú hỏi: “Không lẽ anh ta xem...”

Chỉ có Thanh Thanh kiêu ngạo lạnh nhạt tai điếc mắt ngờ ngồi trước máy tính xem tài liệu, hoàn toàn miễn dịch với tin tức. Cô ấy tên là Lô Thanh, là sinh viên trên danh nghĩa của Dương Lam Hàng. Bởi vì trong tay thầy Chu có một dự án khẩn cấp, cần người gấp, mà Dương Lam Hàng với thầy ấy lại chung tổ với hiệu trưởng Chu nên hiệu trưởng Chu liền sắp xếp đem Lô Thanh sang chỗ thầy Chu.

“Anh ta đang xem trang web...” Lãng Lãng nhìn vẻ mặt háo hức của mọi người, trong lòng hưng phấn khó lý giải, khoái cảm báo thù rửa hận dâng trào, giọng điệu của cô khó tránh khỏi cao lên một chút: “Tâm sự phụ nữ; Những điều cần biết khi theo đuổi con gái; Dạy bạn cách theo đuổi nữ sinh; Những lời đường mật phụ nữ vô phương kháng cự... Các cậu xem bản chất anh ta biến thái đến vậy, chẳng trách hai mươi tám tuổi vẫn còn ế.”

Tiểu Tiểu phát biểu ý kiến trước nhất: “Không nhìn ra đàn ông nghiêm nghị như thầy Dương mà cũng có hứng thú với phụ nữ?”

Kiều Kiều phán bác: “Không hứng thú với phụ nữ chẳng lẽ hứng thú với đàn ông?!”

Sư tỷ tiến sĩ còn độc thân nói: “Hay là tiểu Dương đã gặp được ý trung nhân?”

Tiểu Dương?! Lãng Lãng không nhận được rung mình một cái, nhìn lại nếp nhăn nơi khóe mắt sư tỷ, hoàn toàn tin rằng hai chữ “tiểu Dương” thân mật kia cũng không đến nỗi đáng bị chỉ trích!

Tám chuyện không phải độc quyền của chị em, một nam sinh cô không quen biết nói chen vào: “Loại con trai như tiểu Dương theo đuổi nữ sinh còn cần phải tra “tài liệu tham khảo”, một câu theo đúng chuẩn Mỹ phát âm là: I love you! Chứ không phải OK!”

Một nam sinh khác nói: “Cậu không hiểu rồi, đây gọi là tố chất chuyên nghiệp!”

Lăng Lăng ngay thẳng nói: “Phụ nữ với đàn ông quả nhiên không có cùng phương thức tư duy, tớ cảm thấy loại đàn ông như Dương Lam Hàng có xem nhiều phương pháp theo đuổi nữ sinh, đọc nhiều lời ngon tiếng ngọt phụ nữ thích nghe cũng vô ích, phụ nữ có đầu óc đều sẽ không chấp nhận anh ta...”

Tiểu Tiểu và Kiều Kiều ngồi trước cửa trông thoáng qua phía cửa, nhìn cô với anh mắt hết sức đồng tình.

Ánh mắt kiểu này Lăng Lăng đã thấy nhiều rồi, cô hoàn toàn không quan tâm, tiếp tục phát biểu ý kiến: “Các cậu không biết anh ta đâu, ban ngày anh ta là giáo viên, ban đêm chính là một...”

“Thầy Dương!” Kiều Kiều đúng lúc hướng về phía sau lưng cô kêu to, ngăn chặn lời nói kinh người của cô sau đó.

Lăng Lăng thất kinh cứng người đem hai chữ “cầm thú” sắp vọt ra khỏi miệng nuốt xuống, lặng lẽ quay đầu, liền thấy Dương Lam Hàng mặt xanh lè cùng thầy Chu sóng vai đứng ngoài cửa, giấy tờ anh ta cầm trong tay sắp bị bóp nát đến nơi...

Cô nuốt nuốt nước miếng, bản thân như biến thành tờ giấy trong tay anh ta, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo: “Thầy Dương... em... đi làm thí nghiệm đây.”

Cô vừa chuẩn bị chạy thoát thân, Dương Lam Hàng hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười hết sức ôn hòa. Dưới ánh mắt sùng bái vô ngần của mọi người, giọng nói anh ta tựa như tiếng nhạc du dương: “Đúng lúc tôi cũng đang tìm em có việc, em đến văn phòng tôi một chút!”

Lăng Lăng nơm nớp đi theo Dương Lam Hàng vào văn phòng, vốn đã chuẩn bị tâm lý bị anh ta xài xể hoặc hành hạ thể xác, không ngờ anh ta đem giấy tờ để trên bàn, thản nhiên nói: “Đây là đơn xin học thẳng lên tiến sĩ, em ký tên đi.”

Học thẳng tiến sĩ?! Không cần phải chinh người ta như thế chứ!

Cô dùng sức chống hai chân đã muốn nhũn ra, miễn cưỡng tiến lên trước vài bước, định nói lý với anh ta: “Thầy Dương, những thứ học được ở thạc sĩ với em mà nói là đủ rồi, em muốn trải nghiệm với công việc bên ngoài một chút...”

“Em cho rằng em đã học được rất nhiều sao? Theo tôi thấy, em vẫn chưa hiểu sâu về đề tài, kết quả thí nghiệm rất không đạt yêu cầu.”

“Các phương pháp đề cập trong tài liệu em đều thử qua, tính năng của loại vật liệu này không có khả năng cải thiện, có làm nữa cũng vô ích.”

“Ý của em là đề tài tôi chọn có vấn đề?”

“Ý em không phải vậy.” Nhắc đến vấn đề khoa học vật liệu, cô đương nhiên không ngốc đến mức đi múa rìu qua mắt thợ mà tranh cãi với anh ta: “Đề tài này thực sự rất có giá trị, nhưng kiến thức chuyên môn của em có hạn, không có năng lực giải quyết, chỉ bằng thầy tuyển một sinh viên khác có trình độ chuyên môn cao giúp thầy làm ạ.”

“Sinh viên khác phải làm quen với đề tài từ đầu, rất phiền phức. Đề tài này cũng không phải quá khó, em chỉ cần nghiên cứu sâu hơn trong giai đoạn tiến sĩ, hẳn là sẽ thành công.”

“Em...”

“Em trở về suy nghĩ kỹ một chút, nghĩ xong thì quay lại trả lời tôi.”

Lăng Lăng vừa quay về phòng ngủ, các bạn nữ cùng lớp lần lớp khác kéo nhau chạy tới phòng ngủ của cô, nhao nhao đồng thanh hỏi một đồng câu hỏi, tổng kết lại chính là ba vấn đề: “Thầy Dương có nổi giận không? Anh ta nổi giận trông như thế nào? Anh ta tra tấn cậu ra sao?”

Cô khóc không ra nước mắt, đáng thương nói: “Rất khủng bố, anh ta hoàn toàn hủy hoại tuổi thanh xuân của tớ...”

Một bạn nữ sợ tới mức mặt mày tái mét, dùng ánh mắt quái dị nhìn lại cô từ đầu xuống chân: “Không lẽ anh ta đem bạn...”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không phải, anh ta rất dịu dàng bảo tớ: Ký vào đơn đề cử học thặng tiến sĩ!”

“Anh ta cho cậu học lên thặng tiến sĩ?”

“Năm nay tiến sĩ giảm bớt, chỉ tiêu rất rất ít. Bạn có ký không?”

“Tớ có chết cũng không ký. Nhưng anh ta không ký vào thư giới thiệu xin việc cùng giấy xác nhận bảo vệ tốt nghiệp cho tớ, bằng thạc sĩ của tớ thế là toi trong tay anh ta rồi!”

Đôi mắt to linh lợi của Kiều Kiều chuyển động, cười nói: “Lăng Lăng, tớ có một cách hay nè!”

Kiều Kiều vốn luôn giữ vững vị trí số một trong khoa Vật liệu có chỉ số thông minh vô cùng cao, cô mỗi lần đề ra ý tưởng đều là diệu kế.

Lăng Lăng giống như chết đuối vớ được cọc: “Thật hả? Nói mau đi!”

“Tớ đề nghị cậu thổ lộ với anh ta.”

“Cái gì!” Cũng may cô không uống nước, nếu không chắc đã bị sặc chết. “Tớ đang gấp muốn chết mà cậu còn đùa.”

Kiều Kiều ngồi xích lại, đường hoàng ra vẻ một trí giả bày mưu tính kế: “Cậu cũng biết thầy Dương kỳ nhất là có quan hệ mờ ám với nữ sinh, anh ta chẳng những cự tuyệt mà còn tránh như tránh tà!”

“Đúng vậy!” Tiểu Tiểu giúp cô nêu ví dụ chứng minh: “Nghe nói có nữ sinh lớp nào đó tìm anh ta thổ lộ, thầy Dương chẳng những từ chối thẳng thừng, còn hủy bỏ giờ dạy các môn mà bạn kia chọn, bạn nữ kia tìm trưởng khoa nói lý, thầy Dương liền nói với trưởng khoa: Anh ta sợ bạn nữ này ngồi trong lớp của mình suy nghĩ lung tung, học không được còn bị chậm trễ thời gian. Trưởng khoa cũng không thể nói gì hơn.”

Lăng Lăng giật mình tỉnh ngộ nói: “Nếu tớ đi thổ lộ với thầy Dương, nói tớ thăm mến anh ta đã lâu, nhất định anh ta sẽ đối với tớ sợ còn không kịp, sợ bị người ta dị nghị... Tự nhiên sẽ không bắt tớ học tiến sĩ nữa.”

“Nói không chừng anh ta còn đổi cho cậu giáo viên hướng dẫn khác.”

“Kiều Kiều!” Cô ôm chầm lấy Kiều Kiều, sùng bái ngậm ngụa: “Cùng là nghiên cứu sinh, chỉ số thông minh của cậu tại sao lại cao hơn tớ nhiều thế chứ!”

Tiếp đó nữ sinh toàn phòng sôi nổi thảo luận cô nên thổ lộ làm sao để khiến cho Dương Lam Hàng vốn luôn bình tĩnh sẽ chấn động mà chết, hơn nữa về sau còn để lại di chứng vừa thấy Lăng Lăng liền phát rét toàn thân.

Cuối cùng mọi người thống nhất cho cô mặc mini-jupe đồ siêu ngắn của bạn nữ phòng bên, kết hợp với áo coóc-xê màu đen bó sát người Kiều Kiều mới mua...

Về phần lời thoại, cô chủ ý lên Baidu tìm kiếm một chút, “Mười câu lay động đàn ông” – câu nào câu nấy không sét đánh chết người không ăn tiền!

Thảo luận xong, các nữ sinh đều kịch liệt yêu cầu được nhìn xem biểu hiện thất thố của Dương Lam Hàng, liền bị bốn chữ “Xin miễn dòm ngó” của cô nghiêm khắc cự tuyệt.

Mấy nữ sinh bày mưu tính kế YY(*) Dương Lam Hàng thêm nữa, đến hết cả buổi chiều mới chịu giải tán, Lăng Lăng tiện tay lôi ra đồ ăn vặt, ngồi trước bàn mở máy tính.

Cô vừa online, Vĩnh viễn có xa không hỏi: “Hôm nay lên muộn vậy?”

“Em mới vừa cùng mấy bạn học bàn tính xong đại sự.”

“Chuyện gì thế?”

“Tìm lão sếp biến thái của em... thổ lộ!”

“Lần này lại là bạn nữ không có gu nào nữa vậy?”

“Em!”

(*) YY: tưởng tượng không trong sáng :P

14. Chương 27-28

Lăng Lăng tưởng anh sẽ gấp gáp hỏi cô: Tại sao?

Dù sao quan hệ giữa họ cũng không phải bình thường.

Vậy mà anh chậm chạp hỏi âm một câu: “May là anh đã bỏ thói quen uống trà!”

Cô cảm thấy hơi thất vọng, buồn bực cắn một miếng bánh gạo(*): “Anh không hỏi em nguyên nhân tại sao à?”

“Chắc chắn không phải vì em thích anh ta.”

Cô rất muốn nói: Em thích anh ta đó, em thậm chí mê anh ta đó.

Để xem anh có phản ứng gì, nhưng ngẫm kỹ lại vẫn là nên quên đi! Nhờ đâu anh tin thật thì làm sao bây giờ.

“Hôm nay em bôi bác hấn trước mặt các bạn học, bị hấn phát hiện, hấn ta trả thù em, không cho em tốt nghiệp, bắt em học lên tiến sĩ với hấn.”

“Cho nên em cũng trả thù anh ta? Thủ đoạn trả thù của em có vẻ còn cao tay hơn!”

“Không phải, hấn ta sợ nhất là có quan hệ mập mờ với sinh viên nữ, em chân thành tha thiết thổ lộ với hấn một phen, nhất định sẽ dọa hấn sợ chết ngất, đừng nói là học tiến sĩ, nếu may mắn ngày mai em còn có thể thoát khỏi nanh vuốt hấn ta! Thế nào? Chiêu này của em có chất không?”

“Em tin làm vậy sẽ thoát khỏi nanh vuốt của anh ta à?”

“Rất tin! Vô cùng tin! Tin tột bực luôn! Cảm ơn anh!”

“Không có gì!”

Trầm mặc một hồi, cô đang cầm bánh gạo cắn điên cuồng thì trên màn hình máy tính bỗng vọt ra một câu:

“Lỡ anh ta đồng ý thì sao?”

Một miếng bánh gạo mắc lại trong cổ họng, thiếu chút nữa làm cô nghẹn chết!

Lăng Lăng vỗ vỗ ngực với tay tìm nước khắp nơi. Cầm ly nước uống một ngụm lớn, cuối cùng cũng nuốt trôi cục bánh mắc nghẹn.

Chật vật đấu tranh trở về từ lần ranh sinh tử, lại thấy những lời này trên màn hình, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nếu anh ta đồng ý?

Cô với anh ta nói chuyện yêu đương?

Cô với anh ta nắm tay, hẹn hò, hôn môi...

Cô vẫn vô thức mà “nếu” không ngừng...

Nếu họ lên giường...

Lãng Lãng vội vàng vỗ vỗ hai má nóng ran, uống một hơi hết hơn nửa ly nước.

Đó không phải là sấm động, mà là – sét đánh giữa trời quang!

“Không thể! Tuyệt đối không thể!” Cô nói. “Chỉ với mười câu kinh điển của em, hẳn sẽ sợ tới mức không dám gặp em!”

“Câu kinh điển nào?”

“Rất choáng nha! Anh nhất định không được đi uống nước!” Cô nhanh chóng copy nội dung trong file dán qua, còn cố ý phóng to chữ lên, bôi đỏ bắt mắt:

“Anh rất tài hoa, được quen biết anh thực sự là may mắn của đời em.

Em không quan tâm anh có tiền hay không, em tin anh nhất định sẽ có tương lai sáng lạn.

Mặc cho anh có nghèo, có già bao nhiêu, em vẫn mãi mãi yêu anh.

Em nguyện ý cùng anh sống trọn trời trọn kiếp.

Tay nghề nấu ăn cũng em cũng được lắm, lần sau có dịp em sẽ nấu cho anh ăn.

Từng phút từng giây em đều nhớ đến anh, mặc dù mỗi phút mỗi giây em đều có thể gặp mặt anh!

Em không cần danh phận, điều quan trọng là chúng ta vẫn yêu nhau.

Em nguyện ý sinh con cho anh, nguyện ý cùng anh nuôi nấng con đến khi khôn lớn, sau đó cùng anh già đi.

Tất cả những gì của em đều là của anh.

Anh nhất định phải dịu dàng một chút...”

Thấy bên kia hồi lâu không trả lời, Lãng Lãng đánh chữ hỏi: “Sao anh không nói tiếng nào, anh còn đó không?”

“Nhịp tim của anh hơi không ổn, để cho chắc ăn, anh muốn đến bệnh viện kiểm tra!”

“Hiệu quả mạnh vậy sao?”

“Nhân tiện hỏi em một câu: Em xác định thầy Dương của em có sức tự chủ trên cả người thường hả?! Nếu không chắc, ba câu cuối em nhất định không được nói, nếu không hậu quả khôn lường!”

“Anh yên tâm, căn cứ vào nhận thức chung của nữ sinh khoa em, hẳn ta còn bình tâm hơn cả Liễu Hạ Huệ, ý chí còn sắt đá hơn cả Tôn Ngộ Không, muốn hẳn đầu hàng ư, không có cửa đâu!”

“Anh vô cùng nghi ngờ!”

Lãng Lãng không chút do dự nói với anh: “Anh hoàn toàn không cần hoài nghi!”

Sáng sớm hôm sau, Lãng Lãng mặc quần áo do Kiều Kiều cùng bạn phòng bên vô tư tài trợ, vừa đứng trước gương vừa chảy mồ hôi ròng ròng.

Váy đồ của bạn phòng bên không chỉ ngắn, lại còn bó sát, khi cô mặc vào phía sau váy ôm chặt lấy đùi, ngay cả đi đứng cũng khó khăn. Còn cóóc-xê của Kiều Kiều thì khỏi phải nói, bó khỏi chê, quai đeo cứ nhiên là dạng chuỗi hạt pha lê, hiệu quả rất chói mắt, từ xa năm trăm mét đã có thể thấy ánh sáng lấp lánh.

Lặng Lặng lau mồ hôi lạnh trên trán, hỏi bạn cùng phòng Tiểu Úc vừa mới tỉnh ngủ đã bị cô dọa đến trợn mắt há mồm: “Tớ mặc thế này đến văn phòng thầy giáo, có khi nào anh ta lấy tội danh “hủy hoại tinh thần văn minh kiến thiết trường học” mà đuổi học tớ không?”

“Sẽ không đâu!” Tiểu Úc dụi dụi đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ, lại đánh giá cô một lượt: “Anh ta sẽ thông báo với cậu: Trường học nghiêm cấm cung cấp dịch vụ buôn hương bán phấn.”

Trên đầu cô rơi xuống toàn vạch đen!

Dù sao, cứ nghĩ đến cảnh Dương Lam Hàng thường ngày tao nhã thông dong, chín chắn trưởng thành bị cô dọa tới ngây người, một niềm khoái cảm không thể lý giải bỗng lan tràn toàn thân, háo hức không nói nên lời!

Sở thích tà ác của cô, lần đầu tiên được khai quật ra!

Tám giờ mười lăm phút sáng, cô đứng ở phòng thí nghiệm nhìn xung quanh một chút, nhân lúc hành lang không có người, cởi áo khoác ngoài đặt trên chỗ ngồi, dùng tốc độ chạy trăm mét phóng tới trước văn phòng Dương Lam Hàng, gõ cửa.

“Mời vào!”

Vừa nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh ta từ bên trong truyền ra, cô bỗng hít thở không thông, tim đột nhiên đập loạn xạ, suýt chút nữa quay người chạy trốn.

Nhưng nhớ lại quá trình gian khổ thi thạc sĩ, vì bằng tốt nghiệp của mình, cô liều mạng luôn!

.....

Khi cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Dương Lam Hàng đang chăm bài thi.

Bình thường giáo viên chấm bài đều vùi đầu trong một núi bài thi, mặt mũi vô cùng khổ sở, nhưng anh ta thì không, lúc anh ta chấm bài thi, thoải mái dựa lưng vào ghế, hai chân bắt chéo, đem bài thi đặt trên đùi yên lặng xem, thời khắc đó, thế giới ồn ào náo động đều vì anh ta mà chừa lại một vùng tịnh độ(**)...

Xem xong một phần, anh ta tùy tay hạ bút, ghi điểm lên.

Đó gọi là thông dong!

Các nữ sinh khác đều đánh giá: Người tao nhã chỗ nào cũng tao nhã.

Còn cô đánh giá: Kẻ biến thái chỗ nào cũng biến thái.

“Thầy Dương...” Lặng Lặng từng bước từng bước đi tới trước bàn Dương Lam Hàng, tim cô đập càng lúc càng nhanh, hồi hộp đến nỗi quên sạch phải nói gì...

Nghe thấy tiếng của cô, tầm mắt Dương Lam Hàng dời khỏi bài thi, chuyển qua người cô.

Trong một thoáng ánh mắt anh ta chạm vào cô, vẻ mặt anh ta ngây ra vài giây, lập tức che miệng ho nhẹ một tiếng, lạnh nhạt hỏi: “Em có việc gì sao?”

Anh ta... quá bình tĩnh đi? Ăn diện khoa trương như vậy mà cũng không đổi lấy nổi một chút khiếp sợ của anh ta sao?

Cô kéo kéo váy, có chút khó thở. Xem ra vụ triển khai thực thi kế hoạch này khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng.

Dù sao đi nữa, số nữ sinh đến tỏ tình với anh ta vẫn chưa tới ba chữ số, chỉ mới có hai chữ số, không lý nào người khác làm được mà cô lại không. Cô thu hết dũng khí, thốt ra lời thoại đã tập dượt mười mấy lần: “Thầy rất tài hoa, có thể quen biết thầy thực sự là may mắn của đời em.”

Lời vừa ra khỏi miệng, chính cô đã bị sét đánh choáng váng đầu óc, người nọ nhẹ nhàng “Ừm!” một tiếng, cúi đầu xem bài thi, hoàn toàn không có phản ứng...

Về mặt bình thần, giọng điệu bình thần này, đến Phật tử nhìn anh ta còn phải xấu hổ muôn phần!

Cô kiên trì không ngừng, không ngừng cố gắng: “Em từng phút từng giây đều nhớ đến thầy, mặc dù từng giây từng phút em đều có thể gặp mặt thầy!”

Trời đất ơi! Mấy lời này ai nghĩ ra vậy, may là sáng nay cô chưa ăn gì, thật là buồn nôn quá sức!

Anh ta nhướn mắt lên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì xấu hổ của cô, đáy mắt lộ ra ý cười tinh quái.

“Ừ, sau đó thì sao?”

Sau đó? Không có sau đó nha!

Xem ra chiêu úp mở không thành, mấy câu trên mạng căn bản không xài được.

Cô chuyển sang chiêu tình cảm sâu đậm, cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau, chân thành biểu lộ thâm tình: “Thầy Dương, em thương thâm thầy đã lâu! Em biết rõ sẽ không có kết quả, biết rõ là không thể, nhưng em không thể kiềm chế yêu thương thầy!”

Cây bút trong tay anh ta rơi trên mặt đất...

Tiếng kêu lanh lảnh khiến anh ta giật mình hoàn hồn, anh ta nhanh chóng cúi người nhặt bút lên, một tập bài thi trượt xuống từ trên đùi, tung tóe khắp mặt đất.

Nhìn hành động thất thố của anh ta, cô nhất thời càng vững tin, quyết định mạnh tay hơn chút nữa về phía tình cảm bi thương.

Anh ta vừa mới đứng thẳng dậy, cô liền chạy tới ôm lấy eo anh ta, mặt dán trên ngực anh ta, nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập kịch liệt của anh ta, ngửi được hương hoa nhài nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh ta...

Không biết vì sao, trong vòng ôm ấm áp của anh ta, cảm giác đặc biệt quen thuộc cùng thân thiết khiến cho cô không hề bối rối...

Một lời thổ lộ được thốt ra: “Em muốn ở cùng với thầy, cho dù thầy sẽ không chấp nhận em... Hãy để em ở cạnh thầy, cho dù phải im lặng đối mặt nhau, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thoáng qua thầy một cái... được như vậy em đã mãn nguyện lắm rồi!”

Cô rất có năng khiếu làm nhà văn, lời thoại sướt mướt đến thế mà cũng nghĩ ra được, chính mình nghe còn xiêu lòng, đoán chừng người nào đó nhất định sẽ “ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh”.(***)

“Thật không?” Tay anh ta chậm rãi đưa lên, một bàn tay đặt trên vai cô, bàn tay kia khẽ luồn vào mái tóc dài, lực anh ta dùng vừa đủ, thêm một chút sẽ thành sắc tình, bớt một chút lại không đủ nồng tình.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt một lần nữa lại bị đôi con ngươi đen thẫm như vực sâu hấp dẫn, trong sóng mắt sâu thẳm của anh, cô nhận ra so với khi mới gặp còn sâu sắc hơn, càng hiện rõ u buồn cùng sâu thương...

Sau khi ánh mắt giao nhau phá kỷ lục 27 giây, anh ta rút cuộc cũng mở miệng, giọng nói vô cùng thâm tình: “Vậy, em cứ ở lại bên cạnh tôi, ngay cả post-doc cũng cùng nhau làm đi...”

(*) Là cái bánh này nè các bạn ^^ Tên của nó là Vượng Vượng Tuyết Bính.

(**) Ý nói vùng đất yên bình, thanh tịnh. Từ này xuất phát từ Đạo Phật. Xem thêm tại đây.

(***) Đây là danh ngôn của Lỗ Tấn, từ cuốn tiểu thuyết “Khổng Ất Kỷ”. Ai kỳ bất hạnh: nói đến vì cảnh ngộ bất hạnh của ai đó mà cảm thấy bi ai. Nộ kỳ bất tranh: Là nói đến ai đó không tranh giành, không chịu thua kém mà cảm thấy phẫn nộ và tiếc nuối. (Nguồn: yuconuong.wordpress)

A!

Á!

Lăng Lăng đột ngột đứng thẳng, tâm trạng giống như mấy tình huống kinh điển trong truyện tranh – bị người ta cầm cây búa tạ 50 ký thẳng tay nện vô đầu, đánh cho cô sao bay đầy trời, đầu văng mắt hoa!

Cũng may năng lực chống đỡ của cô mạnh hơn người thường, trong tình cảnh ở tù có thời hạn đột nhiên bị gia hạn hai năm, Lăng Lăng chỉ có thể cố tỏ ra trấn tĩnh, giữ vững phẩm chất diễn viên chuyên nghiệp, ra sức diễn: “Cái đó... em nghe nói làm post-doc không cho phép cận hôn... Á...”

Thứ lỗi cho cô hoảng sợ quá mức, nói năng lộn xộn: “Ý em nói, không thể cùng nhau học.”

“Ừm!” Bàn tay Dương Lam Hàng đặt trên vai cô chẳng những không bỏ xuống mà tay kia cũng đặt tiếp luôn lên vai cô, đem cả người cô ôm vào trong lòng, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu “sợ còn không kịp”. “Nếu em không nở rời xa tôi thì nhất định phải cùng tôi học rồi, tôi có thể giúp em nghĩ cách.”

“Em không phải không cần... học.”

Cô choáng váng! Ai nói giùm cô đây là tình huống gì được không?

Dương Lam Hàng dường như cảm nhận được sự hoang mang của cô, dùng giọng nói thanh nhã độc nhất vô nhị của anh ta nói: “Thầy vừa hay cũng không có bạn gái, nếu em yêu tôi đến mức không thể kiềm chế, từng giờ từng phút đều nhớ đến tôi, tôi có thể cho em một cơ hội... Để em làm bạn gái tôi! Tất nhiên, kết hôn là điều kiện tiên quyết!”

Công lực đả kích người tuyệt đối tỉ lệ thuận với chỉ số thông minh!

Ngay lúc này đây, cho dù sức chịu đựng của cô có hơn người cũng không thể chịu nổi nữa!

Trước mắt cô tối đen một mảng, đầu óc trống rỗng!

Trong lòng nhất thời cảm khái trào dâng: Đắt hời, người không biết phân biệt tốt xấu sao hả đất. Trời ơi, người lẫn lộn gian trung uống công làm trời! Cô là cô gái thuần khiết thiện lương đến thế, lại bắt cô chịu kẻ ngu si bắt nạt, một kẻ biến thái như hần, tại sao cho hần chỉ số thông minh cao như vậy làm chi để gây họa cho nhân gian!

Nói xạo không những bị người ta vạch trần mà còn bị gậy ông đập lưng ông. Tuy cô nội thương đầy mình nhưng vẫn không từ bỏ cơ hội cuối cùng, nằm trong lòng anh ta chống đỡ cười gượng hai tiếng: “Thầy Dương, thầy thực là có khiếu hài hước!”

“Tôi nói thật đấy!”

“...” Quả búa tạ này ít nhất 100 ký.

Toàn thân cô cứng ngắc, ngay cả tim cũng cứng ngắc!

Không biết qua bao lâu, Lăng Lăng mới tìm lại được tiếng nói của chính mình: “Thầy Dương, em biết sai rồi!”

Haiz! Cô thực sự không có dũng khí chống chọi được đến cùng, mặc dù cô rất muốn hiên ngang lẫm liệt nói một câu: “Được ạ!”

Để xem anh ta có phản ứng gì!

Thấy cô cúi đầu nhận tội, Dương Lam Hàng khẽ thở dài: “Không đùa nữa, chúng ta bàn việc chính đi.”

Cô liều mạng gạt đầu, bàn việc chính tốt lắm, tốt lắm!

Nhưng mà, vị nhà giáo gương mẫu này, lúc bàn chuyện chính sự có thể đừng ôm chặt lấy tấm vai nửa trần của nữ sinh viên dẫn đi như vậy được không, cứ ôm cô như thế, tư duy của cô rất khó vận hành bình thường.

Bạn thầy giáo gương mẫu nào đó hiển nhiên rất trông mong nữ sinh viên của mình tư duy tất tỵ, sau khi đả kích nặng nề lại chuyển sang chính sách dụ dỗ: “Tôi đánh giá cao tư duy logic cũng như năng lực sáng tạo của em, tôi bảo em học tiến sĩ không hề có ý làm khó dễ em, mà là tôi rất coi trọng một nhân tài như em!”

“Dạ!” Cô vụng trộm mím môi. Cô từ nhỏ đã có tính tình của một học sinh ngoan, rất thích nghe thầy cô giáo khen ngợi, vừa nghe khen lòng tự tin liền tăng vọt, cố gắng phấn đấu ít nhất cả tháng!

“Với trí thông minh và tài năng của em, học tiến sĩ mất ba năm là cùng, sẽ không lãng phí nhiều thời gian lắm đâu. Sau khi em tốt nghiệp, tôi có thể giúp em xin ở lại trường giảng dạy, làm giảng viên đại học thu

nhập ổn định, không phải đi làm theo giờ giấc cứng nhắc, không cần tranh đấu với người khác, đây là cuộc sống mà rất nhiều cô gái mơ ước!”

Trong thâm tâm cô lén bỏ thêm một câu: Còn có thể cho phép mọi sinh viên thi đậu!

“Nếu em cho rằng lương đi dạy quá thấp thì em cứ ở lại tổ đề tài của tôi, kinh phí nghiên cứu khoa học của tôi em có thể tùy ý định đoạt!”

“Thật à!?” Không phải lập trường của cô không kiên định, sự thật là từ lâu cô đã ngưỡng mộ công tác giảng dạy đại học này.

Nhất là nghe thấy vụ kinh phí nghiên cứu khoa học khiến cô không thể không nhớ tới phát hiện trọng đại lúc đi thanh toán chi phí mấy hôm trước: tốc độ gia tăng lượng kinh phí trong thẻ của Dương Lam Hàng rất là kinh người!

Từ đó về sau cô tin tưởng vững chắc: giai cấp bóc lột so với tư bản còn lạnh lùng tàn nhẫn hơn chính là giáo viên, hần chỉ cần ngồi trong văn phòng viết viết mấy cái báo cáo, quốc gia không ngừng chuyển vào thẻ hần ta những món tiền kết sù. Sinh viên ngay cả tiền lương cũng không có đều liều mạng vì hần mà sáng tạo giá trị, đã vậy lúc nào cũng phải xem sắc mặt hần, sợ hần mất hứng, còn muốn kéo dài thời hạn thực thi bản án làm không công!

Dương Lam Hàng nhận ra sự lung lay của cô, tiến thêm một bước thuyết phục: “Hiện tại trong tay tôi có rất nhiều dự án, rất cần người hỗ trợ, trường khoa đã đồng ý cho tôi giữ lại sinh viên trong tổ đề tài, em là sinh viên đầu tiên của tôi, lại ưu tú như vậy, chỉ tiêu này đương nhiên thuộc về em!”

Lăng Lăng mới từ trong cảnh “sét đánh giữa trời quang” hồi phục một chút tinh thần, đầu óc vận hành vẫn chưa được thông suốt lắm.

Nghe anh ta nói như vậy, giống như có cục vàng từ trên trời rớt xuống vừa vịn đập trúng đầu cô, cô mừng rỡ hai mắt tỏa sáng.

Dương Lam Hàng nắm chắc thời cơ đúng lúc, lấy một tờ đơn từ trên bàn đưa sang: “Trước tiên em ký vào đây, chút nữa tôi đến phòng hành chính hỏi xem thủ tục ở lại trường làm như thế nào.”

Cô cầm bút, trước khi ký tên còn tự cho mình thông minh mà hỏi một câu: “Chuyện ở lại trường của em nhất định không thành vấn đề sao à?”

“Em lo lắng hả? Thế này đi...” Dương Lam Hàng nhanh chóng in một bản đơn xin làm giáo viên của đại học T từ trong máy tính, anh ta ký tên vào ô người tiến cử xong, đem đơn đưa cho Lăng Lăng. “Em điền cả cái này nữa, ngày mai tôi đem đến phòng hành chính!”

“Vâng!”

Lúc ký tên lòng cô tràn ngập vui mừng thầm nghĩ: Cơ hội hiếm có biết bao, nghề nghiệp hạnh phúc biết bao, công tác ổn định, tiền lương không thấp, tiền thưởng hậu hĩnh, tuy rằng không thể làm việc ở quê nhà, nhưng có thể đưa mẹ và ông ngoại đến đây sống.

Điền xong đơn, ký xong tên, Lăng Lăng hớn ha hớn hử nói một câu: “Cám ơn thầy Dương, nếu không còn việc gì nữa em xin phép về trước!”

Vừa ra khỏi cửa, một luồng khí lạnh tràn vào, cái đầu đang nóng của cô liền nguội xuống.

Cô vừa ký cái gì? “Khế ước bán mình”?

Cô phải đi theo tên biến thái này cả đời sao?

Đừng có giỡn vậy chứ, án tù có thời hạn của cô đã biến thành tù chung thân!

Lăng Lăng đang nguyên rửa bạn giáo viên hướng dẫn tiến sĩ nào đó càng ngày càng gian trá thì có hai thầy giáo đi ngang qua cô, cô nhìn kỹ lại thì hóa ra là trưởng khoa và phó khoa, lập tức cúi đầu thấp hết mức, trong lòng thầm cầu xin trưởng khoa tuyệt đối đừng nhận ra cô là sinh viên khoa Vật liệu...

Trưởng khoa nhú mày nhìn cách ăn mặc của cô, lại liếc mắt một cái sang bảng tên treo phía ngoài văn phòng, bước qua trước mặt cô.

Cô vừa thở phào một hơi liền nghe thấy trưởng khoa lắc đầu thở dài: “Sinh viên nữ bây giờ cái gì cũng dám mặc, gặp giáo viên hướng dẫn cũng không biết chú ý hình tượng một chút.”

Phó khoa nhanh chóng nói: “Đại hội thường niên kỳ sau chúng ta sẽ nói một chút về vấn đề này.”

Thật làm mất mặt sinh viên khoa Vật liệu, cô hận không thể đập đầu vô tường, lấy cái chết tạ tội!

Trên đường trở về ký túc xá, Lãng Lãng cứ thầm hỏi đi hỏi lại một câu: “Ồ lại trường làm giảng viên rồi cuộc có chỗ nào bất lợi không? Cô nghĩ tới nghĩ lui một lượt, không có!

Ặc, trừ việc phải tiếp tục chịu đựng sự tra tấn của Dương Lam Hàng!

Nhưng dù sao, đợi đến khi họ thành đồng nghiệp, cùng hội cùng thuyền rồi, cô có nên “đấu tranh” một chút không?!

Đương miên man suy nghĩ, Lãng Lãng vừa bước đến cửa phòng ngủ liền hết hồn. Toàn bộ nữ sinh trong lớp đều tập trung trong phòng cô, tất nhiên lớp cô chỉ có năm bạn nữ.

Mọi người vừa thấy cô trở về, các cặp mắt đều lóe sáng.

Kiều Kiều phản ứng nhanh nhất, chạy vù đến trước mặt cô: “Lãng Lãng, sao rồi?”

Tiểu Tiểu cũng hỏi theo: “Cậu có thổ lộ không?”

“Thầy Dương phản ứng thế nào?”

Nhìn thấy bà con hứng chí ngồi ngồi, Lãng Lãng thầm cười gian xảo, vui một mình không bằng vui chung!

“Tớ...” Cô thong thả ngồi xuống, rót một tách trà hoa nhài, chậm rãi kể: “Tớ đứng trước mặt anh ta, chân thành thắm thiết nói với anh ta: Thầy Dương, em muốn ở cùng với thầy, cho dù thầy sẽ không chấp nhận em... Để em ở bên thầy, cho dù phải im lặng đối mặt nhau, chỉ cần mỗi ngày chỉ được nhìn thoáng qua thầy một cái... Như thế em đã cảm thấy mãn nguyện rồi!”

“Thầy Dương biểu hiện thế nào?” Kiều Kiều hỏi.

Lãng Lãng hớp một ngụm trà. “Các cậu đoán xem?”

“Có phải thầy Dương bị dọa mặt mà tái mét không?” Có bạn đáp.

“Thầy Dương nhất định bị cậu làm cho sốc chết! Tiếc quá, tớ không được xem dáng vẻ bị sét đánh trúng của anh ta!

“Thầy Dương bình tĩnh như vậy, chắc chắn không bị thất thổ đâu!” Tiểu Tiểu chắp hai tay, vẻ mặt sùng bái nói: “Anh ta sẽ nói: Rất xin lỗi! Tôi không thể làm thế... Để em sau này không còn suy nghĩ lung tung, tôi sẽ không hướng dẫn đề tài tốt nghiệp của em nữa.”

Kiều Kiều lắc đầu: “Thầy Dương từ Mỹ về, anh ta nhất định nói: “Cảm ơn em đã coi trọng tôi, đây là vinh hạnh của tôi! Tuy nhiên, em nên lựa chọn một người đàn ông thích hợp với em hơn.”

“Sai rồi! Anh ta nói...” Lãng Lãng ngồi thẳng, đàng hoàng giọng, bắt chước ngữ điệu của Dương Lam Hàng: “Anh ta nói: Nếu em yêu tôi đến mức không thể tự kiểm chế, từng giờ từng phút đều nhớ đến tôi, tôi có thể cho em một cơ hội... để em làm bạn gái của tôi!”

“Hả!!!” Trăm miệng một lời cùng hét lên.

Lãng Lãng hoàn toàn có thể thấy được bóng dáng chính mình khi đó qua dáng vẻ hoảng sợ của các bạn gái, cũng đập đầu ngưỡng mộ sâu sắc năng lực dọa người của Dương Lam Hàng.

Cô thản nhiên bổ sung một câu: “À, đúng rồi, anh ta còn nói, phải lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết để kết giao.”

“Lãng Lãng, đừng làm loạn nữa!” Có bạn nói.

“Tớ không tin đâu.”

Lô Thanh bĩu môi, ra vẻ không tin được.

Tiểu Tiểu bước tới lấy tay xĩa xĩa vào trán cô: “Nha đầu chết tiệt kia! Bớt tự đa tình chút đi. Theo tớ thấy, nhất định cậu không có gan tỏ tình!”

“Tớ thề, tớ nói thật đó!”

Đúng lúc này, người nào đó rất phối hợp mà gọi điện tới. Mọi người vừa nhìn thấy trên màn hình nhấp nháy hai chữ “Thầy Dương”, vội vàng châu đầu lại nghe.

“Thầy Dương, thầy tìm em có việc gì ạ?”

Giọng Dương Lam Hàng nghe dịu dàng bất thường: “Buổi tối em có rảnh không? Tôi muốn mời em ăn cơm!”

“Em... buổi tối em có một thí nghiệm ạ.”

“Dù sao cũng phải đi ăn tối, năm giờ tôi đến đón em.” Thế này chẳng phải quan tâm săn sóc quá sao.

Nếu những lời này thốt ra từ miệng người đàn ông khác, Lãng Lãng tuyệt đối nghi ngờ đối phương thâm thương trộm nhớ mình.

Nhưng mà những lời đó lại xuất phát từ miệng của cái người phẩm chất thanh cao là “thầy Dương” kia, cô mặc dù còn yêu bản thân hơn cả Trịnh Minh Hạo nhưng cũng không dám tưởng tượng Dương Lam Hàng thâm thương trộm nhớ cô!

“Nhưng mà...”

Cô đang định từ chối thì Dương Lam Hàng nói: “Tôi muốn cùng em nói chuyện ở lại trường...”

“Dạ vâng, thầy không cần đón em đâu, năm giờ em sẽ đến phòng thí nghiệm chờ thầy.”

“Được rồi...”

Cúp điện thoại, Lãng Lãng nhìn mấy bạn nữ đang thất kinh, cười gượng hai tiếng: “Không phải như các cậu nghĩ đâu.”

“Ở lại trường?” Tiểu Tiểu nhìn một lượt từ trên xuống dưới đánh giá quần áo cùng trang điểm khiêu gợi của cô. “Lãng Lãng, không phải cậu không giữ được mình đấy chứ?”

Không giữ được mình?!

Lãng Lãng cứng họng mặt đỏ tai hồng: “Tớ mà là loại người đó sao!”

Tiểu Tiểu gật gật đầu, nói: “Tớ càng tin tưởng thầy Dương không phải loại người như vậy!”

Thấy mọi người thực sự có chút hiểu lầm, Lãng Lãng đành phải khai thật: “Thực tế là, anh ta nhận ra tớ không muốn theo anh ta học tiến sĩ, lấy chuyện ở lại trường ra làm mồi để đàm phán với tớ, tớ vì ở lại trường nên đành phải đem tuổi thanh xuân của mình dâng hiến cho sự nghiệp nghiên cứu khoa học của Trung Quốc...”

Kiều Kiều xoa xoa cằm dưới nhìn cô, ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ: “Tại sao thầy Dương nhất quyết muốn cậu học tiến sĩ?”

Lãng Lãng thấy Lô Thanh khinh khỉnh trừng mắt liếc mình một cái, mơ hồ cảm thấy có chút lạnh lùng, đành xấu hổ cười cười: “Có thể là do tớ quen thuộc với đề tài của anh ta hơn.”

Ngoài điều này ra, cô quả thực không tìm được lý do nào chính đáng hơn!

15. Chương 29-30

Trailer

[Dưới đây chỉ chiếu trích đoạn, không phải toàn bộ phim!]

Action 1

Lăng Lăng không dám nhìn thẳng vào Dương Lam Hàng, liếc mắt một cái cũng không dám. “Thầy Dương, em không muốn học tiến sĩ với thầy, em xin lỗi. Thật sự rất xin lỗi, em đã phụ sự kỳ vọng của thầy!”

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Cô cầm ly rượu trước mặt, uống một hơi cạn sạch cả ly “Ngũ Lương Dịch”(*). Vị cay xè làm tê liệt nỗi thống khổ trong cô, cũng mang đến cho cô dũng khí.

“Em thích thầy. Mỗi ngày em đều muốn nhìn thấy thầy, từng phút từng giây đều muốn, em... sợ càng lún càng sâu, sẽ không tự khống chế được bản thân... Vì vậy, em xin thầy, hãy cho em tốt nghiệp đi.”

Dương Lam Hàng nhìn cô, giọng nói cứng rắn lạnh lẽo. “Nếu em thực sự muốn tốt nghiệp, tôi có thể tôn trọng lựa chọn của em. Em không cần dùng đến cách này.”

“Em...”

Lăng Lăng không dám nhìn anh, giọng nói của anh sắc bén như lưỡi dao, rạch một nhát thật sâu lên lồng ngực rỉ máu của cô.

“Em muốn tốt nghiệp, có thể! Hãy cho tôi biết lý do thực sự.”

Lý do thực sự? Anh còn muốn lý do thực sự nào nữa đây?

Yêu phải thầy giáo của mình, lời nói vô liêm sỉ như vậy cô cũng đã nói ra rồi, chính là không muốn lừa gạt anh.

Thế nhưng, anh lại không tin tưởng.

“Em không lừa thầy, em nói thật lòng. Em sợ nhìn thấy thầy, thậm chí nghe thấy tên của thầy cũng sợ hãi...”

Giọng nói Dương Lam Hàng âm trầm đáng sợ. “Em ngẩng đầu lên, nhìn tôi!”

Lăng Lăng ngẩng đầu, khuôn mặt tuần tú của anh gần trong gang tấc, nghĩ đến sắp tới sẽ không còn được nhìn thấy khuôn mặt này nữa, cô hoàn toàn có thể lường trước những ngày về sau sẽ gian nan khổ sở biết bao nhiêu.

Nhưng mà cô phải vượt qua, nhất định phải vượt qua...

“Sợ tôi? Bởi vì em không thể chịu nổi sự nghiêm khắc và trách mắng nặng nề của tôi? Hay là do vị trưởng phòng công ty điện tử trẻ tuổi đây hứa hẹn kia coi trọng em, dùng mức lương cao tám ngàn tệ muốn em tới làm trong bộ phận của anh ta?”

Lăng Lăng hoảng sợ nhìn Dương Lam Hàng, lẽ ra cô sớm nên biết việc này không thể gạt anh, dù sao, anh cũng là thầy của cô, thông báo tuyển dụng nhân viên dĩ nhiên anh phải nắm rõ.

Cô thật khờ! Cô lại làm việc ngu ngốc rồi!

“Em xin lỗi!”

Cô nhìn thấy trong ánh mắt của Dương Lam Hàng nỗi đau đớn cùng thất vọng sâu sắc, cô biết... Anh bởi dưỡng cô, dùng cả tâm huyết, cả sự chân thành. Vậy mà thứ cô báo đáp lại là sự phản bội thế này đây.

Nhưng cô còn có thể làm gì? Không có cô, Dương Lam Hàng vẫn có thể dạy dỗ vô số sinh viên còn xuất sắc hơn cô. Cô không thể, ở cùng anh, cô không làm được gì cả!

Cô cúi đầu nhìn vết phỏng lớn trong hai lòng bàn tay, giờ phút này, không hề đau một chút nào...

“Tôi không muốn nghe xin lỗi! Tôi muốn biết lý do, nếu là vì tiền lương, tôi có thể cấp nhiều hơn, nếu vì phát triển sau này, tôi có thể cho em nhiều cơ hội hơn, rốt cuộc em muốn cái gì?”

Em muốn anh!!! Em muốn thử mùi vị hôn lên môi anh, thử cảm giác cùng anh trên giường!

Lăng Lăng nhìn anh, cô có thể nói ra sao? Cô mỗi đêm nằm mơ, đều mơ thấy họ được ở bên nhau.

Sau khi tỉnh giấc, cô đau lòng muốn chết, cô phải nói làm sao để anh hiểu đây?

Cô nhìn anh, nở nụ cười: “Thầy Dương, phải làm sao thì thầy mới tin lời em? Nếu không, đêm nay em đến nhà thầy qua đêm nhé.”

Anh tức giận đến mức khuôn mặt tuần tú đỏ lên, khóe môi co rúm, tay anh run run.

Nhìn thấy Dương Lam Hàng vốn bình tĩnh lại bị cô chọc tức đến mức này, Lăng Lăng bỗng cảm thấy thật buồn cười, thật sự rất buồn cười.

Cô cười, cười mãi, dốc hết chút sức lực cuối cùng trong người mà cười.

...

“Được!” Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, cô hoàn toàn không tin nổi một chữ này lại có thể thốt ra từ miệng Dương Lam Hàng!

Action 2

Dương Lam Hàng dưới sự dẫn dắt của người em họ ruột thịt Âu Dương Y Phàm, đi lên một chiếc du thuyền nhân rồi hết sức xa hoa!

Du thuyền có tổng cộng ba tầng, tầng thượng ngoài phòng điều khiển còn có một bể bơi lộ thiên, dọc theo thành bể bơi đều là cát trắng mịn.

“Em đã thiết lập hành trình du ngoạn cùng vệ tinh định vị đầu vào đây, mỗi giờ mười ki-lô-mét, một vòng hết hai mươi tư giờ. Không cần thao tác gì cả, nếu gặp sự cố ngoài ý muốn anh cứ gọi điện cho em, hoặc ấn nút xin trợ giúp là OK!” Âu Dương Y Phàm ngồi trên ghế mây bên cạnh, đón ánh nắng chói chang, đôi mắt hẹp dài khép hờ nhìn về phía Dương Lam Hàng. “Anh cảm thấy thế nào?”

“Cậu càng ngày càng phá của.” Dương Lam Hàng xoa xoa lông mày nhứ chặt, lắc đầu: “Du thuyền làm ăn tốt đẹp tại sao lại bị cậu biến thành cái dạng này?!”

Anh vốn định tặng Lăng Lăng một buổi hẹn hò lãng mạn, mang cô đến đại dương không một ai quấy rầy này cùng nghỉ cuối tuần.

Nhưng du thuyền này hoàn toàn khác xa so với lần đầu tiên anh nhìn thấy nó... Từ đầu tới đuôi, từ trên xuống dưới không có một chút lãng mạn nào đáng nói, nơi nơi tràn ngập mùi... dục!

Du thuyền như thế, Lăng Lăng vừa lên thuyền chắc chắn sẽ hiểu lầm ý đồ của anh!

“Em nói, anh có lương tâm không vậy?” Âu Dương Y Phàm vẻ mặt không đồng tình, đứng dậy lấy ra hai chai đồ uống ướp lạnh từ trong tủ lạnh kê bên, một chai đưa cho Dương Lam Hàng. “Đây là do chính anh mở miệng nhờ, chứ nếu là người khác em không cho mượn đâu!”

“Đẹp đi! Cậu tự hưởng thụ đi! Anh đi mượn người khác.”

“Anh!” Âu Dương Y Phàm đứng lên, ngoắc ngoắc ngón tay: “Em dẫn anh đi tham quan một chút, hôm nay em phải cho anh biết cái gì gọi là “tình cảm”!”

Âu Dương Y Phàm dẫn anh đi xuống tầng giữa, một tấm cửa trượt bằng thủy tinh nằm sát đất ngăn cách giữa boong tàu và phòng khách xa hoa mở ra. Bên trong không khí ấm áp như của gia đình bình thường, sô pha trang nhã, bàn trà, quầy bar, tủ rượu, còn có nơi đặt sâm-panh, bàn ăn với nền trắng...

Bên ngoài là chiếc ghế nằm màu trắng dài hai mét.

Âu Dương Y Phàm đi đến boong tàu, vươn tay kéo một phát, trên không có một chiếc dù mềm màu xanh bung ra, che đi ánh nắng mặt trời oi ả.

“Nơi này có thể câu cá, có thể ngắm sao, cũng có thể...” Âu Dương Y Phàm ho nhẹ một tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Dương Lam Hàng cúi đầu nhìn chiếc ghế nằm gọn gàng thoải mái dài hai mét, nếu thật có thể cùng Lăng Lăng nằm trên đó, cùng tận hưởng cảm giác phiêu bạt giữa biển khơi mênh mông vô bờ, ngắm mặt trời lặn, mặt trời mọc...

Cũng xem như một ý kiến hay...

Cậu em họ này của anh quả không hổ danh công tử tòa hoa ăn chơi, có thể đem *** cùng ngây thơ hòa trộn làm một.

“Em dẫn anh xuống tầng dưới cùng xem nhé.” Nói xong, Âu Dương Y Phàm lại theo cầu thang đi xuống tầng thấp nhất.

Tầng dưới cùng là một phòng ngủ rộng rãi, vừa bước vào, đập vào mắt đầu tiên là một chiếc giường ngủ cỡ lớn, chần chập bằng tơ tằm màu tím buông rũ xuống trên nền thảm sàn bằng lông dài màu trắng.

Thứ còn bắt mắt hơn phải kể đến phòng tắm – nói một cách chính xác, phòng thủy tinh hình cung hoàn toàn trong suốt, cảnh vật bên trong nhìn không sót một thứ gì!

Khiến người ta không muốn mơ màng giữa ban ngày cũng khó...

“Hàng, đến lúc đó... anh không cần quan tâm cô ấy có đồng ý hay không, cùng đừng bận tâm cái gì quý ông ga-lăng, cứ một mạch ôm cô ấy ném thẳng lên giường... Giữa đại dương mênh mông vô bờ này, kêu trời trời không đáp, kêu đất đất chẳng hay, em cũng không tin cô ấy dám nhảy xuống biển tự sát!” Âu Dương Y Phàm thuận tay kéo tủ đầu giường ra, ánh mắt gian tà cười cười: “Đừng nói em không đủ tình huynh đệ, ngay cả áo mưa cũng chuẩn bị cho anh, loại mỏng nhất thế giới... Một hộp có đủ không?”

Dương Lam Hàng mặt không cảm xúc nhìn cậu ta.

“Cậu đem thảm, giường, sofa, ghế nằm dài cùng ghế mây đổi hết thành đồ mới cho anh.”

Âu Dương Y Phàm không hề nề hà gật đầu. “Được! Ai bảo anh là anh họ em! Ngay cả đồ ăn em cũng đổi hết cho anh. Còn có yêu cầu gì, anh cứ nói.”

“Chuẩn bị đồ ăn nhiều một chút cho anh. Dem tốc độ đổi thành 5km/giờ, toàn bộ hành trình là bốn mươi tám giờ, anh sợ Lăng Lăng bị say sóng!”

“Không thành vấn đề! Còn gì nữa?”

Dương Lam Hàng đi qua bên người cậu ta, thản nhiên nói một câu:

“Một hộp, không đủ...”

(*) Một loại rượu nổi tiếng được chưng cất từ năm loại ngũ cốc: cao lương đỏ, gạo, nếp, lúa mì và ngô. Xem thêm về rượu Trung Quốc tại đây.

Trao lăm tình yêu cho anh – Chương 30

Theo lẽ thường mà nói, sếp mời sinh viên đi ăn cơm chỉ là chuyện bình thường, nếu sếp nào một năm không mời được sinh viên dăm ba bữa cơm, chắc chắn sẽ bị học trò khinh bỉ.

Nhưng nếu giống như Dương Lam Hàng, cứ nửa tháng lại mời Lăng Lăng đi ăn một lần thì tần suất hình như hơi cao. Nửa năm đầu Lăng Lăng vẫn chưa quen, tìm mọi lý do từ chối, thật sự từ chối không xong mới nhận lời mời của anh ta.

Về sau dần dà thành thói quen, chỉ cần có thời gian, bình thường sẽ không từ chối. Có ăn hay không cũng vậy!

Lần này, Dương Lam Hàng mời cô đi ăn món Hàn Quốc, cửa tiệm này nằm xa nội thành, rất ít khách, không khí đặc biệt yên tĩnh, ánh sáng có chút âm đạm.

Nhìn thế nào... cũng giống như chỗ hẹn hò yêu đương.

Những nơi ái muội khác Dương Lam Hàng đều đã dẫn cô đến nên Lãng Lãng từ lâu đã không còn e sợ, cô cởi áo khoác, ngồi xuống, người phục vụ giúp cô treo áo khoác lên ghế.

Dương Lam Hàng liếc nhìn một bộ quần jeans cùng áo pull đơn giản của cô, khoe miệng hé ra một chút ý cười mờ ám: “Thay quần áo như thế này sao? Bộ đồ lúc sáng rất đẹp!”

Mặt Lãng Lãng trong nháy mắt đỏ hồng lên.

Cô lúng túng vuốt vuốt tóc, kiên quyết không thể nói bộ đồ ban sáng là nhằm dụ dỗ anh ta nên mới mặc, đành cười cười cứng nhắc: “Thầy trưởng khoa nói em không chú ý ăn mặc...”

Ý cười của Dương Lam Hàng càng đậm: “Mặc đến trường thì không thích hợp lắm, nhưng đi ăn cơm thì không sao cả.”

“Ý thầy trưởng khoa là...” Sao cô thấy nóng thế này, nhiệt độ điều hòa của nhà hàng này hình như hơi cao. “Đi gặp giáo viên hướng dẫn không nên ăn mặc tùy tiện quá.”

“Không sao, tôi không ngại!”

Toát mồ hôi! Anh ta không ngại?!

Cô còn có thể nói gì đây?

Dương lúc cô không biết đáp lại như thế nào, người phục vụ kịp thời đưa thực đơn giúp cô giải vây.

Lãng Lãng cảm động muốn rơi nước mắt nhận lấy, đưa cho Dương Lam Hàng: “Thầy Dương, thầy chọn món đi ạ.”

“Em chọn đi, em thích ăn cái gì thì cứ tự nhiên chọn.”

“Dạ.”

Lúc cô xem thực đơn, phát hiện Dương Lam Hàng nhiều lần nhìn qua một đôi nam nữ đang ngồi cách họ không xa.

Về mặt anh ta có chút khác thường.

Lãng Lãng tò mò nhìn theo ánh mắt anh ta, ngồi ở bàn bên kia mà một đôi trai thanh gái lịch, người nữ đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen, ăn mặc có chút kỳ cục, nhưng dung mạo nhìn qua thấy hơi quen quen.

Nhìn kỹ lại mặt mũi cô ta, không ngờ là nữ diễn viên chính phim thần tượng hot nhất hiện nay. Trước mắt cô lập tức sáng ngời.

Ngôi sao chính là ngôi sao, ăn mặc xoàng xĩnh như vậy mà vẫn tỏa sáng lóa mắt.

Lãng Lãng quay mặt lại, thấy Dương Lam Hàng vẫn đang nhìn mỹ nữ hơi đắm chiêu, trong ánh mắt dường như ẩn chứa rất nhiều điều. Trong lòng cô thâm cười trộm: Hì hì! Ngày thường nhìn anh ta thanh tâm quả dục, hóa ra vừa thấy gái đẹp, ánh mắt cũng ngây ra nha!

Đàn ông vẫn là đàn ông!

“Thầy Dương, cô ta tên Lý Phi Phi.” Lãng Lãng hảo tâm nói với anh ta.

Sự chú ý của Dương Lam Hàng dời lại đây: “Em biết cô ấy à?”

Lãng Lãng sớm đoán trước anh ta không xem phim thần tượng, là học trò ngoan của anh ta, cô tự thức phải biết có gì nói nấy, không che không giấu: “Cô ấy là một ngôi sao rất hot, nhan sắc xinh đẹp, diễn xuất cũng tốt... Nghe nói cô ấy rất có điều kiện, có người nâng đỡ...”

Khi cô đang nói, Lý Phi Phi đã nhìn về phía họ bên này, cô ta nói mấy câu với người đàn ông ngồi đối diện rồi đứng dậy đi về phía họ.

Nhìn gần, Lăng Lăng phát hiện Lý Phi Phi ngoài đời còn đẹp hơn trên ti-vi, trong phim cô trong sáng đáng yêu, sắc nước hương trời, còn hiện tại... một bộ váy ngắn bằng lụa bó sát mặc bên trong áo khoác gió dài, dáng người mê hồn thoát ẩn thoát hiện bên trong áo gió, càng thể hiện sự quyến rũ của phụ nữ.

Cùng là phụ nữ với nhau, tạo sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ!

Lúc cô đang thưởng thức mỹ nữ lại không biết chính mình cũng bị mỹ nữ xem xét tỉ mỉ. Lý Phi Phi trang điểm kỹ lưỡng liếc mắt một cái liền nhận ra Lăng Lăng không chăm chút ăn mặc, quần jeans đơn sắc cùng áo pull đều là hàng sales giá rẻ, mái tóc không được chăm sóc đặc biệt, thả tự do sau vai, không dùng son môi, kẻ mắt, không dùng mascara, thậm chí cũng không đánh phấn.

Phụ nữ dám để mặt mộc cùng đàn ông đi ăn cơm, có hai khả năng: Thứ nhất, tuyệt đối tự tin vào dung nhan trời sinh của mình; Thứ hai, căn bản không coi người đàn ông kia ra gì.

Lý Phi Phi mỉm cười đi đến trước bàn họ, cánh tay mềm mại nhẹ nhàng khoát lên vai Dương Lam Hàng, rất tự nhiên ngồi lên ghế trống bên cạnh anh ta. “Hàng! Hiếm khi thấy anh một mình dùng cơm với phụ nữ, em lúc này còn tưởng mình nhìn nhầm kia.”

May là tim Lăng Lăng không có bệnh, nếu không bị tôi luyện kiểu như hôm nay thì bệnh tim của cô đã phát tác từ lâu.

Dương Lam Hàng nhìn liếc qua Lăng Lăng một cái, cố ý nhích nhích thân người, né tránh đôi tay mảnh mai khoát lên vai anh ta.

Vì hành động của Dương Lam Hàng, Lý Phi Phi lại liếc nhìn Lăng Lăng, trong đôi mắt trong trẻo như nước hồ thu hiện lên nét dè phòng. “Cô ấy là ai? Bạn gái của anh à?”

“Không phải!” Lăng Lăng lập tức giải thích, cô không chịu nổi lòng đố kỵ của một cô gái xinh đẹp như vậy. “Tôi là sinh viên của thầy ấy.”

“Ồ?! Không nhìn ra anh thực là thầy giáo tốt, bận đến thế mà vẫn dẫn sinh viên cùng đi ăn cơm...” Bắp chân thon dài nhẵn nhụi của Lý Phi Phi cố ý vô tình sượt qua đùi Dương Lam Hàng, nhích người lại sát một chút, nụ cười mang ý quyến rũ không chút che giấu: “Hay hôm nào em làm sinh viên của anh nhé.”

Lăng Lăng cúi đầu day day trán, giả vờ như không phát hiện quan hệ mờ ám giữa hai người họ.

Nhưng cúi đầu thì vẫn có thể thấy tay Lý Phi Phi đặt trên đùi anh ta...

Cô đành phải lấy thực đơn ngăn trở tầm mắt, bắt đầu gọi món ăn.

“Y Phàm đang chờ em đấy.” Dương Lam Hàng nói.

“Không sao đâu! Anh ấy không để ý. Hàng, lát nữa ăn xong anh có thể cùng đến nhà em uống một ly vang đỏ không?”

Lăng Lăng đã rất cố gắng ngăn bản thân không có bất kỳ ý nghĩ không thuần khiết nào, nhưng mà lời mời hàm ý sâu xa kia của Lý Phi Phi, cô làm thế nào cũng không thể bắt mình đừng liên tưởng lung tung...

“Được rồi, đừng làm loạn nữa.” Giọng nói của Dương Lam Hàng trầm thấp cùng lạnh nhạt: “Để cho sinh viên của anh hiểu lầm sẽ không tốt đâu.”

“Vậy em đi trước, lát nữa ăn xong anh gọi điện cho bọn em.” Lý Phi Phi đứng lên, cố ý quan sát Lăng Lăng một chút. Qua thử nghiệm vừa rồi, Lý Phi Phi đã xác định được một việc, có thể làm cho người điềm tính như Dương Lam Hàng tỏ ra lo lắng bất an, cô gái này hẳn là người trong lòng kia của anh.

Bị đánh bại bởi một cô gái tầm thường như vậy, cô hoàn toàn không cam tâm!

...

Sau khi Lý Phi Phi rời đi, Dương Lam Hàng thật nghiêm chỉnh giải thích với cô: “Em đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.”

“Vâng.”

Như vậy mà là bạn bè bình thường gì cái gì mới gọi là mờ ám?

Đầu óc Lãng Lãng có ngu đến mấy cũng nhìn ra Lý Phi Phi có ý với anh ta. Tuy nhiên, cô nghĩ không ra một thân mỹ nữ được người người hâm mộ kia rớt cuộc tại sao lại sai lầm như vậy, đi coi trọng một kẻ biến thái như Dương Lam Hàng này?! Vì thế, cô cẩn thận tỉ mỉ xem xét một chút người đàn ông từng bị mình phê phán chả ra làm sao đang ngồi trước mắt.

Chút ánh sáng âm đạm không thể che giấu vẻ thư thái của anh ta, bản tình ca Hàn Quốc nồng nàn từ đầu đến cuối không làm ảnh hưởng đến vẻ đậm mạc của anh, cô không thể tưởng tượng một người đàn ông như anh ta lúc yêu một cô gái sẽ có thần thái như thế nào, sẽ dùng phương thức biểu đạt ra sao...

Bỗng nhiên trong lúc đó, Lãng Lãng nhận ra, sức hấp dẫn của anh ta nằm ở chỗ – sự thanh cao độc nhất vô nhị này của anh ta, đối với phụ nữ mà nói rất có tính thách thức!

...

Khi sắp ăn xong, Dương Lam Hàng ngồi thẳng, nói vào vấn đề chính: “Hôm nay tôi cùng trưởng khoa có nói qua chuyện ở lại trường của em, thầy ấy nói hiện tại muốn ở lại trường cạnh tranh rất gay gắt, nếu không phải tiến sĩ xuất sắc thì rất khó ở lại!”

“Tiến sĩ xuất sắc?” Có thể thuận lợi tốt nghiệp thạc sĩ hay không cô còn chưa biết, anh ta nghĩ quá xa rồi!

“Tôi có xem qua một chút tiêu chuẩn Tiến sĩ xuất sắc, chỉ cần em cố gắng thì cũng không khó lắm.” Dương Lam Hàng nói.

Không khó á!?

Cái khác thì không biết, nhưng tiêu chuẩn đầu tiên của Tiến sĩ xuất sắc chính là số lượng bài báo khoa học bằng tiếng Anh. Chỉ với việc cô thi tiếng Anh cấp bốn sáu lần mới đậu, trình độ tiếng Anh bây giờ còn chưa qua cấp sáu thì việc này căn bản chỉ là chuyện không tưởng mà thôi.

Anh ta rõ ràng là muốn chính cô đến chết mà!

Lãng Lãng tức mà không dám nói, cúi đầu đem thức ăn trên đĩa nhét vào miệng, lấy đồ ăn để phát tiết một bụng bất mãn của mình.

...

Sau này lại càng khổ phải nói, yêu cầu của Dương Lam Hàng đối với cô ngày càng nghiêm khắc, áp lực vô cùng lớn khiến cô thường xuyên có cảm giác nghẹt thở.

Nhiều lúc cô rất tức giận, rất bất mãn. Nhưng trên thực tế, trong lòng cô hiểu rõ, thế giới này rất công bằng, một tảng đá tâm thường không có gì đặc sắc, nếu không trải qua rèn luyện ngàn khắc vạn tạc thì làm sao có thể trở thành một pho tượng Phật được người người cúng bái!

Dương Lam Hàng là người đàn ông đã thay đổi cuộc đời cô!

...

Sân trường giữa hè, sắc màu rực rỡ...

Trên con đường rợp bóng cây, từng cặp tình nhân nép sát vào nhau, hình bóng thành đôi.

Chỉ có Lãng Lãng cô đơn lẻ bóng, mặt trời lặn đem bóng hình cô độc của cô kéo ra thật dài, thật dài...

Hồi tưởng xong, trời cũng đã chạng vạng.

Lãng Lãng ngẩng đầu lên, mỉm cười với ánh hoàng hôn, cô không hối hận bản thân đã yêu thương một người không thể với tới, nhưng cô cũng biết mình và anh đã định trước sẽ không có kết quả...

Liên tục vài ngày, Lãng Lãng sống chết đánh vật với mười chương tài liệu, thề quyết tử chiến đấu đến cùng với mớ tiếng Anh chuyên ngành, nếu người không chết thì ta chết!

Đương cày đến độ đầu muốn tở tung, từ máy tính vang lên “tiếng gõ cửa” “cộc cộc”, Lãng Lãng nhanh chóng click vào QQ dưới góc phải màn hình, trên màn hình hiện lên avatar cái đầu nhỏ đáng yêu, chớp tắt chớp tắt chứ không sáng liên tục như bình thường!

Cô mở cửa sổ chat ra, nhanh tay gõ vào khung thoại: “Anh lên đúng lúc lắm, em muốn điên luôn rồi, mau mau điều tiết không khí chút đi!”

“Hôm nay anh vừa nghe đồng nghiệp kể chuyện xưa, anh kể em nghe nhé.”

“Vâng!” Cô dài cổ chờ đợi.

Một lúc lâu sau, bên kia mới gửi lại một đoạn văn thật dài: “Có một con thỏ ngồi viết luận văn trước hang động.

Một con sói đi đến, hỏi thỏ: “Người viết đề tài gì vậy?”

Đáp: “[Bàn xem thỏ làm cách nào ăn thịt sói]”

Sói nghe xong cười ha hả. “Vỡ vẫn như vậy mà người cũng có thể biện luận ra ư?”

Thỏ nói: “Luận cứ của ta nằm ngay trong động, người không tin thì tự mình vào xem đi.”

Một lát sau, con thỏ một mình đi ra khỏi hang động, tiếp tục viết luận văn, sói rút cuộc không trở ra...”

“Vì sao?” Lãng Lãng vô cùng tò mò hỏi.

“Trong hang động có một con sư tử đang nằm giữa mấy bộ xương trắng, vừa thỏa mãn xỉa răng, vừa đọc bản tóm tắt luận văn con thỏ đưa cho: “Một bài luận văn có luận chứng hay không không quan trọng, quan trọng phải coi người hướng dẫn là ai!””

Lãng Lãng đọc xong, lại lật lật mấy trang số liệu rồi tinh rồi mù trước mắt, vẻ khổ sở sống không bằng chết trên mặt liền chuyển thành tươi cười.

“Đừng chọc em, hẳn chính là người khiến em sống không bằng chết đây này.”

“Sếp của em thực sự khiến em không chịu nổi sao?”

“Không chỉ là không chịu được, chỉ cần nghe thấy tiếng hắn ta là em đã muốn nhảy lầu!” Quả nhiên không nên nói bậy, tin nhắn của Lãng Lãng vừa gửi đi, di động liền reo.

Lãng Lãng vừa nhìn qua điện thoại liền hết hồn lập tức đứng lên, chân đập vô bàn, vừa cắn răng xoa xoa vừa lấy giọng vô cùng kính sợ nói: “Thầy Dương, chào thầy ạ!”

“Em đọc tài liệu xong rồi hả?”

“Đọc xong rồi ạ, em cũng sắp viết xong tóm tắt, chiều nay em sẽ gửi email cho thầy.”

Dương Lam Hàng hơi tư lự một chút, nói: “Em viết xong thì đem đi in ra rồi mang đến văn phòng tôi.”

“Dạ! Chiều em sẽ gửi cho thầy...” Lãng Lãng mặc dù giọng điệu kính cẩn nhưng trong lòng thầm nghĩ: Tại sao cứ phải in ra chứ?! Thật không biết tiết kiệm tài nguyên!

“Còn nữa, hôm nay tôi mời tất cả sinh viên trong tổ đề tài đến Tân Tân Phường ăn tối.”

“Vâng! Em biết rồi ạ, cảm ơn thầy Dương.”

Cúp điện thoại, Lãng Lãng che mặt vô cùng khổ sở nói: “Trời ơi, cho tôi vô bệnh viện tâm thần luôn đi!”

Tiểu Úc đang sửa soạn thay đồ quay đầu nhìn nhìn cô. “Gì mà đau khổ vậy?”

“...” Cũng không hẳn quá đau khổ, mà là trong lòng cảm thấy hơi sợ hãi, hít thở không thông.

“Tớ thấy sếp cậu rất bình dị gần gũi, tại sao trông cậu lại đặc biệt sợ anh ta vậy?”

“Tớ sợ anh ta sao?” Lãng Lãng vỗ vỗ ngực, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tiểu Úc, giống như... quả thật mỗi lần nhìn thấy Dương Lam Hàng cô đều có chút cảm giác bay hết hồn vía. “Chẳng lẽ là vì anh ta lớn lên quá xấu ư?”(*)

Biết ngay là sẽ đổi lấy một cái nhìn khinh bỉ của Tiểu Úc!

Lăng Lăng thấy Tiểu Úc trang điểm – một việc xưa nay hiếm, phấn đánh thật tỉ mỉ. Cô bước qua, chăm chú nhìn Tiểu Úc với khuôn mặt đỏ ửng. “Đi hẹn hò à?”

“...” Đây là câu trả lời.

“Với Ivan hả?”

“Đừng nói linh tinh!” Không nghi ngờ gì nữa, đúng chóc rồi.

Hỏi thế gian tình là chi, là vỏ quýt dày có móng tay nhọn!

Lăng Lăng cười lắc đầu, quay lại ngồi trước máy tính.

“Còn sống không?” Trên màn hình máy tính hiện lên một tin nhắn mới.

“Đừng quấy rầy em, đang chết rồi đây.”

“Vây chết tiếp đi!”

Lăng Lăng bắt mẫn đánh chữ: “Anh nói xem, khi Osama Bin Laden oanh tạc Trung tâm thương mại thế giới, tại sao không đánh bom MIT luôn đi?”

“Haiz! Anh cũng nghĩ thế... Chết sớm siêu sinh sớm, kiếp sau truyện đối không được đắc tội với phụ nữ!!!”

Phát tiết được vài phần bực bội, Lăng Lăng không thể không nói: “Em không thể chat với anh nữa, chiều nay em phải đi nộp tóm tắt tài liệu, còn phải thảo luận với hân. Em muốn tranh thủ viết...”

“Em vẫn chưa viết xong sao?”

Lăng Lăng ảo não vuốt vuốt tóc: “Một chữ em cũng chưa viết à!”

Bên kia gửi đến một emoticon “im lặng”, “Vây anh không quấy rầy em nữa!”

Tân Tân Phường là nhà hàng sân vườn được mở bên bờ sông. Phòng khách lẫn nhà ăn đều có kiến trúc theo kiểu biệt thự, vườn hoa bên trong có rất nhiều cây, một mảng phong cảnh riêng biệt.

Do đó rất nhiều người không chịu nổi trung tâm thành phố chật chội đông đúc đều thích tới đây nghỉ ngơi cuối tuần, hít thở một chút không khí trong lành.

Nhất là khi tâm trạng không tốt, đến đây ngắm nhìn hoa cỏ tràn đầy sức sống, trong người sẽ cảm thấy đặc biệt khoan khoái.

Tất nhiên, nếu là Dương Lam Hàng mời ăn cơm thì phong cảnh có đẹp đến mấy cũng không có tâm trạng thưởng thức.

Tiểu Úc đi cùng Lăng Lăng tới vừa thấy khắp phòng đều là những khuôn mặt xa lạ, liền hơi chùn bước. “Tớ đến có tiện không?”

“Dương nhiên là tiện, tí nữa cậu muốn ăn bao nhiêu tùy thích, ăn cháy túi anh ta luôn.”

“Có XO không, tớ uống hai chai!”

“Được! Lát nữa tớ đến chỗ lễ tân hỏi giúp cậu.” Lăng Lăng ôm eo Tiểu Úc, thân thiết dựa vào cô, lúc mỉm cười mặt giấu vào vai cô, xinh đẹp tự nhiên.

Tiểu Úc lơ đãng ngẩng đầu, tầm mắt tình cờ chạm vào một đôi mắt sâu thẳm, cô dường như nhìn thấy trong ánh mắt này một loại cảm xúc kỳ lạ, không thể nói rõ rốt cuộc là gì, nhưng đó không phải là ánh mắt thấy giáo nhìn học trò.

“Cậu nhìn đủ chưa?” Lăng Lăng kéo cô ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh cửa, cách Dương Lam Hàng rất xa.

“Quả nhiên danh bất hư truyền, rất có khí chất, có chiều sâu, sức hấp dẫn của anh ta nhìn qua là biết xuất phát từ trong cốt cách.”

Lăng Lăng cũng không nhận được mà nhìn về phía Dương Lam Hàng. “Tại sao tớ lại không nhìn ra nhỉ?”

“Cái loại người nông cạn như cậu tất nhiên là nhìn không ra rồi!”

“Tớ mà nông cạn?” Còn có người nào biết coi trọng chiều sâu hơn cô sao?

Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh không chút khách khí nói: “Tiểu Úc, mắt thẩm mỹ của cậu ấy nổi tiếng kém, cậu không cần bàn cãi với cậu ấy làm gì.”

Lăng Lăng cầm cúi ăn, quyết định không thèm so đo với các bạn.

Ban đầu, bởi vì có mặt các giáo viên nên không khí có phần áp lực.

Chỉ một lát sau, các sinh viên bắt đầu chúc rượu thầy giáo, qua ba tuần rượu, không khí dịu đi rất nhiều, vài sinh viên thừa dịp có chút men say to gan đứng lên. “Mọi người hoan nghênh thầy Dương cùng thầy Chu hát tặng chúng ta một bài nào!”

“Được đó! Nghe nói thầy Chu hát bài “Chín trăm chín mươi chín đóa hồng”(**) đặc biệt hay, thầy hát một bản đi ạ!”

Tiểu Tiểu ngồi cạnh Lăng Lăng gục trên bàn, bày tư thế lau mồ hôi lạnh nói: “Thực sự to gan nha! Nhưng tuyệt đối đừng bắt sếp của tớ hát, thầy ấy mà cầm mic thì có thể hát thành chín ngàn chín trăm chín mươi chín bông luôn!”

“Ý cậu là sao?” Tiểu Úc hỏi.

Lăng Lăng cười giải thích: “Chính là hát liên tục mười lần, khiến sinh viên tổ các bạn ấy vừa thấy hoa hồng đã muốn ới...”

Thầy Chu ra về khách khí: “Thôi các em cứ hát đi!”

Mắt Tiểu Tiểu sáng lên, cúi đầu hỏi Lăng Lăng: “Lăng Lăng, cậu có biết thầy Dương thích bài hát gì không?”

Lăng Lăng nghĩ nghĩ nói: “Tớ nghĩ chắc là “Si tâm tuyệt đối”(***), đó là nhạc chuông di động của anh ta, cho tới giờ vẫn không đổi, thật lỗi thời! Cậu nhất định đừng có hát đấy.”

“Lăng Lăng, cậu đáng yêu quá!” Tiểu Tiểu nói xong, lập tức giành lấy cuốn sổ ghi tên bài hát, còn nhiệt tình cầm mic nói: “Để thể hiện lòng biết ơn của chúng em dành cho thầy Dương, em xin đại diện cho toàn thể các bạn sinh viên tổ mình hát tặng thầy Dương một bài, hy vọng thầy sẽ thích ạ!”

Tiếng nhạc du dương trầm buồn cất lên, khóe môi Dương Lam Hàng lập tức khẽ mím lại không tự nhiên.

Nhưng anh ta vẫn rất tao nhã mà gật đầu mỉm cười, vỗ vỗ tay, nói câu: “Cảm ơn em!”

Lời ca của Lý Thánh Kiệt mỗi bài đều có thể gọi là tuyệt phẩm, nhưng đây là ca khúc tuyệt vời nhất! Còn thêm giọng hát của Tiểu Tiểu uyển chuyển lay động lòng người.

Muốn dùng một ly Latte khiến em say sưa

Khiến em có thể yêu anh nhiều hơn một chút

Cảm giác yêu thầm em không thể nào hiểu được

Từ lâu đã có người bên cạnh nên em mãi mãi sẽ không hiểu

Nhìn thấy em cùng người ấy ở trước mặt anh

Chúng mình tình yêu của anh thật ngu muội

Em không hiểu được những nỗi buồn của anh

Bởi vì em vĩnh viễn chưa từng trải qua...

“Cậu có biết vì sao sếp cậu thích bài này không?” Hát đến đoạn cao trào, Tiểu Úc ghé vào bên tai Lăng Lăng, nhỏ giọng hỏi.

“Tại sao?”

“Tớ tiết lộ cho cậu một chuyện chấn động độc nhất vô nhị, cậu phải giữ bí mật đấy.”

(*) Do một số bạn gần đây đọc các bài “chia sẻ kinh nghiệm edit” tỏ ra nhạy cảm với chữ “lớn lên” và nghĩ nó là “bộ dạng” mới đúng, có điều câu tiếng Trung nguyên gốc là “ ” (Nan đạo thị nhân vi tha trưởng đích thái nan khán ?), chữ “trưởng” ở đây trong chữ “trưởng thành” nên mình không có dịch là “bộ dạng” mà để hình thức động từ là “lớn lên” để biểu thị ý châm biếm của Lăng Lăng.

(**) 999 Đóa Hồng.

(***) Si Tâm Tuyết Đồi.

16. Chương 31-32

Lăng Lăng nghiêm chỉnh gật đầu, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Tiểu Úc kẻ sát tại Lăng Lăng, khẽ nói: “Anh ta từng thích một cô gái, nhưng khi anh ta cầm hoa tươi chuẩn bị tỏ tình với cô ấy, cô gái kia lại ôm một chàng trai khác đi qua bên người anh ta...”

Lăng Lăng mở to mắt nhìn Tiểu Úc, kinh ngạc đến sững sốt một hồi lâu, lập tức lắc đầu: “Việc này căn bản không có khả năng!”

“Thật trăm phần trăm. Cho tới bây giờ anh ta vẫn nhớ mãi không quên cô gái đó.”

“Cậu nghe từ đâu vậy? Nhất định là có người nói hươu nói vượn!”

“Ivan nói.” Tiểu Úc thấy Lăng Lăng kinh ngạc bèn giải thích: “Ivan là em họ của anh ta.”

Lăng Lăng vẫn không thể nào tin được, cô thà tin mặt trời mọc hướng Tây chứ không tin một người cư xử lạnh nhạt như Dương Lam Hàng lại từng trải qua tổn thương tình cảm sâu sắc đến thế.

Để chứng thực những điều trong lòng, cô chăm chú nhìn về phía Dương Lam Hàng.

Dưới ánh đèn màu xoay tròn, ánh sáng cùng với bóng hắt để lại vô số sắc màu rực rỡ trên đường nét khuôn mặt trầm tĩnh của anh ta, cũng chiếu lên sự giao hòa giữa hy vọng cùng thất vọng ẩn sâu trong đôi mắt anh.

Môi anh ta mỏng mà mềm, trong ánh sáng thay đổi nở một nụ cười gượng nhàn nhạt, cứ như đang một mình nhắm nháp mùi vị yêu thầm...

Tiếng hát vẫn tiếp tục vang lên...

Thế nhưng, từng câu từng chữ đều như khơi lên trong cô một nỗi buồn thương khó lòng đè nén, hoàn toàn không lý do, hoàn toàn không logic...

Vì em mà trả giá bằng nỗi đau này, em mãi mãi không bao giờ biết

Hà có gì anh phải miễn cưỡng chính mình mà yêu mọi thứ ở em

Lặng lẽ đóng cửa lại, âm thầm đếm những giọt nước mắt của anh

Vẫn biết rằng để em rời khỏi thế giới của người ấy là không thể

Anh vẫn ngốc nghếch chờ đợi một ngày nào đó kỳ tích xuất hiện

Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương...

Anh từng cho rằng bản thân sẽ hối hận
Nhưng không ngờ lại yêu đến say đắm khôn cùng
Vì em mà rơi giọt nước mắt đầu tiên
Vì em mà thực hiện bất kỳ thay đổi nào
Cũng không đổi được sự kiên quyết của em đối với anh
Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện
Người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương...
Hết bài hát, đèn sân khấu sáng rực lên, Dương Lam Hàng khẽ thở ra, đưa tay lên nhẹ nhàng vỗ.

...

“Lam Hàng, báo cáo ngân sách khoa học tự nhiên của cậu đã được duyệt chưa?” Thầy giáo Chu đầu hơi hói quay sang hỏi anh ta. Thầy Chu vừa nhìn là biết nhân vật cỡ hương dẫn tiến sĩ, bề ngoài trông rất là trùu tượng.

“Chưa thầy à, kinh phí vẫn còn đang chờ xét.”

“Loại đề tài theo chiều dọc này nghiên cứu rất vất vả, lại không thu được bao nhiêu lợi ích, tôi khuyên cậu vẫn là nên tiếp cận theo chiều ngang thôi.”

“Sức lực của tôi có hạn...” Tầm mắt Dương Lam Hàng chuyển tới trên người Lăng Lăng, khẽ cười, nụ cười đầy ôn hòa tự tin. “Tôi cũng không muốn em Bạch Lăng Lăng quá vất vả.”

Tiểu Tiểu vừa hát xong trở về chỗ nghe thấy thế, lập tức vô cùng hâm mộ nói: “Thầy Dương đối xử với cậu thật tốt, phòng thí nghiệm bọn tớ mỗi ngày đi, về đều phải quét thẻ, quy định mỗi ngày làm việc mười tiếng, lại còn không có lương, đến xã hội chiếm hữu nô lệ còn tiến bộ hơn bọn tớ.”

Lăng Lăng không nói gì, nhìn Dương Lam Hàng, cố hết sức che giấu nỗi buồn đang nhen nhóm, mắt cô bỗng có chút đau nhức...

Sau đó, sinh viên lại đến kính rượu các thầy giáo, Lăng Lăng do dự một chút, đem đồ uống trong ly đổ đi, cầm một chai bia đi qua.

“Thầy Dương!” Cô đứng cạnh Dương Lam Hàng, rót đầy bia cho anh, rồi lại rót đầy cho mình: “Thầy Dương, em xin mời thầy một ly ạ!”

Lăng Lăng vừa định nâng ly bia lên, Dương Lam Hàng đột nhiên vươn tay giữ chặt lấy, đồng thời cũng chạm phải ngón tay mềm mại của cô.

“Bia này rất lạnh...” Giọng nói anh đầy quan tâm thân thiết. “Uống vào không tốt cho dạ dày.”

Cô nhìn anh, đôi mắt dưới ánh đèn màu rực rỡ dần trở nên mơ hồ, mông lung.

Anh nhìn cô, ánh mắt luôn luôn điềm tĩnh trong tiếng nhạc ngân nga trở nên ôn nhu, trầm lắng.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng chỉ vì vài câu nói vô tâm của mình mà khiến em bị muộn tốt nghiệp, thậm chí gây cho em tổn thương không thể bù đắp...” Dương Lam Hàng che miệng, hắng giọng, tầm mắt chuyển dời sang nước bia màu hổ phách: “Tôi luôn muốn được bù đắp, dốc hết sức dạy dỗ em thật tốt, giúp em học tiến sĩ, ở lại trường, tôi cho rằng những điều này là tốt cho em nhưng lại không tôn trọng lựa chọn của em.”

Âm nhạc bài “999 đóa hồng” vang lên, thầy Chu bị các sinh viên của mình kéo lên, mọi người đều vây quanh vỗ tay, cười trộm nghe thầy hát.

Chỉ có hai người họ, nửa phút lặng yên không nói một lời, nửa phút nhìn nhau thật sâu, lâu đến nỗi, tưởng như chờ đợi cả đời...

“Nếu em không muốn theo tôi làm tiến sĩ, tôi trở về sẽ lập tức ký tên vào giấy đề cử cho em...” Anh nói.

Lần đầu tiên, cô phát hiện ra người đàn ông trước mắt không phải là Dương Lam Hàng trong ấn tượng lâu nay của mình, hoặc có thể nói, cô chưa bao giờ thực sự hiểu anh...

Có lẽ, trước khi cô nhiệt tình lớn tiếng mắng anh biến thái, lẽ ra cô nên thực sự tìm hiểu anh một chút!

“Không cần đâu ạ, em hiểu được sự quan tâm của thầy!” Nói xong, Lăng Lăng cầm ly bia uống một hơi cạn sạch. “Em sẽ không làm thầy thất vọng đâu.”

Cô cầm nguyên ly bia hồn xiêu phách lạc đi về chỗ, Tiểu Úc đi sát theo sau đến ngồi bên cạnh cô, cười nói: “Cậu phải biết thỏa mãn chứ, có sếp tốt đến vậy, tớ ngay cả nằm mơ cũng không được!”

Lăng Lăng cúi đầu, thút thít kéo khăn giấy trên bàn, len lén lau nước mắt trên khóe mi, ghen ngào nói: “Anh ta đối với tớ thực sự rất tốt!”

“Theo tớ thấy, sẽ là một ông chồng tốt!” Tiểu Úc nói.

Lăng Lăng ngưng khóc mỉm cười, khuôn mặt trong trắng thuần khiết xinh đẹp tựa đóa phù dung sau cơn mưa. “Cậu không nhìn trúng anh ta đấy chứ?”

“Cũng không phải không có khả năng!”

Lăng Lăng đương nhiên biết Tiểu Úc chỉ nói đùa, trong lòng cô ấy ngoài Ivan ra không thể chứa thêm bất kỳ người nào khác.

Khoảng cách giữa người với người, rốt cuộc bị số mệnh kéo lại gần nhau lúc nào chẳng hay.

Một đêm khuya nửa tháng sau, trong phòng thí nghiệm ngoại trừ Lăng Lăng không còn một ai khác.

Lăng Lăng buông quyển sách trên tay, xoa xoa đôi mắt khô mồi, thấy hơi buồn ngủ. Vì thế, cô ôm lấy chăn đệm đã chuẩn bị sẵn đi vào phòng thiết bị nóng nực ở lầu một.

Cô đang làm thí nghiệm về tính chống ôxy hóa ở nhiệt độ cao liên tục trong một trăm giờ, nói cách khác, phải ở cạnh thiết bị trong suốt một trăm tiếng đồng hồ không nghỉ, để phòng ngừa xảy ra tình huống bất thường dẫn đến hỏa hoạn.

Vừa bước vào phòng thí nghiệm, mùi ẩm mốc pha lẫn mùi khen khét xộc vào mũi, Lăng Lăng thở mạnh, đem chăn đệm đặt trên chiếc giường lung lay sắp đổ, chậm rãi trải ra.

Gió thu lùa vào qua khung cửa sổ, mang theo cảm giác man mát.

Lăng Lăng kéo chặt áo khoác, nằm lên giường, lấy chăn bọc kín người.

Những lúc như thế này, sự cô độc gặm nhấm linh hồn con người, cô lại nhớ tới rất nhiều người, ông nội, ba, mẹ của cô, còn có bạn bè cũ, tất nhiên, cả người ở phương xa kia nữa...

Lăng Lăng nhìn khắp các thiết bị thí nghiệm rỉ sét loang lổ, thực sự khao khát có ai đó ở bên cô, không ngại cùng cô nói chuyện dăm ba câu là tốt rồi...

Thế nhưng, trong phòng thí nghiệm yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu cọt cà cọt kẹt của chiếc giường dưới thân cô.

Cô nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghe được một âm thanh nhỏ vụn, Lăng Lăng sợ hãi nhảy xuống giường, hoảng hồn nhìn chăm chăm vào góc tường.

Có vật gì đó động đập phía dưới đồng báo cũ, cô lui ra sau, thân mình run rẩy như lá rụng trước gió, tim đập dữ dội...

Từ sau thời trung học từng bị chuột cắn, trong lòng cô sinh ra một loại cảm giác sợ hãi đối với loài chuột, vừa nghe thấy loại âm thanh này lập tức liên tưởng đến cái đêm âm u ẩm ướt đó, cảm giác lông cọ nhồn nhột khi con chuột bò trên người.

Cô tiện tay cầm lấy một chiếc cốc đồng(*) ném qua, trong tiếng cốc vỡ, mấy con gián hoảng sợ nhảy ra, chạy trốn khắp nơi.

Đối với một người Trời sinh đã mắc chứng sợ động vật như Lãng Lãng mà nói, mọi sinh vật trên trái đất, từ nhỏ như sâu lông đến to như khủng long đều khiến cô sợ hãi.

Thế giới động vật trong mắt cô thực sự là một bộ phim kinh dị.

Trong đêm tối cô đơn đến thế, cô chứng kiến mấy con gián cứ bò tới bò lui, trốn vào mọi góc ngách, liều mạng xoa xoa cánh tay dựng đứng lông măng. Cô bắt lực nhìn đồng thiết bị vô hồn chung quanh, hy vọng sẽ có ai đó ở cạnh, nhưng tiếc là không ai có thể đến bên mình, một người cũng không!

“Lãng Lãng?” Có người gọi tên cô từ sau lưng.

Lãng Lãng đang thất kinh vừa nghe thấy tiếng Dương Lam Hàng, giống như người chết đuối vớ được cọc, liền nắm chặt tay anh, một chút cũng không nơi lỏng.

Anh ôm lấy cô, khẽ vuốt đầu cô, giống như ba và con gái, quan tâm hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Cái ôm của Dương Lam Hàng mang lại cảm giác an toàn mà bàn phím cứng nhắc kia không thể mang đến cho cô...

Đã lâu không trải qua cảm giác như thế này, được bao bọc trong một vòng ôm ấm áp, hít thở mùi hương quen thuộc, cảm nhận hơi ấm cùng nhịp tim của anh. Cô run run bình ổn hô hấp một chút, hương hoa nhài dịu dịu át đi mùi ẩm mốc.

“Không việc gì...” Cô thoát khỏi cái ôm của anh, lấy lại tinh thần, cố tỏ ra can đảm. “Em không việc gì đâu ạ!”

Dương Lam Hàng cũng không truy hỏi, đến gần bếp lò đang đun nóng kiểm tra một lượt, lại nhìn quanh một vòng khắp phòng thí nghiệm hỗn loạn, cuối cùng nhìn chiếc giường gấp của cô nhú mào thật sâu. “Buổi tối em ngủ ở đây ư? Chỉ một mình em rất nguy hiểm.”

“Không sao ạ.” Tuy ngoài miệng Lãng Lãng nói vậy nhưng trong lòng thầm oán hận cái thí nghiệm chống ôxy hóa vô nhân đạo này.

Một trăm giờ! Chỉ anh ta mới có thể nghĩ ra!

Anh không nói gì nữa, thuận tay cầm lên một cuốn hướng dẫn sử dụng thiết bị dính đầy dầu mỡ, bắt đầu nghiên cứu. Xem tình hình, anh tạm thời không có ý định rời đi.

Lãng Lãng hơi mừng thầm, cúi người đem chăn nệm trải thẳng thơm, chỉ vào giường của mình nói: “Thầy Dương, thầy ngồi đi ạ.”

“Cảm ơn em.” Dương Lam Hàng cũng không khách sáo, ngồi xuống giường cô, còn chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình, “Em cũng ngồi đi.”

Lãng Lãng hơi căng thẳng ngồi xuống phía đuôi giường.

Tiếp xúc gần gũi với Dương Lam Hàng như vậy, cô ít nhiều có chút bất an.

“Thầy Dương, sao thầy vẫn chưa ra về?” Cô lúng túng hỏi.

“Tôi... cuối tuần có một hội nghị, cần chuẩn bị một ít tài liệu.”

“Khuya như vậy còn phải làm việc, nhất định rất vất vả phải không ạ?”

“Tôi quen rồi!”

Những lời này khiến Lãng Lãng nhớ tới người ấy.

Không thể phủ nhận, Dương Lam Hàng và “Vĩnh viễn có xa không” có rất nhiều điểm giống nhau, đều đi học ở Mỹ, đều rất xuất sắc, đều là thiên tài, đều phải trả giá 99% bằng mồ hôi nước mắt.

Điểm khác nhau duy nhất: Dương Lam Hàng về nước.

(*) Là loại cóc này nè ^^

Thấy không khí có phần ngưng ngập, Dương Lam Hàng nhìn nhìn chung quanh, tìm đại một chủ đề, nói: “Điều kiện chỗ này thực sự quá kém.”

“Tuy không thể so sánh với nước ngoài,” Lãng Lãng thận trọng trả lời, “nhưng ở trong nước, điều kiện nghiên cứu khoa học của đại học T đã thuộc loại tốt rồi ạ.”

Dương Lam Hàng nghiêm túc nhìn cô, trên mặt hiện lên vẻ tán thưởng không hề che giấu: “Khi tôi vừa về nước, cảm thấy với điều kiện thí nghiệm của đại học T thì rất khó có được kết quả tốt. Giờ đây tôi phát hiện, so với điều kiện thí nghiệm, có được một sinh viên có khả năng vượt qua mọi hoàn cảnh như em còn quan trọng hơn nhiều.”

“Em...” Lãng Lãng được khen có hơi xấu hổ, bất giác thay đổi tư thế, ngưng ngưng nói: “Còn nhiều sinh viên có ý chí vươn lên, có khả năng chịu gian khổ giỏi hơn em nhiều, chỉ là thầy chưa biết thôi.”

“Lãng Lãng...” Dương Lam Hàng nhìn cô, ánh mắt trở nên sâu thẳm. “Em cảm thấy vất vả sao? Nếu em thấy cực khổ, tôi...”

“Không đâu ạ!” Cô lắc đầu, khẳng khái nói: “Em biết thầy rất tốt với em, em sẽ không làm thầy thất vọng.”

...

Đêm khuya cô tịch, quan hệ giữa người với người nhờ có nỗi cô đơn mà trở nên vi diệu.

Dương Lam Hàng dường như không giống ngày thường, nói rất nhiều thứ, cũng kể nhiều về chuyện học tập của anh ở Mỹ, Lãng Lãng yên lặng nghe. Không hiểu tại sao, cảm giác cùng Dương Lam Hàng bình thản chuyện trò dường như đã từng gặp qua đâu đó trước đây, cách anh nói rất quen thuộc, cũng vô cùng thoải mái. Vì thế, cô rút cuộc không tự chủ được mà hỏi một vấn đề không nên hỏi.

Khi anh kể đến chuyện tới thăm đại học Harvard của Mỹ, Lãng Lãng ngồi gằn một chút, chớp chớp đôi mắt hiếu kỳ: “Thầy có đến Harvard rồi ạ?”

“Đã từng.”

Về mặt cô rất sùng bái. Tất nhiên không phải cô sùng bái Dương Lam Hàng, mà là sùng bái đại học Harvard lẫn những người học ở đó. “Harvard là trường như thế nào ạ?”

“Em thích Harvard sao?”

“Dạ!” Không những thích, Lãng Lãng nằm mơ cũng muốn đến đó.

Anh tỉ mỉ miêu tả thư viện, giảng đường, căn-tin của Harvard cho cô nghe...

Suy nghĩ của Lãng Lãng theo lời kể của anh mà bay tới nước Mỹ, cô dường như thấy một bóng người ngồi trong thư viện, đọc sách suốt đêm; thấy anh đứng trong giảng đường lưu loát trả lời câu hỏi của giáo sư; còn thấy anh một mình ngồi ăn cơm ở một góc sáng sủa trong căn-tin...

Anh nói: “Thật ra Harvard và MIT gần như chỉ cách nhau một bức tường, nhưng quan niệm nhân văn hoàn toàn khác nhau...”

“MIT cũng ở Massachusetts ạ?” Cô kinh ngạc.

Dương Lam Hàng dở khóc dở cười nhìn cô: “Em không biết chữ M trong MIT có nghĩa là gì à?”

Lãng Lãng vò đầu, hóa ra tên đầy đủ của MIT là Học Viện Công Nghệ Massachusetts.

Mất mặt nữa rồi! Lại bị Dương Lam Hàng khinh bỉ thêm một lần!

Khoan! Như vậy “Vĩnh viễn có xa không” học trường nào? Harvard hay Học viện công nghệ Massachusetts?

Đừng nói anh ấy ở MIT nha?

Đừng nói anh ấy là bạn học của Dương Lam Hàng nha?

Trong lòng Lãng Lãng cảm thấy hơi căng thẳng, rất muốn hỏi Dương Lam Hàng xem có biết anh ấy hay không nhưng không biết mở lời từ đâu.

...

“Thầy Dương, thầy từ bỏ điều kiện ưu việt như vậy ở nước ngoài để về nước, thầy có thấy hối hận không?” Câu hỏi này cô đã muốn hỏi từ lâu, nhưng chỉ trong đêm tối như thế này cô mới dám mạo muội thốt ra.

“Có hối hận.” Anh ngừng một chút, nói: “Hối hận đã trở về quá muộn!”

“Tại sao ạ?”

Ánh mắt anh mông lung, khuôn mặt tuần tú trở nên mơ hồ. “Bởi vì, lúc tôi còn ở Mỹ đã yêu một cô gái...”

Tình yêu vốn là đề tài nói chuyện hấp dẫn nhất đối với phụ nữ, chuyện cũ đau lòng của Dương Lam Hàng lại càng hấp dẫn người ta hơn, Lãng Lãng tập trung chú ý nghe tiếp.

“Khi đó, tôi một mình sống ở nước ngoài, rời xa người thân, không có bạn bè, mỗi ngày từ sáng đến tối đều tiếp xúc với thiết bị. Có đôi khi tôi cũng cảm thấy rất cô đơn, muốn tìm một người ở bên mình, bất kể là ai, bất kể nói ngôn ngữ nào, chỉ cần nghe tôi nói vài câu là tốt rồi...”

Cô hiểu, làm nhà nghiên cứu phải chịu đựng cô đơn! Nhưng mà...

Phàm là người, còn có thất tình lục dục(*), liệu mấy ai có thể thực sự giữ được lục căn thanh tịnh(**).

“Đến một ngày, tôi gặp cô ấy. Cô ấy là một người con gái vô cùng đáng yêu, lạc quan cởi mở, hết sức thông minh, lại rất giỏi hiểu ý người khác. Sự ảnh hưởng của cô ấy có thể làm đảo lộn mọi tư duy logic của tôi... Tiếc là, mọi khó khăn đều không thể khiến cô ấy chùn bước ngoại trừ đối với chuyện tình cảm, cô ấy không tự tin.”

“Vậy ư.”

Lãng Lãng trong lòng thầm nhủ: Gặp đàn ông như anh, cô gái nào cũng đều tự ti! Chưa kể bên trong, chỉ xét bề ngoài, tỉ lệ ngoại đầu nhìn ít nhất là 99%.

Dẫn theo anh trên đường cảm giác rất không an toàn à.

Dương Lam Hàng tiếp tục nói: “Về mặt tình cảm, tôi không có kinh nghiệm gì cả. Trước sau vẫn không đoán được tâm tư của cô ấy, không biết cô ấy có thích mình hay không...”

“Thầy nên cho cô ấy biết.” Lãng Lãng hồn nhiên nghĩ thế, có thể không phải cô ấy đã yêu thương người khác, mà là vẫn không biết Dương Lam Hàng thích mình.

Rất nhiều mối tình, đều chỉ vì hiểu lầm mà bỏ lỡ!

“Tôi từng thổ lộ với cô ấy...” Dương Lam Hàng cười khổ. “Nhưng bị cô ấy cự tuyệt.”

Không phải chứ! Cả Dương Lam Hàng mà cô ấy cũng từ chối? Cô gái này... rất cá tính, rất khí phách!

Lãng Lãng thật ngưỡng mộ cô ấy sát đất!

“Cũng có thể cô ấy có thích thầy, nhưng không tự tin đón nhận. Chuyện tình cảm, nhiều khi còn phải chờ duyên phận, đâu thể miễn cưỡng.”

“Tôi hiểu tình cảm không thể miễn cưỡng.” Ánh mắt anh trở nên rõ ràng, toàn bộ đều tập trung vào đôi mắt của cô. “Tôi chỉ muốn biết một điều, rốt cuộc cô ấy có yêu tôi hay không mà thôi...”

Lãng Lãng tránh né ánh mắt nóng rực của anh, nhìn ra bầu trời đang dần sáng tỏ, đêm sắp kết thúc, bình minh đã bắt đầu ló rạng.

Có lẽ do cơn buồn ngủ mơ màng, cô hơi thất thần. “Đã biết sẽ ra sao? Còn có thể thay đổi được gì không?”

Giống như cô và “Vĩnh viễn có xa không”, nếu biết yêu anh sẽ như thế nào, anh có thể về nước ư? Anh có thể từ bỏ ước mơ sao?

Chẳng thà không hiểu suy nghĩ của đối phương, sẽ không phải bàng hoàng, tranh đấu!

Bởi vì... kết cục đã được định sẵn rồi.

Dương Lam Hàng cười cười tự giễu. “Khuyết điểm lớn nhất của tôi là làm việc quá cố chấp, một khi tôi đã muốn làm việc gì, tôi không có cách nào thuyết phục bản thân từ bỏ nó...”

Tinh thần đáng khen, nhưng lại gặp không đúng người!

Lăng Lăng không biết phải đối đáp ra sao.

“Tôi có thể hỏi em một vấn đề rất riêng tư không?” Anh trịnh trọng nói.

“Thầy hỏi đi ạ.”

“Em thật sự cảm thấy sẽ không có cô gái nào đồng ý lấy tôi sao?”

Ấy da! Chuyện từ tám đời rồi mà vẫn chưa quên...

Nhưng ngẫm kỹ lại, đối với một người đàn ông nản lòng trong tình yêu, những lời này quả thực làm tổn thương người ta.

“Em nói bậy thôi ạ.” Lăng Lăng vắn ngón tay, cố tỏ ra tươi cười. “Thầy Dương, thầy không soi gương sao?”

“Hử?”

“Em đề nghị ngày mai trời sáng, thầy tìm một tấm gương to, soi mình thật kỹ. Thầy từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều rất ưu tú, phụ nữ muốn lấy thầy nhất định rất nhiều.”

“Thật không? Vậy còn em thì sao?”

“Em ạ?” Lăng Lăng tròn tròn mắt. Liên quan gì tới cô?

“Tại sao em lại ghét tôi đến vậy?”

Câu hỏi này...

Nếu cô nói ra lý do thì chẳng khác nào thú nhận mình ghét anh ta.

Nếu không thừa nhận thì coi thường chỉ số thông minh của Dương Lam Hàng quá! Anh đã sớm nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của cô rồi.

Thấy cô khó xử, Dương Lam Hàng tự biết chừng mực, nhìn đồng hồ. “Trời sắp sáng rồi, em đến văn phòng tôi nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không cần đâu ạ, bạn em sắp tới rồi, bạn ấy giúp em trông coi thiết bị...”

“Vậy trước tiên em ngủ một lát đi. Cái này cho em...” Khi anh đứng dậy, không biết làm phép từ đâu lấy ra một hộp sữa tươi. “Uống một chút đi rồi ngủ.”

“Cám ơn thầy!” Cô nhận lấy, trên hộp sữa vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể anh, thật ấm áp.

“Buổi tối em đừng đến đây nữa, nữ sinh ở qua đêm trong này rất nguy hiểm, thí nghiệm này tôi sẽ phân công người khác làm.”

“Em có thể mà.” Cô đứng lên, kiên định nói. “Thầy Dương, thầy không cần sắp xếp những người khác, em có thể làm.”

“Em...”

“Em có thể từ từ quen dần.”

Dương Lam Hàng cười cười đưa tay đặt lên vai cô, không nói gì nữa.

Anh đi rồi, Lăng Lăng nhìn sữa trong tay, không biết diễn tả ra sao cảm giác trong lòng, tựa như khối băng kết trong tim dần dần tan rã, từng giọt từng giọt biến thành nước, chảy xuôi trong cơ thể...

Suy cho cùng anh là một người đàn ông như thế nào?

Sự ưu tú của anh khiến cả người lẫn thần đều phẫn nộ, phong thái của anh khiến phần đông nữ sinh si mê, nhưng anh lại thủy chung son sắt yêu một người con gái, không thể quên, không thể từ bỏ, vì cô ấy mà buồn bã về nước...

Haiz!

Một người đàn ông như vậy làm sao không khiến người ta lòng đau như cắt cho được!

Mơ mơ màng màng nằm đến hơn sáu giờ, Tiểu Tiểu cùng Kiều Kiều đến phòng thí nghiệm, cô thu dọn mọi thứ đâu vào đấy rồi trở về phòng ngủ.

Sau một đêm thức trắng, việc hạnh phúc nhất đời người không gì bằng thay quần áo ngủ, nằm trên chiếc giường thoải mái của riêng mình, ôm lấy tấm chăn mới được giặt sạch còn thoảng hương hoa nhài, đi vào mộng đẹp.

Trong giấc mơ, Dương Lam Hàng vẫn đang cùng cô nói chuyện phiếm, hàn huyên thật lâu, cô không ngừng gật đầu, nhìn vào ánh mắt sâu thẳm gần trong gang tấc của anh...

Sâu thẳm vô cùng! Tưởng như có thiên ngôn vạn ngữ ẩn chứa trong đó, chẳng lẽ đây chính là cái gọi là “chiều sâu”!

...

Sau khi thức dậy, cũng như mọi ngày, Lãng Lãng trước tiên bò từ đầu giường đến đuôi giường, ấn nút khởi động máy tính. Sau đó rúc đầu vào chăn nghe xem QQ tự động đăng nhập xong có tiếng báo tin nhắn hay không, nếu nghe thấy liền lập tức xuống giường, còn không nghe thấy sẽ lại nằm lười trên giường thêm một chút.

Có âm báo tin nhắn, Lãng Lãng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn liếc qua biểu tượng chớp sáng dưới góc phải màn hình, hình cái đầu hơi nhỏ! Lập tức cơn buồn ngủ bay biến sạch.

Ava hình cái đầu này trong danh sách bạn QQ của cô chỉ thuộc về anh, bởi vì cô đã gửi cho tất cả bạn bè trong danh sách một tin nhắn giống nhau: “Muốn tồn tại trong QQ của ta thì cấm dùng avatar này, nếu không blacklist chờ phục vụ! Ta đây chấp pháp nghiêm minh, ai làm trái pháp luật lập tức truy cứu!” cô đem hình cái đầu hơi nhỏ dán vào bên dưới.

Từ đó về sau, chỉ cần cái đầu nhỏ sáng lên một cái cô liền biết là ai.

Niềm vui chỉ đơn giản như thế!

Lãng Lãng đưa tay cầm chuột, thuận thực nhắm ngay hình cái đầu click một cái.

Vĩnh viễn có xa không: “Em dậy rồi hả?”

“Ừ!” Cô day day cái trán hơi ê ê, đem laptop ôm vào trong lòng. “Anh nói xem, thí nghiệm tính chống ôxy hóa không nên làm lâu tới một trăm giờ liên tục như vậy chứ? Thật tra tấn con người ta!”

“Anh có một bạn học từng làm thí nghiệm chống ôxy hóa đến một nghìn giờ.” Anh bổ sung một câu. “Kết quả cũng không lý tưởng.”

Xem ra Dương Lam Hàng bắt cô làm một trăm giờ đã có thể coi là đặc biệt khai ân! Tâm lý cô cân bằng trở lại rồi!

“Tối hôm qua em có mệt không? Đêm nay vẫn phải đi nữa à?” Anh quan tâm hỏi.

“Không sao! Tổng cộng có năm ngày bốn đêm, đương nhiên là phải đi rồi.”

“Tại sao không để tên biến thái kia tìm người giúp em?”

Lãng Lãng nghiền ngẫm thật lâu những lời này, rốt cuộc cảm thấy không thoải mái, cuối cùng ánh mắt dừng trên hai chữ “biến thái”. Từ này cô đã dùng cho Dương Lam Hàng không dưới trăm lần, nhưng không hiểu sao nghe thấy người khác nói anh như vậy lại cảm thấy không được tự nhiên.

Cô lẽ cô cũng giống Kiều Kiều – coi sếp là tài sản cá nhân, mình mắng chửi thế nào cũng chẳng sao, nhưng người khác thì không được phép!

Thôi mặc kệ, Lãng Lãng không hơi đâu truy tìm nguyên nhân, tập trung chat: “Em không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây! Dương Lam Hàng chỉ hướng dẫn một sinh viên duy nhất là em, anh ta có thể sắp xếp ai được chứ? Không lẽ lại bắt một nhân vật rường cột quốc gia như anh ta đi canh chừng giùm mấy cái thiết bị không đáng tiền kia?”

“Hà?! Anh ta biến thành “rường cột quốc gia” từ khi nào vậy?”

“Không thể phủ nhận là anh ta rất biến thái, nhưng mà anh ta...” Lãng Lãng nhìn thoáng qua hộp sữa trên đầu giường, tiếp tục đánh chữ: “Anh ta miễn cưỡng cũng có thể coi như tài nguyên quốc gia. Lạm dụng tài nguyên quốc gia là phạm pháp nha!”

“Tài nguyên quốc gia? Không phải anh ta không thể kiếm vợ sao?”

Cô bắt chợt nhớ lại câu nói của Dương Lam Hàng tối qua, “Tôi không thể nào thuyết phục bản thân từ bỏ được.”

Một tình yêu thật cảm động, cũng thật vô vọng, nhưng anh ta cứ một mực chấp nhất đến thế.

Lãng Lãng nhất thời cảm khái, nói: “Theo em thấy, anh ta có khả năng sống cô độc suốt quãng đời còn lại...”

“...” Đối phương trầm mặc.

Cô lại bồi thêm một câu càng kích động người khác: “Cũng tốt thôi! Quốc gia có thể tận dụng triệt để tài nguyên.”

“...”

“Sao anh không nói tiếng nào vậy?”

Trên mạng đầu bên kia có một người đang thở dài thật sâu: Thế này mà còn phải hỏi à! Tiết kiệm tài nguyên quốc gia!

“Em đi ăn chút gì đi, phải chú ý sức khỏe đấy.” Anh nói.

“Em biết rồi.”

“Buổi tối thức đêm rất dễ đói, dạ dày em không tốt, nên mang theo chút đồ ăn.”

Lãng Lãng trong lòng ấm áp nhưng ngoài miệng lại nói: “Em nhớ rồi, nói nhiều quá hà!”

“Bái bai!” Quả nhiên không nói nhiều nữa.

“Bye!”

Bốn đêm trôi qua, Lãng Lãng phát hiện ra một chuyện khiến lòng cô ngập tràn cảm xúc, đó là Dương Lam Hàng mỗi đêm đều ở lại trong phòng thí nghiệm, bởi vì cô có thể đứng ở chỗ rẽ cầu thang nhìn thấy ánh đèn trong văn phòng anh, mỗi đêm đều sáng.

Lãng Lãng chưa bao giờ dám quấy rầy anh, mỗi lần giật mình thức giấc trong phòng thí nghiệm tinh mịch, cô đều chạy đến chỗ rẽ cầu thang nhìn ánh đèn trong văn phòng anh, biết trong tòa nhà rộng lớn này vẫn còn có thấy giáo của mình, cô sẽ can đảm quay về ngủ...

Có khi, cô cũng sẽ nghĩ: Cuộc sống như vậy, anh vui vẻ sao? Anh có cô đơn không? Hiện giờ liệu anh còn muốn có người cùng anh trò chuyện, bất kể là ai, bất kể dùng ngôn ngữ gì...

(*) Thất tình lục dục.

(**) Lục căn thanh tịnh.

17. Chương 33-34

Một trăm giờ cuối cùng cũng trôi qua, Lăng Lăng lấy mẫu vật ra, làm vài thí nghiệm, kết quả còn mỹ mãn hơn cả dự đoán của cô, tính chống ôxy hóa tăng ba mươi phần trăm so với trước.

Đó là một cảm giác thỏa mãn chưa bao giờ có, cô rất muốn nói với tất cả mọi người: Cô làm được rồi, cô thực sự làm được rồi!

Người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô là Dương Lam Hàng.

Cô hớn hử cầm số liệu bước hai bậc một chạy lên cầu thang, đứng trước cửa văn phòng anh, ngay cả hô hấp cũng chưa kịp điều chỉnh, vừa gõ cửa hai tiếng liền gấp gấp đi vào trong.

Mùi cà phê lan tỏa khắp căn phòng, loại mùi hương này dường như đang trút nỗi lòng kể với người khác về sự mệt mỏi của khổ chủ...

Dương Lam Hàng vì quá mức chuyên tâm nên không chú ý cô vào cửa, vẫn cúi đầu viết viết vẽ vẽ trên giấy, hình như đang suy luận công thức toán học.

Lăng Lăng hơi hối hận vì đã đường đột, cô nhìn số liệu trong tay, cố gắng áp chế sự hào hứng trong lòng, chờ anh tính toán xong.

Từ lâu đã nghe nói đàn ông lúc nghiêm túc làm việc là quỵến rũ nhất, bây giờ cô tin!

Anh suy nghĩ sâu xa, trầm tĩnh như thế, hàng loạt con chữ cùng những phép toán rồi rầm phức tạp cứ liên tiếp hiện lên dưới ngòi bút như mây trôi nước chảy, rành mạch lưu loát.

Anh lúc này càng khiến người ta ngưỡng mộ hơn bất kỳ lúc nào khác!

Sau khi lập xong công thức ngắn gọn, Dương Lam Hàng dừng bút, dùng ngón cái và ngón trỏ xoa chớp mũi, cầm tách cà phê uống một ngụm, tâm mắt vẫn đang dừng lại trên kết quả cuối cùng của công thức...

“Thầy Dương!”

Anh chậm rãi ngược mắt lên, thời gian như ngừng lại, mọi động tác, mọi biểu hiện của anh đều ngưng trệ...

Một giây, hai giây, ba giây...

“Em xin lỗi, em có gõ cửa những thầy không nghe thấy!” Cô giải thích.

Bốn giây, năm giây, sáu giây, anh nuốt cà phê trong miệng, rút mấy tờ khăn giấy từ trong hộp, lau cà phê dính trên phiến môi mỏng...

“Em tìm tôi có việc gì không?”

“Dạ!” Lăng Lăng nhớ tới mục đích đến đây của mình, ý cười bừng sáng trên khuôn mặt, hai má hồng hồng.

“Thầy xem, đây là kết quả thí nghiệm vừa có, sau khi xử lý bên ngoài mẫu vật, tính chống ôxy hóa được nâng lên rất nhiều.” Cô giống như một đứa trẻ đang khoe bài kiểm tra được điểm mười, đem sổ ghi chép số liệu giơ cao trước mắt, chỉ vào hai số liệu cũ mới ghi bên trong cho anh xem.

Tuy nhiên Dương Lam Hàng không hào hứng như cô nghĩ, nói chính xác, anh căn bản không xem số liệu trong tay mà nhìn thẳng vào mặt cô, trong đôi mắt như phản chiếu trời xanh mây trắng trên cao.

Cô sờ sờ mặt mình.

Nghe thấy anh nói: “Lần đầu tiên tôi thấy em cười. Rất đẹp!”

Trong đầu Lăng Lăng nổ “bùm” một tiếng, choáng váng!

Thầy Dương à, đây là Trung Quốc, lời này của thầy rõ ràng mang khuynh hướng “khiêu khích”, thầy có biết không vậy?

Cũng may Lăng Lăng không hiểu lắm, cô biết ở Mỹ người ta vẫn hay khen nhau như thế, nhưng mà, là một cô gái Trung Quốc truyền thống, Lăng Lăng vẫn khó mà thích ứng, đầu cô bỗng nóng lên, tư duy bị chặn mạch, thốt ra một câu: “Thấy dù có cười hay không cũng đều đặc biệt có khí chất...”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận!

Lăng Lăng lau mồ hôi lạnh trên trán, hè năm nay thật là nóng bất thường nha!

Dương Lam Hàng ho nhẹ một tiếng: “Cảm ơn!”

Cầm lấy sổ ghi chép từ tay cô, hài lòng xem kỹ số liệu bên trong. “Ừ, ở bốn trăm độ tính năng tốt lắm, em chuẩn bị thêm một ít mẫu vật, đo tính năng ở nhiệt độ năm trăm độ và sáu trăm độ trong một trăm giờ.”

“Dạ?” Nhiệt độ không khí lập tức tụt xuống mười độ.

Làm lại hơn hai trăm giờ nữa, xấp xỉ mười ngày mười đêm.

Lăng Lăng khẽ cắn môi, liều mạng nói: “Được ạ, lát nữa em sẽ đi chuẩn bị mẫu vật, ngày mai bắt đầu làm.”

Cô vừa mới xoay người, Dương Lam Hàng đã gọi giật lại: “Em chờ một chút!”

Cô ngoái đầu.

“Hôm qua tôi có liên hệ với văn phòng sinh viên, họ nói các sinh viên muốn làm thêm bán thời gian có thể đảm nhận việc này, mỗi đêm trả thù lao khoảng năm mươi đến một trăm tệ.”

Làm thêm bán thời gian? Anh phải dùng tiền thuê người ta làm thí nghiệm? Theo như cô biết, các sếp có trong tay “lao động miễn phí” rất hiếm khi “tiêu hoang” như vậy.

“Em giúp tôi đến văn phòng sinh viên và phòng tài vụ hỏi xem kinh phí nghiên cứu khoa học chuyển khoản như thế nào, nếu không thể chuyển khoản thì thanh toán bằng tiền mặt cũng được.”

“Vâng!” Tính toán kỹ lưỡng, một tổ thí nghiệm ít nhất cũng tốn năm, sáu trăm tệ, có hơi đắt. “Thầy Dương, thầy thực sự không cần em làm sao?”

Cô chính là lao động miễn phí đó.

“Em còn phải thi, cứ tập trung ôn tập đi. Còn nữa, có thời gian em phân tích nguyên nhân tính ôxy hóa của mẫu vật được nâng cao rồi viết một cái đơn xin cấp bằng độc quyền sáng chế.” Nhìn vẻ mặt không hiểu sự tình của Lăng Lăng, Dương Lam Hàng hỏi: “Em viết được không?”

Thứ high-tech như vậy, cô làm sao biết viết chứ.

Sau một giây do dự, cô gật đầu. “Dạ được!”

“Em viết xong đưa tôi xem.”

“Dạ. Thầy còn có việc gì không ạ? Nếu không em xin phép đi.”

“Ừ. Có gì không rõ cứ đến tìm tôi bất kỳ lúc nào.”

“Em biết rồi ạ, em chào thầy.”

Ra khỏi văn phòng, Lăng Lăng đứng ngoài cửa, hít sâu rồi lại hít sâu, một lúc mới hô hấp thông suốt.

Gần đây văn phòng Dương Lam Hàng hình như thông gió không tốt, càng ngày càng thiếu dưỡng khí.

Bốn giờ sáng hôm sau, Lăng Lăng đã rời giường đi hẹn lịch làm thí nghiệm, không còn cách nào khác bởi đây là quy định của trường.

Do thiết bị thí nghiệm rất thiếu hụt, cô tốn không ít công sức thuyết phục năn nỉ giáo viên phụ trách, ở trong phòng thí nghiệm đợi cả ngày, cuối cùng đến hơn sáu giờ tối mới cầm được kết quả trong tay.

Cô cầm ảnh chụp khổ sở nghiên cứu nguyên một ngày vẫn không nghĩ ra tại sao lại thế này.

Tối hôm sau, ăn vội cơm tối xong cô liền chạy tới phòng thí nghiệm của thầy Chu. Vừa hay Tiểu Tiểu và Kiều Kiều cũng không ở đó, có lẽ đã đi ra ngoài dạo phố.

Cô nhìn quanh phòng thí nghiệm một lượt, có vài anh chị năm trên cô không quen lắm. Cô lặng lẽ đi vào, một chị đang xem tài liệu, chắc là không muốn có người quấy rầy;

Cô tiếp tục đi về trước, có một anh đang xem phim đến đoạn cao trào, cũng không thể quấy rầy;

Anh trai gầy này đang chat QQ, không thể làm phiền người ta của gái;

A! Anh ở góc kia đang chơi tưới nước trên BBS, BBS từ lâu đã nước tràn Kim Sơn(*), chắc sẽ không để ý một thùng nước kia đâu.

Chính anh ta!

Lăng Lăng đi qua, ngọt ngào cười: “Đàn anh à, em có thể làm phiền anh chút xíu không?”

Bạn tiến sĩ đang chán muốn chết vừa nghe thấy giọng nói hàm lượng đường cao như vậy tinh thần liền phấn chấn, quay lại còn thấy mỹ nữ nét mặt tươi cười như hoa, tinh thần liền tăng vọt thêm trăm lần. “Em có việc gì à?”

“Em nghe nói anh hiểu biết rất nhiều, em có một vấn đề muốn nhờ anh chỉ giúp ạ.” Sinh viên được thầy Chu thu nhận chắc chắn là loại xuất sắc, khen tặng vài câu cũng đáng.

Đàn anh vừa nghe, trong ánh mắt liền nhấp nháy mấy chữ “tìm đối tượng” sáng chói. “Em đừng nghe người ta nói lung tung, anh biết cũng không nhiều... Có vấn đề gì em cứ hỏi đi.”

“Anh nhìn hai ảnh chụp tổ chức(**) này xem.” Cô đem hình đặt trên bàn anh ta. “Hai tổ chức không khác nhau mấy, tại sao tính năng lại tăng thêm ba mươi phần trăm?”

...

Chờ vị đàn anh nghiêng đi ngẫm lại đến mười phút, Lăng Lăng bèn kéo một cái ghế ngồi xuống.

Hai mươi phút sau, đàn anh bắt đầu tra tài liệu, lật sách giáo khoa, cô vẫn kiên nhẫn chờ.

Một giờ sau, các đàn anh đang xem phim, chat QQ cũng tùm tịt, đội ngũ thảo luận đông đảo lên.

Hai giờ sau, toàn bộ phòng thí nghiệm bắt đầu tranh luận kịch liệt.

Mọi người ai cũng khăng khăng giữ ý kiến của mình, không ai nhường ai!

Lăng Lăng nhìn mọi người tranh luận đến khô họng rát lưỡi bèn chạy một mạch đi mua về ít đồ uống, hạt dưa, khoai tây chiên, thịt bò khô, vãn vãn..., toàn các món phổ biến trong giới sinh viên.

“Các anh chị, mọi người nghỉ một lát, ăn một chút gì đi rồi thảo luận tiếp ạ.”

Theo truyền thống của người Trung Quốc, tọa đàm một khi đã bắt đầu thì đề tài càng đi càng xa, từ trợ cấp tiến sĩ cho tới mua nhà mua xe, từ kiếm người yêu cho tới lấy chồng sinh con, cổ kim nội ngoại, không gì là không nói tới...

Tiếp đó, họ lại tám chuyện các giáo viên ở đại học T, trong phòng thí nghiệm tiếng cười mãi không ngừng.

Chẳng hạn như:

Thầy Trần cùng sinh viên đánh bài không biết ngưng, còn nói đó là “quy tắc hướng dẫn tiến sĩ”.

Thầy Trương mời cơm, chúc cho nguyên một bàn sinh viên đều say khướt, xong đuổi từng người một về phòng ngủ.

Thầy Tần ôm một cô gái xinh đẹp chụp ảnh bên bờ biển, đôi mắt đẹp khoá chí híp lại thành đường chỉ.

Thầy Vương rất dễ xúc động, xem phim Hàn Quốc cũng khóc đến nổi mắt ướt nhẹp, vợ thầy về nhà vừa trông thấy liền nổi cơn tam bành: “Anh không phải là đàn ông!”

Thầy Vương lau lau nước mắt, chạy vào phòng bếp.

Ai nói làm nghiên cứu nhất định phải chịu được cô đơn, thế này không phải tốt lắm sao, không khí học thuật rất vui vẻ!

Kỳ thực, những chuyện này nếu xảy ra ở một người bình thường thì chẳng có gì, nhưng chúng lại xảy ra với các thầy giáo được cả đám sinh viên ngưỡng mộ nên có vẻ đặc biệt buồn cười. Dù sao, trong mắt sinh viên, các thầy giáo thông minh tuyệt đỉnh này đều phải rất hoàn hảo, giống như những vị thần được dân thường tôn kính.

Nhưng họ đều là người, mà người thì ai cũng có khuyết điểm...

Lăng Lăng nhớ tới Dương Lam Hàng, có thể khẳng định anh gần như hoàn hảo, bất kể là phong cách bề ngoài hay năng lực bên trong.

Nhưng anh cũng có nhược điểm trí mạng. Anh theo đuổi sự hoàn hảo, trong mắt anh không thể chấp nhận một chút tì vết nào, trong lòng cũng không thể chấp nhận dấu chỉ một chút tiếc nuối. Vì thế trong buổi bảo vệ anh sẽ đặt ra những câu hỏi sắc bén, sẽ yêu cầu nghiêm khắc đối với việc học tập của cô, cũng không thể chấp nhận cô có bất kỳ sự qua loa đại khái nào trong nghiên cứu.

Không thể phủ nhận anh rất quái gở, nhưng anh... làm đúng!

“Bạch Lăng Lăng!” Có người gọi cô: “Em cũng xả đi, kể chút chuyện của Dương Lam Hàng nghe coi...”

Lăng Lăng bỗng cảm thấy á khẩu không biết nói gì. Cô cố gắng suy nghĩ, từng hình ảnh một quay chậm trong đầu cô.

Cô nhớ tới ánh đèn hắt đêm từ trong văn phòng, nhớ tới sự nghiêm túc của anh khi tập trung suy luận công thức, nhớ tới hộp sữa anh đặt vào tay mình, nhớ tới vẻ kiên định khi anh nói mãi mãi không từ bỏ, cũng nhớ lại lần gặp đầu tiên, ánh mắt của Dương Lam Hàng khi cô nói sẽ không có cô gái nào chịu lấy anh...

Một người đàn ông như vậy, còn có khuyết điểm nào?!

“Nói đi!” Mọi người nhìn cô đầy chờ mong.

“Thầy ấy... Em phát hiện diễn viên phim thần tượng Lý Phi Phi có ý với thầy ấy...”

Hiệu ứng giật gân của tin này so với tưởng tượng của cô còn mạnh hơn, sau khi hò hét xong, mọi người đều nhất trí cho rằng bọn họ trai tài gái sắc, nam thanh nữ tú, là một đôi trời sinh!

Lăng Lăng lại cảm thấy Lý Phi Phi chắc chắn không phải là cô gái trong lòng Dương Lam Hàng.

Căn bản, Lý Phi Phi không xứng với anh.

Trước khi ra về, các anh chị năm trên còn nhiệt tình vẫy tay tạm biệt Lăng Lăng, bảo cô ngày mai nhất định phải đến, mọi người tiếp tục nghiên cứu tài liệu của cô.

Lăng Lăng với tinh thần quật cường, sáng sớm hôm sau liền ôm tài liệu đi đến phòng thí nghiệm của người ta chực sẵn.

Hễ nảy ra bất kỳ ý tưởng nào cô đều bắt “anh rãnh rỗi” thảo luận một chút.

Hai ngày liên tục vẫn không tìm ra được giải thích hợp lý.

Buổi tối, thất thểu quay về phòng ngủ, vừa mở máy tính lên đã thấy tin nhắn của Vinh viễn có xa không: “Em có đó không?”

Cô bỏ tài liệu xuống, nhanh chóng đánh chữ: “Em về rồi đây!”

“Sao em về muộn vậy?”

“Em tới tổ đề tài của thầy Chu tìm các anh chị năm trên hỏi một vấn đề.”

“Tại sao lại muốn hỏi họ? Sao không hỏi sếp của em?”

“Em không dám hỏi. Nếu để anh ta biết cái gì em cũng không hiểu thì rất mất mặt! Em định khi nào tìm hiểu rõ rồi mới đi.”

Anh nhăn lại một khuôn mặt tươi cười: “Tại sao đột nhiên em lại để ý cách nhìn của anh ta về em vậy?”

(*) Câu này xuất phát từ truyền thuyết Thanh Xà – Bạch Xà. Xem thêm tại đây. Trong văn cảnh bên trên thì nó chỉ một tính năng trong game.

(**) Từ này nằm trong cụm từ “tổ chức của kim loại” của chuyên ngành Vật liệu. Thí nghiệm của Lăng Lăng có lẽ tương tự như thế này.

v

“Tại sao đột nhiên em lại để ý cách nhìn của anh ta về em vậy?”

Câu hỏi này lập tức bắt bí Lăng Lăng.

Đúng vậy! Bị mất mặt trước anh ta cũng chẳng phải một hai lần, sao giờ đột nhiên để ý tới cách nhìn của anh ta chứ.

Lăng Lăng chống cằm, ngón tay vuốt ve nước sơn kim loại trắng muốt của laptop, máy này là anh ta cấp cho cô.

Trước kia, mỗi lần đi siêu thị điện máy cô đều nhìn bảng giá “mười ba ngàn năm trăm lẻ tám” tệ mà tặc lưỡi, sờ sờ nước sơn kim loại trắng trắng rồi bỏ đi, mãi cho đến khi anh bảo cô mua một chiếc laptop tốt nhất phù hợp với công việc.

Cô cứ đắn đo thật lâu, cuối cùng tự cho là “hoang phí” mà mua tới, ai ngờ khi Dương Lam Hàng thấy máy tính của cô lại nói: “Tại sao em không mua một cái tốt hơn?”

Từ trước đến nay anh đều dành cho cô những thứ tốt nhất.

Thấy cô mãi không trả lời, trên màn hình chuyển đến một dấu chấm hỏi: “?”

Lăng Lăng nói với anh:

“Anh biết không, em phát hiện anh ta rất quan tâm đến em, ví dụ như khi làm thí nghiệm chống ôxy hóa, anh ta thà rằng bỏ tiền thuê người khác làm chứ không để em làm.”

“Còn có, hôm nay một anh năm trên nói với em, tài liệu Dương Lam Hàng cho em mỗi chương đều cực kỳ quý giá, thậm chí có những cái đại học T không có nổi.”

“Rồi thì, các giáo viên đều rất bận rộn, căn bản không có thời gian chăm lo cho sinh viên, nhưng Dương Lam Hàng lại dành rất nhiều công sức cho em, đi công tác cũng không quên gọi điện hỏi em đề tài có gặp phải vấn đề gì không...”

Anh hỏi: “Còn gì nữa?”

“Tính tình anh ta rất tốt, có những giáo viên hễ nóng lên là mắng học trò ngu dốt, nhưng em ngốc như vậy mà anh ta cũng chưa bao giờ nặng lời...”

“Anh ta luôn động viên em, cố gắng dạy dỗ em...”

“Còn nhiều sinh viên giỏi hơn em nữa, vậy mà anh ta không những bảo em làm tiến sĩ, còn muốn cho em ở lại trường...”

Anh nhăn lại một câu...

“Thực xin lỗi, cho hỏi, là em đó hả?!”

[o] Á!

Nếu không phải laptop ngón mắt của cô mười ba ngàn tệ, Lăng Lăng thật muốn cầm ly nước hắt lên màn mình máy tính.

“Em là ai, anh nói em là ai hử! Em là Bạch Lãng Lãng!” Cô tức giận tới nổi gõ loạn trên bàn phím. “Ngoài em ra anh còn chat với ai? Thành thật được khoan hồng, giấu giếm tất nghiêm trị!”

“Không có! Anh tưởng Liên Liên lại dùng số của em...”

Nhắc tới chuyện này, máu nóng của Lãng Lãng vẫn chưa hạ. Một thời gian trước, Liên Liên đến phòng cô chơi, cô đang rửa mặt, bảo bạn ngồi chờ. Rửa mặt xong quay ra vừa thấy tin nhắn chat chit trên màn hình máy tính, cô suýt chút nữa thổ huyết.

Bạch Lãng Lãng: “Chat với nhau lâu như vậy, anh không muốn nhìn thấy em sao?”

Vĩnh viễn có xa không: “Với anh, bề ngoài của em không quan trọng...”

Bạch Lãng Lãng: “Em muốn xem mặt anh, chúng ta mở webcam đi.”

Vĩnh viễn có xa không: “Anh ở đây không có camera. Nếu em thật sự muốn thấy anh, chúng ta có thể gặp nhau.”

Bạch Lãng Lãng: “Bao giờ?”

Vĩnh viễn có xa không: “Vì sao em muốn gặp anh?”

Bạch Lãng Lãng: “Em nói anh biết một bí mật nhé, em đã thích anh từ lâu rồi!”

Không có trả lời.

Bạch Lãng Lãng: “Anh có thích em không? Nếu có anh về nước đi.”

Không có trả lời.

Bạch Lãng Lãng: “Chỉ cần anh về nước, em sẽ làm bạn gái của anh, cho dù bề ngoài anh có như thế nào đi nữa, cho dù anh là loại người gì, em đều chấp nhận anh...”

Vẫn không trả lời.

“Trần Liên Liên!” Lãng Lãng hét to, chụp lấy hai tay cô bạn vẫn còn đang muốn đánh chữ: “Cậu muốn làm gì vậy hả?”

“Đã chat chit với nhau nhiều năm như vậy, cậu không mệt thì tớ cũng mệt thay cậu! Muốn nói gì thì trực tiếp nói, kết thúc rõ ràng!”

Lãng Lãng ngơ ngác nhìn màn hình máy tính.

Lời đã nói chính là bát nước hắt đi không thể thu lại được, cô đành chờ đợi câu trả lời của anh. Trên máy tính mãi không có hồi âm, tim Lãng Lãng đập mạnh, thậm chí quên cả thở.

Trên màn hình rốt cuộc cũng hiện lên một hàng chữ, cô tiến lại gần xem.

Vĩnh viễn có xa không: “Bạn không phải Bạch Lãng Lãng!”

“Làm sao anh đoán được?” Cô hỏi.

Vĩnh viễn có xa không: “Cô ấy sẽ không nói như thế...”

Anh hiểu cô đến vậy, cũng giống như cô hiểu anh.

“Em là bạn của bạn ấy, tên Liên Liên.”

Vĩnh viễn có xa không: “Chào em, anh thường nghe Lãng Lãng nhắc đến em, cô ấy nói em là bạn tốt nhất của cô ấy...”

“Xin lỗi, em không cố ý gạt anh. Em chỉ đùa với anh một chút thôi.”

Vĩnh viễn có xa không: “Không sao!”

...

Liên Liên tức đến dậm chân: “Tớ thật là bị cậu chọc cho tức chết rồi!”

Lăng Lăng cười nói với cô: “Thực ra tớ đã sớm hỏi thử, anh ấy nói anh ấy chỉ coi mình là bạn của tớ...”

“Anh ta là bạn của cậu? Vậy còn cậu? Cậu nên cho anh ta biết cậu thích anh ta, chứ cứ không rõ ràng, mập mờ thế này, cậu định làm cái gì vậy hả!”

“Lỡ đâu anh ấy từ chối thì bọn tớ ngay cả làm bạn bè cũng không được...”

“Nhỡ đâu anh ta đồng ý thì sao?” Liên Liên hỏi cô.

“Anh ấy sẽ từ bỏ tất cả ở Mỹ.”

“Cậu không muốn anh ta từ bỏ sao? Cậu không đáng để anh ta từ bỏ à?!”

“Tất nhiên là tớ muốn! Nhưng tớ không đáng!”

“Cậu! Cậu làm tớ tức muốn chết!” Liên Liên cầm quạt vừa phe phẩy vừa đi tới đi lui trong phòng. “Cậu vì anh ta mà lãng phí năm năm, cậu còn mấy cái năm năm để lãng phí nữa đây?”

Lăng Lăng cười rót cho bạn ly nước, đưa đến trước mặt cô. “Tớ không chờ anh ấy, chỉ là chưa gặp được người đàn ông nào khiến tớ rung động thôi.”

“Cậu, cậu đừng có lừa mình dối người nữa!”

...

Chấm dứt suy nghĩ, Lăng Lăng thấy màn hình máy tính lại hiện lên tin nhắn:

“Em đúng là Bạch Lăng Lăng à?”

Cô nghiêm chỉnh giải thích: “Bảo hành cho đổi cho trả! Nếu không, giả một bồi thường mười!”

“Anh hơi hơi hi vọng em là giả.”

“Anh mơ đi!” Lăng Lăng cười đánh chữ.

“À! Đúng là em rồi!” Anh nói: “Có thể tiếp tục chủ đề vừa rồi.”

Vừa nãy nói đến đoạn nào rồi. Lăng Lăng mở lại nhật ký trò chuyện, à, đang nói Dương Lam Hàng rất quan tâm tới cô.

“Anh nói xem vì sao anh ta lại tốt với em như vậy?” Cô nghiêm túc hỏi.

“Anh ta muốn cưới em!”

“Gì?” Lăng Lăng trừng mắt nhìn máy tính. “Đừng có giỡn, em với anh đang nói chuyện nghiêm túc nha. Liệu có phải anh ta vì chuyện em bị muộn tốt nghiệp mà cảm thấy áy náy, cho nên muốn bù đắp thiếu sót của mình không?” Cô cảm thấy lời giải thích này là hợp lý nhất.

“Anh ta thích em từ lâu rồi!”

“Anh mà nói linh tinh nữa em nghỉ chơi với anh!”

“...”

Bỗng nhiên, trên trang tin QQ nhảy ra một tin quảng cáo: “Nhân Ngày Nhà Giáo(*), bạn muốn tặng quà thật ý nghĩa cho thầy cô giáo của mình ư?”

Lăng Lăng đọc qua mới sực nhớ hai ngày nữa là đến Ngày Nhà Giáo. Có lẽ cô nên tặng Dương Lam Hàng chút gì đó để cảm ơn.

Cô nên tặng Dương Lam Hàng cái gì giờ?

“Hey! Sắp đến ngày nhà giáo rồi, anh nói em nên tặng quà cho sếp đúng không?”

Vĩnh viễn có xa không: “Tốt lắm!”

“Anh bảo em tặng cái gì được đây?”

“Anh nghĩ, bất kể em tặng cái gì anh ta cũng đều thích...”

Cô lao tâm khổ tứ suy nghĩ một hồi, trong đầu chợt lóe sáng: “Cà-vạt được không?”

“Cà-vạt?” Vĩnh viễn có xa không: “Tại sao lại muốn tặng cà-vạt?”

“Em chưa bao giờ thấy Dương Lam Hàng đeo cà-vạt, có thể anh ta không có...”

“...”

“Tặng cà-vạt được không vậy?”

“Anh nói rồi, em tặng cái gì anh ta cũng thích hết.”

“Hừ! Trả lời có lệ! Không thêm hỏi anh nữa!”

“...”

Lăng Lăng quay đầu hỏi bạn cùng phòng: “Tiểu Úc, cà-vạt hiệu nào tốt?”

“Sao tự nhiên muốn mua cà-vạt?” Quan Tiểu Úc đang đọc tiểu thuyết khó hiểu hỏi.

“Sắp tới Ngày Nhà Giáo rồi, tớ định tặng sếp một cái cà-vạt.”

“Giorgio Armani đi, phong cách thiết kế của Giorgio Armani dành cho nam giới rất trang nhã, rất thích hợp với sếp cậu.”

Lăng Lăng lên Baidu tìm một cái liền hoảng sợ nhảy dựng.

“Có cái cà-vạt mà giá đến bốn chữ số!” Cô kịch liệt lắc đầu: “Tặng anh ta... Tớ vẫn nên xem qua hàng nhái chất lượng cao trên Taobao thôi.”

“Cậu không làm đấy chứ.”

“Không sao, dù gì đeo lên người anh ta, người khác đều sẽ nghĩ là đồ thật... Hàng nhái có hơn hai trăm tệ, a! Còn có cái giá hai mươi này, lấy cái này đi.”

“Vấn đề là sếp của cậu có thể nhận ra.”

Lời của Quan Tiểu Úc nghe ra cũng có lý.

“Cũng đúng! Vậy tặng anh ta cái hơn hai trăm này, nhìn cũng hơi giống đồ thật.”

“Tớ nghĩ Dương Lam Hàng chắc chắn sẽ bị cậu chọc cho tức chết!”

“Không đâu, anh ta hiền lắm!”

...

Lăng Lăng vừa định nói tiếp thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Mời vào!”

Tiểu Tiểu đẩy cửa đi vào, kích động la to: “Lăng Lăng, cậu nghe nói chưa, ngoài quảng trường lớn có khu mua sắm hàng hiệu mai khai trương đó, không những giảm giá ba mươi phần trăm toàn bộ...”

Lăng Lăng vội vàng đóng khung chat QQ, nghe bạn nói tiếp.

“Mà còn có Lý Phi Phi đến quảng cáo, tổ chức ký tên miễn phí.”

“Lý Phi Phi?” Lăng Lăng vừa nghe đến cái tên này, trong đầu lập tức nhớ tới một người khác. Gần đây chẳng hiểu sao ba chữ “Dương Lam Hàng” càng ngày càng xuất hiện thường xuyên trong đầu cô.

“Tớ với Kiều Kiều, Thanh Thanh đã hẹn nhau cùng đi, cậu cũng đi luôn nhé.”

Từ lúc học nghiên cứu sinh, Lăng Lăng đều không có thời gian thoải mái shopping, khó có dịp mọi người cùng đi chơi với nhau, cô cũng muốn góp vui. “Được rồi, vậy mai mấy giờ đi?”

“Chín hay mười giờ gì đó. Đến lúc ấy bọn tớ sang rủ cậu.”

Hôm sau, đến khu mua sắm, Lãng Lãng hơi choáng váng.

Đây không phải trung tâm mua sắm mà nơi nơi đều tràn ngập không khí bán phá giá như ở chợ trời, nhất là trong một cửa hàng mặt tiền chuyên bán túi da.

Cửa hàng không nhỏ, trang hoàng lộng lẫy, nhưng bên trong thì chật ních, một đám phụ nữ chen lấn nhau trước quầy hàng, tranh nhau lên trước, đàn ông chuẩn bị ví tiền sẵn sàng, đứng phía sau chờ quẹt thẻ, cô gái bán hàng đã la muốn khản cổ nhưng vẫn lễ phép mà lớn tiếng lặp lại: “Món này thực sự đã hết rồi, chúng tôi mỗi mẫu chỉ có một chiếc duy nhất.”

“Tôi muốn cái này!”

“Tôi nhắm trước!”

“...”

Với bầu không khí này, có trang hoàng đẹp đẽ sang trọng kiểu gì cũng đều hỏng hết!

“Túi xấu như vậy mà vẫn có người mua à!?” Lãng Lãng tiện tay cầm một cái túi trưng bày, nhìn qua nhìn lại, màu nâu vàng trông lỗi thời, mặt trên còn có tình in mấy chữ “LV”, xấu đến mức chẳng muốn nhìn.

“Lãng Lãng, tớ đã bảo mắt thẩm mỹ của cậu có vấn đề mà cậu còn không tin!” Tiểu Tiểu thở dài với cô. “Đây là LV, Louis Vuitton, hàng hiệu đấy! Cậu có biết không vậy?”

“Louis, ra thế!” Lãng Lãng bình tĩnh hiểu ra. “Reeves(**), tớ có nghe nói!”

Tiểu Tiểu bó tay luôn!

Lãng Lãng nhìn thẻ giá, rồi lại nhìn túi xách. “Một trăm ba mươi tám! Còn giảm ba mươi phần trăm! Giá thật ra không cao lắm, chất lượng cũng tốt, tuy không phải da thật nhưng nhìn qua chắc dùng bền, kích cỡ đủ lớn để đựng tài liệu tham khảo.”

Cô đeo lên người xem thử: “Kiều Kiều, cậu thấy thế nào? Giống đồ dỏm không?”

Kiều Kiều rất cuộc không nhận được nữa, chỉ vào thẻ giá nói: “Bạch Lãng Lãng, không biết Louis Vuitton cũng không sao. Tớ van cậu về nhà đem sách tiểu học ra ôn lại chút đi rồi hăng ra khỏi cửa, đừng làm mất mặt nghiên cứu sinh đại học T!”

“Hả?”

“Là 13800, hai số không phía sau nằm trước dấu phẩy chứ không phải nằm sau.”

“Mười ba nghìn tám trăm!” Còn đắt hơn cả laptop của cô! Lãng Lãng nuốt nước miếng, len lén nhìn người bán hàng, các cô ấy đều đang cười trộm.

Thật mất mặt!

“Lý Phi Phi đến kìa!”

Một tiếng hét to khiến mọi người chú ý.

Lãng Lãng tò mò nhìn theo hướng tiếng kêu, một chiếc Mercedes Benz xa hoa dừng trước cửa trung tâm mua sắm, một người đàn ông mặc vest màu xanh bước xuống xe, dáng người anh ta rất chuẩn, cao lớn hơn một chút sẽ kém phần thanh lịch, thấp bé hơn một chút lại không đủ nổi bật...

Anh ta mở cửa xe, cánh tay vươn ra, để cho Lý Phi Phi xinh đẹp rục rờ khoác tay mình xuống xe.

Nhất cử nhất động của anh ta không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thể hiện phong độ quý ông phương Tây, vừa nhìn là biết “công tử nhà giàu” trong truyền thuyết.

“Người đàn ông kia là ai vậy?” Có người hỏi.

“Con trai ông chủ chúng tôi!” Một nhân viên trung tâm mua sắm nhỏ giọng nói.

“Anh ta với Lý Phi Phi có quan hệ gì?”

“Còn phải hỏi sao!”

Lăng Lăng kiểng chân nhìn, khi anh ta xoay người, Lăng Lăng dụi dụi mắt, chớp chớp mắt hai cái.

Cô không nhìn lầm, người kia đúng là – Dương Lam Hàng!

Lăng Lăng không hề nhìn sai, người kia quả thật là Dương Lam Hàng!

Một đám người ùa lên, trong đó có fan của Lý Phi Phi, nhưng đa số đều chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi, thậm chí không ít đàn ông ngay cả Lý Phi Phi cũng không biết nhưng đơn thuần chỉ muốn nhìn người đẹp nên cứ đẩy về phía trước.

“Đó không phải thầy Dương sao?” Lúc Lô Thanh nói những lời này, cô nhìn về phía Lăng Lăng, mang theo ý chế giễu.

“Đúng là thầy ấy! Là thầy ấy!”

Kiều Kiều và Tiểu Tiểu la to xuôi theo dòng người tiến lên.

Chỉ có Lăng Lăng vẫn đứng tại chỗ, không hề nhúc nhích. Bởi cô không tìm được hành động nào thích hợp hơn là đứng yên bất động.

Cô nhìn anh, ánh sáng chiếu qua khuôn mặt anh, hóa thành từng dải lấp lánh trên người, rực rỡ như những vì sao.

Lý Phi Phi đang chậm rãi bước xuống nở một nụ cười xinh đẹp mê hồn.

Hai người đứng cạnh nhau quả thực chính là hình ảnh nam nữ chính phim thần tượng xuất hiện trước công chúng.

Nhìn cảnh đó, Lăng Lăng bỗng nhiên cảm giác trong lòng có điều gì đó sụp đổ.

Dương Lam Hàng vốn ưu tú đến mức thần ghen người ghét, có sao còn có gia thế giàu có như thêu hoa trên gấm làm gì cơ chứ? Khiến cho mình tinh quỵên rũ kia còn phải rơi xuống làm nền, số phận ưu ái anh ta đến vậy, rốt cuộc có chừa đường sống cho đàn ông khác không?! Có còn để cho phụ nữ cặp mắt thẩm mỹ chính xác không?!

Lăng Lăng vỗ vỗ ngực, cô không nghĩ ra gia cảnh Dương Lam Hàng tốt hay xấu thì liên can gì tới mình, cô vốn chỉ là một người bị vùi lấp trong đám đông vậy xem mà thôi, nhưng có một cảm giác phần uất bỗng nảy sinh đâu đó sâu trong lòng cô, không thể xua tan...

Có lẽ do tiếng hô lớn của đám Kiều Kiều hấp dẫn sự chú ý của Dương Lam Hàng, có lẽ do Lăng Lăng một mình đứng yên có chút khác biệt, ánh mắt Dương Lam Hàng quét về phía này, nhanh chóng tập trung trên người cô...

Tầm mắt giao nhau, Lăng Lăng nhìn ra sự bất an trong mắt Dương Lam Hàng, cũng thấy người anh cứng đờ, rút lại cánh tay đang bị Lý Phi Phi kéo lấy.

Lý Phi Phi ngạc nhiên nhìn anh, lại theo ánh mắt anh nhìn về phía Lăng Lăng, vẻ mặt đầy đối địch.

Tình huống này... sao giống tình yêu tay ba trên ti-vi quá vậy?

Lăng Lăng theo bản năng tránh né cái nhìn chăm chú của bọn họ, trốn vào cửa hàng Louis Vuitton, tập trung tinh thần nghiên cứu từng cái túi xách xa xỉ.

Bất kể là chất liệu, kiểu dáng hay màu sắc, chẳng có cái gì bắt mắt hết, tại sao nhiều cô gái yêu thích đến vậy chứ?

Có lẽ, thứ họ thích không phải bản thân chiếc túi, mà là giá trị thu hút sự chú ý của nó!

Haiz! Lăng Lăng thở dài trong lòng, cũng phải nghĩ cho nỗi khó xử của kẻ giàu có – dù sao có tiền mà không có chỗ tiêu cũng là một chuyện rất đau khổ!

“Em thích túi xách này sao?” Giọng nói thanh thoát như vậy, ngoài Dương Lam Hàng ra không còn người thứ hai.

Cô đột nhiên ngẩng đầu, trái tim bị anh dọa tới mức nhịp đập loạn xạ, mồm miệng cũng kém nhanh nhạy. “Thầy, thầy Dương! Cái này, đẹp sao!”

“Tôi đưa bạn tôi qua đây, vừa hay lại gặp em.”

“Dạ.” Lãng Lãng nhìn về phía Lý Phi Phi bên kia, cô ta đang ngồi sau bàn chỗ mấy người vệ sĩ hộ tống, tươi cười ký tên cho từng người. Có vẻ anh đã hoàn thành nhiệm vụ làm hộ hoa sứ giả.

(*) Ngày Nhà Giáo của Trung Quốc là ngày 10/9.

(**) Mình đoán là Reeves trong tên Keanu Reeves, anh đóng phim “Ma trận” ấy :D Hai từ Louis Vuitton và Reeves phiên âm tiếng Hán giống nhau, “yì wēi dēng” (Louis Vuitton) và “lǐ wéi sī” (Reeves)

18. Chương 35-36

“Em thích chiếc túi này sao?” Anh hỏi lại lần nữa.

Lãng Lãng dĩ nhiên không thể phê bình trung tâm thương mại nhà người ta bán toàn đồ gạo châu củi quế, bèn khéo léo nói: “Vâng, nhưng mà giá hơi đắt ạ.”

“Tôi biết quản lý của họ, chỉ cần em thích thì giá cả không thành vấn đề.”

“Không, không cần đâu ạ! Em chỉ thuận tiện xem qua thôi.” Lãng Lãng lập tức đem túi trong tay để lại kệ trưng bày, đặt ngay ngắn cẩn thận.

“Em không cần khách khí với tôi.” Anh chỉ chiếc túi trên kệ, nói với người bán hàng. “Giúp tôi gói nó lại.”

“Đừng! Đừng!” Lãng Lãng hơi hoảng hốt. “Thầy Dương, thứ xa xỉ này căn bản không dành cho người có thân phận như em dùng đến.”

“Thích là thích, không liên quan gì đến thân phận cả.”

“Không nhất thiết hề thích là phải có. Vật gì cũng phải có người thích hợp với nó, cũng giống như người với người vậy. Túi xịn thế này thích hợp với ngôi sao sáng chói kia hơn.” Cô cúi đầu giật nhẹ ba-lô của mình, đưa cho anh xem. “Loại túi năm mươi tệ này mới thích hợp với sinh viên như em.”

Dương Lam Hàng nhìn cô đầy ản ý. “Nếu em có thể lựa chọn một trong hai chiếc túi, em sẽ chọn cái nào?”

Giọng điệu của anh nghe như bọn họ rất thân quen nhau, Lãng Lãng tự thấy mình không quá thân thiết với anh, nhưng dường như cũng không thể nói không thân.

Quan hệ giữa người và người thật kỳ diệu, có những người chưa bao giờ gặp mặt nhưng vẫn ý hợp tâm đồng, thành thật mà đối diện nhau.

Có những người, nhiều khi đối mặt nhau tới hơn mười hai tiếng một ngày, cũng từng trò chuyện với nhau suốt đêm thâu tinh lặng, nhưng trước sau vẫn có một bức tường ngăn cách, không thể đến gần, cũng không dám đến gần.

“Em nghĩ rằng, cái thích hợp mới là cái tốt nhất.” Cô nói. “Tính em đãng trí, hay bỏ quên đồ. Tặng em một chiếc túi trị giá mười ngàn, nhất định em sẽ phải cẩn thận, lúc nào cũng nơm nớp sợ làm mất. Nó sẽ trở thành gánh nặng của em...”

“Có lẽ em nói đúng.” Anh thềm thở dài, gật đầu. “Vật cũng như người, thích hợp là tốt nhất.”

“...”

Lãng Lãng đang không biết nói gì thì bọn Tiểu Tiểu vừa lúc quay lại.

“Chào thầy Dương ạ.”

Dương Lam Hàng chào từng người, nói: “Tôi có việc phải đi trước.”

“Hẹn gặp lại thầy!”

Sau khi Dương Lam Hàng rời đi, Tiểu Tiểu vỗ vai Lãng Lãng: “Cậu với thầy Dương tán gẫu chuyện gì vậy? Sao vẻ mặt thầy Dương trông bất đắc dĩ thế kia?”

“Không tán gẫu cái gì hết, nói về xa xỉ phẩm thôi.”

Kiều Kiều cảm thán: “Thầy Dương chính là xa xỉ phẩm, chỉ có thể để mở mang tầm mắt, không thể mua nổi.”

“Không biết có bán hàng nhái loại A không nhỉ!” Tiểu Tiểu tưởng tượng lung tung nói.

Lãng Lãng nhìn về phía cửa, Dương Lam Hàng mở cửa xe bên đường, ngồi vào trong đi mất.

“Hàng nhái chất lượng cao thì vẫn là đồ giả, cậu đừng có mơ mộng nữa!”

Đối với cô mà nói, Dương Lam Hàng còn xa xỉ hơn cả túi Louis Vuitton, nếu không mua nổi thì cũng nên bớt ngó nghiêng đi!

Miễn cho trình độ thưởng thức được nâng cao quá rồi thì chỉ tự chuốc khổ vào thân!

...

Buổi chiều đi shopping về, Lãng Lãng vẫn ngồi ngẩn người trước màn hình máy tính.

“Lãng Lãng!”

Lãng Lãng giật mình, quay đầu nhìn bạn cùng phòng Quan Tiểu Úc. “Chuyện gì vậy?”

“Không có gì, nhìn cậu như mất hồn ấy.” Tiểu Úc nói: “Ngẩn ngơ trước máy tính cả chiều nay, đang nghĩ gì vậy?”

“Tớ đang suy nghĩ ý tưởng cho một cuốn tiểu thuyết.”

“Tiểu thuyết?”

Tiểu Úc vốn luôn mê mẩn tiểu thuyết lãng mạn nghe vậy liền hứng chí, ngồi bên cạnh cô. “Cậu muốn viết tiểu thuyết? Viết về cái gì?”

“Tớ muốn viết về chuyện xưa của tớ và Dương Lam Hàng! Mọi người hay nói nữ tiến sĩ thuộc loại người thứ ba, tớ muốn cho họ biết nữ tiến sĩ bị giáo viên hướng dẫn tôi luyện như thế nào mà thành. Cả tên tớ cũng nghĩ ra rồi, “Tôi đem tuổi xuân dâng hiến cho ai?!””

“Cái đó Phùng Tiểu Cương viết rồi.” Tiểu Úc nhìn avatar đang tắt hình cái đầu trên QQ, đầu óc chợt lóe sáng: “Theo tớ thấy, hay là đặt tên “Tôi đem tình yêu trao lằm cho ai?!”

“Tiểu thuyết tình cảm không được.”

“Thời nay còn ai đọc tự truyện nữa, tiểu thuyết lãng mạn mới thịnh hành!”

“...”

Lãng Lãng mở trang web sáng tác tiểu thuyết mới phát hiện gần đây, đăng ký ID, đào hồ(*), trong lòng cười trộm: Ai bảo đại thân các người đào hồ không đất không đai, còn không dấu hiệu cảnh báo, hại ta ngày ngày cố thủ trong hồ mà không thấy có gì mới.

Từ hôm nay trở đi, ta cũng đào hồ! Có thể lấp được cái nào hay cái nấy!

....

Viết xong ba ngàn chữ gửi lên đã là hơn mười giờ. “Vĩnh viễn có xa không” vẫn chưa đăng nhập.

Lãng Lãng cảm thấy hơi mệt, đóng máy tính, rửa mặt xong liền thay quần áo chui vào trong chăn.

Cô vừa thiu thiu ngủ thì di động reo vang, cô vừa nhìn màn hình điện thoại lập tức ngồi bật dậy, tỉnh cả người.

“Thầy Dương, chào thầy ạ!”

“Em nghiên cứu kết quả thí nghiệm thế nào rồi?”

“Dạ có đôi chỗ không hiểu lắm, đạo này em vẫn đang tra cứu tư liệu.”

“Hiện giờ tôi còn ở văn phòng, em qua đây đi, chúng ta thảo luận một chút.”

Lặng Lặng dụi dụi mắt, nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi.

Mười rưỡi tối còn tìm học trò thảo luận, cô nên dùng từ ngữ nào miêu tả Dương Lam Hàng đây?!

Hết nói luôn!

Tiểu Úc thấy cô vội vàng thay quần áo, chẳng hiểu gì cả: “Lặng Lặng, khuya vậy rồi cậu còn muốn đi đâu?”

“Sếp bảo tớ đến phòng thí nghiệm thảo luận kết quả thí nghiệm với anh ta.”

“Cái gì! Đã hơn mười giờ rồi nha!”

“Tớ quen rồi!” Cô lơ đãng thu gom tài liệu trên bàn, bỏ vào trong túi. “Biết đâu hôm nào đó anh ta trở nên bình thường tớ lại không quen!”

...

Hành lang lâu ba không một bóng người, hầu hết văn phòng giáo viên đều đã tắt đèn, chỉ có văn phòng Dương Lam Hàng đèn vẫn còn sáng.

Lặng Lặng đến trước cửa, khẽ gõ, nghe thấy bên trong nói: “Xin mời!”

Cô thận trọng đẩy cửa đi vào. “Chào thầy Dương.”

“Em ngồi đi.”

Trong văn phòng nồng nặc mùi rượu, Dương Lam Hàng đang ngồi sau bàn, không ngừng day day trán, vẻ mặt vô cùng khổ sở.

Uống rượu mà cũng không quên thảo luận kết quả thí nghiệm, Lặng Lặng cực kỳ kính phục “tinh thần nghiên cứu khoa học” của anh ta!

“Thầy Dương, đây là ảnh chụp tổ chức bằng kính hiển vi.” Cô đem hình ảnh đã in rõ đặt trên bàn, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh nhìn kỹ từng tấm hình. “Với kết quả này, em có ý kiến gì không?”

Lặng Lặng đem mọi khả năng có thể tính đến trình bày một lượt.

Dương Lam Hàng hết sức chăm chú nghe cô nói, mặc dù ánh mắt anh hơi mất tập trung, có phần lơ đãng.

Cô thật nghi ngờ không biết với trạng thái tinh thần hiện giờ của Dương Lam Hàng liệu có nghe hiểu cô nói gì không. Không ngờ cô vừa dứt lời, Dương Lam Hàng liền nói: “Đa phần là đúng, ngoại trừ một ít khái niệm bị nhầm lẫn.”

Anh chỉ vào hình ảnh, giải thích nguyên nhân rõ ràng rành mạch cho cô. Lặng Lặng tập trung tinh thần lắng nghe, cảm nhận sâu sắc cái gọi là “nhân tài”.

Cô tra tài liệu, thảo luận với các anh chị năm trên mất vài ngày mà chưa đâu vào đâu.

Dương Lam Hàng chỉ cần nhìn liếc qua một cái đã biết nguyên nhân.

Trong đầu anh rất cuộc chứa cái gì vậy? Gia đình sở hữu khu mua sắm tiện nghi đến thế, nhưng anh lại vì tiền lương mấy ngàn tệ mỗi tháng mà một nắng hai sương, rõ ràng có Mercedes Benz sang trọng, nhưng mỗi

ngày vẫn lái chiếc xe second-hand còn mới tám phần đi làm. Được người đẹp gọi cảm yêu thương nhưng nhớ, nhưng trái tim anh lại bị một tình yêu vô vọng chiếm cứ.

Kỳ diệu! Quả là kỳ diệu!

“Em hiểu chưa?” Dương Lam Hàng ho khan một tiếng, ngón tay day day trán.

“Dạ rồi ạ!”

Nhìn dáng vẻ khỏ sở của anh, Lãng Lãng cảm thấy không đành lòng, đứng dậy mở cửa sổ, đi đến vòi nước rót một ly nước ấm đặt trước mặt anh.

“Cảm ơn em!” Anh uống một hớp. “Xin lỗi, khuya như vậy còn bảo em đến. Ngày mai tôi phải đi họp ở thành phố B, trước khi đi, tôi nghĩ... nên thảo luận với em một chút.”

Nghe anh giải thích như vậy, Lãng Lãng ngược lại còn cảm thấy áy náy. “Tại em không giỏi, khiến thầy lo lắng.”

Anh lắc đầu, uống ngụm nước, lông mày nhíu càng sâu.

Ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, vầng trăng non nối với chân trời xa thành một đường xa mờ mịt.

Cô rút cuộc đã hiểu người đàn ông trước mắt, anh cũng giống như Lỗ Tấn, giữ riêng cho mình một phần nội tâm thanh cao, kiên trì với sự cố chấp của bản thân, anh muốn làm một tia sáng cô độc trầm lặng giữa bầu trời đêm...

Lãng Lãng nhìn thật sâu vào mắt anh, lần đầu tiên phát hiện, nụ cười của cô hiện lên trong mắt anh rõ ràng đến thế.

...

Khoảnh khắc yên lặng.

Giọng hát uyển chuyển cất lên: “Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện, người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương...”

Đây là nhạc chuông di động của Dương Lam Hàng, dùng hai năm nay, chưa bao giờ thay đổi.

Một người cố chấp, cố chấp đến bảo thủ.

Anh do dự chốc lát rồi nhắc điện thoại.

Nhờ đêm khuya yên tĩnh nên Lãng Lãng có thể nghe thấy rõ ràng giọng nam trong điện thoại vọng ra: “Đang uống nữa chừng sao anh chạy đầu mất, đừng nói là đi tìm cô gái vô tâm đó chứ?”

Anh nhìn liếc Lãng Lãng một cái, lấy tay che mic điện thoại. “Không phải, ngày mai anh phải đi công tác, thật tình không thể uống... Bọn em không cần chờ anh, khi nào xong ghi sổ cho anh là được.”

“Còn không phải?!” Người đàn ông trong điện thoại cao giọng: “Nếu bây giờ anh không phải ở văn phòng thì em không mang họ Âu Dương...”

Anh hắng giọng, không nói gì.

“Em nói anh bao nhiêu lần rồi... Nếu anh đã không từ bỏ được thì cứ trực tiếp ôm lấy cô ấy, trao một nụ hôn nồng cháy, hôn cho cô ấy choáng váng đầu óc, sau đó nói với người ta, anh yêu cô ấy! Anh muốn kết hôn với cô ấy! Đàn ông như anh thì có cô nào mà không xử lý được chứ...”

“Sinh viên của anh đang ở đây, cậu đừng nói linh tinh nữa...” Anh đỏ mặt nhìn Lãng Lãng bên cạnh.

“A...” Giọng trong điện thoại “A!” một tiếng thật dài, sau mới nói: “Ngại quá, cô ấy không nghe thấy gì chứ?”

Lãng Lãng xấu hổ nhìn đi nơi khác, không nghe thấy? Lỗ tai sắp bị anh ta làm điếc luôn rồi!

“Được rồi, có thời gian anh gọi lại cho cậu!” Dương Lam Hàng nhanh chóng cúp máy.

“Ngại quá, em họ tôi hay thích nói hươu nói vượn...”

“Dạ...”

“Lặng Lặng...”

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt anh vì có chút men say nên trông như được phủ một màn sương mỏng...

Lặng Lặng mơ hồ dự cảm sắp có điềm xấu xảy ra: “Thầy Dương, thầy có chuyện gì muốn nói với em ạ?”

“Lời em họ tôi vừa nãy em có nghe thấy không?”

“Dạ?” Tư duy của cô tạm ngưng hoạt động đúng ba mươi giây, sau mới thành thật trả lời: “Có nghe thấy một ít ạ.”

“Từ góc độ của em mà nói, đề xuất của cậu ta có hơi quá không?”

Vấn đề hơi khó trả lời.

Theo lẽ thường mà nói, Dương Lam Hàng làm chồng tuyệt đối không có gì phải chê trách.

Thường ngày chỉ biết chuyên tâm công tác, không hút thuốc, không say xỉn, không trăng hoa...

Tuyệt đối là loại được quốc gia đề cao, là con người “bốn có” của thời đại mới, có tư tưởng, có đạo đức, có văn hóa, có kỷ luật!

Tất nhiên càng là loại được phụ nữ hiện đại coi trọng: có nhà, có xe, có tiền, lại không có vợ...

Mức độ được hoan nghênh của anh, chỉ cần nhìn tỉ lệ sinh viên đến lớp đạt 200% là đủ biết.

...

Đã là anh thì có cô gái nào mà không xử lý được chứ!

Nhưng đường tình duyên của anh tại sao lại gặp nghẽn như vậy? Vì anh không có kinh nghiệm với phụ nữ sao?

“Không phải hơi... mà là thực sự quá đáng!” Lặng Lặng thành thật trả lời: “Nếu thầy yêu một người thì nên tôn trọng người đó, tình cảm không phải trò chơi, chỉ có “Game Over”, không có “Ready Go!” lần hai. Cho nên thầy nhất định phải thận trọng.”

Ánh mắt anh hơi hấp háy, ẩn chứa tia sáng. “Em có đề nghị gì hay không?”

Thấy Dương Lam Hàng ngập tràn chờ mong, cô liền cố gắng suy nghĩ, ngay cả kính ngữ cũng quên dùng. “Em cũng không rõ lắm... Em nghĩ, trước tiên anh(**) nên tìm hiểu suy nghĩ của cô ấy chẳng? Có lẽ không phải cô ấy không thích anh, mà vì anh quá xuất sắc nên cô ấy chùn bước.”

“Vậy ư? Em nghĩ cô ấy có khả năng thích tôi sao?”

“Thầy Dương, em nghĩ phụ nữ không thích anh có thể có hai loại, loại thứ nhất, là tiên nữ, loại thứ hai, khuynh hướng giới tính của cô ấy có vấn đề.”

Anh sững sốt trong giây lát, lập tức cười khoe cả hàm răng đều tăm tắp. “Cảm ơn lời khen của em!”

Câu này tuyệt đối xuất phát từ nội tâm.

“Nếu cô ấy không thích tôi thì sao?”

“Em đề nghị anh...” Cô nghiêm túc nói với anh: “Em đề nghị anh đổi người khác!”

Ý cười trên mặt Dương Lam Hàng càng sâu: “Tôi sẽ không đổi, mặc kệ cô ấy có thích tôi hay không, tôi cũng chỉ thích một mình cô ấy.”

Lặng Lặng mở to mắt nhìn anh.

Tôi chỉ thích mình cô ấy – những lời này nếu thốt ra từ miệng đàn ông khác thì cô đã cười nhạt, ngoại trừ Dương Lam Hàng, cô hoàn toàn bị sự si tình của anh chinh phục!

“Muộn rồi, để tôi đưa em về.”

Trên đường về, Lãng Lãng mới sực nhớ tới một chuyện quan trọng, cô gái Dương Lam Hàng thích chẳng phải ở Mỹ sao?

Không lẽ, cô ấy đã về nước?!

Hôm sau Lãng Lãng thức giấc đã là hơn chín giờ sáng.

Mở mắt ra, điều đầu tiên cô nghĩ đến là Dương Lam Hàng đã đi công tác ở thành phố B, bỗng nhiên cảm thấy trống trải.

Cô miễn cưỡng nhích xuống đuôi giường, mở máy tính.

Một phút sau, có âm báo của QQ, cô ngược mắt nhìn, là ava đầu hói nhỏ đang sáng.

Cô cười mở ra.

Vài dòng tin nhắn khiến nước mắt cô tuôn trào, lã chã rơi không ngớt.

Vĩnh viễn có xa không: “Cho dù em có lại lựa chọn cho anh vào blacklist, anh vẫn muốn nói với em: Anh yêu em! Cuộc đời anh vốn một đường thẳng tắp, chỉ vì gặp gỡ em mà rẽ ngang.”

Vĩnh viễn có xa không: “Anh từng thử quên em, anh tưởng thời gian có thể xóa nhòa tất cả. Ba trăm ngày giây vò đã khiến anh hiểu ra rằng: Điều gì anh cũng đều làm được, ngoại trừ... quên em!!!”

Vĩnh viễn có xa không: “Em có yêu anh không? Dù chỉ một phút, một giây...”

Vĩnh viễn có xa không: “Em không yêu anh cũng không sao, đừng cho anh vào blacklist, thế giới đó thực sự rất cô đơn...”

Cô khóc không thành tiếng ôm lấy máy tính, nhanh chóng gõ bàn phím.

“Anh còn đó không?”

“Còn đó không?”

“Còn không?”

Anh không trả lời.

Cô ôm máy tính òa khóc thất thanh.

“Em nên làm sao đây? Anh nói em biết đi, em rốt cuộc phải làm sao?”

Cô chờ một câu nói đã lâu lắm, lâu đến mức cô đã thuyết phục bản thân từ bỏ, lâu đến nỗi cô đã đem quan hệ mập mờ biến thành hạnh phúc...

Tại sao anh lại nói với cô, tại sao muốn cho cô biết?

Cách nhau xa xôi đến thế, họ có thể vì tình cảm này mà hứa hẹn thế nào đây?!

“Em cũng yêu anh! Năm năm, vô số phút, vô số giây... Nhưng chúng ta cách nhau cả Thái Bình Dương, liệu có thể làm được gì?!”

...

Cả ngày, Lãng Lãng không làm gì, cũng không hề xuống giường.

Cô ôm máy tính ngồi ngơ ngác.

Quá trưa, ngoài trời bắt đầu mưa, cô nhìn từng giọt rơi ngoài cửa sổ, nhớ lại lời anh nói: “Chỗ anh trời mưa, anh dường như thấy em đang khóc! Anh không nhớ em một chút nào hết, ba trăm bốn mươi lăm ngày qua, anh không hề nhớ đến em...”

Lãng Lãng vươn ngón tay, nhẹ nhàng chạm lên chữ viết trên màn hình tinh thể lỏng, mỗi một lần chạm, bên dưới ngón tay đều có chất lỏng nhẹ nhàng dao động, cũng giống như những rung động trong lòng cô.

“Anh có thể cho em biết, vĩnh viễn rốt cuộc có bao xa?”

“Biết đáp án rồi thì sao? Anh có thể vì em mà từ bỏ ước mơ ư?”

“Nếu anh cũng có thể như thầy Dương, vì người mình yêu mà buông bỏ tất cả thì tốt biết bao...”

Đợi đến hơn chín giờ tối, anh rốt cuộc đăng nhập, trên khung chat hiện lên ba chữ.

Vĩnh viễn có xa không: “Có đó không?”

Khi đó, tâm trạng kích động của cô gần như đã bình ổn. Cô dùng những ngón tay tê cứng gõ từng chữ lên bàn phím: “Em không yêu anh! Lúc nghe nói anh ở Mỹ, em đã bảo mình không được yêu anh! Lúc cho anh vào blacklist, em đã bảo mình không được yêu anh; lúc em add lại anh một lần nữa, em cũng bảo mình không được yêu anh; em mỗi ngày mỗi đêm đều dặn mình không được yêu anh... Hôm nay, trong lúc chờ anh, em vẫn bảo chính mình không được yêu anh...”

Anh im lặng.

Lăng Lăng lau khô nước trên mắt, tắt QQ, đóng máy tính, nằm trên giường.

Tấm màn màu xanh nhạt bị gió đêm lay động, thỉnh thoảng đụng vào chiếc chuông gió bằng san hô treo trên cửa sổ, vang lên tiếng kêu đơn điệu.

Đó là chiếc chuông gió cô thích nhất, mỗi lần nghe âm thanh của nó, cô mới có thể cảm thấy đêm khuya không quá mức trầm lặng tĩnh mịch, và cô cũng không phải một mình cô đơn...

Thế nhưng, đến khi nào mới có người bầu bạn cùng cô nghe tiếng chuông đó.

Trong đêm khuya tĩnh lặng có tiếng thì thầm khe khẽ.

(*) “Đào hố” = bắt đầu viết 1 truyện, khi nào viết xong là “lấp hố” :D

(**) Bình thường Lăng Lăng gọi Dương Lam Hàng là “ ” (nín), kính ngữ của “ ” (nữ), đều có nghĩa tương đương như “you”. Trong mấy câu mình dịch thành “anh” thay vì “thầy”, Lăng Lăng nhà ta lú lỏi + xúc động quá nên gọi Lam Hàng là “ ” (nữ) thay vì phải là “ ” (nín - ngài) mới đúng ngôi thứ :P

Không biết là mấy giờ, di động bên gối Lăng Lăng reo vang, nửa đêm còn gọi điện, cô gần như đoán được là ai.

Lăng Lăng điều chỉnh hơi thở một chút, nhận điện thoại. “Thầy Dương, thầy tìm em có việc gì không ạ?”

“Em bị khản tiếng rồi.” Anh nhận xét, trong đêm yên tĩnh, giọng anh trong điện thoại mềm nhẹ như nước.

Cô ngồi dậy, tựa vào đầu giường, thân thể trống không bỗng cảm thấy ấm áp. “Em không sao ạ!”

Giọng anh trong điện thoại tạm ngừng thật lâu rồi mới nói: “Ngày kia có một hội nghị khoa học quốc tế, em đến nghe một chút, tìm hiểu thêm về khoa học tiên tiến của thế giới sẽ có ích cho em.”

“Dạ?” Cô tưởng mình đang nghe lầm, bèn hỏi lại: “Thầy nói gì ạ?”

“Tôi đã đặt vé máy bay đến thành phố B cho em, chuyển bay hai giờ chiều mai, ngày mai trung tâm dịch vụ hàng không sẽ đem vé đến nhà trọ của em.”

“Em...” Lăng Lăng á khẩu cả buổi, một chữ cũng không nói được.

“Tôi sẽ đến sân bay đón em, xuống máy bay nhớ bật điện thoại di động.”

“Em, em...” Cô cứ “em” liên tục, rốt cuộc đành nuốt xuống mà nói: “Em biết rồi ạ!”

Ngoài những lời này, cô chẳng biết phải nói gì nữa.

“Em ngủ sớm đi nhé.”

Sáng sớm hôm sau, Lăng Lăng xuống lầu lấy vé máy bay, thu xếp hành lý đầu vào đó.

Năm phút cuối cùng trước khi rời đi, cô mở QQ, có một tin nhắn của anh để lại.

“Đến hôm nay anh mới biết, anh đã làm tổn thương em, rất sâu...”

“Thầy Dương bảo em đi thành phố B tham dự một hội nghị quốc tế, có thể vài ngày không lên mạng.” Cô nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Anh có thể đến tham dự không? Nếu anh đến được, em mời anh đi nhà hàng xoay(*) ăn cơm!”

Cô đợi năm phút, không thấy tin nhắn trả lời, đành phải tắt máy, nhanh chóng rời khỏi nhà trọ.

Trên đường, cô tình cờ gặp Liên Liên và bạn trai đang đi đến khu tự học.

Liên Liên vẫy tay với cô từ xa: “Lãng Lãng, cậu định đi đâu đấy? Sao trông vội vã thế kia?”

Cô cầm vé máy bay hươu hươu về phía Liên Liên: “Đi trốn!”

“Với ai? Anh bạn khoa học gia của cậu à?”

Cô cười nháy máy mấy cái với Liên Liên. “Với sếp của tớ!”

“Cậu muốn cùng Dương Lam Hàng bỏ trốn á?! Rất có lý tưởng, rất có tương lai đó!”

Câu nói sấm động của Liên Liên kết hợp với giọng nói oanh tạc của cô ấy, rất thành công biến Lãng Lãng thành tiêu điểm của mọi người.

Dương nhiên cũng rước luôn cả sự dè bủ của các bạn nữ: “Dạo này nhiều nữ sinh có da mặt dày ghê nha!”

“Nói sao ấy chứ, tự sướng cũng đâu có phạm pháp đâu!”

Lãng Lãng cúi đầu, che mặt lại. Haiz! Sau này ở đại học T không biết giấu mặt đi đâu nữa rồi!

Máy bay cất cánh, cất ngang bầu trời xanh.

Trong một thoáng cơ thể nhẹ bẫng, tâm tư Lãng Lãng cũng bỗng bình trôi dạt.

Hiện giờ anh đã nhận được tin nhắn hay chưa?

Cơ hội cô dành cho anh, anh có biết quý trọng không?

Nếu anh thật sự đến tham gia hội nghị, nếu họ đối mặt nhau trong tình huống trang nghiêm trịnh trọng kia, anh có thể dùng nghi thức gặp nhau kiểu Mỹ để chào đón cô không – một cái ôm thật tình cảm.

Lãng mạn chết đi được!

Ảo tưởng đẹp đẽ một khi đã nổi lên thì không khống chế được, cô nhắm mắt cười đắm chìm trong đó...

Cảnh thứ nhất

Sau khi gặp mặt, cô nhất định phải dẫn anh đến nhà hàng xoay ăn cơm.

Cô và anh ngồi đối diện nhau, không cần nói lời nào, chỉ lắng nghe âm nhạc du dương, nhắm nháp trà hoa nhài thanh đạm. Bên ngoài cửa kính chạm đất trong suốt, cảnh vật không ngừng biến đổi, chuyển dời, giống như thế giới cũng đang thay đổi, mọi thứ đều trôi qua, chỉ có người đối diện là vĩnh viễn còn đó.

Vật đổi sao dời, còn họ từ đầu đến cuối đều lặng im mà đối diện nhau...

Lãng Lãng sờ sờ khóe miệng, xác định trên đó không có nước miếng chảy ra mới yên tâm nhắm mắt tiếp tục mơ mộng.

Cảnh thứ hai

Đêm khuya, anh đưa cô về chỗ ở, hai người chậm rãi đi bên nhau trên con đường dài yên tĩnh. Trước đó họ đã nói với nhau rất nhiều chuyện, thế nên lúc này bất kỳ câu nói nào giữa hai người đều trở nên vô nghĩa, lặng lẽ nhìn nhau mới là điều quan trọng nhất.

Nếu anh nói với cô: “Em làm bạn gái của anh nhé.”

Cô nhất định sẽ cân nhắc hai giây rồi mới trả lời: “Vâng!”

Nếu đến lúc tạm biệt nhau mà anh vẫn không nói gì cả, khi ấy cô nhất định phải lấy hết dũng khí nói với anh: “Anh làm bạn trai của em nhé!”

Anh sẽ phản ứng như thế nào?

...

Cảnh thứ ba

Niềm vui ngẩn chảng tà gang, chớp mắt đã đến thời khắc chia tay, trong phòng chờ sân bay, họ chậm rãi buông mười ngón tay đan chặt vào nhau, anh từng bước từng bước tiến vào cửa lên máy bay, cô một mình trốn trong góc phòng rơi lệ.

Đột nhiên, anh xuất hiện trước mặt cô, ôm lấy cô: “Anh không đi nữa, anh muốn ở bên em, suốt đời suốt kiếp!”

Nếu thật sự là thế, cô có chết cũng phải lấy anh!

...

Chấn động mạnh lúc máy bay hạ cánh đã đánh tan ảo tưởng lung linh của cô, cô xem đồng hồ, sức nhớ nước Mỹ cách nơi này đến mười mấy giờ bay, chờ anh bay tới e là hội nghị đã kết thúc, cô cũng đã rời khỏi thành phố B.

Ý cười trên khóe môi cô bỗng cứng ngắt.

Nước Mỹ... hóa ra thật sự rất xa.

Thu hồi cảm giác mất mát vì vỡ mộng, Lãng Lãng kéo hành lý bước xuống máy bay.

Đi đến cửa ra, cô nhìn bốn phía, đang muốn tìm vị trí của Dương Lam Hàng thì một hình bóng gầy gò hút lấy ánh mắt của cô.

Dáng người cao ngất, tầm lưng rộng lớn... Ông vẫn giống y như trong trí nhớ của cô, không hề thay đổi.

“Ba...” Lãng Lãng vất lại hành lý, chạy theo hướng ông biến mất. “Ba ơi!”

Cô thực sự rất nhớ ông! Nhớ ông mỗi đêm trước khi ngủ đều tắt đèn trong phòng, thu dọn mấy quyển truyện cổ tích bên gối, đem gấu Pooh cô yêu thích nhất đặt trong lòng cô; nhớ ông ôm lấy cô đang khóc nhè, ngồi trên sô-pha kể chuyện xưa hài hước cho cô nghe; nhớ ông xoa đầu cô, kéo chớp mũi cô, vuốt ve khuôn mặt cô...

Khi ấy, cô cảm thấy mình là một nàng công chúa hạnh phúc...

Đuổi theo hai bước, Lãng Lãng dừng chân.

Cô quên mất từ lâu ông đã không còn là ba của cô, khi ông đem đơn ly hôn đặt trên bàn, khi mẹ quát to: “Từ nay về sau anh không được phép gặp Lãng Lãng nữa.” Ông trầm mặc rời khỏi nhà, ông muốn cô hiểu rõ, ông không cần đến cô!

Giữa vợ con và người tình, ông đã lựa chọn người đàn bà kia...

Ba?

Một người ba chưa từng xuất hiện suốt tám năm nay, cô đuổi theo ông còn có nghĩa lý gì không?

Trước cửa ra sân bay, có rất nhiều người đang ôm nhau, có bạn bè, có người yêu, có cả thân thích.

Chỉ mình cô ngây ngốc đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn người ba tám năm không gặp đi mất, hòa vào giữa đám đông.

Cô kiễng chân, cố sức tìm kiếm bóng dáng ông trong dòng người đông đúc, giống như mỗi cuối tuần trước đây, cô tan lớp sẽ chạy ra khỏi phòng học, kiếm tìm hình bóng cao gầy của ông giữa bao nhiêu người đứng đợi.

Khi đó, ông mang về mặt chờ mong nhìn quanh trong sân trường, trong tay luôn cầm theo một túi đồ ăn vặt đủ mọi màu sắc. Khi ông trông thấy cô, vẻ ngóng trông trên mặt lập tức biến thành thỏa mãn, những đường nét góc cạnh nổi bật vì sụ cân cũng theo đó mà trở nên ôn hòa...

Ông nói chuyện rất ít, ngoại trừ lần nào cũng dặn dò: “Đừng cho mẹ con biết nhé.”

Cô cũng không nói chuyện với ông, chỉ yên lặng ngồi trên băng ghế trong công viên, cúi đầu ăn đồ ăn vặt.

Vị chua chua ngọt ngọt đó chính là mùi vị ngon nhất trong ký ức của cô.

Từ khi cô học trung học trở về sau, ông không xuất hiện nữa. Vì thế, cô hay mua đồ ăn vặt cất trong tủ, mỗi khi đói thì lấy ăn, nhưng chẳng biết tại sao rốt cuộc vẫn không cảm nhận được vị chua chua ngọt ngọt ngày ấy.

...

Lại hận, lại oán, cốt nhục tình thân mãi mãi không thể xóa nhòa.

Thấy bóng dáng thoắt ẩn thoắt hiện đi ra cổng sân bay, khi cửa kính tự động từ từ khép lại, Lãng Lãng cuối cùng không hề nén được khát vọng bản thân, liều lĩnh đuổi theo.

Cô chen qua đám đông chật chội, chạy ra ngoài sân bay, ông đã ngồi vào một chiếc xe hơi màu đen.

Cô vội vàng đuổi theo hướng chiếc xe hơi đang lao nhanh, không ngừng kêu to: “Ba! Ba!”

Xe không dừng lại, ông bỏ đi vãn dút khoát như xưa, y như mười năm trước.

Cô đi qua bãi đỗ xe, chạy ra đường lớn. Xe ở trên đường cứ chạy về trước, cô không ngừng đuổi theo trên vỉa hè, váy trắng bồng bênh như mây mờ loạn bay.

Lãng Lãng vấp phải một hòn đá, cô mặc kệ đầu gối chảy máu, tiếp tục chạy.

Khoảng cách giữa cô và xe ngày càng ngắn, khao khát của cô cũng ngày càng mãnh liệt. Cô không còn chú ý đến xe cô lao nhanh bên người, chỉ thấy ba của mình, cô nhất định phải đuổi theo ông, hỏi ông một câu: “Ba, ba quay về được không? Con và mẹ đều đang chờ ba, ba có thể về nhà không?!”

Ngay lúc cô chỉ còn cách vài bước, chiếc xe kia đột ngột rẽ trái, chạy theo hướng khác, cô liều lĩnh chạy về phía đường đối diện.

Bỗng cô nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, “Không được!”

Ngay sau đó một đôi cánh tay vô cùng mạnh mẽ ôm chặt thắt lưng cô, ôm cô ra khỏi đường cao tốc xe qua xe lại nườm nượp.

“Buông ra!” Đôi tay kia ôm càng chặt. Cô giãy không ra, chỉ có thể nhìn xe chạy càng lúc càng xa, xa đến mức không trông thấy được nữa. Ba lại một lần nữa biến mất trong đời cô, lần này không biết lại phải chờ bao nhiêu lần tám năm...

“Ba, tại sao không cần con, tại sao không để ý tới con... Con đã làm sai điều gì? Tại sao ba không gặp con...”

Cô xụi lơ quỳ xuống, đầu gối bị thương lại đề lên nền đất.

Nước mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt thấm ướt vệt máu trên đất.

Cô ngược đôi mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn Dương Lam Hàng trước mặt.

Mỗi khi cô yếu đuối nhất, có anh ở bên cạnh, cô sẽ không còn cô đơn, không còn bất lực.

“Em đừng khóc!” Dương Lam Hàng dịu dàng vỗ về cô, lấy ngón tay nhẹ nhàng giúp cô lau đi nước trên khóe mắt, lại giúp cô lau nước mắt trên hai má, rồi cả nước mắt hai bên cằm.

Không biết vì sao, anh càng dịu dàng, cô càng tưởng như ba mình, nước mắt nóng hổi rơi trên tay anh, theo đầu ngón tay thon dài của anh chảy xuống.

Lông mày anh nhíu càng sâu, rốt cuộc, anh ôm chặt cô vào lòng, chặt đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh.

Cô không từ chối, nhắm mắt lại, mệt mỏi dựa vào vai anh.

“Người đó không phải ba em.” Giọng anh thật dịu dàng: “Em nhìn lầm rồi.”

“Thầy làm sao biết?”

“Nếu là ba em, tại sao lại không ngừng xe? Trên đời này không có người cha nào nhẫn tâm như vậy...”

“Thật không?”

“Nếu không tin em có thể gọi điện hỏi ông ấy.”

Cô cúi mặt, cắn môi dưới lắc đầu.

Có lẽ cô thực sự nhìn lầm rồi, ba cô là người đàn ông dịu dàng nhất trên đời, ông sẽ không nhẫn tâm bỏ mặc cô trên đường.

Đầu ngón tay anh lướt qua khuôn mặt cô, Lặng Lặng mở to mắt.

Ráng chiều nhuộm đỏ, cỏ xanh mơn mớn, hoa dại phiêu diêu trong gió.

Tóc đen của cô đan cài trên ngón tay anh.

Váy dài trắng của cô cùng áo sơ-mi trắng của anh quần quýt bay bay...

Tựa như một cặp tình nhân...

Tim Lặng Lặng chùng xuống, một cơn run rẩy xộc vào trái tim cô.

Không! Dương Lam Hàng là thầy giáo của cô, sự ỷ lại, coi trọng của cô đối với anh đều xuất phát từ lòng kính yêu của học trò dành cho thầy giáo, cảm xúc mềm mại trong lòng cô chẳng qua chỉ là xúc động, không phải rung động tình yêu.

Trong lúc Lặng Lặng liều mạng trấn an bản thân, Dương Lam Hàng buông cô ra, quỳ xuống bên cạnh. Một tay anh cầm mắt cá chân cô, một tay chậm rãi kéo lấy bắp chân non mịn của cô.

Một luồng cảm giác tê dại khác thường từ lòng bàn tay anh truyền đến mọi góc ngách cơ thể Lặng Lặng, lan tràn theo từng mạch máu.

“Thầy Dương?” Anh có biết mình đang làm gì không! Hành vi kiểu này nếu xảy ra trong xã hội phong kiến thì cô khỏi lấy chồng luôn.

Anh lấy ra một tờ khăn giấy, cẩn thận lau đất cát trên miệng vết thương.

Lặng Lặng chột hoảng hốt, nhìn về mặt âu lo, dường như bị mê hoặc, suýt chút nữa đưa tay lên vuốt hàng lông mày khê khú của anh.

Cảm giác này không phải là xúc động, quả thật không phải!!!

Nhưng, vậy thì là cái gì?

Một loại ỷ lại, một loại rung động, một loại nóng bỏng sôi trào, còn có một loại nỗi buồn không tên, rất nhiều cảm xúc rối rắm đan xen hòa quyện...

Ai có thể cho cô biết cảm giác này là gì?

Ngay cả con đê mèn đi ngang qua đường cũng tròn tròn mắt: Mẹ kiếp! Có thể mà cũng không biết, con bà nó, cái này gọi là tình yêu!

Cỏ thơm mơn mớn trong gió càng không ngừng lắc đầu: Haiz! Cái cô này, ngu hết thuốc chữa!

Hoa dại liều chết đong đưa thân mình: Anh đẹp trai, anh xem em có đẹp không nè?!

...

Dương Lam Hàng ngược mắt lên, nhìn thẳng vào ánh mắt chăm chú thất thần của cô.

Lặng Lặng hoảng sợ, căng thẳng đến mức muốn vùng ra, anh lại nắm chặt lấy mắt cá chân cô càng chặt, không cho cô cơ hội giãy dụa.

Mặt cô nóng ran như lửa.

Từng đợt cảm giác tê dại kỳ lạ lan tỏa trên chân khiến cô không kiềm được mà run rẩy.

“Có đau không?”

Cô lắc đầu, cắn nhanh môi dưới. Sau khi nội tâm đấu tranh kịch liệt, cô quyết định mở miệng cự tuyệt: “Thầy Dương, em tự đi được rồi.”

“Không sao, để tôi giúp em.”

Rõ ràng là, anh căn bản không hề biết rằng thời điểm chân con gái bị vuốt ve còn khó chịu hơn cả đau đốn gấp trăm lần.

Lặng Lặng không có cách nào tiếp tục nhẫn nại, cũng không thể từ chối thẳng thừng, vì vậy bèn lựa lời nói: “Thầy Dương, thầy biết không, trên da mỗi người đều có một loại “điện sinh vật”(**) của riêng mình. Loại “điện sinh vật” này không ai giống ai.”

Dương Lam Hàng dừng động tác nhìn cô, y như cô dự đoán, anh có vẻ hứng thú với cách đối thoại này.

Lặng Lặng cố hết sức làm cho vẻ mặt mình trông hết sức nghiêm túc, tiếp tục nói: “Nếu hai người cùng mang “điện sinh vật” ở mức độ tương đương tiếp cận nhau, khi da họ tiếp xúc với nhau có thể sẽ không phát sinh cảm giác khó chịu rõ ràng. Nếu “điện sinh vật” của hai người có chênh lệch rất lớn, khi da tiếp xúc nhau, sẽ sinh ra một dòng điện mạnh, loại dòng điện này sẽ kích thích hệ thần kinh con người, hơn nữa rất dễ làm phát sinh phản ứng “điện hóa”(***)...”

Mà loại phản ứng “điện hóa” này được người đời tục gọi là “dục vọng”.

“Vậy có phải giữa người cùng giới thì “điện sinh vật” chênh lệch rất nhỏ, giữa người khác giới thì chênh lệch khá lớn.”

Thầy Dương đúng là thầy Dương, khả năng lĩnh hội cao kinh hồn.

“Đúng vậy. Em cảm giác “điện sinh vật” giữa chúng ta chênh lệch rất lớn. Cho nên, thầy cứ để tự em làm đi!”

Dương Lam Hàng làm sao không hiểu được ám chỉ của cô, vậy nên buông tay ra, đứng lên gọi điện thoại.

Lặng Lặng cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau lau trên chân, đau đốn làm cho cảm giác tê dại nhanh chóng biến mất.

Haiz! Không ngờ lại để cho một người đàn ông chạm vào mình, còn để lộ nhiều đường cong đến thế, cô dễ dãi quá!

May mắn đối phương là Dương Lam Hàng, chứ nếu là một người đàn ông kém thông minh nào đó khác chắc đã cô đã ngắt luôn rồi!

...

Lát sau, một chiếc xe công vụ màu xám bạc hiệu Honda dừng trước mặt họ, lái xe bước xuống lễ phép mở cửa xe.

Dương Lam Hàng giúp cô lên xe, cùng cô ngồi lên ghế sau. Nếu không nhìn thấy hành lý của mình đặt sau chỗ ngồi thì cô đã quên bếng mất chúng.

Bên cạnh có một người đàn ông chu đáo như vậy, giúp cô thu xếp mọi chuyện, thật là tốt!

Ngồi ổn định xong, Dương Lam Hàng lấy ra một chai nước, mở nắp, đưa cho cô: “Em uống đi, chắc em rất khát!”

Cô liếm liếm đôi môi khô nứt, đưa mu bàn tay quạt nước mắt chực rơi xuống, cười nhận lấy: “Cảm ơn thầy Dương!”

Dương Lam Hàng nói: “Không muốn cười thì đừng cười, mặt em cười trông rất khó coi!”

Cô rút cuộc không cười nổi, trong mũi đau xót như có kim châm.

“Nếu khóc được trong lòng sẽ dễ chịu hơn.” Anh chỉ vào vai mình. “Có muốn mượn vai tôi dựa vào một chút không?”

Buổi hoàng hôn đó, cô dựa vào vai anh, ôm lấy cánh tay anh, khóc như một đứa trẻ.

Từ khi ba mẹ ly hôn, Lãng Lãng chưa bao giờ được một người đàn ông nào chăm sóc chu đáo đến thế.

Nếu Dương Lam Hàng không xuất hiện trong đời mình, cô đã sớm quên bản thân vẫn còn có quyền được “yêu thương”.

Nhiều năm như vậy, cô tự cho mình kiên cường, tươi cười đối mặt với tất cả mọi điều không như ý muốn, trên thực tế, cô cũng yếu đuối như bao cô gái khác, cũng khao khát được một người con trai ôm vào lòng.

Thế nên, một thứ tình cảm ân cần hư ảo trên mạng dễ dàng mở cửa trái tim cô, cô giống như người lạc giữa sa mạc tìm thấy ốc đảo, điên cuồng uống tình yêu của anh. Tuy nhiên, tình cảm nhìn không ra, sờ không thấy dù sao cũng chỉ là hư ảo.

Cô đói, anh không thể mời cô ăn cơm;

Cô khát, anh không thể mang cho cô chai nước;

Cô khóc, anh không thể giúp cô lau khô nước mắt;

Cô sợ, anh không thể dùng đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cô...

Nhiều năm như thế, cô yêu thương, vui vẻ, mà cũng tuyệt vọng khôn cùng.

Cô từng mong mỗi Ưông Đào có thể mang cô thoát khỏi nỗi tuyệt vọng ấy, nhưng lại bị anh đẩy càng sâu vào đó...

Ai có thể cho cô niềm vui thực sự, cho cô nếm qua tình yêu thuần khiết, ngọt ngào như dòng sữa trong lành?!

Ai có thể cho cô một bờ vai ấm áp dường này, để cô có thể tựa vào mỗi khi rơi lệ – á, tất nhiên ngoại trừ thầy Dương của cô!

Khóc thỏa thuê, Lãng Lãng sờ sờ quần áo xộc xệch của anh, đỏ mặt hỏi: “Thầy Dương, bộ đồ của thầy chắc đắt lắm?”

“Không đắt!” Anh cười xoa đầu cô. “Vài ngàn...”

Còn bảo không đắt?!

Khóe miệng anh nhếch lên, nói tiếp hai chữ: “Đô-la Mỹ.”

Lãng Lãng sợ tới mức rụt tay lại. Ngồi xa ra một chút, sợ đụng tới bộ vest của anh.

“Đùa em thôi!”

Không nhìn ra, người nghiêm túc như Dương Lam Hàng cũng thích nói đùa.

Lãng Lãng khẽ thở ra, suýt tí nữa bị anh dọa chết.

...

Anh ngần ngừ giây lát, hỏi: “Tại sao em không gọi điện cho ba em?”

“Em... em không có số điện thoại của ông ấy.”

“Ngay cả số điện thoại của ba mà em cũng không có?”

Thấy anh lộ ra vẻ mặt không tin được, cô giải thích nói: “Ba mẹ em ly hôn mười năm rồi, mẹ không cho ba con em gặp mặt nhau.”

Hai tay anh đặt trên đầu gối không khỏi nắm chặt: “Họ không quan tâm đến cảm nhận của em sao?”

“Hai năm đầu mẹ ngầm đồng ý cho ba đến trường thăm em, nhưng mỗi lần gặp ba xong em đều tự nhốt mình trong phòng, không ăn, không ngủ... Về sau mẹ không cho ba gặp em nữa.” Lãng Lãng cúi đầu lấy ngón tay vân vê tà váy: “Đều tại em quá yếu đuối, nếu em mạnh mẽ hơn, mẹ sẽ không làm như thế.”

“Vậy nên em dù đối mặt với cái gì cũng phải tỏ ra thật kiên cường, vờ như mọi thứ đều không sao cả?”

Câu hỏi trùng tim đen như vậy khiến cô không biết đối đáp ra sao.

“Em tin rằng bản thân mỉm cười thì người khác sẽ không nhìn ra đau khổ của em ư?” Anh quay mặt lại, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đừng cho rằng mình cái gì cũng chịu được, em vẫn chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi!”

“...”

Cô cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời ngoài kia càng lúc càng tối.

Xe lái vào đường cao tốc của sân bay, gió mạnh mang theo bụi bặm lượn vào trong xe.

Cô nhớ đến ngày ông nội qua đời, sắc trời cũng âm u như vậy, cô vừa dứt ông ăn quýt, vừa làm nũng: “Ông nội, ông xuất viện đi, con về nhà không thấy ông đâu, chơi một mình thật là chán... Nếu không, ông về nhà tiêm thuốc được không?”

Ông nội ho khan một trận, cười xoa đầu cô: “Lãng Lãng, con mười tuổi rồi. Con không còn là con nít nữa, phải ngoan chứ...”

“Ông nội...” Cô kéo tay áo ông, ngây thơ năn nỉ.

Cô biết ông nội thương mình nhất, chưa bao giờ từ chối yêu cầu của cô.

Nhưng lần này, ông lại cự tuyệt. “Lãng Lãng ngoan, cho dù ông nội ở đâu, ông vẫn luôn ở bên con, dõi theo con...”

Cô bĩu môi không vui.

Ông nội cố gắng vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ xinh xinh. “Cháu gái ngoan, ông nội thích nhìn con cười, con phải mỉm cười mỗi ngày, được không?”

“Không thèm.” Cô bướng bỉnh xoay đầu, làm bộ giận dỗi.

...

Nửa đêm hôm đó, Lãng Lãng còn đang ngủ mơ, ba đã lay cô dậy: “Lãng Lãng! Mau dậy đi!”

“Không đâu, con đang ngủ ngon mà!” Cô dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, xoay người tiếp tục ngủ.

“Ông nội của con không ổn rồi!”

Cô lập tức mở mắt ra. Trước mắt một mảng tối đen, không biết đang ngủ, hay là đã thức... Tất cả đều một màu xám xịt.

Khi cô nhìn ông lần cuối, ông nội đang ngủ, giắc ngủ vô cùng bình yên...

Cho nên từ trước đến nay Lãng Lãng vẫn luôn tin rằng, ông nội không có bỏ đi mà ở một thế giới cô không nhìn thấy, vẫn luôn bên cô, dõi theo cô...

(*) Nhà hàng xoay: thường được xây trên tầng thượng của các tháp cao tầng, các bàn ăn được đặt sát cửa kính, sàn nhà được thiết kế xoay tròn để thực khách vừa ăn vừa ngắm cảnh bên ngoài. Xem thêm ở đây.

(**) Tìm hiểu thêm về “điện sinh vật”.

(***) Phản ứng điện hóa.

19. Chương 37-38

Lăng Lăng ngẩng đầu, mỉm cười với bầu trời.

Một dòng nước lạnh leo bắt giác chảy xuống cằm, không biết là cái gì.

Cô đang định đưa tay lên sờ thử, chợt thấy mu bàn tay lạnh như băng bị một cảm giác ấm áp bao trùm, cô kinh ngạc cúi đầu, phát hiện bàn tay Dương Lam Hàng đang đặt lên tay mình.

Cô nhìn anh, anh đang trông ra ngoài cửa sổ, khuôn mặt ung dung nhìn không ra cảm xúc cụ thể.

Cô lại nhìn chung quanh, bàn tay này đích thực là của anh.

Suy nghĩ của cô hoàn toàn hỗn loạn, ai có thể nói cô hay, động tác này của Dương Lam Hàng là có ý gì?

An ủi tâm hồn bị thương của cô, hay là lo lắng cô nhất thời nghĩ quẩn mà nhảy khỏi xe?!

Không lý nào... anh thích cô ư?!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, thần trí cô càng thêm bấn loạn. Rất nhiều mảnh ký ức rời rạc giao nhau, đủ loại vẻ mặt, đủ mọi lời nói của anh, bao gồm cả chuyện hôm trước nói về đồ xa xỉ phẩm ở khu mua sắm, rồi buổi tối đàm luận vấn đề tình cảm trong văn phòng anh, liệu anh có ám chỉ điều gì chăng...

Bình tĩnh, bình tĩnh!

Cô nhìn người đàn ông tao nhã ngồi bên, lại cúi đầu nhìn chính mình, Dương Lam Hàng sao có thể thích cô được, cô nghĩ nhiều quá rồi!

Lăng Lăng thử thăm dò chậm rãi rút tay ra, quay cửa kính xe lên.

Dương Lam Hàng không hề phản ứng, vẫn đang nhìn ra ngoài cửa, giống như tất cả những chuyện vừa mới phát sinh hoàn toàn không liên quan gì đến anh...

Lăng Lăng lau mồ hôi lạnh trên trán: Trời ơi! Bất bình thường cũng được, nhưng phải có giới hạn chứ!

Cứ như vậy mãi, sớm muộn gì cô cũng bị tâm thần phân liệt mất!

Suốt dọc đường lòng dạ rối bời, mãi cho đến khi xe dừng trước cửa một khách sạn ba sao hết sức bình thường.

Khách sạn chỉ khoảng bảy, tám tầng, bên ngoài, nước sơn trên tường đã bị năm tháng làm bong tróc từng mảng, bên trong, cách trang hoàng bày biện cũng lộ ra nét tang thương của thời gian.

Vì vậy có thể thấy được, so với giới chính trị gia Trung Quốc, phẩm chất “cần kiệm” vĩ đại của giới học thuật càng thể hiện rõ rệt.

Dương Lam Hàng kéo hành lý của Lăng Lăng, giúp cô đi thang máy lên tầng bảy.

Vừa bước ra khỏi thang máy, Lăng Lăng liền thấy trước mắt sáng ngời, ánh mắt hoàn toàn bị một cô gái xinh đẹp hấp dẫn, là một cô gái phương Tây vô cùng quyến rũ.

Mái tóc xoăn vàng óng dài đến eo, toàn thân từ trên xuống dưới đều toát ra sự quyến rũ nữ tính mà bộ quần áo công sở không thể che lấp. Người đẹp không những có thân hình gợi cảm bậc nhất, khuôn say lòng người, làn da trắng ngần, đường nét khuôn mặt sắc sảo, đặc biệt đôi mắt xanh biếc kia khiến cô nhìn mà muốn choáng váng.

“Yang!” Mỹ nữ vừa thấy Dương Lam Hàng liền chạy tới vài bước, trao cho anh một cái ôm thân tình. “I miss you so much...” Những lời còn lại do tốc độ nói quá nhanh nên Lăng Lăng không nghe rõ.

“Angela?”

Dương Lam Hàng vì “vui mừng kinh ngạc” mà đứng nguyên tại chỗ, một lát sau mới thả lỏng tinh thần, buông hành lý, dùng tiếng Anh nói chuyện với cô ta.

Bình thường mà nói, trình độ tiếng Anh của Lãng Lãng không đến mức nghe không hiểu gì, nhưng từ lúc cô nghe câu “Em rất nhớ anh!” kia, đầu óc bắt đầu ngơ ngẩn, những câu sau không nghe được lấy một chữ.

Cô ngốc nghếch nhìn họ, cửu biệt trùng phùng cảm động biết bao, tình yêu xuyên biên giới, tại sao cô cứ có cảm giác như bị người khác từ trên mây thả rơi bịch xuống đất...

Không hiểu sao, cô lại có ảo giác rằng “người đàn ông trước mắt” không còn thuộc về mình nữa...

“Đây là sinh viên của tôi, họ Bạch.”

Nghe thấy tên mình, Lãng Lãng giật mình hoàn hồn.

“Xin chào!” Lãng Lãng nặn ra một nụ cười không tự nhiên cho lắm, cúi đầu chào người đẹp. Sực nhớ đối phương là người nước ngoài, cô dùng tiếng Anh trúc trắc nói: “Xin chào, rất vui được gặp cô.”

“Cô ấy là Angela, bạn học của tôi ở Mỹ, cũng là con gái của thầy tôi.” Dương Lam Hàng dùng tiếng Trung giới thiệu với cô, xong nghĩ nghĩ, lại giải thích một câu: “Cô ấy tới tham dự hội nghị quốc tế, nhân tiện đến thăm tôi.”

Sinh viên ưu tú của MIT? Xuất thân dòng dõi thư hương? Lãng không nhận được, nhìn kỹ người đẹp trước mặt một lần nữa, đây chính là tài sắc vẹn toàn trong truyền thuyết đó ư?

Dương Lam Hàng nói không sai, cô ấy vô cùng thông minh, lại còn nhiệt tình dễ mến.

Phụ nữ như thế, rất khó để đàn ông không động lòng.

Nhưng Trung Quốc có đến mấy triệu phụ nữ, chẳng lẽ không ai có thể so sánh được với cô gái người Mỹ này sao?!

“Xin chào!” Angela dùng tiếng Trung chào hỏi cô, còn đặc biệt lịch sự đưa tay ra, bắt tay với cô.

Bắt tay xong, Angela lại cùng Dương Lam Hàng nói một tràng tiếng Anh.

Lãng Lãng mệt chết đi được, không muốn nghe thứ tiếng Anh làm cô nhức đầu, lại càng không muốn nghe bọn họ hàn huyên.

Cô nhắc hành lý của mình lên, hỏi bằng giọng điệu đông cứng: “Thầy Dương, em không làm phiền thầy nữa. Đây là phòng em ạ?”

Dương Lam Hàng chỉ vào cánh cửa đang mở phía bên phải, “Phòng này là của em, em đem đồ đạc cất vào đi, tôi dẫn em đi ăn cơm tối, tôi đã đặt bàn ở nhà hàng Tinh Quang của khách sạn quốc tế rồi.”

“Em thấy hơi mệt, muốn ngủ một lát, thầy và bạn cứ đi đi ạ.”

Cô mệt mỗi, thực sự mệt mỗi!

Mệt đến nỗi đứng không vững, có thể ngã bất cứ lúc nào.

Mệt đến nỗi hô hấp yếu ớt, tim đập nặng nề.

Dương Lam Hàng nhìn đồng hồ. “Vây em nghỉ chút đi, tôi ở phòng bên cạnh, 705, ngủ dậy qua tìm tôi.”

“Vâng!”

Cô vào trong, thuận tay khóa cửa phòng, chán chường buông hành lý trong tay xuống, nhắm mắt tựa vào cửa.

Hôm nay, cô đã quá mệt mỗi, sức cùng lực kiệt.

Lãng Lãng không biết mình đã ôm chần, nằm trên giường nhìn lên trần nhà mất bao lâu, chỉ biết màu sắc trần nhà càng ngày tối, cuối cùng không nhìn ra nữa.

Dạ dày bắt đầu co rút đau đớn lên án sự ngược đãi của cô đối với nó.

Cô lần mò xuống giường, cầm túi đi ra khỏi phòng. Cô vốn định len lén xuống siêu thị của khách sạn mua chút đồ ăn vặt chống đói, ai dè khi đi qua hành lang thấp đèn sáng trưng, phát hiện cửa phòng 705 bên cạnh đang gần như mở toang.

Cô cảm khái lắc đầu.

Quả nhiên đàn ông đang yêu đều biến thành ngốc nghếch, gặp được người trong lòng, ngay cả người tử mỉ như Dương Lam Hàng cũng quên đóng cửa.

Thật đáng buồn! Thật đáng thương!

Xuất phát từ bản năng tò mò, Lãng Lãng lặng lẽ nhìn liếc qua Angela đang ở bên trong. Angela ngồi trên giường, bộ ngực đầy đặn căng tròn muốn nứt cả áo, vòng eo cong cong mềm mại, còn cả đôi chân dài trắng như tuyết. Quan trọng nhất là bộ váy trên người cô ta, phía trên không che được ngực, phía dưới không lấp được đùi, Lãng Lãng tin chắc thậm chí áo ngủ của mình cũng không tiết kiệm vải vóc đến thế...

Lãng Lãng định vụng trộm lên đi qua, không ngờ cửa bị người ta mở ra.

Cô không cách nào trốn đành đứng yên tại chỗ.

“Em dậy rồi à? Cảm thấy khỏe hơn chưa?” Mặc dù vẻ mặt Dương Lam Hàng cố hết sức tỏ ra bình thường, thế nhưng động tác quýnh quáng của anh tiết lộ anh trở tay không kịp.

“Thầy Dương, em...” Cô cứng họng nửa ngày, bèn nuốt nước miếng. “Em, đi ngang qua...”

“Vào trong ngồi đi.”

“Thầy không cần khách khí, thầy đang bận, em xin phép đi trước!”

Cô đang muốn chạy trốn chết thì Dương Lam Hàng đột nhiên bắt lấy cánh tay cô, kiên quyết lôi cô vào phòng.

Angela vừa trông thấy cô bị kéo vào, hơi kinh ngạc nhìn.

Lãng Lãng vội vàng xin lỗi. “Xin lỗi đã quấy rầy!”

“Không có gì!” Nét mặt của cô ta có vẻ không phải là “không có gì” đơn giản như thế!

“Em chắc đói bụng rồi, chúng ta ra ngoài ăn tối đi.” Dương Lam Hàng nói tiếng Trung, cho nên Lãng Lãng vội đáp: “Không cần, không cần, em không đói tí nào ạ.”

“Chúng tôi cũng chưa ăn tối đâu.” Anh nói: “Đang đợi em đấy.”

Trong phòng đột nhiên trở nên sáng chói – bởi vì có một “bóng đèn”(*) sáng siêu cấp vô địch là cô đang ở đây.

“Nhưng mà...” Vì không muốn đi theo họ, Lãng Lãng đành lừa anh nói: “Thầy Dương, em xin lỗi. Em vừa hẹn bạn đi ra ngoài ăn cơm tối, ôn chuyện cũ.”

Cô lén liếc nhìn Dương Lam Hàng, phát hiện anh hơi không vui, đành phải làm ra vẻ thật khẩn thiết: “Bọn em đã lâu không gặp, em khó có cơ hội đến thành phố B nên muốn thăm anh ấy một chút.”

Sắc mặt Dương Lam Hàng dường như càng kém hơn, nhưng anh vẫn thả lỏng hô hấp trong giây lát, nói: “Vậy em đi đi, nhớ về sớm một chút.”

“Cảm ơn thầy. Em chào thầy ạ!”

Rời phòng, cô lấy hết tốc lực chạy khỏi khách sạn.

...

Thành phố xa lạ, đường xá xa lạ, Lãng Lãng một mình lang thang, không biết phương hướng, chẳng có mục đích, gió cuốn cát bay thổi tán loạn tựa như trên sa mạc Gobi, hành hạ khuôn mặt, làm mờ đôi mắt cô.

Lăng Lăng sửa sang lại đầu tóc bị gió đánh rối, mông lung tiến về trước. Cô không biết bản thân muốn đi đâu bởi cô không có cách nào động não, trong đầu cô toàn là hình ảnh Dương Lam Hàng, rối bời, tràn ngập, không chứa nổi bất kỳ điều gì khác.

Hôm nay cô bắt gặp Dương Lam Hàng thân thiết ôm người phụ nữ khác, cảm giác mất mát sâu sắc này khiến cô không thể phủ nhận thêm nữa – ở trong mắt cô, anh đã không còn là thầy giáo!

Cô biết yêu phải Dương Lam Hàng là chuyện đau khổ nhất, cô vẫn cho rằng bản thân kiên định, rất kiên định. Thế nhưng, bây giờ cô mới hiểu được: trái tim cô đã sớm bị đánh mất trong sự dịu dàng của anh!

Từ lần đầu gặp gỡ đối mặt nhau quá bầy giây, cô đã bị anh lôi cuốn, thế nên cô mới không thể chịu đựng được sự coi thường của anh, mới ở trước mặt anh nơm nớp lo sợ, mới có loại cảm giác hít thở không thông mỗi khi ngửi thấy mùi hương trên người anh.

Mắng anh biến thái, oán giận anh hà khắc, tưởng đâu ghét bỏ anh thì sẽ không bị anh hấp dẫn, nhưng chẳng qua chỉ là bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người mà thôi.

Lúc này đây, nỗi đau rõ rệt trong tim khiến cô không thể tiếp tục lừa gạt chính mình, cô phải đối mặt với sự thật tàn khốc này.

Cô yêu anh, tình yêu ấy mọc rễ lúc nào không hay, kết trái lúc nào chẳng biết.

Cho dù đã cắn răng dẹp bỏ, nhưng vẫn còn đó vết thương máu chảy đầm đìa!

“Ăn bát mì đi, mì thịt bò nóng hổi đây.” Một phụ nữ đứng trước hàng mì mời chào cô.

Nghe câu đó, Lăng Lăng mới sực nhớ dạ dày mình bị đau, tê liệt đi vào trong, tìm chỗ ngồi xuống: “Cho một bát mì thịt bò.”

“Chờ chút, có ngay đây!” Người bán hàng nói.

Mì thịt bò nóng sốt nhanh chóng được đem lên, trong bát chỉ có vài miếng thịt bò vụn, cô húp một ngụm nước sốt, mùi mì nồng đậm.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh Dương Lam Hàng cùng người đẹp thượng lưu dùng cơm trong khách sạn quốc tế, ánh sáng mờ ảo, rượu vang đỏ, tiếng violon du dương, Dương Lam Hàng ga-lăng giúp cô ta cắt thịt bò...

Lăng Lăng cười nói với chính mình: “Đồ ăn trong khách sạn quốc tế xa hoa hơn thì sao chứ? Nếu thuộc về mình cho dù chỉ một bát mì nước cũng là đồ nóng hổi, nếu không thuộc về mình, sơn hào hải vị ăn vào cũng sẽ bị đau dạ dày.

Sơn hào hải vị là xa xỉ phẩm, LV là xa xỉ phẩm, Dương Lam Hàng càng là xa xỉ phẩm...

Thích hay không không quan trọng, hợp hay không mới là quan trọng nhất!

Tại sao không thích hợp?

Một giọng nói hỏi cô bên tai trái.

Một giọng khác trả lời cô bên tai phải:

Thứ nhất, khuôn mặt đẹp trai không phải lỗi của anh ấy, nhưng dáng vẻ cử chỉ phong thái tao nhã tuyệt đối là lỗi của anh, đàn ông như vậy đến bốn mươi tuổi vẫn hấp dẫn phụ nữ.

Thứ hai, có tiền cũng không phải lỗi của anh ấy, nhưng thường xuyên mời phụ nữ dùng cơm, tùy tiện mua này mua nọ tặng phụ nữ tuyệt đối là lỗi của anh, đàn ông như vậy đến sáu mươi tuổi vẫn có thể khiến phụ nữ yêu sống yêu chết.

Thứ ba, chỉ số thông minh cao là trời sinh, càng không phải lỗi của anh, có gì phải quyết tâm làm nhà khoa học! Nhà khoa học rất có sức hấp dẫn, Dương Chấn Ninh tám mươi tuổi còn cưới được cô sinh viên hơn hai mươi tuổi là ví dụ điển hình đấy thôi.

Thứ tư, gặp khó khăn không từ bỏ, tinh thần nghiên cứu khoa học như thế đáng được người ta tôn trọng. Nhưng đối với tình cảm kiên trì cố chấp, mãi không thể buông...

Lăng Lăng bịt cả hai tai.

Căn bản không phải là vấn đề hợp hay không hợp.

Anh là thầy giáo của cô, anh đã có người mình thích, tất cả đều là tình cảm đơn phương mơ mộng của riêng cô, đây mới là vấn đề mấu chốt!

“Haiz!” Lăng Lăng bỏ lại mì thịt bò vô vị, ra khỏi hàng ăn.

Mới vừa đi hai bước, hai mắt liền bị ba chữ đỏ tươi trên bảng hiệu nê-ông bên kia đường đốt cháy: Dịch vụ Internet.

Cô lặng yên nhìn về phía trước, tưởng như bị một chậu nước lạnh băng dội cho ướt nhẹp từ đầu đến chân.

Hối hận, tự trách, hoang mang, thống khổ, đủ loại cảm xúc phiền toái chồng chất lên nhau, khiến cô không biết nên đi theo con đường nào.

Dương Lam Hàng chiếm cứ trái tim cô, cố gắng gạt đi để rồi lưu lại vết máu.

Nhưng một tình cảm dây dưa suốt năm năm đã sớm ăn sâu vào cốt tủy, nếu nhẫn tâm gạt bỏ toàn thân cô sẽ tê liệt!

“Si mê nhất thời làm sao bì được tình cảm năm năm...” Cô tự nhủ.

Một chiếc xe gào rú chạy qua bên người cô, liên tục bấm còi điếc tai, cô không rảnh để bận tâm...

Cô nhanh chóng chạy băng qua ngã tư đường, sợ chỉ một giây do dự sẽ khiến bản thân ngừng bước.

Cửa hàng Internet rất lớn, vừa vào cửa đã thấy một khu nghỉ ngơi, dùng cây cối đủ màu ngăn cách từng vị trí, trông rất hữu tình.

Đi vào bên trong, xuyên qua khu nghỉ ngơi, Lăng Lăng đến trước quầy tiếp tân đăng ký, một cô gái xinh đẹp thời thượng phụ trách cửa hàng đưa thẻ dùng máy cho cô, chỉ vào vị trí máy cô ngồi.

Lăng Lăng nhận thẻ, nhìn qua các loại đồ uống bày trên kệ. “Có trà nhài không?”

Cô gái quản lý xoay người đưa cô một chai trà xanh hoa nhài: “Năm tệ!”

Cô toan vặn mở nắp, thấy hình hoa nhài từng bông từng bông sống động như thật, dường như có thể khiến người ta ngửi thấy cả mùi hương thơm ngát lượn lờ trên đóa hoa.

“Thực xin lỗi!” Cô rút tay lại, đem chai nước để lại trên bàn. “Cho tôi đổi một chai Nho Pha Lê(**) đi.”

“Giá như nhau!” Người đẹp quản lý mất kiên nhẫn nói.

Lăng Lăng lấy tiền đặt trên quầy, mỉm cười nói: “Tôi vừa cai trà nhài, tôi quên mất!”

Phỏng chừng có người nghe qua cai thuốc, cai rượu, cai bài bạc, cai ma túy, chứ chưa có ai nghe qua cai trà nhài.

Quản lý tỏ vẻ kỳ lạ liếc cô một đường, đổi một chai Nho Pha Lê.

Lăng Lăng tìm được chỗ của mình bèn ngồi xuống.

QQ mở lên, ava của “Vĩnh viễn có xa không” đang tắt, cũng không có tin nhắn.

Lăng Lăng mở chai nước, vừa uống vừa chờ. Mới uống được hai ngụm, vị ngọt gắt khiến cô ho khan không dứt.

Cô nhú mày, đến quầy mua một chai nước cam ép.

Hương vị chua chát ngọt đắng đủ cả.

Cô nhìn nhìn cái chai, đúng là nước cam ép hiệu Khang Sư Phó(***), vẫn còn hạn sử dụng...

Cô lại đến quầy bar, cầm năm tệ đặt lên bàn. “Cho tôi một chai nước đào, cảm ơn!”

Quản lý muốn nói gì đó lại thôi, đưa cô một chai nước đào.

Năm phút sau, Lăng Lăng lại đến trước quầy bar, mắt cả buổi tìm kiếm trong đông đồ uống đủ màu sắc.
“Cho tôi một chai Coca Cola, cảm ơn!”

Quản lý rót cuộc lên tiếng: “Người đẹp à, lấy bình trà xanh hoa nhài đi.”

Cô cười cười: “Xin lỗi, tôi phải kiêng!”

Mười phút sau, Lăng Lăng lại đứng trước quầy bar. Quản lý không đợi cô mở miệng, cầm bình trà nhài đặt lên quầy.

Lăng Lăng nói: “Cho tôi nước khoáng, cảm ơn!”

Quản lý im luôn!

...

(*) Bóng đèn = người xen vào việc hẹn hò của người khác, giống như “kỳ đà cản mũi” trong tiếng Việt ^^

(**) Tên phiên âm là “Thủy Tinh Bồ Đào” (Crystal Grapes), một nhãn hiệu nước nho. Là cái loại này nè :D

(***) Nước cam hiệu Khang Sư Phó.

Chẳng mấy chốc đã đến chín giờ, ava đầu hói nhỏ rót cuộc cũng sáng, đồng thời nhanh chóng gửi đến một tin: “Em đang ở đâu?”

Tay Lăng Lăng đặt trên bàn phím, chậm chạp không gõ được chữ nào.

“Em có đó không?” Anh hỏi.

Không phải việc gì cũng đều có thể khống chế, cho nên cô chỉ có thể khống chế chính mình!

Cô ngồi thẳng, vỗ vỗ hai má lạnh cóng, cười đánh chữ: “Em ở thành phố B, sắp đưa theo em tới đây họp.”

Vĩnh viễn có xa không: “Em ăn cơm chưa?”

“Có ăn sơ!” Nếu húp hết nửa bát nước mì cũng được tính là có ăn.

“Em lên mạng ở đâu vậy?”

“Hàng net.”

Lăng Lăng uống một ngụm lớn nước khoáng, vất vả nuốt xuống.

Đối thoại cũng như nước khoáng trong miệng cô, đều nhạt nhẽo vô vị.

Tình yêu quá hạn sử dụng, rất khó giữ nguyên hương vị.

Lăng Lăng rất muốn tìm một lý do bào chữa cho sự thay lòng đổi dạ của mình, ví dụ như: Mạng là hư ảo; Giữa họ sẽ không có kết quả; Cô đã vì sự mập mờ lâu nay này mà hao tổn hết tâm sức... Tuy vậy, những lời bào chữa đui lý mờ nhạt đó không thể đánh lừa cảm giác tự trách cùng áy náy mãnh liệt trong lòng cô.

Không có Dương Lam Hàng, chúng sẽ được coi là gì đây!

Trầm mặc trong chốc lát, Lăng Lăng muốn tìm một đề tài nói chuyện lãng mạn một chút, ôm chai nước khoáng suy nghĩ cả nửa ngày, mới gõ được một câu:

“Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa, không muốn ăn.”

Cô nhựt chí. “Anh kể chuyện cười em nghe đi.”

Trên màn hình hiện lên: “Nếu, anh nói là nếu... Anh về nước, em có thể cho anh một cơ hội không? Bất kể... anh có làm em thất vọng thế nào đi nữa!”

Cô nói: “Chuyện cười của anh nhạt quá.”

“Anh không kể chuyện cười.”

Thành phố xa lạ, đêm khuya yên lặng, lời nói của anh dù bị ngăn trở bởi khoảng cách không thể vượt qua vẫn nóng bỏng như dung nham, từng câu từng chữ khắc lên miệng vết thương đâm máu của cô.

Những lời này nếu được nói một ngày trước, thậm chí chỉ vài giờ trước, khả năng cô sẽ xúc động mà nói: “Có thể, anh trở về đi!”

Nhưng bây giờ, đã quá muộn!

“Em xin lỗi, hiện giờ em rất rối loạn, anh cho em chút thời gian.”

Không phải cô không muốn tiếp nhận anh. Cô cần thời gian quên đi Dương Lam Hàng, tìm lại trái tim đã đánh mất của mình, nếu không còn trái tim, cô không có cách nào đối mặt với anh.

...

Ở đầu kia trên mạng, Dương Lam Hàng bắt đắc dĩ day day trán, cầm tách trà trên bàn, hớp nhẹ một ngụm.

Anh lẳng lặng nhìn màn hình máy tính, cảm nhận vị trà đọng lại trong miệng.

Hương hoa nhài vô cùng thanh, nhưng cũng đủ đậm để thật lâu không tan.

Giống như tình cảm giữa “Bạch Lãng Lãng” và “Vĩnh viễn có xa không”, ném qua là ngọt đắng, lưu lại là hương thơm.

Dư vị nói không ra, tả không tới...

Cô nói đúng, Internet là một tấm màn mờ ảo.

Qua tấm màn đó, cô mới dám tự do thể hiện con người chân thật nhất của mình. Cô thà mỗi ngày chat với một người chưa từng gặp mặt, nhưng không đồng ý ném trái tim yêu thật sự. Bởi vì cô lầm tưởng rằng cứ trốn sau lưng bức màn Internet, thỏa hiệp với sự mập mờ không rõ thì tình cảm sẽ mãi mãi không đổi thay.

Họ quen nhau nhiều năm, anh rất hiểu cô.

Thay vì nói cô không có dũng khí với tình yêu, không tin tưởng đàn ông, chỉ bằng nói cô không tự tin vào bản thân.

Anh muốn vén bức màn ảo này lên rất dễ, nhưng bảo anh bóc đi lớp vỏ tự vệ của cô, ép cô đối mặt với con người thật của anh, đối mặt với sự thật tàn khốc, thì quá khó khăn!

Vì vậy, anh phải kiên nhẫn chờ đợi, đợi cô có đủ tự tin yêu con người tên “Dương Lam Hàng” kia, nếu không, tình cảm giữa họ cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Bạch Lãng Lãng: “Sao anh không nói gì hết vậy?”

Dương Lam Hàng nhìn thoáng qua di động trên bàn, cầm lên.

Điện thoại reo thật lâu mới thông, giọng nói hơi căng thẳng của Bạch Lãng Lãng cùng tiếng ồn ào dây đó truyền đến: “Thầy Dương, chào thầy ạ!”

“Em đang ở đâu?”

“Em... ở nhà hàng gần nhà bạn, thầy có việc gì không ạ?”

Anh đã sớm quen Bạch Lãng Lãng nói dối không chớp mắt, thản nhiên nói: “Khuya rồi, để tôi đi đón em.”

“Không cần!” Giọng cô càng căng thẳng. “Ý em là: Không cần phiền đến thầy đâu, bạn em sẽ đưa em về.”

“Bạn em là nam hay nữ?”

“Dạ?” Cô dường như đắn đo một chút, cân nhắc lợi hại: “Nam ạ.”

“Tôi càng phải đi đón em.” Anh dùng nước trà thấm giọng, tìm một lý do đường hoàng: “Là thầy giáo, tôi phải có trách nhiệm với sự an toàn của em.”

“Em đảm bảo sẽ trở về trong vòng mười phút nữa, được không ạ?”

Anh nhìn đồng hồ, tám giờ năm mươi một phút. “Được, vậy chín giờ tôi chờ em dưới lầu.”

“Vâng! Em nhất định sẽ về đúng giờ!” Cô lễ phép nói một câu: “Tạm biệt thầy!” rồi cúp điện thoại.

Dương Lam Hàng cúi đầu uống trà, khước miệng hiện lên một nụ cười.

“Bạch Lăng Lăng, anh cũng không tin em chín giờ một phút mới trở về!”

Bạch Lăng Lăng dĩ nhiên không dám, tuyệt đối không dám.

Cô vọt nhanh khỏi hàng net, bắt xe về khách sạn, tám giờ năm mươi tám phút đã ngoan ngoãn đứng ở cửa cung nghênh Dương Lam Hàng đại giá.

Chín giờ đúng, cửa thang máy từ từ mở ra, Dương Lam Hàng đứng trong thang máy tay phải ấn nút mở cửa, tay trái vẫy vẫy cô, cô kích động không hiểu ra đầu vào đầu, lập tức chạy vào không dám chậm một giây.

“Thầy Dương.” Cô cúi đầu nhìn thăm sần trong thang máy, hết sức khống chế nhịp tim đang đập loạn.

Dương Lam Hàng nhìn qua quần áo mỏng manh trên người cô: “Bên ngoài lạnh không?”

“Dạ không.” Cô lau mồ hôi căng thẳng trên trán, vẫn không dám ngẩng đầu: “Hơi nóng ạ.”

“Em đi theo tôi, tôi cho em xem tóm tắt chương trình hội nghị ngày mai, trong đó có một báo cáo rất có ý nghĩa dẫn dắt đối với đề tài của em.”

“Vâng!”

Cửa thang máy mở ra, cô bước sát theo sau Dương Lam Hàng vào phòng anh.

Dương Lam Hàng trước tiên rót một tách trà nhai ấm áp, đưa đến tay cô, rồi cầm vài tờ giấy trên bàn lên giao cho cô. “Em xem qua tóm tắt báo cáo này một chút, ngày mai lúc nghe báo cáo em sẽ dễ hiểu hơn.”

“Dạ.”

“Chỗ nào không hiểu em cứ hỏi tôi.” Nói xong, anh xoay người ngồi lên chiếc ghế giữa phòng, chỉnh sửa file Power Point của mình.

Kiểu thái độ này, rõ ràng là bảo cô: Em ngồi nguyên đây mà đọc, khi nào đọc xong mới được về ngủ.

Tinh thần bất an nhìn qua tài liệu một lát, Lăng Lăng rốt cuộc chịu không nổi, tầm mắt chuyển từ chương tài liệu toàn từ ngữ tiếng Anh sang Dương Lam Hàng, mỗi khi anh trầm tư suy nghĩ, sẽ tạo ra cảm giác khiến người khác không thể nắm bắt được. Vậy nên, cho dù tính tình anh rất tốt, cô vẫn sợ anh, cứ cảm thấy ánh mắt anh sâu như đáy vực, bất cứ khi nào bất cứ nơi đâu cũng có thể nuốt chửng cô.

Hương hoa nhài nhẹ nhàng, dai dẳng, dập dờn trong hơi thở mỏng manh của họ.

Nếu thời gian ngừng trôi, để cô vẫn ngồi đây, nhìn anh thế này thì thật tốt biết bao..

“Em có vấn đề gì ư?” Lúc Dương Lam Hàng nói chuyện, tầm mắt vẫn đang dừng ở đường cong trên màn hình máy tính.

Tay cô run lên, trái tim cũng theo đó mà run rẩy. “Không ạ... Có vài từ vựng em không hiểu, em có thể về phòng lấy từ điển Văn Khúc Tinh không?”

“Đưa đây tôi xem.” Thấy anh vươn tay, cô đem giấy tờ đưa qua, đặt gọng găng lên bàn anh.

Anh cầm bút, tự do khoáng đạt viết nhanh trên mặt giấy, chưa đến mười phút anh đã đưa trả tài liệu cho cô.

Cô nhận lấy nhìn qua, trên đó mọi từ ngữ chuyên ngành đều đã được anh ghi chú bằng tiếng Trung. Cô âm thầm lè lưỡi, quay về chỗ tiếp tục tụng mớ lý luận khoa học khó nhằn kia.

Đọc, đọc mãi, ý thức của cô dần mơ hồ. Tối hôm qua ngủ không đủ giấc, hôm nay lại bận rộn cả ngày, đồng chữ nghĩa rối rắm nhanh chóng kêu gọi cơn buồn ngủ. Mặc dù cố nhẫn nhịn, nhưng mấy từ tiếng Anh này cứ như bài hát ru, không ngừng phá hủy ý chí của cô.

Cuối cùng, cô thực sự không chống đỡ được nữa, tựa vào ghế ngủ gục.

Cô mơ thấy có người nhẹ nhàng ôm lấy mình, đặt lên giường thoải mái, tắt đèn, đắp chăn ấm áp cho cô. Cô cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn hình dáng người đó một chút, nhưng làm sao cũng không thấy rõ.

“Ba?”

“Ừm.” Giọng nói của ba vẫn hiền từ như vậy.

Cô cười hạnh phúc, kéo tay ông. “Ba, vĩnh viễn rồi cuộc có xa không?”

“Rất gần, gần trong gang tấc...”

“Không, anh ấy rất xa, xa tận chân trời...”

Sáng sớm, Lãng Lãng mở mắt ra, trần nhà xa lạ, giường nằm xa lạ. Cô mơ hồ nhìn khắp phòng, trên một chiếc giường khác có một người đàn ông đang nằm, để nguyên quần áo mà ngủ. Trí nhớ cô trống rỗng mất ba giây, sau đó ồ ạt ùa về như sóng biển – cô ngủ trong phòng Dương Lam Hàng!

Anh, anh tại sao không đánh thức cô!

Anh không cho là cô có ý đồ gì đấy chứ? Giữa họ không xảy ra cái gì đấy chứ?

Cô lập tức phủ định ý nghĩ của mình, Dương Lam Hàng tuyệt đối không phải loại đàn ông lợi dụng người ta lúc khó khăn.

Cô ngồi dậy, vốn định lặng lẽ rời đi, nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng ngủ say của Dương Lam Hàng, cô không kiềm được nhìn lên vài cái.

Không biết anh đang mơ thấy gì mà lông mày nhíu chặt, đôi môi mỏng mím thành một đường.

Cô khẽ đau lòng.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Dương Lam Hàng giật mình tỉnh giấc, ngồi dậy nhìn cô, cười yếu ớt.

Phản ứng đầu tiên của Lãng Lãng là nằm lên giường giả bộ ngủ, nhưng chợt nghĩ lại, thế này chẳng phải để cho người ta bắt gian tại giường sao!

Vì vậy cô ra vẻ trấn tĩnh cười ngây ngô với Dương Lam Hàng: “Thầy Dương, chúng ta có nên mở cửa không?”

Anh nhìn đồng hồ, bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng sửa sang lại giường chiếu.

Lãng Lãng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, nhanh chân nhảy xuống giường, kéo thẳng ra giường cùng nếp nhăn trên váy.

Dương Lam Hàng mở cửa, cô nhìn qua cửa mở lưng chừng, là hiệu trưởng Chu cùng một người đàn ông lạ mặt. Dương Lam Hàng chân chừ giây lát rồi nghiêng người để họ vào phòng.

Lãng Lãng biết nếu lúc này mà tỏ ra bối rối thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội!

Cô lấy lại bình tĩnh. “Em chào thầy Chu ạ!”

Hiệu trưởng Chu nhìn thấy cô liền khẽ giật mình, nhưng dù sao cũng là người trải đời nên nhanh chóng trấn định, gặt đầu.

Người đàn ông phía sau thì không có khả năng trấn tĩnh tốt như vậy. Vừa trông thấy lập tức dùng ánh mắt soi mói nhìn cô chăm chặp, nhìn đến mức cô muốn lạnh cả người.

Lãng Lãng đang không biết xoay sở ra sao, Dương Lam Hàng đã mở miệng: “Ba, đây là sinh viên của con, Bạch Lãng Lãng!”

Lăng Lăng vừa nghe những lời này, liền cảm thấy như sét đánh ngang tai!

Thế giới quả lắm điều trùng hợp!

Người đàn ông trung niên có mặt mũi nghiêm nghị này là ba của Dương Lam Hàng! Là ba chồng... à không, ba của thầy cô!

Lăng Lăng tranh thủ ánh sáng yếu ớt vội vàng liếc mắt một cái, đại khái có thể nhìn rõ. Ông thoạt nhìn không giống một thương nhân, mặt mũi giống hệt Dương Lam Hàng. Dáng người hơi thấp, gầy gầy, khí phách sáng ngời, đeo một cặp kính gọng vàng, có vài phần cương trực liêm chính của học giả.

“Sinh viên?” Phụ huynh của Dương Lam Hàng cố ý lặp lại một lần, ánh mắt xuyên thấu nhìn về phía hai chiếc giường, tận lực áp chế sự giận dữ có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào.

Ga giường đã được trải phẳng lại, nhưng nếp gấp rất nhỏ vẫn không thoát được đôi mắt sắc bén, có ngủ hay không vừa nhìn là biết ngay.

Trai đơn gái chiếc giường cùng một phòng, chẳng có lời giải thích nào có thể khiến cho loại sự tình này nghe hợp tình hợp lý.

Lăng Lăng sợ tới mức tay chân lạnh cóng, đứng không vững.

Hiệu trưởng Chu xử thế linh hoạt nhận ra không khí bất thường, bèn lấy cớ có việc đi trước.

“Con có biết mình đang làm gì không hả?” Giọng nói của ba Dương Lam Hàng không lớn, nhưng tràn đầy uy lực khiến người ta sợ hãi. “Ba đã nói với con bao nhiêu lần, đây là Trung Quốc, đừng có cái đem tư tưởng lai căng kia về đây. May mắn người đi theo ba là anh Chu, nếu là người khác thì... đem sự tình bêu riếu ra ngoài, đừng nói con hết đất sống yên ổn trong giới học thuật, ngay cả ba cũng mất hết thể diện.”

Lăng Lăng sợ đến phát run. Cô rất cuộc hiểu được vì sao Dương Lam Hàng vốn ung dung trước mọi chuyện là thế mà ban nãy sắc mặt lại trắng bệch, nếu anh sớm nói cô biết, anh có một ông bố nghiêm khắc như vậy, cô chắc chắn sẽ chui xuống đất, đánh chết cũng không ra!

Bây giờ thì thăm rồi, ba của thầy giáo đã quy cho họ có gian tình, làm sao có thể giải thích là họ không hề làm chuyện gì hết.

Mà Dương Lam Hàng tốt xấu cũng phải nói gì đi chứ, cứ ngậm miệng như thế chẳng khác nào ngậm thừa nhận.

Nhờ đâu vị phụ huynh giáo viên này là một vệ đạo sĩ(*) có quan niệm lễ giáo phong kiến, để bảo toàn sự trong sạch nên buộc hai người họ kết hôn, cô phải làm cái gì bây giờ?

Haiz! Đến lúc nào rồi mà cô còn ở đó mơ mộng hão huyền!

“Hàng, từ nhỏ ba đã dạy con: tiên học lễ, hậu học văn. Trong giới học thuật, nhân phẩm quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác, những tiền bối chuyên gia cùng con thảo luận dự án, đề tài, bọn họ không chỉ nhìn vào trình độ học thuật của con, mà càng coi trọng cách đối nhân xử thế của con nữa.” Giọng điệu ông dụ đi đôi chút. “Hiện tại có không ít chuyên đời tư của giáo viên bị phơi bày trên Internet, những tin đồn này thật giả rất khó nói, có người nào danh dự không bị tiêu tan không?”

“Con hiểu.” Dương Lam Hàng vẫn không giải thích, lễ phép trả lời.

“Con cũng sắp ba mươi rồi, tự biết mình thích cái gì, tình cảm của các con ba không muốn can thiệp. Nhưng sang năm con phải tham gia xét tuyển giáo sư, làm việc gì cũng phải chắc chắn, đúng mực...”

Những lời này, nghe qua đã thấy có phong cách gia đình dòng dõi. Vừa có uy, vừa có lý.

Chẳng trách Dương Lam Hàng xử lý công việc luôn luôn bình tĩnh như vậy, hóa ra là do gia đình dạy dỗ hết sức tốt.

Điều này khiến cô nhớ đến chuyên gia tình yêu Lâm Lâm từng cho mình một lời khuyên:

Uông Đào không thích hợp làm chồng. Điều kiện gia đình anh ta quá kém, anh ta khao khát thành công, một khi có cơ hội, anh ta sẽ vì tiền tài, vì thành công mà bất chấp tất cả. Hơn nữa, chờ đến khi anh ta có

tiền, được người khác tôn trọng, anh ta thường dễ đánh mất bản thân. Phụ nữ nếu lấy chồng nhất định phải cưới một người đàn ông có hoàn cảnh gia đình tốt, không phải vì tiền mà vì con người. Bởi vì hoàn cảnh gia đình tốt thì người đàn ông sẽ có được giáo dục tốt, biết cách xử sự, thậm chí có nhân cách tốt.

Khi đó, cô không tin, cô luôn nói đàn ông có tiền đều đòi bại như nhau. Nhưng hiện giờ cô đã tin, Dương Lam Hàng có một người cha nghiêm khắc như thế, khiến anh cho dù đứng trước bất kỳ cám dỗ nào cũng đều đem nhân cách đặt lên hàng đầu, anh rất thích hợp để lấy làm chồng!

Lại nghĩ xa xôi rồi.

“Chúng con...” Dương Lam Hàng khoan nói câu tiếp theo, nhìn thoáng qua Lăng Lăng. “Em về phòng trước đi, thay một bộ quần áo nghiêm chỉnh, nửa tiếng nữa tôi dẫn em xuống ăn điểm tâm.”

“Dạ!”

Sự việc có liên quan đến mình, làm sao cô có thể phủ tay bỏ đi. Trước khi đi, Lăng Lăng cúi người thật sâu trước ba của Dương Lam Hàng, dùng giọng điệu vô cùng kính trọng nói: “Thầy Dương là người đàn ông có nhân phẩm và tu dưỡng tốt nhất mà cháu từng gặp. Thầy ấy là giáo viên của cháu, cháu kính trọng thầy, còn hơn cả kính trọng cha mình!”

Sau đó, cô lễ phép lui ra ngoài, không chú ý đến Dương Lam Hàng nắm chặt hai tay, lẫn biểu hiện ngạc nhiên của bố anh.

Cha?!

Làm tất cả những gì có thể vì cô, chỉ để đổi lấy một câu: Còn hơn cả kính trọng cha mình.

Thật là nực cười đến bi ai!

(*) Người phát ngôn bảo vệ cho một tôn giáo.

20. Chương 39-40

Chưa tham gia hội nghị quốc tế thì chưa biết mình nông cạn.

Chưa nhìn qua Dương Lam Hàng báo cáo học thuật thì chưa biết thế nào là sự mê hoặc đúng nghĩa của đàn ông;

Dưới ánh đèn mờ nhạt, ánh sáng lạnh lẽo của đèn chiếu lan tỏa khắp hội trường, Dương Lam Hàng phong thái tao nhã bước lên trước, trong không khí đặc thù của một hội nghị quốc tế, vẻ thanh lịch của riêng anh càng thêm nổi bật.

Từng chuỗi công thức rắc rối, từng đường parabol đầy hàm ý, phối hợp với phát âm tiếng Anh kiểu Mỹ đầy lôi cuốn và tròn trịa của anh, không chỉ hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ thính giả, mà còn cả tầm mắt của Lăng Lăng.

Lăng Lăng nhìn anh, vẻ tự tin, trầm ổn cùng bình tĩnh kia khiến cô quên cả hô hấp, cũng quên cả chớp mắt.

Đàn ông như vậy rất hoàn hảo, hoàn hảo tựa như một giấc mộng không có thực.

Nhịp tim của cô dao động theo giọng nói trầm ấm của anh, trầm bổng lên xuống...

Anh phát biểu xong báo cáo, rất nhiều người đặt câu hỏi chất vấn, anh trả lời từng câu rõ ràng mạch lạc. Tiếp đó, Angela trong bộ quần áo công sở đứng lên hỏi một vấn đề, Dương Lam Hàng tỏ ra hết sức kinh ngạc, hỏi lại một câu khác. Sau đó, bọn họ bắt đầu thảo luận quên trời đất, càng ngày càng xoáy sâu, ánh

mắt Dương Lam Hàng càng hưng phấn. Cuối cùng, vì thời gian có hạn, anh đi xuống, cùng Angela đến khu nghỉ ngơi bên ngoài vừa uống trà vừa thảo luận tiếp.

Hình ảnh đó vô cùng duy mỹ, một người đàn ông Trung Quốc phong thái tao nhã, cùng một cô gái phương tây gợi cảm quyến rũ, họ khi thì nhũn mày suy nghĩ sâu xa, khi thì vui vẻ hớn hỏ, khi thì viết viết vẽ vẽ trên giấy, tranh luận kịch liệt.

Lặng Lặng đứng xa xa nhìn họ, nổi ghen tị trong lòng dâng lên chua xót từng cơn.

Nếu có một ngày anh cũng dùng ánh mắt tán thưởng như thế nhìn cô, cô nguyện ý vì nó mà trả giá hết thấy...

Không được! Lặng Lặng trấn áp tinh thần hòng không cho bản thân tiếp tục suy nghĩ miên man.

“Anh ấy là thầy mình, anh ấy là thầy mình...”

Cô tự kỷ ám thị hết lần này đến lần khác, những lời này chỉ trong vòng bốn tiếng ngắn ngủi cô đã nói với mình hơn trăm lần, trung bình năm phút một lần, nhưng tần suất dường như có xu hướng ngày càng tăng...

“Anh ấy là thầy mình...”

Lặng Lặng đang hết sức chuyên tâm niệm thần chú trong lòng, có người vỗ vào vai cô. Cô vừa quay đầu, thấy Dương Lam Hàng trưng ra khuôn mặt mê hoặc chúng sinh, liền bật thốt lên: “Anh là thầy em...”

“Hử?”

Sau đó cô nhích người, né tránh bàn tay anh đặt lên vai mình, gằn đây phản ứng “điện sinh vật” ngày càng rõ, mỗi lần bị anh chạm vào một cái tư duy liền hỗn loạn.

“Ý em nói...” Cô líu lưỡi giải thích: “Em có thể gặp được giáo viên như anh... thầy, quả thực rất may mắn!”

Anh hiển nhiên rất hài lòng, không giấu được ý cười. “Tôi có việc gấp phải đi trước. Em tự đi về được chứ?”

“Không sao đâu ạ!”

Lúc gần đi, anh dặn cô: “Hiệu trưởng Chu tối nay mời dùng cơm, năm giờ tôi đến khách sạn đón em.”

“Em biết rồi ạ.”

Nhìn theo anh sải bước ra khỏi hội trường, Lặng Lặng bỗng nhiên phát hiện: Cô có chút lưu luyến không rời, chỉ xa nhau vài giờ cũng đều không nữa...

Trời ơi! Yêu thương một người, thật muốn điên luôn!

Cô ngồi trong khu nghỉ ngơi của hàng net suốt một buổi chiều, Dương Lam Hàng gọi điện hỏi cô ở đâu, cô đang mong chờ đôi nam nữ ngồi sát vách này giờ đã trầm mặc gần mười phút mở miệng nói chuyện. Bởi vì căn cứ theo đối thoại của họ trước đó mà phân tích, hai người họ là bạn online, lần đầu gặp mặt.

Cô rất muốn biết, gặp mặt như vậy, là bắt đầu, hay kết thúc.

Người nam chừng hơn ba mươi tuổi, mặc đồ Tây đi giày da, nhưng diện mạo lại khiến người ta không dám khen tặng, nói cụ thể là y chang như trong mấy tấm ảnh khiêu dâm nam lưu hành trên mạng. Người nữ thực ra trông cũng xinh xắn, ăn mặc trang điểm hợp thời thu hút không ít ánh mắt đàn ông.

“Chúng ta... đến nhà tôi uống tách cà phê nhé.” Người nam nhìn tách cà phê trước mặt nói.

Làm sao có thể như vậy?!

Nếu là cô, “Vĩnh viễn có xa không” cùng cô gặp mặt nhau chưa tới hai tiếng đồng hồ mà đã đề nghị đến nơi anh ở uống cà phê.

Cô chắc chắn sẽ hất cà phê vào mặt anh, bảo với anh: “Tôi cho anh lặn xa được bao nhiêu thì lặn đi!”

Vậy mà người nữ kia còn do dự một chút, buông tách cà phê trong tay. “Được!”

Quá trình gặp bạn online, chính là thế này đây... Đơn giản, rõ ràng!

Gặp mặt, lên giường, xuống giường, vào blacklist.

Cô biết, cho nên cô mới sợ...

Blacklist, thế giới đó thực sự rất cô đơn...

Hơn bốn giờ, Dương Lam Hàng đến đón cô, cô đang ngồi trên sofa nghe nhạc, nghĩ mình lại xót cho thân.

Anh cũng không hỏi gì nhiều, đưa cô đến một nhà hàng hải sản gần đó.

Vừa nhìn thấy lối trang hoàng xa hoa của nó đã biết một bát cơm giá ngàn vàng.

“Thầy Dương, tình huống này hình như không thích hợp cho em tham gia lắm, hay cứ để em về đi ạ.”

“Không sao, thầy Chu cố ý muốn tôi dẫn em theo.”

Dương Lam Hàng thấy cô vẫn còn hơi do dự, bèn nói: “Sau này những tình huống như vậy rất nhiều, em phải tập thích ứng đi.”

Cô gật gật đầu, bước theo sau Dương Lam Hàng đi vào phòng.

Trong phòng ngoại trừ hiệu trưởng Chu và hai thầy giáo lớn tuổi cùng tổ đề tài với ông, còn có một người đàn ông, Lãng Lãng nhìn kỹ dung mạo dễ nhìn của ông ta, cứ có cảm giác đã gặp qua ở đâu, nhưng lại không nhớ ra.

Người kia vừa nhìn thấy Dương Lam Hàng, liền khiêm nhường đứng dậy bắt tay với anh.

“Chào thầy, hiệu trưởng Trịnh!” Nghe cách Dương Lam Hàng xưng hô, Lãng Lãng mới nhớ ra, ông ấy là phó hiệu trưởng phụ trách hậu cần và cơ sở vật chất của đại học T. Loại hiệu trưởng “thần tài” này rất ít khi xuất hiện trước mặt sinh viên, cho nên chỉ có thể gặp qua ông vài lần trên trang tin tức củ trường.

“Vị này là?” Hiệu trưởng Trịnh nhìn về phía Lãng Lãng, vẻ mặt giống như đang suy tư.

“Sinh viên của tôi, Bạch Lãng Lãng.”

“A!” Hiệu trưởng Trịnh ra vẻ bưng bình đại ngộ. “Bạch Lãng Lãng! Tôi nhớ ra rồi...”

Ánh mắt Dương Lam Hàng lóe lên một chút, không nói gì nữa.

Lãng Lãng thế nhưng chẳng hiểu ra đâu vào đâu, bảo “Tôi nhớ ra rồi” là sao? Cô không phạm phải sai lầm to lớn nào đấy chứ?

Không lẽ chuyện đồ án tốt nghiệp đại học của cô bị đánh rớt cũng được đăng lên trang tin của đại học T?

Nhớ tới chuyện này, cô nhin không được trong lòng thâm hung hăng nguyên rủa Dương Lam Hàng.

Trong lúc chờ thức ăn được mang lên, vài vị giáo viên bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau. Không giống như dự đoán của cô, nội dung chuyện trò của họ không có khen tặng tặng bốc nhau, cũng không nói những chuyện cao xa phi thực tế, đề tài trò chuyện của họ đều khá thực tiễn, chẳng hạn như khu dành cho chuyên gia khi nào xây xong, ký túc xá mới cho sinh viên bao giờ có thể chuyển vào, ký túc xá nữ sinh đã có hơn sáu chục năm lịch sử liệu có nên cho vào kế hoạch trùng tu không, hoặc dự án 973(*) tiến triển đến đâu rồi, còn cả chuyện con cái của họ...

“Anh Chu, con gái anh sắp tốt nghiệp đại học rồi nhỉ?” Hiệu trưởng Trịnh hỏi.

Nhắc tới con gái, hiệu trưởng Chu bộ mặt lúc nào cũng nghiêm nghị lập tức nở một nụ cười. “Bảy tháng nữa cháu nó sẽ tốt nghiệp.”

“Anh có dự định gì không?”

“Nó nói muốn đi Anh hoặc Canada học thạc sĩ. Chà! Thế hệ con cái bây giờ, cứ nghĩ rằng tiền từ trên trời rơi xuống, nhìn chi phí mấy trăm ngàn tệ mà nó không hề chớp mắt lấy một cái. Đâu như chúng ta, mỗi tháng tiền sinh hoạt phí có mười đô-la cũng vẫn có thể học xong thạc sĩ ở Mỹ.”

“Anh nên bằng lòng đi. Ít nhất cháu nó tình nguyện đi học. Anh xem con tôi, suốt bốn năm đại học ngoài lối sống phóng túng ra chả học được cái gì, nó muốn học thạc sĩ, tôi cho nó học thạc sĩ, nhưng chưa hết năm một đã bỏ học, thật không hiểu nổi nó muốn cái gì nữa.” Hiệu trưởng Trịnh tuy lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, nhưng giọng điệu vẫn tràn ngập sự dung túng của người làm cha.

Lăng Lăng nhớ đến ba mình, mỉm cười xé khăn giấy trong tay, từng sợi từng sợi xé thành mảnh nhỏ, rồi vo thành một cục...

Hiệu trưởng Chu nói: “Tôi nhớ A Hạo ở thành phố B đúng không, cháu nó thể nào rồi?”

“Hiện giờ nó còn bận bịu hơn cả tôi, tôi đến thành phố B ba ngày nay mà còn không tìm đâu ra cơ hội thấy mặt nó một cái.”

“Vậy nhân dịp này, gọi cháu cùng đến đây dùng cơm luôn đi. Tôi lâu rồi không gặp nó, cũng muốn nhìn xem một chút.”

“Để tôi hỏi nó xem.” Hiệu trưởng Trịnh lấy di động ra, gọi điện thoại. “A Hạo, tối nay con có rảnh không?”

“...”

“Chú Chu của con đến thành phố B họp... Chúng ta đi cùng lúc... Ủ, tối nay cùng nhau ăn bữa cơm, chú Chu hỏi con có thể tới đây không... Được! Không cần vội, lái xe cẩn thận con nhé...” Lúc hiệu trưởng Trịnh nói chuyện, các nếp nhăn trên khóe mắt đều giãn ra. Cúp điện thoại, ông cười nói với hiệu trưởng Chu: “Nó nói lúc còn ở trường đã gây không ít phiền toái cho anh, anh tới thành phố B, nhất định phải cho nó cơ hội chiêu đãi anh thật thịnh soạn... Thằng nhóc này, chả có tí tài cán nào cả, chỉ được cái làm xã hội thêm loạn.”

“Trong xã hội bây giờ, muốn có thành tựu thì phải giống như Hàng cầm tấm bằng Nature từ MIT về, hoặc giống như A Hạo hiểu chuyện trước sau, chứ cứ cắm đầu học hành làm việc như chúng ta đã không còn theo kịp thời đại nữa rồi.”

“Thật ra tôi không nghĩ A Hạo có thành tựu gì to tát, nó có thể tự chăm lo cuộc sống bản thân, đừng khiến tôi phiền lòng là tôi đã thỏa mãn lắm rồi.”

...

Họ lại hàn huyên một hồi về xu thế phát triển của Trung Quốc, người phục vụ dẫn một người trẻ tuổi đi vào, anh ta chính là con của hiệu trưởng Trịnh.

Lăng Lăng tò mò nhìn qua, chỉ thấy anh ta dáng người rất cao, quần jeans đen, áo sơ-mi cotton sọc đen càng làm tôn lên vóc dáng cao to của anh ta.

Khi Lăng Lăng nhìn rõ khuôn mặt tuấn tú của anh ta, cô không tự chủ được đứng bật dậy...

...

Người vừa đi vào nhìn thấy Lăng Lăng thoát tiên rất kinh ngạc, lập tức nheo mắt, lộ ra ý cười: “Khéo thật nhỉ?”

Đúng là khéo hơn cả mong đợi, Lăng Lăng không thể nào ngờ cậu con khiến người ta thất vọng trong miệng hiệu trưởng Trịnh chính là Trịnh Minh Hạo. Cô càng không thể tưởng tượng được, Trịnh Minh Hạo ở đại học T gần năm năm, nhưng không một ai biết anh là con của hiệu trưởng Trịnh.

“Đã lâu... không gặp!” Cô nhỏ giọng nói.

“Các cháu biết nhau à?” Hiệu trưởng Chu nói.

“Bạn học thời đại học ạ.” Trịnh Minh Hạo ngồi vào chỗ trống đối diện Lăng Lăng, cười nháy mắt mấy cái với cô: “Miễn cưỡng cũng coi như là bạn bè.”

Hai chữ miễn cưỡng từ trong miệng anh thốt lên, nghe ra quả thực vô cùng “miễn cưỡng”.

Lăng Lăng nhìn Dương Lam Hàng mặt không biến sắc đang ngồi uống trà bên cạnh, lại liếc qua hiệu trưởng Chu, phát hiện ông đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình chăm chú, cô nhận ra bản thân đã thất thố, bèn chậm chạp ngồi xuống.

Hiệu trưởng Chu thân thiện tán gẫu với Trịnh Minh Hạo, Lãng Lãng cúi đầu đem cục giấy đã bị vo tròn gỡ ra từng chút, tiếp tục xé...

Lúc tới thành phố B, cô từng có ý đến thăm Trịnh Minh Hạo, còn muốn mời anh ăn bữa cơm, kể chuyện cuộc sống của nhau.

Rốt cuộc cô vẫn từ bỏ ý định. Trước khi anh có bạn gái, cô không thể cho anh hy vọng, bởi ôm ấp hy vọng hão huyền đau khổ đến dường nào, cô là người hiểu rõ hơn ai hết!

Tình yêu giống như kéo căng một sợi dây cao su, người bị đau luôn là kẻ không chịu buông tay!

Xé nhỏ đến mức không thể xé thêm nữa, cô than nhẹ một tiếng, ngược mắt lên lại phát hiện trước mặt là một xấp khăn giấy.

Cô vụng trộm nhìn thoáng qua Dương Lam Hàng, anh vẫn ung dung uống trà, đốt ngón tay cầm tách trà biến trắng, lông mi khép nhẹ che khuất đôi mắt sâu thẳm của anh...

Thành trì âm âm sụp đổ, cô chìm đắm càng sâu trong sự quan tâm săn sóc cùng nỗi cô đơn của anh...

Trà hoa nhài có thể kiêng, nhưng người đàn ông như vậy có thể từ bỏ sao...

Ánh mắt đương quán quýt trên khuôn mặt anh thì điện thoại cô bỗng vang lên âm báo tin nhắn, cô lấy ra nhìn qua, là tin nhắn của Trịnh Minh Hạo: “Tại sao em lại ở đây?”

Cô liếc liếc mắt nhìn qua Dương Lam Hàng, Trịnh Minh Hạo lập tức hiểu ý, cười gật đầu.

Cô chỉnh điện thoại sang chế độ rung, gửi tin nhắn cho anh: “Không ngờ thầy Trịnh là ba của anh.”

“Giờ biết rồi, em có thể làm bạn gái anh không?!”

Cô ngẩng đầu trừng mắt với anh một cái, lại nhắn tiếp một tin: “Tốt hơn là anh sớm từ bỏ ý định đi, cho dù trên trái đất chỉ còn một người đàn ông, em cũng không đi theo anh!”

“Nếu trái đất chỉ còn mình anh là đàn ông, anh còn muốn em à?!”

Lãng Lãng dùng mu bàn tay nhẹ che nụ cười trên khóe môi, cất di động.

Lúc này ngẩng đầu lên, trong bát trước mặt cô đã được múc hơn nửa bát súp hải sản, trên đĩa có mấy con ốc đã được gỡ thịt. Cô nhìn thoáng qua mấy cái vỏ ốc phía tay trái Dương Lam Hàng, trái tim lại một lần nữa bị tấn công giam hãm: “Cảm ơn thầy Dương, em có thể tự lo được, không cần phiền thầy đâu ạ.”

“Ừ. Em cứ ăn tự nhiên, không cần làm khách.”

Cô gật gật đầu, ăn từng miếng thức ăn vô vị.

Di động lại bắt đầu rung. Lãng Lãng vừa lấy ra xem qua, suýt chút nữa thổ huyết: “Nếu trái đất chỉ còn hai người đàn ông là anh và Dương Lam Hàng, em sẽ chọn ai?”

Không lẽ biểu hiện của cô rõ ràng quá sao?

Cớ sao người nào cũng có thể nhìn ra giữa họ có gì mờ ám, hoài nghi quan hệ của họ.

Cô lặng lẽ ngược mắt, mới phát hiện tầm mắt Dương Lam Hàng đang chiếu tới màn hình điện thoại trong tay cô, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Cô giống như học trò phạm lỗi bị thầy giáo tóm được, nhanh chóng đem điện thoại giấu sau lưng, lắp bắp nhận lỗi: “Thầy Dương, em xin lỗi! Bạn em thích nói bậy nói bạ, thầy nhất quyết đừng... để ý.”

Khóe miệng anh hơi động đậy, ghé sát cô nhỏ giọng nói: “Trong tình huống này ngồi gửi tin nhắn là rất không lễ phép.”

“Em xin lỗi!” Cô ngoan ngoan ngồi ngay ngắn trở lại, không để ý điện thoại ở trong túi rung lên từng hồi.

Cơm ăn được một nửa, hiệu trưởng Chu đang hỏi thăm Dương Lam Hàng tình hình du học ở Mỹ, hỏi anh học lấy bằng ở MIT áp lực lớn lắm có phải không, Trịnh Minh Hạo âm thầm ngoắc ngoắc tay với cô, chỉ chỉ ra cửa. Sau đó, anh nói với mọi người: “Cháu xin phép ra ngoài gọi điện thoại chút.”

Anh vừa đi ra, Lãng Lãng lại cảm giác di động rung lên kịch liệt.

Cô cầm điện thoại ra khỏi cửa, cô vừa đóng cửa lại, điện thoại liền ngừng rung.

“Đến thành phố B tại sao không gọi điện cho anh?” Giọng nói của Trịnh Minh Hạo vang lên phía sau cô, cô quay đầu, thấy anh đứng dựa lưng vào tường, trên miệng hồ hững ngậm điều thuốc. Anh đã không còn là cậu thiếu niên ngây ngô ngày trước, tóc ngắn gọn ghẽ, khuôn mặt cũng góc cạnh hơn, ánh mắt có thêm vài phần thấu hiểu sự mong manh của nhân tình thế thái, thoạt nhìn quả thực có thêm nhiều nét thành thực.

“Em với thầy Dương đến dự hội nghị, cũng không có tiện lắm.”

“Ngay cả gọi cuộc điện thoại cũng không tiện ư?”

“...” Cô yên lặng.

“Phụ nữ không có lương tâm anh đã thấy, cơ sao gặp em cũng là cô gái không có lương tâm nốt.”

Cô ráng nhịn ầm ức trong lòng, nói: “Hiện tại anh đã nhìn rõ bộ mặt thật của em rồi đó, cũng chưa muộn đâu!”

“Dù sao em vẫn phải trả nợ anh, lát nữa ăn tối đi cùng anh đi.”

“Đi đâu?” Cô sợ tới mức lùi ra sau.

Anh nở nụ cười: “Em tưởng anh dẫn em đi thuê phòng à? Chú ý đạo đức cơ bản của sinh viên chút đi.”

“Anh!”

“Yên tâm, là đi xem phim.”

“Không được! Sếp quản em còn chặt hơn quản vợ, buổi tối trước chín giờ phải về khách sạn.”

“Anh giúp em thu phục hắn!” Nói xong, Trịnh Minh Hạo bảo người phục vụ: “Thêm một bát súp trứng ngô, đem hóa đơn lại đây.”

Lãng Lãng nản chí quay về phòng ăn. Thật là thất sách, tại sao cô lại sơ ý đem quyền quyết định giao vào tay Dương Lam Hàng chứ.

Hiện tại cô chỉ có thể trông cậy anh có lương tâm, nhất quyết không được khuất phục áp bức quyền thế mà bán đứng cô.

Bữa ăn vừa chấm dứt, Trịnh Minh Hạo không thèm nhìn ánh mắt ra hiệu của Lãng Lãng, ngang nhiên nói trên bàn tiệc: “Thầy Dương, khó có dịp Bạch Lãng Lãng đến thành phố B, tôi muốn dẫn cô ấy đi dạo trung tâm thành phố.”

Mọi người ngồi đó đều sửng sốt, nhất là hiệu trưởng Chu, ánh mắt nhìn cô khỏi phải nói có bao nhiêu ác cảm.

Cô cũng hiểu mình tất yếu sẽ bị khinh bỉ ít nhiều. Buổi sáng xuất hiện trong phòng Dương Lam Hàng, buổi tối lại cùng con trai hiệu trưởng Trịnh đi hẹn hò, phóng đảng đến cấp độ này thực sự khiến phụ nữ Trung Quốc chẳng còn chút thể diện nào.

Phản ứng của Dương Lam Hàng ngược lại rất bình thản, mỉm cười nói: “Cũng được. Chú ý an toàn, có việc gì thì gọi điện cho tôi.”

Đem cô bán đi nhẹ nhàng như vậy sao!?

Vì tức giận, cô quyết định không để ý đến Dương Lam Hàng, ngay cả tạm biệt cũng không thèm nói.

Anh rất vô tình, từ đầu tới cuối cả một cái liếc mắt nhìn cô cũng không có, đi xuống lầu, bước thẳng lên xe rời đi, bỏ cô lại trong đêm tối mờ mịt, bên cạnh một người đàn ông “thèm muốn” cô đã lâu.

“Lên xe đi”. Trịnh Minh Hạo mở cửa một chiếc Audi TT(**).

“Của anh hả?” Lãng Lãng không kiềm được vuốt ve một chút những đường nét khéo léo của chiếc xe. Đây là loại xe cô thích nhất, không khoa trương như Porsche, nhưng lại thể hiện rõ cá tính độc đáo của người sở hữu.

“Thế nào? Thích chứ?”

“Đủ hoang phí!” Cô theo phương châm “mỗi ngày làm một việc thiện” giúp anh nhìn rõ chính mình.

“Anh mua trả góp thôi.”

“Càng hoang phí!”

Cô ngồi lên xe, gài dây an toàn, từng món nội thất bằng hợp kim nhôm đều ánh lên thuộc tính kim loại duy mỹ.

Trịnh Minh Hạo khởi động xe, lái vào ngã tư đường. “Anh dù sao cũng không thể cưỡi xe đạp chạy theo người ta đàm phán dự án được đúng không? Thời nay, mã ngoài quan trọng hơn bất kỳ thứ gì, em cho là người ta cũng như em chỉ nhìn vào nội tâm, không coi trọng bề ngoài à.”

Lãng Lãng mặc kệ anh, nhắm mắt lại, cảm nhận sự tăng tốc mà động cơ mạnh mẽ mang đến.

Trịnh Minh Hạo nói: “Em cũng thật tinh mắt, loại xe này bất kể là vỏ ngoài, cảm giác lái, hay tính an toàn đều là hạng nhất.”

“Đừng nói với em anh mua nó chỉ vì em thích, đánh chết em cũng không tin!”

“Em tới công ty anh làm, anh sẽ tặng em chiếc xe này.” Lời này nói ra, rõ ràng là giọng điệu ông chủ bao nhân tình.

“Hừ!” Lãng Lãng ngay cả lườm cũng không thèm: “Anh tốt xấu gì cũng tốt nghiệp đại học T, dù không nhớ được khẩu hiệu của trường thì cũng làm ơn chú ý phẩm chất chứ!”

“Anh nói nghiêm túc đấy. Anh vừa nhận một dự án, đang rất cần người. Em ASP, JSP đều biết, đến đây giúp anh đi.”

“Em hả?” Cô lắc đầu: “Em ngay cả dùng ASP để truyền chuyển trong Oracle cũng không biết.”

“Ai mua nổi Oracle chứ? Hậu trường dùng SQL Server tạo thành thôi.”

“Tính an toàn rất kém nha!”

“Bọn anh không làm phần mềm thương mại quy mô lớn, cần an toàn đến vậy để làm gì?”

Lãng Lãng mở to mắt, phát hiện anh đang lái lên cầu vượt, cô quay cửa kính xe xuống, để cho gió mạnh ùa vào.

“Anh thật sự thiếu người giúp sao?”

“Đúng vậy! Công ty của anh mới thành lập, vốn khởi động không đủ, không chiêu mộ được nhiều cao thủ mã hóa cho lắm.”

“Được rồi, chờ em thi xong, em sẽ lại đây giúp anh một tháng.”

“Em nói thật hả?” Trịnh Minh Hạo kinh ngạc nhìn cô.

“Ừ. Anh không cần trả lương, bao ăn bao ở cho em là được rồi.” Lãng Lãng nói: “Nhưng mà trước hết phải nói rõ, anh tuyệt đối không được có ý nghĩ lộn xộn với em, em giúp anh chỉ đơn thuần xuất phát từ đạo nghĩa giang hồ mà thôi.”

“Anh đây là người rất có nguyên tắc, dù thế nào đi nữa anh cũng sẽ không từ bỏ quyền lợi “suy nghĩ lộn xộn”!”

Cô rống to: “Trịnh Minh Hạo, trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy, tại sao anh cứ phải đem em quăng vào hố lửa?”

Giọng anh còn to hơn cô: “Bạch Lãng Lãng, trên thế giới nhiều đàn ông như vậy, tại sao em cứ phải yêu đương với cái máy tính?”

“Anh ấy là người, bằng xương bằng thịt, là người có tình cảm, có tri giác!”

“Em đã gặp rồi sao? Hay là đã chạm vào?” Trịnh Minh Hạo kéo tay cô, đặt trước ngực mình, nhịp tim mạnh mẽ của anh va chạm vào lòng bàn tay cô. “Thế này mới gọi là bằng xương bằng thịt, có tình cảm, có tri giác.”

Lãng Lãng rút tay về, nắm chặt lòng bàn tay còn lưu lại hơi ấm.

Cô không biết phản bác ra sao, bởi vì quả thực cô chưa bao giờ cảm nhận được nhịp tim của anh, da thịt của anh.

Đối với cô mà nói, đó chỉ là một dãy số liên tiếp mà thôi!

Trịnh Minh Hạo thấy cô không nói tiếng nào, lại bắt đầu mặt dày khoác lác: “Anh rất cuộc không hiểu nổi, phụ nữ thích anh có thể xếp thành ba vòng từ trong ra ngoài, tại sao em không chịu nhìn nhận đúng về anh chứ?”

“Bởi vì em tuệ nhân cao siêu, không chạy theo mắt thẩm mỹ của người phàm.”

Trịnh Minh Hạo phì cười: “Mong em vui lòng chỉ giáo!”

Lãng Lãng hắng giọng nói: “Đàn ông, quan trọng nhất là cảm giác an toàn. Anh nói xem, giống Tạ Đình Phong có nhiều cơ hội thay lòng đổi dạ hơn, hay là giống Albert Einstein thì xác suất thay lòng đổi dạ cao?”

“Việc này cũng không nhất thiết, có rất nhiều ông chủ vừa già vừa xấu vẫn bao các ngôi sao điện ảnh đó thôi.”

“Vậy anh nói đàn ông mỗi ngày lái Audi TT phóng trên đường có cảm giác an toàn, hay là đàn ông toàn tâm toàn ý ở trong phòng thí nghiệm tập trung nghiên cứu có cảm giác an toàn?”

“Em cảm thấy Dương Lam Hàng có cảm giác an toàn sao?”

Anh ấy là người không an toàn nhất trong số đàn ông không mang lại cảm giác an toàn.

“Anh ta là thầy giáo của em, anh đừng nói bậy!”

“Anh chỉ hỏi em anh ta có cảm giác an toàn hay không thôi mà. Em chột dạ cái gì vậy?”

Lãng Lãng quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không dám nhìn thẳng vào mắt Trịnh Minh Hạo, sợ ánh mắt của mình sẽ tiết lộ bí mật tận đáy lòng.

Cô nói: “Nếu trên thế giới chỉ còn lại hai người đàn ông là anh và Dương Lam Hàng, em tình nguyện treo cổ tự vẫn.”

“Bạch Lãng Lãng, đến bao giờ em mới có mắt thẩm mỹ chính xác hả?”

Mắt thẩm mỹ?

Cô cười, nụ cười giống như gió cát xoay vần trên bầu trời thành phố, phiêu bạt vô chừng...

Thành phố B thay đổi rất nhiều, từ lâu đã không còn tìm thấy nét đẹp đầy ngạc nhiên như thuở ban đầu gặp gỡ – chính là những tầng sâu văn hóa mang tính lịch sử như thế này.

Rất nhiều ký ức của con người bị thời gian làm phai màu, vì thế sẽ đặc biệt nổi bật lên vài nét tươi sáng trong bức tranh ấy.

Thành phố B trong trí nhớ của Lãng Lãng, là một thành phố ảo mộng.

Cô từng ngồi trên bậc cầu thang của Cổ Cung, chống cằm nghe ba kể chuyện lịch sử văn hóa ngàn năm của Trung Hoa.

Cô từng đứng trước di tích Viên Minh Viên, nắm tay ba khóc sụt sùi. Bởi vì ba nói với cô: Là người Trung Quốc, không được quên đi quá khứ!

Trong trí nhớ của cô, thuyền hoa trong Di Hòa Viên, Tiêu Tương Quán trong Đại Quan Viên, rồi cả gấu trúc trong vườn bách thú vẫn còn mang màu sắc sống động, thế nhưng ba của cô mãi mãi là sắc màu lấp lánh nhất trong mọi màu sắc...

Mười năm trôi qua, ánh hào quang của ông chưa bao giờ phai nhạt...

Thế nhưng, tiếng khóc kiệt quệ cùng những lời trách cứ đau xé ruột gan của mẹ cũng chưa bao giờ nhạt phai...

“Mười năm trước, anh đạp xe tới đón tôi, mồ hôi ướt đầm, thề non hẹn biển... Mười năm sau, anh đánh xe Audi đi đón cô ta, điều hòa mát mẻ, tình yêu nồng cháy... Đàn ông! Đây chính là đàn ông!”

“Tại sao, tại sao anh không thể cả đời làm một anh giáo nông thôn không có tương lai...”

...

Trong những năm tháng lên núi xuống quê đó.

Rất nhiều học sinh ưu tú thành thích nổi bật bị phân công đến những vùng thôn quê xa xôi trên núi.

Ba của Lăng Lăng bị phân làm giáo viên tại một trường trung học thôn quê, ở nơi đó ông cùng cô gái xinh đẹp nhất thôn quen biết yêu thương nhau, rồi kết hôn. Bảy, tám năm sau khi khôi phục chế độ thi vào đại học cao đẳng, ông thi đậu đại học T, tốt nghiệp xong ông ở lại công tác trong cục thuế thành phố.

Ông đón vợ và con gái ba tuổi vào thành phố, cả gia đình chen chúc nhau trong một ngôi nhà lầu nhỏ rộng hơn mười mét vuông, mặc cho cuộc sống túng quẫn, người vợ cần cù giản dị của ông vẫn vất vả làm việc, chăm lo gia đình, chăm lo con gái, không một lời than thở.

Từng năm qua đi, địa vị của ông mỗi ngày một cao, cuộc sống cũng sung túc dần, khoảng cách giữa ông và người vợ trình độ văn hóa không cao theo đó ngày càng xa...

Ông không quen nhìn bà vì bình nước khoáng mà cò kè mặc cả với người thu gom đồng nát, không quen nhìn bà hàng ngày mặc quần áo bằng loại vải thô rẻ tiền nhất, càng không quen nhìn bà dùng phương thức la to quát lớn giáo dục con gái...

Họ bắt đầu khắc khổ, chiến tranh lạnh, tình cảm nồng ấm ngày xưa ngày càng tiêu biến theo những trận cãi vã âm ỉ.

Giữa cuộc hôn nhân đầy khủng hoảng, người thứ ba thông minh xinh đẹp, ôn nhu sẵn sàng xuất hiện, càng góp phần mạnh mẽ vào sự diệt vong của hôn nhân...

Ông ra đi, bỏ lại một tờ chứng nhận ly hôn, cùng toàn bộ người thân.

Sau khi ông đi, Lăng Lăng mỗi ngày đều đứng chờ ở cửa, cô cứ tin rằng ba sẽ trở về...

Nhưng ông không quay về nữa.

Là đàn ông bạc tình thành tính, hay là do kẻ thứ ba vô đạo đức?

Đều không phải, là do phụ nữ không thể kháng cự sức hấp dẫn của đàn ông ưu tú, cũng như đàn ông không chống cự nổi trước sự quyến rũ của mỹ nhân...

Nếu Tôn Trung Sơn có thể vì Tống Khánh Linh mà vứt bỏ vợ, Trương Học Lương đến sáu mươi tuổi vẫn còn cưới người khác, người ta còn có thể yêu cầu đàn ông loại nào sẽ chung thủy trọn đời đây?!

Muốn đàn ông chung thủy đến chết, trừ phi bọn họ thật sự tìm không ra người thứ hai!

Cho nên, điều Lăng Lăng mong muốn rất đơn giản, một người đàn ông ở bên cô, cho dù thế giới có biến chuyển khôn lường, anh cũng không hề thay đổi...

Trong lúc lơ đãng, đã đến rạp chiếu phim.

Tối đó vừa hay trong rạp chiếu bộ phim Hàn Quốc tên “Daisy”.(***)

Bộ phim kể về một câu chuyện tình yêu phức tạp rắc rối.

Một chậu hoa cúc đại thanh nhạt, một cô gái thuần khiết như đóa cúc đại đem lòng yêu một chàng trai chưa từng thấy mặt, nhưng vì hiểu lầm cùng số phận trêu ngươi mà đi yêu một người đàn ông khác.

Một mối tình yêu nhau những chưa từng thấy nhau, cuối cùng vận mệnh an bài cho họ một cái kết bi thương.

Khi nhân vật nữ chính nói một câu không thành lời: “Xin lỗi, em không nhận ra anh, em vẫn luôn luôn đợi anh...”

Lăng Lăng ôm mặt, khóc không ra tiếng.

Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của sự mâu thuẫn xen lẫn hối hận của nhân vật nữ chính, cũng giống như sự hối hận cùng mâu thuẫn trong cô!

Trịnh Minh Hạo ôm cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô!

“Chờ đợi một người chưa từng gặp mặt rất đau khổ, đúng không?” Anh đem mặt cô áp vào lòng, ôm cô thật chặt.

Lăng Lăng im lặng lắc đầu, đẩy anh ra. Cô không ghét Trịnh Minh Hạo ôm, cũng không ghét mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh.

Tuy nhiên nếu đem so sánh, hương hoa nhài có phần thanh nhã hơn...

Hương hoa nhài?

Giờ phút này cô bỗng nhớ vô cùng mùi hương mình phải từ bỏ kia...

Trịnh Minh Hạo thở dài: “Em vì anh ta mà đau lòng, vì anh ta mà rơi lệ, anh ta thấy được sao? Khi em cần có người để tựa vào, cần có người ai ủi, anh ta ở đâu? Nhiều năm như vậy, em bị cái loại tình yêu với không tới này tra tấn còn chưa đủ ư?!”

“Em không biết.”

“Lăng Lăng, hãy cho anh một cơ hội, anh có thể mang đến cho em niềm vui thực sự!” Trịnh Minh Hạo nhìn vào mắt cô, kiên định nắm lấy tay cô nói: “Internet đã qua hết mùa đông, đang hồi phục lại, bây giờ làm web là thời cơ tốt nhất. Em hãy tin anh, em theo anh cùng nhau gây dựng sự nghiệp, chúng ta cùng nhau cố gắng, nhất định sẽ thành công.”

...

Phim kết thúc, khán giả rời đi.

“Em xin lỗi!” Cô đứng dậy bước đi theo dòng người.

Lòng tự tin của Trịnh Minh Hạo luôn vượt quá giới hạn của người thường. Lăng Lăng vừa đi vài bước, anh lại đuổi theo, không hề để ý nói: “Anh chắc phải tới khoa tâm thần khám mắt, anh phát hiện em càng cự tuyệt anh, anh càng yêu em hơn!”

“Đàn ông ấy à! Thứ không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất, chiếm được rồi lại vứt đi như chiếc giày rách.”

“Nếu không em để cho anh chiếm thử một lần, rồi anh đem em vứt như giày rách nhé?”

Lăng Lăng bị chọc tức đến đỏ khóc đỏ cười, hung hăng bấu một phát vào cánh tay anh: “Anh dẹp ý đồ này giùm em đi!”

“Muốn anh hết hy vọng, trừ phi em cưới người khác.”

“Ngày mai em liền cưới đầu heo.”

“Không lý nào anh còn thua cả heo...”

...

Bọn họ một bên âm ỉ, một bên dây dưa, cho nên bọn họ không hề chú ý tới.

Còn có một người ngồi trong góc, ngón tay thon dài ra sức xoa ấn đường...

(*) Tên một dự án về nghiên cứu sau đại học ở TQ được triển khai năm 2009. Xem thêm ở đây.

(**) Audi TT.

(***) Daisy (2006) (Hoa cúc đại) là bộ phim kể về tình yêu tay ba giữa một anh sát thủ, một cô họa sĩ và một anh thám tử Interpol. P/S: Phim này cảnh quay lãng mạn, diễn viên đẹp, nhạc phim hay, có điều kết thúc buồn thúi ruột (T_T) Anyway, bạn nào thích melodrama thì đây là một phim highly rmended ^^

Vốn dĩ Trịnh Minh Hạo còn muốn dẫn Lăng Lăng đi karaoke chơi bời, hát hò.

Lăng Lăng vô cùng “khéo léo” từ chối: “Không đi! Em không an tâm về nhân phẩm của anh.”

Trịnh Minh Hạo thực sự bó tay với cô, đành phải đưa cô về khách sạn. Đi đến trước phòng mình, cô mở cửa, nói một câu: “Cảm ơn anh đưa em về!” rồi bước vào trong.

“Không mời anh vào ngồi à?”

“Trai đơn gái chiếc cùng chung một phòng, người khác bắt gặp sẽ dị nghị.” Không phải cô lo lắng về Trịnh Minh Hạo, mà là đàn ông khắp thiên hạ chẳng ai tốt đẹp cả.

“Xã hội phong kiến đã bị lật đổ rồi.”

“Xã hội xã hội chủ nghĩa vẫn có kẻ háo sắc, cảm ơn anh!”

Cô đi vào, xoay người vừa định đóng cửa, Trịnh Minh Hạo đã nhanh tay đè lên khóa cửa. “Chờ chút...”

“Anh còn có việc gì sao?”

“Em thực sự muốn đến giúp anh hả?”

“Nếu anh quả thật cần người hỗ trợ, em sẽ đến.”

Anh nhìn cô, ánh mắt tỏ ra vô cùng chân thành: “Không uống công anh coi em là bạn.”

Một dòng âm áp chảy qua trái tim hoang vu của Lăng Lăng, cô khẽ cười ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt tha thiết chân thành của anh. “Minh Hạo, em tin anh, với năng lực của mình anh nhất định sẽ thành công.”

“Em không cho rằng anh là một kẻ phá gia chi tử mơ cao à? Rất nhiều người đều nói anh như thế.”

Cô lắc đầu. “Em có một người bạn, anh ấy vì theo đuổi lý tưởng của mình mà trả giá rất nhiều, rất nhiều. Tất cả mọi người đều khuyên anh ấy từ bỏ, bảo anh sẽ không thành công. Tuy nhiên, anh chưa bao giờ bỏ cuộc... Anh ấy từng nói, làm người nhất định phải kiên trì theo đuổi cái mình muốn, cả thế giới phủ định bạn cũng không sao, nhưng bạn không thể phủ định chính mình!”

Cô ngừng một chút, rồi nói: “Hãy đồng ý với em... Mặc kệ người khác nhìn anh thế nào, anh cũng sẽ không lùi bước!”

“Có những việc, từ bỏ rồi vẫn còn có thể làm lại từ đầu, có những người, đã bỏ qua là lỡ mất cả đời.” Trịnh Minh Hạo thâm tình cầm lấy tay cô đang buông thõng bên người: “Lăng Lăng, em biết không, chỉ cần em nói một câu, anh có thể trở về đại học T tiếp tục học thạc sĩ... Bởi vì anh không phải anh ta, anh tuyệt đối sẽ không vì theo đuổi lý tưởng của bản thân mà từ bỏ người con gái mình yêu mến!”

“Nhưng anh có thể vì Ông Đào mà buông tay.”

“Khi đó anh cũng không hiểu em. Anh ngoài việc cảm thấy em có bản chất trong sáng, tính tình thiện lương, thì hoàn toàn không biết gì nữa cả...”

“Thế bây giờ anh hiểu em được bao nhiêu? Em mơ hồ, tùy hứng, làm việc không có trật tự, không nghiêm túc... Em có cả đồng khuyết điểm. Hiện tại anh nói sẽ không sao cả, nhưng đợi đến khi chúng ta sống cùng nhau, sớm chiều ở chung, anh sẽ phát hiện những điều này rất quan trọng.”

Trịnh Minh Hạo đột nhiên nói.

“Anh yêu em!”

Nghe được lời tỏ tình chân thành đến thế, dù không cố ý, Lãng Lãng cũng bị cảm động đến ứa nước mắt.

Cô cố gắng áp chế cảm giác chua xót nơi chóp mũi, khàn giọng nói: “Cuộc sống, không phải chỉ có tình yêu là đáng giá, chúng ta...”

Lời cô còn chưa nói xong, Dương Lam Hàng đã đi tới, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn về phía họ. Lãng Lãng vội rút lại bàn tay bị Trịnh Minh Hạo nắm lấy, lau nước mắt: “Thầy Dương, thầy vừa về ạ?”

“Ừ. Lát nữa đến phòng tôi một chút, tôi tìm em có chút việc.”

Trịnh Minh Hạo nghe thấy giọng anh, quay đầu miễn cưỡng cười với anh, Dương Lam Hàng cũng khẽ gật đầu chào lại, sau đó đi vào phòng mình.

Thấy cô đồng ý với vẻ thất thần, Trịnh Minh Hạo ghé sát vào cô, nói: “Anh ta đêm hôm khuya khoắt tìm em làm gì thế? Trai đơn gái chiếc cùng chung một phòng, chắc sẽ không có mutu đồ quấy rối em đó chứ?”

“Anh ta có mutu đồ quấy rối em á?!” Lãng Lãng vô cùng kiên định nói với anh: “Trừ phi toàn thế giới chỉ còn mình em là phụ nữ.”

“Em yên tâm! Cho dù toàn thế giới chỉ còn mình em là phụ nữ, anh ta cũng không muốn em đâu.”

“Được rồi!” Lãng Lãng lườm anh một cái. “Anh đừng ở đây tự khinh bỉ mắt thẩm mỹ của mình nữa. Mau về nhà “tự sướng” đi!”

“Được. Vậy em nghỉ sớm đi nhé, anh sẽ gọi điện cho em sau.”

Lãng Lãng đẩy đẩy anh, không kiên nhẫn phát tay: “Đừng dồng dài nữa, đi đi, đi đi!”

“Bye bye!”

Bóng dáng Trịnh Minh Hạo xa dần, Lãng Lãng lại chậm chạp do dự không đóng cửa, mãi đến khi anh đột nhiên quay đầu, không nói gì nhìn cô.

Cô mới nhẹ nhàng đóng cửa lại, dựa lưng vào tường, thở ra một hơi dài.

Nếu anh không yêu cô thì tốt biết bao, cô nhất định sẽ ở lại với anh cùng nhau làm web.

Cho dù cô không có nhiều thành tựu to tát, nhưng cô nhất định có thể vui vẻ sống qua ngày.

Lãng Lãng nằm trong phòng nghỉ ngơi một lúc, điều chỉnh suy nghĩ hỗn loạn, xong đi đánh răng rửa mặt sơ qua một lượt, sửa sang lại dung nhan cho chỉnh tề, rồi mới đi đến trước cửa phòng Dương Lam Hàng.

Cô thận trọng gõ cửa, hơi lo lắng sẽ quấy rầy anh, thấy bên trong không có tiếng trả lời, cô thử gõ lại lần nữa.

“Mời vào.”

Cô đẩy cửa bước vào.

“Thầy Dương, thầy tìm em có chuyện gì không ạ?”

Mùi hương hoa nhài tràn ngập căn phòng xộc vào mũi, hương thơm thanh mát dai dẳng. Dương Lam Hàng có vẻ như vừa tắm xong, trên tóc còn dính nước. Nhưng anh không mặc đồ ngủ, mà đã thay một bộ quần tây bình thường màu be cùng áo sơ-mi trắng, trên áo còn hơi ẩm.

Anh ngồi trên ghế, không làm gì cả, chỉ ngồi yên, nhìn theo những dấu vết trên thảm trải sàn, bất động một hồi lâu.

Hóa ra một người tiết kiệm thời gian như vàng như Dương Lam Hàng cũng có lúc ngẩn người, quả là kỳ tích!

“Em ngồi đi.” Anh đứng dậy rót hai tách trà, một tách đưa cho cô, chỉ vào chiếc ghế anh vừa ngồi, còn anh ngồi trên chiếc giường đơn đối diện.

Hành động này, liệu cô có thể lý giải thành “muốn nói chuyện thân mật” không nhỉ.

Cô ngồi xuống, ngửi qua hương trà, rồi đem tách trà đặt trên bàn.

Cũng không biết là xuất phát từ loại tâm lý gì, Lăng Lăng vụng trộm nhìn về phía cổ áo anh. Cổ áo không những sạch sẽ, mà còn được là thẳng nếp cứng cáp, bên trong là chiếc cổ vớ đường nét tuyệt đẹp của anh, da thịt sau khi tắm rửa trông vô cùng mềm mại sáng bóng...

Cô không khỏi tò mò về loại sữa tắm anh dùng, không biết là nhãn hiệu gì, nếu có những mùi hương khác, cô cũng muốn mua một chai về dùng thử.

“Tôi có chút việc muốn nhờ em giúp.” Anh rót cuộc cũng mở miệng nói chuyện.

“Có chuyện gì thầy cứ nói đi ạ.”

“Angela lần đầu tiên đến Trung Quốc, cô ấy muốn tìm hiểu một chút về các di tích lịch sử của Trung Quốc nhưng không biết tiếng Trung. Tiếc là ngày mai tôi lại bận việc, em có thể dẫn cô ấy đến Vạn Lý Trường Thành tham quan không?”

Lăng Lăng hơi khó hiểu. Cô gái mình thương bất chấp vạn dặm xa xôi tìm đến Trung Quốc, anh lại bận, ngay cả thời gian dẫn cô ấy đi tham quan Trường Thành cũng không có. Cô thử nhẹ nhàng từ chối: “Dẫn cô ấy đi thì không thành vấn đề, nhưng tiếng Anh của em không tốt, em sợ mình và cô ấy không thể giao tiếp với nhau, chi bằng...”

“Không sao, em cứ mang theo từ điển, không diễn đạt được thì cứ tra từ đưa cho cô ấy xem. Nếu thật sự giao tiếp không được nữa thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng.” Thấy ý anh đã quyết, Lăng Lăng đành phải đáp ứng.

“Còn nữa, nếu cô ấy hỏi em tôi có bạn gái hay chưa, em giúp tôi nói với cô ấy, tình cảm của tôi và bạn gái vô cùng tốt, đang chuẩn bị kết hôn.”

Lúc này cô hoàn toàn choáng váng, cổ họng mới đem được mấy chữ “Tại sao?” suýt vọt ra khỏi miệng nuốt trở về.

Anh chắc là muốn lạt mềm buộc chặt, dùng cách lấy lui làm tiền để thăm dò tâm ý đối phương. Liệu ngày mai cô có phải nhìn rõ phản ứng của Angela rồi trở về báo cáo chi tiết không đây.

Lấy lại tinh thần, Lăng Lăng phát hiện Dương Lam Hàng đang nhìn mình chăm chú, dường như đang đợi cô nói chuyện.

Cô chớp chớp mắt, ngây ngốc nhìn lại.

“Em không có vấn đề gì cần hỏi tôi sao?” Anh hỏi.

“Không ạ!” Nhìn vẻ mặt anh có chút hoài nghi, cô nói: “Thầy yên tâm, em biết phải làm thế nào.”

“Ừ!” Anh cúi đầu uống ngụm trà, trầm ngâm một hồi, mới lại cất lời.

“Quan hệ giữa em và con trai của hiệu trưởng Trịnh có vẻ rất tốt.”

Vấn đề này, có thể tính là chuyện cá nhân riêng tư không?

Căn cứ theo luật pháp về quyền riêng tư, cô có quyền từ chối trả lời.

Tuy nhiên, cô không muốn anh hiểu lầm, bèn trả lời thành thật: “Chúng em là bạn tốt thôi ạ.”

“Cậu ta theo đuổi em, chắc là em có nhận ra chứ?”

Cô gật gật đầu, ngón tay bắt an vân vờ lờn vấy.

“Tôi biết, là giáo viên, tôi vốn không nên hỏi đến chuyện riêng của em. Tuy vậy, tôi chịu sự nhờ vả của người khác nên không thể không hỏi.”

Lăng Lăng hơi hiểu ra. Nhất định là hiệu trưởng Trịnh nhìn ra cô và Trịnh Minh Hạo có quan hệ mờ ám, muốn biết rõ sự tình. Cho nên Dương Lam Hàng mới có thể phá lệ mà nói lung tung một lần, hỏi cô chuyện riêng tư như vậy.

“Anh ấy đúng là đối với em rất tốt, em cũng rất coi trọng anh ấy.” Cô len lén nhìn lướt qua Dương Lam Hàng lông mày nhíu chặt, bắt đầu chuyển giọng: “Nhưng mà, anh ấy không phải kiểu người em thích.”

Dương Lam Hàng thối thối hơi nóng trên tách trà, “Vậy em thích kiểu người nào?”

Vừa nhìn thấy dáng vẻ hơi kém bình tĩnh tự nhiên của anh, Lăng Lăng không hiểu sao tim đập nhanh một chút, tế bào toàn thân đều trong trạng thái hưng phấn.

Suy nghĩ cô nóng lên, cười nói: “Là kiểu giống như thầy ạ!”

...

Thẳng thắn mà nói, mục đích của Lăng Lăng chẳng tốt lành gì, đầu tiên là vì thỏa mãn thú vui thích đánh chaoáng anh của mình, tiếp theo, là vì muốn thử một chút xem anh sẽ phản ứng như thế nào.

Lăng Lăng hồi hộp muốn ngừng thở, ánh mắt nhìn chăm chú vào Dương Lam Hàng, sợ bỏ qua bất kỳ biến hóa cảm xúc nhỏ xíu nào trên mặt anh.

Tuy vậy, định lực của Dương Lam Hàng không được tốt như cô dự đoán.

Lời cô vừa thốt ra khỏi miệng, tay Dương Lam Hàng bắt chợt run lên.

Nước trà nóng còn bốc khói dưới tác dụng của lực hấp dẫn rơi xuống, nhỏ trên đùi anh.

Trầm tĩnh không có nghĩa là phản ứng chậm chạp, ngược lại, dưới tác dụng của phản ứng đối phó kích động, anh lại hành động vô cùng nhanh nhẹn. Không may là, vì tốc độ đứng dậy quá nhanh nên nước trà bắn ra càng nhiều trên tay anh. Do bị bỏng, tay anh buông lỏng, tách nước rơi tự do, đập vào bàn chân đang mang dép lê của anh...

Lăng Lăng cứng lưỡi nhìn trần trời mất ba giây, lại nhìn đối phương mặt đỏ hồng... Cô ráng vận sức mới miễn cưỡng nhận được cười.

“Thầy Dương, thầy đừng hiểu lầm, em không có ý kia đâu ạ.” Cô che khóe miệng đang phải kiềm chế muốn rút gân, giải thích nói: “Ý em nói... thầy chín chắn, trầm ổn, nhân phẩm tốt, tính cách tốt, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, lại có chí tiến thủ...”

Không khen thì không biết, Dương Lam Hàng ngoài dung mạo anh tuấn, giàu có ra, ưu điểm còn rất nhiều. Tuy thế, nếu cứ tiếp tục khen sẽ khó tránh khỏi bị nghi ngờ thành nịnh hót, cho nên Lăng Lăng quyết định đem cất lại n ưu điểm tốt đẹp kia để tự mình trân trọng.

Động tác anh dừng lại, trên khuôn mặt anh ánh mắt cũng ngưng đọng.

Lăng Lăng gắng sức thăm dò ra một chút dao động cảm xúc từ trong mắt anh, nhưng lại phát giác ánh mắt anh cũng có sức xuyên thấu, khiến cho tình cảm của cô không còn chỗ ẩn nấp.

Vì thế, cô cũng hoảng hốt.

“Em... Đã khuya rồi, em về phòng trước ạ.” Cô chạy trốn chết ra khỏi phòng, cứ như thể chậm một bước sẽ bị người ta ăn thịt.

Cảm giác yêu một người thật kỳ diệu, ví dụ như: Sẽ kiềm lòng không dặng muốn gặp anh, quan sát nhất cử nhất động của anh, nhưng khi anh quay đầu thì lại sợ hãi tránh né, sợ bị người ta nhìn thấy thế giới nội tâm của mình.

Giờ phút này cảm giác của Lăng Lăng cũng y hệt như vậy, cô thích anh, muốn thăm dò, muốn biết tâm sự của anh, nhưng lại lo lắng tình cảm của mình bị phát hiện khiến bản thân rơi vào cảnh xấu hổ khôn cùng, vì vậy mà ra sức che giấu...

Sau khi Lăng Lăng bỏ chạy, Dương Lam Hàng nhặt chiếc tách rơi trên mặt đất lên, không kiềm được mà cong lên khóe môi.

Nhớ tới cô nói: Em thích kiểu như thầy, thầy chín chắn, trầm ổn, nhân phẩm tốt...

Ý cười của anh ngày càng sâu.

Thời gian thật sự là một thứ tốt đẹp, nó có thể hóa giải hiểu lầm, làm sâu sắc hiểu biết, nó cũng có thể bồi đắp nên tình cảm, hơn nữa còn làm tình cảm thêm sâu đậm...

Anh tin chắc, chung quy sẽ có một ngày cô chịu đón nhận anh, bất kể anh có không phù hợp với tiêu chuẩn kén chồng của cô thế nào đi nữa...

Thời buổi này, làm người khó, làm học trò tốt càng khó, làm học trò ngoan trong mắt Dương Lam Hàng đã khó càng khó hơn!

Ngày hôm sau, Lăng Lăng mang cặp mắt gấu mèo to đùng dẫn tình địch của mình đi chơi Trường Thành.

Chuyện này tính sao đây?!

Angela rõ ràng không có hứng thú gì với kỳ quan hùng vĩ nhất này của người Trung Quốc, chỉ nhìn ngắm lơ đãng. Lăng Lăng càng không hứng thú, toàn bộ sức chú ý đều tập trung vào mỹ nữ bên cạnh. Càng nhìn càng phát hiện Angela và Dương Lam Hàng vô cùng xứng đôi, đều có vẻ đẹp khiến người ta kinh ngạc, đều có chiều sâu vượt trội bề ngoài, hơn nữa, cả hai đều biết cách tôn trọng người khác.

Suốt đường đi, tiếng Anh Lăng Lăng dùng căn bản không thể hiểu nổi, nhưng Angela vẫn chăm chú lắng nghe, từ cách phát âm không chuẩn cùng lỗi ngữ pháp của cô, Angela ra sức giúp cô giảng giải hàm ý của ngôn ngữ. Để Lăng Lăng có thể nghe hiểu, cô ấy còn nói thật chậm, phát âm rõ ràng, khi dùng từ cũng chú ý chọn những từ ngữ đơn giản nhất.

Đứng trên phong hỏa đài(*), Angela đột nhiên hỏi cô: “Bạch, cô gặp bạn gái của Dương bao giờ chưa?”

Trong lòng Lăng Lăng khẽ động một cái, núi non trùng điệp khiến ánh mắt cô mê man.

“Chưa gặp qua, chỉ nghe thầy Dương nhắc đến.” Cô nói.

Mặc cho đôi mắt đau nhức, Lăng Lăng vẫn cố gắng nhìn rõ biểu hiện của Angela. Cô không thể làm gì nhiều cho Dương Lam Hàng, cho nên nếu có thể làm, cô sẽ gắng hết sức.

Angela cũng không che giấu vẻ thất vọng trên khuôn mặt, ngược lại còn thành thực nói: “Cô ấy là người con gái như thế nào, tôi rất muốn biết...”

“...” Một người phụ nữ hoàn hảo, một người phụ nữ khiến cô muốn ghen tị cũng không dám.

“Bạch, nhờ cô giúp tôi chuyển lời với anh ấy, tôi gửi tới anh lời chúc phúc tốt đẹp nhất...”

Lăng Lăng nhìn thấy rõ, cô dám khẳng định, Angela yêu Dương Lam Hàng.

Ngôn ngữ không thông, văn hóa bất đồng, nhưng thông điệp truyền đi từ ánh mắt và ngữ điệu đều như nhau!

Yêu, là ngôn ngữ chung trên toàn thế giới.

Nếu rõ ràng đã yêu nhau, cố sao phải tra tấn lẫn nhau như thế?!

Có lẽ...

Cô có thể giúp bọn họ.

Có lẽ...

Dương Lam Hàng bảo cô đi, là để giúp họ.

“Cô thích thầy Dương sao?” Lăng Lăng vốn muốn hỏi khéo một chút, tiếc là ngôn ngữ bị trở ngại.

Angela nói rất nhiều, tốc độ nói hơi bất ổn, Lăng Lăng cũng không hoàn toàn hiểu hết, nhưng đại thể thì hiểu rằng: Tuy anh là người phương Đông, văn hóa khác biệt nhau, nhưng nhiều năm trước cô đã rất coi trọng anh, cũng đem lòng yêu anh.

“Đã vậy, sao cô không nói với thầy ấy?”

Angela vén lại mái tóc vàng bị gió thổi tán loạn, kể một đoạn khiến Lãng Lãng không biết nói gì: “Dương không yêu tôi. Anh ấy khen tôi xinh đẹp, chân thành, nhiệt tình, đáng yêu... Mọi từ ngữ tốt đẹp đều có thể dùng để miêu tả tôi... Nhưng, anh ấy không yêu tôi, sau này cũng sẽ không, vĩnh viễn không...”

Thế này... Cũng chỉ mình Dương Lam Hàng mới có thể nghĩ ra cách thức từ chối “quái dị” như vậy!

Từ ngữ tốt đẹp trên thế giới có đến X công dụng, nhưng đằng sau câu nói kia lại đem đẩy người ta đến chỗ không lời phản bác!

“Cô chắc chứ?” Lãng Lãng vẫn có chút không tin: “Giữa hai người liệu có hiểu lầm gì đó chẳng?”

“Anh ấy thực sự không yêu tôi! Dù chỉ... một đêm...”

Dù chỉ?! Một đêm?!

Lãng Lãng bất giác nhớ đến buổi tối hôm trước, Angela trong bộ váy ngắn gợi cảm và cánh cửa phòng đang mở kia.

Không lẽ, anh cố ý?!

Angela đi xuống phong hỏa đài, tóc vàng tung bay tự tin, hấp dẫn vô số ánh mắt...

Đúng vậy, dùng mọi từ ngữ tốt đẹp để miêu tả một cô gái như thế cũng không có gì quá đáng!

Cô thật muốn đem đầu óc Dương Lam Hàng ra nghiên cứu thật kỹ thật kỹ, coi nào anh ta rốt cuộc làm bằng vật liệu gì!

...

Trở lại phòng khách sạn, Lãng Lãng thử đến gõ cửa phòng Dương Lam Hàng.

Không ngờ anh đang ở trong phòng uống trà.

Nhàn nhã hiếm thấy.

“Thầy Dương, điều thầy dặn, em đã nói rồi, Angela nhờ em nhắn với thầy... Cô ấy chúc phúc cho thầy...”

“Vậy à! Cảm ơn em!”

Không có câu tiếp theo.

Vẻ mặt hồ hững đến mức hơi lạnh lùng kia, khiến Lãng Lãng cảm thấy lạnh sống lưng.

Núi băng như thế, nhất định chỉ có thể ngắm từ đằng xa!

Một tháng sau, Lãng Lãng ôm một bình trà hoa nhài bọt uống điên cuồng, kế hoạch cai trà hoàn toàn kết thúc trong thất bại.

“Lãng Lãng, không phải cậu kiêng mọi thứ có mùi hoa nhài sao?” Trong quán bán đồ cay Tứ Xuyên, Liên Liên buông đũa, nhìn cô hết sức thông cảm.

“Tớ hôm nay từ tám giờ sáng đến năm giờ chiều, cả ngày đều ở cùng Dương Lam Hàng thảo luận báo cáo đề tài, chịu đựng mùi hoa nhài tra tấn. Cậu bảo tớ có kiêng trà hay không còn có nghĩa lý gì sao?”

Lãng Lãng lại rót đầy một ly trà, uống như khát nước.

Lâu rồi không uống, lá trà chất lượng kém của quán ăn cũng có khả năng để lại dư vị lâu tan, hương lưu trong miệng.

“Cậu van xin anh ta đi, bảo anh ta đổi sữa tắm khác.” Đề nghị của Liên Liên vô cùng thiếu tính xây dựng, Lãng Lãng ra sức khoát tay.

“Cậu cho rằng tớ không nghĩ tới à, nếu anh ta không phải sếp tớ, tớ đã sớm đứng trước mặt anh ta, đập bàn cái rầm: Dương Lam Hàng, anh đổi sữa tắm cho tôi, tôi ngửi thấy mùi trên người anh liền muốn ới!!!”

Tiếc là, cô không dám.

Rốt cuộc cũng vì anh là thầy giáo của cô!

Cô và Liên Liên về cơ bản xem như đến từ quê hương của Khổng, Mạnh. Ở nơi đó, mỗi đứa con nít từ lúc còn nhỏ đã bị giáo huấn tư tưởng tôn sùng đạo. Bất kể thời gian địa điểm, chỉ cần giáo viên đi ngang qua, phải lập tức quay người chào hỏi, chậm chút xíu đều có thể bị quy vào “tội đại nghịch bất đạo” là không tôn kính thầy cô.

Đừng tưởng mấy học trò nam nghịch ngợm gây sự, ai cũng dám chọc, vừa thấy giáo viên, tất cả đều im re, so với cừ non còn ngoan hơn.

Không còn cách nào khác, văn hóa nơi nào dưỡng thành con người nơi đó!

Liên Liên gật đầu tỏ vẻ thông cảm sâu sắc, hoàn toàn có thể hiểu được Lãng Lãng có nỗi khổ không nói nên lời. “Theo tớ thấy, chi bằng cậu cứ nói thẳng. Cậu bảo với anh ta: Cậu cứ nghĩ thấy mùi hoa nhài là lập tức nước không thiết, cơm không thèm, trong lòng toàn là anh ta... Tớ cam đoan ngay hôm sau anh ta sẽ đổi.”

“Sẽ đổi. Nhưng không phải đổi sửa tấm, mà là đổi tớ!”

“Vậy chẳng phải tốt lắm sao. Đỡ cho cậu mỗi ngày muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

“Ai nói tớ muốn sống không được, muốn chết không xong?” Lãng Lãng vẫn cố mạnh miệng. “Ngày nào cũng gặp anh ta, mỗi ngày của tớ trôi qua khỏi nói tốt biết đường nào...”

Liên Liên kéo tay áo cô, cầm tay cô giơ cao lên. Chỉ vào lòng bàn tay bằng bó như cái bánh ú của cô nói: “Có đau hay không trong lòng cậu rõ ràng nhất! Mẩu vật vừa làm xong thí nghiệm tính chịu nhiệt ở ba trăm độ, cậu dùng tay đi lấy... May là cậu ngăn ngớt mất mười phút mới nhớ đi lấy, nếu không hai tay này của cậu đã tiêu luôn rồi!”

Lãng Lãng rút tay lại, vung vung hai tay vẫn còn đau: “Tớ tưởng nó nguội mà.”

“Cậu nghĩ vậy mà được à? Đầu óc cậu để ở đâu hả? Dùng để nhớ Dương Lam Hàng chắc?!”

Giọng nói luôn có sức bùng nổ của Liên Liên lôi kéo không ít ánh mắt của các bạn sinh viên.

Lãng Lãng vội vàng bịt miệng cô. “Cho tớ xin, cậu nói nhỏ chút đi! Loại sự tình này mà để người khác biết được thì còn gì là mặt mũi! Sau này ở đại học T tớ biết trốn vào đâu đây.”

Liên Liên hoàn toàn không quan tâm, vẫn tiếp tục duy trì giọng nói oanh tạc của mình: “Không sao đâu, còn nhiều nữ sinh điên cuồng mê mẩn anh ta hơn cậu nữa. Ở đại học T, nếu cậu nói mình không thích Dương Lam Hàng, người ta mới có thể khinh bỉ cậu nghĩ một đằng nói một nẻo!”

“Thật không?” Lãng Lãng nhận ra mình không có cách nào thay đổi giọng nói lớn của Liên Liên, đành tìm mục tiêu dễ dàng hơn, tự che mặt mình.

“Lãng Lãng, thích anh ta không phải lỗi của cậu, điều này chỉ có thể chứng minh mất thẩm mỹ của cậu đã có tiền bộ! Cậu biết không, mấy hôm trước tớ nổi hứng đi nghe giảng giờ của Dương Lam Hàng, đồng nghệt! Bấy giờ sáng tớ đã đi giành chỗ, nhưng chỉ có ba hàng ghế cuối là còn chỗ trống.”

“Cậu đi nghe anh ta giảng à? Anh ta dạy hay không?”

“Cậu chưa bao giờ nghe hả?” Liên Liên kinh ngạc nhìn cô.

“Anh ta giảng bài bằng tiếng Anh, xong còn đặt câu hỏi. Với trình độ tiếng Anh của tớ, đi nghe chẳng phải là tự tìm chết à!”

Liên Liên ra vẻ “cậu đã phí nửa đời người” mà cảm thán: “Ai da! Nói thật lòng, anh ta đứng lên bục giảng một phát, đó thực sự là gây họa... Không biết hiệu trưởng đại học T nghĩ gì nữa, trước khi thông báo tuyển dụng anh ta cũng không chịu phỏng vấn một chút. Trường chúng ta tỉ lệ nam nữ vốn đã mất cân đối, con mắt nữ sinh đều đặt cao hơn đỉnh đầu, lúc này còn gặp phải Dương Lam Hàng, liệu còn chịu để mắt đến đàn ông khác sao?”

“Theo tớ thấy, trường để cho anh ta đứng lớp cũng không việc gì, một tuần chỉ có hai lần lên lớp chứ mấy. Nhưng trường mình sao lại có thể cho phép anh ta đi hướng dẫn nữ sinh viên, tớ một tuần phải gặp anh ta mười bốn lần, mỗi lần tám tiếng! Mắt thẩm mỹ của tớ cho dù có kém hơn nữa cũng sẽ có lúc thấy anh ta thuận mắt!”

“Lăng Lăng, một tuần chỉ có bảy ngày...”

“Thậm chí ngủ mơ cũng thấy nữa!”

Liên Liên vừa nghe, lập tức phát hỏa. “Bạch Lăng Lăng! Cậu tỉnh táo chút đi! Cậu cứ như vậy, sớm muộn gì cũng bị anh ta bức điên luôn.”

“Tớ biết!”

(*) Khu vực đốt lửa báo hiệu trên Vạn Lý Trường Thành. Xem thêm tại đây.

21. Chương 41-42

Hiện giờ Lăng Lăng đã muốn điên rồi. Mỗi ngày gặp anh trái tim cô run rẩy đến mức muốn co giật, nhưng không thấy anh thì lòng dạ bất an. Anh cười, cô ngốc nghếch cười theo, anh nhíu mày, cô cũng theo đó mà đau lòng.

Anh “trong lúc vô ý” chạm vào tay cô... Giả sử anh nắm tay cô nửa giờ không buông, có thể gọi là “vô ý” sao.

Lăng Lăng cúi đầu nhìn đôi bàn tay nhỏ bé vô cùng thê thảm, sáng hôm qua, Dương Lam Hàng dạy cô sử dụng một loại thiết bị mới, tay cầm tay chỉ, vừa kiên nhẫn, vừa dịu dàng, lòng bàn tay ấm áp ủ ấm đôi tay lạnh lẽo của cô, bị đụng chạm khiến tim cô đập nhanh, chỉ lo đoán xem anh rốt cuộc là hữu ý hay vô tình, còn lời anh nói một chữ cũng không nghe vô...

Kết quả, đến chiều bị kịch liền xảy ra, cô tự làm bỏng tay mình đến ứa máu, đau đớn như kim đâm vào ngực...

Nếu cứ thế này, cô chưa học xong tiến sĩ chắc đã thành liệt sĩ!

“Lăng Lăng, tớ thấy cậu đừng học tiến sĩ nữa, năm nay tình hình xin việc của thạc sĩ cũng tốt lắm, cậu đi tìm việc làm quách đi.”

Nhắc tới tìm việc, Lăng Lăng lại một hồi cảm thán, cô không phải không nghĩ tới.

Một hôm, cô xem poster quảng cáo, thấy có một công ty điện rất gần nhà mình đến thông báo tuyển dụng. Căn cứ vào giới thiệu trên poster, công ty đó trước kia là một xí nghiệp nhỏ do gia đình quản lý, chủ yếu cung cấp hàng hóa cho một vài công ty lớn, lợi nhuận vô cùng cao. Vài năm nay cùng với sự phát triển của nhanh chóng của ngành điện tử, ô tô, sự nghiệp của công ty cũng lên như điều gặp gió. Phạm vi kinh doanh của công ty dần mở rộng, bắt đầu tự mình nghiên cứu một số hộp điều khiển điện, quy trình tự động hóa bằng điện, tất nhiên cũng dính líu tới nghiệp vụ bảo trì, lắp đặt.

Lần này họ mới triển khai một dự án về robot, đặc biệt phái trưởng phòng kỹ thuật đến đại học T thông báo tuyển dụng một vài nhân viên, ưu tiên xem xét những người biết lập trình NC(*) và lập trình máy tính.

Bậc đại học Lăng Lăng học về điện, lập trình NC học khá tốt, sau đó lại học thêm bằng hai về Tin học, tuy không thể nói là tinh thông lập trình máy tính, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy hứng thú. Hơn nữa đãi ngộ rất được, lại ở gần nhà, cô khi ấy nổi hứng bốc đồng, chạy tới hiệu photocopy viết qua loa một cái sơ yếu

lý lịch, cùng Liên Liên đi nghe giới thiệu, nhưng vừa đem sơ yếu lý lịch nộp cho một anh trẻ tuổi đẹp trai trong đó, cô lập tức hối hận.

Nhờ đâu người ta thực sự muốn mình, cô quay về biết phải ăn nói ra sao với Dương Lam Hàng đây, vừa nghĩ đến anh có thể sẽ tức giận, Lãng Lãng liền mình đem sơ yếu lý lịch cướp về từ trong tay người ta.

Anh đẹp trai trẻ tuổi nhìn cô đầy hiếu kỳ.

“Thực xin lỗi anh! Ngại quá!” Cô kiên trì giải thích với người đó. “Điều kiện của em không tốt, không muốn làm mất thời gian của anh ạ!”

...

“Lãng Lãng.” Tay Liên Liên phẩy phẩy trước mặt Lãng Lãng, lấy lại sự chú ý của cô. “Cậu không thể cứ tiếp tục thế này...”

“Tớ biết!”

Cô không nên yêu hai người đàn ông cùng lúc, lại càng không nên dứt bỏ mối tình qua mạng suốt năm năm trời, mặt khác, không nên để cho bản thân chìm đắm trong sự quyến rũ của Dương Lam Hàng.

Phải làm sao mới đúng đây?

Cô muốn thẳng thắn mọi chuyện với anh, nhưng lại sợ làm tổn thương anh, làm tổn thương năm năm chờ đợi và trả giá của anh.

Cô muốn quên Dương Lam Hàng, nhưng khi nhìn thấy anh thì tình cảm lại không thể tự động kiểm soát.

“Liên Liên, dạo này còn có công ty nào tốt không?” Đau dài không bằng đau ngắn, cô phải một đao đoạn tuyệt, cắt đứt nhanh chóng với Dương Lam Hàng.

“Tớ nhớ công ty điện kia còn hai vị trí lập trình viên tự động hóa chưa được quyết định, người phụ trách vẫn đang xem xét, cậu có muốn thử không?”

“Chính là cái công ty lần trước mình đi đó hả?”

“Đúng rồi! Tớ có thông tin liên hệ của trưởng phòng Trình, nếu cậu muốn đi, tớ sẽ giới thiệu cậu.”

“Để tớ nghĩ đã nghĩ đã!”

Liên Liên vừa nghe nói cô tính tìm việc làm, cặp mắt đen lúng liếng sáng lên lấp lánh: “Đừng có nghĩ nữa! Tối nay tớ lập tức gọi điện cho trưởng phòng Trình giới thiệu cậu!”

Không phải Liên Liên nhiều chuyện, nhưng cô thực sự không thể chịu nổi đứng nhìn Lãng Lãng tiếp tục hủy hoại chính mình.

Năm đó khi Lãng Lãng mê muội “anh bạn khoa học gia”, hai người cách xa vạn dặm, cô cùng lắm chỉ thỉnh thoảng nhắn người, đầu óc lơ đãng một chút, không có ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày.

Hiện giờ, cô yêu phải Dương Lam Hàng, hai người sớm chiều gặp nhau, đến thần tiên cũng không khống chế được mình nha!

Ban ngày Lãng Lãng ở trước mặt Dương Lam Hàng phải cố sống cố chết đè nén bản thân, ban đêm không ngủ được, đến phòng tự học điên cuồng học bài.

Một tháng nay, cô gầy xẹp đi, sói nhìn thấy cũng muốn khóc luôn!

Thế này vẫn chưa ăn thua. Cô gần đây hễ lên mạng nhìn thấy “anh bạn khoa học gia” của mình, liền ôm laptop khóc thầm.

Liên Liên biết, trong lòng cô khổ sở, khổ vì cảm thấy có lỗi và tự trách đối với người đó, khổ vì không thể dứt bỏ một phần tình cảm khắc cốt ghi tâm này.

Không ai trách cứ cô, vì thế cô càng đi trách cứ chính mình!

Ăn cơm xong, Lăng Lăng quay về phòng ngủ, chân chùi trong giày lát rồi mở máy tính lên.

QQ vừa đăng nhập, ava đầu hói nhỏ kích động nhấp nháy không ngừng.

Vĩnh viễn có xa không: “Em có đó không?”

Chịu đựng tay đau, Lăng Lăng dùng hai ngón tay chậm chạp gõ lên bàn phím, hai chữ “Em có.” còn chưa đánh xong, trên màn hình lại xuất hiện tin nhắn.

Vĩnh viễn có xa không: “?”

Vĩnh viễn có xa không: “Sao em không nói gì hết vậy?”

Vĩnh viễn có xa không: “Lăng Lăng, gần đây tâm trạng em không tốt hả?”

Lăng Lăng nén cảm giác đau trong lòng bàn tay, tăng tốc độ đánh chữ: “Không có! Em vẫn ổn!”

“Từ sau khi em ở thành phố B về liên thay đổi rất nhiều. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Gần đây em hơi bận.”

Gửi xong tin, Lăng Lăng buông con chuột nắm hờ ra, chậm rãi mở bàn tay, một vết chất lỏng màu vàng nhạt thấm qua băng gạc. Nhất định là do lòng bàn tay dùng sức nên làm vỡ bong bóng nước...

Đau đớn, nhưng không phải lòng bàn tay!

“Em có chuyện gì không thể nói với anh sao?” Anh kiên trì truy hỏi.

Thấy cô không trả lời, anh lại nhấn tiếp: “Thôi quên đi, em làm chuyện của mình đi, anh không làm phiền em nữa.”

Anh nổi giận rồi. Lời nói không hề sắc bén, cũng không thể hiện cảm xúc gì, ngay cả lúc tức giận anh cũng bình thản.

Ngón tay Lăng Lăng nhanh chóng di chuyển trên bàn phím: “Chờ chút...”

Không trả lời.

“Anh nghe em nói đã...”

Không trả lời.

Cô nắm chặt tay, lòng bàn tay đã hoàn toàn mất cảm giác, chỉ có thể thấy vết chất lỏng vàng vàng dần lan ra dưới miếng băng gạc.

“Anh trở về đi! Em muốn gặp anh!”

Anh nhanh chóng nhấn lại: “Ý em là...?”

“Chúng ta quen nhau đi.” Cô nói: “Em muốn gặp anh...”

“Vì sao?”

Bởi vì túi LV thuộc về những cô gái nổi tiếng như thế, cho dù khi không từ trên trời rơi xuống đầu cô một cái, cô nhất định sẽ cẩn thận ôm trong tay, lúc nào cũng thấp tha thấp thỏm sợ mất, tội gì phải khổ như vậy?

Do đó, cái thích hợp với cô mới là tốt nhất!

“Em ở thành phố A, đại học T, số điện thoại của em là *****, khi nào anh về nước thì liên lạc với em.”

Điện thoại cô reo vang, cô vô cùng hồi hộp lấy ra, vừa nhìn qua, là Liên Liên, liền hơi thất vọng.

Liên Liên nói, trưởng phòng Trình của công ty điện đã quyết định tuyển người xong rồi, ngày mai sẽ ký hợp đồng, sau một hồi Liên Liên long trọng đề cử, trưởng phòng Trình muốn đích thân gặp Lăng Lăng, nhấn cô lập tức đi qua.

Lăng Lăng bảo cô chờ dưới lầu, cô thay quần áo, chỉnh trang một chút rồi đi xuống.

Cúp điện thoại, cô nói với anh: “Có một công ty điện mời em đi phỏng vấn, anh chờ em, em sẽ về nhanh thôi!”

“Phỏng vấn?!”

“Ừ, em định tìm việc làm!”

“Em không học tiến sĩ nữa!”

“Em đi về sẽ từ từ nói với anh sau, anh nhất định phải chờ em!”

...

Lúc xuống lầu, điện thoại của cô lại reo. Cô tưởng Liên Liên hỏi, lấy ra nhìn qua, là Dương Lam Hàng...

Dưới chân cô trượt một phát, mặc kệ tay bị thương, cô vẫn vươn tay chụp lấy thành cầu thang, ổn định thân người bị nghiêng...

Đứng trên hành lang, cô đau đến mức cắn chặt răng.

Trên màn hình màu xanh, tên anh nhấp nháy hết lần này đến lần khác, di động trong tay rung lên không ngừng.

Lặng Lặng ngắt điện thoại, tắt máy.

Đã quyết định rồi, cô không thể cho mình bất kỳ cơ hội đổi ý nào.

Dương Lam Hàng, ba chữ này sẽ ra khỏi cuộc sống của cô...

...

Nhà hàng nằm gần cổng phía Tây của trường, đến cửa Tây vừa khéo phải đi qua khoa Vật liệu.

Lặng Lặng ngẩng đầu nhìn liếc qua, văn phòng Dương Lam Hàng vẫn sáng đèn.

Đến khi nào sẽ có người con gái khuyển như anh, không cần vắt kiệt sức lực, phải biết quý trọng sức khỏe...

Đến khi nào sẽ có người con gái chăm sóc anh thật chu đáo, quan tâm anh, hết lòng hết sức bảo vệ tài nguyên của quốc gia...

Đến khi nào sẽ có người con gái làm bạn cùng anh trong đêm khuya...

“Đừng nhìn! Nhìn cũng vô ích!” Liên Liên kéo cánh tay cô, dắt cô đi về phía trước.

Lặng Lặng lại ngoái đầu liếc nhìn cửa sổ phòng anh.

Ánh đèn phòng anh soi sáng đêm đen, khiến ánh sao cũng trở nên mờ nhạt.

Đến nhà hàng, có người dẫn Lặng Lặng trực tiếp đi gặp trưởng phòng Trình phụ trách tuyển dụng.

Trong phòng chỉ có một người, rất trẻ, xấp xỉ ba mươi, thoạt nhìn thấy hơi quen quen.

Lặng Lặng nhìn kỹ, đúng là anh trẻ tuổi đẹp trai nhận sơ yếu lý lịch hôm đó. Mặt mũi ưa nhìn, mặc vest đi giày da, tác phong dứt khoát, ánh mắt sắc sảo, nhìn qua là biết nhân vật tinh anh trong giới trí thức.

“Mời em ngồi.” Giọng điệu của anh rất lịch sự, không có kiêu uy nghiêm từ trên nhìn xuống của người phỏng vấn.

Lặng Lặng hai tay cầm sơ yếu lý lịch dâng lên, không đợi người ta nói chuyện, đã tự nhận lỗi trước: “Trưởng phòng Trình, rất xin lỗi! Em vẫn làm mất thời gian quý báu của anh...”

“Không sao, tôi có rất nhiều thời gian! Em ngồi đi!”

Người thực hòa nhã dễ gần, giống y thầy Dương nhà cô!

Ai da! Tại sao lại nhớ tới anh chứ!

Trưởng phòng Trình đưa hai tay nhận lấy hồ sơ, tỉ mỉ xem một lượt từ đầu đến cuối.

Có lẽ vì tiết kiệm thời gian, anh đặt câu hỏi vào thẳng vấn đề. “Tại sao em lại học bằng đôi về Tin học?”

“Em thích lập trình máy tính ạ.”

“Vậy tại sao lên thạc sĩ em lại chọn chuyên ngành Vật liệu?”

“Bởi vì...” Cô rút cuộc không thể thú thật mấy chuyên ngành khác thì không được.

Chi bằng... nói bừa đi.

“Bởi vì, cho đến bây giờ, kỹ thuật công nghệ gần như đã phát triển đến đỉnh cao, ví dụ như, máy công cụ CNC(**), kỹ thuật hàn bằng robot, thiết kế hỗ trợ vi tính, độ tinh vi của các phương pháp gia công này gần như rất khó vượt qua. Nhưng theo đuổi trong kỹ thuật không chỉ có nhiều đó, rất nhiều công ty càng mong muốn hạ thấp chi phí, đơn giản hóa công nghệ. Vì thế, những quốc gia giàu có trên thế giới đều đang tập trung nhân lực và vật lực phát triển các loại vật liệu mới, Trung Quốc vài năm nay cũng rất coi trọng ngành sản xuất vật liệu, em tin rằng trong vòng hai chục năm nữa, ngành vật liệu sẽ trở thành ngành trọng yếu nhất trong phát triển kỹ thuật mới của Trung Quốc...”

Anh ta không phát biểu ý kiến gì, tiếp tục xem bảng điểm của cô. Xem xong bảng điểm, anh ta hỏi một vài câu về thiết kế quy trình tự động hóa và thiết bị CNC, cũng hỏi cô biết những phần mềm lập trình nào, và một vài vấn đề về vật liệu kỹ thuật.

So với mấy câu hỏi biến thái của Dương Lam Hàng, câu hỏi của trưởng phòng Trình vô cùng “có tính người”, cô hoàn toàn có thể đối đáp trôi chảy.

“Tại sao trong giấy giới thiệu xin việc của em không có nhận xét đề cử của giáo viên hướng dẫn?” Đây là vấn đề Lãng Lãng lo lắng nhất.

Một người không có kinh nghiệm xin việc như cô không biết phải luồn lách trả lời như thế nào, lại tìm không ra một lời giải thích hợp lý.

Cô do dự chốc lát, chân thành nhìn trưởng phòng Trình đáp: “Giáo viên hướng dẫn của em không hy vọng em tìm việc làm, muốn em học tiến sĩ với thầy ấy.”

“Hả? Nói vậy thầy không đồng ý cho em đi làm, cho nên từ chối ký tên vào giấy giới thiệu xin việc?”

“Không phải! Thầy ấy không phải người như thế.” Lãng Lãng nói xong lập tức hối hận. Lúc này còn bên vực Dương Lam Hàng làm chi. Cứ đem trách nhiệm đổ thẳng lên đầu anh, đơn giản biết bao nhiêu.

Nhưng bản năng cô muốn bên vực anh.

“Thông thường, giáo viên hướng dẫn sẽ không làm khó sinh viên.” Trưởng phòng Trình nói ngay sau đó: “Giáo viên hướng dẫn của em là ai?”

“Thầy ấy tên Dương Lam Hàng, có thể anh chưa từng nghe qua... Thầy không muốn làm khó em, chỉ là em không biết nói với thầy ra sao.”

Trưởng phòng Trình bỗng nhiên nở nụ cười. “Dương Lam Hàng hả? Anh thường xuyên thấy mấy topic về anh ta trên diễn đàn BBS.”

“Anh cũng vào diễn đàn của đại học T à?”

“Đúng vậy! Anh là sinh viên khóa 96 của đại học T, buổi tối rảnh rỗi anh hay lên diễn đàn xem chuyện đồng chuyện tây của trường mình.”

Hóa ra là đàn anh, Lãng Lãng nhất thời nảy sinh ít nhiều cảm giác thân thiết đối với anh ta. “Anh học ngành gì ạ?”

“Khoa Điện, cùng ngành với em. Xem như là đàn anh của em!”

“Chào anh, sư huynh!” Đây chính là quen với đàn anh nha, không tranh thủ kết thân thì quá lãng phí tài nguyên. “Em khóa 99, lúc em nhập học chắc anh đã năm tư đúng không?”

“Ừ, anh có ấn tượng rất sâu về em. Hồi đó em còn tết tóc, mặc đồ jeans...”

“Anh biết em sao?” Chuyện này quả thực khiến cô có chút vừa mừng vừa lo.

“Ngành chúng ta ít sinh viên nữ, vào vào ra ra có mấy người, không muốn nhớ cũng khó!”

Kể ra cũng đúng. Ngành của cô có bốn lớp, trung bình mỗi lớp hai nữ sinh. Sinh viên nữ từ năm nhất đến năm tư gom lại không quá ba chục người, muốn không nhớ rõ cũng khó thật.

Trưởng phòng Trình bỏ sơ yếu lý lịch xuống, đột ngột cảm khái. “Sáu năm rồi anh không quay về đại học T, có hai bạn học ở lại trường làm tiến sĩ, năm ngoái cũng đi rồi... Hôm đó trong buổi tuyển dụng thấy em và Trần Liên Liên, vẫn rất thân thiết.”

“Có phải anh có cảm giác cảnh còn người mất không?”

“Người khác, vật cũng khác! Lần này trở về, anh rất muốn ăn món bánh rán nôi đất ở góc đường chỗ cửa hông, không ngờ nó đã thành nhà trọ cho sinh viên.”

“Ý anh là bánh rán nhà họ Lý hả?”

“Đúng thế!”

“Hai năm trước đã chuyển nhà, từ cửa hông đi thẳng qua hai ngã tư sẽ thấy, vẫn còn để bảng hiệu như trước.”

“Vẫn là cái thanh gỗ, trên có vẽ hình mũi tên đúng không?” Anh ngồi thẳng, hơi kích động.

“Chính nó!”

Kỷ niệm thuở thiếu thời thực sự rất khó quên. Lãng Lãng còn nhớ rõ lần đầu tiên đến cửa tiệm nổi tiếng vang dội kia ăn bánh, tìm vài vòng không thấy cửa, sau mới phát hiện trên mặt đất có một thanh gỗ hẹp, viết mấy chữ “bánh rán nôi đất” kèm một cái mũi tên, hình dáng hoàn toàn y đúc tấm biển “Thiên Địa Hội Phân Đà” trong phiên bản “Lộc Đỉnh Ký” của Châu Tinh Trì.

Làm choáng váng không ít người!

Tuy nhiên, ăn chơi không sợ mưa rơi!

Mặt tiền cửa hàng tuy nhỏ, nhưng hương vị bánh hạng nhất, hơn nữa quán gọn gàng sạch sẽ, phục vụ nhiệt tình, giá cả phải chăng.

Cửa tiệm ngày nào cũng chật ních khách!

Rất nhiều sinh viên thích ghép bàn lại cùng nhau ngồi ăn, người xa lạ cũng có thể tám với nhau quên trời quên đất.

Nghe nói, chỗ đó còn cống hiến không nhỏ cho sự nghiệp tình yêu của đại học T.

Bởi vì, có rất nhiều nam sinh hễ đến giờ cơm liền đóng đô tại đó chờ làm quen các bạn nữ (có xinh hay không cũng chả sao, thuận mắt mới là tiêu chuẩn số một!), xác suất thành công cũng khá cao!

“Sư huynh, nếu anh muốn, ngày mai em có thể dẫn anh đi.”

“Anh chiều mai lên máy bay, buổi sáng còn có công chuyện... Không biết tối nay em có thể đi không?”

“Tối nay à?” Lãng Lãng nhìn đồng hồ. “Chín giờ, cửa hàng chắc sắp đóng cửa rồi.”

“Vậy để dịp khác đi.”

...

Đề tài đã đi lạc, rất khó để tìm về. Bọn họ càng nói càng xa, hoàn toàn ra ngoài phạm vi phỏng vấn xin việc.

Một tiếng sau, Lãng Lãng phát hiện đối phương gần như quên bẵng mục đích đến đây của cô, có nói tiếp cũng vô nghĩa. Cô không muốn Liên Liên ở bên ngoài phải đợi lâu, bèn nói: “Sư huynh, đã không còn sớm, anh cũng mệt rồi, em xin phép về trước nhé.”

Anh ta nhìn đồng hồ, đã gần mười giờ. “Thật ngại quá, tán gẫu với em rất vui nên nhất thời quên mất giờ giấc...”

Một buổi phỏng vấn thất bại thảm hại!

Xem ra cô phải về bổ sung thêm ít kỹ năng phỏng vấn, làm phong phú một chút kinh nghiệm xin việc. Lần sau tuyệt đối sẽ không cùng người phỏng vấn tám tới hôn mê.

Không ngờ khi cô vừa đứng lên, trưởng phòng Trình quay lại đề tài cũ. “Thực ra với ngoại hình sáng sủa, tính cách cởi mở, kiến thức cũng rất rộng của em, anh cho rằng em rất thích hợp làm công tác hỗ trợ kỹ thuật pre-sales(***), không biết em có hứng thú hay không.”

Hỗ trợ kỹ thuật phải thường xuyên giao tiếp với khách hàng, tất tả ngược xuôi, lao tâm lao lực.

Thấy Lãng Lãng do dự, anh ta nói: “Làm pre-sales tuy vất vả, nhưng đãi ngộ xứng đáng, lương cơ bản cộng thêm phần trăm hoa hồng, thu nhập mỗi năm có thể đạt tới một trăm nghìn.”

Lương một trăm nghìn một năm, vất vả chút cũng đáng.

Lãng Lãng thầm tính qua một chút, một tháng đại khái hơn tám ngàn. Đối với người vừa tốt nghiệp thạc sĩ mà nói, mức lương này không phải thấp.

Cô gật gật đầu. “Sư huynh, em muốn trở về nói chuyện với thầy hướng dẫn trước đã ạ.”

“Không thành vấn đề. Đây là danh thiếp của anh...” Anh ta dùng hai tay đưa danh thiếp cho cô. “Sau khi quyết định, nhớ gọi điện cho anh.”

“Vâng.”

“Chiều mai anh bay, tốt hơn hết em cho anh câu trả lời trước khi anh đi.”

“Em sẽ làm vậy.”

Trên đường về, Lãng Lãng lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua văn phòng Dương Lam Hàng, đèn vẫn còn sáng.

Trở về phòng ngủ, ava của “Vĩnh viễn có xa không” vẫn sáng.

“Em về rồi.” Cô chào, anh không trả lời, có lẽ đã đi ra ngoài.

Cô chậm chạp gõ chữ: “Anh biết không? Trưởng phòng kỹ thuật phụ trách tuyển dụng vừa hay là đàn anh của em, anh ấy còn biết em nữa. Anh ấy nói em hình thức cũng được, tính cách tốt, kiến thức rộng, muốn tuyển em làm hỗ trợ kỹ thuật, tiền lương có thể lên tới tám ngàn. P&G và Baosteel căn bản cũng ở mức này thôi.”

Trên màn hình hiện lên trả lời của anh: “Em ký hợp đồng rồi sao?”

“Vẫn chưa, ngày mai em định nói chuyện với thầy Dương, không biết anh ta có đồng ý không.”

“Nếu anh ta không đồng ý thì sao?”

“Mặc kệ anh ta có đồng ý hay không, em nhất quyết phải đi làm.”

“Tại sao?”

Tại vì em thực sự đã suy nghĩ kỹ, chúng ta có năm năm tình cảm, anh là người hiểu em nhất, biết em nhất, quan tâm em nhất.

Anh cũng là người em yêu nhất!

Nếu em đã quyết định chọn anh, em không thể làm chuyện có lỗi với anh.

Thế nên, em quyết định rời xa anh ấy, từ nay về sau sẽ không gặp anh ấy, không nhớ tới anh ấy nữa...

Em muốn toàn tâm toàn ý ở bên anh, hết lòng hết dạ yêu anh!

- đây là lý do cô không thể nói ra.

“Em không muốn học tiến sĩ.” Cô đáp cho có lệ.

Anh không trả lời, ava của anh cũng tắt ngúm.

Lặng Lặng nghĩ chắc anh tạm thời có việc bận, nên cũng log-out, tắt máy tính, ôm gối nằm ngẩn người trên giường.

Ngày mai, cô nên nói với Dương Lam Hàng sao đây, tìm lý do thích đáng nào để anh có thể thông cảm cho sự khó xử của cô?

Chi bằng, ăn ngay nói thật đi!

Đây là sự tôn trọng cuối cùng dành cho anh!

Lặng Lặng không biết, lần này cô đã khiến một Dương Lam Hàng tính tình siêu tốt tức giận đến nghẹn lời.

...

Cô nói đi là đi, hoàn toàn không để ý cảm nhận của anh. Hơn nữa, chỉ một câu “Em không muốn học tiến sĩ”, cũng tính là lý do.

Anh làm sao có thể chấp nhận?!

Anh càng nghĩ càng tức mình, quả thực muốn đem cô lôi thẳng từ trong máy tính ra, mặt đối mặt hỏi cho rõ ràng: Rốt cuộc em muốn cái gì?!

Anh tắt QQ, trấn tĩnh mất một lúc, cảm xúc mới dần dần ổn định.

Khi anh mở lại QQ, ava của cô đã tắt.

“Lặng Lặng, em còn đó không?”

Cô không trả lời, gọi di động, cô tắt máy.

Cô gái này... Dương Lam Hàng chỉ biết thở dài sườn sượt.

Biết sao được, ai bảo anh yêu cô chứ!

“Lặng Lặng, hoặc bắt đầu, hoặc kết thúc, chúng ta gặp nhau đi. Tối mai sáu giờ, anh ở nhà hàng cơm Tây XX chờ em.”

...

Tiếc là Lặng Lặng không đọc được.

Cô nằm trên giường không biết trần trọc tới mấy giờ mới đi vào giấc ngủ.

Cô mơ thấy mình đứng dưới lầu khoa tài liệu, nhìn Dương Lam Hàng từ xa.

Cô muốn đi lên nói với anh: Cô phải đi.

Nhưng lại chần chừ không tìm ra dũng khí.

Trong lúc đang lưỡng lự, giọng nói của Dương Lam Hàng vang lên sau lưng cô: “Em thích tôi, đúng không?”

Cô sợ tới mức quay đầu bỏ trốn. Nhưng trong mơ tay chân không thể cử động, cố đến mấy cũng không nhấc nổi chân.

“Em hẳn là nhìn ra được, tôi cũng thích em!”

Giọng nói anh như tia sét, chớp lên trong đêm tối.

Thời gian gần đây, lúc anh nói chuyện hay thích kể sất cô, lúc anh cười luôn nhìn vào mắt cô...

Cô biết tình cảm trong mắt anh không phải ảo giác, nhưng cô không thể tin được chuyện này là thật.

“Tại sao em muốn chạy trốn tôi?” Anh hỏi.

“Em...” Cô cúi thấp mặt, lảng tránh cái nhìn bức bách của anh. “Em đã có người mình thích... Em thực sự yêu anh ấy!”

Anh đi tới, ôm lấy cô, mạnh mẽ hôn lên môi cô. Cô muốn lẩn trốn, nhưng anh kéo gáy cô, khiến cô muốn tránh cũng không được, để mặc anh tìm kiếm, chiếm hữu.

Đêm tối, khuôn mặt anh mơ hồ, mùi hương cũng mơ hồ, nụ hôn cũng mơ hồ...

Thứ duy nhất rõ ràng chỉ là sự thống khổ, cô liều mạng giãy dụa, chống cự, cô cắn anh, đánh anh...

Trong lòng cô nhớ đến một người đàn ông khác!

(*) Lập trình NC: lập trình điều khiển số (numeral control).

(**) Máy công cụ CNC: máy công cụ điều khiển số bằng máy tính.

(***) Pre-sales (engineer): là chức vụ kết hợp giữa kỹ sư và bán hàng, thường có nhiệm vụ hỗ trợ kỹ thuật cho khách hàng hay nhà phân phối. Xem thêm tại đây.

“Không... phải!” Lặng Lặng cố gắng phát ra âm thanh từ miệng lưỡi cứng ngắt.

“Người em yêu là tôi!” Anh buông cô ra, lớn tiếng nói với cô. “Tôi không phải một dây số hư ảo, tôi tồn tại chân thực... Tôi mới là người em yêu nhất!”

“Không phải, không phải!” Cô khóc ngời bật dậy, bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Giấc mơ thật đến đáng sợ!

Lặng Lặng vùi đầu vào giữa hai đầu gối, hai tay luồn trong mái tóc dài rối tung...

Trong phòng chỉ còn chiếc chuông gió san hô đang khẽ ngân lên những tiếng cô đơn...

“Lặng Lặng, cậu lại gặp ác mộng hả?” Tiểu Úc mờ mờ mịt mịt hỏi.

“Không có gì đâu! Tở đến phòng tự học đọc sách một lát đây.”

Ôm sách đi trên hành lang yên tĩnh, nước mắt cô tí tách rơi trên mặt đá cẩm thạch.

Cái gì là khát vọng chân thật nhất của cô, cái gì là sự bắt buộc của lý trí.

Cảnh trong mơ đã cho cô đáp án – bất luận bạn có thừa nhận hay không, chuyện xảy ra khách quan trong mơ thường chính là khát vọng bị đè nén lâu ngày tại nơi sâu thẳm trong lòng người.

Mà điều cô có thể làm, vẫn là tiếp tục đè nén phần khát vọng ấy!

Do rạng sáng mới ngủ nên khi Lặng Lặng tỉnh dậy thì trời đã tối.

Sau khi thức giấc, cô không mở máy tính, ôm điện thoại đã tắt máy ngời trên giường hết nửa tiếng.

Cần đổi mặt thì phải đi đổi mặt thôi.

Cô cố lấy dũng khí khởi động máy, gọi điện cho Dương Lam Hàng.

Giọng anh nhỏ hết mức, giống như đang bận họp. Lặng Lặng sợ rằng nếu đợi thêm lát nữa thì dũng khí của mình sẽ bay biến gần hết, bèn cố gắng tới cùng dứt khoát nói với anh, cô muốn mời anh ăn cơm, có chuyện quan trọng cần nói, rồi báo thời gian và địa điểm.

Anh “Ừ!” một tiếng.

“Vậy em không làm phiền thầy nữa! Chào thầy ạ!”

Ngắt điện thoại, cảm giác siết nhẹ từng chút từng chút trong tim không hiểu sao cứ vương vấn không nguôi.

Nhào người nhìn ra cửa sổ, mỗi một góc sân trường đều lưu dấu kỷ niệm.

Cô phải rời khỏi đây, đem tuổi thanh xuân để lại, đem tình cảm để lại nốt, giữ cho mình có lẽ chỉ còn nỗi khát vọng cô không dám đối mặt trong những giấc mơ giữa đêm khuya.

Cô ngẩng đầu lên, mỉm cười với bầu trời.

Ông nội nói: Thế giới này rất công bằng, hiện tại chịu khổ càng nhiều, tương lai sẽ càng hạnh phúc!

Tương lai, cô vẫn luôn phó thác kỳ vọng vào tương lai.

Ngồi trước máy tính khởi động máy, sau khi QQ tự động đăng nhập, avatar “đầu hói nhỏ” phía dưới màn hình đang vui vẻ lắc lắc cái đầu to đáng yêu của mình.

Tay cô tạm dừng giây lát, mở ra tin nhắn.

“Lăng Lăng, hoặc bắt đầu, hoặc kết thúc, chúng ta gặp nhau đi. Tối mai sáu giờ, anh ở nhà hàng cơm Tây XX chờ em.”

Cô cứng người trước máy tính, muốn cười, nhưng mắt lại ngập nước.

Anh đã trở về, lúc anh nên về nhất, cũng là lúc anh không về nhất.

Mười hai giờ trưa, mặt trời chói chang lên cao, nhưng trong nhà hàng vẫn lạnh lẽo u ám.

Dương Lam Hàng ngồi ngay ngắn đối diện Lăng Lăng, vẻ mặt xám xịt.

Lăng Lăng không dám nhìn thẳng vào anh, liếc mắt cũng không dám, tầm mắt khiếp sợ chuyển qua chiếc cà-vạt trước ngực anh. Đây là cà-vạt cô tặng, kiểu dáng thực ra không quá xấu, nhưng màu hồng phấn kia mang trên người anh, rõ ràng không hợp tí nào. Hơn nữa đường vân thô kệch trên cà-vạt, hoa văn chẳng theo trật tự nào, càng nhìn càng thấy dung tục.

Tuy rằng Dương Lam Hàng đã cố ý chọn một chiếc áo sơ-mi cùng tông màu để mặc với nó, nhưng vẫn vô vọng mà làm hỏng cả cái áo may thủ công tinh xảo.

Cô cười chua xót, thật không xứng. Cà-vạt đã không xứng, cô lại càng không xứng!!!

“Thầy Dương.” Lăng Lăng cuối cùng cũng mở lời. “Thầy Dương, em không muốn học tiến sĩ với thầy, em xin lỗi. Thật sự rất xin lỗi, em đã phụ sự kỳ vọng của thầy!”

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Cô cầm ly rượu trước mặt, uống một hơi cạn sạch cả ly “Ngũ Lương Dịch”. Vị cay xè làm tê liệt nỗi thống khổ trong cô, cũng mang đến cho cô dũng khí.

“Em thích thầy. Mỗi ngày em đều muốn nhìn thấy thầy, từng phút từng giây đều muốn, em... sợ càng lún càng sâu, sẽ không tự khống chế được bản thân... Vì vậy, em xin thầy, hãy cho em tốt nghiệp đi.”

Dương Lam Hàng nhìn cô, giọng nói cứng rắn lạnh lẽo. “Nếu em thực sự muốn tốt nghiệp, tôi có thể tôn trọng lựa chọn của em. Em không cần dùng đến cách này.”

“Em...”

Lăng Lăng không dám nhìn anh, giọng nói của anh sắc bén như lưỡi dao, rạch một nhát thật sâu lên lồng ngực rỉ máu của cô. Phải chăng tổ tình cũng giống như “đùa với lửa”, tự làm tự chịu.

“Em muốn tốt nghiệp, có thể! Hãy cho tôi biết lý do thực sự.”

Lý do thực sự? Anh còn muốn lý do thực sự nào nữa đây?

Yêu phải thầy giáo của mình, lời nói vô liêm sỉ như vậy cô cũng đã nói ra rồi, chính là không muốn lừa gạt anh.

Thế nhưng, anh lại không tin.

“Em không lừa thầy, em nói thật lòng. Em sợ nhìn thấy thầy, thậm chí nghe thấy tên của thầy cũng sợ...”

Giọng nói Dương Lam Hàng âm trầm đáng sợ. “Em ngẩng đầu lên, nhìn tôi!”

Lặng Lặng ngẩng đầu, khuôn mặt tuần tú của anh gằn trong gang tấc, nghĩ đến sắp tới sẽ không còn được nhìn thấy khuôn mặt này nữa, cô hoàn toàn có thể lường trước những tháng ngày về sau sẽ gian nan khổ sở biết bao nhiêu.

Nhưng mà cô phải vượt qua, nhất định phải vượt qua...

“Sợ tôi? Bởi vì em không thể chịu nổi sự nghiêm khắc và trách mắng nặng nề của tôi? Hay là do vị trưởng phòng công ty điện trẻ tuổi đầy hứa hẹn kia coi trọng em, dùng mức lương cao tám ngàn tệ muốn em tới làm trong bộ phận của anh ta?”

Lặng Lặng hoảng sợ nhìn Dương Lam Hàng, lẽ ra cô sớm nên biết việc này không thể gạt anh, dù sao, anh cũng là thầy của cô, thông báo tuyển dụng nhân viên dĩ nhiên anh phải nắm rõ.

Cô thật khờ! Cô lại làm việc ngu ngốc rồi!

“Em xin lỗi!”

Cô nhìn thấy trong ánh mắt của Dương Lam Hàng nỗi đau đớn cùng thất vọng sâu sắc, cô biết... Anh bồi dưỡng cô, dùng cả tâm huyết, cả sự chân thành. Vậy mà thứ cô báo đáp lại là sự phản bội thế này đây.

Nhưng cô còn có thể làm gì? Không có cô, Dương Lam Hàng vẫn có thể dạy dỗ vô số sinh viên còn xuất sắc hơn cô. Cô không thể, ở cùng anh, cô không làm được gì cả!

Cô cúi đầu nhìn vết phồng lớn trong hai lòng bàn tay, giờ phút này, không hề đau một chút nào...

“Tôi không muốn nghe xin lỗi! Tôi muốn biết lý do, nếu là vì tiền lương, tôi có thể cấp nhiều hơn, nếu vì phát triển sau này, tôi có thể cho em nhiều cơ hội hơn, rốt cuộc em muốn cái gì?”

Em muốn anh!!! Cô mỗi đêm nằm mơ, đều mơ thấy họ yêu nhau, yêu đến mâu thuẫn, yêu đến rồi bời.

Lặng Lặng nhìn anh, cô có thể nói ra sao?

Cô nhìn anh, nở nụ cười: “Thầy Dương, phải làm sao thì thầy mới tin lời em? Nếu không, đêm nay em đến nhà thầy qua đêm nhé.”

Anh tức giận đến mức khuôn mặt tuần tú đỏ lên, khóe môi co rúm, tay anh run run.

Nhìn thấy Dương Lam Hàng vốn bình tĩnh lại bị cô chọc tức đến mức này, Lặng Lặng bỗng cảm thấy thật buồn cười, thật sự rất buồn cười.

Cô cười, cười mãi, dốc hết chút sức lực cuối cùng trong người mà cười.

...

“Được!” Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, cô hoàn toàn không tin nổi một chữ này lại có thể thốt ra từ miệng Dương Lam Hàng!

Sau khi kinh ngạc trong thoáng chốc, Lặng Lặng bình tĩnh ngộ.

Dương Lam Hàng thông minh đến mức nào, chút tiểu xảo của cô làm sao che được hỏa nhãn kim tinh của anh chứ.

Anh muốn cô lấy gậy ông đập lưng ông, mà cô chỉ biết ngốc nghếch lần nào cũng cầm gậy lên...

“Em...”

“Không dám đúng không?” Anh mỉm cười nhíu mày, cười đến vô cùng mờ ám.

Có cái gì không dám chứ?! Cô cũng không tin Dương Lam Hàng có thể ăn mình.

“Tại sao lại không dám ạ?” Cô cố ý cười còn mờ ám hơn. “Thầy không sợ, em sợ gì chứ?”

Cô chờ biểu hiện kinh ngạc của anh, chờ thấy anh khôi phục phong thái chính nhân quân tử.

“Bồi bàn.” Dương Lam Hàng ngoắc ngoắc ngón tay, nói với người phục vụ đang đi về phía mình: “Tính tiền.”

Sau đó, quay mặt lại nhìn cô: “Vậy giờ ta đi thôi.”

Hả!?

Lăng Lăng quyết tâm, đi thì đi, ai sợ ai nào!

Coi ai cầm cự được đến phút chót!

Trên thực tế, việc gì khó cũng đều có thể cắn răng vượt qua, nhưng Dương Lam Hàng này không phải cứ cắn răng là có thể vượt qua đơn giản như vậy.

Đầu tiên, anh đến đứng trước mặt cô, từ đầu đến chân không chỗ nào không tao nhã. Nguyên một bộ lông không chút tì vết, khiến cho con ruồi đầu óc mù mịt là cô thực sự không biết bói làm sao!

Tiếp theo, anh ga-lăng mở cửa xe cho cô, thản nhiên mở miệng. “Em muốn đến nhà trọ của tôi, hay là khách sạn?”

Giọng điệu kia nghe giống như muốn tìm chỗ cùng cô thảo luận báo cáo.

Cô đặc biệt muốn nói: Em nghĩ thảo luận đề tài, văn phòng thầy là thích hợp nhất.

Nhưng vì giữ gìn không khí, cô nhin!

“Thầy...” Lúc này đúng kính ngữ rất không tự nhiên, cô sửa miệng nói: “Đến nhà của anh đi.”

Nói xong, toàn thân cô đều nóng bừng, nhìn xéo qua gương chiếu hậu, mặt cô còn đỏ hơn con cua luộc.

Anh ngồi trên xe, mặt mày tươi rói nhìn cô: “Nhà tôi... chỉ có một giường đơn.”

Toát mồ hôi!

Cô điên cuồng lau lau!

Giường kiểu gì cũng không sao, họ căn bản không cần xài nha!

Lần này Lăng Lăng quyết định liều chết chống cự đến cùng, cúi đầu nín nhịn cả buổi, rốt cuộc nhịn ra một câu làm chính mình cũng muốn ngất.

“Có, là tốt rồi...”

Lời vừa ra khỏi miệng, khỏi nói cũng biết Lăng Lăng hối hận biết bao nhiêu.

Nhờ đâu, phải dùng tới cái đạo cụ đó thì biết làm sao đây!

Nhờ đâu, anh vừa vào cửa, lạnh lùng nói một câu: Lên giường đi. Biết làm gì rồi chứ!

Nhờ đâu, tự chủ của Dương Lam Hàng không tốt như cô dự tính, cô lại nhất thời bị “sắc đẹp” mê hoặc, khó mà giữ mình, vậy chẳng phải là... phạm sai lầm lớn rồi ư!

Không việc gì, nhờ đâu thôi mà, chỉ là một khả năng nhỏ xíu trong hàng vạn khả năng mà thôi.

Cô không xui đến vậy đâu!

Ó? Không khí xung quanh sao lại biến hóa mãnh liệt thế này!

Lăng Lăng vừa hé mắt, phát hiện thân thể Dương Lam Hàng hướng về phía mình, tay trái cũng vươn đến bên mặt cô...

Trong nháy mắt máu huyết ngưng đọng, mọi giác quan của cô cũng đình chỉ hoạt động.

Thân thể anh càng nhích càng gần, sắp áp vào người cô...

Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được nhịp tim bất thường của anh.

Hiện giờ chắc sắp sửa vô khúc dạo đầu!

Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý nha, hơn nữa, ban ngày ban mặt thế này, người qua xe lại tấp nập...

Cô rất muốn cự tuyệt, tuy nhiên, rượu để năm mươi hai độ không phải đồ thường, cô không những toàn thân bủn rủn vô lực, đầu lưỡi cũng mất luôn kiểm soát.

“Thầy, thầy Dương...” Cô run như cây sậy gọi anh, thanh âm phát ra cũng mềm nhũn, vô cùng dụ dỗ người ta mơ mộng.

“Hử?”

Tay anh lướt qua, kéo dây an toàn phía bên phải cô, chồm người qua cô, khóa chặt lại. “Có chuyện gì?”

“Á, không có gì ạ!” Lặng Lặng sờ sờ khuôn mặt đỏ bừng của mình, nhịp tim hỗn loạn hồi lâu không chịu bình ổn.

Nhất định là nằm mơ nhiều quá! Người ta thắt dây an toàn cho mình, cô còn tưởng anh muốn hôn...

Thấy cô mang vẻ mặt xấu hổ đến phát hoảng như thiếu nữ, ánh mắt Dương Lam Hàng đột nhiên sáng rực, so với mặt trời còn chói mắt hơn. “Em nói thật đấy chứ?”

“...”

Một câu Dương Lam Hàng hỏi ra, đến mười thiên tài còn không trả lời được, huống chi một Bạch Lăng Lăng ngốc nghếch!

Lặng Lặng còn chưa nghĩ ra rốt cuộc mình có thật lòng hay không, hoặc có bao nhiêu thật bao nhiêu giả, anh đã khởi động xe, lái về phía trường học.

Lúc chờ đèn đỏ, anh nói lỏng cà-vạt, hỏi cô: “Em thật sự thích tôi sao?”

Cô gật đầu một cái. Để gia tăng độ đáng tin, lại gật gật mạnh hơn.

“Đã bao lâu rồi?” Giọng anh cất cao hơi bất thường.

“Lúc đi công tác thành phố B ạ.” Cô nhìn chằm chằm đèn đỏ phía trước, không may bỏ qua mất ánh mắt nóng bỏng như dung nham của Dương Lam Hàng.

“Cho nên em muốn chạy trốn, nhân lúc bản thân còn chưa chìm đắm quá sâu mà rời xa tôi.”

“Vâng!”

Cô chờ Dương Lam Hàng từ chối mình, chờ anh nói: Em là một cô gái tốt, nhưng tôi không thích em, vĩnh viễn sẽ không thích em.

Nhưng anh không nói tiếng nào, tiếp tục chuyên tâm lái xe.

...

Suốt đường đi, anh dường như đang nghĩ đến chuyện gì thú vị, cứ cười cười mãi, cười đến mức trong lòng cô phát nhộn.

Bởi vì có thể khiến một người có khả năng tự kiềm chế như Dương Lam Hàng không nhịn được cười, còn tùm ta tùm tím, chắc chắn sắp xảy ra một sự kiện chấn động lịch sử khiến người ta choáng váng.

Lặng Lặng không ngừng nhìn quanh quất bên ngoài, vài lần anh giảm tốc độ, cô đều có cảm giác muốn nhảy khỏi xe.

...

Xe anh tiến vào cổng trường, vòng vèo mấy lượt, đã đứng trước khu nhà trọ lỗi thời dành cho chuyên gia của trường.

Cô đang định mở cửa xe, anh đã nhanh chân bước qua, giúp cô mở cửa.

“Cảm ơn thầy!” Cô biết anh bận tâm đến bàn tay bị thương của mình, lòng ngực bỗng thấy ấm áp. Thầm nghĩ: Hay là cô đừng đi nữa, mỗi giờ mỗi phút đều có thể nhìn thấy anh, cho dù chỉ vụng trộm yêu anh, cũng là một loại hạnh phúc... Nhưng cô lập tức phủ định ý tưởng ích kỷ này, cô hạnh phúc, còn người khác thì sao?

“Em chờ tôi một chút, tôi đi đỗ xe.”

“Vâng!”

Anh đem xe đỗ tại chỗ đỗ dành xa rồi quay lại, rất tự nhiên cầm lấy cổ tay cô, dẫn cô đi vào hành lang cũ kỹ âm u.

Cô vừa định giẫy ra, liền nghe thấy anh nhỏ giọng nhắc nhở: “Bên trong tối, em cẩn thận một chút.”

“Dạ!” Nếu đã vậy, thôi cứ để anh dắt một lát đi. Cô thực sự sợ mình té bị thương trước cửa nhà anh!

Có một giọng nói từ chân trời vọng tới: Xi! Cầu thang di tích lịch sử của khu nhà trọ nữ còn tối hơn, cô còn không chạy hai bước một là gì.

Lăng Lăng vờ không nghe thấy!

Nhẹ nhàng lên tới lầu năm, cô nghe thấy anh nói: “Đến nơi rồi.” Hơi thất vọng trong giây lát, anh trợ cao hơn tí nữa thì tốt biết bao!

Tốt nhất anh cứ nắm lấy cô như vậy, đi đến cuối một đoạn đường đời...

A! Chỉ cần Dương Lam Hàng tỏ ra sẵn sóc mình một chút, cô lại phát bệnh tưởng tượng lung tung rồi!

Thật hết thuốc chữa!

...

“Mời vào.” Anh mở cửa, nghiêng người mời cô vào.

Cô bước vào trong, tò mò nhìn quanh phòng ở của anh, thứ đầu tiên đập vào mắt là sàn nhà bằng gỗ thật, những đường vân gỗ tự nhiên mà giản dị.

Đồ đạc trong phòng khách chỉ có một chiếc sô-pha bọc vải màu vàng nhạt cùng một chiếc bàn trà nhỏ bằng gỗ. Ngay cả ti-vi cũng không có.

Cô tìm thấy trên tầng dưới cùng của kệ để giày một đôi dép lê màu đỏ còn mới tinh, bèn thay giày, mang dép đi vào trong.

Nhà anh hoàn toàn không giống với hình dung của cô.

Bố trí hai phòng ngủ, một phòng khách theo kiểu cũ, diện tích không hề lớn, ánh sáng cũng không tốt, bày biện đơn điệu trong phòng trông hơi nghèo nàn.

Thông qua cửa phòng đang mở, cô thấy trong phòng ngủ anh thực sự chỉ có một chiếc giường đơn, đầu giường đặt một chiếc đèn bàn bằng sắt kiểu giả cổ. Một gian khác là phòng làm việc, có một chiếc bàn viết cùng một giá sách nhét đầy sách vở.

Đây là nhà anh, không có phòng rộng, không màu sắc rực rỡ, không trang trí xa hoa, nhưng khắp nơi tản mát ý vị độc đáo của riêng anh – giản dị, trầm tĩnh.

“Em cứ ngồi tự nhiên.” Anh chỉ vào sô-pha.

Cô vừa ngồi xuống, liền thấy anh mở từng nút áo vest, nới lỏng cà-vạt.

Cởi quần áo chi nhanh vậy! Nhịp tim lẫn ý thức của cô bắt đầu hỗn loạn, hoảng hốt đem túi trong tay ôm vào ngực, hoang mang không biết làm sao nhưng vẫn cố ra vẻ trấn tĩnh.

Mãi đến khi anh cởi đồ vest, tháo cà-vạt mắc lên giá áo, cầm ấm trà trên bàn nói: “Em cứ ngồi một lát, tôi đi pha trà.”

Lăng Lăng mới thả lỏng, thở phào nhẹ nhõm.

Dương Lam Hàng vào bếp, lúc ngậm trà khoe miệng cong lên, không giấu được ý cười, nước trà pha ra đều mang đậm hương thơm ngọt ngào.

Lăng Lăng ngồi trên sô-pha đánh giá cách bài trí trong nhà anh, mỗi món đồ đều đặt ở vị trí thích hợp, thể hiện rõ ràng tính coi trọng chi tiết của anh.

22. Chương 43-44

Trên bàn nước bày một bộ đồ uống trà tinh xảo bằng sứ Thanh Hoa(*), chữ trắng hoa văn xanh, nét vẽ thanh thoát. Màu men tuy trong suốt, nhưng miệng chén đã lên nước sáng bóng, có vẻ như bộ đồ trà này đã theo anh rất lâu.

Bên cạnh bộ đồ trà đặt một cuốn “Cổ đại”(**), cũng bị lật giở nhiều đến nhăn gập.

Hóa ra đây là cuộc sống của anh.

Ngôi nhà cô tịch, một quyển văn xuôi, một chén trà xanh, hưởng thụ cô độc, thưởng thức tịch mịch.

...

Đợi một lúc, không thấy Dương Lam Hàng từ phòng bếp đi ra, Lăng Lăng tiện tay cầm lên cuốn “Cổ đại” trên bàn trà, tùy ý lật một tờ, không ngờ trang cô vừa lật ra vô tình kẹp một tấm ảnh chụp một cô gái.

Kẹp trong sách mình thường đọc nhất, chắc chắn là người con gái anh thích. Lăng Lăng ý thức được cô gái này nhất định có ý nghĩa rất đặc biệt với Dương Lam Hàng, bèn chăm chú nhìn kỹ người trong ảnh...

Trong ảnh là một cô gái trẻ, bím tóc dài, trên người mặc áo sơ-mi denim màu xanh nhạt, trông chất phác đến nỗi hơi ngốc!

Khuôn mặt này, cô đã gặp qua vô số lần trong gương – Bạch Lăng Lăng!

Cô dùng sức nắm tay, một cơn đau nhức từ lòng bàn tay truyền đến mọi dây thần kinh toàn thân – lần này không phải mơ.

Anh thực sự thích cô! Đây không phải do cô bị rối loạn thần kinh mà nhìn nhầm, cũng không phải ảo tưởng hảo huyền của cô, lại càng không phải khát vọng thống thiết trong mơ.

Sự thật bày ra trước mắt, cô không thể lừa mình dối người mà trốn tránh thêm nữa!

Thế nhưng, anh rõ ràng đã có người trong lòng, anh chuyển đổi tượng từ khi nào vậy?

Lúc ở thành phố B, anh nhẹ nhàng ôm cô, ngồi trên xe anh chạm vào tay cô...

Trước đó, khi cô làm thí nghiệm nhiệt độ cao, cô vừa hét lên một tiếng anh liền vọt tới, liệu đó không phải là tình cờ chứ...

Anh muốn giữ cô lại học tiến sĩ, còn cả khi cô “tỏ tình”, anh cười nói: “Vừa hay thầy giáo không có bạn gái, nếu em yêu tôi đến không thể kiềm chế, từng giờ từng phút đều nhớ đến tôi, tôi có thể cho em một cơ hội... Để em làm bạn gái của tôi! Đương nhiên, lấy hôn nhân làm điều kiện tiên quyết...”

Không phải anh nói đùa với cô sao?

Trước khi cô nhập học, anh còn nói qua: “Tôi hy vọng cái em báo đáp không phải lễ tiết, mà là tình cảm.”

Nhớ lại trước đó nữa, lần đầu họ gặp nhau, nhìn nhau quá mười bảy giây, phải chăng khi ấy họ đã bị trúng tình yêu sét đánh!

Lăng Lăng lắc lắc đầu, “tình yêu sét đánh”? Với diện mạo này của cô, có đi phẫu thuật thẩm mỹ mười lần, cũng không có khả năng làm cho Dương Lam Hàng bị sét đánh!

Càng nhớ lại... suy nghĩ của cô càng hỗn loạn, căn bản cái gì cũng mù mờ!

...

Dương Lam Hàng ngồi bên cạnh, nhìn thoáng qua quyển sách trên tay cô, không nói một lời, rót hai tách trà, một tách đặt trước mặt cô.

Thôi chết rồi! Lãng Lãng đột nhiên sực nhớ ra, nửa giờ trước cô tỏ tình với Dương Lam Hàng, còn muốn cùng anh “qua đêm” để chứng minh tình cảm của mình, anh tin thật ư!!!

Cô vội vàng bỏ sách xuống. “Thầy Dương, thực xin lỗi, em có chút việc...”

Dương Lam Hàng nắm chặt cổ tay cô, giữ cô lại vị trí ban đầu. “Em còn muốn trốn tránh tới khi nào hả?”

“Em...” Cô không trốn tránh, nhưng cô không thể cho anh cái anh muốn.

“Chúng ta nói chuyện đi.”

Anh bình tĩnh nâng tách trà lên, uống một ngụm, nước trà hơi sóng sánh tiết lộ sự căng thẳng trong lòng anh.

Buông tách trà, anh chậm rãi mở miệng: “Em biết không? Lần đầu tiên nhìn qua ảnh chụp của em, thấy ánh mắt của em, tôi liền tin tưởng vững chắc – em chính là cô gái sẽ bầu bạn với tôi cả đời... Tôi cho rằng tình cảm có thể chậm rãi bồi đắp, chỉ cần tôi kiên nhẫn chờ đợi, em sớm muộn gì cũng sẽ thích tôi...”

Lời thổ lộ của anh, ngữ điệu hơi run run của anh, tất cả đều lộ ra bi thương, khiến cô không thể duy trì hô hấp.

Đối mặt với sự thẳng thắn của anh, Lãng Lãng không thể lảng tránh thêm nữa.

Cô nhìn anh, hốc mũi lẫn khóe mắt đều đau đớn.

Cô cắn răng nén nỗi đau: “Đúng vậy! Em thích anh, anh là người đàn ông hấp dẫn nhất em từng thấy... Nhưng em đã có bạn trai, anh ấy mới là người em yêu nhất!”

Anh nắm chặt cổ tay cô, lực anh dùng rất lớn, tựa như muốn bóp nát xương cốt của cô: “Là Trịnh Minh Hạo ư?”

Nước mắt làm nhòe đi mọi thứ trước mắt cô, lần này cô dung túng cho sự yếu đuối của bản thân, nhờ hai mắt nhắm lệ mơ hồ, cô mới có thể không cần nhìn rõ vẻ mặt tổn thương của Dương Lam Hàng.

Cô chỉ có thể nói tiếp: “Không phải! Anh ấy là bạn online của em, anh có thể không tin, nhưng em thậm chí chưa bao giờ gặp anh ấy...”

Cô điều chỉnh một chút giọng nói nghẹn ngào: “Nhưng em thực sự rất yêu anh ấy, mất đi anh ấy, em không biết phải làm sao, em mỗi ngày đều...”

Ngoài ý muốn...

Câu nói tiếp theo của cô bị đôi môi anh đột ngột áp lên chặn đứng, hết như tình huống xảy ra trong mơ -

Tay anh luồn vào mái tóc dài, kéo chiếc cổ mềm mại của cô, khiến môi cô không cách nào tránh đi nụ hôn mãnh liệt của anh...

Lãng Lãng tuyệt vọng nhắm mắt lại, nước mắt nóng hổi chảy qua gò má lạnh như băng.

Không phải cô không muốn phản kháng, mà cô ở hiện thực càng yếu ớt hơn rất nhiều so với trong mơ, ở trong lòng anh, thân thể cô xụi lơ, ngay cả chút xíu sức lực để giãy dụa cũng không có.

Nếu đã xảy ra, vậy cứ tiếp nhận đi.

Cho dù chỉ một lần, cho dù cô rất cuộc không thể tha thứ bản thân, cô vẫn muốn thử nghiệm một lần độ ấm cùng cảm giác trên đôi môi anh, sau đó, cô sẽ ghi nhớ thật kỹ, để sau này gặp lại trong mơ, cảm giác hôn môi sẽ không còn mơ hồ đến thế...

Cô nhớ rõ, môi anh mềm và ấm, còn vương độ ẩm và mùi thơm của trà, tản ra hương vị của riêng anh.

Mà mùi vị môi lưỡi dây dưa càng say lòng người hơn cả tưởng tượng...

Ai có thể hiểu được tình yêu vô vọng của cô đây!

Tình yêu bùng cháy như ngọn lửa dữ, không thể dập tắt, môi cùng môi va chạm ngày càng sâu, thân thể cùng thân thể cọ xát ngày càng gấp gáp, đầu lưỡi trơn nhẵn của anh vờn lấy đôi môi nóng bỏng của cô, trong lúc hút vào, dường như người đàn ông hoàn toàn bỏ qua những yêu cầu của lý trí...

Cô cũng hoàn toàn mất đi lý trí, cánh tay làm càn trườn lên cổ anh, dốc toàn lực ôm lấy anh, mở miệng ra, để mặc đầu lưỡi của anh thâm nhập...

Nụ hôn của họ, mặc cho trúc trắc, mặc cho thiếu kỹ xảo, nhưng liệu còn gì có thể so sánh với loại tim đập cùng sự nồng nàn nguyên thủy nhất càng khiến người ta muốn ngừng mà không được này?

Có tình yêu... không cần đến kỹ xảo dư thừa để khơi gợi nhiệt tình.

Ngọt và đắng, say và đau, chờ đợi và sở hữu, đã đủ để cho hai linh hồn trầm luân...

Dần dà, khao khát bỏng cháy đã muốn vượt qua mức nụ hôn có thể thỏa mãn.

Tay cô lần tới lưng anh, đầu ngón tay khe vuốt ve da thịt ấm áp mà mạnh mẽ của anh, đây là cảm giác chân thực mà bàn phím và con chuột cứng nhắc không thể nào mang lại.

Môi anh cũng dần trượt xuống, đặt dưới cằm cô, lưu lại trên cổ một chuỗi nụ hôn nồng nàn.

Cô ngẩng đầu lên, luồng nhiệt ấm áp lả lã lan ra toàn thân...

Sau đó, ngón tay thon dài của anh cũng chậm chạp lần đến lưng cô, một đường khe vuốt bên hông cô, lại di chuyển lên từng chút một...

“Lãng Lãng... anh yêu em!” Anh khàn giọng ngậm khe.

Một câu nói, bỗng triệu hồi lý trí thất lạc của cô.

Anh yêu cô, toàn tâm toàn ý.

Nhưng cô... chỉ muốn nhờ kỹ một nụ hôn mà thôi... Sau đó, cô còn muốn đi gặp một người đàn ông khác...

Tình yêu của cô sao có thể quá đáng như thế, ích kỷ như thế!

Cô đột ngột đẩy anh ra.

Giờ phút này, cô rất hy vọng đây chỉ là mơ, sau khi tỉnh dậy, tất cả đều kết thúc.

Đáng tiếc cô biết đây không phải!

Bởi trong mơ nụ hôn sẽ không mê đắm đến vậy, trong mơ trái tim sẽ không đau đớn đến vậy!

“Em xin lỗi!” Sự ấm áp của tình cảm mãnh liệt qua đi, đôi môi nóng rát khiến cô nếm trải mùi vị của hối hận.

Cô khóc ôm lấy Dương Lam Hàng, vùi mặt vào vai anh: “Tại sao lại như vậy? Em rốt cuộc đang làm cái gì?!”

“Em đừng khóc, em nghe anh giải thích đã...”

“Làm sao em có thể như vậy chứ!” Tiếng khóc của cô tràn ngập tự trách. “Em rất xin lỗi anh, cũng rất xin lỗi anh ấy...”

“Lãng Lãng...” Dương Lam Hàng dịu dàng vỗ lưng cô, khàn giọng nói: “Cuộc đời anh vốn một đường thẳng tắp, chỉ vì gặp gỡ em mà rẽ ngang...”

Cuộc đời anh vốn một đường thẳng tắp, chỉ vì gặp gỡ em mà rẽ ngang.

Vừa nghe thấy những lời này, Lãng Lãng sợ hãi ngồi thẳng dậy, hai tay lau nước mắt: “Anh nói gì cơ?”

“Lãng Lãng, anh... Anh chính là người bạn trai em chưa bao giờ gặp mặt kia!”

(*) Sứ Thanh Hoa: đồ sứ có hai màu trắng xanh.

(**) Cỏ dại: tên một tập thơ văn xuôi của Lỗ Tấn.

“Lăng Lăng, anh... anh chính là người bạn trai em chưa bao giờ gặp mặt kia!”

Lăng Lăng đã sớm đoán được sẽ có sự kiện chấn động xảy ra, nhưng thế này cũng quá sức nha...

Sấm sét rung chuyển ầm ầm trong đầu Lăng Lăng, đem mọi ký ức của cô nổ tan tành thành mảnh vụn, phân tán đi từng góc.

Cô ráng sức muốn tìm ra mối quan hệ logic nào đó từ trong đầu óc bị oanh tạc đến bấn loạn, nhưng lại phát hiện bản thân hoàn toàn không lý giải nổi cái gì cả...

Không thể nào!

Lăng Lăng kiên định lắc đầu: “Anh gạt em! Làm sao anh có thể là anh ấy được...”

Người kia ở bang Massachusetts của Mỹ, Dương Lam Hàng ở Trung Quốc, đương nhiên là trở về từ Massachusetts.

Người kia là một “nhà khoa học”, cả cuộc đời theo đuổi giải Nobel, Dương Lam Hàng, dĩ nhiên cũng coi như là một nửa rường cột quốc gia.

Người kia mặt mũi giống Albert Einstein...

Tất nhiên... Cô chưa từng tận mắt thấy qua...

Dương Lam Hàng cười khẽ, tay trái nghịch tóc của cô, cuốn vào giữa các ngón tay.

“Em biết không? Không phải anh nhớ nhầm, thiếu một ngày, không phải thời gian, mà là khoảng cách...”

Cô không quên:

Người kia từng nói: Ba trăm bốn mươi lăm ngày qua, anh không hề nhớ đến em.

Cô nói với anh: Anh nhớ sai rồi, là ba trăm bốn mươi sáu ngày!

“Với anh mà nói chúng ta xa nhau chính xác ba trăm bốn mươi lăm ngày, anh ít hơn em một ngày, bởi vì anh dùng ngày đó để vượt qua khoảng cách giữa anh và em. Ấn ý của anh, em không nghe ra...” Đầu ngón tay ấm áp chần chừ dừng trên mặt cô, muôn vàn quyến luyến...

Đây không phải thật, đây nhất định không phải thật.

Người đàn ông cô mong đợi nhiều năm như vậy, vẫn luôn ở cạnh cô, chú ý đến cô, chăm sóc cho cô...

Nhưng cô lại không biết gì cả, còn ngốc nghếch khao khát muốn nhìn xem dáng vẻ của anh, nghe giọng nói của anh, thầm nghĩ cho dù dung mạo anh có lùn có xấu, hói đầu hoặc đeo cặp kính to bụi dày cộp, cô đều có thể chấp nhận.

Chỉ cần có thể khiến cô nhớ thật kỹ dáng vẻ anh lúc nói chuyện...

Chứ không phải chỉ một đoạn chữ viết trong trí nhớ, như vậy là đủ rồi!

Giờ đây, chân tướng lộ rõ, cô làm sao có thể chấp nhận – người xa lạ quen thuộc nhất đang ở trước mắt này?!

Dương Lam Hàng vươn tay ôm Lăng Lăng đang ngẩn ngơ thành cục đá vào lòng, “Anh nói rồi, anh sẽ làm em sợ mà...”

Đúng vậy, anh có nói.

Cô cũng từng nói: Năng lực chịu đựng tâm lý của em rất mạnh.

Nhưng năng lực chịu đựng tâm lý mạnh cũng không thể chịu nổi kẻ bắt nạt người ta đến thế!

“Tại sao anh không nói sớm cho em biết? Nếu anh đã trở về, tại sao...” Cô tức giận đẩy anh ra, thiếu chút nữa đánh vào mặt anh. “Tại sao phải gạt em? Anh nghĩ em ngớ ngẩn, là đồ ngốc hả?! Em...”

“Anh kể chuyện cười cho em nhé.” Anh thản nhiên cắt ngang lời trách mắng lộn xộn của cô: “Lần đầu tiên anh thấy chuyện này, đã cười rất lâu...”

“...” Cô suýt quên mất, người đó thích nhất kể chuyện cười!

“Rất lâu rất lâu trước kia, có một người đàn ông cố lấy dũng khí theo đuổi người con gái mình thương, anh ta bôn ba muôn trùng vạn dặm đi đến trước mặt cô ấy, cô gái rất thâm tình mà... ôm một người đàn ông khác đi lướt qua anh ta...” Anh cười cười, tiếp tục kể: “Về sau, anh ta vẫn không cam tâm cứ như vậy mà từ bỏ, anh ta hỏi cô gái: Anh là gì đối với em? Cô gái trả lời anh ta: Tránh xa một chút! Cô nương đây rất bận! Bận báo thù một “thằng cha biến thái” chỉ cần nhìn một phát đã muốn ói, cả tháng ăn không vô!”

Chuyện cười anh kể từng câu đều lạnh lẽo, mà cái lạnh này đã muốn phá kỷ lục trước nay trong lịch sử!

Lăng Lăng vài lần thử mỉm cười cổ vũ anh, nhưng nước mắt cứ tí tách rơi...

Cô không thể tưởng tượng nổi, lúc đó, anh ngồi trước máy tính chat với cô, vẻ mặt anh ra sao.

Khi thấy cô cứ mở miệng ra là dùng hai chữ “biến thái” chửi mắng anh, liệu anh có như thế này, đem mọi nỗi buồn cất giấu bên dưới nụ cười thản nhiên...

Cô yếu ớt nói: “Thực ra, anh cũng không phải đặc biệt biến thái.”

“Ừ!” Dương Lam Hàng gật đầu. “Gần đây là: Rất độc ác! Rất mất nhân tính! Rất không công bằng! Liếc nhìn anh ta một cái cũng cảm thấy có lỗi với chính mình!”

Ngay lập tức, cơn tức giận muốn sôi trào của cô bị nỗi áy náy ngập tràn khóa lấp!

Báo ứng nha!

Lăng Lăng rốt cuộc đã nhận được giáo huấn tơi tả. Cô thề, từ nay về sau có đánh chết cũng không đi nói xấu người khác, trước mặt bạn bè tri âm dốc hết ruột gan cũng không thể nói!

Bởi vì... bạn vĩnh viễn không bao giờ đoán trước được “bạn tri âm tri kỷ” cùng “kẻ thù không đội trời chung” của bạn có quan hệ gì với nhau...

“Anh không gạt em, cho đến giờ ở trước mặt em anh đều không cố tình giấu diếm điều gì!” Anh nói.

Cô lại nhớ tới rất nhiều điều anh đã nói.

Đặc biệt trong đó có hai câu:

“Khuyết điểm lớn nhất của tôi chính là làm việc quá cố chấp, một khi tôi đã muốn làm chuyện gì, tôi không có cách nào thuyết phục bản thân từ bỏ...”

“Tôi sẽ không đổi, bất kể cô ấy có thích tôi hay không, tôi chỉ thích một mình cô ấy.”

Những lời này của anh căn bản không phải ám chỉ, mà là thổ lộ rõ ràng! Cái đầu đất này của cô, chẳng trách thi tiếng Anh cấp bốn sáu lần mới đạt!

“Lăng Lăng...” Dương Lam Hàng trịnh trọng cầm tay cô: “Em muốn biết vĩnh viễn có bao nhiêu xa sao? Rất gần, gần trong gang tấc.”

Gần quá, thực ra cũng không tốt!

Lăng Lăng nhích người lui lại, chỉ cảm thấy phản ứng “điện sinh vật” giữa họ ngày càng rõ rệt, khi anh nói chuyện, hơi thở ra khiến tư duy của cô bị chập mạch luôn...

Người ta đều nói người đang yêu chỉ số thông minh bằng không, hóa ra là như vậy!

Anh nói: “Anh biết em không thể tiếp nhận “Dương Lam Hàng”, vậy “Vĩnh viễn có xa không” thì sao... Năm năm, em không thể vì anh ta mà hạ thấp tiêu chuẩn kén chồng một chút sao?”

Cô từng nghĩ, bất kể người kia có xuất sắc bao nhiêu, cô đều có thể chấp nhận, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh ấy lại là Dương Lam Hàng...

Một người đàn ông hoàn hảo, một mối tình thầy trò trái với luân thường, tình cảm của họ sẽ có kết quả thế nào đây?

Nhớ lại vô số sinh viên nữ từng nói thích anh trước mặt cô, nhớ lại anh dùng xe Mercedes chở ngôi sao nữ xuất hiện ở trung tâm mua sắm, cô càng lạnh hơn.

Loại cảm giác này, không rõ là vui vẻ, là âu lo, là nóng bỏng, hay lạnh lẽo...

Cũng giống như: Có người tặng cô một căn nhà để ở, một căn hộ vừa túi tiền với một phòng khách một phòng ngủ và một căn biệt thự bên bờ biển trị giá năm triệu tệ, tùy cô chọn lựa. Cô đấu tranh hồi lâu giữa mơ ước và hiện thực, cuối cùng quyết định từ bỏ ngôi biệt thự thiên đường nhân gian, lựa chọn căn hộ tiết kiệm phù hợp nhất với mình. Ai ngờ, đến khi ký hợp đồng, đột nhiên bị cáo biết rằng không có căn hộ vừa túi tiền nữa, cô không có lựa chọn nào khác ngoài ngôi biệt thự bên bờ biển.

Khi không trúng mánh lớn như vậy, cảm giác vui sướng không cần nói cũng biết, nhưng vui sướng qua đi, cô lại bắt đầu lo lắng, phí bất động sản và phí bảo dưỡng cao thâu trời căn bản không phải là thứ cô đảm đương nổi.

Cần? Hay không cần?

...

“Em từng nghĩ, bất kể dung mạo anh ấy ra sao, ưu tú đến mức nào, em đều nguyện ý tiếp nhận... Chỉ cần anh ấy có thể trở về...”

Cô ngẩng đầu, nhìn anh.

“Nhưng mà...”

Anh căng thẳng nắm chặt tay cô: “Nhưng mà sao?”

“Thầy...” Cô cứng nhắc nuốt ngược chữ tiếp theo trở lại. “Anh nói, tình yêu thầy trò có tính là loạn luân không?”

“...”

Dương Lam Hàng bị cô hỏi á khẩu luôn, nửa ngày không nói nên lời.

Cô cào cào tóc, xem ra đề tài này rất có chiều sâu nha.

Vậy thì đổi. “Nghe người ta nói yêu đương qua mạng đều “chết yếu”, không biết có đúng không nhỉ?”

“...”

Đột một lúc lâu, anh mới mở miệng: “Việc gì cũng có ngoại lệ.”

“Anh nghĩ chúng ta sẽ là ngoại lệ sao?”

“Em cho rằng anh vì cái gì mà về nước?” Anh hỏi lại.

Ý tại ngôn ngoại: Nếu anh không tin tưởng vững chắc vào tình cảm này, không hề hối hận, thì việc gì phải về nước tìm em, việc gì biết rõ em đã có bạn trai mà vẫn muốn ở cạnh em ngắm chờ, đợi em hồi tâm chuyển ý.”

Lặng Lặng le lưỡi.

Cùng một người đàn ông như Dương Lam Hàng nói chuyện yêu đương còn lãng phí tế bào não hơn cả đi thi, rất thách thức trí thông minh của con người.

Đúng lúc này di động reo vang, cô ngay cả số cũng không thèm nhìn, bắt máy luôn: “Alô, xin chào!”

“Xin chào, cho hỏi có phải Bạch Lăng Lăng đấy không?” Giọng nói trong điện thoại vô cùng lịch sự.

“Đúng rồi ạ.”

“Anh là Trình Vũ ở công ty điện Triều Dương.”

Tư duy của Lăng Lăng tăng tốc chuyển động, cố tìm tòi cái tên xa lạ này trong não bộ trống rỗng, nhất định là trưởng phòng Trình của công ty điện kia.

“Em chào sư huynh ạ.” Cô khách khí nói: “Em đang định gọi điện cho anh, không ngờ anh lại gọi em trước.”

“Em suy nghĩ kỹ chưa?” Giọng điệu anh ta có đôi chút chờ mong.

“Em mới nói chuyện với thầy hướng dẫn, thầy không đồng ý cho em đi làm.” Lăng Lăng trộm liếc Dương Lam Hàng một cái, thấy anh đang nhìn mình chăm chăm với vẻ đăm chiêu, cô chột dạ tránh cái nhìn chòng chọc của anh, tiếp tục nói: “Thật xin lỗi anh, hơn hai năm nay thầy đã hết lòng dạy dỗ em... Hao tổn tâm tư, em nghĩ mình nên tôn trọng ý kiến của thầy.”

Tâm tư Dương Lam Hàng dĩ nhiên khá hao tổn, còn về phần dùng loại tâm tư gì, cứ để người ta tự biết đi.

Trưởng phòng Trình nói: “Anh hiểu. Nếu đã vậy, anh sẽ không “đoạt nhân sở ái”(*) nữa.”

Đoạt nhân sở ái? Anh này có thi đậu trường Ngũ văn không vậy?!

À! So sánh thôi mà, chỉ là có chút không thích hợp cho lắm.

“Sư huynh, dù sao đi nữa, cảm ơn sự giúp đỡ của anh!” Cô nói: “Lần sau anh đến thành phố A, em mời anh đi ăn bánh rán ạ.”

“Được!”

Hàn huyền qua loa vài câu, cúp điện thoại.

Lăng Lăng để ý Dương Lam Hàng nhìn thoáng qua đồng hồ, cô xem đồng hồ trên màn hình di động, một giờ mười lăm.

Không ai hiểu rõ tinh thần làm việc cùng ý thức giờ giấc của Dương Lam Hàng bằng cô.

Mặc dù còn vô số lời chưa kịp nói ra, nhưng Lăng Lăng một phút cũng không dám chậm trễ, vội vàng đứng lên: “Anh có việc thì cứ làm đi, em về trước.”

Anh đứng dậy đi theo: “Anh đưa em về.”

Từ nhà anh đến khu nhà trọ nghiên cứu sinh chỉ mất ba phút, đưa cái gì chứ. “Không cần đâu, em biết đường mà.”

Anh cầm áo khoác mặc lên người: “Anh đi dạy ở khu A, tiện đường cùng nhau đi đi.”

Thì ra là vậy. “Vâng.”

Ra khỏi khu nhà, Lăng Lăng phát hiện, khu A và nhà trọ nghiên cứu sinh nằm ở hai hướng hoàn toàn khác nhau.

Vậy cũng kêu tiện đường hả?

Đi trong sân trường, gió thu se lạnh không thổi bay được tình cảm ấm nồng trong lòng.

Mỗi sinh viên đều rảo bước như bay về phía khu giảng đường, vội vàng lên lớp, nhưng hễ đi qua Dương Lam Hàng thì mọi nữ sinh đều giảm tốc độ, nhìn anh vài lần.

Có nữ sinh thì thậm chí nói nhỏ, có nữ sinh lại thoải mái chào hỏi: “Thầy Dương, chào thầy ạ!”

Dương Lam Hàng luôn mỉm cười khê nghiêng người, khiêm nhường lịch sự nhưng vẫn đúng chừng đúng mực.

Ai nói sinh viên nữ đại học T chẳng không ai bì nổi, rõ ràng là nữ sinh còn lễ phép hơn cả nam sinh. Trong vòng chưa tới mười phút, chín bạn nữ đã chào Dương Lam Hàng, còn một bạn nam cũng không có!

Đến khi một nhóm nữ sinh từ thứ mười đến thứ mười ba ở trước nhà trọ cùng nhau chào Dương Lam Hàng, Lăng Lăng có rộng lượng tới đâu cũng không chịu nổi nữa.

Cô cười cười, giọng điệu vô cùng chân thành: “Thầy Dương, nhân duyên của anh tốt ghê nha. Em học ở đại học T học bảy năm trời cũng không biết nhiều bạn nữ đến thế.”

“Chuyện này cũng bình thường thôi.” Anh hơi ngớ ra, xong nhẹ nhàng nói bằng quơ: “Số giáo viên nam em biết chắc chắn nhiều hơn anh!”

Cô cẩn thận tính tính, quả thực không ít, giáo viên nam khoa Điện, Tin học, và Vật liệu công lại, ít nhất cũng được một trăm tám chục người.”

Hơ! Vụ ghen tuông này của cô hình như không có đạo lý.

“Em tối qua nhất định ngủ không ngon, em về ngủ một giấc thật tốt đi.” Anh dịu dàng dặn dò, trên vầng trán hiện rõ nét ôn nhu. “Ngủ dậy gọi điện cho anh.”

Cô gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Anh cũng đừng thức khuya nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Nói xong, cô không dám ở lại thêm một phút, chạy về nhà trọ, nhất thời hoảng hốt đi bừa, mém tí nữa đâm nát cửa kính mà đi quét dọn kỳ công lau chùi sạch bóng không một hạt bụi.

Ngày hôm đó, ánh mặt trời sáng lạn.

Dương Lam Hàng với phong thái luôn thong dong đứng trước cổng nhà trọ nghiên cứu sinh, cười đến mắt cả hình tượng, tựa như một thiếu niên ngây thơ còn chưa lớn.

Hơn nữa, anh đứng cười mất khoảng ba phút, mới sực nhớ ra mình bị mượn giờ rồi...

Cảm giác yêu đương...

Thật sự không biết miêu tả làm sao!

Luôn cảm thấy chính mình như đã đánh mất cái gì đó, tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy.

Lặng Lặng về phòng ngủ, theo quán tính bật laptop mới sực nhớ Dương Lam Hàng nói anh có lớp, không thể online, lại bực mình tắt máy.

Cô nằm trên giường định ngủ một lát thì nghe Tiểu Tiểu phòng bên gọi ngoài cửa: “Thanh Thanh, cậu nhanh lên, nếu không sẽ đến muộn mất.”

Lời này nếu người khác nói cô sẽ không thấy có gì kỳ lạ, nhưng với một người luôn tâm niệm phương châm: “Đi học, chỉ cần tới lớp trước khi hết giờ là được!” như Tiểu Tiểu, tình huống tích cực lên lớp thế này thật hiếm thấy.

Lặng Lặng mở cửa gọi giật Tiểu Tiểu đang định rời đi: “Tiểu Tiểu, cậu đi học lớp của sắp tớ hả?”

“Đúng vậy!”

“Chờ tớ chút, tớ cũng đi...” Cô muốn ngắm anh lúc đứng trên bục giảng.

“Cậu chắc chứ?”

“Tớ muốn luyện nghe...”

Lặng Lặng vớ lấy túi, sách cũng không đem, nhanh chóng khóa cửa phòng.

Vừa mang giày, vừa đuổi theo các bạn.

Trong giảng đường đầy nhóc người, đa số sinh viên cũng không thuộc khoa Vật liệu.

Tiểu Tiểu và Thanh Thanh không ngờ Lặng Lặng sẽ đến nên không giúp cô giành chỗ trước. Lặng Lặng đi một vòng khắp phòng học vẫn không tìm được chỗ ngồi, may mắn là bạn nam bên cạnh Tiểu Tiểu biết cô, chủ động ngồi xuống bàn chót, nhường chỗ cho cô.

Lặng Lặng cảm ơn rồi rít xong, vừa ngồi xuống thì Dương Lam Hàng cầm một chai nước khoáng bước vào phòng, anh không mặc áo khoác, chắc là để ở phòng nghỉ.

Vừa thấy anh, tim Lãng Lãng bỗng đập nhanh, bất giác nắm chặt tay, quên cả đau đớn.

Anh nhìn quanh phòng học một lượt, khi tầm mắt quét đến chỗ cô, rõ ràng sững lại một nhịp, rồi lập tức nhanh chóng dời đi.

“Chào buổi chiều các em!” Anh nói bằng tiếng Anh. Sau đó bắt đầu giảng bài.

Không biết vì sao, Dương Lam Hàng hôm nay không giống ngày thường. Nói chính xác, trên người anh thấp thoáng một nét gợi cảm, áo mở hai cúc, tay áo xắn lên một nửa, cùng với tiếng Anh giọng Mỹ tròn trịa lưu loát của anh... tất cả đều tràn ngập quyến rũ chết người!

Những điều anh giảng dường như rất thú vị, sinh viên bên dưới thường xuyên cười ồ, còn Lãng Lãng căn bản không có tâm trạng nghe anh nói cái gì, một tay chống cằm, toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào đôi môi không ngừng mấp máy của anh, nhớ lại đôi môi mỏng kia từng hôn lên môi mình, toàn thân cô đều phát sốt, đầu vầng mắt hoa...

Tiểu Tiểu lấy khuỷu tay huých huých cô, thấp giọng nói: “Lãng Lãng, cậu chảy nước miếng kìa.”

“Làm gì có!” Cô sờ sờ môi, trên đó vẫn còn ghi nhớ rõ rệt độ ẩm của anh.

“Cậu cứ nhìn thầy Dương chăm chăm chi vậy? Giống như muốn đem anh ta ăn luôn á.”

“Ờ... cảm thấy anh ta giảng bài cũng được.” Lãng Lãng chột dạ nói.

“Bình thường còn hay hơn hôm nay nhiều, hôm nay không biết vì sao, cứ giảng sai hoài.”

“Vậy hả? Anh ta có giảng sai sao?”

“Ờ nói Bạch Lãng Lãng à, cậu rốt cuộc có nghe giảng không đó?” Tiểu Tiểu dùng ánh mắt xem quái vật nhìn cô. “Không phải cậu đến luyện nghe sao?”

“Đúng vậy! Ờ đang nghe mà...”

“Anh ta không biết đã nói mười mấy lần sorry rồi...”

“Không phải chứ!?” Cô ảo não che mặt. “Thực khiến tớ mất mặt...”

Một lát sau, Tiểu Tiểu lại giật nhẹ cô. “Lãng Lãng, tớ định học tiến sĩ với sếp cậu, thấy thế nào?”

“Không phải chứ!” Cô không cẩn thận nên giọng nói có hơi lớn.

Bạn học chung quanh đều dùng ánh mắt khinh bỉ trừng cô, coi bộ ba ngày cô không đi học, kỷ luật trong lớp của đại học T đã tiến bộ đến cảnh giới không vắng mặt, không đi muộn, không chuồn sớm, không nói chuyện.

Cô len lén nhìn về phía Dương Lam Hàng đằng trước, anh bất lực nhìn cô, nhìn thật lâu thật lâu, nhìn đến mức cô xấu hổ muốn chui xuống đất, bèn gục lên bàn, giấu mặt trong khuỷu tay.

Tiếp theo, nếu anh dám nói: “Bạn sinh viên này, nếu em không muốn nghe giảng thì mời ra ngoài.” cô nhất quyết sẽ tuyệt giao với anh.

May mà anh không nói, anh chỉ hắng giọng, tiếp tục giảng bài.

Tiểu Tiểu ghé vào tai cô, thì thầm: “Quên nói cậu, ngày đầu tiên đến lớp thầy Dương có nói: Giờ anh ta dạy không hay lắm, sinh viên nào cho rằng nghe anh ta giảng là lãng phí thời gian thì có thể không đến, anh ta sẽ không điểm danh. Hơn nữa, bình thường chỉ cần tự làm hết bài tập anh ta giao thì đều sẽ thi đậu... Nếu có sinh viên nào rảnh rỗi quá, muốn đến lớp anh ta ngủ, anh ta không có ý kiến, nhưng đừng có ngáy quá to. Muốn lên lớp tám chuyện cũng được, nhưng đừng nói lớn hơn anh ta, đừng ảnh hưởng tới các sinh viên khác nghe giảng là được.”

“Không điểm danh mà vẫn có nhiều sinh viên tới học vậy sao?”

“Tại sao không tới chứ? Đằng trước có trai đẹp giảng bài, đằng sau có một rừng mỹ nữ, không những có thể luyện nghe mà còn được mở mang kiến thức. So với tốn tiền đi học thêm tiếng Anh còn tốt hơn nhiều!”

“Nói cũng đúng.”

...

Giữa giờ giải lao, có một bạn nữ hết sức xinh đẹp chạy đến chỗ Dương Lam Hàng hỏi bài, còn dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau. Cũng không biết là hỏi bài, hay là muốn luyện tiếng? Hay lại...

Lăng Lăng ngậy người nhìn họ, nhìn vẻ suy nghĩ sâu xa của anh, lúc anh thảo luận vấn đề về mặt rất nghiêm túc, nhìn nụ cười nhẹ nhàng của anh... Càng nhìn càng thấy khó thở, trong lòng buồn bực.

“Tở ra ngoài hít thở không khí, trong phòng này không khí kém quá!” Cô tức giận nói.

Ai ngờ, vừa đi tới cửa, Dương Lam Hàng bỗng nhiên gọi tên cô: “Bạch Lăng Lăng.”

Cô lập tức dừng lại, quay đầu lúng túng chào anh: “Chào thầy Dương ạ.”

“Em lại đây, tôi có lời muốn nói với em.”

“Dạ!” Lăng Lăng không tình nguyện đi qua.

Chờ anh đuổi bạn nữ kia đi xong, anh mới quay đầu nói với cô: “Lát nữa tan lớp em có thời gian không?”

“Có... thời gian ạ!”

Cô liếc nhanh một lượt các bạn trong phòng, không ít sinh viên đều đang tò mò nhìn cô. Rõ ràng anh đang hại cô mà.

Nếu để các bạn nữ cùng ngành nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của cô, trở về nhất định sẽ bị trêu chọc.

“Tôi đã đặt bàn ở nhà hàng xoay, tan lớp tôi dẫn em đi ăn chút gì nhé.”

Dưới cái nhìn chăm chú của hơn một trăm cặp mắt sáng ngời mà hẹn cô đi ăn, cũng chỉ có tên biến thái Dương Lam Hàng này mới có thể nghĩ ra.

“Em biết rồi ạ.”

Nói xong cô vội vàng chạy trốn về chỗ ngồi, tim đập đến muốn mất cảm giác, toàn thân đều nóng ran.

Anh vẫn mang vẻ mặt bình thản ung dung như trước, nói: “Bây giờ bắt đầu vào học.”

Cô tức muốn nguyền rủa.

Đây... rõ ràng là cố ý chỉnh cô mà.

(*) Đoạt nhân sở ái: chiếm lấy thứ mà người khác yêu thích.

23. Chương 45-46

Tiểu Tiểu đến bên Lăng Lăng, nhỏ giọng hỏi cô: “Thầy Dương phê bình cậu, sao trông cậu ảm ức cứ như con dâu bị mẹ chồng mắng vậy?”

“Anh ta hẹn tớ đi ăn tối.”

Bạn học xung quanh đều dùng ánh mắt xem người điên mà nhìn cô.

Thời buổi này, không còn ai tin lời nói thật nữa rồi.

Lăng Lăng cúi đầu, bất lực nói: “Anh ta bảo tớ về sau lên lớp không được nói chuyện nữa!”

Phía trước hai bạn nữ thoát nhìn lạ hoắc cúi đầu thì thào trong chốc lát, rồi quay đầu nhỏ giọng hỏi cô: “Thầy Dương là sếp bạn hả?”

Cô gật đầu.

“Hạnh phúc ghê nha!”

Về mặt các cô đây hâm mộ, cứ như cô là bạn gái anh vậy!

Cô phớt!

Một đám nữ sinh không có bạn trai mà tụm lại với nhau, chung quy đều nói về trai đẹp.

Mà nói càng nhiều, sẽ lại càng chú ý, càng có hứng thú, cũng càng nhớ dai.

Kỳ thực có nói yêu thích bao nhiêu cũng chẳng được gì, đơn thuần chỉ là do tâm lý thích dựa dẫm vào những thứ sản sinh bởi tính hiếu kỳ cùng sự nhàm chán mà thôi.

Bạn nữ ngồi trước lại hỏi: “Nghe nói thầy đến giờ vẫn chưa có bạn gái, thật không vậy?”

Hả?

Không biết cô có tính không ta!?

“Nghe nói thầy không có bạn gái.” Tiểu Tiểu trả lời thay cô. “Lạ thật nha!”

“Đàn ông đẹp trai cỡ đó, cho dù không theo đuổi phụ nữ, cũng sẽ bị một rừng phụ nữ đuổi theo, làm sao thể giới tình cảm lại có thể trong sạch đến vậy chứ?”

“Bây giờ đàn ông chất lượng cao đều có khuynh hướng yêu trai, không lẽ...”

“Các cậu bảo thầy ấy thích hợp làm công hay thợ?” Một bạn nữ ngồi cạnh cô phát biểu.

“Dĩ nhiên là công, đàn ông có giá như thầy sao có thể làm thợ được!” Lúc Tiểu Tiểu nói chuyện, ánh mắt còn liên tục nhìn Dương Lam Hàng từ đầu đến chân. “Không biết thầy thích loại tiểu thợ nào nhỉ!”

“Nhìn thầy phong độ thế, có lẽ thích dạng nhu nhược một chút.”

Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng anh cùng một gã đàn ông khác...

Cho xin đi, các bà tám không thể quan tâm chút đỉnh đến cảm nhận của bạn gái mới là cô đây à?

Cứ thế này sẽ khiến cô hình thành ám ảnh tâm lý mất thôi.

“Thầy có bạn gái rồi!” Cô không thể không mở miệng thay anh dẹp bỏ tin đồn, chấm dứt mơ mộng vợ vắn của các nữ sinh này.

“Hả!” Các bạn nữ đồng thanh hô to, đề-xi-ben hợp lại rất có sức mạnh xuyên thủng, ngay cả giọng Dương Lam Hàng cũng không độ lại.

Nhận thấy tình hình không ổn, các nữ sinh nhanh chóng ngồi ngay ngắn, làm như không có việc gì cầm đầu đọc sách, cho nên ánh mắt cả phòng đều tập trung trên người Lăng Lăng.

Cô vô tội nhìn Dương Lam Hàng.

Năng lực kháng cự quá nhiều của anh sao kém vậy chứ! Cô thì mình chưa có nói gì cả, từ đầu đến cuối không hề mở miệng nha.

Hiển nhiên anh không biết cô vô tội, ánh mắt nhìn cô giống như muốn đem cô ăn tươi nuốt sống luôn.

Cô cười cười nịnh nọt.

Dương Lam Hàng hít vào một hơi, nhìn đồng hồ, dùng tiếng Trung nói: “Hôm nay học đến đây, tan lớp... Bạch Lăng Lăng, em ở lại!”

Tất cả mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng thông cảm, lúc Tiểu Tiểu ra về còn vỗ vỗ vai cô nói: “Đừng sợ! Post-doc không thể học cùng một trường, cậu cứ yên tâm, cùng lắm anh ta cho cậu học tiến sĩ bẩy năm thôi...”

Bạn nữ ngồi trước còn không quên quay đầu hỏi cô: “Thầy có bạn gái thật à?”

Lăng Lăng kiên định gật đầu nói: “Hình như là đúng đó.”

...

Sinh viên cuối cùng ra về, còn không quên giúp họ đóng cửa phòng học.

Dương Lam Hàng từng bước tiến về phía cô, y như dã thú nhắm tới thỏ non không có khả năng phản kháng.

Một giọng nói hút hồn vang lên trên đầu cô: “Đừng có nhìn anh bằng ánh mắt này...”

“Mắt em có vấn đề gì sao?” Cô khó hiểu, ngẩng đầu lên nhìn anh, mới phát hiện anh rất cao, hơn nữa từ góc độ này nhìn lên, cứ có cảm giác như bị áp bách.

Hai tay anh chống trên bàn, cúi người ghé sát vào tai cô nói: “Đừng có dùng ánh mắt này nhìn anh nữa... Khả năng tự chủ của anh không tốt như em tưởng đâu.”

“Anh nói gì cơ?”

“Anh về lấy xe, em ở cổng chính chờ anh...”

Nói xong, anh xoay người rời đi, để lại cô đầu óc nghèn mạch.

...

Lăng Lăng vừa ngơ ngẩn bước ra khỏi phòng học, Tiểu Tiểu cũng vài bạn nữ quen mặt khoa Vật liệu không biết từ đâu nhảy ra, chặn đường cô.

“Lăng Lăng, sao rồi? Thầy Dương có sặc cậu không?” Bà tám Tiểu Tiểu giành nói trước.

Lăng Lăng đang sợ hãi liền hoàn hồn, vẫn không quên bảo vệ bạn trai mới nhậm chức của mình: “Tình tình thầy Dương tốt như vậy, làm sao nổi giận được chứ.”

“Cậu nói đúng, anh ta cùng lắm là mỉm cười bảo cậu dịch mười chương tài liệu thôi.”

Nhờ Tiểu Tiểu nhắc, Lăng Lăng không khỏi nhớ lại tình cảnh một lần cô ở trong phòng thí nghiệm chat QQ, Dương Lam Hàng đột nhiên xuất hiện sau lưng cô, bắt cô dịch mười chương tài liệu...

Cô giống như nuốt nguyên một cục sô-cô-la mềm mại ngọt lịm, cười ngọt ngào đến nỗi khóe miệng muốn rút gân.

Các bạn nữ mang vẻ mặt kỳ quái nhìn nhau, bị cô cười đến hoang mang chẳng hiểu gì sất.

Kiều Kiều đứng lúc chen lại, tám vô chủ đề chính: “Cậu nói thầy Dương có bạn gái, có thật không vậy?”

“Hử?” Lăng Lăng nghĩ nghĩ, bèn nói thật: “Thật đó.”

“Thầy ấy có bạn gái!!!”

“Bạn làm sao biết? Bạn gặp bao giờ chưa?!”

“Cậu không lắm đấy chứ?”

“Cô ấy trông như thế nào? Có đẹp không?”

Các bạn nữ vây quanh Lăng Lăng thi nhau hỏi ngược hỏi xuôi, xoay cho cô quay mòng mòng.

Nhất là Tiểu Tiểu, cứ nắm lấy vai cô ra sức lắc...

Lăng Lăng thấy tình hình vượt ra ngoài tầm kiểm soát, bèn nói: “Tớ cũng nghe nói thôi, tớ không biết gì hết á!”

“Cậu nghe ai nói?”

“Thầy Dương...”

“Cô ấy có phải Lý Phi Phi không?”

Vừa nghe thấy cái tên này, nhớ tới nhan sắc và khí chất của Lý Phi Phi, trong miệng Lãng Lãng bỗng chua lét, rồi cuộc cười không nổi.

Quả thực trong mắt mọi người, chỉ có phụ nữ xinh đẹp rạng ngời mới có thể xứng đôi với Dương Lam Hàng tài hoa hơn người...

Ba mẹ và người thân của anh e là cũng nghĩ như thế nốt.

Bị mấy nữ sinh ì xèo một trận, Lãng Lãng đau đầu chịu hết nổi, nhìn đồng hồ nói: “Chết rồi! Thầy Dương tìm tớ có việc, tớ đến muộn nữa anh ta nhất định sẽ xử tớ... Bye bye!”

Thoát khỏi mấy bạn nữ khó chơi, Lãng Lãng chạy một mạch về phía cổng chính.

...

Đại học T tọa lạc trong trung tâm thành phố A, cho nên bên ngoài cổng chính trang nghiêm sừng sững là một chiếc cầu vượt, trên cầu ô tô chạy như bay, dưới cầu người qua lại tấp nập, xe cộ đi thông thả.

Tiếng còi ô tô chói tai không ngừng phát tiết những lo âu và phiền toái của cuộc sống đô thị.

Chỉ có Dương Lam Hàng đem xe đỗ gần cổng chính, trầm tĩnh đứng cạnh xe, mặc cho đường xá phồn hoa phía sau lưng không ngừng náo động ồn ã, chung quanh anh, từ đầu chí cuối trời vẫn xanh mây vẫn trắng, yên tĩnh không tiếng động!

Lãng Lãng nhìn anh từ xa, một người đàn ông như vậy, cho dù biết rõ một ngày nào đó mộng ảo sẽ tan biến, vẫn luôn khiến người ta cam tâm tình nguyện đưa chân lún sâu...

Vậy cứ thử xem sao!

Đợi anh lâu như thế, yêu anh lâu như thế, bất luận kết cục có ra sao chẳng nữa, cô cũng không hối tiếc!!!

Thấy Dương Lam Hàng mở cửa xe, Lãng Lãng nhìn quanh nhìn quất một lượt, xác định quanh đây không có người mình quen biết, mới bước nhanh qua, ngồi lên xe.

Trên đường đi, cô giải thích nói: “Em xin lỗi, em gặp vài bạn học, các cô ấy cứ quẩn lầy em hỏi anh có bạn gái chưa.”

“Em trả lời sao?” Dương Lam Hàng bình thản hỏi.

“Em nói...” Cô nhìn về mặt của anh. “Anh có bạn gái rồi!”

Nụ cười trên mặt anh kéo dài từ khóe môi đến tận chân mày, gợi cảm khiến người ta hít thở không thông.

Cô rốt cuộc đã hiểu tại sao Dương Lam Hàng thích cười nhẹ, bởi vì anh cười tươi... có thể đe dọa nhân mạng! Rất là tạo nghiệt!

Lãng Lãng vỗ vỗ ngực, nhìn chằm chằm phía trước, sợ nhìn anh thêm phát nữa, tim sẽ nhảy ra mắt!

“Lần đầu tiên anh làm bạn trai người khác nên không có kinh nghiệm. Nếu có làm gì tới mức “biến thái”, nhờ em chỉ giáo nhiều hơn.” Anh nói.

Lãng Lãng sửng sốt, có chút vừa mừng vừa lo. “Chỉ cần anh không bắt em dịch mười chương tài liệu, cái gì em cũng chịu được!”

“Chỉ cần em có hứng, anh có thể phiên dịch thành tiếng Trung cho em xem.” Dương Lam Hàng nhìn cô, tươi cười nói.

Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa bạn trai và giáo viên hướng dẫn, Lãng Lãng bị anh nhìn tới mức lảng lảng, cười toe cười toét.

Cô nghịch ngợm chớp chớp mắt với anh: “Thầy Dương, đây không phải là tác phong học tập nghiên cứu nghiêm túc của thầy nha!”

“Nếu anh nhớ không nhầm, hơn một nửa tài liệu đều là anh dịch giúp em...”

Nếu anh không nhắc tới, Lãng Lãng suýt quên mất, mỗi lần cô dịch tài liệu đến chết đi sống lại đều lên QQ điên cuồng oán thán một trận, cho đến tận khi người trên mạng chủ động giúp cô đem phần còn lại dịch xong rồi gửi cho cô, cô đọc qua một lượt, trong lòng sùng bái ngập ngụa khen anh hết lời, rồi mới vui vui về về đi đến văn phòng Dương Lam Hàng nộp bài.

Bây giờ ngẫm lại, nếu thần kinh anh yếu ớt một chút, có khi đã bị cô chọc tức đến thổ huyết không ít lần!

...

Một lát sau, anh dừng xe lại, Lãng Lãng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, gần như không tin vào hai mắt mình.

Trước mặt chính là công trình kiến trúc biểu tượng của thành phố A, “Vân Tháp”.

Dương Lam Hàng từ trong ví lấy ra hai tấm phiếu vào cửa trị giá một trăm năm mươi tệ.

“Anh nhớ rõ năm năm trước em từng nói, Vân Tháp của thành phố A là nơi em muốn đến nhất, nhưng giá vé khiến em chỉ biết đứng nhìn, nên em chờ có người mời mình đi!” Anh nói với cô: “Năm ngoái, anh đi qua đây... Anh mới biết chỗ này giá vé không đắt tí nào.”

Lãng Lãng không trả lời, đối với một người đàn ông thông minh như Dương Lam Hàng, có những chuyện cần bản không cần phải nói nhiều.

Khi anh nhìn thấy giá vé, anh nên hiểu được ý tứ của cô.

Cái làm cô chỉ biết đứng nhìn chính là biệt danh của Vân Tháp: “Đỉnh cao tình yêu”.

Cô đang chờ anh, nếu không chờ được anh, cô cả đời cũng sẽ không đến nơi này...

Đại sảnh tầng một của Vân Tháp, lãng mạn đến hơi hư ảo, thác nước nằm ẩn bên trong, nước tuôn róc rách, theo đá chảy xuống, hơi nước tràn ngập không gian. Đi qua đại sảnh, vào thang máy ngắm cảnh trong suốt, Lãng Lãng còn chưa kịp đứng vững, thang máy đã nhanh chóng chạy lên, thành phố với những tòa nhà cao tầng san sát bên ngoài cửa kính hạ xuống vùn vụt, khiến người ta chóng mặt.

Dương Lam Hàng nhẹ nhàng đến gần, lặng lẽ nắm lấy tay cô...

Thang máy dừng lại, cửa mở ra, bàn tay đang muốn rút về của Lãng Lãng đột nhiên nắm chặt.

Ngoài cửa là một hành lang dài hình tròn, nền làm bằng thủy tinh trong suốt, dưới lớp thủy tinh là phong cảnh thành phố.

Lãng Lãng vốn có chứng sợ độ cao hoảng tới mức chân mềm nhũn, không dám bước ra lấy một bước.

“Đừng sợ!” Dương Lam Hàng dỗ dành cô nói: “Đây là loại thủy tinh gia cố hai lớp, mỗi tấm có thể chịu được trọng lượng một tấn, tuyệt đối không có việc gì đâu.”

“Anh chắc chứ?” Cô lúc nào cũng có cảm giác như rơi xuống vực sâu muôn trượng.

“Anh lấy tấm bằng tiến sĩ Vật liệu kỹ thuật của MIT ra đảm bảo, đường này có thể đi được!”

Lãng Lãng lấy can đảm, run run loạng choạng nhắc chân, chậm chạp đặt thử lên mặt thủy tinh. Trước khi nhắc chân kia lên, hai tay cô ôm chặt lấy cánh tay Dương Lam Hàng, khuôn ngực mềm mại vừa vịn đề lên cánh tay anh.

Thân thể anh cứng đờ, bất động đứng yên tại chỗ...

“Anh sao vậy?” Cô ngẩng đầu nhìn Dương Lam Hàng sắc mặt ửng hồng.

“Không có gì, kiến trúc sư thiết kế hành lang uốn khúc này cũng tài năng thật.”

Đúng vậy! Rất tài tình, có thể thiết kế ra một hành lang dài dọa người đến vậy!!!

Dương Lam Hàng nắm lấy vai cô chậm rãi đi trên hành lang dài, tựa như ôm cô dạo bước trên mây.

Cô nhẹ nhàng dựa vào vai anh, sợ hãi trong lòng bị mùi hương độc đáo trên cơ thể anh hòa tan.

Có thể cùng người mình thương tựa vào nhau bước chậm, cho dù rơi xuống vực sâu muôn trượng cũng cam lòng!

...

Đi qua hành lang uốn cong, họ bước lên đài ngắm cảnh ở tầng trên.

Khóa trên hàng rào chắn cao cao là một loạt chiếc khóa sắt màu vàng kim hình hai trái tim lồng vào nhau(*), nghe nói như vậy có thể khóa trái tim người mình yêu, suốt đời suốt kiếp không rời xa nhau.

Rất nhiều cặp tình nhân sau khi đóng khóa, tựa vào hàng rào ôm hôn nhau, đắm say quần quýt, không chia không lìa.

Trời chiều dần buông, những ngọn đèn vàng trên mặt đất chớp sáng dần, hết như một vòm trời sao lấp lánh dưới chân.

Lăng Lăng có chút hâm mộ. “Hay là chúng ta cũng khóa một cặp khóa trái tim đi.”

“Lăng Lăng, nếu không muốn chia cắt, anh có cách này rất hay...”

Dương Lam Hàng từ trong túi quần lấy ra một chiếc hộp gấm bọc nhung đỏ, mở tra trước mặt cô.

Ánh sáng kim cương đâm vào mắt cô.

Đột nhiên, cô nhớ đến bóng dáng của ba khi để lại đơn ly hôn rồi quay lưng bỏ đi và tiếng khóc của mẹ.

Cô cúi mặt, lảng tránh ánh mắt mong chờ của anh.

“Em hiểu tình cảm anh dành cho em, nhưng người nhà của anh thì sao? Mẹ anh có thể chấp nhận một cô gái như em không? Ba anh có thể đồng ý cho anh qua lại với chính sinh viên của mình ư?”

Anh bình tĩnh nhìn cô, tựa như nhìn một cuốn sách giáo khoa vô cùng quen thuộc. “Nếu ba mẹ có thể tác động đến suy nghĩ của anh, anh nào có thể đến ba mươi tuổi mà vẫn không có bạn gái?”

“Không thể tác động, cũng không có nghĩa vui vẻ chấp nhận...” Cô lặng lẽ nói. “Ba mẹ em ly dị khi em còn rất nhỏ, em cùng mẹ và ông ngoại sống với nhau, mẹ em làm việc tại một nhà máy dệt, ông ngoại ốm đau nằm liệt giường, hàng năm đều cần có người chăm sóc... Còn anh thì dung mạo, năng lực, gia thế, nhân phẩm, tất cả đều hoàn hảo. Chúng ta căn bản không tương xứng.”

“Em nghĩ quá nhiều rồi.” Anh trầm giọng nói.

“Còn anh nghĩ quá ít!”

Cô đứng cách ra khỏi anh, nhìn về hướng đại học T đằng xa. Cô biết, Dương Lam Hàng không mất đi ba mình, anh sẽ không hiểu được lời thề của đàn ông hứa hẹn đến mức nào, sẽ không hiểu được hôn nhân môn không đăng, hộ không đối có bao nhiêu trở ngại không thể né tránh.

Nhưng cô từ khi còn trẻ đại qua những trận cãi vã kịch liệt của ba mẹ đã cảm nhận sâu sắc những điều đó.

“Lăng Lăng!” Anh ở phía sau cô, lớn tiếng nói. “Anh không như những người đàn ông khác! Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ từ bỏ những việc mình đã nhận định, cũng không một ai có thể thay đổi suy nghĩ của anh.”

Đúng vậy, nếu Dương Lam Hàng muốn từ bỏ, thì ngay từ lúc cô cho anh vào blacklist, cự tuyệt những lời năn nỉ hạ mình của anh, anh đã buông tay rồi.

Hoặc khi cô kéo Ưông Đào đi qua trước mặt anh, khi cô mắng anh biến thái, nói “liếc mắt một cái cũng thực có lỗi với chính mình”, anh cũng đã buông xuôi.

...

Anh ngừng một chút, giọng nói hơi run run: “Lăng Lăng, anh yêu em! Bất kể người khác thấy thế nào, bất kể em đối với anh ra sao, anh luôn tin rằng em là người con gái anh mong muốn nhất! Đời này kiếp này, anh chỉ muốn cưới một mình em!”

“Em tin anh!” Những lời này khiến cô hoàn toàn cảm động sâu sắc, cô xoay người ôm lấy anh, ở trong lòng anh khóc nói: “Em tin anh!”

Cô thật sự tin tưởng: Họ thật lòng yêu nhau, họ cố chấp kiên định, họ sẽ không chia ly, cho đến tận cuối đời...

Trên đài ngắm cảnh cao hai trăm mét, trên “Đỉnh cao tình yêu”, anh nâng khuôn mặt cô, hôn lên những giọt nước mắt bên má.

Môi anh trượt xuống, đầu lưỡi để lại từng dấu ấn ẩm ướt mà ngọt ngào trên da thịt cô...

Cô nhắm mắt lại, chờ đợi đôi môi mềm mại của anh áp lên, dịu dàng như gió thoảng mưa bụi mà hôn cô...

Nếu nụ hôn không lâu trước đây gọi là “ý loạn tình mê”, thì nụ hôn này, chính là “tương tư sâu thẳm”.

Cô vụng về đáp lại anh, hai tay ôm chặt lấy cổ anh lần nữa, cảm giác tê dại dâng cao, khiến cho nỗi đau trong tâm hồn cũng lắng xuống.

Nụ hôn quấn quýt si mê, tình yêu cuồng dại say đắm, xa cách bao nhiêu ngày chờ đợi, hôm nay gặp nhau, hôm nay ôm hôn, mới hiểu được tình yêu thật sự không thể chịu đựng khoảng cách, một chút khoảng cách cũng không được.

...

Trong nhà hàng xoay cửa Vân Tháp, họ ngồi đối diện nhau.

Ngọn đèn lơ mờ, càng làm nổi bật ánh sáng rực rỡ huy hoàng của phố xá.

Trong cốc thủy tinh màu tím thả nổi một ngọn nến hình trái tim mạ vàng, giữa quang cảnh lưu động, thế giới đều đang biến chuyển, chỉ có người trước mặt vĩnh viễn không đổi thay.

Các món ăn đầy trên bàn, ăn vào đều biến thành vị ngọt đơn điệu, cho dù uống rượu vang, cũng thấy ngọt ngào dễ chịu như nước ép nho.

Dương Lam Hàng đặt ly rượu xuống, hỏi: “Ngày mai em có rảnh không?”

Cô nuốt thức ăn trong miệng xuống. “Có việc gì sao?”

“Anh muốn mời em đi xem phim.”

Hẹn hò với cô nha ~

Cô đang định nói “Được”, sự nhớ chuyện gia tình yêu Lâm Lâm có nói, lúc mới quen nhau, con gái tốt nhất nên thể hiện rụt rè đôi chút, nhất quyết không được hẹn hò tùy tiện, khiến cho đàn ông coi nhẹ mình.

Vì thế, Lăng Lăng giả vờ rụt rè từ chối: “Ngày mai em có việc, hay là hôm khác đi.”

Dương Lam Hàng gật gật đầu, chuyển đề tài: “Sáng nay họp khoa, quyết định cuối tháng này bảo vệ luận văn thạc sĩ, em chuẩn bị kỹ lưỡng chút nhé. Trong buổi họp tổ tuần sau, hiệu trưởng Chu và thầy Chu muốn cho bọn em trả lời trước một ít.”

“Vâng.”

“Chiều mai năm giờ em đến văn phòng anh, anh sẽ xem lại báo cáo đề tài của em.”

“Á!?” Số cô sao xui vậy!

“Em có thời gian không? Nếu không thì để hôm khác.”

Lăng Lăng ôm một bụng ấm ức gật gật đầu. “Có thời gian! Anh là thầy em, lúc nào anh tìm em thì em rảnh lúc đó.”

Dương Lam Hàng cười nói. “Không cần giả bộ, chắc chắn trong lòng em đang mắng anh biến thái, mắng anh không có nhân tính.”

“Không có mà.” Cô ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn anh. “Chỉ nói anh xảo trá chút thôi.”

Ý cười của anh càng đậm, ánh mắt toát lên niềm vui sướng ấm áp.

“Em mắng, anh không giận hả?!” Bị cô mắng mà còn cười vui vẻ đến thế, anh có tố chất tâm lý kiểu gì vậy!

“Anh quen rồi!”

“ ... ”

Cô chuyên tâm vui đầu ăn cơm.

Ăn được một lúc, Dương Lam Hàng nhớ ra điều gì, rút trong ví ra một tấm thẻ ngân hàng đặt lên bàn.

Anh coi cô là cái gì chứ, loại con gái lấy việc đem thẻ của đàn ông đi quẹt ở trung tâm mua sắm làm thú vui à?!

“Em không phải loại con gái đó nha!” Cô tận lực kiềm nén tức giận của mình. “Em sẽ không tiêu một đồng nào của anh hết!”

Nói thật, nếu là người đàn ông khác, cô đã sớm hất ly nước vào mặt anh ta rồi xoay người bỏ đi.

“Đây là thẻ lương của anh, trong này ngoài tiền lương còn có học bổng anh chưa dùng hết ở Mỹ, đây là toàn bộ tài sản của anh. Về phần căn hộ của anh, phải ba năm nữa mới lấy được giấy chứng nhận nhà đất, chờ khi nào anh lấy về cũng đưa em nốt.”

“Tại sao lại đưa em?” Lãng Lãng khó hiểu.

Dương Lam Hàng giải thích nói: “Thầy Chu nói, đây là truyền thống tốt đẹp của đại học T, toàn bộ tài sản đều giao nộp cho bà xã vô điều kiện. Nếu cần tiêu tiền trước hết phải viết “đơn xin phép” nêu rõ mục đích sử dụng, phải qua thẩm tra phê duyệt mới có thể lĩnh “kinh phí”.”

Nhìn vẻ mặt đầy thành ý của anh, cơn tức giận của Lãng Lãng bốc hơi trong tích tắc. “Em không nhớ nội quy đại học T còn có điều này.”

Dương Lam Hàng nghiêm chỉnh đáp: “Quy tắc ngầm.”

Không hổ là nhân tài công nghệ cao, quy tắc ngầm cũng ẩn chứa hàm lượng tình yêu, hàm lượng kỹ thuật như vậy.

Lãng Lãng yêu cái truyền thống tốt đẹp hậu hiện đại này muốn chết, thoái mái thu hồi tấm thẻ.

Thầy dạy Chính trị có nói: Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, quả đúng như thế, đem “toàn bộ tài sản” của Dương Lam Hàng nhét vào ví tiền, Lãng Lãng coi như đem Dương Lam Hàng giấu vào trong túi, khỏi nói có cảm giác an toàn biết bao nhiêu.

...

Buổi tối, Lãng Lãng đang hạnh phúc nằm trên giường cười ngây ngô, đột nhiên nhớ tới một câu tục ngữ, “bắt người tay ngắn, cắn cười miệng mềm”.

Cô thu thẻ lương của Dương Lam Hàng, chẳng khác nào đồng ý làm bà xã anh!

“Nham hiểm quá! Trên thế giới sao lại có một người đàn ông nham hiểm đến vậy chứ!” Cô rên rỉ đập đầu vào gối.

“Lãng Lãng?”

Tiểu Úc đang ngồi trước máy tính chạy đua với báo cáo, thấy Lãng Lãng vừa trở về phòng liền nằm lăn ra gối cười ngu ngơ là đã không hiểu đầu vào đầu rồi, giờ còn thấy cô “tự hủy hoại mình” như thế, liền nhanh chóng chạy tới, giữ chặt bạn. “Sếp cậu lại tra tấn cậu kiểu gì nữa vậy?”

“Anh ấy...” Nhắc tới Dương Lam Hàng, vui sướng trong lòng Lãng Lãng rốt cuộc không áp chế nổi, vội vàng muốn chia sẻ với người khác, thế là ngồi lui ra sau, bảo Tiểu Úc ngồi cạnh mình. “Tiểu Úc, tớ bật mí cho cậu một bí mật. Anh ấy đã trở về!”

“Ai cơ?”

“Anh bạn khoa học gia của tớ.”

“Cái gì!” Tiểu Úc kinh ngạc nhìn cô: “Các cậu gặp mặt rồi à?”

“Gặp nhau hôm nay, anh ấy dẫn tớ đến “Vân Tháp”, chúng tớ ăn tối ở nhà hàng xoay.”

“Anh ta trông thế nào? Đẹp trai không?” Tiểu Úc vội vàng hỏi.

“Cũng được.” Lặng Lặng tỉ mỉ nhớ lại vẻ mặt tươi cười của Dương Lam Hàng. “Nhưng mà, anh ấy có một đôi mắt cực kỳ quyến rũ, sâu sắc, thâm tình...”

Nhắc tới anh, nỗi nhớ đầm thắm chiếm cứ toàn bộ con người cô, cô thật muốn gặp anh, nghe giọng anh xúu thôi cũng tốt rồi.

“Anh ta đặc biệt trở về để gặp cậu à?”

“Không phải, anh ấy sống ở thành phố A.”

“Vậy các cậu...”

Thấy Tiểu Úc còn vui hơn cả mình, cười đến nỗi đôi mắt to tròn híp cả lại, Lặng Lặng càng thêm hạnh phúc.

“Bọn tớ chấm dứt yêu qua mạng, chính thức quen nhau!”

“Thật tốt quá! Cậu rút cuộc cũng đợi được đến ngày mây tan mưa tạnh! Khi nào rảnh mời anh ấy đến phòng của chúng ta, cho tớ thấy mặt với.”

Chuyện này, có hơi khó khăn. “Đợi khi nào có dịp đi.”

“Xem cậu sợ đến mặt mũi trắng bệch kìa!” Tiểu Úc dùng vai hích cô một cái, cười nói: “Tớ không cướp của cậu đâu!”

...

Tiểu Úc cùng cô tám chuyện một hồi, xong tiếp tục ngồi trước máy tính chiến đấu với báo cáo, Lặng Lặng nửa nằm trên giường nhìn đi nhìn lại dãy số mang tên “Thầy Dương”.

Vừa xa nhau chưa tới một tiếng đã gọi cho anh, có phải mình hấp tấp quá không?

Thôi quên đi, dù sao chiều mai cũng gặp thôi mà.

Rảnh rỗi sinh nông nổi, Lặng Lặng mở sổ của anh ra, đem hai chữ “Thầy Dương” xóa đi, sửa thành “Vĩnh viễn có xa không”, trông hơi kỳ kỳ.

Đổi thành “Đầu hói nhỏ”, lại nhớ tới khí chất khiến thần lẫn người đều ghen tị của Dương Lam Hàng, thôi xóa.

Đổi thành “Hàng”, cô cười trộm trong giây lát, lại sửa thành “Ông xã”.

Buồn nôn muốn chết!

Cô nhìn cách xưng hô này mà cười khúc khích không thôi...

Sau đó, cô phát hiện chính mình khá là ngu ngốc, để cân bằng trong lòng, thẳng tay đem tên anh đổi thành “Đồ ngốc”.

Tưởng tượng vẻ mặt của Dương Lam Hàng khi nhìn thấy “tên gọi yêu” này, không biết sẽ “hạnh phúc” đến dường nào...

...

Lúc này, điện thoại trong tay đột nhiên rung lên, hai chữ “Đồ ngốc” trên màn hình nhấp nháy liên tục, Lặng Lặng vô cùng vui sướng nhận điện thoại.

“Alô, xin chào!” Tiểu Úc nghe thấy âm cuối kéo dài của cô còn muốn nhũn cả người, hướng chỉ chàng trai đầu bên kia điện thoại.

“Em chưa ngủ à?”

“Đang định ngủ đây.”

“Vây sao.” Không có câu tiếp theo, tiếng hít thở như có như không của anh, nghe ra tuyệt vời hơn rất nhiều so với âm báo QQ.

“Ừm...” Anh ngừng một chút, thanh thanh cổ họng. “Không có gì đâu, chỉ định nhắc em năm giờ chiều mai nhớ đến văn phòng anh.”

Giọng nói của anh ẩn chứa ý cười. Lặng Lặng dường như thấy được khóe miệng anh cong lên, nhẹ nhàng mỉm cười, trong lòng không khỏi ngọt ngào. “Em quên hồi nào chứ...”

“Được rồi, anh không có việc gì nữa. Em ngủ ngon nhé!” Những lời bình thường được thanh âm dịu dàng của anh nói ra, bỗng có một hương vị khác.

“Khoan đã!” Lặng Lặng luyến tiếc không nỡ buông điện thoại, rõ ràng không biết nói gì, nhưng vẫn muốn nghe giọng nói của anh.

“Hử?” Anh kiên nhẫn chờ cô nói chuyện. Điểm khác nhau lớn nhất giữa chat trên điện thoại với chat QQ chính là dễ dàng lâm vào lúng túng.

Cô không thể không tìm ra chủ đề nào đó, xoa dịu một chút không khí ngưng ngập. “Anh đang làm gì đấy?”

“Đang xem tài liệu, nghĩ xem đề tài của em làm thế nào để nghiên cứu chuyên sâu trên lý thuyết, tìm coi có ý tưởng gì mới không.”

“Kết quả hiện tại không phải tốt lắm sao? Còn muốn nghiên cứu chuyên sâu chi vậy?”

“Đề tài tiến sĩ nhất định phải có chiều sâu lý luận.”

“Vâng, anh đừng cố thức khuya quá nhé.”

“Ừ. Bây giờ anh ngủ đây.”

“Anh...” Cô thực sự tìm không ra đề tài nói tiếp. “Ngủ ngon nha!”

“Mai gặp lại.”

Ngài mai? Cúp điện thoại, tâm tư của cô bập bênh chìm nổi...

Lặng Lặng không phải lần đầu yêu đương, nhưng là lần đầu tiên được nếm hương vị tình yêu.

Tình yêu là gì?

Là tâm hồn hòa hợp lẫn nhau, không cần ngôn từ, hô hấp cũng là một kiểu giao lưu.

Là một ngày gặp mặt vô số lần, nhưng vẫn nhìn không đủ, nhớ không đủ.

Yêu đương ngày đầu tiên.

Lặng Lặng sáng sớm đã dậy tắm rửa, thay chiếc váy kiểu Hàn Quốc mua mấy hôm trước trên Taobao, soi gương chải tóc đến mức không một sợi nằm loạn, lại tô hai lớp son môi, một lớp hồng nhạt, còn một lớp trong suốt không màu.

Tiểu Úc mắt nhắm mắt mở nhìn cô. “Đi hẹn hò hở?”

“Không phải, tới phòng thí nghiệm.”

“Con gái đang yêu thật là...”

Trên di động xuất hiện tin nhắn, Lặng Lặng mở ra xem.

Là Dương Lam Hàng gửi: “Sáng nay mười giờ có một vị chuyên gia người Nga báo cáo ở hội trường lầu ba, đề tài ông ấy làm rất có giá trị tham khảo đối với em.”

Cô nhún lại: “Em biết rồi... thầy Dương.”

Sau đó, nhìn hai chữ “thầy Dương”, không nhịn được cười rộ lên!

...

(*) Khóa kiểu này nè ^^

24. Chương 47-48

Mùi thuốc tràn ngập khu nhà khoa Vật liệu bỗng biến thành hương thơm tươi mát!

Cho dù ngồi trong phòng thí nghiệm đọc tài liệu khô như ngói, từ khoe môi đến chân mày đều thường trực nét cười.

Lặng Lặng cắn bút, mấy chữ tiếng Anh mơ hồ trước mắt, cô lại nhớ đến một màn lúc sáng sớm nay.

Cô nhẹ nhàng sải bước thẳng tiến khoa Vật liệu, vừa đến cửa chính, liền thấy Dương Lam Hàng từ phía trước đi tới. Vì chung quanh có nhiều sinh viên ra ra vào vào, cô chỉ có thể làm bộ hồ hững chào anh: “Chào buổi sáng, thầy Dương!”

Anh mỉm cười khẽ nghiêng người rồi đi qua.

Xa cách hệt như chào hỏi với các sinh viên nữ khác.

Cô hơi thất vọng thu hồi nụ cười ngọt ngào nơi khoe miệng, đi ngang qua anh, cảm xúc lẫn lộn trong thoáng chốc.

Khi hai vai sượt qua nhau, anh nhẹ giọng hỏi: “Tối qua ngủ ngon không?”

Cô len lén liếc nhìn xung quanh một cái, nhỏ giọng nói: “Hơi khó ngủ...”

“Anh cũng vậy...”

Chỉ một câu đơn giản, ngay cả ngữ điệu cũng nhẹ nhàng thân nhiên, thế nhưng cô lại mất hồn.

Đứng trên hành lang mà quên mất mình đang ở đâu.

“Lặng Lặng!” Có người từ sau lưng đập nhẹ cô một cái. “Đang nghĩ gì vậy? Cười ngọt lịm thế kia?”

Lặng Lặng giật mình, quay đầu vừa thấy Tiểu Tiểu, lập tức thu hồi nụ cười trên môi, nói: “Không có, đang xem tài liệu thôi.”

Xì-căng-đan giữa nữ tiến sĩ và thầy hướng dẫn bị người ta truyền nhau rêu rao trên mạng, dẫn đến vô số tranh luận. Nếu chuyện bại lộ, sự nghiệp cô sụp đổ cũng chẳng sao, nhưng Dương Lam Hàng vẫn muốn sống yên ổn trong giới học thuật, tuyệt đối không thể trở thành mục tiêu chỉ trích của dư luận.

Ngẫm lại mối tình này cũng thật không dễ dàng, vừa hết “yêu qua mạng”, giờ lại bắt đầu “tình yêu ngầm”.

Không biết đến khi nào cô mới có thể quang minh chính đại ở bên anh, để cho mọi người đều biết, Dương Lam Hàng là bạn trai cô?

“Tìm tớ có chuyện gì à?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Có buổi báo cáo học thuật ở hội trường, cậu có đi nghe không?”

“Đi chứ!” Tiểu Tiểu không nói thì cô cũng suyt quên luôn.

Cất gọn giấy tờ, Lăng Lăng cùng Tiểu Tiểu đi đến hội trường, tầm mắt vừa tiếp xúc với bóng dáng quen thuộc, lập tức đầu óc bị phân tâm, không tự chủ mà đi đến bên anh.

Ai ngờ mới đi được nửa đường, Tiểu Tiểu kêu to: “Lăng Lăng, chỗ này nè!”

Cô tiếc nuối nhìn thoáng qua Dương Lam Hàng một cái, anh đang quay lại nhìn cô, ánh mắt giao nhau, không ai nói một lời.

Cô ngồi xuống cạnh Tiểu Tiểu, tình yêu không diễn tả thành lời dẹt thành tấm lưới, bao bọc trái tim cô.

“Bạch Lăng Lăng.” Dương Lam Hàng gọi cô. “Em lại đây, tôi có chút chuyện muốn nói với em.”

Cô không dám chậm trễ một phút, hơi thận trọng ngồi xuống bên cạnh anh: “Thầy Dương, thầy tìm em có chuyện gì ạ?”

“Đơn xin cấp bảo hộ độc quyền tôi bảo em viết đã xong chưa?”

“Còn một ít nữa, cuối tuần nhất định em sẽ gửi thầy!”

“Ừ!”

Anh kề sát cô, nhỏ giọng nói: “Nếu em bận quá, anh giúp em viết nhé.”

Mặt cô đỏ lên, đầu nhanh chóng cúi gằm xuống ghế. “Không cần đâu, cảm ơn anh!”

Chuyên gia báo cáo cả tiếng đồng hồ, một chữ tiếng Anh cô cũng không nghe vô. Ngồi bút vẫn chưa dừng, trên sổ tay vẽ đầy những hình thù trừu tượng mà ngay cả họa sĩ trường phái ấn tượng có xem cũng không không hiểu...

Không có tâm trạng nghe báo cáo đâu chỉ mình Lăng Lăng.

Suốt một giờ, Dương Lam Hàng vẫn luôn nghiên cứu mấy hình vẽ dưới ngòi bút của cô, đoán xem cô ruốt cuộc đang vẽ cái gì, nghĩ cái gì.

Cho dù chỉ số thông minh của anh có cao đến đâu cũng không hiểu được, đó là tình yêu của con gái, một nét bút đều là sự lảng động của giấc mơ.

...

Cửa chớp kiểu màn treo màu trắng đóng kín, ngoại trừ một vài tia sáng mỏng manh có thể lách vào, còn toàn bộ ánh sáng mặt trời đều bị ngăn trở bên ngoài.

Trong văn phòng tối mờ thiếu ánh sáng, Dương Lam Hàng ngồi trước máy tính, ngũ quan mờ nhạt tựa như bức tranh thủy mặc giàu ý thơ, ẩn chứa ý vị sâu xa.

Hai tiếng đồng hồ, screen-saver trên màn hình máy tính đã lặp đi lặp lại n lần, cây bút máy bằng kim loại nằm giữa các ngón tay của anh đã xoay tròn n vòng...

Anh không đếm nổi mình đã xem đồng hồ hết bao nhiêu lần.

Bồn chồn, từ ngữ này chưa bao giờ cùng xuất hiện bên cạnh ba chữ Dương Lam Hàng, giờ đây lại là từ ngữ có thể miêu tả tâm trạng anh chính xác nhất.

Đúng vậy, anh bồn chồn, thực sự bồn chồn.

Anh đã tính toán thời gian thật kỹ, trước năm giờ chiều, anh có thể viết xong mấy thứ cần thiết trong khoa, có thể làm tốt dự toán chi tiêu của quỹ khoa học tự nhiên, sau đó, tập trung sửa chữa báo cáo đề tài cho Lăng Lăng... Trên thực tế, kế hoạch xuất hiện sai lầm nghiêm trọng. Suốt cả ngày trong lòng anh cứ xao xuyến không yên.

Hễ nghĩ đến cô đã chấp nhận anh, giữa họ không còn là quan hệ thầy trò đơn giản, tư duy cùng cảm xúc của anh cứ như lơ lửng trên không trung, không thể yên tĩnh trong chốc lát.

Hóa ra đây là cảm giác yêu đương, mỗi một nấc di chuyển của kim giây, đều là chờ mong nhưng nhớ.

Anh đụng vào con chuột một cái, screensaver biến mất, thay vào đó là mẫu hồ sơ cá nhân đã điền được một nửa. Trường chuẩn bị xét duyệt phong giáo sư, điều kiện của anh hoàn toàn thỏa mãn, trong khoa bảo anh viết sơ yếu lý lịch cá nhân và thành quả nghiên cứu thật kỹ, chuẩn bị tốt tư liệu để nộp lên trên.

Những năm gần đây công tác lựa chọn và xét phong hàm giáo sư đều do hiệu trưởng Chu phụ trách, do đó kết quả có như thế nào cũng được công bố dứt khoát.

Thực ra, giáo sư, hướng dẫn tiến sĩ, hay viện sĩ, những từ này đối với anh mà nói không hề có ý nghĩa đặc biệt gì cả. Điều anh muốn, có chăng là thành quả nghiên cứu khoa học của mình được người khác công nhận, thực sự ứng dụng vào sản xuất công nghiệp. Tuy vậy, không may là cái Trung Quốc công nhận không phải là tài năng hay thành quả, mà là những danh hiệu vô nghĩa này!

Đúng năm giờ, tiếng gõ cửa vang lên.

Ba tiếng, thật chậm, thật nhẹ.

Bút máy đang xoay tròn rơi trên mặt bàn...

Bởi vì anh nghe ra được, đây là cách gõ cửa của Lăng Lăng. Cô mỗi lần gõ cửa đều giống như sợ quấy rầy bên trong văn phòng anh, hết sức nhẹ, hết sức chậm, mà không biết rằng bản thân tiếng gõ cửa của cô mới là một loại “quấy rầy”.

“Mời vào.”

Anh ngồi thẳng lại, hít thở sâu.

Cửa nhẹ nhàng đẩy ra một nửa, một đôi mắt sáng đầy thăm dò nương theo cánh cửa dần mở ra xuất hiện.

Anh muốn cười, lại nhịn xuống. Cô lần nào cũng vậy, trước khi vào cửa phải quan sát khắp một lượt trong phòng, vào cửa rồi thì chẳng chịu ngẩng đầu lên nữa, chỉ nhìn chăm chặp xuống sàn nhà của anh.

Rất nhiều lần, anh đã muốn hỏi cô: “Sàn nhà tôi bẩn lắm sao?”

Nhưng nghĩ đến dáng vẻ cô sẽ bị dọa đến ngây ngốc, anh lại không đành lòng, nên không có hỏi.

“Thầy Dương.” Lăng Lăng đóng cửa phòng, duyên dáng đứng bên cửa. Hai gò má trắng trẻo ửng hồng, đáy mắt trong veo yên tĩnh sáng sủa nét nửa vui nửa sợ.

Anh thích nhất ánh mắt cô, bởi vì cô có thói quen che giấu cảm xúc chân thực, thế nhưng ánh mắt lại luôn bán đứng thế giới nội tâm của cô.

Khi cô vui vẻ, ánh mắt rục rỡ chói lọi.

Khi cô buồn rầu, sáng mắt tối tăm ảm đạm.

Khi cô tức giận, trong mắt hừng hực lửa cháy.

Khi cô e lệ, sáng mắt dịu dàng nhấn chìm người khác.

Là ai nói, đàn ông vĩnh viễn không bao giờ hiểu được lòng dạ phụ nữ, đó là do đàn ông không chịu hao tổn tâm tư đi nghiên cứu.

Nếu thật sự muốn nghiên cứu, đọc hiểu tâm sự của phụ nữ tuyệt đối dễ hơn rất nhiều so với phóng tàu Thần Châu 7 lên không gian!(*)

“Em lại đây ngồi đi.” Dương Lam Hàng cố sức làm cho giọng điệu của mình nghe giống một người bạn trai, chứ không phải là thầy giáo.

Nhưng Lăng Lăng vẫn không dám vượt quá phép tắc dù chỉ một ly, đi đến bên anh, đem báo cáo đề tài đặt lên bàn, đoan trang ngồi cạnh anh.

Mùi hương con gái lượn lờ trước mũi anh, gợi lên cảnh tượng say mê quần quýt ngày hôm qua.

Môi lưỡi của cô còn ngọt ngào hơn anh tưởng, thân thể mềm mại hơn anh nghĩ, mà phản ứng của cô còn nồng nhiệt hơn anh dự đoán...

Một luồng máu nóng dâng trào, anh đằng hắng cổ họng khô khốc, bình tĩnh một lát, cầm lấy báo cáo, tập trung tinh thần nhìn chữ nghĩa trên đó.

Hơn mười phút trôi qua, anh chỉ xem xong phần đề mục.

Hiệu suất này, không phải cao bình thường.

Dương Lam Hàng chớp chớp mắt, ổn định một chút cảm giác bồn chồn trong lòng, tiếp tục xem phần văn bản chính.

Chữ nghĩa tề tề chỉnh chỉnh xem qua rồi quên luôn.

Sau khi đấu tranh vài mất vài phút, anh rút cuộc từ bỏ, đem báo cáo đặt lên bàn.

Dù sao hiện tại cũng là giờ tan tầm, không có quy định giáo viên hướng dẫn hết giờ làm vẫn phải gương mẫu, càng không có quy định thầy giáo sau giờ làm việc không được nói chuyện yêu đương.

Anh ngược lên, nhìn khuôn mặt trắng trong trước mắt, xinh đẹp thuần khiết. Vẻ đẹp hoàn toàn tự nhiên như vậy ở Mỹ cực kỳ hiếm thấy, bởi vì phụ nữ Mỹ đâu có tự tin hơn cũng không dám bày ra gương mặt mộc trước người khác.

Hoặc có lẽ là do làm nghiên cứu quá nhiều, đối với chân tướng dường như có một sự chấp nhất đã thành bệnh nghề nghiệp, anh chán ghét sự giả tạo và che giấu.

Bởi vậy, lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Lăng, anh đã rất coi trọng phần cảm giác chân thật này ở cô!

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú nồng bỏng của anh, mặt Lăng Lăng càng đỏ, mắt nhìn chăm chặp xuống đất...

Anh nhẹ giọng hỏi: “Sàn nhà anh rất bẩn sao?”

Cô ngậy người trong giây lát, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt vô cùng đáng yêu. “Thầy Dương, thầy như thế này có tính là quấy-rối nữ sinh viên không đó?”

Anh phì cười, đang định nói chuyện thì di động Lăng Lăng reo vang.

Cô lấy điện thoại ra, nhìn thấy tên trên màn hình, thân thể liền cứng đờ.

Dương Lam Hàng lập tức đoán được là ai, liếc sơ qua di động của cô, đúng như anh đoán, trên màn hình hiển thị ba chữ: Trịnh Minh Hạo.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Trịnh Minh Hạo ở nhà ăn cơm Tây, anh đã sớm nhận ra anh chàng đẹp trai lạnh lùng này có quan hệ mờ ám với Lăng Lăng.

Anh không biết giữa họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết, ánh mắt Lăng Lăng nhìn Trịnh Minh Hạo là vui vẻ cõi mở.

Cô thực sự không phải không thích cậu ta.

Tiếng chuông di động hơi chói tai.

Nhưng Lăng Lăng cứ ngơ ngác cầm điện thoại, chậm chạp không chịu bắt máy.

“Sao em không nhận điện?” Dương Lam Hàng tận lực làm cho giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh.

Cô chột dạ nhìn anh, ngần ngại một chút, rồi bắt điện thoại.

Trong điện thoại rất ồn, rất nhiều người đang nói chuyện, âm ĩ nhốn nháo, mang theo ít nhiều hơi men.

Chỉ không có tiếng Trịnh Minh Hạo.

“Alô?”

Không có trả lời.

Lăng Lăng đang định cúp điện thoại, giọng nói kinh ngạc của Trịnh Minh Hạo vang lên: “Hả? Bắt điện thoại nhanh vậy? Hôm nay lương tâm em thức tỉnh à?”

“Anh tìm em có việc gì không?” Cô hỏi. Một tay cầm điện thoại, tay kia đặt cạnh microphone, cố ý che giấu đôi chút âm thanh.

Nhưng Dương Lam Hàng vẫn nghe rõ mồn một Trịnh Minh Hạo hỏi: “Buổi tối em rảnh không?”

“Buổi tối! Tối nay hả?”

“Nói thừa! Không phải tối nay chẳng lẽ tối qua?” Anh nói: “Anh về thành phố A. Cái dự án lần trước anh nói với em không đủ nhân lực, bên kia lại hối gấp, bọn Lý Vi bảo anh mang dự án về đây, tìm các anh em giúp anh làm. Anh nhớ rõ em nói muốn giúp anh, giờ đã đến lúc em thực hiện lời hứa rồi đó.”

“Ừ! Em biết rồi.” Cô hỏi: “Anh ở đâu?”

“Cùng bọn Lý Vi ăn cơm ở tiệm đồ ăn Tứ Xuyên. Mấy đứa nó nhớ em, muốn gặp em một chút.”

Trong điện thoại truyền đến một tràng cười cùng tiếng của Lý Vi: “Bạch Lãng Lãng, anh con bà nó nhớ em muốn chết à!”

Dương Lam Hàng đứng lên, đi đến trước cửa sổ, vươn tay kéo dây kéo cửa chớp một chút.

Những phiến lá xoay tròn, ánh nắng cùng gió nhẹ lùa vào, mang theo chút se lạnh.

Lại là cuối mùa thu, lá cây rơi rụng làm anh nhớ đến một cuối thu nhiều năm trước.

Ava của “Bạch Lãng Lãng” đột nhiên tắt ngúm, cuộc đời anh cũng đột ngột tắt theo.

Thất tình là một loại đau lòng, một nỗi đau triền miên.

Anh chịu đựng gần một năm, sau đó, vẫn là không chịu nổi nữa, nhờ bạn bè trong nước tìm thông tin về sinh viên đại học T ở thành phố A, quả nhiên có một sinh viên nữ tên Bạch Lãng Lãng. Người bạn nhanh chóng đem tư liệu về cô gửi cho Dương Lam Hàng, trong đó gồm cả ảnh chụp của cô.

Nụ cười của cô rất đẹp, thuần khiết hơn hoa tuyết, nhưng cũng mong manh hơn cả hoa tuyết...

(*) Tàu Thần Châu 7: tàu vũ trụ được Trung Quốc phóng lên không gian năm 2008.

Trong điện thoại, tiếng cười của Lý Vi không ngừng ngả ngớn thấy rõ.

Thực sự là kiểu xem náo nhiệt không sợ rắc rối.

Nếu không phải vì sợ Dương Lam Hàng hiểu lầm, Lãng Lãng đã sớm chạy qua bóp chết anh ta, vì dân trừ hại.

Dương Lam Hàng chậm rãi đứng dậy, kéo mở cửa chớp, cô không nhìn được vẻ mặt của anh, linh cảm xấu từ từ dâng lên.

Lãng Lãng tự nhận mình không phải người thông minh, nhưng cũng không phải đồ ngốc, biết phân chia rõ ràng ai nặng ai nhẹ.

“Thực xin lỗi, tối nay em không rảnh, em đi cùng bạn trai em.”

Trong di động im lặng một lúc, lại truyền đến giọng nói ra chiều không hề để tâm của Trịnh Minh Hạo: “Anh nói Bạch Lãng Lãng à, em tốt xấu gì cũng tôn trọng chỉ số thông minh chút đi, có kiểm soát phải tìm một cái nghe lọt tai chứ.”

Đạo này sao không ai tin lời nói thật vậy trời?

Lãng Lãng cười cười với Dương Lam Hàng, nói vào di động: “Tin hay không tùy anh.”

“Được, em có bạn trai chứ gì! Dẫn hấn đến đây, anh giúp kiểm tra hấn một chút!”

Nếu là trước kia, chắc chắn Lãng Lãng sẽ nói: “Nhiều chuyện quá, anh cũng không phải ba em, bạn trai em cần gì anh kiểm tra hử?!”

Nhưng vì tránh cho Dương Lam Hàng hiểu lầm, cô cố tỏ ra lạnh lùng. “Không dám phiền anh, cảm ơn!”

“Không phiền đâu, với tư cách là người thực lòng theo đuổi em, anh chí ít cũng muốn xem xem hẳn ta mạnh hơn anh chỗ nào?”

“Anh yên tâm, anh ấy chỗ nào cũng mạnh hơn anh hết!” Thói quen đã kích Trịnh Minh Hạo của cô xem như không đổi được.

Nói xong, Lăng Lăng cố ý nhìn thoáng qua phản ứng của Dương Lam Hàng, vẻ thỏa mãn thấm đượm giữa hai hàng lông mày của anh.

Xem ra, thâm trầm như Dương Lam Hàng, cũng không tránh được thích nghe khen.

“Được rồi, em không quấy rầy các anh ôn chuyện nữa, bye bye!” Không đợi Trịnh Minh Hạo nói chuyện, cô đã cúp điện thoại.

Mặc dù điện thoại cúp quyết đoán, nhưng nội tâm không khỏi có chút cảm khái – trong thời điểm cô khó khăn nhất, Trịnh Minh Hạo đã cổ vũ cô, bầu bạn với cô.

Tình cảm cô nợ anh, đã định sẵn sẽ không trả hết!

Dương Lam Hàng cũng không truy hỏi cô điều gì, ngồi vào chỗ, cô cũng đi qua ngồi.

“Ban nãy anh định nói gì vậy?” Cô hỏi.

“Không có gì. Lúc nãy định hỏi em: Lát nữa muốn đi đâu?”

“Em... muốn ăn Haagen-Dazs!”(*)

Haagen-Dazs, kinh điển của lãng mạn!

Cho dù vài cô gái có thể cự tuyệt loại hương sữa nồng đậm này, nhưng không cô gái nào không bị slogan quảng cáo của nó lay động!

“Kem hả?” Dương Lam Hàng nghĩ nghĩ, hỏi: “Trời lạnh thế này, không ăn cái khác được sao?”

Lăng Lăng cố gắng che giấu vẻ thất vọng trước sự không tâm lý của anh. “Em thuận miệng nói thôi, không đặc biệt muốn ăn lắm đâu.”

“Được rồi. Tí nữa sửa xong báo cáo anh đưa em đi!”

“Vậy chúng ta nhanh sửa báo cáo đi.” Dáng vẻ vui mừng của cô, hoàn toàn không nhìn ra chỉ là “thuận miệng nói”.

Dương Lam Hàng khẽ cười cầm lấy báo cáo đề tài, nghiêm túc xem.

Lăng Lăng đang muốn chảy cả nước miếng căn bản không thể hi vọng Dương Lam Hàng có thể qua loa cho xong, nhưng vẫn không ngờ anh đọc cẩn thận đến thế, từng câu, từng chữ đều cân nhắc tinh tế. Hơn nữa, hề gặp phải khúc mắc, anh nhất định phải cùng cô thảo luận rõ ràng, còn bảo cô sửa lại. Sau đó, gặp phải một vấn đề gây tranh cãi, Dương Lam Hàng nói phân tích của cô có sai lầm về mặt nhận thức. Cô cực lực tranh luận, nói cô tra được một chương tài liệu, trong đó phân tích như vậy.

Kết quả bệnh làm tới nơi tới chốn của Dương Lam Hàng tái phát, anh tra tài liệu, phân tích, thảo luận.

Chờ đến khi anh đi đến được kết luận thỏa mãn, đã là mười giờ hơn.

Đừng nói Haagen-Dazs, có ăn Mãn Hán Toàn Tịch(**) Lăng Lăng cũng không tìm đâu ra hứng.

“Khuya rồi, nếu em không quay về phòng trọ, khu nhà sẽ đóng cửa.”

Anh nhìn vẻ mặt đầy mệt mỏi của cô, cũng không muốn miễn cưỡng. “Để anh đưa em về”

...

Trên đường về phòng trọ, di động Lăng Lăng lại reo, cô lấy ra nhìn liếc qua hiển thị trên màn hình, ngắt máy.

Dương Lam Hàng nói: “Người anh coi trọng không nhiều lắm, Trịnh Minh Hạo là một trong số đó.”

“Anh coi trọng anh ấy?!” Lãng Lãng mở to mắt, cô cứ tưởng tình địch gặp nhau đều ghen tuông tóe lửa chứ.

“Em có nhớ một lần, anh gặp em và Trịnh Minh Hạo trong tiệm cơm Tây vườn trường không?”

“Em nhớ.” Hơn nữa cô còn nhớ rõ Dương Lam Hàng bị một câu của cô làm cho sặc nước, ho một hồi lâu.

Còn về câu nói kia, cho đến tận bây giờ, cô vẫn thấy “một rùng xấu hổ”.

“Tối hôm đó, Trịnh Minh Hạo chạy tới tìm anh...”

“Không phải anh ấy đi đánh anh đó chứ?!”

Dương Lam Hàng không phủ nhận.

Trịnh Minh Hạo cũng quá mạnh động nha.

Anh ta cũng không ngấm lại, nếu Dương Lam Hàng là loại giáo viên lòng dạ hẹp hòi, thì kẻ thích gây họa như anh ta đến bằng tốt nghiệp chắc chắn cũng không lấy được.

“Cậu ấy chất vấn anh dựa vào cái gì bảo trang web cậu ta làm không đáng một xu. Còn nói cậu ta vất vả khổ cực thức trắng mấy đêm mới làm ra nó.”

“Anh ấy làm á?!”

Lãng Lãng rút cuộc đã hiểu buổi tối kết thúc bảo vệ tốt nghiệp đó, vì sao Trịnh Minh Hạo lại nổi xung lên như thế, còn phản ứng của Uông Đào thì cứ bình bình. Lẽ ra cô nên sớm nghĩ đến, Uông Đào lúc ấy bận bịu làm thêm ở bên ngoài, căn bản không thể nào có thời gian giúp cô làm đồ án tốt nghiệp.

“Cậu ta thực sự là một người đàn ông tốt, có cá tính, cũng có phong độ, quan trọng nhất là, cậu ấy thực sự yêu em...”

“...”

“Hôm ấy, bọn anh uống rượu đến khuya, cậu ta đã nói rất nhiều.

Cậu ấy nói anh biết: “Yêu có rất nhiều cách, không đi quấy rầy sự yên tĩnh mà cô ấy muốn, cũng là một cách.”

Cậu ấy còn nói: “Bất kể cô ấy ở bên ai, tôi đều hy vọng cô ấy đều có thể vui vẻ!” Dương Lam Hàng cười với cô, tiếp theo nói: “Anh cứ tưởng người hiểu em nhất, yêu em nhất trên thế giới này là anh... Đến khi anh nghe Trịnh Minh Hạo nói: “Bạch Lãng Lãng sợ bị tổn thương, nên mới cố ý giấu kín bản thân dưới vẻ ngoài kiên cường và phóng khoáng. Trừ phi chính cô ấy chịu đi ra, còn không thì không ai có thể tiến vào được. Tôi biết cô ấy không yêu Uông Đào... Nhưng tôi không muốn bức cô ấy, không muốn thấy cô ấy khó xử... Cứ để cô ấy tạm thời sống trong cảm giác an toàn mình tưởng tượng nên... Tôi sẽ chờ cô ấy, chờ chính cô ấy bước ra!” thì anh mới hiểu được, cậu ấy mới là người hiểu em nhất.”

Lãng Lãng cúi đầu, không muốn để Dương Lam Hàng thấy nước trong mắt mình, nhưng nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rơi trên ngón tay.

Đêm không trăng, anh nắm lấy tay cô, ngẩng đầu nhìn thấy nhà trọ nghiên cứu sinh đèn đóm sáng trưng phía trước, lại buông ra.

“Lúc chiều, em không nên nói cậu ấy như vậy.” Dương Lam Hàng ngừng một chút, thở dài: “Em đừng thấy cậu ta bề ngoài ra vẻ cái gì cũng không để ý, thực ra, trong lòng cậu ấy còn để tâm hơn bất kỳ người nào khác...”

“Tại sao phải với em những điều này?”

“Anh không muốn em một ngày nào đó sẽ hối hận!”

Lựa chọn Dương Lam Hàng, cô vĩnh viễn sẽ không hối hận!

...

Mặc dù không muốn tách ra sớm như vậy, nhưng Lãng Lãng không thể không nói: “Anh đừng tiến nữa, để người khác thấy thì không hay đâu.”

“Cũng được. Ngày mai đừng quên đến phòng thí nghiệm làm nhé.”

“Vâng! Thầy Dương!”

Cô nháy mắt với anh mấy cái, xoay người đi về phía cổng nhà trọ.

Trước khi vào cửa, dưới ánh sáng mờ mờ đường như liếc thấy trong góc có vài tia lửa lập lòe...

Về phòng ngủ, Lãng Lãng không bật đèn, nằm trên giường hạ quyết tâm nhiều lần, mới gọi điện cho Trịnh Minh Hạo.

Điện thoại rất nhanh được bắt, giọng nói hơi bất mãn truyền đến: “Em còn nhớ đến anh hả? Người xưa có câu, phụ nữ ấy à, chỉ nghe người mới cười, không thấy người cũ khóc!”

“Đó là để miêu tả đàn ông có tốt hay không mà!”

Bên kia im lặng vài giây, im lặng đến nỗi khiến lòng cô hơi chua xót. “Em cùng với Dương Lam Hàng đã bao lâu rồi?”

Lãng Lãng lập tức ngồi bật dậy trên giường. “Làm sao anh biết?”

“Anh thấy anh ta đưa em về.”

Anh nhìn thấy ư?!

Lãng Lãng bỗng nhớ tới trong góc tối dưới nhà, có ánh lửa của thuốc lá...

Không hề đắn đo suy nghĩ, cô cúp điện thoại, vội vàng xuống lầu.

...

Trong góc tường không ánh sáng, có bóng người đang đứng, lưng dựa vào tường, ngoài ánh sáng lập lòe của đèn thuốc, cả thân người đều hòa vào bóng tối.

Cô đến gần anh, mỗi bước đi đều cố gắng nghĩ xem mình còn có thể nói gì với anh, thế nhưng đi đến trước mặt anh rồi, cô vẫn không tìm được từ ngữ nào khác ngoài ba chữ “thật xin lỗi”.

“Thực xin lỗi!” Cô nhỏ giọng nói.

Trịnh Minh Hạo vút nửa đèn thuốc xuống đất, dùng chân dụi tắt.

Cô nhìn tàn thuốc trên mặt đất...

“Tình yêu thầy trò, thật lãng mạn!” Anh cười gượng vài tiếng. “Bạch Lãng Lãng, em định nghĩa “ưu tú” ra sao hả? Cái em gọi là “bình thường” là thứ gì? Người đàn ông cả đời bảo vệ bên cạnh em... cùng em ăn cơm canh đạm bạc, chen chúc trong phòng ở nhỏ hẹp mà vẫn vui vẻ chịu đựng ư? Dương Lam Hàng, phó giáo sư hai mươi chín tuổi, cha là chuyên gia vô cùng quyền uy trong giới Vật liệu, có 10% cổ phần của một công ty điện, mẹ là thiên kim nhà giàu, sở hữu nhiều công ty bách hóa... như thế cũng coi là bình thường hả?”

Lãng Lãng thất kinh lùi ra sau từng bước, sớm biết gia thế của anh không đơn giản, nhưng khi nghe Trịnh Minh Hạo nói ra, cô vẫn hoảng sợ.

Cô cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại. “Minh Hạo, cảm ơn anh đã cho em biết những điều này. Nhưng em thực sự yêu anh ấy.”

“Tại sao?” Anh cười lạnh, trong bóng tối, đôi mắt anh cũng ảm đạm. “Cảm giác an toàn gì chứ, người trên mạng không từ bỏ được gì chứ, đều chỉ lấy cớ mà thôi...”

“Không phải! Người em chờ năm năm... là anh ấy!”

“Anh ta? Bạn online của em?”

“Đúng, là người bạn online có lý tưởng của em. Em yêu anh ấy từ khi em hoàn toàn không biết gì về anh hết, bây giờ, anh ấy đã trở về... Mặc kệ đúng sai, em không hối hận, cũng không thể hối hận.”

“Anh hiểu rồi!” Anh cười chua chát, tiến lên từng bước, ôm cô vào lòng.

Trên người anh thấm đẫm mùi khói thuốc, nghe ra giống như mùi của buồn thương.

Lặng Lặng định đẩy anh ra, lại nghe thấy anh hỏi: “Nếu em không gặp Dương Lam Hàng, liệu em có thể chọn anh không?”

Nhớ lại lần đầu tiên bắt tay nhau, anh nói một câu: “Chúc mừng người yêu trở thành người nhà.”

Nhớ lại ly nước ấm anh đưa cô cùng viên thuốc dạ dày kia;

Nhớ lại anh suốt đêm làm trang web giúp cô;

Nhớ lại những lời an ủi, những phút bầu bạn của anh...

Cô không thể không thừa nhận, Dương Lam Hàng nói rất đúng, cô không nên tàn nhẫn với Trịnh Minh Hạo như thế.

Cô không đẩy anh ra nữa.

Đối với một người đàn ông luôn yêu mình thắm lặng;

Đối với một phần tình cảm đã định không thể nào đáp trả;

So với những gì anh đã trả giá vì cô;

So với những thương tổn cô gây ra cho anh;

Một cái ôm, một chút khoan dung, dường như nhỏ nhoi không đáng kể.

“Nếu trên thế giới không có một người tên Dương Lam Hàng, em sẽ yêu anh!”

Những lời này, là thật!

“Cảm ơn em.”

Trịnh Minh Hạo buông cô ra, lẳng lặng rời đi, bóng dáng lẩn vào đêm tối vẫn là nét bất cần cùng phóng khoáng của riêng anh.

Cô tin rằng, một người đàn ông như anh, sớm muộn cũng có ngày gặp được người con gái thực sự xứng đáng để anh yêu.

Yên lặng bước lên lầu, chuông di động của Lặng Lặng vang lên, là Dương Lam Hàng gọi.

“Lặng Lặng, em đang làm gì thế?”

Cô sờ soạng tìm chìa khóa trong bóng tối, mở cửa ra: “Em ở trong phòng, thấy hơi mệt, muốn nghỉ một chút!”

“Vậy à!” Cô phát hiện tiếng anh bên kia cũng thật im lặng. “Không quấy rầy em nữa, em nghỉ đi nhé!”

Ngắt điện thoại, Lặng Lặng bật đèn, một mình ngồi trên giường.

Trước mắt cô không thể xua đi hình bóng Trịnh Minh Hạo rời đi, mùi khói thuốc ưu thương của anh cũng chậm chạp không tan.

Cô tắm rửa một lượt, thay bộ đồ ngủ bằng cotton, những vẫn ngửi được mùi hương buồn bã kia.

Vì vậy, Lặng Lặng mở máy tính, muốn tâm sự với Dương Lam Hàng, nghe anh kể chuyện cười một chút.

QQ tự động đăng nhập, avatar hơi nhỏ lại chậm chạp không sáng lên. Theo lý thuyết, anh phải về đến nhà từ lâu rồi chứ.

Đợi hơn nửa tiếng, cô nhịn không được nữa, bèn gọi điện cho Dương Lam Hàng.

“Alô!” Cô nhỏ giọng hỏi: “Anh đã ngủ chưa?”

“Chưa.” Anh hỏi: “Em sao thế?”

“Tâm trạng không tốt lắm. Anh có thể lên mạng không?”

“Không thể!” Anh từ chối dứt khoát, tựa như hất một thùng nước lạnh.

“...”

“Bối vì...” Anh nói: “Anh đang ở dưới nhà em!”

“Hả?” Lại hất tiếp một thùng nước nóng!

Lặng Lặng đến áo ngủ cũng chưa kịp thay, thu hết tốc độ lao xuống lầu, lách qua cánh cổng đã được bác bảo vệ đóng một nửa chạy ra ngoài.

Xe Dương Lam Hàng đứng dưới cột đèn đường, cô đi qua, mở cửa lên xe.

“Tại sao anh lại ở đây?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Anh biết...”

“Hử?” Biết cái gì? Cô chờ câu tiếp theo.

Anh lôi ra một hộp kem hơi bị chảy nước, chậm rãi mở nắp trước mặt cô.

Màu xanh lá cây nhạt loang loáng, mùi trà xanh hạnh nhân nồng đậm.

“Anh biết slogan của Haagen-Dazs – If you love her, take her to Haagen-Dazs. Nếu bạn yêu cô ấy, hãy đưa cô ấy đến Haagen-Dazs!”

(* Haagen-Dazs: Một nhãn hiệu kem nổi tiếng của Mỹ. (P/S: Rất ngon, nhưng đắt quá T_T)

(**) Mãn Hán Toàn Tịch: Bữa tiệc gồm 108 món từ nhà Thanh và văn hóa người Hán, do Khang Hi tổ chức.

25. Chương 49-50

Đàn ông như thế, đối thoại như thế, đừng nói cầm kem Haagen-Dazs, có cầm que kem năm hào của quầy bán quà vặt cũng có thể ngọt chết cô.

Lặng Lặng mím đôi môi cứ chực cong lên, nhận lấy kem trong tay Dương Lam Hàng, lại nhận tiếp chiếc thìa nhỏ anh đưa cho.

Thậm chí không cần anh mở điều hòa trong xe, chỉnh nhiệt độ lên cao, chỉ với chiếc thìa nhỏ màu bạc tinh xảo đã đủ cho thấy sự tế nhị trong tâm tư bạn thầy giáo nào đó.

Lặng Lặng nhẹ nhàng múc một thìa kem cho vào miệng, ngậm luôn cả chiếc thìa, cho đến tận khi mùi hạnh nhân lan tỏa trong miệng, mùi sữa ngọt ngấy hòa tan nổi buồn xưa mãi không đi kia.

Tình yêu đích thực nếu xuất phát từ nội tâm, hà tất phải đợi thề hẹn “sông cạn đá mòn”, mỗi một lời nói cử chỉ nhỏ nhặt đều đã có thể bộc lộ ra.

Gió mát nhẹ thổi, anh nhìn cô, trong mắt là sự say mê không thể thấu hiểu. “Vì chuyện gì mà tâm trạng không tốt?”

Lặng Lặng lắc đầu, lại xúc một thìa kem ngậm vào miệng.

“Anh kể chuyện cười em nghe nhé.”

Chuyện cười? Cô xoay người về phía anh, tập trung tinh thần lắng nghe.

“Có một chàng trai đi công tác nước ngoài, trước khi trở về muốn cho bạn gái mình một niềm vui bất ngờ, không ngờ đứng trước cửa nhà bạn gái lại nghe thấy trong phòng có tiếng ngáy của đàn ông... Chàng trai im lặng bỏ đi, nhắn tin cho người bạn gái mình yêu: “Chúng ta chia tay đi!!!” sau đó anh ta ném đi động, bỏ đi biệt xứ, từ nay về sau không gặp bạn gái mình nữa... Ba năm sau bọn họ gặp lại nhau ở một thành phố. Bạn gái chất vấn anh ta: “Vì sao ra đi không lời từ biệt? Ít ra anh phải cho tôi một lý do chứ.”

Chàng trai nói thẳng tình huống khi đó.

Cô gái quay lưng bỏ đi, chỉ để lại bốn chữ cho anh ta...”

“Bốn chữ gì vậy?” Lãng Lãng nôn nóng hỏi.

Dương Lam Hàng thản nhiên nói

“Thụ Tinh Sát Độc!”(*)

...

“Haiz! Đều là họa do sự tử nhỏ thích ngáy kia chuốc lấy!” Cô mỉm cười, nhưng khi cười lại có chút buồn bã.

Bạn sự tử nọ bất mãn, là do bạn trai kia quá ngu, đâu có liên quan gì tới mình!

Lãng Lãng nghĩ nghĩ, nghiêng đầu nháy mắt mấy cái với Dương Lam Hàng: “Nếu anh là chàng trai kia, anh sẽ làm thế nào?”

Dương Lam Hàng chau mày, ngón tay đặt trên vô-lăng hơi tái nhợt.

“Nếu đổi là em, em sẽ làm gì?” Anh hỏi ngược lại cô.

“Đương nhiên là sẽ thoải mái vào cửa.” Cô tiếp tục ăn kem. “Em tin tưởng anh. Tin tưởng nhân cách của anh. Anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện lén lút.”

“...”

Mây tản ra, những vì sao xuất hiện trở lại, mây mù giữa hai hàng lông mày của Dương Lam Hàng cũng tan đi.

Tình yêu chân chính không cần phải xứng đôi hoàn mỹ trong mắt người khác, chỉ cần tâm hồn đôi bên hòa hợp nhau, tín nhiệm nhau.

Anh nương theo ánh đèn vàng yếu ớt trong xe nhìn thật sâu vào Lãng Lãng trước mắt, mái tóc dài còn hơi ẩm thả tự do bên vai, tỏa ra mùi lan hương kín đáo. Cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ, váy dài bảo thủ rộng rãi khoác trên người, che khuất mọi đường cong có thể dẫn dụ người ta liên tưởng xa xôi, nhưng cũng để lại cho người càng nhiều không gian tưởng tượng.

Thời gian chậm chạp đến mức khiến người ta lơ đãng, hơi ẩm trong xe làm người ta cảm thấy khô nóng.

Nuốt vào ngụm kem cuối cùng, Lãng Lãng lật nghiêng cổ tay anh, kim đồng hồ màu bạc, sáng loáng tinh xảo hiệu Piaget(**) bằng thép nguyên chất chỉ mười hai giờ hơn.

Cô nhìn thoáng qua cánh cổng đóng chặt, bên trong cửa thủy tinh đèn vẫn còn sáng, bác bảo vệ vẫn chưa ngủ. Trong tình huống này, nếu gõ cửa thì bác bảo vệ sẽ mở. Còn nếu đèn tắt thì thắm luôn, phải ấn chuông cửa thật lâu, bác bảo vệ mới từ từ chậm chậm lẩm bẩm lâu lâu mà xuống giường, mang về mặt không tình nguyện đi mở cửa. Vào cửa rồi phải để lại tên, số phòng, giải thích nguyên nhân về muộn.

Cô biết mình nên trở về, nhưng trong lòng vẫn bịn rịn quyến luyến không nỡ, cứ muốn nán lại với anh thêm chốc nữa.

Cô rút cuộc đã hiểu tại sao dưới lầu nhà trọ nữ sinh luôn có cảnh nam nữ tạm biệt nhau mà phải nhì nhằng đến mấy chục phút, tiễn rồi lại tiễn, đưa rồi lại đưa.

Cảm giác thích một người hóa ra kỳ diệu như thế.

“Cổng nhà trọ khóa rồi.” Dương Lam Hàng giữ lấy tay cô, đầu ngón tay siết chặt ngậm nói lên ý muốn không buông.

“Không sao. Bác bảo vệ sẽ mở cửa cho em.”

Cô vừa định xuống xe, Dương Lam Hàng nắm chặt lấy tay cô.

“Anh tin em...”

Anh tin tưởng cô, vẫn luôn tin tưởng, nhưng...

Tin tưởng là một chuyện, để ý lại là chuyện khác!

Lăng Lăng khó hiểu quay đầu, chờ anh nói tiếp.

“Nhưng... đừng để anh thấy cậu ta ôm em lần nữa!” Sau vài giây kinh ngạc, Lăng Lăng đã hiểu ra ý anh.

Anh rõ ràng đã trông thấy Trịnh Minh Hạo ôm cô, nhưng vẫn muốn đến Haagen-Dazs mua kem cho cô...

Cái lạnh của kem từ dạ dày lan tỏa đến toàn thân, giá rét phụ họa theo từng cơn đau nhói trong bụng.

“Nếu em muốn đi cùng anh ấy, hà tất phải đợi đến hôm nay?” Cô nhìn thật sâu vào mắt anh, nói: “Anh ấy chỉ đến từ biệt em...”

Lời còn chưa dứt, cô chợt thấy tay trái bị nắm chặt, thân người cũng bị kéo lại, ôm chặt trong lồng ngực ấm áp.

“Lăng Lăng, anh cũng sợ mất đi, em hiểu không?”

Cô lui người lại, tham luyến sự ấm áp của anh, giá lạnh đã bị hơi ấm từng phút từng giây hòa tan.

“Em xin lỗi!”

Nhẹ nhàng sát lại gần hơn, đôi môi lạnh lẽo khẽ run run hôn lên mặt anh, môi anh, vành tai anh, ghé vào tai anh nói khẽ: “Em cam đoan với anh, sau này sẽ không như thế nữa.”

Nụ cười của cô rất đẹp, thuần khiết hơn cả hoa tuyết, cũng mong manh hơn cả hoa tuyết...

Thế nhưng, làn môi xinh đẹp sáng bóng của cô tản mát hương thơm dịu dàng ngây ngất như hoa anh túc.

Dương Lam Hàng tận lực khống chế khát vọng trong lòng, điều chỉnh hô hấp...

Tuy nhiên, cánh cửa dục vọng một khi đã mở, lực tự chủ không thể nào khống chế được thân thể nữa...

Hành vi của anh hoàn toàn thoát khỏi sự điều khiển của lý trí, hai tay trượt dần đến bên hông cô, ôm lấy.

Nếu Lăng Lăng phản kháng một chút, hoặc nhắc nhở anh một lần, anh sẽ có thể ý thức được sự thất thố của bản thân...

Nhưng cô không có, tay cô vuốt ve lông mày anh, xuôi theo mép tóc, trượt xuống bên môi anh...

Một luồng tê ngứa bên môi khiến thần trí anh hưng phấn. Anh thử đến gần hơn, Lăng Lăng không lảng tránh, chỉ khép lại hai mắt. Vẻ mặt chờ mong của cô khiến anh khó lòng kiềm chế được nữa, bèn cúi đầu hôn lên môi cô.

Đèn trong xe đã tắt, ánh trăng mờ nhạt cũng bị ngăn cách bên ngoài cửa kính xe màu xanh sa-phia.

Trong bóng tối, trời đất đảo lộn, thế giới chao nghiêng, anh quên mất dụi dụi, quên mất chở che mà hút vào, trong xoay vần bùng nổ những đòi hỏi không giống nhau.

Môi lưỡi quấn quýt rồi cuộc không thỏa mãn được khát vọng của anh, tay anh không chịu khống chế vươn ra hướng đến chân cô, di chuyển dọc theo đường cong mềm mại mượt mà...

Thân thể cô run rẩy trên đầu ngón tay anh, trong không gian phát ra những tiếng ngậm khe khẽ nhỏ vụn...

Tay cô để trên ngực dần mất đi sức lực, từ chống cự biến thành vuốt me mơn trớn...

“Đừng như vậy!” Anh cầm lấy hai tay cô, giữ phía sau lưng cô. Thân thể anh đã có phản ứng rõ ràng, nếu cô cứ tiếp tục vuốt ve như thế, anh không thể đoán được giây tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra...

“Chúng ta, vẫn nên tâm sự thôi.” Anh day day cái trán phập phồng huyết mạch, cố gắng suy nghĩ xem tìm chủ đề gì để nói.

“Đi đâu tâm sự đây?”

Môi anh mở ra khép lại nhiều lần, nhịn xuống cơn xúc động muốn nói “đến nhà anh”.

“Em có thể hỏi anh vấn đề nào đó có chiều sâu không?”

Cô ngậy thơ nhìn lên bầu trời, suy nghĩ sâu xa trong thoáng chốc. “Thầy Dương, anh cảm thấy kết quả mô phỏng của chúng ta có tính dự đoán được(***) không? Có vẻ rất nhiều số liệu đều quá lý tưởng hóa.”

“Hả?” Anh đặc biệt bắt đầu nhìn cô: “Nếu bây giờ anh trả lời được câu hỏi này, anh là thần luôn!”

“Vậy rốt cuộc anh muốn sao?”

“Anh muốn cưới em về nhà, sau đó...” Anh cũng không nói gì nữa, than nhẹ. “Nói chung em đừng nên hỏi anh câu nào hết.”

Tình nồng thắm, đêm sắp tàn.

Đèn trong phòng trực ban của ký túc xá vụt tắt, tuy vậy, cũng chẳng ai thèm để ý.

Không lâu sau, Lăng Lăng và Dương Lam Hàng trở thành đề tài bàn tán hot nhất trong phòng thí nghiệm.

Tất nhiên, không phải quan hệ của họ, mà là hành vi cử chỉ dị thường của họ.

Đầu tiên, mọi người nhất trí cho rằng: Lăng Lăng đang bị kích động trầm trọng, tám phần là thất tình!

Bởi vì Lăng Lăng vốn thích ngâm mình trong phòng tự học của nhà trọ nay bỗng ký sinh từ sáng đến tối trong phòng thí nghiệm miệt mài khổ học, đến sớm hơn người khác, về muộn hơn người khác.

Nếu đại học T có bình chọn nghiên cứu sinh cần cù chăm chỉ nhất, Lăng Lăng nhất định hoàn toàn xứng đáng.

Tiếp theo, người được đại học T công nhận là “Người chồng tốt nhất thế kỷ” – Dương Lam Hàng mang tiếng hoa đã có chủ!

Đây nhất quyết không phải tin đồn vớ vẩn, mà đã được đương sự chứng thực làm rõ.

Một tuần trước, Dương Lam Hàng dạy xong lớp, hỏi mọi người còn vấn đề gì thắc mắc hay không. Một nữ sinh đứng lên, dùng tiếng Anh hỏi: “Thầy Dương, nghe nói thầy đã có bạn gái, có đúng không ạ?”

Phản ứng của Dương Lam Hàng bình tĩnh ngoài dự đoán, dùng tiếng Anh trả lời: “Cảm ơn! Câu hỏi của em rất tốt! Vừa hay tôi cũng đang định nói với các bạn một chuyện, tôi biết sinh viên đại học T đều rất lễ phép, nhưng mong các bạn khi gặp tôi không cần phải chào hỏi, đặc biệt là các cô gái xinh đẹp. Bởi vì... bạn gái của tôi rất để ý, hậu quả thực nghiêm trọng!”

Có thể hình dung, những lời này ném ra gây chấn động đến cỡ nào.

Ngay cả Lăng Lăng với tố chất tâm lý siêu mạnh đã trải qua tôi luyện gian khổ của anh còn bị dọa đến ngây người, cô nhìn quanh các bạn nữ đang bàn tán xôn xao, lại nhìn đến một Dương Lam Hàng trấn định tự nhiên thu dọn đồ đạc rời đi, khóc không ra nước mắt!

Cô rất muốn nói với mọi người, thực ra cô không nhỏ nhen đến vậy đâu... Nhưng tiếc là, cô có miệng mà không thể mở!

Cho nên cô chỉ có thể im lặng chịu đựng những phỏng đoán cùng chỉ trích liên tu bất tận của các bạn nữ sinh!

Chiều hôm đó, cô vọt vào phòng thí nghiệm của Dương Lam Hàng, lần đầu tiên gọi thẳng tên anh. “Dương Lam Hàng, anh có ý gì hả?!”

Anh đang xem bài tập, ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhàn nhạt. “Anh không thể quang minh chính đại ở bên em, nhưng cũng muốn cho mọi người biết, anh thực sự quan tâm đến bạn gái của anh!”

“Hả?... Ồ!” Lãng Lãng kéo kéo tóc, nhìn sàn nhà, nhìn vách tường. “Anh làm việc của anh đi, em không có chuyện gì nữa.”

Gần đây thời gian trôi qua càng nhanh...

Nhiệt độ nói chuyện mỗi ngày một giảm, tình cảm của họ mỗi ngày một tăng với tốc độ hàng trăm độ C.

Bất kỳ vật liệu gì đều có thể bị nung chảy, huống chi là người.

Lãng Lãng cảm giác chính mình là một mẫu vật, ở trong “lò nung nhiệt độ siêu cao” của anh dần dần bị oxy hóa, tan chảy!

Ở trước mặt anh, cô không hề câu nệ, thậm chí còn hơi tự tung tự tác.

Có một hôm cô cao hứng dâng trào, thừa dịp đêm khuya thanh vắng, lẻn đến văn phòng anh, khép lại cửa chớp trong phòng...

Từ sau lưng ôm lấy cổ anh, ghé vào bên tai anh nói: “Em muốn...”

Cô cố ý ngừng nửa chừng, nhìn anh dờ xuống vẻ ngoài “trang nghiêm”, trong hô hấp phả ra tội lỗi ủ men say, cô cười nói tiếp: “Anh giúp em nhìn xem bản thuyết minh xin cấp bằng sáng chế em viết có vấn đề gì không.”

Anh thở dài như có như không, nói: “In ra một bản cho anh đi.”

“Vâng! Thầy Dương...” Cô cố ý kéo giọng thật dài, cánh tay chậm chạp không rời khỏi người anh.

“Lãng Lãng.” Anh hỏi: “Cuối tuần em có rảnh không?”

“Làm thí nghiệm? Hay thảo luận vấn đề gì à?”

“Đều không phải, em họ anh cho mượn một chiếc du thuyền, anh muốn dẫn em ra biển.”

Ra biển?! Đi... thuyền!?

Hai người hẹn hò nhau trên biển, trên du thuyền dập dềnh trôi, chìm chìm, nổi nổi...

“Em muốn đi không?”

Cô vẫn đang chìm đắm trong mơ mộng dập dềnh trôi nổi.

“Lãng Lãng?”

“Dạ.” Cô đỏ mặt, chạy khỏi văn phòng.

Trở lại phòng thí nghiệm, cô sớm đã đem chuyện bằng sáng chế quăng ra sau đầu, cả buổi tối đều ngồi cắn bút ngẩn ngơ.

Nhất là nhớ tới một buổi tối nọ, hai gò má cô lại bắt đầu nóng lên.

Tối hôm đó đã mười giờ hơn, anh đưa cô về phòng ngủ, qua chỗ nhà trọ của anh, anh lịch sự hỏi: “Em có muốn vào nhà anh ngồi một lát không, uống chén trà.”

“Hả?” Lãng Lãng kinh ngạc nhìn người đàn ông đáng vẻ đường hoàng đạo mạo trước mắt.

Anh có ý gì đây nha?

Nếu dựa trên thói quen xã giao của đàn ông Trung Quốc truyền thống, đây chẳng qua là một lời mời bình thường, chỉ có uống miếng trà, nói chuyện phiếm mà thôi.

Nếu đổi lại là truyền thống văn hóa của đàn ông phương Tây, những lời này chẳng khác nào “Chúng ta lên giường đi!”

Nhưng mà với một Dương Lam Hàng văn hóa Trung-Tây hòa trộn, những lời này thực khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa!

(*) Thụy Tinh Sát Độc: một phần mềm diệt virus của Trung Quốc, tên tiếng Anh là Rising Antivirus. Logo của nó hình sư tử, nên các bạn Trung Quốc cũng hay gọi nó là “tiểu sư tử (sư tử nhỏ)”. Khi phần mềm này chạy nó phát ra âm thanh như tiếng gáy ngủ :P

(**) Piaget SA: Một trong mười nhãn hiệu đồng hồ/trang sức cao cấp nhất thế giới.

(***) Tính dự đoán được: predictability. Cụm từ này thường dùng trong nghiên cứu khoa học.

Thấy Lãng Lãng có vẻ do dự, Dương Lam Hàng lập tức hơi hiểu ra, nhìn đồng hồ nói: “Hôm nay có lẽ muộn rồi, để hôm khác đi.”

Vừa nghe anh nói vậy, Lãng Lãng cảm thấy mình dường như lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, liền thốt lên: “Không sao đâu, cũng chưa có muộn lắm.”

Lập tức, dưới ánh mắt hơi khác thường và nghi hoặc của Dương Lam Hàng, cô đột nhiên ý thức được câu mình vừa nói ra vô cùng có ý nghĩa khác, muốn rút lại thì đã quá muộn, đành phải nhận mệnh theo anh lên lầu.

...

Đêm, một căn phòng, hai phần trà thơm, mối tình nồng thắm.

Cho dù không có kế hoạch xảy ra chuyện gì, cũng có thể trong một thoáng thất thần chớp mắt mà phát sinh cái gì đó.

Cô không biết đôi tay thon dài kia làm thế nào khoác lên vai mình, cũng không biết đôi môi nóng bỏng của anh làm sao dán vào sau tai cô...

Cô chỉ biết có một dòng điện cao thế từ sau tai truyền khắp toàn thân, cả người cô run lên, không khỏi rên khê một tiếng, càng dựa sát vào lòng anh.

Nụ hôn quấn quýt đắm mê, tình yêu cuồng dại say đắm, xa cách bao nhiêu ngày chờ đợi, hôm nay ôm hôn, mới hiểu rằng tình yêu thực sự không thể nào chịu đựng khoảng cách, một chút khoảng cách cũng không được...

Sau đó, tay anh bắt lấy tay cô đặt trên lưng ghế sô-pha, đầu ngón tay cùng đầu ngón tay giao nhau, khóa chặt một chỗ. Hai đôi tay này, rốt cuộc không còn phải dựa vào bàn phím để biểu đạt tình ý...

Anh khom người khê đề lên cô trên sô-pha, càng hôn càng mê loạn, càng hôn càng cuồng nhiệt...

Lãng Lãng dần cảm thấy áp lực trên ngực càng lúc càng lớn, nhịp tim cấp tốc của Dương Lam Hàng kích động nhịp tim cô.

Mọi cảm quan của cô đều tràn ngập hơi thở dịu nhẹ của anh, trong cơ thể, hơi ấm quen thuộc cùng sự nóng bỏng lạ lẫm hòa quyện vào nhau, khiến cô có loại cảm giác mê muội không biết bản thân đang trôi dạt nơi nao.

Cô vụng về đáp lại anh, hai tay lại một lần nữa ôm chặt cổ anh, thân mình trông rộng mềm mại từng chút một trượt xuống theo lưng ghế sô-pha, cùng lúc cái gáy gối lên tay vịn sô-pha, thể xác lẫn tâm hồn hoàn toàn không thể kháng cự được mà trầm luân...

“Có thể chứ?” Tay kia của anh tìm được cổ áo cô, mơ hồ hỏi.

Cô mở mắt ra, bốn mắt dây dưa quyến luyến, ánh mắt anh đục ngầu một mảnh, hơi thở ngày càng dồn dập...

Điều này bảo cô phải trả lời sao đây?

Dù sao cũng không thể nói “Có thể, anh tiếp tục đi.”

“Đừng...” Cô thẹn thùng quay đi khuôn mặt đỏ ửng, nói với giọng run run.

Đối mặt với loại chuyện này, có cô gái nào mà không luôn miệng “Đừng” nhưng trong lòng vụng trộm chờ mong. Chỉ cần đàn ông chuyên chế, cương quyết một chút, có lấp lửng cũng nên chuyện.

Rủi thay thứ người nào đó tiếp nhận là giáo dục kiểu phương Tây, nên không hiểu rõ lắm sự rụt rè và e lệ của con gái phương Đông.

Chỉ một tiếng “Đừng”, Dương Lam Hàng không hề dám vượt quá, dùng chút lý trí còn sót lại bức bản thân thu hồi bàn tay đặt ở cổ áo cô, ngồi thẳng dậy, bưng tách trà nguội ngắt uống một hơi hết nửa.

Chiều thứ Sáu, tổ đề tài như thường lệ tổ chức họp tổ.

Mỗi lần họp tổ, các sinh viên đều bồn chồn lo lắng, hôm nay lại càng nặng. Bởi vì không chỉ các giáo viên trong tổ đều tham dự, ngay cả hiệu trưởng Chu công tác bận rộn cũng có mặt.

Là chuyên gia tiếng tăm trong giới Vật liệu, hiệu trưởng Chu đối xử với sinh viên của mình hết sức nghiêm khắc.

Vấn đề ông đặt ra cái nào cái nấy đều bén nhọn, phê bình học sinh câu nào câu nấy đều vô tình.

Nhìn mỗi sinh viên đều căng thẳng lo sợ đi lên, bị mắng cho thương tích đầy mình mới được đi xuống, Lãng Lãng rút cuộc hiểu được nguyên nhân mình bảo vệ tốt nghiệp không đạt.

Cô xui xẻo không phải do gặp Dương Lam Hàng, mà vì gặp phải hiệu trưởng Chu!

Đến lượt Lãng Lãng đi lên, cô đứng trước máy tính, len lén liếc nhìn Dương Lam Hàng.

Anh mỉm cười gật đầu với cô.

Dưới ánh sáng xanh của máy chiếu, trong mắt cô chỉ còn lại một người là anh. Cô không hề hồi hộp, không hề bối rối, từng chữ từng chữ trình bày đề tài của mình, chỉ nói với một mình anh.

Sau khi nói xong, có vài giáo viên đặt đôi ba câu hỏi, cô đều lần lượt trả lời từng câu.

Khi những người khác đều đã hỏi xong, hiệu trưởng Chu cầm bút hồng ngoại trong tay chỉ vào hình ảnh trên slide, giọng nói khiến người ta không rét mà run: “Tại sao em nói màng xếp lớp này là đa tinh thể? Theo như kết quả tách của em cho thấy, nó là đơn tinh thể!”

Chuyên gia quả là chuyên gia, vấn đề này vừa hay chính là cái mà cô và Dương Lam Hàng tuần trước đã thảo luận đến mười giờ đêm.

“Em cho rằng nó là một loại đơn tinh thể giả, bởi vì...” Cô trình bày quan điểm của mình.

Không ngờ hiệu trưởng Chu thẳng tay nói: “Đây chỉ là phỏng đoán chủ quan của em, kết quả thí nghiệm mới là khách quan nhất! Trừ phi em đưa ra được chứng cứ chứng minh đa tinh thể, nếu không kết luận của em là sai!”

“Em...” Lãng Lãng không dám chống đối hiệu trưởng Chu, lại càng không dám múa rìu qua mắt thợ.

Cô nhìn qua Dương Lam Hàng, anh đang nhìn cô, tựa như đang chờ cô trả lời.

Giống như một màn từng gặp qua trước đây, đưa cô về cái ngày cô bị Dương Lam Hàng hỏi đến á khẩu không nói nên lời nhiều năm trước.

Cô mắng anh biến thái, anh lại nói với cô: “Sinh viên và giáo viên đều giữ ý kiến riêng của mình, tình huống đối chọi gay gắt là rất bình thường. Anh ta phủ định em, đề cao quan điểm của anh ta, không có nghĩa em phải phủ định chính mình, là do em không tự tin vào bản thân!”

Đúng vậy, khoa học không có quyền uy!

Ai cũng có thể phủ định bạn, nhưng bạn không được phủ định chính mình!

Lăng Lăng đứng thẳng, ánh mắt kiên định nhìn về phía hiệu trưởng Chu. “Em tin kết luận của mình là đúng!”

Lời “đại nghịch bất đạo” từ miệng Lăng Lăng nói ra, các giáo viên phía dưới mặt đều biến sắc, sinh viên có người kinh ngạc, có người cười thầm, nhưng trên khuôn mặt chờ đợi nghiêm nghị của hiệu trưởng Chu không hề lộ vẻ khó chịu như cô dự đoán.

Lăng Lăng thở sâu, ổn định hồn phách treo lơ lửng, cố gắng bình tĩnh dạng trình bày lý do của mình...

Hai mươi phút sau, cô nghe hiệu trưởng Chu nói: “Ý tưởng rất tốt, cần làm thêm chút phân tích chuyên sâu, chứng minh rõ hơn.”

Lăng Lăng giật mình, hiệu trưởng Chu chấp nhận quan điểm của cô ư?

Cô cứ tưởng hiệu trưởng Chu chỉ ít nên ở trước mặt các giáo viên lẫn sinh viên trong tổ đề tài giữ thể diện cho bản thân đôi chút, bác bỏ cô đến tuyệt đường tranh cãi...

Nhưng ông không làm vậy, ông xoay người, hỏi Dương Lam Hàng ngồi phía sau: “Cậu thấy thế nào?”

“Kết luận trên lý thuyết, cần làm thêm chút thí nghiệm chứng minh.” Dương Lam Hàng nói.

“Làm thí nghiệm sẽ rất khó khăn.”

Lăng Lăng lớn tiếng nói: “Rất khó khăn, nhưng em làm được ạ.”

Dương Lam Hàng cười gật đầu với cô, đôi mắt lấp lánh tựa hồ như đang nói: Em cuối cùng đã cho anh thấy Bạch Lăng Lăng trong lòng anh!

Cô rốt cuộc đã hiểu được sự lao tâm khổ tứ của anh, đã hiểu Dương Lam Hàng xuất thân cao quý tại sao lại từ bỏ cuộc sống xa hoa, lựa chọn con đường học thuật trông rất kham khổ này.

Bởi vì khoa học có sức hấp dẫn độc đáo của nó, trong trời đất này, tồn tại hai chữ đã bị con người lãng quên từ lâu: công bằng!

Sau lưng xã hội phồn hoa ngày nay có rất nhiều quy tắc ngầm không mấy ai biết, sự tối đa hóa lợi ích khiến cho tính háms lợi trước mắt của con người càng thêm trầm trọng.

Quy tắc sinh tồn dạy người Trung Quốc cái gì là “khum lưng vì năm đấu gạo”, còn ai tìm kiếm sự “công bằng”, còn ai thêm để ý đến “khí phách” không đáng một xu?!

Nhưng trong giới học thuật, bạn thật sự có thể nhìn thấy một phương tịnh độ, một dòng suối trong!

Trong thế giới đó không có phân biệt thân phận địa vị, không có khom lưng phụ họa đối trá, càng không có nhượng bộ hèn mọn. Chỉ cần bạn nỗ lực hết mình, bạn tin tưởng quan điểm của chính mình, bạn không ngừng kiên trì, mặc kệ đối phương là hiệu trưởng hay chuyên gia danh tiếng, cũng đều sẽ tôn trọng bạn.

Bởi vì trong thế giới nghiên cứu khoa học, cho dù có vĩ đại như Albert Einstein, ông ta cũng sẽ tôn trọng cùng một thứ – sự thật!

...

Trước khi Lăng Lăng đi xuống, cô cúi chào một cái thật sâu trước Dương Lam Hàng!

Nếu trên đời này không có Dương Lam Hàng, cô sẽ chỉ là một người phụ nữ bình thường, tốt nghiệp, lấy chồng, sống một cuộc đời bình thường, ngày làm tám tiếng. Giữa biển người mênh mông, cô gặp được anh, nhờ có anh, cô hiểu được sự lôi cuốn của ngành Vật liệu kỹ thuật, nảy sinh hứng thú mạnh mẽ với nghiên cứu khoa học.

Hứng thú cũng giống như tình yêu, cần thời gian hiểu biết, lĩnh ngộ.

Đợi đến khi hiểu rõ, tự khắc sẽ nảy sinh hứng thú.

Nhưng khoa học không chỉ có hứng thú là đủ, muốn làm ra thứ có giá trị, còn cần phải trả giá bằng nỗ lực tâm huyết không ai hình dung nổi...

...

Đêm đã khuya, trong tòa nhà khoa Vật liệu rộng lớn chỉ còn lại tiếng bước chân của hai người một trước một sau.

Lăng Lăng thích đi sau lưng Dương Lam Hàng như vậy, bởi vì nhìn khuôn mặt anh tuần kia, cái cô thấy trong mắt chỉ là Dương Lam Hàng; còn nhìn bóng lưng anh, cô mới có thể cảm giác được bóng dáng của “Vĩnh viễn có xa không”...

“Lăng Lăng?” Anh đi chậm lại. “Sao em cứ đi phía sau anh vậy?”

“Vì em thích nhìn bóng lưng anh.”

“Bóng lưng?” Dương Lam Hàng hết sức khó hiểu: “Tại sao?”

Anh cúi đầu nhìn cô, ra chiều suy tư, Lăng Lăng cũng hơi ngẩng đầu lên nhìn anh, bị khuôn mặt hút hồn của anh dẫn dụ thần trí...

Cô muốn rút lại lời nói vừa rồi!

Một tiếng ho nhẹ cố ý, cắt ngang hai người đang nhìn nhau đến quên cả trời đất, Lăng Lăng nhìn về phía xuất phát âm thanh, tim đột nhiên rơi đánh bịch.

Hiệu trưởng Chu đang đi tới, vừa đi vừa đánh giá họ.

Lăng Lăng vội cúi người hành lễ. “Chào thầy Chu ạ.”

Dương Lam Hàng tiếp lời: “Hiệu trưởng Chu, khuya vậy rồi sao thầy còn chưa về?”

“Tôi vừa cùng thầy Chu thảo luận về đề tài của các cậu một lát. Tôi nghe nói, Viện Khoa Học Trung Quốc có một thiết bị tạo tia ion hội tụ... Các cậu có thể dùng thử xem sao.” Hiệu trưởng Chu nghĩ nghĩ, rồi nói: “Có điều thiết bị này không dùng cho người ngoài viện. Cậu đến Viện Khoa Học một chuyến, nói chuyện với bọn họ cho thấu đáo. Chỉ cần có thể làm ra kết quả tốt, kinh phí không thành vấn đề.”

Dương Lam Hàng gật đầu. “Vâng, tuần sau tôi sẽ đi.”

“Tốt lắm.” Hiệu trưởng Chu vỗ vai Dương Lam Hàng, nhìn thoáng qua Bạch Lăng Lăng, cái nhìn không một chút trách cứ, phần nhiều là lo âu. “Hàng, sắp tới bình chọn giáo sư rồi, có một số việc... phải chú ý ảnh hưởng một chút.”

“Tôi... hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi! Cậu còn trẻ, tương lai vẫn còn phải tham gia bình chọn Thanh niên kiệt xuất, học giả Trường Giang(**), có thể cả viện sĩ... Nhất định phải nắm chắc cơ hội thật tốt. Bố cậu kỳ vọng rất cao vào cậu...”

Lăng Lăng nghe ra, hiệu trưởng Chu nói những lời này không phải cho Dương Lam Hàng nghe, là ông cố ý nhắc nhở cô: Dương Lam Hàng không phải một chàng trai bình thường, cuộc đời anh sẽ được gắn với đủ loại vinh quang, những vinh quang đó tất nhiên không chấp nhận bất kỳ một vết nhơ nào...

Nếu yêu anh, tất sẽ không muốn trở thành vết nhơ tẩy không đi trong cuộc đời anh, hủy hoại những vinh dự mà anh dễ dàng đạt được!

Hiệu trưởng Chu đi rồi, Lăng Lăng mới nói: “Sau này... anh không cần đưa em về nhà trọ nữa. Nhỡ đâu để người khác biết quan hệ của chúng ta...”

Anh đã vì cô mà từ bỏ tất cả ở Mỹ, cô không thể lại làm cho anh “thân bại danh liệt”.

“Loại chuyện này có thể giấu được một lúc, không giấu được một đời, người khác sớm muộn gì cũng biết.”

“Nhưng không phải lúc này.”

“Anh không quan tâm người ta nói cái gì, thật đấy!” Anh nói với cô: “Cùng lắm anh không làm giáo sư, không làm thầy giáo nữa.”

“Nhưng em quan tâm! Thầy Dương, em là sinh viên của anh, ít ra anh nên chịu trách nhiệm với em chứ...”
Cô nở nụ cười, cười đến vô cùng xinh đẹp: “Đợi em tốt nghiệp tiến sĩ, em sẽ không làm sinh viên của anh nữa. Em vẫn còn trẻ, em có thể chờ...”

“Lặng Lặng...”

Cô ngắt lời anh, cười tươi hơn nữa: “Chờ một ngày em đủ xứng đôi với anh, em nhất định sẽ cho mọi người biết, em yêu anh!”

Dương Lam Hàng không cảm lòng được ôm lấy cô.

Người con gái như vậy, đáng giá để anh dùng toàn tâm toàn lực bảo vệ cô ấy, nhưng cô lại hoàn toàn không cần...

“Thầy Dương, tự chủ của anh ngày càng kém đó!” Cô cười đẩy anh ra, nghịch ngợm nháy nháy mắt, vẻ mặt tràn đầy niềm vui không hề có chút miễn cưỡng hay tủi thân.

Anh biết, cô đã phải chịu rất nhiều áp lực, nhiều đến nỗi cô đã quen chịu đựng một mình.

Cô cười càng tươi, có nghĩa cô càng muốn che giấu sự hoang mang trong lòng.

“Lặng Lặng, anh có thể làm gì cho em đây?”

“Em muốn đến hàng net, bọn mình chat đi!”

...

Thật lâu trước kia, Lặng Lặng vẫn luôn mơ ước một ngày nào đó có thể tận mắt nhìn thấy vẻ mặt của anh khi chat, hôm nay rốt cuộc cũng thực hiện được.

Tới hàng net, vừa mở máy tính lên, cô nhìn thấy avatar quen thuộc chớp sáng, cảm giác rầu rĩ bay biến sạch, hô hấp cũng trở nên thông thuận.

“Lâu rồi không gặp, dạo này anh khỏe không?” Lặng Lặng vừa gửi xong tin, len lén nhìn biểu hiện của anh, anh cong ngón trỏ đặt bên môi che lại ý cười nơi khóe miệng, đường nét trên mặt đều lộ ra những đường cong thanh tú nhất.

Cô thường xuyên thấy Dương Lam Hàng cười, nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh cười vui vẻ đến thế.

Một lát sau, ngón tay anh mới gõ trên bàn phím tựa chuồn chuồn lướt nước. “Rất khỏe, vô cùng khỏe, chưa bao giờ khỏe như vậy...”

“Vì sao?”

“Vì... Cảm giác sở hữu thật sự rất rất tốt đẹp!”

Trong lòng Lặng Lặng chợt động, nhớ tới những lần ôm hôn nồng nàn trào dâng, cơn sóng tình yêu cuộn cuộn lại bắt đầu xao động trong cơ thể, cô hơi bối rối đánh chữ, xóa vài lần mới gửi đi được một tin nhắn: “Anh rất thích em sao?”

Một tin nhắn nhanh chóng chuyển lại: “Đúng vậy!”

“Bắt đầu từ bao giờ?”

“Từ lúc em bảo anh ngừng đầu nhìn trời xanh, ngày đó em nói với anh: Cảm ơn trời, cảm ơn đất, cảm ơn ánh mặt trời chiếu xuống nhân gian!”

Lặng Lặng vụng trộm liếc nhìn anh một cái, cười đánh chữ: “Đó không phải ngày đầu tiên biết nhau! Anh cũng không biết gì về em cả, vậy thích em chỗ nào?”

Dương Lam Hàng nghiêng người nhìn cô, cúi đầu chậm rãi đánh chữ: “Thích em nhiều chỗ lắm, thích nhất là... ở trước mặt em, anh nhận ra bản thân là một người bình thường...”

Lặng Lặng kinh ngạc nhìn anh.

Anh tiếp tục đánh máy.

Lăng Lăng đợi thật lâu, trên màn hình mới xuất hiện một tin nhắn: “Em làm cho một người đàn ông mười sáu tuổi thi đậu MIT trở nên ngốc nghếch... Em khiến anh ngay cả lên lớp cũng không nhận được mà cười thành tiếng, cười đến mức bị giáo sư đuổi ra ngoài. Em hại anh lúc làm thí nghiệm, làm sao cũng không khởi động được thiết bị, đem thiết bị ra sửa suốt đêm.”

“Chuyện này liên can gì tới em?”

“Bởi vì anh quên cắm điện.”

“Không thể nào!” Cô quên luôn gõ chữ, trực tiếp hỏi anh.

Cô quả thực không thể tin nổi một người đàn ông như Dương Lam Hàng lại có thể làm ra những chuyện ngốc xít như thế.

Anh vươn tay vuốt má cô, môi cô, dùng thanh âm nói với cô: “Sau khi em cho anh vào blacklist, anh ở thư viện đọc sách suốt một đêm, khi rời đi, mới phát hiện mình xem ngược sách... Ổ cứng máy tính anh bị hỏng, lúc anh ôm máy chạy đến dịch vụ sửa chữa, anh chỉ có một ý nghĩ trong đầu: Tài liệu nào anh cũng đều có thể không cần, nhưng bất kể dùng cách gì, nhất định phải tìm lại được những file lưu nội dung chat...”

Lăng Lăng không nói nên lời, đối diện với một phần tình cảm sâu đậm đến thế, cô không biết nên đáp trả anh ra sao.

Anh xoay người, gõ lên máy tính: “Anh mỗi ngày đều tưởng tượng khuôn mặt của em, ánh mắt của em, đôi môi của em... Thậm chí, dáng người của em... Cuối cùng anh cảm thấy chính mình đã ảo tưởng nên em quá đẹp rồi, nhưng lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy em mặc váy dài trắng muốt, mang theo nụ cười thanh khiết đi về phía anh, anh mới phát hiện em còn xinh đẹp hơn anh nghĩ... Đẹp đến nỗi đứng từ xa thưởng thức một chút cũng thật thỏa mãn.”

“Làm sao anh nhận ra em?”

“Anh nhờ người giúp mình tìm tư liệu về em ở phòng giáo vụ, bên trên có ảnh chụp của em.” Thấy Lăng Lăng trừng mắt, anh giải thích nói: “Em nói miễn bàn chuyện gặp mặt, chứ không nói không được điều tra em.”

“Đó là do... Em nghĩ giữa biển người mênh mông muốn tra ra một người rất khó.”

“Em nhất quyết đừng nói chữ khó với một người làm nghiên cứu khoa học – trong tư duy của anh căn bản không có khái niệm này!”

Đúng vậy, chỉ sợ cũng chỉ có loại người không biết khó khăn là cái gì như anh, mới có thể ở bên cô yên lặng đợi chờ cô lâu đến thế.

Lăng Lăng nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Anh nên cho em biết sớm hơn một chút.”

“Anh không tin em sẽ vì một “thằng cha biến thái nhất thế giới” mà chia tay với bạn trai mình yêu mến.”

“Ai nói anh bọn em yêu nhau?”

Nụ cười trên mặt anh cứng lại trong giây lát, nhìn cô vẻ kỳ quái, không biết vì sao, trong ánh mắt anh cô nhìn thấy một vẻ đau lòng cùng thương hại thoáng qua.

Cô nói: “Nếu anh đã có thể trở về, tại sao không thể đấu tranh thêm chút nữa? Anh cứ như vậy cam tâm đem em nhường cho người ta sao?”

“Em có bạn trai, cậu ta cũng là loại em thích! Anh có thể nói gì, làm gì đây? Anh chỉ có thể chờ em, chờ bọn em chia tay, chờ em thoát khỏi những hoang mang trong lòng! Chờ em có thể can đảm đối mặt với sự thật! Chờ một ngày em có thể hiểu ra, cảm giác an toàn không phải là cái đàn ông mang đến cho em, mà em tự đem lại cho chính mình!”

Cô hết hứng chơi trò lãng mạn, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Nếu em không chia tay anh ấy thì sao? Anh sẽ vẫn tiếp tục im lặng à?”

“Nếu... em cảm thấy cậu ta càng thích hợp hơn anh, anh sẽ tôn trọng lựa chọn của em.” Anh nói: “Hơn nữa, anh tuyệt đối sẽ không để em biết anh đã làm những gì...”

“Tại sao?”

“Anh sợ em áy náy với anh.”

Nước mắt nóng hổi rơi trên bàn phím, đối mặt nhau không còn bất kỳ khoảng cách nào, lúc này đây, cô rất cuộc không thể che giấu nước mắt của mình. “Xin lỗi anh! Em xin lỗi...”

Anh cau mày, lau đi những giọt lệ trên khóe mắt cô. “Lặng Lặng, anh sợ nhất là em khóc nói với anh câu: Em xin lỗi...”

Vì một người đàn ông như thế, có khóc đến chết cũng cam lòng!

Sáng sớm hôm sau, Dương Lam Hàng dưới sự dẫn dắt của người em họ ruột thịt Âu Dương Y Phàm, đi lên một chiếc du thuyền nhàn rỗi hết sức xa hoa!

Du thuyền có tổng cộng ba tầng, tầng thượng ngoài phòng điều khiển còn có một bể bơi lộ thiên, dọc theo thành bể bơi đều là cát trắng mịn.

“Em đã thiết lập hành trình du ngoạn cùng vệ tinh định vị đầu vào đây, mỗi giờ mười ki-lô-mét, một vòng hết hai mươi tư giờ. Không cần thao tác gì cả, nếu gặp sự cố ngoài ý muốn anh cứ gọi điện cho em, hoặc ấn nút xin trợ giúp là OK!” Âu Dương Y Phàm ngồi trên ghế mây bên cạnh, đón ánh nắng chói chang, đôi mắt hẹp dài khép hờ nhìn về phía Dương Lam Hàng. “Du thuyền của em thế nào?”

“Cậu càng ngày càng phá của.” Dương Lam Hàng xoa lông mày nhứ chặt, lắc đầu: “Du thuyền làm ăn tốt đẹp tại sao lại bị cậu biến thành cái dạng này?!”

Anh vốn định tặng Lặng Lặng một buổi hẹn hò lãng mạn, mang cô đến đại dương không một ai quấy rầy này cùng nghỉ cuối tuần.

Nhưng du thuyền này hoàn toàn khác xa so với lần đầu tiên anh nhìn thấy nó... Từ đầu tới đuôi, từ trên xuống dưới không có một chút lãng mạn nào đáng nói, nơi nơi tràn ngập mùi... dục!

Du thuyền như thế, Lặng Lặng vừa lên thuyền chắc chắn sẽ hiểu lầm ý đồ của anh!

“Em nói, anh có lương tâm không vậy?” Âu Dương Y Phàm vẻ mặt không đồng tình, đứng dậy lấy ra hai chai đồ uống ướp lạnh từ trong tủ lạnh kê bên, một chai đưa cho Dương Lam Hàng. “Đây là do chính anh mở miệng nhờ, chứ nếu là người khác em không cho mượn đâu!”

“Đẹp đi! Cậu tự hưởng thụ đi! Anh đi mượn người khác.”

“Anh!” Âu Dương Y Phàm đứng lên, ngoắc ngoắc ngón tay: “Em dẫn anh đi tham quan một chút, hôm nay em phải cho anh biết cái gì gọi là “tình cảm”!”

Âu Dương Y Phàm dẫn anh đi xuống tầng giữa, một tấm cửa trượt bằng thủy tinh nằm sát đất ngăn cách giữa boong tàu và phòng khách xa hoa mở ra. Bên trong không khí ấm áp như của gia đình bình thường, sofa trang nhã, bàn trà, quầy bar, tủ rượu, còn có nơi đặt sâm-panh, bàn ăn với nền trắng...

Bên ngoài là chiếc ghế nằm màu trắng dài hai mét.

Âu Dương Y Phàm đi đến boong tàu, vươn tay kéo một phát, trên không có một chiếc dù mềm màu xanh bung ra, che đi ánh nắng mặt trời oi ả.

“Nơi này có thể câu cá, có thể ngắm sao, cũng có thể...” Âu Dương Y Phàm ho nhẹ một tiếng, cũng không nói gì thêm nữa.

Dương Lam Hàng cúi đầu nhìn chiếc ghế nằm gọn gàng thoải mái dài hai mét, nếu thật có thể cùng Lặng Lặng nằm trên đó, cùng tận hưởng cảm giác phiêu bạt giữa biển khơi mênh mông vô bờ, ngắm mặt trời lặn, mặt trời mọc...

Cũng xem như một ý kiến hay...

Cậu em họ này của anh quả không hổ danh công tử đờn hoa ăn chơi, có thể đem *** cùng ngày thơ hòa trộn làm một.

“Em dẫn anh xuống tầng dưới cùng xem nhé.” Nói xong, Âu Dương Y Phàm lại theo cầu thang đi xuống tầng thấp nhất.

Tầng dưới cùng là một phòng ngủ rộng rãi, vừa bước vào, đập vào mắt đầu tiên là một chiếc giường ngủ cỡ lớn, chần đắp bằng tơ tằm màu tím buông rũ xuống trên nền thảm sàn bằng lông dài màu trắng.

Thứ còn bắt mắt hơn phải kể đến phòng tắm – nói một cách chính xác, phòng thủy tinh hình cung hoàn toàn trong suốt, cảnh vật bên trong nhìn không sót một thứ gì!

Khiến người ta không muốn mơ màng giữa ban ngày cũng khó...

“Hàng, đến lúc đó... anh không cần quan tâm cô ấy có đồng ý hay không, cùng đừng bận tâm cái gì quý ông ga-lăng, cứ một mạch ôm cô ấy ném thẳng lên giường... Giữa đại dương mênh mông vô bờ này, kêu trời trời không đáp, kêu đất đất chẳng hay, em cũng không tin cô ấy dám nhảy xuống biển tự sát!” Âu Dương Y Phàm thuận tay kéo tủ đầu giường ra, ánh mắt gian tà cười cười: “Đừng nói em không đủ tình huynh đệ, ngay cả áo mưa cũng chuẩn bị cho anh, loại mỏng nhất thế giới... Một hộp có đủ không?”

Dương Lam Hàng mặt không cảm xúc nhìn cậu ta.

“Cậu đem thảm, giường, sofa, ghế nằm dài cùng ghế mây đổi hết thành đồ mới cho anh.”

Âu Dương Y Phàm không hề nề hà gật đầu. “Được! Ai bảo anh là anh họ em! Ngay cả đồ ăn em cũng đổi hết cho anh. Còn có yêu cầu gì, anh cứ nói.”

“Chuẩn bị đồ ăn nhiều một chút cho anh. Dem tốc độ đổi thành 5km/giờ, toàn bộ hành trình là bốn mươi tám giờ, anh sợ Lãng Lãng bị say sóng!”

“Không thành vấn đề! Còn gì nữa?”

Dương Lam Hàng đi qua bên người cậu ta, thản nhiên nói một câu:

“Một hộp, không đủ...”

Lửa tình đề nén suốt năm năm một khi đã bùng cháy, một hộp làm sao đủ?

(*) Đơn tinh thể, đa tinh thể.

(**) Thanh niên kiệt xuất: Chương trình bầu chọn “10 thanh niên kiệt xuất nhất” hàng năm của Trung Quốc. Giống như bình chọn 10 gương mặt trẻ tiêu biểu hàng năm của Việt Nam.

Chương trình học giả Trường Giang (Cheung Kong Scholars Program): là một chương trình đặc biệt từ 1998 của Bộ Giáo dục Trung Quốc, kết hợp với tập đoàn Cheung Kong tại Hongkong, nhằm hỗ trợ những nhà khoa học xuất sắc tuổi còn trẻ hoặc trung niên (không quá 45 tuổi cho người làm khoa học tự nhiên và không quá 50 cho người làm khoa học xã hội) tại các đại học ở Trung Quốc, nhằm kích thích sự tranh đua vươn lên trong khoa học, tạo điều kiện cho những người này và đại học của họ vươn lên “đẳng cấp quốc tế”.

26. Chương 51-52

Quá trưa.

Du thuyền tiến về phía biển khơi mênh mông, Lãng Lãng đứng bên lan can tàu, hòa mình vào sóng nước vô tận, trước mắt chỉ còn lại những đàn cá bị phân tán...

Nhìn hoàng hôn dần buông, cô hiểu rằng... đêm nay sẽ trải qua trên biển.

Cô không chỉ một lần nhìn ra sự chờ mong trong mắt Dương Lam Hàng, cũng không tiếc nuối đem bản thân giao cho anh.

Chỉ là, nếu cho anh tất cả, sẽ đổi lại được kết cục thế nào đây?!

Dương Lam Hàng từ trong phòng điều khiển đi ra, đứng sau Lãng Lãng, du thuyền chìm nổi gánh lấy sức nặng của sự kích động trong lòng anh, làn váy bị gió biển thổi tung khơi gợi khát vọng trong anh.

Có Trời biết, anh đã luôn nghĩ đến việc cởi bỏ áo quần mỏng manh của cô, biến cô thành người phụ nữ của anh...

Anh đi qua, cởi áo khoác của mình... khoác lên vai Lãng Lãng.

“Nơi này gió lớn, chúng ta vào trong đi.”

Cô xoay người, hai tay đưa về phía eo anh, ôm chặt lấy anh từ sau lưng.

Hương thơm ngát của hoa nhài cùng mùi thơm đặc biệt của thiếu nữ hòa quyện vào nhau, theo gió biển lay động...

Thần trí anh nhất thời bị mê hoặc, anh nâng khuôn mặt cô lên, nghiêng mặt ngậm lấy vành tai nhỏ xinh của cô...

Lãng Lãng cả người run lên, một luồng cảm giác mềm mại từ những dây thần kinh mẫn cảm nhất sau tai truyền đi khắp toàn thân, cô tận lực khống chế tiếng rên rỉ sắp vụt ra khỏi miệng, nhắm hai mắt, để mặc đôi môi anh di chuyển trên mỗi tấc da thịt mình.

Nụ hôn của anh dần dần không chịu khống chế, bàn tay tìm đến khuôn ngực mềm mại, đầu ngón tay khẽ vuốt ve nơi thần kinh nhạy cảm của cô...

Thân thể anh mất kiểm soát mà run rẩy, toàn thân run lên trong nỗi khao khát...

“Đừng...” Cô thực sự không thể chịu nổi trên đũa như vậy, cô bắt được tay anh, thở hổn hển cầu xin.

Anh lập tức dừng tay lại, không dám lộn xộn nữa, “Ừm, anh xin lỗi!”

Lãng Lãng trong lòng thâm thở dài không thôi!

Haiz! Cô biết Dương Lam Hàng chịu ảnh hưởng văn hóa phương Tây, người nước ngoài làm chuyện này đều coi trọng hai bên tình nguyện, phụ nữ nếu muốn sẽ chủ động đề xuất, nếu không muốn thì không thể cưỡng ép, đây là tôn trọng.

Nhưng vấn đề đây là Trung Quốc, Lãng Lãng là một cô gái truyền thống chịu ảnh hưởng của năm ngàn năm văn hóa Nho Gia, bảo cô chủ động yêu cầu, cô thà nhảy xuống biển tự sát còn hơn!

“Nghe nói phụ nữ Mỹ rất cởi mở. Họ nếu thích anh sẽ chủ động yêu cầu, đã từng có cô gái nào mời mọc anh chưa?” Cô rúc vào lòng anh, nhỏ giọng nói.

“Có, rồi...”

“Vậy anh có đồng ý không?”

Anh lắc đầu, nghiêm túc trả lời: “Trước kia chỉ một lòng làm thí nghiệm, không có tâm trí nghĩ đến ai khác, từ sau khi biết em, mới rất muốn cùng em...”

Thấy hai má Lãng Lãng đỏ ửng, anh nhận ra mình đã mạo phạm, liền gấp gáp giải thích nói: “Xin lỗi em! Ở Mỹ thì đây là lời ca ngợi đối với phụ nữ, anh quên mất ở Trung Quốc đối với con gái nó là lời xúc phạm nặng nề nhất.”

“Không sao!” Cô lại hỏi: “Ở Mỹ, phụ nữ sẽ nói “không” ư?”

Cô không có ý gì khác, chỉ đơn thuần muốn tham khảo và đối chiếu trên phương diện văn hóa, mọi người tuyệt đối không được hiểu lầm.

“Ừ, lúc họ vô cùng không thích.”

Bạn giáo viên nào đó vốn tôn sùng khoa học tự nhiên hiển nhiên không có “hứng thú” gì với vụ khác biệt văn hóa, ôm lấy vai cô nói: “Đi thôi, vào trong ăn chút gì đi.”

“Ồ Trung Quốc...” Lãng Lãng nói: “Phụ nữ hiếm khi nói “được”, trừ phi cô ta có mục đích khác.”

Dương Lam Hàng thu hồi bước chân, khựng lại: “Mục đích gì?”

“Câu dẫn, hoặc giao dịch.”

“Vậy sao?”

Anh nhìn cô, ánh hoàng hôn đem con người của anh nhuộm thành một màu đỏ thẫm...

“Á...” Lãng Lãng bị anh nhìn đến bối rối, bèn chạy thẳng về phía cầu thang. “Vào trong ăn gì đó thôi.”

Ai ngờ cô vừa đi hai bước, sau lưng có một sức mạnh thật lớn kéo lấy tay cô, chân cô mất thăng bằng, cả người ngã vào vòng ôm của anh.

Nụ hôn của anh phủ xuống, hôn sâu bất tận mà quán quýt, lâu đến nỗi mây chiều tan, thủy triều rút...

Áo khoác anh tuột xuống trong gió...

Ám áp mất đi, cảm giác se lạnh ập tới, Lãng Lãng nhắm mắt, cảm thấy cạp váy trên eo được nói lỏng, khóa kéo sau lưng hạ xuống, quần áo mỏng manh bay xuống như phiến lá...

Cô nhắm chặt mắt, không dám nhìn chuyện đã phát sinh cũng như sắp phát sinh.

Du thuyền chở theo tình yêu nồng cháy giương buồm khởi hành giữa biển khơi, tình yêu đã không còn hư vô nữa, giấc mơ nay đã ở bên người.

“Em... hơi lạnh...” Sóng biển uyển chuyển đánh vỗ tiếng ngâm nhỏ vụn.

Anh ôm lấy cô, sải bước hướng về phía trong khoang thuyền, nhẹ nhàng đặt trên chiếc giường êm ái, chân đắp màu tím thẫm làm tôn lên da thịt trắng nõn của cô, từng tác đều mềm nhẵn.

Trên boong tàu, gió biển cuốn lấy chiếc váy, mang xuống biển khơi...

Người trong khoang thuyền đã không thể quan tâm đến thứ gì khác nữa...

Môi mềm ấm áp từng chút cắn nuốt lấy thân thể mềm mại trên giường sớm làm người ta điên cuồng kia...

Bức màn tím thẫm che khuất ráng chiều nhuốm đỏ, cũng như những con sóng nhấp nhô.

Xuyên qua ánh sáng mờ nhạt trên rèm cửa, cả căn phòng nhuộm dần một màu đỏ sẫm.

Bạn công tử phong lưu nào đó nói: Màu tím dễ dàng khơi gợi mơ tưởng xa xôi của con người nhất.

Nhưng không biết rằng, ở thời khắc nhất định nào đó, màu trắng thuần khiết cũng không kém phần lãng lợ, khuấy động...

“Lãng Lãng...” Dương Lam Hàng mơ hồ gọi tên cô.

Nhiều năm như vậy, anh đã hình thành thói quen phỏng đoán tâm ý của cô trong mỗi lời nói qua mạng Internet hư ảo, cũng quen thận trọng quan sát ánh mắt hòng đoán biết thế giới nội tâm của cô. Anh đã tự nhủ không biết bao nhiêu lần: Mình không quan tâm liệu có sở hữu được hay không, chỉ cần mỗi lúc muốn gặp cô ấy đều có thể nhìn thấy là được rồi...

Trên thực tế, là đàn ông, ai có thể chân chính thực hiện được “vô dục vô cầu”?!

Anh làm sao tránh khỏi những phút giây cô đơn tịch mịch, vô số lần thầm gọi tên cô trong lòng!

Đã bao nhiêu lần mơ tưởng đến một ngày này...

Hiện tại, được ôm lấy cô chân thật, chạm đến nhiệt độ cơ thể cùng sự mềm mại của cô, anh mới hiểu được kiểu yêu đương tinh thần tự cho là thỏa mãn kia mới nực cười biết bao...

Anh chỉ muốn làm một việc, đem cô đặt dưới thân, cần gì đoạt nấy, anh muốn đem cả sinh mệnh dẫn nhập vào trong cơ thể cô...

Áo ngực bằng ren trắng toát mở ra dưới đầu ngón tay quất quýt của anh, vô tội xuôi theo ra giường mềm mượt rơi xuống, những đường cong pháp phồng ẩn hiện của thiếu nữ hiện lên toàn bộ trước mắt...

Lăng Lăng lần đầu tiên phơi bày thân thể trước một người đàn ông. Cũng là lần đầu tiên nhìn rõ, trong đôi con ngươi đen nhánh thâm sâu phản chiếu rõ nét cơ thể vừa lả lướt, vừa tinh tế, nhỏ bé của cô.

“Không cần... nhìn... không được.” Giờ phút này, cho dù có yêu đối phương nhiều đến mấy, Lăng Lăng cũng không cách nào chịu được nhiệt độ nóng bỏng trên mặt. Cô ngượng ngùng nâng người, vươn tay che đi đôi mắt rực lửa của anh...

Thế nhưng, hoàn toàn ngoài dự kiến của cô, Dương Lam Hàng trái ngược hẳn với phong cách ga-lăng thường ngày, bắt được cổ tay cô, thuận thế đem cô ấn ngược trở lại trên chăn mỏng.

Tay cô bị giữ lên cao hai bên đầu, đặt trên mái tóc dài tán loạn, nửa người dưới bị anh áp chặn lên, không thể nhúc nhích.

Anh nhìn cô thật sâu, thân mình trắng như sứ, tóc dài tựa tấm màn đen, mơ hồ tỏa ra một tầng ánh sáng tím, tựa như ảo mộng.

Anh cẩn thận tinh tế đọc từng chi tiết của cô, đọc thấy hơi thở cả hai đều không còn tiết tấu, nhịp tim hai người càng lúc càng kịch liệt cuồng loạn... Đọc thấy lý trí của anh hoàn toàn đánh mất, cả cơ thể lẫn trái tim đều đặt lên người con gái dưới thân....

Lăng Lăng thấy không ngăn cản được ánh mắt của anh, đành tự mình nhắm mắt lại.

Cô những tưởng nhắm mắt rồi sẽ không nhìn được gì cả, có thể thoát khỏi tình cảnh xấu hổ chết người này, nhưng không ngờ rằng, không có thị giác quấy nhiễu, tri giác ngược lại càng thêm nhạy cảm.

Anh ép nhẹ lên người cô, hương hoa nhài bị hơi thở dồn dập của anh thổi bay...

Đầu ngón tay khẽ run của anh đặt trên người cô.

“Ừm...” Cô run rẩy một trận từ đầu đến chân, cảm giác vui thích kỳ diệu theo đầu ngón tay anh lan khắp toàn thân.

Lăng Lăng mở mắt ra, rõ ràng là khuôn mặt vô cùng quen thuộc, hiện giờ bỗng trở nên thật xa lạ.

Anh là Dương Lam Hàng sao?

Là thầy giáo Dương thích cười nhẹ hờ hững, trầm tĩnh thanh cao đó ư?

Là thầy giáo Dương vẻ mặt cương trực nghiêm nghị không thể xâm phạm ở trên lớp đó ư?

Là thầy giáo Dương khi hướng dẫn đề tài, cùng cô nghiêm túc thảo luận vấn đề đó ư?

Không phải! Tuyệt đối không phải!

Trước mắt, người đàn ông đang ôm lấy cô, đôi mắt sáng mờ đi, làn môi mỏng hé mở vô cùng gợi cảm...

Anh là yêu nghiệt! Anh là người đàn ông của cô!

Thấy cô bất động, Dương Lam Hàng buông tay ra, chậm rãi cởi nút áo, dây lưng, cởi áo sơ-mi, hành động tuần tự trước sau vẫn chuẩn mực như vậy, thong dong như vậy, nhanh chóng nhưng không vội vàng hấp tấp.

Ánh sáng càng mờ nhạt, tiếng sóng biển càng mãnh liệt.

Trên con thuyền hơi chòng chành, sắp xảy ra một hồi phong hoa tuyết nguyệt, khiến cô có chút xốn xao, có chút chờ mong...

Nhất thời hưng phấn, Lăng Lăng vươn tay, nhẹ nhàng sờ trớn khuôn mặt nhẵn nhụi êm mượt của anh, bờ vai dẻo dai của anh, vòm ngực rộng lớn của anh, còn cả thất lưng không chút mỡ thừa của anh.

Bình thường nhìn anh mặc quần áo rất có phom, biết dáng người anh rất đẹp, không ngờ cảm giác chạm vào da thịt còn tuyệt vời hơn.

“Hàng...” Cô run giọng gọi tên anh, bởi vì ấp ủ đã lâu, lần đầu tiên gọi cứ tự nhiên, tốt đẹp đến thế. Nghe ra giống như cặp vợ chồng già, đã dắt tay nhau qua cả một quãng đường đời.

Anh cũng không lập tức bắt đầu, mà là... nửa quỳ trên giường, nâng bắp chân của cô lên, từ túi quần lấy ra một chiếc lắc màu bạc, trên mặt dính một chuỗi những hạt trân châu trắng muốt hình giọt nước...

“Cái này anh mua nhiều năm trước.” Anh nâng chân Lãng Lãng lên, một mặt đem chiếc lắc trân châu thánh khiết đeo vào mắt cá chân cô, mặt kia thấp giọng nói: “Mỗi lần thấy nó, anh đều tưởng tượng nó được đeo lên mắt cá chân của em, đong đưa lấp lánh...”

Trong vầng sáng tím, chân cô mướt mà tròn trịa, hết như những viên trân châu mỹ lệ kia.

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve trân châu, vuốt ve đôi chân mướt mà của cô, cảm thán: “Thật sự rất đẹp, đẹp hơn anh tưởng tượng rất nhiều...”

Cùng với tiếng sóng biển xa xa, giọng nói của anh tựa như khúc nhạc vô cùng động lòng người, làm rung động con tim.

Thanh âm còn dư của anh biến mất trên bắp chân cô...

Chỉ trong chốc lát, trên đôi chân thon dài nhẵn mịn của cô lưu lại một chuỗi dấu hôn màu hồng nhạt...

“Hàng...”

Anh cấp tốc đi vào không chút do dự...

Thế giới phút chốc chao nghiêng.

Cùng lúc trống rỗng được lấp đầy, đau đớn cũng theo đó mà xâm nhập.

Mỗi một lần đều đau như dao cứa!

Mỗi một lần đều đau tận xương cốt!

Nhưng mỗi một lần chạm nhau đều là sự va chạm giữa trái tim và trái tim, là sự kết hợp giữa thân thể và linh hồn, là ngọt ngào chất chứa khổ đau.

Cô cũng không hề trách cứ sự mạnh bạo của anh. Đã nguyện ý giao phó thân xác cho anh, là chấp thuận chịu đựng phần đau đớn này. Cô ôm chặt thân thể anh, điên cuồng gặm cắn môi anh, cứng rắn đem thống khổ nuốt xuống.

Nếu nói địa ngục và thiên đường cùng nhau xuất hiện, đó nhất định chính là loại thời điểm này, khoái cảm thối quết thân thể cùng đau đớn đến hấp hối giao hòa cùng nhau, tựa như linh hồn rơi vào vực sâu không đáy.

Nhìn vẻ mặt say sưa của anh, Lãng Lãng bỗng nhiên hiểu được: Quá trình vừa rồi anh còn chịu dày vò hơn cả cô, anh đè nén lẫn kiềm chế nhu cầu của bản thân, khơi gợi khát vọng trong cô, chẳng qua là hy vọng cô biết rằng, yêu, không chỉ đơn thuần là người đàn ông chiếm giữ lấy thân thể người phụ nữ...

Mà đó là hai người... yêu nhau!(*)

Con thuyền lênh đênh trên biển, đong đưa không theo quy luật nào, va chạm với trùng trùng sóng biển, điệp điệp con nước.

Cuối cùng mặt trời cũng biến mất dưới làn nước biển, gió biển gào thét, đuổi theo thân thuyền kịch liệt lay động...

...

“Em sao thế?” Dương Lam Hàng rút cuộc phát hiện ra sự khác thường của cô, động tác chậm lại, sờ sờ hai bên tóc mai dính bết mồ hôi của Lãng Lãng, hơi kinh ngạc “Rất đau sao?”

Chịu đựng cơn choáng váng, Lãng Lãng lắc đầu.

“Không việc gì! Chỉ là... có chút đau.” Cô buông đôi môi sưng đỏ ra, giọng nói mơ mơ hồ hồ.

Anh rút thân mình ra, máu đỏ tươi từ đùi cô nhuộm dần trên ra giường.

“Em?!” Anh sợ hãi tái mét, bởi vì hoảng sợ mà nói năng có phần lộn xộn: “Em, em là lần đầu tiên!”

Lãng Lãng ngậy người.

Chẳng lẽ cô không nên là lần đầu tiên ư?!

Làm sao về mặt của anh cứ như thế đã xảy ra chuyện gì đó không thể lý giải.

Anh coi cô là loại con gái nào chứ?!

Một cơn chua xót nồng đậm trào dâng trong lòng, chất lỏng nóng hổi theo khoeo mắt chảy xuống. Người khác nhìn cô thế nào cũng không sao, nhưng Dương Lam Hàng không nên nhìn cô như vậy.

Cô yêu anh, cái gì cũng nguyện ý trao cho anh, cái gì cũng tình nguyện từ bỏ. Rốt cuộc đổi lấy lại là cái nhìn kiểu này.

“Em đừng khóc! Anh xin lỗi! Anh không biết!” Anh vươn tay kéo áo sơ-mi, lau nước mắt cho cô. Thấy nước mắt cô không ngừng tuôn rơi, anh hơi luống cuống tay chân, càng không ngừng giải thích: “Anh xin lỗi, anh tưởng bại trai em... Anh tưởng em... Là anh không tốt!”

Nhìn anh căng thẳng như thế, uất ức của Lãng Lãng cũng tiêu tan hơn phân nửa, ít nhất trong giờ phút thân thể chùng lên nhau như vậy, cô không thể không thuận theo mà cùng anh thảo luận vấn đề trình tiết.

Cô dẫn lòng cổ lờ đi cảm giác mát mát, nhoẻn miệng cười với anh: “Không sao đâu!”

“Em biết không...” Ánh mắt anh lấp lánh trong suốt, anh ngồi bên người cô, bế lấy cô, ôm chặt cô vào lòng...

Anh kể lại một sự kiện:

Đó là lần thứ hai Dương Lam Hàng nhìn thấy Lãng Lãng, cách lần gặp đầu tiên khoảng hai ngày. Anh đến đại học T làm một số thủ tục, vừa vặn ở cửa hông đại học T bắt gặp Ưông Đào nắm tay Lãng Lãng, đi vào một nhà nghỉ sơ sài... Sơ sài đến mức một đêm cùng lắm là mười tệ...

Dương Lam Hàng cứ thế nhìn, nhìn Lãng Lãng cười nhẹ cùng Ưông Đào đi vào, cũng nhìn cô mang vẻ cười ngọt ngào cùng cậu ta đi ra.

Đó là hai tiếng đồng hồ dài nhất trong đời anh, chờ đợi đến khánh kiệt toàn bộ kiêu hãnh của một đời.

Đó là hai tiếng đồng hồ anh mãi mãi không bao giờ muốn nhớ lại, đau đớn xé nát tim gan nghiền vụn tất cả tình yêu trong lòng anh...

Anh suýt chút nữa đã chạy vọt vào ngăn cản...

Anh nói, nếu anh có một chút xíu tư cách thôi... Anh sẽ không đứng nhìn như thế...

Nhưng anh không hề có tư cách, chàng trai bên người Lãng Lãng là người yêu của cô, còn anh cái gì cũng không phải!

Anh nói, hôm đó anh đã đập nát kính xe.

Anh nói, hôm đó anh đã rơi giọt lệ duy nhất trong kiếp này.

Vì người con gái anh toàn tâm toàn lực yêu thương và bảo vệ, vì người con gái vĩnh viễn không bao giờ ngoái đầu nhìn anh, vì sự si tình diệt sạch mọi hy vọng của anh, cũng vì cô đã có thể tìm được hạnh phúc của chính mình...

“Em không có... Ngày đó, Ưông Đào dẫn em đi gặp mẹ anh ấy...” Lãng Lãng vội vàng giải thích.

Đôi mắt con người nhìn mà không thấy rất nhiều thứ, khiến cho bạn lúc cười vui, căn bản sẽ không nhìn ra lệ nơi đáy mắt kẻ khác.

Khiến cho cô trong lúc cùng mẹ Ưông Đào tâm sự chuyện gia đình, cô nào có thể ngờ, người mình yêu nhất đang ở gần trong gang tấc, vì cô mà trái tim tan vỡ!

Anh ngạc nhiên nhìn cô, không thốt nên lời.

“Hàng, từ khi quen anh, em cũng chỉ muốn cùng anh... ở một chỗ...” Thực ra, cô không cố ý muốn giữ lại cái gì cho anh, chỉ là không muốn cùng những người đàn ông khác ngoài anh có bất kỳ tiếp xúc cơ thể nào. Giống như một loại bản năng kháng cự của phụ nữ.

“Cảm ơn em!”

Anh ôm lấy thân thể cô, kéo cầm cô, từng nụ hôn thâm tình mà nhỏ vun đắp xuống môi cô, phát ra tiếng nỉ non trầm khàn: “Bất kể ở quốc gia nào, thời đại nào, lời em nói đều là những lời ngợi khen lớn nhất đối với đàn ông!”

“Bởi vì, em yêu anh!” Cô hôn trả anh, da thịt trần trụi dính chặt lấy nhau cùng một chỗ, xúc giác khác nhau, nhiệt độ cơ thể khác nhau, ma sát làm phát ra những tia lửa khác nhau.

Cô dang chân ngồi lên đùi anh...

Đã không còn đau đớn, có chăng là khoái cảm đặc thù từ đầu lưỡi dây dưa trong nháy mắt truyền đến nơi họ kết hợp với nhau... rồi từ nơi đó lan tràn đến toàn thân.

Anh ôm cô càng chặt hơn, chặt đến nỗi cô không cách nào nhúc nhích, để mặc anh rút ra thật chậm, rồi lại thăm dò tiến vào.

“Còn đau không?” Thấy cô lắc đầu, anh mới bắt đầu chuyển động thông thả từng chút một, thật cẩn thận quan sát biểu hiện của cô.

Du thuyền lác lác càng lúc càng nhanh, trên mặt biển nổi lên tầng tầng bọt nước.

Thuyền đong đưa mạnh đến nỗi khiến Lãng Lãng choáng váng từng cơn, trước mắt một mảnh mơ hồ, ngoại trừ những hạt trân châu rung lắc kịch liệt nơi mắt cá chân, cô không còn nhìn thấy gì nữa...

Rất nhiều ký ức bị lác ra, rơi xuống trước mắt cô.

Từ lần đầu tiên họ chat chit, lần đầu tiên ái mộ nhau, hẹn nhau gặp mặt; gặp nhau lần đầu ngoài cổng ký túc xá nữ, ngày bảo vệ tốt nghiệp là lần đầu tiên họ đối diện nhau trong thời gian dài; lần đầu tiên họ ôm nhau, lần đầu tiên nói chuyện thâu đêm; còn có, khi ở thành phố B, cô lần đầu tiên phát hiện mình đã yêu anh...

Trong lúc nhớ lại, Lãng Lãng rốt cuộc không còn cảm thấy đau đớn không chịu đựng nổi, ngược lại cảm thụ được một cơn khoái cảm tuôn trào toàn thân, không biết nói là cảm giác gì, giống như trên thế giới chỉ còn lại hai người họ, mà anh chính là tất cả của cô! Thân thể cô cũng không còn thuộc về chính mình, mà hoàn toàn thuộc về anh...

Chấm chấm chấm chấm chấm chấm chấm chấm chấm chấm (Tỉnh lược những chỗ có chứa TT! Các bạn thân yêu tùy ý phát huy trí tưởng tượng, tùy ý YY!)(**)

Cùng lúc dòng nóng bỏng từ thân thể anh phun trào, anh nhanh chóng bắt được môi cô, để cho tiếng kêu cuồng nhiệt biến mất trong miệng cô, để hạnh phúc chảy xuôi trong thân thể ôm lấy nhau của hai người.

Này rượu ngọt ủ lâu năm, hôm nay cuối cùng cũng tỏa hương say lòng người.

Này tình yêu gặm nhấm con người, hôm nay rốt cuộc tu thành chính quả.

Lãng Lãng ôm anh thật chặt, nhưng cứ luôn cảm thấy dù ôm chặt đến mấy cũng không an toàn. “Anh có thể đừng rời bỏ em không? Anh không thể rời bỏ em...”

Thời khắc người phụ nữ hiến dâng thân thể, cũng là dâng hiến toàn bộ bản thân.

Cô sợ hãi, bởi vì cô đã không còn gì nữa, nếu Dương Lam Hàng rời bỏ cô, cô sẽ phát điên mất.

Trong phòng tắm, ánh sáng yếu ớt chiếu lên từng dấu hôn trên người Lăng Lăng, nói không rõ là đau, hay là ngọt?

Dem những tia nước âm ẩm tẩy rửa thân thể sau yêu đương cuồng nhiệt, nước bắn lên những dấu xanh tím, hơi có cảm giác đau rát.

Lăng Lăng thẹn thùng xoay người, không dám đối mặt với ánh mắt không chút kiêng dè của Dương Lam Hàng. Anh từ phía sau ôm lấy eo cô, xoay cô lại, đặt trên vách tường thủy tinh lạnh lẽo...

“Anh?!”

“Once more?”

(*) Ở đây tác giả chỉ dùng một chữ “ ” (ái) để diễn tả cho hai câu, bạn có thể hiểu chữ “yêu” thứ nhất là “sex”, chữ “yêu” thứ hai là “love”.

(**) TT: liên quan đến nội dung 18+; YY: tự sướng, suy nghĩ đen tối ba chấm :P

“Once more?”

Câu hỏi của Dương Lam Hàng khiến Lăng Lăng không biết phải trả lời ra sao.

Cô khép đôi mắt, khuôn mặt bị hơi nước hun nóng bừng.

Cần gì phải lên giọng chứ?! Cứ trực tiếp thấp giọng mà nói cô cũng sẽ không từ chối.

Cách một màn hơi nước tràn ngập, cô mơ hồ cảm giác được tầm mắt anh nhìn chăm chăm vào mặt mình, chờ đợi câu trả lời của cô.

Cô cắn cắn đôi môi đỏ mọng sưng tấy. “Anh nói gì cơ? Em nghe không hiểu!”

Dương Lam Hàng hết biết nói gì luôn. Đã thấy người giả ngu, nhưng chưa từng gặp ai trong lúc này mà vẫn giả ngu.

“Ý anh là...” Da thịt đàn hồi của anh đặt trên bầu ngực mềm mại của cô, chặt chẽ bao vây cô trong lòng, không cho cô cơ hội thẹn thùng hay né tránh.

Anh cúi người ngậm lấy vành tai cô, một đường hôn xuống dưới, môi lưỡi cảm nhận được làn da ướn át trắng mịn của cô, càng lúc càng tham lam...

Dòng nước nhẹ nhàng ẩm áp chảy qua thân thể gắn bó chặt chẽ với nhau, cơ thể cùng trái tim của cả hai đều trong lúc chậm rãi hồi phục mà dần ngã vào thế giới mê loạn...

Lăng Lăng ngẩng đầu lên, mềm mại tựa lên thành thủy tinh sau lưng, những giọt nước trong suốt trượt xuống dọc theo theo hai má, lăn qua những đóa hoa khoe sắc rực rỡ nơi nơi trên cơ thể cô.

Cô gái qua một đêm trở thành phụ nữ, vẻ gợi cảm lúc âu yếm thật đáng yêu không hề vấy bẩn chút giả tạo nào, hoàn toàn xuất phát từ tình cảm chân thật trong lòng.

Thứ anh nhìn thấy là hô hấp rối loạn, tâm thần rối loạn, cái gì mơ ước của đời người, cái gì theo đuổi cao cả, hết thấy đều không quan trọng bằng thời khắc này, dùng vuốt ve nóng bỏng cùng nụ hôn nhẹ nhàng để lấy lòng người phụ nữ mình yêu thương...

Rốt cuộc, Lăng Lăng bị anh khiêu khích đến ý loạn tình mê, chủ động dùng thân mình cuốn lấy anh, vùi mặt vào vai anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại mơn trớn nơi mẫn cảm trên ngực anh...

Một trận nhiệt huyết sôi trào, anh cuối cùng không thể chờ đợi thêm nữa, một bàn tay nắm lấy chân phải của cô, nâng lên cao...

“Lăng Lăng...” Anh khẽ gọi tên cô, muốn cô hiểu rằng: Anh giữ lấy cô, không phải vì phát tiết ham muốn, mà là giải phóng một thứ tình cảm bị đè nén lâu ngày...

Lăng Lăng thỏa mãn nhắm mắt lại.

Cô đương nhiên biết, người anh yêu không phải một cô gái, mà chính là cô – Bạch Lãng Lãng duy nhất trên thế gian!

Vật cứng rắn trần đầy sức mạnh của anh vùi sâu vào trong thân thể cô, thân mình vừa mới quen với tình ái của Lãng Lãng vì va chạm kịch liệt mà vẫn còn hơi đau, giờ lại tiếp tục bị xâm nhập, đau đớn trở trên dữ dội.

Cùng lúc với đau đớn, lại là thỏa mãn đến thế!

Mồ hôi nóng hổi từng giọt rơi xuống, tiếng rên rỉ khe khẽ phát ra từ nơi môi lưỡi cuốn lấy nhau.

Cô nắm chặt tay anh.

Loại cảm giác mười ngón tay đan vào nhau này, mới có thể khiến cô quên đi sự cứng lạnh của bàn phím, quên đi đau đớn trên thân thể.

Trong lúc ôm hôn cùng thân thể lay động dưới lửa tình trào dâng, anh hưng phấn mà than nhẹ. Anh siết chặt mười ngón tay cô đặt trên mặt thủy tinh bên người, mỗi lần va chạm là một lần ngón tay càng thêm đan chặt.

...

Cả thế giới đều xoay quanh những tiếng thở dốc cùng va chạm.

...

Đêm đó, trên người Dương Lam Hàng đã không còn hương hoa nhài thanh nhạt, từ bên trong anh toát ra một loại mùi nguyên thủy nhất, mùi hương ấy hòa vào trong cơ thể cô, không bao giờ phai nhạt.

Đêm đó, anh nói, thân thể cô thực sự quá xinh đẹp quyến rũ, rất mất hồn, khiến anh không cách nào ngừng muốn cô...

Lãng Lãng cong hai chân, để anh lần lượt tiến vào.

Đêm đó, anh ngửi hương thơm trên tóc cô, hôn đôi môi cô, liếm bên tai cô, nói với cô: Anh không muốn thế hệ tình yêu sông cạn đá mòn, vĩnh viễn sánh cùng trời đất, nhưng anh có thể hứa với cô, sẽ dốc hết sức mình chăm sóc cô, làm thật tốt từng việc, cho dù là chuyện nhỏ cũng vẫn là đại sự đối với anh...

Lãng Lãng nói với anh: “Anh đã làm rất tốt rồi!”

Đêm đó, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên người Lãng Lãng, xinh đẹp mê đắm vô ngần, anh hôn lên từng tác da thịt cô, vuốt ve đôi bầu ngực mềm mại của cô, anh nói: Cô là người phụ nữ duy nhất anh muốn chiếm hữu mỗi khi dục vọng dâng lên... Thân thể cô là con đường dẫn anh đến địa ngục, bất kể cô mặc loại quần áo nào, trên người đều mang theo cám dỗ tội lỗi, kêu gọi dục niệm bản năng trong anh...

Giờ phút này anh rốt cuộc có thể hoàn toàn giải phóng.

Đêm đó, sóng biển rì rào, sóng mắt anh dập dờn, trần châu trắng muốt trên mắt cá chân cô rung lắc, chấn động mãnh liệt trong thế giới màu tím nhạt...

Đó là khung cảnh đẹp nhất mà Lãng Lãng từng thấy.

Đêm đó, dục vọng đè nén đã lâu, khiến họ say sưa quần quýt trong hưng phấn, biến đổi vô số loại tư thế, điên cuồng giữ lấy nhau, thân thể điên cuồng cuốn vào nhau, giống như hai không gian hỗn độn chồng lên nhau tại nơi giao hòa đầy vui sướng, bị bão táp nghiêng trời lệch đất chôn vùi...

Đêm đó, không biết bao nhiêu lần khi anh đạt đến cao trào cực hạn, bắt chợt thở dốc, ôm lấy thân thể của cô không nhận được mà rên rỉ, cô lên đến đỉnh cao sung sướng, khẽ ngậm từng tiếng êm ái, như chuông gió vỡ tan trong gió mạnh...

Đêm đó, cô yêu sự hoàn mỹ của anh, cũng yêu cả tính cầu toàn của anh.

Đêm đó, anh dùng hành động giải thích cho cô, cái gì gọi là once more, more and more... and more...

Đêm đó, không nhớ rõ ngủ rồi thức bao nhiêu lần, không nhớ rõ bao nhiêu lần quần quýt triền miên trong lúc nửa mê nửa tỉnh. Lãng Lãng rút ra một kết luận, đàn ông làm nghiên cứu khoa học một khi đã nảy sinh hứng thú mạnh mẽ với một sự kiện nào đó, sẽ cuồng nhiệt nghiên cứu, tỉ mỉ thận trọng, không ngừng không nghỉ.

Cuối cùng, Lãng Lãng mệt lả không thể không nhắc nhở anh: “Em không phải thiết bị thí nghiệm, không phải thành quả nghiên cứu khoa học, em là người, là phụ nữ nha... Không chịu nổi tàn phá của anh đâu!”

Anh cười ôm chặt cô, nói: Anh xin lỗi!

Đêm đó, họ ôm nhau nặng nề đi vào giấc ngủ, trong mơ còn tươi cười hạnh phúc...

Đêm đó... Đêm đó...

Rất nhiều ký ức đẹp đẽ, khiến Lãng Lãng suốt đời khó quên...

Khi trên biển xuất hiện vầng dương đỏ thắm đầu tiên, chiếu qua bức màn tím, rải từng mảnh vụn đỏ đỏ khắp căn phòng...

Lãng Lãng gói đầu lên ngực Dương Lam Hàng, vụng trộm thưởng thức khuôn mặt ngủ say bình yên của người yêu.

Hạnh phúc nở rộ giữa những ngón tay đan vào nhau của họ!

...

So với cả đời, bốn mươi tám giờ thật ngắn ngủi.

Nhưng bốn mươi tám giờ vui sướng, còn tuyệt hơn cả một đời...

Lãng Lãng nằm trên ghế trên boong tàu, nhắm mắt lại, đón gió biển, nhìn du thuyền quay vòng lại, chuẩn bị trở về điểm xuất phát...

Ký ức về hai ngày hai đêm này được cô gom góp cất giữ, sẽ không bao giờ quên.

Chiều hôm qua, họ cùng nhau câu cá, câu suốt cả buổi chiều mới được một con cá nhỏ, đáng vẻ hấp hối giãy dụa của cá nhỏ khiến Lãng Lãng động lòng trắc ẩn, cô nhân lúc Dương Lam Hàng không chú ý, ném chú cá trở lại biển xanh...

Khi Dương Lam Hàng phát hiện không thấy cá đâu, hỏi cô có thấy nó không, cô giả bộ cực kỳ ngạc nhiên nhìn dáo dác. “A! Không phải là cá chép tinh đó chứ?!”

“Cá chép tinh hả?” Anh đột nhiên bắt lấy cô, cánh tay cứng rắn mạnh mẽ. “Anh thấy em mới chính là cá chép tinh, giờ xem em chạy đâu cho thoát nhé.”

“Cứu mạng nha!”

Anh cười bẻ ngang người cô: “Vô ích thôi, đêm nay anh sẽ ăn thịt em! Muốn hấp? Hay là kho đây?”

“Chi bằng...” Cô hảo tâm đề nghị: “Ăn... sống nhé?”

“Được! Cá sống... thịt nào!”

“Cứu tôi với!” Tiếng kêu thảm của cô bị sóng biển chôn vùi.

...

Tối qua, họ cùng nhau ngắm sao trên trời. Dương Lam Hàng không chỉ giảng về thuyết tương đối của Albert Einstein cho cô, còn kể chuyện về cuộc đời ông, vậy mà cô lại lắng nghe rất thích thú...

Anh còn nói với cô, có một lần Albert Einstein ngã cầu thang, cái ông nghĩ đến không phải đau đớn trên người, mà là bản thân tại sao lại rơi thẳng xuống đất.

Cô tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì vật thể luôn chuyển động theo phương có ít lực cản nhất.”

“Ặc! Ông ấy thật sự là một nhà Vật lý học vĩ đại.”

Dương Lam Hàng lắc đầu, thở dài nói: “Tuy nhiên, ông ấy và vợ ly dị nhau.”

Lăng Lăng chớp chớp mắt với anh, ánh mắt cô so với sao trời còn rực rỡ hơn: “Là do bà vợ không biết thưởng thức ông ấy.”

...

Họ nói chuyện phiếm tới gần nửa đêm, Lăng Lăng hơi buồn ngủ, ngáp một cái. “Khuya rồi.”

“Em chờ một chút, được không?” Anh kéo tay cô đi đến phòng khách, lấy trong tủ lạnh ra một ổ bánh ngọt hoa quả xinh xắn đặt lên bàn.

Cô giật mình kinh ngạc, thầm nhớ lại ngày sinh của Dương Lam Hàng, cô nhớ đã thấy qua trên mạng, hình như là mùa thu, cụ thể ngày nào thì không nhớ rõ lắm.

Cô lặng lẽ nhích đi qua, liếc nhìn hình vẽ trên bánh một cái, quả nhiên viết chúc mừng sinh nhật.

Trời ơi! Nhìn cái đầu u tối làm bằng đất này coi!

Cô đang chán nản muốn nhảy xuống biển, Dương Lam Hàng từ sau lưng ôm lấy vai cô, cười cười hiền hòa: “Nếu em họ anh không để bánh ngọt trong tủ lạnh, ngay cả anh cũng quên mất hôm nay là sinh nhật mình.”

Quên ư?!

Người khác nói vậy có lẽ cô còn tin, nhưng Dương Lam Hàng với đầu óc có thể đem so với máy tính kia mà quên được, cô lập tức nhảy xuống biển luôn.

“Anh không cần an ủi em, anh mượn du thuyền mang em ra khơi nhất định là hy vọng cùng em trải qua một sinh nhật khó quên.” Cô ủ rũ, buồn phiền hết sức. Dương Lam Hàng đã lao tâm khổ tứ, vậy mà cô ngay cả quà sinh nhật cũng chưa chuẩn bị.

Vốn vẫn còn có thứ đem tặng được – chính mình, tiếc là một ngày trước đã cho đi mất rồi.

“Hôm nay là ngày vui nhất trong ba mươi năm qua của anh.”

“Lẽ ra có thể vui hơn nữa.” Trong đầu Lăng Lăng chợt lóe sáng, nghĩ ra được một món quà sinh nhật tốt nhất. “Anh chờ em chút xíu! Em quay lại ngay.”

Cô chạy đi lấy túi xách của mình, từ bên trong tìm ra một tờ giấy đã viết chữ, dùng sức vuốt phẳng, phía sau còn chân thành viết:

Hàng,

Lúc anh mở lá thư này, em nhất định vẫn ở bên anh, chưa bao giờ rời đi.

Nhưng em vẫn muốn nói với anh, em rất yêu anh, rất yêu! Rất yêu!

Đối với anh, em không cầu mong điều gì xa xôi, chỉ hy vọng anh có thể cho em thêm chút thời gian, để em yêu anh thật nhiều!

Để em mỗi sáng dậy sớm hơn anh ba mươi phút, chuẩn bị tốt bữa sáng chờ anh xuống giường;

Để em mỗi ngày nằm trong lòng anh đi vào giấc ngủ, nửa đêm tỉnh dậy, lặng yên ngắm nhìn khuôn mặt anh, tìm kiếm mỗi biến hóa rất nhỏ trên đó...

Để em giặt quần áo cho anh, là quần áo, lưu lại hương vị của em trên đồ anh;

Để em được bên anh khi làm việc, giúp anh chuẩn bị tài liệu, sửa sang số liệu thí nghiệm;

Để em mãi được cùng anh già đi...

Lăng Lăng của anh.

Viết xong, Lãng Lãng làm theo cách trước đây ông nội dạy mình, đem thư gấp chỉnh tề thành một chiếc thuyền nhỏ, trên viết bốn chữ: Giương buồm ra khơi.

Cô chạy đến bên Dương Lam Hàng, đem thuyền nhỏ đã gấp đầu vào đáy đặt vào tay anh. “Tặng anh đó, sinh nhật vui vẻ!”

“Cám ơn em!” Anh nhìn đi nhìn lại: “Rất khéo.”

Cô nói: “Bên trong có một bí mật rất quan trọng, chờ đến sinh nhật anh năm sau, anh hãy mở ra xem.”

“Hà? Nói vậy, cái này cũng gộp luôn quà sinh nhật năm sau à?”

“Ừa!” Cô gật gật đầu, quà năm sau cũng tặng luôn một thể, đề phòng cô trí nhớ kém mà quên chuẩn bị quà tặng.

Một tờ giấy, quà tặng hai năm, thật là tiện lợi tiết kiệm mà!

Dương Lam Hàng đem chiếc thuyền nhỏ cẩn thận kẹp vào ví tiền.

Anh không ngờ rằng, tờ giấy hết sức bình thường này, món quà sinh nhật nhìn như có lệ này, khiến anh một năm sau... lần thứ hai rơi lệ!

...

Khi thuyền cập bờ, đã là chiều thứ Hai.

Lãng Lãng những tưởng với tính cách yêu nghề của Dương Lam Hàng, anh sẽ cấp tốc chạy tới phòng thí nghiệm, tiếp tục công tác nghiên cứu của mình.

“Đi thôi...” Dương Lam Hàng xem đồng hồ, nắm tay cô, đi về phía bãi đỗ xe.

Một màn phát sinh trong bốn mươi tám giờ qua không ngừng xoay tròn trong đầu, mang theo ngọt ngào e thẹn, lúc này tách ra, cô bỗng cảm thấy có chút trống rỗng cùng mất mát...

Không ngờ ngay sau đó Dương Lam Hàng lại nói: “Trước tiên đi siêu thị mua vài đồ dùng hàng ngày đã...”

“Mua đồ dùng hàng ngày á?!” Lãng Lãng làm thế nào cũng vĩnh viễn không bắt kịp tốc độ tư duy nhảy cóc của anh, mãi mãi không đoán được bước tiếp theo anh sẽ làm cái gì. “Hôm nay thứ Hai, anh không đi làm à?”

“Giờ cũng muộn rồi, hôm nay không đi nữa.”

“Thầy Dương, anh sa đọa quá!”

“Giờ em mới biết sao?” Anh ôm lấy vai cô, đi về hướng bãi đỗ xe. “Từ khi gặp em, anh đã sa đọa rồi!”

Trong siêu thị, Lãng Lãng nhìn Dương Lam Hàng đẩy xe chở đồ, vừa đi vừa chất vào xe nào bàn chải đánh răng, khăn mặt, Lãng Lãng ngơ ngác nhìn theo bóng dáng anh.

“Em dùng nhãn hiệu nào?”

Lãng Lãng đầu óc đang phiêu diêu bỗng giật thót, bình tĩnh lại mới thấy anh đang cầm một chai dầu gội đầu hươ hươ trước mặt cô.

“Pantene.”

“Sữa tắm thì sao?”

“Dùng của anh là được rồi, em thích mùi trên người anh.”

“Mỹ phẩm...” Anh nhìn quanh nói: “Lát nữa anh đưa em tới trung tâm mua sắm mua.”

Tình huống này, phải chăng là...

Lãng Lãng nuốt nước miếng, giữ chặt xe đẩy trong tay anh: “Không phải anh muốn cùng em... ở chung đấy chứ?”

“Nếu em muốn kết hôn, anh cũng không có ý kiến!”

“Chúng ta có phát triển nhanh quá không?”

“Anh không cho rằng thời gian năm năm quá ngắn...”

Cũng đúng, không phải ngắn, nhưng mà...

“Nhưng mà mình chính thức quen nhau chưa tới nửa tháng...”

“Cũng đã phát sinh quan hệ!” Anh cười nhìn cô: “Rất nhiều lần!”

Lăng Lăng hoàn toàn á khẩu không nói nên lời.

Xem ra từ lần bảo vệ tốt nghiệp đầu tiên kia, cô đáng nhẽ nên nhận thức rõ, tài ăn nói của cô căn bản không có cách nào bì được với anh.

Từ nay về sau có thể hoàn toàn từ bỏ ý định tranh luận với anh rồi.

Đi qua khu bán vật dụng hàng ngày, anh lại đến quầy bán đồ ăn vặt, chọn từng gói đồ ăn.

Mỗi loại đều là thứ cô thích, hương vị và nhãn hiệu đều đúng chóc.

Cô vừa định hỏi anh làm sao biết được, đột nhiên nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên tình cờ gặp nhau tại siêu thị, lúc anh thanh toán, cho đồ ăn vặt vào túi.

Khi đó cô không hề biết gì cả, giờ đây nhớ lại từng cái liếc mắt lãnh đạm của anh, hóa ra chất chứa nhiều yêu thương đến vậy...

Lăng Lăng bước tới ôm lấy eo anh từ đằng sau, áp mặt vào lưng anh, lưng anh thật rộng, chẳng trách có thể chứa đựng trái tim bao dung đến thế.

“Hàng, hôm đó gặp nhau ở siêu thị, là trùng hợp sao?”

“Không! Tuy rằng hôm ấy anh không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh có thể cảm giác được tâm trạng em hết sức không tốt, anh rất lo cho em... Cho nên nghe em nói đi siêu thị mua đồ, liền đến nhìn em xem sao.”

“Cảm ơn anh!”

“Về sau không cần nói cảm ơn với anh, anh làm bất cứ việc gì cho em, đều không phải để nghe em ‘cảm ơn’.”

“Em yêu anh!”

Anh hài lòng nở nụ cười, vuốt mái tóc dài của Lăng Lăng: “Anh thích nhất trí thông minh xuất chúng của em!”

Cô ngẩng đầu nhìn nụ cười tràn ngập hạnh phúc của anh, cũng cười tươi theo anh.

Con người này, cô cả đời sẽ không để anh ra đi!

Anh ôm lấy vai cô, cũng thầm nghĩ cả đời sẽ không buông ra.

Đạo siêu thị xong, Dương Lam Hàng dẫn Lăng Lăng đến trung tâm mua sắm đối diện, đồng thời là trung tâm mua sắm của nhà anh. Lăng Lăng cái gì cũng chưa hỏi, còn anh cái gì cũng không kể.

Vào trung tâm mua sắm mua mỹ phẩm xong, Dương Lam Hàng lại đưa Lăng Lăng lên lầu sáu, nguyên một tầng tràn ngập trước mắt toàn đồ dùng trên giường khiến người ta ngỡ ngàng chín cả người.

“Hai vị cần gì ạ?”

“Đạo xem vài thứ thôi!” Dương Lam Hàng thuận miệng nói.

Cô bán hàng lịch sự đúng mực cúi đầu, sau đó lui sang một bên. “Mời anh cứ xem đi ạ!”

Lăng Lăng lần đầu tiên thấy một cô bán hàng lễ phép đến thế.

Các cô bán hàng trong ấn tượng của Lăng Lăng chia làm hai loại: Một loại là bày ra bộ mặt “Mua không nổi thì đừng xem”, lạnh lùng khinh khỉnh; một loại không ngừng đẩy mạnh tiêu thụ, nói đến khi cô ngưng ngừng không mua mới thôi.

Vì thế Lăng Lăng rất ít khi đi shopping, cái gì có thể mua được trên mạng thì mua hết trên đó luôn, cùng lắm là đi dạo siêu thị, đôi khi ngay cả đồ ăn vặt Lăng Lăng cũng mua qua mạng luôn.

“Em thích chiếc giường nào?”

Câu hỏi này của Dương Lam Hàng thực sự là...

Lăng Lăng lén liếc nhìn cô bán hàng đứng sau đang bày ra vẻ mặt tươi cười chuyên nghiệp, vờ như không nghe thấy câu hỏi của anh, chỉ chỉ một tấm ra giường cách đó không xa nói: “Bộ ra giường kia đẹp ghê nha!”

Ai dè Dương Lam Hàng quay đầu nói với cô bán hàng phía sau: “Bộ kia, gói lại giúp tôi.”

Ra giường đó? Lăng Lăng còn chưa kịp nhìn rõ màu sắc của nó à!

Lại nhìn thoáng qua một cái, là màu đỏ, cả khu mua sắm chỉ có cái này què nhất...

“Em thấy cái giường này thế nào?”

Anh hỏi lại lần nữa, lần này cô bán hàng đứng cạnh thay Lăng Lăng trả lời, nói: “Quý khách thật có mắt nhìn, đây là giường treo bằng lực nam châm, được coi là loại giường thoải mái nhất. Có thể chuyển động trước sau, trái phải, còn có thể hỗ trợ tiêu hóa, tăng cường tuần hoàn máu, mặt khác, còn trang bị hệ thống nhạc mp3...”

“Bộ điều khiển đặt ở đâu vậy? Vận tốc và phương hướng chuyển động có thể điều chỉnh không?”

Lăng Lăng cúi đầu chuồn qua một bên, anh mua có cái giường mà cũng muốn thảo luận vấn đề chuyên nghiệp như thế, mặt mũi đều bị anh làm mất sạch!

“Có thể điều chỉnh tốc độ và phương hướng ạ! Tuy nhiên thật xin lỗi, chiếc giường này là sản phẩm trưng bày của trung tâm mua sắm chúng tôi, nhà máy tạm thời vẫn chưa giao hàng, anh cần phải chờ...”

“Lăng Lăng, em thấy sao?”

Thấy ánh mắt trưng cầu của anh hướng về mình, Lăng Lăng đành nói: “Hàng trưng bày không thể bán, có tốt cũng được gì đâu chứ?”

Dương Lam Hàng lập tức quay đầu nhìn về phía cô bán hàng mang vẻ mặt áy náy: “Phiền cô gọi quản lý ra giúp tôi một chút.”

“Thực xin lỗi quý khách, đây là hàng của nhà máy, quản lý của chúng tôi cũng không có quyền bán ạ.”

“Vậy tổng giám đốc có đây không?”

Cô bán hàng chần chừ giây lát, thấy giọng điệu Dương Lam Hàng rất kiên quyết, cũng không dám mạo phạm: “Anh vui lòng chờ một chút, tôi đi mời ông ấy lại đây.”

Từ lâu đã nghe nói trung tâm mua sắm này phục vụ rất tốt, quả nhiên đúng vậy...

Cô bán hàng chưa đi được mấy bước, một phụ nữ xinh đẹp thoát nhìn mới ngoài ba mươi từ phía đối diện đi lại đây.

Đường nét khuôn mặt tinh tế, đồ hiệu càng làm tôn lên khí chất, cảm giác xinh đẹp không cần người khác miêu tả rườm rà, ngược lại còn khiến chị đẹp đến cao nhã, nhưng cũng không phải kiểu cao quý không thể với tới.

Chị có một đôi mắt vô cùng sắc sảo, nhưng khi cười lộ lên, sẽ khiến người ta cảm thấy thật chân thành, thân thiết.

Người phụ nữ này nhìn qua trông rất quen, dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Nhất thời không nghĩ ra.

Người còn chưa đến, tiếng cười nói xởi lởi đã tới trước: “Vừa rồi nghe quản lý ở lầu một nói con dẫn một cô gái đến mua mỹ phẩm, mẹ còn nói cô ấy chắc chắn nhìn nhầm rồi, không ngờ đúng là con.”

Dương Lam Hàng bước tới trao bà một cái ôm kiểu phương Tây, thân mật vừa đủ. “Con dẫn Lãng Lãng tới đây mua chút đồ, không nghĩ mẹ có ở đây, chứ không đã chạy lên chào mẹ một tiếng rồi.”

Mẹ Dương Lam Hàng nhìn qua, ánh mắt tràn đầy hứng thú.

Nhìn kỹ hơn, Lãng Lãng rốt cuộc nhớ ra bà là ai.

Rất lâu trước đây, Lãng Lãng ở trong thang máy khoa Vật liệu đã gặp qua mẹ của Dương Lam Hàng...

Hơn nữa, ngày đó hình như cô còn nói vài điều không nên nói.

Không nhiều lắm, chỉ hai câu mà thôi.

Khi ấy, Tiểu Tiểu nói với cô: “Phụ nữ nếu lấy chồng, nhất định phải cưới kiểu đàn ông như sếp cậu.”

Cô bĩu môi không chịu: “Muốn bảo tớ cưới một gã biến thái như Dương Lam Hàng, tớ tình nguyện cả đời sống với heo!”

Mẹ Dương Lam Hàng vừa nghe câu này, kinh ngạc nhìn cô từ đầu tới chân.

Nhất là khi bà nghe Tiểu Tiểu nói: “Bạch Lãng Lãng, cậu là đồ con gái không biết nhìn người, sớm muộn gì cũng gặp phải một cái đầu heo!”

Ánh mắt của bà cũng tràn ngập hứng thú như thế này.

Lãng Lãng dĩ nhiên không phục, dùng lời đạo lý nói với Tiểu Tiểu: “Cậu rất không hiểu anh ta, cậu nghĩ xem, nếu anh ta không biến thái thì tại sao đến ba mươi tuổi vẫn chưa tìm được bạn gái?”

Lãng Lãng vừa nói xong, thang máy đã đến lầu một.

Lúc mẹ Dương Lam Hàng rời đi, cố ý quay đầu nhìn lướt qua, khoe miệng cong lên một nụ cười thưởng thức. Khi đó cô còn cảm thấy điệu cười này đặc biệt quen thuộc, không khác gì kiểu cười kín đáo của Dương Lam Hàng.

...

“Mẹ tưởng là ai, hóa ra là Lãng Lãng à!” Mẹ Dương Lam Hàng bước lên trước, tươi cười kéo tay Lãng Lãng qua, so với mẹ cô còn thân thiết hơn vài phần.

Lãng Lãng chợt nhớ lại “những lời kinh hồn” của mình trong thang máy, bỗng dấy lên cảm giác muốn bỏ trốn, đáng tiếc tay bị người ta dắt đi, trốn không thoát.

“Nghe nói con thích chiếc giường này, không thành vấn đề, bác sẽ lập tức bảo người mang đến cho con.”

May mà mẹ Dương Lam Hàng nói là “con”, nếu bà nói “các con”, Lãng Lãng chắc không góc đầu lên nổi.

Cô dày mặt, bày ra vẻ tươi cười. “Bác à, bác không cần để ý đâu, con chỉ xem lung tung vậy thôi...”

Dương Lam Hàng giải thích nói: “Mẹ, là con thấy được, lát nữa cho người mang tới nhà trọ của con nhé.”

“Không thành vấn đề! Hai tiếng nữa sẽ giao đến.” Sau đó, mẹ anh ghé vào tai anh nhỏ giọng nói vài câu, Lãng Lãng tuy không nghe được, nhưng vẻ cười cười này khiến cô hơi nổi da gà.

Dương Lam Hàng cười tươi rói, thấp giọng nói: “Con biết rồi! Con còn có việc, vài ngày nữa sẽ về thăm mẹ.”

Lãng Lãng hơi xấu hổ quay mặt đi chỗ khác, lại nghe thấy vài cô bán hàng sau lưng thì thầm to nhỏ, vẻ mặt đầy hâm mộ nói: “Là con của chủ tịch, trời ạ! Thực không nhận ra.”

“Tớ nói anh ấy làm sao biết rõ là đồ trưng bày, mà vẫn...”

“Lần đầu tiên mình thấy ảnh đó nha, đẹp trai quá!”

Lăng Lăng đảo mắt nhìn lại khuôn mặt không có cảm giác an toàn của anh, chợt nảy sinh một loại kích động muốn hủy nhan sắc anh cho rồi...

Khi hai người đi đến cửa thang máy, Lăng Lăng hỏi Dương Lam Hàng: “Mẹ anh nói gì với anh vậy?”

“Em sẽ không muốn biết đâu!” Anh tận lực kiềm chế ý cười nói.

“Có phải bảo em không tốt không?”

“Không phải! Mẹ nói...” Anh nhẹ ho khan một chút, nói: “Phụ nữ thời nay chỉ có mang thai em bé mới có thể không chạy thoát!”

Lăng Lăng sợ tới mức ngã xuống thang máy, may mà anh đỡ kịp!

“Tầng trên còn có đồ nội thất và đồ điện, bọn mình lên xem xem.” Dương Lam Hàng giúp đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của cô. “Đồ đạc trong nhà anh, em thấy cái gì không vừa mắt đều có thể đổi... ngoại trừ anh!”

“Anh yên tâm.” Cô ôm lấy cánh tay anh. “Em lúc nào cũng không nỡ đem anh đi đổi.”

...

Bận rộn gần cả ngày.

“Tân gia” của họ cuối cùng cũng có thêm chút hơi thở lãng mạn.

Trong phòng khách trang trí bằng đèn tường và đèn sàn(*), trên cửa sổ cũng đổi rèm cửa mới, rồi còn nhà bếp cũng đã có thêm rất nhiều bát đĩa, tủ lạnh chất đầy rau quả tươi ngon.

Tắm rửa xong, lúc Lăng Lăng mặc áo ngủ mới mua đi ra, đèn phòng khách đã đổi thành đèn tường màu cam và đèn sàn màu đỏ sẫm, trên bàn còn có hai cây nến đang cháy.

Dương Lam Hàng tựa nhẹ vào thành ghế, ngồi trên sô-pha im lặng uống cà phê, hương latte nồng đậm mà sâu thẳm, tựa như mùi hương tỏa ra trên người anh sau khi tắm.

“Muốn uống không?”

Lăng Lăng ngồi lên sô-pha, nhận lấy cà phê uống một ngụm, thực sự thể nghiệm cảm giác bị hương latte đậm đặc làm cho say.

Không khí lãng mạn, ánh sáng mờ ảo, cuộc sống chung tràn đầy tình cảm nồng nàn cứ mở màn như thế.

Anh ôm lấy cô, cái ôm không hề mang theo bất kỳ nhục-dục nào.

“Em chắc là mệt rồi, đi ngủ trước đi. Anh còn ít việc phải làm.”

Cô lắc đầu. “Em muốn ở cùng anh.”

Anh suy nghĩ một thoáng, “Cũng được, vừa hay hôm trước anh tìm được một chương tài liệu, em có thể xem xem.”

Tài liệu? Lăng Lăng cầm tách cà-phê lên, uống một hơi hết hơn phân nửa.

Đọc tài liệu, cô phải xài cà phê dạng nâng cao tinh thần mới được!

Đêm khuya, anh vẫn còn đang nghiêm túc sửa chữa báo cáo dự án.

Cô vùi đầu vào những chữ tiếng Anh trên bàn, lúc xem đến chán ngắt mới nhướn mắt lên nhìn thoáng qua mặt anh, mọi nỗi buồn chán đều tiêu tan!

Đôi khi gặp chỗ đọc không hiểu, còn có thể hỏi han anh.

Anh kiên nhẫn cẩn thận giải thích rõ ràng cho cô.

Hạnh phúc nằm ngay trong nghiên cứu khắc khổ giữa đêm khuya thanh vắng...

Hơn mười một giờ, di động Lãng Lãng reo vang.

“Muộn thế này, nhất định là Liên Liên.” Lãng Lãng chạy tới phòng khách cầm lấy điện thoại từ bàn nước, vừa thấy hiển thị trên màn hình, tay bỗng run lên.

Là mẹ cô gọi đến.

Lãng Lãng chột dạ bắt điện thoại, không đợi cô mở miệng, giọng nói tức giận của mẹ cô đã truyền đến: “Con đang ở đâu? Vì sao tối qua cả đêm không về phòng ngủ, đêm nay cũng không về. Con là con gái, sao có thể tùy tiện qua đêm bên ngoài hả?”

“Mẹ, con...”

(*) Đền sà.

27. Chương 53-54

Từ nhỏ đến lớn, mẹ Bạch tính tình bảo thủ không chỉ một lần căn dặn Lãng Lãng: Con gái phải giữ mình trong sạch, biết tôn trọng và yêu quý bản thân, tuyệt đối không được dễ dàng tin vào lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, hồ đồ mê muội mà đem chính mình giao phó cho họ. Nếu không, người chịu thiệt thòi tổn thương chỉ có bản thân mà thôi...

Trong tình cảnh này, vừa nghe thấy tiếng mẹ, Lãng Lãng bỗng thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, máu đông cứng lại như băng.

“Con đang ở đâu? Cùng với ai?” Tiếng chất vấn của mẹ truyền đến.

Lãng Lãng thật sự không có năng khiếu làm chuyện xấu, hai mươi mấy năm tuân thủ khuôn phép, ngày đầu tiên ở chung với đàn ông đã bị mẹ bắt tại trận. Cô không muốn nói dối mẹ, nhưng cũng không biết làm sao khai thẳng sự thật, mong mẹ lượng thứ.

Cô lấp ba lấp bắp đáp: “Con... ở với bạn.”

“Bạn trai hả?”

Vừa nghe Lãng Lãng ấp úng, mọi chuyện không cần nói cũng biết. Mẹ Bạch giận đến nổi giọng nói run lên: “Con! Con làm sao có thể...”

“Mẹ, mẹ nhất định không được nóng giận.”

Lãng Lãng không sợ mẹ mắng mình, dù sao cô đã làm sai, bị mắng vài câu, đánh vài cái cũng không sao, nhưng cô sợ nhất mẹ nổi giận, đau lòng.

“Mẹ, con sai rồi! Sức khỏe mẹ không tốt, tuyệt đối không nên giận dữ, bác sĩ không cho phép mẹ nổi nóng.”

Từ sau khi ba mẹ ly hôn, tinh thần mẹ Lãng Lãng vẫn không ổn định, về sau lại mắc phải bệnh tiểu đường.

Bác sĩ nói bệnh này được gọi là ung thư không chết, bình thường duy trì tâm trạng vui vẻ, chú ý ăn uống, siêng năng rèn luyện thân thể thì bệnh tình có thể khống chế được. Nếu không, rất có khả năng dẫn đến biến chứng, một khi biến chứng xuất hiện, bệnh sẽ chuyển biến xấu.

Vậy nên Lãng Lãng từ nhỏ đã hiểu chuyện, cái gì cũng nghe lời mẹ, không dám làm mẹ giận.

Nhưng lần này, cô thật sự đã vô tâm.

“Mẹ có thể không giận sao?” Tiếng của mẹ còn to hơn. “Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần, con gái phải giữ mình trong sạch, phải biết tự trọng, sao con không nghe lời vậy hả?!”

Lặng Lặng liếc nhìn cửa phòng làm việc, Dương Lam Hàng đang đứng ở cửa, vẻ mặt lo âu.

Cô hơi quay mặt qua, dùng tay kia che lại di động, giải thích nói: “Mẹ, con đã hai mươi lăm rồi, các bạn học bằng tuổi con giờ này đã có con cả rồi. Mẹ đừng lo cho con, con biết chuyện mà.”

“Con biết cái gì?! Lần trước gọi điện, con vẫn còn nói mình không có bạn trai cơ mà? Con quen nó mới vài ngày đúng không? Đàn ông như vậy sao có thể đáng tin được?!”

“Không phải. Bọn con đã thích nhau nhiều năm rồi, chỉ là quan hệ mới được xác định gần đây...” Lặng Lặng không dám nói họ chỉ vừa qua lại với nhau, bèn nói bừa: “Con vốn định chờ quan hệ bọn con ổn định hơn một chút sẽ dẫn về cho mẹ xem mặt.”

“Nhiều năm rồi?” Mẹ Bạch hơi khó hiểu. “Không phải con mới chia tay với Uông Đào hơn một năm sao?”

“Con biết anh ấy sớm hơn một chút. Khi đó anh ấy ở Mỹ, con từng kể với mẹ rồi.”

Trong điện thoại lập tức truyền đến câu hỏi đầy kinh ngạc của mẹ: “Ồ Mỹ? Nó về nước sao?”

“Dạ. Về làm việc.”

“Vậy à!” Giọng điệu mẹ Bạch dịu lại. “Nó làm nghề gì?”

Lặng Lặng vừa nghe thấy lời chất vấn cẩn thận của mẹ, rốt cuộc cũng thở phào, cô không hề do dự đáp: “Anh ấy là giảng viên đại học.”

“Đại học nào?”

Lặng Lặng ngập ngừng giây lát, có thể nói dối được một lúc chứ không dối được cả đời, có một số việc sớm muộn gì cũng phải biết. “Đại học T ạ.”

“Đại học T, không phải thầy giáo con đấy chứ?”

“Dạ! Là giáo viên của con.” Cô nghe thấy mẹ thở dài một tiếng trong điện thoại, bèn cúi đầu nghịch ngón tay.

Anh còn là thầy giáo “ruột thịt” của cô, tình yêu thầy trò “cận huyết”. Thật không biết khi mẹ nghe được chuyện này sẽ có phản ứng mạnh cỡ nào.

“ Bao nhiêu tuổi? Chưa kết hôn chứ?” Mẹ lại hỏi.

“Ba mươi tuổi, chưa kết hôn ạ.”

“Tuổi hơn lớn chút, lớn hơn con bốn tuổi.”

Lặng Lặng vội vàng nói: “Tuổi rất tốt mà, trưởng thành chín chắn.”

“Ừ.” Mẹ Bạch nghĩ nghĩ, cũng không có phản đối, tiếp tục hỏi: “Nhân phẩm thế nào?”

“Con người rất tốt, các bạn nữ trường con đều nói anh ấy phẩm cách đặc biệt tốt, rất kiên định, rất đáng tin cậy.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Kiên định, đáng tin cậy vẫn luôn là tiêu chuẩn tối cao để xét chọn con rể tương lai của mẹ Bạch.

Lặng Lặng lén nhìn gương mặt Dương Lam Hàng, nếu như làm việc thực sự đồng nghĩa với kiên định, trầm tĩnh thận trọng đồng nghĩa với đáng tin cậy, Dương Lam Hàng cũng coi như phù hợp với tiêu chuẩn.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, tuy bề ngoài anh ấy nhìn qua có hơi... Nhưng nhân phẩm rất tốt.”

“Không thể xem mặt mà bắt hình dong, chỉ cần con người tốt, mặt mũi có xấu chút cũng không sao.”

“Con biết rồi ạ.” Mặt mũi xấu không sao, mặt mũi đẹp trai thế này mới có vấn đề, tuy nhiên cũng không phải không có cách nào. Khi gặp người lớn, có thể bảo anh đeo thêm cặp kính đen, tóc để dài ra chút, rồi cho anh mặc áo thun giá năm tệ mua ở chợ đêm, chắc là có thể khắc phục được ít nhiều!

Lăng Lăng nhìn nhìn Dương Lam Hàng lần nữa, không kiềm được mà tưởng tượng ra bộ dáng anh đeo kính, tóc tai bù xù, quần áo luộm thuộm.

Nói không chừng... càng đẹp trai!

“Lăng Lăng, nói gì đi nữa con cũng là con gái, làm việc gì cũng phải cân nhắc, đừng để người ta lừa. Còn nữa, con cũng phải chú ý ảnh hưởng một chút... để người khác nhìn con ra sao chứ.”

Nghe lời khuyên sốt sắng của mẹ, Lăng Lăng thấy hốc mũi cay cay, bèn xoa xoa mũi gạt đầu thật mạnh: “Mẹ, mẹ đừng lo, con biết phải làm gì mà.”

...

Mẹ Bạch hỏi han tỉ mỉ đôi điều về hoàn cảnh của Dương Lam Hàng rồi mới chịu dặn đi dò lại mà cúp điện thoại.

“Em không sao chứ?” Dương Lam Hàng ngồi cạnh Lăng Lăng đang ngẩn người, ôm lấy cô, để cô tựa vào vai anh. Rồi gỡ lấy di động nóng ran khỏi tay cô. Anh hiểu rõ, sự sốt sắng này chính là tấm lòng quan tâm của mẹ đối với con gái, và cũng là lo âu.

“Lăng Lăng, anh xin lỗi, anh không biết em...” Dương Lam Hàng ngập ngừng, thay đổi cách diễn đạt: “Không biết nhà em dạy dỗ nghiêm khắc như vậy.”

Lăng Lăng lắc đầu: “Không phải mẹ em bảo thủ, mà những người ở tuổi đó đều bảo thủ.”

“Vậy sao?” Dương Lam Hàng hơi nhú mày: “Vậy mẹ em liệu có bắt anh chịu trách nhiệm với em, cho em một danh phận không?!”

Lăng Lăng bị hỏi liền sững sốt, nhưng mắt nhìn ý cười khó dò trên khóe môi anh không khỏi bật cười, lồng ngực cũng không còn thấy ngọt ngào nữa.

“Anh nằm mơ hả? Với diện mạo này, điều kiện này của anh, đủ khiến cho mẹ em vừa nhìn thấy anh là lập tức bắt chúng ta đoạn tuyệt quan hệ.”

“Tại sao? Anh có chỗ nào không tốt?”

“Anh không phù hợp với tiêu chuẩn của mẹ! Mẹ muốn tìm cho em một người đàn ông kiên định đáng tin cậy, cần cù có năng lực, không giỏi ăn nói, nhưng toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em...”

Lăng Lăng phát hiện Dương Lam Hàng đang dùng loại ánh mắt “Anh mà không hợp tiêu chuẩn thì còn đứa nào hợp hơn anh sao?” nhìn mình đầy ngờ vực, cô liền bổ sung một câu: “Nói cụ thể hơn, chính là loại mà phụ nữ hiện đại đều không cần!”

“Vậy phụ nữ hiện đại thích loại nào?”

“Haiz! Là loại như anh, đẹp trai, nhà giàu...” Lăng Lăng cố ý vờ như chau mày lo lắng.

“Anh còn có những ưu điểm khác...”

“Em biết anh có rất nhiều ưu điểm.” Lăng Lăng làm ra vẻ ngứa đầu thở dài: “Ai da! Nhưng chỉ hai điều này thôi đã đủ để mẹ em loại anh một trăm lần!”

Dương Lam Hàng trầm mặc.

Cô huyých huyých anh. “Anh sao thế?”

“Anh tự ti!”

Lăng Lăng không nhịn được cười phá lên, trận cười này, cười đến sái quai hàm.

Có Dương Lam Hàng bên cạnh, bất kỳ làn sương mù nào cũng không thể che khuất ánh mặt trời trên cao.

Cho dù gặp phải chuyện gì, cô đều có thể cười đến vô ưu vô lo!

Đêm khuya, Lăng Lăng nằm trên giường, lại mất ngủ.

Vì không muốn đánh thức người nằm bên, cô đến trở mình cũng không dám, đành nằm thẳng tắp trên giường.

Càng mất ngủ, càng nhớ đến những chuyện phiền muộn, cô sợ mẹ lo buồn, càng lo lắng mẹ sẽ phản đối cô và Dương Lam Hàng bên nhau.

Không biết qua bao lâu, Dương Lam Hàng từ sau lưng ôm cô vào lòng, hơi thở phả ra thổi vào sau tai cô.

Cô hoảng hốt. “Em đánh thức anh à?”

“Không. Anh không ngủ được.” Anh nhỏ giọng hỏi: “Lăng Lăng, anh biết em rất hiếu thảo, nếu mẹ em phản đối chúng ta bên nhau, em làm sao bây giờ?”

Đêm không ngủ, hai người ôm ấp nhau lại ấm áp đến thế.

Vì sự ấm áp này, dù thế nào đi nữa cô cũng sẽ không buông tay!

“Em...” Lăng Lăng xoay người, nương theo ánh trăng sau rèm cửa để nhìn rõ hình dáng mơ hồ của anh, cô vươn tay vuốt ve nếp gấp nhíu lên giữa hai hàng lông mày anh, cười nói: “Em sẽ không từ bỏ, em sẽ nói với mẹ, anh có rất nhiều ưu điểm. Tỉ như, suy nghĩ thâm sâu, bụng dạ khó lường! Tỉ như, bề ngoài ra vẻ đạo mạo, ngấm ngấm dụ dỗ các nữ sinh ngây thơ... Còn có, xuống giường là giáo viên, trên giường, chính là cầm thú... Á!”

Câu nói kế tiếp của Lăng Lăng bị thân hình cao ngất của anh đè ngược lại: “Anh làm gì vậy?”

“Làm chuyện cầm thú nên làm!”

Dưới ánh trăng yên tĩnh, không nhìn rõ vẻ mặt nhau, chỉ nghe thấy tiếng thì thầm khe khẽ ấm áp bên gối.

...

“Đừng quậy nữa! Chúng ta nói chuyện phiếm đi.” Cô nói.

“Được! Anh thích nói chuyện phiếm như này...” Anh nói.

“Hử? Không phải nói chuyện phiếm sao? Anh cởi đồ em làm gì?”

“Áo ngủ em dày quá, ôm vào người không thoải mái.”

“...”

“...”

Áo ngủ bị ném ra từ trong chăn.

Trong chăn, họ nằm ôm chặt nhau. “Hàng, thói quen sinh hoạt thường ngày của anh như thế nào? Máy giờ thức dậy? Máy giờ đi ngủ? Có thói quen ngủ trưa không? Máy giờ ăn cơm?”

“Anh ngoài thời gian đi làm là cố định, những cái khác đều tùy ý.”

“...” Lăng Lăng bó tay luôn!

“Em thì sao?”

“Em ngoại trừ thời gian đi học là tùy ý, thời gian còn lại đều cố định.”

“Vậy tốt quá, sau này thời gian nghỉ ngơi của chúng ta có thể dựa theo thói quen sinh hoạt của em.”

“Giờ làm việc không phải dựa theo anh đấy chứ?” Nếu vậy thì cô thảm luôn.

“Em có thể tiếp tục tùy ý.”

“...” Cô đang vui sướng.

Anh liền nói tiếp: “Nếu như “sếp” em nói đồng ý.”

“...” Vậy câu trước đây có khác gì không nói đâu.

“Nè! Em đây đang tâm sự với anh, tay anh... có thể không lộn xộn được không hả.”

“Không thích à?”

“Ừm... Không phải.” Cô nói khẽ. “Hơi nhột.”

“À...”

Chăn trùm kín tiếp tục chuyển động tới lui.

“...”

“...”

Hơn mười phút sau...

“Thích không?”

“Ừm...”

“Ý anh là cái giường.”

“...” Cô lại cứng họng rồi. “Rất tốt... Chỉ là tiết tấu chuyển động hơi dữ dội quá, có thể chậm chút được không.”

“Anh còn chưa bật công tắc.”

“...”

Trời đất ơi! Cô không đời nào nói gì nữa đâu! Để cô cảm luôn cho rồi!

Hôm sau, một nụ hôn dịu dàng đánh thức Lăng Lăng đang say ngủ.

Cô him híp mắt nhìn Dương Lam Hàng đã mặc áo khoác đầu vào đầy đứng cạnh giường, ánh nắng sớm rơi trên người anh vàng óng từ đầu đến chân.

Lăng Lăng vội vàng bật dậy: “Chờ chút, để em đi làm điểm tâm cho anh.”

“Không cần đâu, em ngủ tiếp đi. “Sếp” em phê chuẩn cho em nửa ngày nghỉ, buổi sáng không cần đến phòng thí nghiệm.” Anh dịu dàng lấy chăn bọc kín cô, ấn trở lại giường: “Mười giờ sẽ có người giúp việc theo giờ đến đây, em muốn ăn gì cứ nói cho cô ấy là được.”

“Anh bảo cô ấy đừng tới, em nấu cho anh ăn.”

“Không cần, mấy ngày nay em cũng không ngủ đủ giấc, hôm nay ngủ thêm chút đi.”

“Để em làm vài món đơn giản quê em cho anh nhé, ngon lắm đó.”

“Được rồi!” Dương Lam Hàng thấy cô khăng khăng nên cũng không từ chối nữa. Lúc gần đi lại nói với cô lần nữa, với đồ ăn anh không kén chọn gì cả, bảo cô không cần tốn nhiều công sức.

Nhưng làm bữa cơm đầu tiên cho người đàn ông mình yêu thương, có ai không dùng tâm sức chứ.

Dương Lam Hàng vừa đi, Lăng Lăng liền rời khỏi giường. Bận bịu suốt một buổi sáng, giặt quần áo, dọn dẹp phòng, cuối cùng làm một bàn các món ăn ngon lành của quê mình.

Ai dè lúc mười một giờ, thức ăn đã dọn lên xong xuôi, cô nhận được điện thoại của Dương Lam Hàng.

“Anh mấy giờ mới về? Em chờ...” Cô vội vàng hỏi.

“Anh xin lỗi, có một chuyên gia nước ngoài vừa đến đây, thầy Chu sắp xếp cho anh mời ông ấy đi ăn trưa.” Giọng điệu của anh nghe rất áy náy.

“Không sao!” Lăng Lăng nhìn đồ ăn trên bàn nói: “Em vừa thức dậy, vẫn chưa nấu cơm đâu.”

“Vậy em muốn ăn gì? Anh gọi cửa hàng mang đến cho em nhé?”

“Anh không cần lo cho em đâu, từ nhỏ đến lớn em toàn tự chăm sóc mình không mà.”

“Thầy Chu đến, anh cúp máy trước nhé!” Lãng Lãng còn chưa kịp hỏi anh giữa trưa có về không, điện thoại đã ngắt.

Nhìn đồ ăn trước mắt, Lãng Lãng hít vào một hơi thật sâu, rồi lại thở ra. Để tránh cho Dương Lam Hàng về nhà nhìn thấy thức ăn cô làm sê áy náy, cũng như tránh lãng phí mồ hôi nước mắt gian khổ của người nông dân, Lãng Lãng cầm lấy đũa, từng miếng từng miếng liều chết chiến đấu với một bàn đồ ăn.

Nói không thất vọng thì là giả. Nhưng cô từ lúc biết Dương Lam Hàng đã quen chờ đợi anh, anh là tài nguyên quốc gia quý giá, thời gian quý báu, có thể chờ ra cuối tuần cùng cô tận hưởng nữ nhi tình trường đúng là không dễ, cô không thể tham lam vô độ được.

Từ hôm nay trở đi, cô muốn học cách kiên nhẫn đợi anh, học cách thông cảm cho anh, học cách tự chăm lo cho bản thân.

Khó khăn ăn xong một miếng thức ăn cuối cùng, chuông cửa vang lên.

Cô xoa xoa dạ dày căng đau, đi ra cửa, thấp thoáng thấy một cô gái trẻ tuổi đang đứng bên ngoài.

“Cô tìm ai?” Cô thăm dò hỏi.

“Giao hàng!”

Cô mở cửa, cô gái đứng ngoài vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là cặp mắt to lanh lợi. Cô gái tò mò nhìn Lãng Lãng đánh giá một lượt, vẻ mặt có chút thất vọng khó nén.

“Cảm ơn!” Lãng Lãng nhận lấy đồ ăn cô ta đưa cho, quay vào trong lấy tiền. “Phiền cô chờ một chút, tôi đi lấy tiền.”

“Không cần trả tiền, chúng tôi nhận thanh toán rồi.” Cô gái lại nhìn kỹ khuôn mặt của Lãng Lãng: “Cô là bạn gái thầy Dương à?”

“Tại sao lại hỏi vậy?”

Cô gái nói: “Thầy Dương bảo tôi nhắn với cô: Dạ dày cô không tốt, phải ăn cơm đúng giờ.”

Lãng Lãng bỗng nhiên cảm thấy bụng không căng lên nữa, có khi vẫn còn ăn được đồ ăn cầm trên tay.

“Cảm ơn!” Vẻ ngọt ngào bất giác hé lộ trên gương mặt.

“Không có chi.” Lãng Lãng toan đóng cửa, cô gái lại nhớ ra cái gì, gọi cô một tiếng: “Chờ một chút!”

“Có việc gì sao?”

“Ừm... Tôi muốn nói với cô, dạ dày của thầy Dương cũng không tốt, cơm đừng nấu cứng quá, thức ăn tốt nhất đừng quá cay.”

Cô gái nói xong, vội vàng chạy xuống lầu, tiếng giày cao gót lạnh lạnh ngày càng xa.

Lãng Lãng đứng ở cửa, cảm xúc không biết phải nói sao.

Tại sao? Tại sao ngay cả cô gái giao thức ăn cũng thăm mền bạn trai cô!

Không đợi cô râu rĩ xong, điện thoại trong phòng lại reo, Lãng Lãng liền chạy vào bắt điện thoại.

“Lãng Lãng.” Là tiếng của mẹ. “Con đang ở đâu đấy?”

“Con... ở trường ạ.”

“Mẹ đang ở dưới lầu nhà trọ của con.”

Lãng Lãng tưởng mình nghe lầm. “Mẹ, mẹ đang ở đâu?”

“Dưới lầu nhà trọ của con. Lãng Lãng, mẹ lo cho con, muốn đến gặp bạn trai con...”

Lãng Lãng ngã ngồi trên sofa. Mọi thứ đến quá đột ngột, họ chưa chuẩn bị tốt cái gì hết. Nhỡ đâu... Cô không dám nghĩ đến hậu quả.

“Lãng Lãng.” Giọng điệu của mẹ rất kiên quyết: “Nó có thời gian không, giúp mẹ hẹn gặp mặt một chút.”

“Dạ.” Lãng Lãng khẽ cần môi, nếu sớm muộn gì cũng không tránh khỏi một kiếp này, vậy thì cứ đối mặt đi.
“Mẹ ngồi ở sô-pha ngoài đại sảnh chờ con một lát, con về giờ đây.”

Cúp điện thoại, Lãng Lãng vì không muốn quấy rầy công việc xã giao của Dương Lam Hàng bèn nhấn vội một tin nhắn: Mẹ em đến đây, đang chờ em dưới lầu nhà trọ, mẹ nói muốn gặp mặt anh.

Cô vừa định cất di động đã nhận được tin nhắn lại, lời lẽ ngắn gọn mà quả quyết: Dẫn bác đi ăn cơm trưa trước đi, một tiếng nữa anh đến.

Trong phòng đơn của nhà hàng, Lãng Lãng nhấp nha nhấp nhồm nhìn mẹ ngồi đối diện, bà vẫn mặc áo chiếc khoác dài ngang hông màu be thường ngày kia, bên trong mặc một chiếc áo thường cổ trắng. Năm tháng vô tình cùng cuộc sống đã khắc họa những đường nét hằn sâu không thể xóa mờ trên khóe mắt bà, nhưng vẻ đẹp thời xuân sắc vẫn còn nhìn ra được.

Lãng Lãng chọn hai món ăn đơn giản, vươn tay cầm lấy tay mẹ.

“Mẹ, mẹ muốn gặp anh ấy thì để con dẫn anh về nhà là được rồi.” Ngón tay bà vẫn khô cứng như vậy, lòng bàn tay vẫn thô ráp như xưa. Cô lại nhớ đến bàn tay ba, đã lâu không sờ tay ba, không biết ngón tay ông có còn thẳng tắp, lòng bàn tay có còn mềm mại như ngày nào.

“Các con đã phát triển đến nước này, mẹ không tận mắt nhìn, làm sao có thể yên tâm chứ.” Mẹ nói: “Lãng Lãng, con còn trẻ, kinh nghiệm sống còn ít, mẹ phải giúp con kiểm tra.”

Lãng Lãng khẩn thiết nhìn mẹ, giọng nói gần như cầu xin: “Con thực sự thích anh ấy, thích từ lâu lắm, con rất khó khăn mới có thể cùng anh ấy đến với nhau. Mẹ, dù gì đi nữa, con xin mẹ đừng phản đối bọn con ở bên nhau, được không ạ?”

Mẹ cười nắm chặt cổ tay cô: “Mẹ chỉ nhìn xem thôi, còn chưa nói không cho bọn con ở bên nhau mà.”

Lời của bà vừa dứt, cửa phòng bị người phục vụ mở ra.

Dương Lam Hàng đi vào, điệu bộ vẫn thông dong ưu nhã như trước.

Anh vừa vào cửa, trước tiên liền nhẹ khom người, khuôn mặt mỉm cười, nghi thức diện kiến trưởng bối vô cùng tiêu chuẩn: “Cháu chào bác ạ!”

Tiếp theo, hai tay anh dâng lên một chiếc hộp gói ghém tinh xảo: “Món quà này mẹ cháu bảo cháu tặng bác. Mẹ nói: Nếu bác cảm thấy tiện, mẹ sẽ chọn một dịp chính thức cùng bác gặp mặt ạ.”

Mẹ Bạch hơi run sợ mất vài giây, tầm mắt mới dời khỏi gương mặt Dương Lam Hàng, nhận lấy món quà trong tay anh. “Cháu ngồi đi.”

“Cám ơn bác!” Dương Lam Hàng chậm rãi kéo ghế bên cạnh, ngồi xuống. Thân người anh nghiêng về trước, duy trì tứ thế vô cùng kính cẩn.

“Bác vẫn chưa biết tên cháu là gì?” Mẹ Bạch hỏi.

Dương Lam Hàng nhìn thoáng qua Lãng Lãng, từ ánh mắt chột dạ của cô đã hiểu ra vì sao cô phải cố tình giấu diếm.

“Cháu họ Dương, Dương Lam Hàng ạ!”

“Cái gì?!” Sắc mặt mẹ Bạch lập tức thay đổi. “Dương Lam Hàng?! Cháu là giáo viên hướng dẫn nghiên cứu sinh của Lãng Lãng ư?!”

Mẹ Bạch tuy không học nhiều, nhưng trong mắt bà, hoặc có thể nói ở vùng đất bị văn hóa Nho Gia thâm nhiễm như Sơn Đông, “thầy giáo” là một nhân xưng tôn quý nhất, là nghề nghiệp thần thánh nhất trong mắt già trẻ gái trai.

Thầy giáo, đại biểu cho dạy chữ dạy người, vô tư công hiến.

Về phần giáo sư đại học, trong mắt người phàm càng là một đại danh từ tương đương phẩm cách cao thượng, học thức uyên bác. Cái gọi là “giáo thụ”(*), không phải chỉ đơn thuần là mở cánh cửa kho báu khoa học

cho học sinh, “giáo” là truyền cho học sinh tri thức, “thụ” là dạy học sinh đạo lý làm người cũng như quan niệm đạo đức luân lý tích lũy năm nghìn năm nay của nhà giáo.

Có một lần, Lãng Lãng về nhà nghỉ phép, oán hận chính mình “nhìn người không thấu”, học nghiên cứu sinh mà cực hơn cả nông dân, mẹ Bạch còn nghiêm khắc dạy dỗ cô một trận, bởi vì trong mắt bà giáo viên hướng dẫn của Lãng Lãng hẳn là một “giáo sư” đức cao vọng trọng.

Bây giờ, đối mặt với một giáo sư “tuổi trẻ đầy hứa hẹn” của đại học T như vậy, một gã đàn ông dụ dỗ chính sinh viên của mình lên giường, tâm trạng của mẹ Bạch không thể chỉ dùng một từ “sốc” mà miêu tả hết.

Bà quả thực không thể tin nổi, cái gọi là đại học danh tiếng cả nước, vậy mà lại phát sinh một chuyện như thế này!

Lãng Lãng vừa thấy mẹ tức giận đến nỗi đôi môi run lên, căng thẳng đến mức hai tay nắm chặt, ngay cả vết thương chưa hoàn toàn lành hẳn nơi hai lòng bàn tay nhói nhói phát đau cũng không nhận thấy. Cô thật sự không biết mẹ mình tính cách bảo thủ lại ương ngạnh sẽ làm ra những chuyện gì, sẽ nói ra những lời tổn thương người ta đến thế nào.

Dương Lam Hàng thường ngày vẫn giỏi nắm bắt cử chỉ lời nói người khác hôm nay dường như đặc biệt ngu ngốc, hoàn toàn không cảm nhận được trong phòng có bom hẹn giờ sắp nổ.

“Đúng ạ.” Không ngờ Dương Lam Hàng vẫn duy trì nụ cười mỉm tao nhã lịch sự của mình, trả lời: “Rất khéo! Có lẽ là duyên phận ạ.”

Khéo?!

Anh rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì không hả?

Thần kinh căng cứng của Lãng Lãng lập tức đứt phụt, mọi suy nghĩ đều rơi vào trạng thái tạm dừng hoạt động.

“Anh là giáo viên hướng dẫn của Lãng Lãng, làm sao anh có thể cùng nó...” Mẹ Bạch tức giận đến không biết phải nói gì. “Xảy ra chuyện này, trường các anh để mặc sao?”

Dương Lam Hàng vẫn duy trì nụ cười như trước, trên mặt không hề có chút hổ thẹn, còn cố nhiên giải thích nói: “Thưa bác, nội quy đại học T cũng không cấm giáo viên và sinh viên quen nhau ạ.”

“Cái gì?! Làm sao trường các anh có thể cho phép loại chuyện này xảy ra hả?!”

Vẻ mặt của Dương Lam Hàng dường như rất kinh ngạc. “Không thể ấy ạ? Cháu nhớ rõ trường hợp cấm kết hôn trong luật hôn nhân chỉ có hai loại: Thứ nhất, có quan hệ huyết thống trực tiếp hoặc trong phạm vi ba đời; Thứ hai, có tật bệnh mà y học cho rằng không nên kết hôn.”

“Anh!”

“Thưa bác, xin bác đừng nóng.” Dương Lam Hàng thấy mẹ Bạch nói không nên lời, vội vàng rót ly nước, hai tay đưa đến trước mặt mẹ Bạch: “Có gì bác từ từ nói ạ.”

Tục ngữ nói, người không biết không có tội. Mẹ Bạch vốn đang muốn phát hỏa giờ lại đối mặt với biểu hiện ngu ngơ mà vẫn khiêm tốn tiếp thu của Dương Lam Hàng, cũng không thể bùng nổ được.

Bà cầm tách trà uống một ngụm, ổn định tinh thần đôi chút, vẻ tức giận trên mặt cũng biến mất hơn phân nửa.

Lãng Lãng không nhận được ném cho Dương Lam Hàng một ánh mắt sùng bái vô hạn, cô tưởng công lực giả ngu của mình đã lên đến hàng thượng thừa, nào ngờ công lực giả ngu cũng tỉ lệ thuận với chỉ số thông minh.

Anh ngay cả giả ngu cũng làm ra vẻ thành khẩn đến thế, bình tĩnh đến thế, thực sự là cảnh giới người thường không với tới được.

“Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi. Anh ấy mười sáu tuổi đã đi Mỹ học, tiếp nhận giáo dục phương Tây, không hiểu biết rõ về truyền thống tôn sư trọng đạo của Trung Quốc.” Lãng Lãng giật nhẹ tay áo mẹ, kịp thời nói đỡ cho

người trong lòng: “Hai năm trước anh ấy vì muốn đến với con mà cố ý từ bỏ công việc tại đại học MIT của Mỹ để về đại học T tìm con, tình huống đưa đẩy thế nào lại thành thầy giáo con.”

Mẹ Bạch gật đầu, lại hỏi: “Thầy... Dương. Cha mẹ cậu biết Lãng Lãng là sinh viên của cậu sao? Họ không phản đối à?”

Ngụ ý: Cậu sống ở nước ngoài có thể không biết rõ, nhưng cha mẹ cậu không thể nào để cho loại việc này phát sinh, trừ phi họ căn bản không biết gì.

Dương Lam Hàng dĩ nhiên nghe ra ý tứ trong đó. “Họ biết ạ. Ba mẹ cháu rất thích Lãng Lãng, nhất là mẹ cháu, bà nói các cô gái trẻ thời nay ngày càng phù phiếm, khó gặp được người vừa đơn thuần lại hiểu chuyện như Lãng Lãng.”

Dương Lam Hàng nhìn thoáng qua Lãng Lãng, trong ánh mắt toát lên tình ý miên man. “Hơn nữa, cháu đã ba mươi rồi, vẫn chưa có bạn gái, họ đều rất lo nếu cháu bỏ lỡ Lãng Lãng thì sẽ không có cô gái nào nguyện ý lấy cháu.”

Mẹ Bạch nghe nói vậy, liền cảm thấy thật ngoài dự kiến.

Ba mươi tuổi đã có thể làm đến hướng dẫn tiến sĩ, chàng trai này thực sự không đơn giản.

Cậu ta rõ ràng chỉ nói mấy câu, thâm ý bao hàm trong đó đã mang rất nhiều tầng ý tứ.

Đầu tiên, cha mẹ cậu ta đã chấp nhận tình yêu thầy trò giữa hai đứa, hơn nữa còn dùng tiêu chuẩn con dâu để đánh giá Lãng Lãng.

Tiếp theo, cậu ta đối với tình cảm là thật lòng, trước Lãng Lãng chưa hề có bạn gái khác.

Thứ ba, cậu ta biểu thị rất rõ ràng thành ý muốn kết hôn với Lãng Lãng.

Cuối cùng..

Nhớ đến Lãng Lãng từng nói, hai đứa thích nhau đã nhiều năm, khó khăn lắm mới đến được với nhau. Mẹ Bạch cẩn thận ngẫm lại một lượt lời nói của Dương Lam Hàng, bà phát hiện chàng trai có dáng vẻ bất phàm trước mắt này vô cùng khác biệt với người thường. Cậu ta cũng không giống những gã đàn ông khác thề thốt những lời kiêu như “thật lòng yêu nhau”, “không phải cô ấy thì không cưới ai hết”, nhưng lời nói của cậu ta thể hiện rõ ràng ý tứ rằng: Nếu cậu ta bỏ lỡ Lãng Lãng thì sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào khác nữa.

Mẹ Bạch nhìn kỹ Dương Lam Hàng ngồi trước mắt một lượt từ đầu đến chân. Bản thân khuôn mặt khiến trước mắt người khác sáng ngời cùng khí độ kia không cần phải nói nhiều, chỉ với chiếc áo sơ mi trên người cũng đã có thể nhìn ra rất nhiều điều.

Mẹ Bạch không biết nhiều về trang phục nam danh tiếng, không nhìn ra các chữ cái được thêu cầu kỳ trên cổ tay áo đại diện cho cái gì. Dựa vào kinh nghiệm hai mươi mấy năm làm việc trong nhà máy dệt, bà dám khẳng định chiếc áo sơ mi trên người cậu ta có giá xa xỉ, bởi vì đường dệt của chất liệu vải may chiếc áo này rất tỉ mỉ, màu nhuộm hết sức tinh tế. Ngoài những điểm này, để màu sắc sử dụng trên vải giàu cảm giác lập thể, nơi dệt thường sử dụng một loại sợi tơ phát quang tự nhiên.

Loại chất liệu này bà từng nghe nói qua, nhưng đây là lần đầu tiên được trông thấy.

Tầm mắt mẹ Bạch chuyển qua tay anh, mười ngón thon dài, màu da mịn màng nhẵn nhụi, rõ ràng chủ nhân đôi tay này rất hiếm khi làm chuyện gì khác ngoài đọc sách viết chữ.

“Cha mẹ cậu làm công việc gì?” Bà thăm dò hỏi. Lúc hỏi đặc biệt chú ý một chút thần sắc Dương Lam Hàng. Anh hơi ngần ngừ giây lát, suy nghĩ kỹ càng xong mới trả lời ngắn gọn: “Ba cháu làm nghiên cứu trong Viện nghiên cứu, mẹ cháu làm đôi chút kinh doanh nhỏ ạ.”

Bà dám khẳng định, gia thế bối cảnh của cậu ta nhất định rất khá, bởi vì một người đàn ông như thế này tuyệt đối không phải một gia đình bình thường có thể bồi dưỡng ra. Bà còn muốn hỏi tiếp, nhưng người phục vụ đã bê hai mâm đồ ăn chay đơn giản bước vào cửa, đặt lên bàn.

Lãng Lãng nhanh nhẩu nói: “Mẹ, mẹ nhất định đói bụng rồi, trước hết ăn chút gì đi đã ạ.”

Mẹ Bạch nhận đôi đũa do Dương Lam Hàng lễ phép đưa cho, vờ như thuận miệng hỏi: “Mẹ cậu làm kinh doanh gì vậy?”

“Mẹ cháu chủ yếu làm đại lý và bán hàng cho một số nhãn hiệu ạ.”

Mẹ Bạch nhận thấy nụ cười của Dương Lam Hàng giống như khắc trên mặt, bất kể câu hỏi của bà có trực tiếp đến đâu, cậu ta đều không có phản ứng nào khác ngoài mỉm cười.

“Mẹ!” Lãng Lãng lẳng lẽ lấy tay kéo kéo bà, nhỏ giọng nói: “Mẹ hỏi chuyện này làm gì?”

“Mẹ hỏi chơi vậy thôi.” Nói xong, mẹ Bạch chỉ vào thức ăn trước mặt, nói với hai người đang trao đổi ánh mắt: “Ăn chút gì đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Ăn được mấy miếng thức ăn, mẹ Bạch lại nhìn Dương Lam Hàng đang chậm rãi ăn đồ ăn, hỏi: “Cháu và Lãng Lãng quen nhau như thế nào?”

Dương Lam Hàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, trước khi cất lời dùng khăn tay xoa nhẹ khóe môi. “Bọn cháu quen nhau trên mạng ạ. Khi đó đề tài của cháu gặp khó khăn, mất niềm tin vào chính mình, Lãng Lãng mỗi ngày đều khai mở cho cháu, khuyên cháu tiếp tục kiên trì. Cho tới bây giờ cháu chưa từng gặp cô gái nào thiện lương như vậy, quan tâm một người xa lạ mà không hề yêu cầu báo đáp gì cả.”

Dương Lam Hàng cười cười, thẳng thắn nói: “Thưa bác, nói bác đừng cười, cháu theo đuổi Lãng Lãng mất năm năm cô ấy mới bằng lòng chấp nhận làm bạn gái cháu.”

Mẹ Bạch cười theo, cười đến mức hơi mất tự nhiên.

Rất lâu trước kia, không nhớ rõ là cách đây bao nhiêu năm, bà tan tầm về nhà, thấy Lãng Lãng bưng miệng không ngừng rỉ máu gục khóc trên bàn.

Bà chạy nhanh tới, muốn biết con gái vốn luôn kiên cường của mình cứ sao lại khóc thảm thế kia. Bà nhìn thấy một đoạn chữ trên màn hình máy tính:

“^_^! Anh không cần nản lòng, em nói anh biết một bí mật: Em yêu anh!

Cho dù anh đẹp trai bao nhiêu, cho dù anh giàu có đến đâu, cho dù tình yêu chúng ta có kết thúc thất bại chẳng nữa, em vẫn nguyện ý yêu anh!

Anh về nước đi!”

Mẹ Bạch cẩn thận đọc đoạn chữ một lượt, lại cúi đầu nhìn Lãng Lãng đang khóc.

Bà những tưởng người kia từ chối Lãng Lãng, không chịu về nước.

Nên Lãng Lãng mới có thể buồn thương đến vậy.

Ngày ấy, mẹ Bạch đau lòng vuốt tóc Lãng Lãng, khuyên con nói: “Quên đi, cái gì đã qua thì cho nó qua đi. Thời nay, ai xa ai không sống được chứ!”

Lãng Lãng không ngừng gật đầu, nước mắt hòa lẫn máu chảy ra từ khe hở giữa các ngón tay. Cô cứ luôn cắn chặt hai hàm răng, ngay cả một chữ “đau” cũng không chịu nói.

Lãng Lãng bị ốm ba ngày, sốt cao không giảm, trong mơ thường hay khóc nói: “Ba, vĩnh viễn có xa không? Ba, liệu ba có thể cho con biết, vĩnh viễn có xa không?”

Bà không biết có thể nói cái gì, nên nói cái gì. Bà ngoài việc nắm chặt tay Lãng Lãng, nói với cô: “Con phải mạnh mẽ lên.” thì không thể làm gì khác cho đứa con gái đang thất tình.

Ba ngày sau, Lãng Lãng khỏi bệnh, cô không hề lên mạng, cũng không còn khóc nữa.

Lãng Lãng lại vui vẻ, lạc quan như trước đây, không lâu sau thì quen bạn trai.

Thế nhưng mấy năm qua, cô thường trong lúc ngủ say hỏi cùng một câu hỏi, “Ba à, vĩnh viễn có xa không?”

Từ đó về sau, một câu hỏi như thách đố cứ bám rễ trong lòng mẹ Bạch, đó là: Rồi cuộc là loại đàn ông như thế nào mà khiến con gái mình yêu tha thiết đến thế.

Bà luôn cho rằng đó là một câu đố không lời giải, nhưng bây giờ thì bà đã hiểu mọi thứ.

Không phải Lãng Lãng không bỏ được, mà là chàng trai từ đầu đến chân đều khắc hai chữ “lôi cuốn” này từ trước đến nay không hề từ bỏ Lãng Lãng.

Năm năm lôi lôi kéo kéo, tình cảm ăn sâu vào lòng như vậy, bà có thể một phát chặt đứt tình cảm hai đứa sao?

Bà không biết, cũng không dám thử!

Bởi vì bất luận thành công hay thất bại, con gái bà nhất định sẽ bị thương.

...

Ăn xong bữa cơm trưa đơn giản đến hơi sơ sài, Dương Lam Hàng tính tiền, đưa hai mẹ con đến một khách sạn ba sao bình thường gần đó.

Đặt phòng xong xuôi, thu xếp mọi thứ đâu vào đấy.

Mẹ Bạch hỏi: “Cháu chắc còn bận nhiều việc nhỉ?”

Dương Lam Hàng lập tức nói: “Bác chắc mệt rồi, cứ ở trong này nghỉ ngơi một lát đi ạ. Buổi tối cháu sẽ lại đây đón hai người đi ăn cơm.”

“Lãng Lãng, con tiễn cậu ấy đi.”

“Dạ!” Lãng Lãng tức khắc đi ra ngoài.

Lãng Lãng cùng Dương Lam Hàng một trước một sau đi đến trước thang máy.

Trong quá trình chờ thang máy, Lãng Lãng nhìn người đàn ông bên cạnh, rõ ràng là bạn trai mình, rõ ràng là tình cảm dạt dào trong bí mật, mỗi lần trước mặt người khác anh đều phải duy trì khoảng cách nhất định, xa cách đến nỗi khiến người ta không thể đến gần.

Cô bước ngang qua nửa bước, kiễng chân, má chạm vào vành tai anh trong thoáng chốc, Dương Lam Hàng sững sốt giây lát, lập tức thuận tay ôm lấy eo cô, cứ giữ nguyên tư thế như vậy.

Cô giống như đứa trẻ đang làm chuyện xấu, tim đập loạn xạ, hai gò má nóng bừng, người cũng bồng bênh lảng lảng. Nhịp tim chân thật thế này, mới đúng là hương vị tình yêu. Cô cố gắng muốn nói gì đó hồng che giấu sự ngỡ ngàng của bản thân, đầu óc nóng lên, thốt ra một câu: “Anh đừng tưởng em không biết, người Mỹ đối với vấn đề tình yêu thầy trò càng có quy tắc đạo đức nghiêm khắc.”

Anh nở nụ cười: “Ồ MIT, thầy giáo một khi phát sinh quan hệ với sinh viên, lập tức sẽ bị trường khai trừ, vĩnh viễn không tuyển dụng.”

“Nghiêm trọng thế sao?!” Lãng Lãng đỏ mặt nhìn chung quanh một thoáng, thấy không có khách khứa đi qua, ngón tay bèn vẽ vòng tròn trước ngực anh. Cô thích động tác này, dưới đầu ngón tay, nhịp tim anh càng lúc càng nhanh. “Vậy anh có sợ chuyện của chúng ta bại lộ, đại học T đuổi việc anh không?”

Dương Lam Hàng nhìn cô, còn nhìn rất nghiêm túc, “Anh nói rồi, anh chỉ muốn làm một người đàn ông bình thường, quan tâm chăm sóc người phụ nữ của mình thật tốt!”

“Thầy Dương à, anh nên học bỏ tức tiếng Trung cho kỹ, hoặc là đi tra từ điển, nghiêm chỉnh xem xem hai chữ “bình thường” này định nghĩa như thế nào.”

“Anh sẽ.”

Thang máy vang lên tiếng báo hiệu.

Anh buông cô ra, sửa sang lại áo quần một chút, sau khi cửa thang máy mở ra, nghiêm túc đi vào trong.

Trước khi bước vào, anh bỏ lại một câu cuối cùng: “Anh đã có thể từ bỏ MIT thì còn để ý đến một cái đại học T sao.”

...

Không biết Dương Lam Hàng rời đi bao lâu, Lãng Lãng vẫn đứng trước thang máy, cười ngậy ngốc.

Có những lời này của anh, là đủ rồi.

Yêu, khóc, chờ đợi, cái gì cũng đều đáng giá!

Anh không phải một người đàn ông bình thường, cô sẽ không bắt anh phải từ bỏ bất kỳ cơ hội nào nữa!

...

Quay trở lại phòng khách sạn, người phục vụ vừa mang tới một ít hoa quả tươi, rửa sạch sẽ đặt trên bàn.

“Mẹ.” Lãng Lãng bưng đĩa dâu tây đặt trên tủ đầu giường, ngồi bên mép giường, cẩn trọng hỏi mẹ đang trầm lặng: “Mẹ thấy anh ấy thế nào?” Lãng Lãng không còn lo lắng gì cả, cô tin tưởng chắc chắn loại đàn ông như Dương Lam Hàng, có dùng tàu Thần Châu 8 đóng gói vận chuyển ra ngoài không gian, anh đều có bản lĩnh khiến cho người ngoài hành tinh phải gờ ngón cái tán thưởng, dùng tiếng Trung nói một câu: Tuyệt vời!

Mẹ nếu đích thân sinh ra cô, tuyệt đối sẽ không phản đối cô quen với một người đàn ông tuyệt vời như vậy.

Mẹ gạt tóc trên trán con gái, lòng bàn tay hơi thô ráp chạm lên hai má còn hơi hồng hồng của cô. “Lãng Lãng, con rất thích cậu ta à?”

“Dạ!” Lãng Lãng kiên định gật đầu. “Mẹ, mẹ đừng lo lắng nữa, anh ấy là người đàn ông tốt mà.”

“Mẹ thấy được. Nhưng mà...” Mẹ Bạch nói: “Mẹ nói thật lòng, con không xứng với cậu ta.”

(*) Giáo thụ: giáo viên, giáo sư.

28. Chương 55-56

“Người ta từ nước ngoài về, thông minh tuấn tú, tuổi trẻ hứa hẹn, gia thế lại tốt, đặc biệt cậu ta lại không khoa trương, tuổi còn trẻ đã biết khiêm tốn che giấu sự sắc sảo. Cậu ấy và chúng ta, người trên trời, kẻ dưới đất!”

Lòng tự tin lung lay chực đổ mà Lãng Lãng xây đắp trên lời cam kết tựa như lâu đài giữa không trung của Dương Lam Hàng, nay mới nghe mẹ nói mấy câu, đã mang cô đá thẳng cẳng từ trên cao rớt xuống.

Ném mạnh đến nỗi cô ngoài đau đớn ra, không còn cảm giác được gì nữa.

“Lãng Lãng, đàn ông xuất sắc như thế, con không giữ được đâu.”

Lãng Lãng như con rối gỗ mất tri giác, mơ hồ gật đầu, vui sướng hay thương tâm đều hóa thành tê liệt.

Lúc này, mặt trời chói chang quá trưa hé ra một nửa giữa những tầng mây, ánh nắng ấm áp vừa vắn chiếu trên gương mặt lạnh lẽo của cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời xanh thẳm bên ngoài, kỳ lạ thay, lúc này cô lại nhớ đến ông nội đã mất. Dường như ông đang ngập tràn niềm vui mà nói với từng người: “Ta đã sớm nói cháu gái ta lớn lên xinh đẹp, khuôn mặt có phúc, mọi người nhìn xem, đàn ông tốt đến thế mà nó cũng gặp được... Cháu gái yêu quý à, con mau kết hôn với nó đi, sinh một đứa nhỏ, ông nội đã chuẩn bị sẵn bao lì xì thiệt to cho con từ lâu rồi đó... Đừng sợ, người sống không có trở ngại nào không thể vượt qua, cũng không có hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận... Chỉ có kiên trì cùng nỗ lực không ngừng mà thôi...”

Cô nở nụ cười, cười thật tươi tắn rực rỡ với trời cao.

Hạnh phúc ư?

Từ khi còn rất nhỏ, mẹ đã không ngừng nói cho cô biết hạnh phúc không phải một lần có được hết thảy, không lo cơm áo mà sống qua ngày.

Mỗi ngày vất vả một chút, mệt mỏi một chút đều không sao cả, bên cạnh có một người đàn ông biết nóng biết lạnh, những ngày bình yên chính là hạnh phúc.

Cô tin, hai mươi lăm năm đi tìm một người đàn ông thủy chung trọn đời bảo vệ cô. Cho dù anh xấu xí, nghèo nàn đến đâu cũng không sao cả.

Thế nhưng, gặp Dương Lam Hàng, cùng anh tay đan vào tay, ôm nhau thật chặt, cô mới nhận ra mình đã sai lầm rồi.

Cuộc đời vốn muôn hình vạn trạng.

Ốc sên trốn trong lớp vỏ ngoài nặng nề, không bị gió táp mưa sa là một loại hạnh phúc sao?

Nó tránh được mưa to gió lớn, đồng lời cũng bỏ lỡ đặc ân đẹp nhất của thiên nhiên: vẻ đẹp tuyệt diệu của ánh hoàng hôn, cảm giác mềm như bông của mưa phùn, những cơn gió nhẹ dịu dàng, bông tuyết trong veo...

Cô không cần làm ốc sên nữa, cô muốn dỡ xuống lớp vỏ dày nặng, hưởng thụ trọn vẹn cảm giác sáng khoái khi được tắm trong ánh dương và những cơn mưa.

“Lặng Lặng...” Mẹ lại cất tiếng. Không cần nghe, Lặng Lặng cũng đoán được mẹ sắp nói gì.

“Mẹ, con muốn ở bên anh ấy...” Lặng Lặng rất muốn nói với mẹ, hạnh phúc không phải là ôm lấy cảm giác an toàn mà sống.

“Mẹ là người từng trải, con hãy tin mẹ, ở bên cậu ta con sẽ không hạnh phúc...” Mẹ Bạch ngắt lời cô định nói: “Con đường mẹ đã đi qua, con muốn dẫm lên vết xe đổ sao? Con đã quên sau khi ba con bỏ đi, mẹ sống mỗi ngày như thế nào ư?”

“...” Lặng Lặng im lặng. Cái gì cô cũng có thể quên, nhưng nỗi khổ của mẹ, cô một phút cũng không dám quên.

“Ừ, đúng là tiền ba con để lại đủ cho mẹ con ta không phải lo cơm áo cả đời. Nhưng tiền thì có ích lợi gì? Bà ngoại con mất rồi, ông ngoại con ngã gãy chân, con phải thi vào trường cấp ba trọng điểm... Mẹ mắc bệnh tiểu đường, ngay đến cơm cũng không thể ăn no, nhưng vẫn phải một mình khổ sở chống đỡ. Ngày đó... nếu không phải vì con, mẹ thực sự không muốn sống nữa!”

Lặng Lặng cố dè ép lồng ngực đang co rút đau đớn từng cơn. Nếu cuộc đời là đau khổ khôn nguôi, cái chết là giải thoát tốt nhất. Nhưng mẹ lại chọn khổ đau tiếp tục chống đỡ, chỉ vì cha già bệnh tật và đứa con gái nhỏ.

“Ông ngoại con luôn khuyên mẹ, đi tìm một người đàn ông khác, đừng tự làm khổ mình. Mẹ nói mẹ không có cách nào tin tưởng vào đàn ông nữa, cũng không muốn dựa dẫm vào đàn ông.”

Mẹ Bạch ngoảnh mặt đi, ngừng một lát, rồi mới quay mặt lại, trong mắt đỏ hồng tơ máu: “Mẹ thú thật với con, mẹ... từ trước đến nay vẫn không buông bỏ được ba con. Rốt cuộc mẹ không quên được ông ấy trước đây đã đối với mẹ rất tốt.”

“Mẹ!” Lặng Lặng khóc, cầm lấy bàn tay to thô ráp của mẹ, từng giọt từng giọt nước mắt

thật to rơi xuống. Cô nhớ rõ trong ngăn kéo đầu giường trước nay luôn để bức ảnh một nhà ba người họ, ố vàng cũ kỹ, chưa bao giờ vứt bỏ. Mẹ cứ mở miệng ra là hết hận rồi oán, nhưng trong lòng vẫn hy vọng chồng có thể về nhà, một nhà ba người sống hạnh phúc. Lặng Lặng cũng tin ba sẽ trở về, nhưng mười mấy năm trôi qua, hy vọng của hai mẹ con cô ngày càng xa vời.

Mẹ lấy tay áo lau nước mắt, giọng nói cũng hơi nghẹn ngào: “Lặng Lặng, nếu con một mực muốn quen cậu ta, mẹ không ngăn được. Cho dù có ngăn cản, về sau con cũng sẽ hận mẹ.”

Lặng Lặng lắc đầu kịch liệt. “Con không hận mẹ, nhưng con không muốn rời xa anh ấy... Anh ấy rất tốt với con, anh thật tình muốn cưới con.”

“Mẹ biết, mẹ vừa nhìn qua thái độ của cậu ta hôm nay liền biết cậu ta chỉ sợ mẹ không đồng ý. Haiz! Năm đó lúc ba con gặp ông ngoại con, cũng y như thế... Nói cái gì cũng chỉ dám nói một nửa, nhận thấy sắc mặt ông ngoại con không ổn là lập tức sửa miệng. Lặng Lặng, thế sự vô thường...”

“Mẹ... sau này thế nào, con đều chấp nhận. Con không hối hận đâu!”

Mẹ Bạch thở dài, nói: “Cái gì cần nói mẹ đều nói hết rồi, con thấy nên làm thế nào thì làm. Mẹ chỉ xin nghỉ một ngày, mai còn phải về đi làm.”

Lặng Lặng níu lấy mẹ đang chực đứng lên: “Không dễ gì mẹ đến thành phố A một lần, cứ ở đây vài ngày đã, con dẫn mẹ đi dạo loanh quanh, mua vài bộ quần áo cho mẹ và ông ngoại.”

Mẹ lắc đầu. “Không được, ông ngoại con cần người chăm sóc, mẹ phải về. Mẹ đã mua vé rồi, chỉ còn một tiếng thôi.”

Lặng Lặng biết tính mẹ, bà đã quyết định chuyện gì thì có khuyên cũng vô ích. Vì vậy, cô gọi điện cho Dương Lam Hàng, hỏi anh: “Bây giờ anh có thời gian không?”

“Có việc gì hả em?” Anh hỏi.

“Mẹ em mua vé tàu hỏa về quê lúc hai giờ, nếu tiện, anh qua đây tiễn mẹ chút đi.” Nói xong Lặng Lặng lại sợ làm trễ nãi công việc công việc của anh, ngay sau đó liền nói: “Anh không tiện cũng không sao đâu.”

“Gấp vậy sao?”

“Mẹ phải về chăm sóc ông ngoại em.”

Anh nghĩ ngợi vài giây, lập tức nói: “Chờ anh một chút, mười lăm phút nữa anh đến.”

“Được, mẹ con em chờ anh ở đại sảnh dưới lầu.”

Mười lăm phút sau, Lặng Lặng và mẹ đứng giờ đi xuống dưới, đứng như cô dự đoán Dương Lam Hàng đã ở ngoài cửa chờ hai người.

Anh mở cửa xe để họ ngồi vào trong.

Trên xe để sẵn một túi đồ ăn lớn mua ở siêu thị. Lúc Lặng Lặng cầm lên, mở chiếc túi to ra nhìn liếc qua một cái, sợ anh mua đồ gì quý giá đắt đỏ, không ngờ đồ ăn bên trong đa số đến từ Sơn Đông, còn có một phần nhỏ đặc sản thành phố A.

Đây là cái cô yêu nhất ở Dương Lam Hàng, cho dù anh có sống trong thế giới hoa lệ đến đâu đi nữa, anh cũng không bao giờ phô bày thái độ thượng lưu hơn người. Cho nên, mỗi người đều nói họ không tương xứng, chính Lặng Lặng cũng nghĩ vậy, nhưng mỗi khi họ ở bên nhau đều không hề có một chút cảm giác cách biệt nào.

...

Tại nhà ga, tiếng xe lửa xịch xịch đình tai nhức óc, mẹ Bạch trước khi lên tàu còn kéo tay Lặng Lặng, nhỏ giọng dặn dò cô: “Cái gì cần nói mẹ đã nói hết, con cũng không phải con nít... Trong lòng mình phải cân nhắc, làm việc gì cũng phải chừa cho mình đường lui.”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con biết phải làm sao mà.”

Dương Lam Hàng lui lại vài bước, nhìn người qua lại phía sau lưng, cố ý tránh câu chuyện của hai mẹ con.

Mẹ Bạch hơi đắm chiêu nhìn thoáng qua anh, lại dặn dò nói: “Còn nữa, mẹ thấy nhất cử nhất động của cậu ta đều quy củ đúng mực, mỗi lời nói ra đều thận trọng từng chữ từng câu. Được dạy dỗ như vậy, cha mẹ cậu ta nhất định không phải người bình thường, con lần sau có gặp cha mẹ cậu ta, nhất định phải lưu ý dáng vẻ, nói ít thôi, phải nhìn kỹ sắc mặt người ta.”

“Dạ!”

Lặng Lặng ôm mẹ. “Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, đừng lo lắng chuyện của con.”

“...”

...

Mẹ Bạch đi rồi, Lãng Lãng như người mất hồn xuôi theo dòng người ra khỏi sân ga. Thế giới này có người mẹ nào không đau lòng vì con gái, cũng vì rất đau lòng nên mới sợ cô đi lầm đường.

“Lãng Lãng.” Dương Lam Hàng nắm lấy cổ tay cô. “Không phải anh đã làm sai cái gì chứ?”

Cô giật mình hoàn hồn, lắc đầu: “Không có.”

“Anh xin lỗi. Bác đến đột ngột quá, anh chẳng chuẩn bị được gì hết.”

“Thực sự không có gì mà.” Cô miễn cưỡng cười cười, có lẽ cười rất khó coi: “Anh biết không? Mẹ nói em cần bản không xứng với anh.”

Dương Lam Hàng bỗng nhiên ôm chầm lấy cô, chặt đến nỗi tưởng như chỉ cần nói lỏng tay, cô sẽ đưa thế giới này biến mất. “Không đâu! Lãng Lãng, em là người thích hợp với anh nhất.”

Mặc kệ người khác thấy thế nào, chỉ cần anh tin rằng “thích hợp” là được rồi.

Cô ở trong lòng anh chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt anh so với lúc tham dự hội nghị khoa học còn trịnh trọng nghiêm túc hơn. Thấy anh để tâm, máu trong người cô cũng ấm lên, tri giác bị mẹ kích thích đến tê liệt dần dần hồi phục.

Tình yêu, không phải yếu ớt đến nỗi không chịu được một chút kích động, hạnh phúc hôn nhân phải tự mình nắm giữ trong tay.

Lựa chọn Dương Lam Hàng, nhất định phải cố gắng đuổi kịp bước chân anh.

Cô nắm chặt tay anh, cuộc sống mai sau, dẫu có mệt mỏi, có khổ sở hơn, cô cũng không thể dừng lại, phải nắm chặt lấy bàn tay này.

Lời nói của mẹ không thể khiến cô từ bỏ tình cảm này, nhưng nó giống như hồi chuông cảnh báo rung lên bên tai Lãng Lãng, không ngừng nhắc nhở cô: Hạnh phúc không phải nhất lao vĩnh dật(*), chiếm được thì cũng có thể đánh mất, tình yêu khó không phải lúc yêu nhau, mà là ở bên nhau trăm năm không rời.

Trăm năm bên nhau, người người đều hy vọng.

Nhưng trong thế giới biến ảo vô thường này, làm được liệu có mấy ai!

...

Sáng sớm hôm sau, Lãng Lãng nằm trên giường lưu luyến dịch khởi cánh tay choàng lên ngực mình, im lặng xuống giường.

Mặc quần áo, kéo mở rèm cửa, vươn vai đón ánh nắng ban mai. Cảm giác thật tuyệt, cuộc sống nhắm mắt chờ âm báo QQ đã một đi không trở lại!

Lại cúi đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say, hóa ra dáng vẻ anh lúc ngủ cũng thật yên tĩnh, thâm trầm...

Lãng Lãng ngồi xổm cạnh giường, chậm rãi nhìn đôi mắt, lông mày, sống mũi, đôi môi anh. Chấn từ trên vai anh tụt xuống, lộ ra da thịt trắng trẻo, trong nắng sớm càng đặc biệt dụ dỗ người ta muốn chạm vào...

Vừa nghĩ đến người đàn ông này thuộc về mình, khóe miệng cô cong lên. Cô tưởng tượng, nếu có một ngày anh biến thành người thực vật, mỗi ngày cứ nằm trên giường như thế cho cô tùy ý nhìn ngắm, vuốt ve cũng tốt lắm...

Thật là, cô lại tưởng tượng lung tung cái gì vậy?!

Cô sợ hãi vỗ vào mặt mình, có người nào lại hy vọng người mình yêu biến thành người thực vật bao giờ.

Cô cẩn thận dùng một ngón tay thoáng chạm vào cánh tay anh, độ ấm cùng cảm giác quen thuộc khiến tinh thần cô rung động, cứ muốn “cầm thú” người nào đó một chút. Hai tay duỗi qua, nhưng nghĩ lại vẫn nên quên đi, mục tiêu cuối cùng của cô là làm “mẹ hiền vợ đảm” cơ mà.

Để không đánh thức người đang say ngủ, cô toan rón rén bước ra khỏi phòng. Vừa đứng lên, hai cổ tay thoáng chốc bị người ta giữ lại, cô chưa kịp phản ứng, người đã bị Dương Lam Hàng kéo vào vòng ôm, xoa người đặt dưới thân.

Nhiệt độ trong chăn thật ấm, thân thể anh càng ấm, khiến người ta quỳn luyến.

Tay anh luồn vào trong áo ngủ cô tìm kiếm, trong mắt đã lóe lên ánh sáng “cầm thú”...

“Anh...” Hai má cô đỏ bừng, tuy rằng không phải lần đầu tiên, nhưng trong ánh nắng sáng sủa, dưới rèm cửa mở toang... thì vẫn chưa bao giờ. Cô nhỏ giọng nói: “Anh muộn giờ làm rồi đó.”

Anh nhìn lướt qua đồng hồ trên đầu giường, thời gian quả thật không dư dả cho lắm.

Ngọn lửa trong mắt anh tắt dần, tay cũng rút ra khỏi áo ngủ cô.

Lặng Lặng kéo lại quần áo, chui ra khỏi lòng anh, chạy vô phòng bếp.

Trong bếp vang lên một tràng hòa âm lộn xộn lạnh canh lách cách.

Lúc Dương Lam Hàng thức dậy tắm rửa xong, ngồi trước bàn ăn, cô đã làm xong xuôi bữa sáng tình yêu, hai lát bánh mì, hai cái trứng ốp-la, cùng hai ly sữa nóng, hết sức đơn giản.

“Anh ăn sáng đi.” Cô bảo anh một cách rất mẹ hiền vợ đảm.

Anh vòng qua bàn, cúi mặt xuống hôn môi cô một chút, xong mới ngồi xuống ăn.

Mùi hoa nhài nồng đậm khiến cô muốn say, cô lầm bầm tự nhủ: “Nghỉ thức xã giao phương Tây cũng không hẳn là đồ bỏ đi của tư bản chủ nghĩa.”

Ít ra thì nụ hôn chào buổi sáng mỗi ngày làm cô thích muốn chết.

“Hử?” Dương Lam Hàng hơi nhíu mày, dường như không nghe rõ: “Em nói cái gì?”

“Không có chi.” Lặng Lặng đỏ mặt ngồi xuống, vùi đầu uống sữa. Dĩ nhiên cô rất xấu hổ khi phải nói với anh, cô vô cùng thích thú nghỉ thức hôn buổi sáng này của người Tây.

“Lúc này...” Anh thản nhiên nói: “Nụ hôn đó không phải nghỉ thức.”

Lặng Lặng suýt chút nữa bị sặc, khó khăn lắm mới nuốt được miếng sữa. Sau đó, cô cúi đầu, cười đến không khép miệng được.

“Chiều nay có thể anh đi thành phố S.”

Cô lập tức cười không nổi. “Đi công tác à?”

“Ừ. Đi tới Viện khoa học liên hệ một chút về thiết bị chuẩn bị mẫu(**), anh muốn trước khi em bảo vệ tốt nghiệp sẽ cho ra được kết quả thí nghiệm. Như vậy, lúc em bảo vệ tốt nghiệp, sẽ không có giáo viên làm khó em.”

Vừa nghe anh nói phải đi, trong lòng cô thoáng thấy trống rỗng, bánh mì trong miệng bỗng trở nên khô khốc nuốt không trôi.

“Em thu xếp ít đồ đạc, cùng đi với anh.”

“Em hả?! Có tiện không?” Ở bên Dương Lam Hàng, cảm giác giống như ngồi xe vượt núi, tâm trạng cứ lên xuống chập chờn. Một giây trước cảm xúc còn tụt thấp, một giây sau cô đột nhiên hứng khởi dâng cao.

“Anh dẫn em đi tham quan Viện khoa học một chút, để em hiểu thêm về tình hình phát triển vật liệu kỹ thuật ở Trung Quốc. Nhân tiện dẫn em đi gặp vài người bạn của anh.”

Nghe lời anh vừa nói, xem ra chuyến đi này còn có ý nghĩa lịch sử.

Lặng Lặng vội gạt đầu, sợ anh đổi ý.

Anh nhìn đồng hồ, tám giờ kém mười lăm.

Lăng Lăng không đợi anh mở miệng, đã nói trước: “Anh đi làm trước đi, em giúp anh chuẩn bị ít đồ đi công tác, rồi tới phòng thí nghiệm.”

“Ừ.”

Sau khi Dương Lam Hàng đi rồi, Lăng Lăng mở tủ quần áo, quần áo anh treo một hàng ngay ngắn, các loại y phục kiểu dáng khác nhau treo sẵn thành bộ, không cần lo phối hợp nữa. Lăng Lăng theo trí nhớ, chọn một bộ vest anh hay mặc nhất, rồi lại từ trong tủ chọn ra một bộ thường phục anh chưa bao giờ mặc qua.

Cô thu xếp từng món đồ của anh, vui vẻ ngâm nga một điệu hát quê nhà, tưởng tượng về “chuyến du lịch trăng mật” tại thành phố S.

Lúc này, Liên Liên gọi điện tới, không cho cô cơ hội nói tiếng nào, lập tức liền thoáng hỏi cô: “Cái đồ chết tiệt nhà người, mấy ngày liền không thấy bóng dáng đâu, ngay cả tin tức cũng không có, cậu khai thật cho tớ, có phải đã bỏ trốn với trai không hả?”

Cô cười nói: “Lại để cậu đoán đúng rồi.”

“Tớ đến phòng ngủ tìm cậu, mới nghe Tiểu Úc cùng phòng cậu nói cậu quen bạn trai, mấy ngày nay đều ở với anh ta. Chuyện lớn như vậy mà cậu dám không nói cho tớ biết, thật vô lương tâm, thật khiến tớ thất vọng, uống công tớ ngâm đắng nuốt cay...”

“Dừng!” Lăng Lăng lập tức bảo ngừng. “Cậu bắt tớ khai thật thì cũng phải cho tớ cơ hội mở miệng chứ?”

Liên Liên ngẫm lại thấy cũng đúng, vì vậy trước hết hỏi vào trọng điểm: “Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Câu hỏi khá sắc bén, Lăng Lăng do dự một lúc. “Ở nhà anh ấy.”

Thực ra, từ khi đến với Dương Lam Hàng, cô đã nhiều lần định kể với Liên Liên. Dù sao Liên Liên cũng là bạn thân nhất của cô, là người lo lắng chuyện tình cảm của cô nhất. Nhưng đề cập đến quan hệ của cô và Dương Lam Hàng, cô không biết phải mở lời ra sao.

“Tớ nghe Tiểu Úc nói anh ta là bạn online của cậu, có phải anh bạn khoa học gia của cậu về nước không?!” Liên Liên vừa hét lên đây ngạc nhiên vui sướng nói xong, ngạc nhiên vui mừng của Liên Liên liền biến thành giận dữ, quay ra bắt đầu trách mắng cô trọng sắc khinh bạn.

“Liên Liên, cậu có bạn không? Chúng ta đi uống gì đi, tớ có rất nhiều chuyện muốn kể với cậu.”

“Tốt! Tớ cũng có rất nhiều điều muốn hỏi.” Liên Liên lập tức đồng ý.

“Được! Vẫn chỗ cũ, nguyên tắc cũ!”

Chỗ cũ, là một quán bán đồ uống lạnh được cải tạo từ nhà dân nằm bên cửa hông của trường, đơn sơ đến cả tên quán cũng không có, kem ở đó cũng không thua kém gì mùi vị của Haagen-Dazs.

Lăng Lăng vô cùng thích nơi này, trước đây mỗi lần cùng Liên Liên tự học xong đều phải đi đến đó ngồi một chút.

Nguyên tắc cũ, cô bao!

“Khoan! Lăng Lăng, làm người không chỉ nhìn bên trong, tớ nhìn bề ngoài có được không?” Liên Liên nói: “Tớ bao, đến cửa hàng mới mở đối diện trường đi.”

“Bên đó đông người lắm, tớ có bí mật trọng đại muốn nói với cậu, phải tìm một nơi ít người lui tới.”

“Bí mật à!” Giọng Liên Liên thấp xuống hai tông. “Được, tí nữa gặp.”

...

Bước vào quán đồ uống lạnh, bà chủ quan năm mươi tuổi vừa thấy Lăng Lăng liền tươi cười chào hỏi. “Lăng Lăng à, lâu rồi không tới cháu.”

“Vâng, dạo này cháu hơi bận.” Cô cười nói.

“Một ly milk shake hả?”

“Hai ly ạ, chốc nữa bạn cháu cũng đến.” Cô đi qua hành lang quen thuộc, thuận tay bật đèn, ngồi vào gian trong cùng. Liên Liên vẫn chưa tới, cô theo thói quen lấy khăn giấy ra, chặm rãi lau bụi trên mặt bàn.

Milk shake dâu nhanh chóng được mang lên, cô hút một ngụm, mùi sữa đậm đà, mùi dâu thơm ngát. Bài trí cũ kỹ phút chốc trở nên không đáng kể.

Tiếng bước chân vội vàng truyền đến, cô ngẩng đầu, bắt gặp một khuôn mặt bầu bĩnh tươi cười. “Hey! Lâu rồi không gặp, dạo này bạn lắm hử?”

“Nói trọng điểm đi!” Liên Liên còn chưa ngồi xong đã cấp tốc hỏi: “Anh bạn khoa học gia của cậu thực sự quay về rồi hả? Chuyện khi nào vậy?”

“Rất lâu rồi.” Lãng Lãng đưa một ly milk shake khác đến trước mặt Liên Liên, cười nói. “Uống gì đi đã.”

Liên Liên nào có tâm trạng ăn uống, ních đầy một bụng vấn đề muốn hỏi. “Cậu với anh ấy... ở cùng nhau?”

Lãng Lãng gật đầu.

“Cảm giác thế nào?” Giọng điệu Liên Liên rất lưỡng lự, dường như có chút âu lo.

Lãng Lãng dĩ nhiên biết cô ấy đang lo lắng điều gì. Lo cô không quên được Dương Lam Hàng, lo tình yêu trên mạng đi vào hiện thực sẽ kết thúc bằng “blacklist”.

Cô không trả lời mà hỏi lại: “Liên Liên, cậu nghĩ sao về tình yêu thầy trò?”

“Tình yêu thầy trò? Cậu nói sếp cậu ấy hả.” Liên Liên trầm ngâm một hồi, “Lãng Lãng, cậu thực tế chút đi, Dương Lam Hàng giống như ánh trăng trên trời, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, không thể quấy rầy...”

Không thể quấy rầy sao?

Ký ức màu tím chợt lướt qua trước mắt cô, mồ hôi anh đọng đưa lăn xuống hai bên thái dương, mê hoặc khôn cùng...

Liên Liên thấy cô thất thần, đau khổ khuyên cô: “Lãng Lãng, cậu tỉnh lại đi, các cậu không có khả năng đến với nhau đâu.”

“Tớ và Dương Lam Hàng...” Cô trịnh trọng nhìn Liên Liên: “Yêu nhau.”

(*) Nhất lao vĩnh dật: cố gắng vất vả một lần để được sung sướng lâu dài.

(**) Thiết bị chuẩn bị mẫu (Sample Preparation Equipment): thiết bị dùng để chuẩn bị mẫu vật trước khi làm thí nghiệm. Xem thêm tại đây.

“Hả?!” Giọng Liên Liên cao tới quăng tám: “Cậu với Dương...”

Dựa trên kinh nghiệm và bài học đau thương trước đây, Lãng Lãng kịp thời bịt miệng Liên Liên. “Bình tĩnh! Bình tĩnh!”

Liên Liên làm sao có thể bình tĩnh nổi, vội vàng kéo bàn tay Lãng Lãng đang cản trở cô nói chuyện xuống: “Cậu với anh ta, đang quen nhau?! Mấy ngày nay cậu... và anh ta ở cùng một chỗ hả?”

“Ừ.”

Hai mắt Liên Liên tròn tròn, nhìn trừng trừng Lãng Lãng một hồi lâu, đột nhiên vươn tay tìm đến cái trán cô: “Không phải cậu phát sốt, sốt tới ngu người luôn rồi đấy chứ?”

“Không có.”

Tuy Liên Liên sờ trán cô thấy nhiệt độ vẫn bình thường, nhưng vẫn không thể tin: “Cậu chắc chắn cậu không mắc chứng hoang tưởng nào đó phải không?”

“Tớ chắc chắn!”

Lăng Lăng dùng hai tay bưng ly milk shake, hơi nước đọng trong lòng bàn tay, lạnh lẽo.

“Cậu cũng cho rằng tớ không xứng với anh ấy sao?” Lăng Lăng thầm thở dài.

“Không phải! Không phải!” Liên Liên vội lắc đầu, lời nói có chút lộn xộn. “Lăng Lăng, cậu là một cô gái tốt, ai cưới được cậu là phúc của người đó. Tớ chỉ là không có cách nào tưởng tượng nổi Dương... anh ta có thể cùng sinh viên của mình... Quả thực, chuyện này xảy ra với bất kỳ ai khác đều có thể, nhưng xảy ra với anh ta, rất là khó hiểu. Anh ta thoát nhìn rất... rất... thanh cao!”

“Haiz!” Lăng Lăng cảm thán, cô hoàn toàn có thể hiểu được sự kinh ngạc của Liên Liên. Bởi vì, vẻ ngoài thanh cao của Dương Lam Hàng không biết đã mê hoặc hết bao cô gái không biết gì!

Tất nhiên, trong đó cũng bao gồm cả cô. Nếu không Dương Lam Hàng hai năm nay ám chỉ nhỏ nhỏ to to không biết bao nhiêu lần, cô há có thể một chút mơ tưởng cũng không dám có sao.

“Rất khó hiểu.” Liên Liên vỗ vỗ ngực, cầm ly milk shake uống một hơi hết nửa ly. “Tớ thế nào cũng nghĩ không thông... anh ta muốn cái gì đây!”

“Nghĩ không thông à?” Lăng Lăng cười tựa vào lưng ghế, chậm rãi nói: “Liên Liên, tớ cũng nghĩ không thông, năm năm trước vì sao cậu không nói tớ biết, bang Massachusetts không chỉ có đại học Harvard mà còn có cả MIT!”

“Trường đại học ở Massachusetts quá trời, tớ làm sao nói cậu biết từng cái một được... Hey dà, tớ đang nói với cậu chuyện tình yêu thầy trò, cậu đừng có lái tớ qua chuyện yêu đương trên mạng chứ...” Liên Liên đột nhiên im bật, mắt tròn tròn thao láo! “Lăng Lăng, cậu có ý gì? Anh bạn khoa học gia của cậu học MIT? Đừng nói với tớ...”

Lăng Lăng gật gật đầu.

Liên Liên bưng phần milk shake còn lại uống sạch, nhưng vẫn không thể nào bình tĩnh. “Anh ta, anh ta, anh ta...”

Liên Liên nói ba chữ “anh ta” liên tiếp mà vẫn chưa biểu đạt xong lời mình muốn nói.

Lăng Lăng hảo tâm thay cô nói ra: “Anh ấy chính là người bạn khoa học gia của tớ, hai năm trước từ Mỹ trở về, lúc ấy, tớ đang quen Ông Đào. Cho nên, anh ấy hiểu lắm.”

“Anh ta hiểu lắm cậu cần bản không thích ảnh, nản lòng thoái chí, nên lựa chọn từ bỏ hả?”

Lăng Lăng lắc đầu. “Nói đúng ra, anh ấy vẫn luôn theo đuổi tớ. Chuyện xưa nước ấm nấu ếch(*) cậu từng nghe bao giờ chưa? Tớ chính là con ếch ngu si đó, vốn dĩ dưới tác dụng của phản ứng chống lại kích thích, có thể nhảy khỏi nồi, chạy trốn chết. Kết quả anh ấy dùng lửa ấm từ từ nấu, chờ đến khi tớ phát hiện... thì đã bị nấu chín rồi!” Trong lòng Lăng Lăng bổ sung một câu: Dù sao cũng chín, cứ để anh ấy ăn quách đi, đỡ cho kẻ khác vớ bở!

“Không hổ là nhà khoa học!” Liên Liên chấp hai tay lại với nhau, ánh mắt ngập tràn sùng bái. “Theo đuổi phụ nữ mà cũng theo đuổi có trật tự đến thế. Bội phục, phục sát đất luôn!”

“Liên Liên, tớ hiểu rõ hơn ai hết, tớ không xứng với anh ấy... Nhưng tớ đã lỡ chìm đắm quá sâu rồi. Tớ có thể khuyên chính mình trốn tránh Dương Lam Hàng, nhưng tớ không có cách nào thuyết phục bản thân rời xa “Vĩnh viễn có xa không”. Cậu có hiểu không?”

Liên Liên trầm mặc giây lát, bỗng nhiên vỗ vai Lăng Lăng rất trượng nghĩa: “Có gì mà không xứng chứ?! Là chiều cao không xứng, hay diện mạo không xứng? Bằng cấp không xứng, hay nhân phẩm không xứng?”

“Không giống kiểu có thể xứng đôi với nhau.”

“Lăng Lăng, cậu phải có lòng tin vào bản thân, anh ta cũng không phải một cậu nhóc sinh viên hai mươi tuổi đâu, nếu anh ấy đã lựa chọn cậu, nhất định có lý do của anh!”

“Ừm!” Cô nhìn ánh mắt chân thành của Liên Liên, hốc mũi bỗng chua chua, nước mắt rưng rưng.

Bạn bè, chính là người trong lúc bạn cần nhất, sẽ đứng sau lưng thúc đẩy bạn.

“Liên Liên, dưới góc nhìn của cậu, cậu có thể chấp nhận tình yêu thầy trò không? Tố lo tình cảm của bọn tớ bị nhà trường biết, trường sẽ đuổi việc anh ấy.” Vấn đề này khiến Lăng Lăng rối bời đã lâu, kể trong cuộc thường u mê, cô biết chính mình vì quá bận tâm nên mới nghĩ quá nhiều, do đó muốn nghe một chút quan điểm của Liên Liên.

Liên Liên ra vẻ không quan trọng khoát tay. “Anh ta chưa kết hôn, cậu chưa lấy chồng, có gì nghiêm trọng đâu. Đâu đến mức phải đuổi việc chứ.”

“Nhưng tố lo sẽ ảnh hưởng đến danh dự của ảnh.”

“Chứ cậu nghĩ Dương Quá với Tiểu Long Nữ thì sao, có bị người đời phỉ báng không? Từ khi Trung Quốc mới thành lập, pháp luật đã cho phép tự do yêu đương rồi!”

Vừa nghe Liên Liên nói vậy, tâm trạng phập phồng đã lâu của Lăng Lăng rốt cuộc cũng buông lỏng.

“Cảm ơn cậu, tố yên tâm rồi. Nếu mọi người đều nghĩ như cậu thì đã không có vấn đề gì hết.”

Liên Liên nhìn bộ dạng nửa mừng nửa lo của Lăng Lăng, không khỏi cảm khái hết mức: “Hai người các cậu thật không dễ dàng, yêu qua mạng hơn năm năm, mỗi người đều từ bỏ nhiều như vậy, mới đến được với nhau... Tố còn nhớ thời gian cậu cai net hồi đó, ốm đi trông thấy...”

“Thật không? Sao tố không biết nhỉ?”

“Hồi đấy cậu làm gì có tâm trạng soi gương, mỗi ngày đều mặc cái váy trắng bay qua bay lại như nữ quỷ. Lâm Lâm lén nói cho bọn tớ biết, thất tình mà vừa khóc vừa làm loạn thì cùng lắm buồn khổ ba tháng là xong, thất tình mà một giọt nước mắt cũng không rơi thì dẫu ba năm cũng không buông bỏ được. Quả thực nó nói đúng...”

Họ tám về trường đại học, từ tình yêu qua mạng của Lăng Lăng cho đến từng người bạn cùng phòng ngủ, càng tám càng vui, nhất thời quên luôn giờ giấc.

Mãi đến khi Dương Lam Hàng gọi điện cho cô.

Lúc Lăng Lăng nhận điện thoại, hai má hồng hồng, ý cười lay động.

Liên Liên nhìn đến nổi hơi choáng váng, cô quen Lăng Lăng bảy năm, những tưởng Lăng Lăng rất thích cười, nhưng cô chưa bao giờ thấy Lăng Lăng tươi cười động lòng người đến thế.

Con gái đang yêu, thật sự rất đẹp!

“Alô!” Hàm lượng đường trong giọng Lăng Lăng vô cùng cao.

Ngữ khí của Dương Lam Hàng cũng rất nghiêm túc, giọng điệu cao cao tại thượng ra dáng. “Bạch Lăng Lăng! Em tới văn phòng khoa một lát, có chút việc cần tìm em!”

Lăng Lăng đoán bên cạnh anh hẳn là có những giáo viên khác, không dám khinh suất, bèn cung kính nói: “Dạ! Thầy Dương, em lập tức đi qua đây.”

Cúp điện thoại, cô vội vã nói: “Liên Liên, tố đến khoa có chút việc đã.”

Liên Liên che miệng cười trộm. “Xem cậu bị dọa kia! Cậu đó nha, cả đời sẽ bị anh ta ép tới chết luôn, đừng mong nổi dậy.”

Haiz! Lăng Lăng cũng cảm thấy vậy đó.

Dương Lam Hàng một khi đã nghiêm chỉnh, cô đến thở mạnh cũng không dám.

...

Chạy nhanh suốt đường đi, tới khoa Vật liệu, cả thang máy Lăng Lăng cũng không dám chờ, chạy bộ năm tầng lầu đến văn phòng khoa Vật liệu.

Trong văn phòng khoa chỉ có ba người, một giáo viên văn phòng khoa mặt mày nghiêm nghị đang nhíu mày nhìn bảng điểm của cô.

Lô Thanh bạn học của cô đang giúp thầy giáo văn phòng khoa nhập dữ liệu vào máy tính.

Dương Lam Hàng ngồi trên ghế cạnh Lô Thanh, mỉm cười nhìn Lãng Lãng, nắng sớm chiếu lên gương mặt anh, dường như làm vấy bẩn sự thanh khiết của anh.

Lãng Lãng chậm rãi nhích đến bên cạnh giáo viên văn phòng khoa, lễ phép chào: “Chào thầy Vương! Thầy tìm em có chuyện gì không ạ?”

“Tại sao em có một môn tự chọn không qua? Em có biết sinh viên muốn học lên thẳng tiến sĩ thì các môn tự chọn bắt buộc phải đạt không?”

“Không thể nào, em có đi học mà!” Lãng Lãng vô cùng thành khẩn cam đoan: “Em chưa bao giờ trốn học, tất cả các lớp đều có mặt, liệu có phải giáo viên phụ trách môn quên không ạ?”

“Em tự mình nhìn xem.” Thầy Vương đưa bảng điểm cho cô. “Em không hề đến lớp buổi nào, thi hết môn cũng không tới!”

“Hà?” Lãng Lãng kinh ngạc nhìn bảng điểm, len lén trừng mắt một cái với Dương Lam Hàng đang không nhận được cười kia, quay mặt lại mỉm cười hỏi giáo viên văn phòng khoa: “Thầy Vương, ý thầy nói là môn Phần tử hữu hạn phi tuyến tính(**) phải không ạ?”

“Phần tử hữu hạn phi tuyến tính?” Thầy Vương lại lật lật bảng điểm, “Môn đấy em có điểm rồi, thầy Trần nói em có đi thi.”

“Thầy Trần ạ?” Lãng Lãng suýt chút nữa vọt miệng hỏi ai là thầy Trần, may là nhận xuống kịp, không thì toi luôn!

“Chính là thầy giáo mà vào hôm thi hỏi em là sinh viên lớp nào đó? Không phải em còn hỏi người ta học lớp nào sao?”

Cô ầm ỨC cúi đầu nghịch ngón tay, đó là điểm bất lợi của học nhiều ngành, giáo viên chuyên ngành căn bản đều không biết ai vô ai.

Dương Lam Hàng ngồi bên che miệng nín cười, nhận đến đau khổ, nhìn Lãng Lãng đến nỗi cô muốn ngứa ngáy khó chịu.

Thực ra, chuyện này cũng không thể trách Lãng Lãng.

Yêu cầu của khoa Vật liệu đối với nghiên cứu sinh thạc sĩ thiên về góc độ thực hành hơn, các sếp trong tổ đề tài đều coi trọng khối lượng làm thí nghiệm của sinh viên, năng lực xoay sở giải quyết vấn đề, nói một cách tương đối, yêu cầu về mặt điểm số trên lớp cũng không quá nghiêm khắc.

Có vài sinh viên vì muốn đạt học bổng hoặc lên thẳng tiến sĩ thì còn nghiêm chỉnh học các môn bắt buộc, tranh thủ lấy điểm cao. Về phần môn tự chọn, chẳng qua là để cho đủ học phần nên chọn đại một môn, không để ý nó có liên quan gì với đề tài của mình hay không.

Sinh viên bình thường sẽ lên lớp buổi đầu tiên để điểm danh, rồi buổi cuối cùng đến copy vài cái file Power Point, xem qua từ đầu đến cuối một lượt là có thể thi đậu.

Nếu gặp phải giáo viên dễ tính, cuối cùng chỉ cần nộp một bản báo cáo là được cho qua.

Lớp Phần tử hữu hạn phi tuyến tính kia Lãng Lãng chưa đi lần nào, buổi đầu tiên Kiều Kiều giúp cô điểm danh, buổi cuối cùng Tiểu Tiểu chép file PPT giùm cô, cô đọc hết một đêm xong đi thi. Lúc đi thi, một người ăn vận trông như sinh viên trẻ tuổi bước đến cạnh cô, hỏi: “Bạn à, bạn học lớp nào vậy?”

Giọng điệu vô cùng khách sáo, cô cũng vô cùng khách sáo trả lời: “Tớ học lớp Hai, mà bạn ơi, sao mình lại chưa thấy bạn bao giờ, bạn học lớp nào thế?”

Người đó cầm thẻ sinh viên của Lãng Lãng nhìn nhìn, xong bỏ xuống rồi đi ra ngoài.

Lãng Lãng khi ấy còn thấy kỳ kỳ, bạn sinh viên này liệu có phải học đến mù người, làm việc lung tung lộn xộn không. Cô có nằm mơ cũng không nghĩ tới, đó chính là thầy Trần siêu cấp hiền lành trong truyền thuyết. Cũng may thầy Trần nổi tiếng hiền hậu, nếu là giáo viên khác chắc đã sớm loại cô khỏi phòng thi chứ đừng nói cho cô thi đậu.

Lăng Lăng hạ quyết tâm lần sau buổi đầu tiên của môn tự chọn dù thế nào cũng phải đi học, có nghe giảng hay không không quan trọng, nhìn rõ giáo viên mới là mấu chốt, nếu không sẽ lại gặp chuyện mất mặt như thế kia.

Thu hồi suy nghĩ, Lăng Lăng cười cầu tài hỏi. “Thầy Vương, môn nào em không qua ạ?”

“Công nghệ vật liệu mới!”

“Công nghệ vật liệu mới, môn này có lớp sao ạ?” Cô nhớ rõ học kỳ sau mới có lớp.

Thầy Vương lạnh lùng nhìn liếc cô một cái, nói: “Không phải môn nào em cũng đi học à?”

“Nhưng không ai nói em biết có môn này ạ.” Cô nhỏ giọng lí nhí, cẩn thận ngấm lại một chút, nhớ mang mang hình như lớp trưởng có nhắc mình. Mấy ngày nay cùng Dương Lam Hàng yêu đương mơ mơ màng màng, đã sớm quên bémng chuyện môn tự chọn này.

“Thầy Vương!” Dương Lam Hàng cuối cùng cũng mở miệng thay cô giải vây: “Anh xem chuyện này nên làm sao đây? Thành tích các môn bắt buộc của Bạch Lăng Lăng đều rất cao, nếu chỉ vì môn tự chọn mà hủy tư cách học thăng tiến sĩ thì thật đáng tiếc.”

“Haiz! Thầy Lưu đã báo điểm qua đây, tôi chỉ phụ trách nhập điểm, không thể tự tiện sửa đổi!”

“Thầy kinh nghiệm công tác phong phú, loại chuyện này cũng thường xuyên gặp, chắc là có biện pháp khác đúng không? Sinh viên của tôi thật có hơi phiền toái, coi như anh làm ơn giúp tôi một chút đi.”

“Vậy thế này đi.” Thầy Vương vừa nghe giọng điệu cầu khẩn của Dương Lam Hàng, cũng không nỡ từ chối, nghiêm túc suy nghĩ rồi nói. “Điểm của Bạch Lăng Lăng tôi tạm thời chưa lưu, cậu đi tìm thầy Lưu nói một tiếng, hỏi anh ấy xem liệu có thể sửa điểm đôi chút được không!”

“Tôi hiểu rồi! Phía thầy Lưu tôi sẽ đi nói chuyện. Cảm ơn anh!”

“Cảm ơn thầy Vương ạ!”

Lăng Lăng vừa nói xong, mặt mày xám xịt đi theo Dương Lam Hàng rời khỏi văn phòng khoa.

Đọc đường đi cô đều cười trộm, có sếp che chở thật là quá tuyệt! Dù sao, có quan hệ tốt đẹp với sếp càng quan trọng hơn!

Vào văn phòng, Dương Lam Hàng lập tức đóng cửa lại, khóa trái!

“Sáng hôm qua thầy Trần đến nói chuyện với anh, anh còn tưởng anh ta nói giỡn!” Dương Lam Hàng nói.

Thầy Trần thật nham hiểm, cư nhiên lại đến méc sếp cô!

“Thầy Dương?” Lăng Lăng thấy Dương Lam Hàng từng bước hướng về phía cô: “Thầy không định trừng phạt thế xác em đấy chứ? Em biết lỗi rồi! Từ nay về sau em sẽ không bao giờ trốn học nữa, đảm bảo không trốn!”

“Trừng phạt thế xác à?” Giọng Dương Lam Hàng nghe cực kỳ mờ ám. “Ý tưởng này hay đó.”

Lăng Lăng lùi ra sau từng bước, giải thích nói: “Không phải em muốn trốn học, em vừa phải làm thí nghiệm, vừa phải chuẩn bị thi cuối kỳ môn bắt buộc, còn phải chuẩn bị bảo vệ đề tài, nhiều chuyện phải làm như thế, em phải lựa chọn mà bỏ bớt...”

Tay Dương Lam Hàng vén tóc bên tai cô, nâng mặt cô lên.

Câu tiếp theo của cô bị nuốt ngược trở vào.

Cô e lệ nhắm mắt lại, chờ mong...

Anh nhẹ giọng nói bên tai cô: “Em về chuẩn bị đầu đó đi, chuyến tàu lúc mười hai giờ trưa, mình đi thành phố S.”

Thời tiết cuối thu, xe lửa rong ruổi giữa trời đất rộng lớn vô biên, mỗi nơi vươn tới, phồn hoa mãn nhãn.

Trong toa xe giường nằm, họ ngồi đối diện nhau, đem mọi cảnh phồn hoa thu hết vào trong mắt. Hành trình xa xôi dường như trở nên ngắn hơn rất nhiều.

Họ tán gẫu với nhau suốt đường đi, đề tài nói chuyện không hết.

Nói xong chuyện những nhân vật đạt giải Nobel từ xưa đến nay, lại đến chuyện các tác giả văn học mạng hiện đại, nói chuyện Lỗ Tấn, vô tình lại đề cập đến lịch sử Trung Quốc, Lãng Lãng đến đây hứng chí, hồ hởi kể chuyện lịch sử năm ngàn năm, vanh vách nói về các vị quân vương mình yêu thích nhất.

“Em thích lịch sử Trung Quốc lắm hả?” Anh hỏi. “Con gái thích lịch sử không nhiều lắm đâu.”

Lãng Lãng nói với anh. “Ba em trước đây là thầy giáo lịch sử, thường xuyên kể chuyện lịch sử Trung Quốc cho em nghe. Sau này ba đi rồi, lúc nhàm chán em cũng hay mở sách lịch sử ra xem.”

“Là lúc nhàm chán? Hay nhớ ông ấy?”

Lãng Lãng nhìn ra ngoài cửa sổ, một con ngỗng trời từ trên cao bay qua, cô kêu lên kinh ngạc: “Anh xem, con chim to chưa kìa!”

Dương Lam Hàng đặt tay lên đầu cô, âu yếm xoa xoa tóc cô. “Lãng Lãng, em yên tâm đi, anh nhất định giúp em tìm được ông ấy.”

“...”

...

Tới thành phố S cũng đã khuya, Viện khoa học đã tan tầm từ lâu.

Dương Lam Hàng cùng Lãng Lãng trước tiên nghỉ chân tại một khách sạn gần Viện khoa học. Để tránh những phiền toái không cần thiết, Dương Lam Hàng vốn xử thế cẩn trọng cố ý muốn đặt hai phòng. Ăn xong cơm tối, Dương Lam Hàng ngồi trong phòng cô một lát, hơn mười giờ thì rời đi.

Lãng Lãng tắm rửa xong, rúc vào chăn đắp lạnh cóng, tựa vào đầu giường đọc tài liệu.

Càng đọc càng chán, nhưng lại không hề buồn ngủ, Lãng Lãng nhất thời cao hứng, liền nghĩ ra một trò đùa tinh quái.

Cô nhắc điện thoại đầu giường, cô gái trực tổng đài vô cùng nhiệt tình. “Xin hỏi chị có việc gì không ạ?”

“Phiền cô giúp tôi chuyển điện thoại đến phòng 1216.”

“Vui lòng chờ giây lát ạ.”

Điện thoại reo hai tiếng, giọng nói trầm ấm của Dương Lam Hàng cực kỳ dễ nghe. “Xin chào!”

Lãng Lãng cố ý đề cổ họng, dùng một giọng chính mình nghe còn thấy buồn nôn nói: “Xin hỏi... Anh ở một mình có thấy cô đơn không? Có cần phục vụ đặc biệt không ạ?”

“Không cần, cảm ơn!” Điện thoại cúp thẳng tay.

Lãng Lãng nhào người trong chăn, càng nghĩ càng thấy mắc cười, vì thế cầm lấy điện thoại, gọi một lần nữa.

Chuông reo bốn lần mới bắt máy. “Xin chào!”

Lãng Lãng nheo nhéo bắt chước tiếng Quảng Đông nói: “Anh ơi, đừng cúp điện thoại mà! Phục vụ của chúng em, đảm bảo khiến anh hài lòng đến mức không thể hài lòng hơn.”

Lần này Dương Lam Hàng không trả lời, cũng không cúp điện thoại.

Lãng Lãng cũng không có kinh nghiệm gọi điện chọc gheo, sau hai câu, có vẻ không biết rõ phải nói gì thêm cho lắm. “Anh cứ thử sẽ biết, đảm bảo anh cả đời khó quên.”

Dương Lam Hàng cất lời: “Ừm! Chi phí tính thế nào?”

Anh cư nhiên dám hỏi câu này sao?! Lãng Lãng mém nổi xung, chữ “Anh!” vừa lên đến miệng vội nuốt xuống.

Chỉ số thông minh của Dương Lam Hàng cao như vậy làm sao có thể dễ dàng bị cô lừa, nhất định là đang bỡn lại cô, muốn cô chịu gậy ông đập lưng ông đây mà.

Cô sẽ không mắc mưu đâu, nên cười càng chói lợi hơn, “Còn tùy anh chọn dịch vụ gì ạ.”

“Vậy sao?” Giọng điệu anh có mùi trêu chọc: “Các cô cung cấp những dịch vụ gì?”

Câu hỏi điển hình kiểu Dương Lam Hàng, muốn bao nhiêu tích cực thì có bấy nhiêu.

Lặng Lặng mặt nóng muốn chín luôn, dựa vào chút kiến thức có hạn học được từ mấy tiểu thuyết trên mạng, bèn mặt dày trả lời anh: “Chẳng hạn như, mê hoặc thu phục, SM, còn có NP... Bất kể phục vụ kiểu gì, chỉ cần anh nói, em đều làm được hết...”

“Ừm! Tôi không cần nhiều dạng lắm, tôi thích... cô chủ động hơn.”

Chủ động á? Lặng Lặng nhớ lại vài đoạn trích trong tiểu thuyết 18+... rất khó khăn nha.

Quệt mồ hôi lạnh trên trán, giọng cô kiên trì uốn éo không ngừng: “Anh muốn em chủ động thế nào?”

“Tôi muốn...” Dương Lam Hàng trầm ngâm một lát, giọng điệu dường như cố nén ý cười nói ra: “Cô đến đây, tôi sẽ nói cho cô!”

“Em phải nhắc anh trước, giá rất cao đó.”

“Cô trị giá bao nhiêu, tôi trả bấy nhiêu...” Cúp điện thoại.

...

Anh nói: Anh thích cô chủ động...

Anh nói: Cô tới đây, tôi sẽ nói cho cô!

Như vậy cô rớt cuộc nên đi, hay không đi?

Lặng Lặng rúc vào trong chăn, rất nhiều hình ảnh kỳ quái hiện lên trong đầu cô, càng nghĩ càng nóng...

Cô xốc lại tinh thần, đứng dậy rời khỏi chăn, khoác thêm áo choàng tẩm màu trắng do khách sạn chuẩn bị, buộc dây lưng, ghé vào cửa nhìn trái nhìn phải, thấy không có người, bèn chạy nhanh đến cánh cửa đối diện gõ cửa phòng Dương Lam Hàng.

Cửa mở ra, Lặng Lặng học theo cách pose coi trên ti-vi, lưng tựa khung cửa, một chân cong lên, quỳn rũ dẫm lên khung cửa sau lưng.

Áo choàng tẩm chỉ buộc một chiếc thắt lưng hơi mở ra, thân thể nhỏ bé nửa kín nửa hở.

Dương Lam Hàng không hề kinh ngạc khi thấy cô, nhìn cô xuyên suốt từ đầu đến chân, đáy mắt tràn đầy hưng phấn.

“Anh xem em giá bao nhiêu?” Cô nghịch nghịch mái tóc đen còn hơi ẩm ướt, cười mờ ám.

Dương Lam Hàng vươn tay ra, ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong, ép lên vách tường cạnh cửa.

“Thử qua mới biết được!”

...

(*) Nước ấm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ → Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở “thiên đường” (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống “địa ngục” (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

(**) Phần tử hữu hạn phi tuyến tính (Nonlinear finite element): Phép phân tích cấu trúc vật liệu theo mô hình 3D, sử dụng các phép toán phi tuyến tính, thường dùng chương trình ANSYS để thực hiện. Có thể xem một bài viết về ví dụ ứng dụng tại đây.

29. Chương 57-58

Từ mái tóc còn ẩm ướt của Dương Lam Hàng nhìn ra, anh cũng vừa mới tắm, thay áo ngủ bằng lụa, màu xanh nhạt nhã nhặn mặc lên người anh càng thể hiện nét nho nhã.

Không ngờ là, trò đùa tinh quái của Lăng Lăng bị lật tẩy, hai tay choàng lên vai anh, ngọt ngào cười: “Thầy giáo Dương, anh muốn em chủ động thế nào đây?”

Anh cong môi, nhoen miệng cười.

Thật là mê người nha!

Thanh đạm không giấu được gợi cảm, quyến rũ không che nổi văn nhã, hấp dẫn chết người.

Tim Lăng Lăng nảy lên hai nhịp, cảm giác hơi nhộn nhạo...

Dương Lam Hàng gỡ tay cô đang choàng lên vai anh, chỉnh lại áo ngủ, dưới ánh mắt khó hiểu của cô, đi đến trước giường ngồi xuống.

“Anh luôn cho rằng em là một học trò rất có óc sáng tạo.”

Anh nâng một chân, gác lên chân kia, bộ dạng nhàn nhã thảnh thơi.

“Đừng nói anh chưa cho em cơ hội thực hành...” Lúc anh nói những lời này, nghiêm chỉnh toát lên khí chất của một thầy giáo.

Có Trời biết Lăng Lăng yêu mặt này của Dương Lam Hàng biết bao nhiêu.

Rõ ràng chẳng có gì là “người đứng đắn”, nhưng có tình đem hai chữ “đứng đắn” suy diễn đến cao siêu, khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Mỗi lần Dương Lam Hàng bày ra thái độ như vậy, máu chơi ác của cô lại phun trào, siêu cấp muốn dẫn dụ anh, lột bỏ vẻ ngoài nghiêm trang của anh. Hơn nữa sáng nay, anh ngồi trong văn phòng khoa, ánh mặt trời trong suốt chiếu lên mặt anh, một thân nho nhã kia khiến Lăng Lăng đặc biệt muốn dỡ xuống sự thanh cao của anh, nhìn vẻ mê loạn hiện lên trong mắt anh.

Khó khăn lắm hôm nay mới có được một cơ hội thực hành.

Cô cười tươi rói, ngồi trên đùi anh.

Nên thực hành từ đâu đây?

Dựa vào kinh nghiệm có hạn của cô, trước tiên cô đưa tay cách lớp vải áo mềm mại mà chậm rãi vòng quanh thắt lưng anh, tiếp theo, môi cô tiến đến bên tai anh, không hôn xuống, chỉ để hơi thở nóng rực phảng phất bên tai.

Mỗi lần Dương Lam Hàng làm thế với cô, cô đều run rẩy toàn thân, xuôi lơ tựa vào vai anh, say sưa trong đó. Cho nên, cô tin chắc chiều này rất trêu chọc người khác.

Dương Lam Hàng vẫn ngồi yên bất động, tầm mắt chuyển từ mặt cô xuống đến ngực, dừng lại ở đó...

Cô cúi đầu nhìn qua một phát, xấu hổ đến nổi tai cũng đỏ lựng.

Tư thế này, góc độ này, bầu ngực tròn đầy của cô đều phơi bày dưới ánh đèn chói lọi, hai điểm đỏ sẫm hết sức thẹn thùng...

Cô vội vàng kéo lại quần áo, toàn thân giống như nằm trên lửa, vùi mặt vào hõm vai anh không dám ngẩng lên..

“Không chơi nữa!” Không vui như cô tưởng, hơn nữa cô đã sâu sắc lĩnh hội được chân lý “chơi với lửa có ngày phỏng tay.”

Dương Lam Hàng thoáng cười khê, tay chậm rãi vươn qua thân thể cô, sờ tìm nút ấn bên giường, tắt đèn trong phòng...

Trong phòng tối đi, ánh đèn nê-ông của thành phố bị rèm cửa dày nặng chắn bên ngoài, một mảnh thế giới tối đen.

Đã không còn ánh đèn, tri giác bỗng trở nên nhạy cảm.

Cô cảm nhận được nhịp tim nặng nề, hơi thở dày đặc của anh.

“Tiếp tục đi...” Sự khích lệ của anh khiến cô quên mất mình đang ở đâu, như bị ma ám, dùng đôi môi thăm dò lẫn nhau.

Môi run run lướt qua hai mắt khép hờ, khoe miệng cong lên thành một đường, cuối cùng ngậm lấy vành tai anh, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo quanh trong tai anh mà miêu tả.

Động tác tuy trúc trắc, thế nhưng, đối với đàn ông mà nói, đã đủ để khiêu gợi lên tình cũng dục của anh ta.

Cô cảm giác được thân thể Dương Lam Hàng căng cứng rõ ràng, cô càng được cổ vũ, bàn tay đưa đến trước ngực anh, mở từng nút một, cởi bỏ áo anh...

Dương Lam Hàng vẫn... không cự tuyệt, cũng không hòa theo.

Cô cắn cắn môi dưới, đưa tay cởi thắt lưng của chính mình, hai tay buông xuống, áo tằm trượt xuống theo bờ vai thơm ngọt mà...

Da thịt cùng da thịt chạm nhau, nhiệt độ cơ thể giao hòa, tiếng hít thở dày đặc của anh trở nên hỗn loạn...

“Lặng Lặng...”

Cô không nhìn thấy vẻ mặt anh, nhưng vẫn có thể từ giọng nói của anh mà tưởng tượng ra ánh mắt anh giờ phút này có bao nhiêu trầm mê.

Nhẹ nhàng quấn quýt, tay cô luồn vào trong tóc anh, môi như có như không chạm vào chóp mũi, bờ môi anh... Cô cố tình không dùng lực, để cho xúc giác vừa ngứa vừa tê dại hành hạ lẫn nhau...

Mãi đến khi tay anh kiềm lòng không đặt mà nắm lấy thắt lưng cô, khiến thân thể căng cứng của hai người tiếp hợp chặt chẽ với nhau, cô cảm nhận được rõ rệt khát vọng nóng bỏng của anh...

Cô thỏa mãn nở nụ cười. Hóa ra, cũng không khó như cô tưởng nha!

Lặng Lặng hôn lên môi anh, cô vừa định dùng đầu lưỡi thăm dò thì Dương Lam Hàng đột nhiên ôm lấy cô, hôn cuồng nhiệt...

Càng hôn càng mất khống chế, anh xoay người một cái đem cô đặt dưới thân.

Anh tựa lên trán Lặng Lặng, hô hấp dồn dập mà nóng bỏng phả lên mặt cô, tuy rằng trong bóng tối không nhìn rõ đối phương, thế nhưng, Lặng Lặng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nồng cháy của Dương Lam Hàng.

“Haiz!” Cô giả vờ than nhẹ, thực ra lại vụng trộm mím môi cười khê trong bóng tối. “Tự chủ của anh thật khiến em thất vọng.”

“Anh cũng vậy... rất thất vọng với sức tự chủ của bản thân!”

...

“Anh thấy em trị giá bao nhiêu tiền?”

“Báu vật vô giá...”

Anh tách chân cô ra, cấp tốc xông vào.

Hai tiếng ngậm khê giao nhau, một màn cảnh xuân vô hạn...

...

Một làn gió nhẹ xâm nhập qua khe hở cửa sổ, ánh sáng mong manh xuyên qua bức màn khê lay động, chiếu lên bóng người đang quấn lấy nhau trên giường.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng rên rỉ mờ nhạt, tiếng hôn môi, còn có tiếng va chạm khi mạnh khi nhẹ...

Khi mọi thứ đều chấm dứt, Lăng Lăng kiệt sức nằm trên người anh, mái tóc đen nhánh xoa trên ngực anh.

Thân thể ướt sũng mồ hôi của cô mềm nhũn, không thể cử động nữa, chỉ có thể để mặc anh lưu lại trong cơ thể mình.

Ngón tay Dương Lam Hàng đùa nghịch tóc dài trên ngực. “Lăng Lăng, mình kết hôn đi.”

Cô nhắm mắt lại, lắc đầu.

“Tại sao?”

“Không phải chúng ta đã thống nhất rồi sao, chờ em tốt nghiệp tiến sĩ rồi tính tiếp.” Lăng Lăng biết, với cá tính của Dương Lam Hàng, bảo anh mỗi ngày lên lút nói chuyện yêu đương với cô cũng hơi làm khó anh.

Nhưng mà sau khi sự việc lộ ra sẽ có kết quả như thế nào, không ai biết được. Hơn nữa, thái độ dè dặt của mẹ, thái độ ba mẹ anh ra sao, cô cũng không xác định.

Họ quen nhau chưa tới nửa tháng, phải đối mặt với nhiều nhân tố không xác định như thế, cô không có can đảm chơi trò kết hôn chớp nhoáng.

“Anh muốn quang minh chính đại ở bên em.” Dương Lam Hàng ôm lấy cô, thử thuyết phục cô. “Anh không muốn mỗi lần giới thiệu em với người khác, đều phải nói em là sinh viên của anh.”

“Có gì không tốt sao?” Có thể nằm trong lòng anh cùng anh trò chuyện, cảm nhận được hơi thở cùng nhiệt độ chân thật nhất, cô đã rất thỏa mãn. “Em cảm thấy rất tốt mà.”

“Lăng Lăng...” Dương Lam Hàng vừa định nói chuyện, bên ngoài vang lên một loạt tiếng đập cửa dồn dập.

“Cảnh sát đây, kiểm tra hiện trường!” Tiếng la hùng hổ của cảnh sát lập tức đẩy Lăng Lăng xuống vực sâu.

“Cảnh sát ư?!” Cô đột ngột ngồi thẳng dậy, rời khỏi thân thể anh.

“Mở cửa!” Cảnh sát lớn tiếng nói.

Dương Lam Hàng vội bật đèn, ánh đèn sáng đột ngột làm đau mắt cô, đồng thời cảnh hỗn độn trên giường làm tổn thương lòng tự trọng của cô.

Trong vài giây ngắn ngủi, trong đầu cô hiện lên rất nhiều tình huống đáng sợ, cô bị cảnh sát giải đi thẩm vấn trong phòng tối; mẹ đến đây thăm cô, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ; rồi cả thầy trò đại học T đều đều biết chuyện, mọi người đều cười nhạo cô.

Thấy Dương Lam Hàng vợ lấy áo ngủ nhăn nhúm, mặc quần pi-ja-ma, khoác thêm áo bên ngoài, cô mới phản ứng lại, vội vội vàng vàng chộp lấy áo choàng tắm mặc lên người, sau đó, sửa sang sơ sài trên giường.

Lúc này, Lăng Lăng nghe được tiếng chìa khóa mở cửa, cô nhảy xuống giường chạy thẳng đến ban công. Khi ấy, cô hoàn toàn rối loạn, nếu Dương Lam Hàng nói: Em nhảy xuống đi!

Cô tuyệt đối có khả năng sẽ nhảy qua cửa sổ.

Cũng may Dương Lam Hàng kịp thời ôm lấy cô, đẩy cô vào trong toilet. “Khóa cửa lại, bất kể là lúc nào, cũng không được đi ra!”

“Em...” Lăng Lăng sợ tới mức giọng nói cũng phát run.

Dương Lam Hàng vỗ vỗ vai cô. “Không việc gì đâu!”

Cửa phòng bị mở ra, anh “cạch” một tiếng đóng cửa toilet.

Lăng Lăng ở bên trong nắm chặt nắm đấm cửa, cô cực kỳ sợ hãi, không dám đối mặt với bất kỳ ai. Nhưng nhớ tới những thủ đoạn đối phó kẻ xấu của cảnh sát, cô càng lo lắng cho Dương Lam Hàng ở bên ngoài. Liệu cảnh sát có đánh anh hay không, liệu có thể... cô không dám nghĩ tiếp.

Rất nhanh, cô nghe thấy vài tiếng bước chân của cảnh sát, cô nín thở, ép lên cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Cảnh sát lớn tiếng nói: “Có người báo cáo các người mua, bán, dâm. Đưa chứng minh thư đây.”

Ba chữ này nói ra, Lăng Lăng hoàn toàn choáng váng. Tuy nói cô và Dương Lam Hàng không phải quan hệ nam nữ thuần khiết gì, nhưng không đến nỗi phải dùng những chữ ghê tởm thế kia.

“Cô ấy là bạn gái tôi!” Dương Lam Hàng giải thích nói.

“Bạn gái hả?!” Một viên cảnh sát khinh thường nói. “Bạn gái mà gọi điện thoại hỏi mày: “Muốn phục vụ đặc biệt hay không” à?”

Một giọng nghiêm túc khác nói: “Chúng tôi có ghi âm điện thoại tổng đài và băng video giám sát hành lang, căn cứ theo điều lệ quản lý trị an...”

“Đây chỉ là chuyện hiểu lầm.” Dương Lam Hàng cắt ngang lời nói khó nghe của ông ta sau đó. “Bạn gái thích nói đùa với tôi mà thôi.”

“Có hiểu lầm hay không về đồn mà nói đi.”

Cảnh sát đi vài vòng trong phòng, dùng chân đá cửa toilet một chút, lớn tiếng kêu: “Đi ra! Trốn cái gì mà trốn! Giờ mới nhớ tới giữ gìn mặt mũi à?!”

Chỉ một câu, uất ức không nói nên lời khiến nước mắt Lăng Lăng ngưng tụ trong hốc mắt, rơi xuống.

Cô đã sai rồi sao?

Đúng vậy, cô sai rồi! Sai ở chỗ không có một tờ giấy đăng ký kết hôn để chứng minh tình yêu của họ chân thành biết bao nhiêu.

“Anh!” Giọng nói Dương Lam Hàng tràn ngập tức giận. “Nói chuyện với người khác lịch sự chút đi!”

Lăng Lăng buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, muốn lau nước mắt, lòng bàn tay đã ướt sũng từ lâu.

Cô bỗng nhiên không muốn trốn trong đó, so với đối mặt, tránh né hèn mọn càng khiến cô không chịu đựng nổi.

Cô mở khóa, đẩy cửa, bước ra.

Trong phòng có tổng cộng bốn viên cảnh sát, trong đó có một tay cảnh sát dáng người cao to đứng gần cô.

Lăng Lăng ôm chặt hai tay, kéo chặt áo tằm, vì không có kinh nghiệm giao tiếp với cảnh sát nên đã nói một câu không nên nói nhất: “Xin lỗi!”

“Lăng Lăng.” Dương Lam Hàng đi tới, ôm lấy cô.

Áy náy cùng đau lòng viết rõ trên mặt anh.

Cô miễn cưỡng cười thoáng qua, tầm mắt liền mơ hồ.

Làm cảnh sát, không thể lúc nào cũng nhìn rõ mọi việc, nhưng ít nhất cũng nhìn qua vô số người. Phụ nữ cung cấp phục vụ đặc biệt, anh ta đã gặp nhiều, toàn thân lảng lơ ăn vào xương tủy, không có cách nào che giấu. Tuy nói cũng không ít loại cao cấp, thoát nhìn vô cùng trong sáng, nhưng nhìn kỹ, trong ánh mắt vẫn dờ dẩn không chịu nổi. Nhưng cô gái trước mắt này thì khác, gương mặt cô thuần khiết đến nỗi khiến người ta thương tiếc, một đôi mắt sáng trong suốt thấy đáy, không hề có chút hương vị thế tục. Trên người còn có khí chất trong lành của người trí thức.

Viên cảnh sát đứng ở cửa đi đến, ánh mắt sắc bén đánh giá cô và Dương Lam Hàng một lượt, lại nhìn thoáng qua hai tay nắm chặt nhau của họ, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng anh ta nhanh chóng lấy lại thái độ giải quyết việc công. “Bất kể là quan hệ gì, trước tiên cứ mang về đồn thẩm vấn rồi nói sau.”

“Chờ một chút.” Dương Lam Hàng nói: “Cho tôi năm phút!”

Dương Lam Hàng cầm di động, không cần tìm trong danh bạ điện thoại, trực tiếp bấm một dãy số liên tiếp.

Cảnh sát hỏi: “Gọi cho ai?!”

Dương Lam Hàng lạnh lùng quét mắt qua bọn họ, không trả lời.

Ánh mắt cao ngạo lạnh lùng của anh khiến tay cảnh sát rùng mình.

“Nhanh lên, đừng có câu giờ.” Một cảnh sát trong đám nói.

Dương Lam Hàng vẫn không nói tiếng nào, nghe tiếng chuông chờ trong điện thoại.

Rốt cuộc điện thoại cũng thông, giọng nói đậm đặc buồn ngủ vang lên: “Cậu nói xem, mấy giờ rồi hả, cậu vẫn chơi giờ kiểu Mỹ à?”

“Tớ... có một người bạn gặp chút chuyện phiền phức, cậu có thể giúp tớ được không...”

“Được, nói đi, cái gì phiền phức?” Giọng trong điện thoại vẫn chưa hết buồn ngủ.

“Cậu ta ở khách sạn Tinh Dương...” Dương Lam Hàng ngừng giây lát, nói: “Gặp phải cảnh sát kiểm tra...”

Giọng nói trong điện thoại bên kia rõ ràng hơi cao lên: “Cậu bạn bè kiểu gì vậy! Nào úng thủy rồi à? Làm loạn cũng không chọn chỗ, lại chạy tới trước cửa Viện khoa học mà loạn hả?”

“...”

Lặng Lặng lén nhìn sắc mặt Dương Lam Hàng, hình như hơi tái.

Anh cười khổ một tiếng, tận lực làm cho ngữ điệu nghe thật bình tĩnh: “Ừ, bị phụ nữ chơi đến mê muội.”

“Cậu kết giao bạn bè thiếu phẩm cách kiểu đó từ hồi nào vậy?!” Thấy Dương Lam Hàng không trả lời, anh ta bắt đầu nói: “Thôi được rồi! Nể mặt cậu, giờ tớ chạy qua xem xem.”

“Không cần!” Dương Lam Hàng lập tức nói: “Cậu nghĩ cách điều người đi khỏi là được.”

“Vậy à, được! Tớ cúp điện thoại đã, lát nữa gọi lại cho cậu.”

Điện thoại ngắt chưa tới năm phút, một viên cảnh sát có cảnh hàm cao nhất trong đám nhận được điện thoại. “Cục trưởng Lưu, vâng! Đang trong phiên trực, có người báo... Đúng ạ. Khu phố văn hóa, khách sạn Tinh Dương...” Viên cảnh sát nhướng mắt, liếc nhìn Dương Lam Hàng một cái, liên tục gật đầu nghe lệnh: “Vâng! Được ạ! Hiểu rồi ạ, chúng tôi lập tức quay về!”

Viên cảnh sát cúp điện thoại, nói: “Ngại quá! Chỉ là hiểu lầm thôi!”

Nói xong liếc mắt ra hiệu với mấy cảnh sát kia, cùng nhau lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

Ba phút sau, Lặng Lặng vẫn còn sợ hãi không thôi, run run cầm lấy ly nước ấm Dương Lam Hàng rót cho cô. “Bọn họ sẽ không quay lại chứ?”

“Không đâu!” Anh ngồi cạnh cô, ôm cô, vỗ vỗ vai cô. “Không việc gì nữa rồi.”

“Việc này liệu có truyền đi không, liệu có người nào biết không?”

“Tuyệt đối sẽ không.”

Di động anh lại reo, là bạn anh gọi tới. “Hàng, việc đã giải quyết xong, cậu yên tâm đi.”

“Tớ biết rồi. Cảm ơn cậu!”

“Với tớ mà còn khách sáo vậy à.” Bạn anh nói.

Lăng Lăng đứng dậy đi tắm rửa một cái, nước ấm chảy qua cơ thể, tẩy sạch những thứ còn lưu lại trên người cô, mới khiến tâm tình cô bình tĩnh trở lại.

Tắm rửa xong, cô lau tóc đi ra.

Dương Lam Hàng vẫn đang nói chuyện với bạn, cô nghe thấy người trong điện thoại nói: “Lâu rồi không gặp cậu, chừng nào cậu về thành phố S, chúng ta tụ tập đi?”

“Tớ, mới về hôm nay.”

“Thật hả?!” Giọng trong điện thoại có vẻ rất hưng phấn: “Sao không nói sớm, mai có rảnh không? Tớ liên lạc với bọn Siêu Việt chút, chúng ta tụ tập ra trò đi!”

“Tối mai đi, tớ chủ xị, giới thiệu với các cậu bạn gái tớ.”

“Bạn gái?! Người trong truyền thuyết... Bạch Lăng Lăng hả?”

“Ừ!”

“Tớ phục cậu rồi!”

“...”

“...”

Dương Lam Hàng và bạn nói qua nói lại vài câu, sau khi cúp điện thoại, cũng đi tắm rửa qua.

Khi quay lại, Lăng Lăng đã nằm trên giường, nhắm mắt.

Anh lấy chăn bọc kín cô lại, tắt đèn. “Đang nghĩ gì vậy?”

Lăng Lăng gồi lên vai anh, trong lòng vẫn còn hoảng sợ, không ngủ được.

“Hàng!” Lăng Lăng tựa vào vai anh, nhỏ giọng nói: “Chuyện cầu hôn lúc nãy, bọn mình có thể nói lại không?”

“Sao?”

“Mình đi đăng ký kết hôn đi.” Lăng Lăng bây giờ đã lĩnh hội sâu sắc tầm quan trọng của việc được pháp luật bảo vệ, nếu họ có giấy chứng nhận kết hôn, ban nãy cũng sẽ không đến nỗi tổn hại lòng tự trọng đến thế.

Loại chuyện này cô tuyệt đối không muốn trải qua lần thứ hai.

“Không phải em muốn lén lút kén hôn đấy chứ?” Anh thở dài: “Lăng Lăng, cảm giác an toàn không phải người khác mang đến cho em, là em phải tự đem lại cho chính mình.”

“Không phải em sợ.” Cô lắc đầu, “Trên mạng không thiếu chuyện giáo viên vì có quan hệ mờ ám với sinh viên nữ mà bị cư dân mạng phê phán, em sợ chuyện của chúng ta truyền ra, sẽ không tốt cho danh dự của anh.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu. Chúng ta yêu đương kết hôn bình thường, không có gì để người ta có thể phê phán.”

“Chờ anh thông qua bình chọn giáo sư, em tốt nghiệp nghiên cứu sinh, bọn mình liền kết hôn nhé.”

“Được!”

Anh hôn lên những sợi tóc của cô, dịu dàng đến thế, thỏa mãn đến thế.

Lăng Lăng ngọt ngào chìm vào giấc ngủ, trong mơ, cô mặc áo cưới trắng tinh đi về phía anh, tất cả mọi người đều đang chúc phúc cho họ, có bạn bè, mẹ, ba, ông nội của cô...

Ông nội tặng cô một bao lì xì đỏ thắm thật to!

Hôm sau, Dương Lam Hàng dẫn cô đến Viện khoa học, tham quan rất nhiều thiết bị thí nghiệm và thành quả nghiên cứu mới nhất.

Lăng Lăng phát hiện Dương Lam Hàng đối với mọi thứ ở Viện khoa học còn quen thuộc hơn đại học T, nhớ tới bạn anh từng hỏi anh: Khi nào về thành phố S. Tại sao lại dùng từ “về” mà không phải là “đi”?

“Hàng, vì sao anh lại quen thuộc với thành phố S như vậy?”

“À.” Anh nói với cô. “Ba anh làm việc ở Viện khoa học, trước khi anh ra nước ngoài thì học ở thành phố S.”

“Nhà anh ở thành phố S hả?”

“Cứ coi là vậy đi! Tuy nhiên ba mẹ anh đều rất bận, phần lớn thời gian đều ở nơi khác, mỗi khi có chút thời gian rảnh đều đến ở thành phố A.”

“Ra thế!” Chẳng trách bạn bè của Dương Lam Hàng đều ở thành phố S.

Tham quan Viện khoa học xong, Lăng Lăng không khỏi cảm khái cho sự tiến bộ của sự nghiệp nghiên cứu khoa học ở Trung Quốc, còn anh lại cảm thán: Có cơ hội em nên đi nước ngoài nhìn xem, thế giới này không giống như em xem trong tin tức đâu.

Lăng Lăng nhìn thấy trong mắt Dương Lam Hàng chợt lóe lên một nỗi bất lực cùng bất đắc dĩ.

Giữa trưa, Dương Lam Hàng mời vài vị nghiên cứu trong Viện khoa học đi ăn, nói chuyện thiết bị, biểu hiện của những người đó dường như có chút khó xử, nhưng không từ chối. Điều này khiến Lăng Lăng không thể hoài nghi chức vị của ba Dương Lam Hàng trong Viện khoa học, phong thái như vậy, uy nghiêm như vậy, giao thiệp như vậy, chỉ là một nhà nghiên cứu không thôi sao?

Buổi tối, Dương Lam Hàng dẫn cô đến một nhà hàng hải sản, cấp bậc cũng tương xứng với nhà hàng đã từng đi ở thành phố B.

Nhưng vì Dương Lam Hàng mời nên trước tiên họ đến nhà hàng thuê một phòng riêng.

Người phục vụ đưa thực đơn, anh nhận lấy rồi đưa Lăng Lăng xem trước. “Em muốn ăn gì?”

“Em sao cũng được, cái gì cũng thích ăn.”

Dương Lam Hàng đọc vài tên món ăn, rồi nói với Lăng Lăng: “Còn lại... em chọn đi.”

“Em hả?”

Anh không hề kiêng dè nói. “Dù sao em chủ chi mà.”

“Vậy sao.” Lăng Lăng nhất thời có cảm giác như bà chủ, thân mình bắt giác ngồi thẳng, nói với người phục vụ: “Chọn mấy món đặc sắc của nhà hàng các bạn, tùy ý mang lên.”

“Vâng!” Người phục vụ lập tức cười tươi như hoa. “Đồ uống thì sao ạ?”

“Rượu Mao Đài đi.” Tuy rằng cô không thích nhưng tốt xấu gì cũng là rượu dùng trong yến tiệc quốc gia, mời người khác ăn cơm có vẻ trang trọng. “Cứ mang lên trước ba bình.”

“Vâng!” Người phục vụ trả lời.

“Pha một ấm trà nhài, phải là loại đặc biệt.”

“Tôi biết rồi. Quý khách còn cần gì không ạ?”

Lăng Lăng nghĩ nghĩ. “Tạm thời không cần.”

“Dạ.” Người phục vụ bày bát đĩa đâu vào đấy, cung kính lễ phép nói: “Tôi ở ngay ngoài cửa, có gì cần cứ bảo tôi ạ.”

“Cám ơn!”

Hơn mười phút sau, một người đàn ông bước vào.

Anh ta vừa vào cửa, Lãng Lãng lập tức cảm thấy trước mắt sáng ngời, người đàn ông này không chỉ có diện mạo anh tuấn, khí chất càng nổi bật hơn người, mỗi cái gợn tay nhấc chân đều mang phong thái quân nhân chính hiệu.

Dương Lam Hàng đứng lên, “Bạn gái tớ, Lãng Lãng.”

Anh ta vươn tay, động tác gọn gàng dứt khoát: “Trác Siêu Nhiên.”

Lãng Lãng đứng dậy, đưa tay qua bắt.

Chào hỏi xong, Trác Siêu Nhiên ngồi xuống, từ trong túi lấy ra một hộp CD-ROM đặt lên bàn, cười khoe cả hàm răng đều tăm tắp.

“Video giám sát của khách sạn Tinh Dương.” Anh ta cầm bao thuốc lá trên bàn lên, rút ra một điếu. “Hàng! Hôm nay tớ mới biết, cậu thật tài tình!”

Đối với kiểu “ca ngợi” này, Dương Lam Hàng vẫn duy trì vẻ mặt cười cười: “Cảm ơn cậu!”

Trác Siêu Nhiên nhíu nhíu mày, nhả khói thuốc, “Không nhìn ra, cậu cũng thích chơi mấy trò tình dục nhỉ.”

Sau làn khói cuộn cuộn, vẻ trêu đùa trong ánh mắt hoàn toàn khác hẳn khí chất chính trực của anh ta. Lãng Lãng rốt cuộc hiểu được vì sao anh ta có thể làm bạn với Dương Lam Hàng, đều là những người biết che giấu bản tính tà ác.

Dương Lam Hàng che miệng khẽ “khụ” một tiếng, cầm tách trà lên, hớp một ngụm. “Không ngờ khách sạn trong nước quản lý ngành nghề này nghiêm ngặt đến thế.”

“Tớ cũng không ngờ có người lại lộ liễu đến vậy, phục vụ đặc biệt mà cũng dám nhờ tổng đài chuyển tiếp, còn ngang nhiên ở hành lang khách sạn...” Trác Siêu Nhiên không nói tiếp, gõ nhẹ điếu thuốc lên gạt tàn, khước miệng nhếch lên giễu cợt: “Cậu không biết tổng đài điện thoại có ghi âm thì cũng nên lường trước hành lang có camera giám sát chứ?”

Lãng Lãng cúi đầu uống trà ừng ực, mặt thiếu điều vùi luôn vào tách trà.

Cái đầu ngu của cô nào có ngờ tới đâu?!

Về sau Lãng Lãng mới biết được, từng ngành nghề đều có quy tắc ngầm của nó, “phục vụ XXX” thường có người trung gian phối hợp, đã thông quan hệ với khách sạn. Trước khi làm việc phải cùng khách sạn chào hỏi đầu vào đầy, đảm bảo “an toàn”. Không có khơi thông quan hệ trước như cô, cả gan gọi điện “nói chuyện làm ăn”, người của khách sạn thấy món tiền thưởng hậu hĩnh mà tận lực làm tròn trách nhiệm xã hội, cố sao lại không làm!

Dương Lam Hàng ngả người tựa lưng vào ghế, chuyển hướng đề tài: “CD-ROM này không có bản copy chứ?”

“Yên tâm, tớ giúp cậu xử lý xong rồi, chuyện này đừng ở đây, sẽ không có hậu quả gì nữa đâu.”

“Vậy thì tốt!” Dương Lam Hàng gạt gạt đầu, lấy lại đĩa CD.

Anh vừa cất đĩa đi, có vài người được người phục vụ dẫn vào, Dương Lam Hàng giới thiệu từng người cho cô, cô cười chào hỏi họ.

Sau đó, lại thêm một người đàn ông ôm một cô gái mặc đầm đen bước vào cửa, cô gái thoạt nhìn giống người đẹp phương Nam, nhỏ nhắn duyên dáng.

Mà người đàn ông kia... Lãng Lãng vừa thấy khuôn mặt, liền kinh ngạc nhìn về phía Trác Siêu Nhiên ngồi trước bàn, cô gần như không dám tin có những người diện mạo giống nhau đến thế, dáng người, mặt mũi, dường như giống nhau như đúc. Nhưng khí chất của họ hoàn toàn khác nhau, Trác Siêu Nhiên thoạt nhìn toát lên vẻ ngay thẳng chính trực, còn người này từng cái nhấc tay, nhấc chân đều mang vẻ phóng đảng tự do của tay chơi hư hỏng.

Không đợi Dương Lam Hàng mở lời, người đàn ông kia đã nói trước: “Trác Siêu Việt.”

“Xin chào.” Lãng Lãng lập tức bắt tay với anh ta, khi ngẩng đầu đối diện với đôi mắt anh ta, vẻ u buồn trong mắt mang theo nét tang thương hoàn toàn không thích hợp với tuổi anh ta.

“Siêu Việt là em sinh đôi của Siêu Nhiên.” Dương Lam Hàng giải thích một câu, lại giới thiệu nói: “Cô ấy là Lãng Lãng, bạn gái tớ.”

Trác Siêu Việt cười đắc ý, nhìn về phía Siêu Nhiên anh trai mình. “Thế nào, em thắng chứ? Bao giờ anh đem hôn thê tặng cho em hả?”

“Lúc nào cũng được.”

Trác Siêu Việt nghe vậy, lập tức chuyển sang vẻ mặt trịnh trọng. “Chỉ đùa chút thôi, anh làm thật à!”

Lúc ăn cơm, Lãng Lãng mới hiểu được, những người này đều là bạn bè thời phổ thông của Dương Lam Hàng, nay đều đã bước vào tuổi ba mươi, tụ tập với nhau cũng không phóng túng thả cửa như người trẻ tuổi, ồn ào nháo nhác. Uống rượu chỉ cho có mà thôi, chủ yếu là hàn huyên chuyện cũ.

Sau ba tuần rượu, mọi người có vài phần men say, rượu còn trên bàn nhưng vẫn duy trì yên lặng.

Lãng Lãng vô tình nghe thấy Trác Siêu Nhiên bên cạnh hạ giọng nói: “Siêu Việt, tháng sau anh muốn kết hôn!”

Ly rượu trong tay Trác Siêu Việt thoáng run, vài giọt rượu văng ra trên bàn.

Trác Siêu Nhiên khó khăn hít vào hai hơi, cầm lấy điếu thuốc, hút vào, không có một chút vui vẻ nào của việc thông báo tin vui...

Lãng Lãng nhớ có người từng nói, anh em sinh đôi đều tâm linh tương thông.

Như vậy, Trác Siêu Nhiên khó khăn hít vào vào hai hơi, liệu có phải đại diện cho...

Trong lòng Trác Siêu Việt cũng rất không bình tĩnh...

Kết thúc chiêu đãi, Dương Lam Hàng vô cùng trìu mến ôm vai Lãng Lãng, thong thả đi dọc bờ sông.

Lãng Lãng cảm nhận được một cách chân chân thực thực cái gì gọi là yêu đương, rốt cuộc cô đã có thể quang minh chính đại đi bên cạnh Dương Lam Hàng, hoàn toàn không cần lo lắng đến những cái nhìn lườm nguýt của người khác.

Điểm không hoàn hảo là không ngừng có mỹ nữ dùng ánh mắt đưa tình ngắm nhìn Dương Lam Hàng, khiến cô không thoải mái cho lắm. Rõ ràng Lãng Lãng đang ôm eo anh, tuyên cáo quyền sở hữu của bản thân, tiếc thay, vẫn không hề làm giảm được chút xíu nào tỉ lệ quay đầu 200% của anh.

Dương liễu lả lướt, sóng nước xôn xao.

Đài phun nước âm nhạc mềm mại uyển chuyển bắn tung đầy trời những bọt nước lấp lánh đầy màu sắc.

Đối diện khu nhà kiểu Tây xa hoa trùng điệp phát ra ánh sáng ấm áp, một đôi vợ chồng già dắt tay nhau men theo con đường nhỏ quanh co đi về phía này, vẻ mặt bình yên.

“Nơi này đẹp quá.” Lãng Lãng chỉ vào căn nhà lớn trước mặt: “Nhà ở đây bao nhiêu tiền một căn nhỉ?”

“Hả?” Dương Lam Hàng lúng túng nhìn ngôi nhà.

Giá nhà đắt thay đổi thất thường quả thực làm cho nhà bác học Dương Lam Hàng mờ mịt.

“Hóa ra anh cũng có chuyện không biết đó.” Lãng Lãng nở nụ cười. “Em muốn mua một căn nhà ở đây, chờ chúng mình già đi, mỗi ngày sẽ đến nơi này tản bộ.”

Dương Lam Hàng cười gật đầu, sẵn có chút men say, vẻ cười càng đặc biệt mơ hồ.

Anh vẫn chưa muốn nói cô biết, trong khu biệt thự sau dãy nhà Tây có một căn là của anh. Từ khi họ còn chưa gặp mặt nhau, anh đã mơ tưởng đến một ngày họ già đi, cùng nhau tản bộ trong công viên lãng mạn này.

Những giọt nước bắn lên từ đài phun rơi trên mặt Lãng Lãng, trong mát vô ngần.

Cô nhất thời hứng chí, lại gần đài phun nước.

Nhắm mắt lại, dang hai tay, cảm thụ giai điệu bài hát tiếng Anh cùng sự trong trẻo mát lạnh của những giọt nước li ti.

Anh đi tới, ôm lấy cô như thể ở nơi không người, ngón tay dịu dàng gạt đi những giọt nước trên mặt cô.

“Hàng, anh vẫn sẽ yêu em như thế này ư? Cho dù em trở nên già nua xấu xí cũng sẽ không thay đổi sao? Cho dù có cô gái khác đẹp hơn, thông minh hơn, dịu dàng hơn em yêu anh, anh cũng sẽ không dao động chứ?”

Những lời thề non hẹn biển của đàn ông đều do phụ nữ bức ép mà ra.

Phụ nữ luôn thích cảm giác bị lời ngon tiếng ngọt gây mê, cho nên hết lần này đến lần khác buộc người đàn ông phải hứa hẹn về một tương lai không thể nào biết trước.

“Anh nói không, em sẽ tin chứ?” Dương Lam Hàng ôm lấy vai cô. “Chi bằng sau này mỗi ngày em đều đi theo anh, nhìn anh một tấc không rời.”

“Chờ em được giữ lại trường xong, em sẽ tới văn phòng anh, canh giữ anh thật chặt, không cho anh cơ hội thay lòng đổi dạ...”

Anh mờ ám nói khê bên tai cô: “Em sẽ lãng phí tài nguyên quốc gia đó.”

“Tài nguyên quốc gia dồi dào thế, sẽ không để ý em lãng phí một chút đâu.”

Anh nhoẻn miệng cười, đài phun nước rục rở sắc màu sau lưng anh đều trở nên nhạt nhòa ảm đạm.

Lãng Lãng thất thần nhìn anh, nụ cười của anh cùng mảnh phong cảnh nơi đây đã hóa thành những màu sắc rục rở trong ký ức cô!

Cô chưa bao giờ nghĩ đến, một đoạn tình yêu này cũng giống như ảo ảnh, phong cảnh hư ảo chính là ánh sáng rục rở sống động do mưa móc chiết xạ mà nên. Đến một ngày, nước mưa bốc hơi gần hết, phong cảnh sẽ theo đó mà biến mất.

Cô càng không ngờ tới, mọi thứ lại đến nhanh như vậy, nhanh đến nỗi cô không kịp trở tay.

Hôm sau, họ từ thành phố S quay về chỗ ở tại thành phố A đã rất tối trời.

Lãng Lãng đang thu dọn này nọ trong phòng khách, nghe thấy có người gõ cửa, cô tưởng người giao thức ăn tới, chạy ra mở cửa, cười hỏi: “Giao nhanh vậy à...”

Lời mới nói được một nửa, bắt gặp Tiểu Tiểu và Lô Thanh đang kinh hãi đứng trước cửa, cô lập tức hoảng sợ tựa như bị ác mộng làm tỉnh giấc.

“Lãng Lãng!!!” Lô Thanh ghé mắt ngấm nghĩa bên trong nhà, sau đó nhìn Lãng Lãng, hỏi dè chừng: “Bọn tớ nghe nói thầy Dương ở đây...”

“Không lẽ nhớ nhầm ta!” Tiểu Tiểu nhìn lại số phòng, vẻ mặt khó hiểu: “Lãng Lãng, cậu sống ở đây à? Nhà thuê hả?”

“À! Ừm...”

Lãng Lãng đang phân tích xem lúc này mà đóng cửa thì có bất lịch sự hay không, Dương Lam Hàng từ phòng tắm bước ra, chỉ mặc áo choàng tắm, lộ ra khuôn ngực nhẵn bóng cùng nửa bắp chân trắng tấp.

“Thầy Dương!!!”

“Thầy Dương!!!”

Tiểu Tiểu cùng Lô Thanh đồng loạt kêu lên, kinh ngạc đến nỗi miệng đều há thành hình chữ O.

Lãng Lãng thật muốn tìm khe nứt nào đó đem Dương Lam Hàng nhét vào, hoặc là đem nhét chính mình cho rồi!

Dương Lam Hàng thấy hai người ngoài cửa, trước hết là sững sốt, sau đó lập tức hoàn hồn, lịch sự hỏi: “Các em tìm tôi à?”

“Dạ!”

“Dạ!”

Hai cô gái lại đồng thanh.

Lô Thanh nhìn nhìn Lãng Lãng, sắc mặt trắng bệch, nhỏ giọng nói: “Nếu thầy không tiện, hôm khác chúng em lại đến ạ.”

“Không sao. Vào trong ngồi đi, để tôi đi thay quần áo trước đã.” Anh nói xong, nhanh chóng vào phòng ngủ, thay bộ đồ không ra thể thống gì trên người.

“Vào đi.” Lãng Lãng cố ép mình nghiêng người, để cho các bạn vào cửa.

Lúc Tiểu Tiểu đi qua bên người Lãng Lãng, hạ giọng nói bên tai cô: “Chờ tớ rảnh sẽ nghiêm hình tra khảo cậu.”

“Đừng! Tớ sẽ khai gian đó!” Cô nhỏ giọng nói.

Lô Thanh đi vào nhà, liếc mắt một cái đã thấy hành lý cô đang sắp xếp, liền kinh ngạc nhìn cô.

Lãng Lãng vội vàng đóng vali hành lý, đẩy qua một bên, chỉ vào sô-pha. “Ngồi đi.”

Lô Thanh ngồi xuống, không nói tiếng nào nhìn về phía cửa phòng ngủ đang đóng.

Tiểu Tiểu theo sau Lãng Lãng ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi: “Nói thật nghe coi, các cậu như thế này là sao?”

Lãng Lãng dĩ nhiên cũng định bịa ra vài cái cớ che giấu, hoặc làm bộ nói: “Cậu chớ hiểu lầm, người ta là quan hệ thầy trò trong sáng.”

Nhưng đối mặt với tình huống này, có dùng ngón chân mà nghĩ cũng đều không tin giữa họ là quan hệ thầy trò trong sáng, cần chi phải làm điều thừa thãi, khiến người ta thêm ghét.

Lãng Lãng che miệng nói thầm với Tiểu Tiểu: “Giống như cậu thấy đó – thầy giáo cầm thú nhúng chàm nữ sinh viên của mình.”

“Nói ngược lại tớ còn dễ tin hơn.”

“Sinh viên nữ bị thầy giáo cầm thú nhúng chàm à?”

Tiểu Tiểu nguyền cô một cái, không hề khách khí thể hiện sự nghi ngờ đối với trí thông minh của cô. “Bạch Lãng Lãng, cậu giỏi lắm! Ngay cả thầy Dương cậu cũng lừa vô tay.”

“...” Lại thêm một cô nàng ngây thơ bị vẽ ngoài cửa Dương Lam Hàng lừa phỉnh!

Lãng Lãng day day cái trán hơi đau, quyết định không luẩn quẩn với đề tài này nữa: “Nói chuyện nghiêm túc đi... Các cậu tìm Dương... thầy Dương có chuyện gì?”

“Danh sách học lên thẳng tiến sĩ phát xuống rồi, đã có thể chọn giáo viên hướng dẫn trước, tớ với Thanh Thanh muốn học tiến sĩ với thầy Dương, đến đây hỏi thầy xem còn chỉ tiêu hay không.”

“Vì sao không tới văn phòng nói chuyện?”

Tiểu Tiểu chỉ chỉ quà tặng đặt ở cửa, là cà phê Latte của Ý.

Lúc này, Dương Lam Hàng đã thay quần áo xong đi ra, cố ý ngồi cách xa Lãng Lãng một chút, hỏi họ: “Các em tìm tôi có việc gì sao?”

“Chúng em rất có hứng thú với phương hướng nghiên cứu của thầy, muốn theo thầy học tiến sĩ ạ.” Lô Thanh thấp giọng nói, thanh âm run run.

Dương Lam Hàng nhíu mày tư lự thật lâu, mới nói: “Đây là năm đầu tiên tôi hướng dẫn tiến sĩ, hình như là có hạn chế về chỉ tiêu. Thế này đi, ngày mai tôi sẽ đi hỏi trưởng khoa một chút, rồi trả lời các em sau.”

“Em hiểu ạ!” Lô Thanh đứng dậy định đi, Dương Lam Hàng gọi cô lại.

“Khoan đã, tâm ý của các em tôi nhận, những thứ khác các em cầm về đi. Chuyện chỉ tiêu tôi sẽ cố hết sức thuyết phục thầy trưởng khoa.”

“ ... ”

Dương Lam Hàng nhìn Lãng Lãng, nói tiếp: “Quan hệ của tôi và Lãng Lãng hơi có chút xấu hổ, tạm thời không tiện công khai quan hệ, nên...”

Tiểu Tiểu lập tức nói: “Thầy Dương, thầy cứ yên tâm ạ, bọn em nhất định sẽ không nói lung tung.”

“Cảm ơn!” Anh nói. “Tôi và Lãng Lãng định sang năm kết hôn, đến lúc đó nhất định sẽ chính thức mời các em.”

Lô Thanh chột ngẩng đầu, nhưng rất nhanh che giấu đi sự thất thố của mình, cười nói: “Em biết phải làm thế nào ạ.”

Chờ các bạn đi rồi, trong lòng Lãng Lãng vẫn luôn bất an. Tiểu Tiểu tính tình cởi mở lại rất nghĩa khí, quan hệ với cô từ trước đến nay vẫn rất tốt, nhất định sẽ không nói bừa bãi, cùng lắm là có cơ hội thì lôi cô ra hung hăng chà đạp một phen.

Thế nhưng Lô Thanh, cô vẫn luôn có chút lo lắng...

Buổi tối, cô gối đầu lên vai Dương Lam Hàng, vùi mặt vào ngực anh. “Hàng, em có linh cảm, chuyện của chúng ta sẽ không thể giấu được nữa.”

“Chuyện gì đến sẽ đến, mọi việc cứ thuận theo tự nhiên đi...”

Lãng Lãng vốn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cứ nghĩ ít nhiều sẽ có lời ra tiếng vào sau lưng, họ cứ làm lơ, vờ như tai điếc mắt ngơ là xong.

Nhưng cô không thể nào ngờ rằng, tin tức yêu đương giữa cô và Dương Lam Hàng lại trở thành một quả bom tấn, nổ vang dội khắp toàn trường.

Thoạt đầu, một bài viết được post trên diễn đàn BBS của trường, lúc Lãng Lãng đọc được liền cảm thấy chính mình như thể người đàn bà đê tiện nhất thế gian!

Lời lẽ cụ thể thực sự rất khó nghe, Lãng Lãng không thể nhớ rõ, đại thể là nói: Lãng Lãng vì muốn thi đậu nghiên cứu sinh mà đá bạn trai đã yêu nhau hơn một năm của mình.

Bạn trai yêu cô sâu đậm đứng đợi trước ký túc xá nữ cả một ngày, đau khổ cầu xin, cô cũng không thèm liếc mắt một cái...

Cô ta dùng nhan sắc của mình câu dẫn thầy giáo, lợi dụng nó để lọt qua kỳ thi đầu vào và thi vòng hai, rồi nhằm lấy được kết quả thi xuất sắc cùng chỉ tiêu lên thẳng tiến sĩ nên đã cùng giáo viên hướng dẫn ở chung...

Những hành vi xấu xa khiến trời đất phẫn nộ bị liệt kê từng cái một vốn đã rất hấp dẫn sự chú ý của người khác, vậy mà cuối cùng còn cố ý bồi thêm một câu: Vị giáo viên kia chính là phó giáo sư trẻ nhất, có tiền đồ nhất trong trường, Dương Lam Hàng.

Nếu đổi thành giáo viên khác cũng không có gì, cùng lắm là Lãng Lãng bị người ta phỉ nhổ một trận!

Cổ tình nhắc đến Dương Lam Hàng – một nhân vật vốn đã được chú ý, đề tài bàn tán về anh luôn luôn là hot của hot.

Tin này một khi đã lan ra ngoài, giống như tảng đá lớn ném xuống nước, khơi dậy tầng tầng sóng nước.

Người trong thốt(*) thi nhau post bài.

Có người nói: Tin này tuyệt đối là giả, nói xàm nói nhảm, không đủ tin cậy.

Có kẻ đáp: Dương Lam Hàng chỉ có một sinh viên nữ, tên Bạch Lãng Lãng... (sau đó là toàn bộ thông tin về cô, kèm thêm một bức ảnh!)

Còn đưa lên cả thành tích từng môn của cô ở thạc sĩ và đại học, dùng gạch đỏ để đối chiếu điểm số.

Có người nói: Thầy trò yêu đương có gì không được đâu, Dương Lam Hàng vẫn chưa lập gia đình.

Có kẻ đáp: Học cao nhờ thầy, người nên nhờ dạy(**), thầy giáo mà như vậy làm sao dạy học trò.

Có người nói: Không thể chỉ vì tình yêu thầy trò mà không có quyền nảy sinh tình cảm chứ?

Có kẻ đáp: Không trái đạo đức thực ra vẫn có thể, nhưng vấn đề ở đây rõ ràng là “giao dịch mờ ám” và “hành sự buông thả”!

Có người nói: Chuyện tình cảm, ai cũng không thể khống chế, chỉ cần yêu nhau đều xứng đáng được tôn trọng.

Có kẻ đáp: Tương tự có thể hiểu, mập mờ có thể chấp nhận, nhưng ở chung thực sự có hơi vi phạm đạo đức. Nếu nói tình cảm kiểu đó đều đáng tôn trọng, thế thì trường học chẳng phải quá đáng sợ sao.

Có người nói: Không sao hết, bản thân mình thích là được!!!

Có kẻ đáp: Làm thầy, phải nêu gương, dạy chữ dạy người xóa tan ngờ vực... Sinh viên và thầy giáo nếu có thể ở chung thì tại sao phòng ngủ cho sinh viên nữ của trường lại bắt sinh viên nam đứng ngoài, phòng ngủ nam nữ chỉ cần nhập lại là xong chuyện.

Còn có người nói: Có gì không được chứ, nếu Dương Lam Hàng đồng ý, mình cũng ở chung với anh ấy.

Kết quả là bị mắng chửi hết sức thảm!

...

Loại chuyện này có bị ăn mắng vốn dĩ cũng chẳng sao, chửi bới vài câu là xong.

Chỉ sợ cái kiểu người cãi, người mắng, hai phe sinh viên không có chuyện gì làm cự nự nhau, mà một câu, tao một câu, chỉ trong một đêm đã lên top mười chủ đề hot, nháy mắt trở thành chủ đề gây tranh luận nhất trong trường.

Ngày tiếp theo, các bài viết bị xóa toàn bộ, không ít IP bị chặn.

Lập tức có người post một bài tiêu đề: “Tự do và ngôn luận”.

Lần này thảo luận còn lợi hại hơn.

Thậm chí có người còn khai cả chuyện Ông Đào và Trịnh Minh Hạo vì Lãng Lãng mà mạnh tay với nhau!

Vì vậy, thật bất hạnh thay, tội danh vô liêm sỉ của Lãng Lãng còn gánh thêm một cái ***, rất nhiều bạn nữ buông lời cay nghiệt, nói cô trong lúc qua lại với Ông Đào mà vẫn dụ dỗ Trịnh Minh Hạo!

Chuyện Trịnh Minh Hạo bị chọc ra, Lãng Lãng mới biết ba chữ “Trịnh Minh Hạo” ở trong trường có bao nhiêu ảnh hưởng, lời lẽ xúc phạm cô càng không biết tiết chế.

Xóa bài cũng vô ích, càng xóa càng khiến người khác tức tối, chặn IP cũng vô dụng, vô số IP trong mạng trường đều không ngừng post bài, thậm chí copy nội dung không biết mệt mỏi.

Càng khiến người ta khiếp sợ hơn là, Trịnh Minh Hạo dùng ID của quản lý mạng xuất hiện với tên thật, nói câu: Tôi yêu Bạch Lãng Lãng là chuyện của tôi, tôi không làm bạn với Ông Đào nữa cũng là chuyện của tôi, không liên can gì tới Bạch Lãng Lãng, càng không liên quan đến những người khác!!!

Sau đó vì bài minh oan của Trịnh Minh Hạo không ngừng refresh, vô số chị em đã cảm thán cho sự si tình của anh!

...

Lãng Lãng ngồi trước máy tính, tê liệt đọc các tin nhắn trên diễn đàn, ánh mắt đau đớn từng cơn.

Dương Lam Hàng về đến nhà, thấy cô đang điên cuồng refresh trang, bèn đoạt lấy con chuột của cô. “Đừng đọc nữa, tội gì phải tra tấn bản thân chứ.”

“Em đang nghĩ... mình nên trả lời thế nào đây.”

“Không việc gì đâu, anh sẽ xử lý.” Con chuột trong tay anh trượt lên phía trên một chút, bài post của Trịnh Minh Hạo xuất hiện trên màn hình, ngón tay anh dừng lại một nhịp, xong rê chuột nhanh chóng quét qua một lượt bình luận của mọi người về bài viết của Trịnh Minh Hạo, cười chua xót: “Trịnh Minh Hạo thực sự rất táo bạo, thời điểm này người nên bảo vệ em là anh, không phải cậu ta.”

“Anh định nói gì trên diễn đàn? Nói cuộc tình thầy trò oanh oanh liệt liệt này là chuyện của mình anh? Hay là nói việc mình ở chung là chuyện riêng của anh? Nếu anh nói anh lợi dụng quyền hạn của giáo viên hướng dẫn, uy hiếp em có quan hệ với anh, em cũng không phản đối... Dù sao nếu có phàn tội thì cùng lắm vẫn có thể hoãn thi hành án!”

Anh cười càng miễn cưỡng hơn, vươn tay ôm Lãng Lãng vào lòng.

“Trưởng khoa nói sao? Nhà trường định xử lý thế nào?” Lãng Lãng lại hỏi.

“Hiện giờ trên mạng đều đang bàn tán chuyện này, dù thật hay giả đều ảnh hưởng quá lớn đến danh dự nhà trường.” Anh thở dài: “Lãnh đạo trường hy vọng anh có thể nghĩ cho danh dự nhà trường, ra mặt làm sáng tỏ, sau đó...”

Dương Lam Hàng không nói tiếp, cánh tay kiên định ôm lấy cô, thể hiện một tình yêu không chia không lìa.

“Sau đó, lập tức cắt đứt với em, đúng không?”

Dương Lam Hàng không phủ nhận, tự trách nói: “Lúc trước anh làm việc thực sự thiếu suy nghĩ, mới có thể để em chịu ầm ức.”

“Không liên quan đến anh mà, các trường đại học cao đẳng thời nay, từ thi vòng hai đến tốt nghiệp, có giáo viên hướng dẫn nào không muốn che chở sinh viên chứ, dù sao chuyện đó cũng rất bình thường thôi. Chẳng qua là một mối tình thầy trò, cứ đem công khai loại chuyện tất cả mọi người đều không muốn nhắc tới mà dán cho cái nhãn ô ứ ế này là xong.”

“...” Dương Lam Hàng cũng không thể nói gì hơn.

“Ngoài chia tay ra, chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết nào sao?” Cô không muốn chia tay, dù phải trả bất kỳ giá nào cô cũng không định chia tay. “Hàng, hay là em bỏ học nhé.”

“Em bỏ học cũng không giải quyết được vấn đề.”

Căn phòng tối tăm, ngập tràn không khí lạnh lẽo ảm đạm cuối thu.

Cô run rẩy nắm chặt lấy cánh tay anh, cả người lạnh toát: “Anh sẽ chia tay với em ư?”

“Lãng Lãng, mình... kết hôn đi!”

“Kết hôn? Kết hôn có thể giải quyết vấn đề sao?”

“Ít nhất chứng minh được chúng ta thật lòng yêu nhau!”

Cô hoàn toàn hình dung được lãnh đạo nhà trường khi nghe tin họ kết hôn sẽ phản ứng như thế nào. “Anh có thể vì thế mà bị trường đuổi việc, anh có thể không còn chỗ đứng trong giới học thuật nữa đó.”

“Cùng lắm anh không làm nghiên cứu khoa học, đi làm công việc khác thôi.” Dương Lam Hàng tỏ thái độ kiên quyết. “Lãng Lãng, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không từ bỏ em.”

Cô cố gắng bắt bản thân cười thật vui vẻ. “Hàng, chắc anh đói rồi hả? Em đi nấu cơm cho anh.”

“Ừ!”

Xoay người đi, nước mắt cô rớt cuộc không thể kiềm nén thêm được nữa.

Vì cô, Dương Lam Hàng đã từ bỏ quá nhiều, nếu buộc anh từ bỏ cả nghiên cứu khoa học, chính cô sẽ không tha thứ cho bản thân!

Cho nên, cô tình nguyện để anh từ bỏ cô...

...

Khi đang bận rộn trong nhà bếp, Lãng Lãng nghe tiếng điện thoại Dương Lam Hàng đổ chuông.

“Ba.” Dương Lam Hàng bắt điện thoại nói.

Con dao trong tay Lãng Lãng trượt một phát, ngón tay máu chảy không ngừng. Cô hoàn toàn không có cảm giác, lặng lẽ đi vào phòng làm việc, cẩn thận nghe xem.

Bởi vì tức giận nên tiếng nói trong điện thoại vô cùng lớn. “Con rốt cuộc thích loại con gái nào vậy, vừa ở cùng nhau đã vướng vào chuyện này... Hai sinh viên nam kia suy cho cùng có quan hệ gì với nó?”

“Ba, ba đừng tin mấy chuyện này, cô ấy không phải loại con gái đó...”

Trong điện thoại chuyển sang giọng mẹ anh. “Hàng, ba mẹ tuyệt đối tôn trọng lựa chọn của con, con dẫn Bạch Lãng Lãng về đây, ba mẹ muốn nói chuyện với con bé.”

“Chuyện của con, con tự mình giải quyết ạ.”

“Con giải quyết thế nào?! Hàng, không phải mẹ coi thường con bé, nhưng con thực sự phải suy nghĩ rõ ràng, chúng ta không phải gia đình bình thường, nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Dương chúng ta ngay cả việc này cũng không dám đương nổi sao? Xảy ra chuyện chỉ biết trốn sau lưng con, để con hứng chịu cho nó, chẳng lẽ con phải bảo vệ nó như thế cả đời à...”

“Con là bạn trai cô ấy, con đương nhiên phải bảo vệ cô ấy, gánh vác cho cô ấy...” Dương Lam Hàng cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ nên Lãng Lãng không nghe được câu kế tiếp.

Nhưng những lời vừa rồi đã đủ đẩy cô xuống địa ngục.

Lãng Lãng yên lặng đi vào bếp, tiếp tục thái rau.

Tình yêu của họ âm ỉ đến mức này, người nhà anh sẽ nhìn cô thế nào đây?

Cho dù họ không thể không tôn trọng lựa chọn của Dương Lam Hàng mà chấp nhận cô, về sau cô làm sao có thể ngẩng đầu trước mặt người nhà anh.

Sáng hôm sau, Dương Lam Hàng đến trường, Lãng Lãng tiếp tục ở nhà lướt diễn đàn, lướt rồi lại lướt, đột nhiên hệ thống mạng không kết nối được với diễn đàn. Trang chủ đại học T đưa ra thông báo, dữ liệu nền của diễn đàn bị lỗi, đang bảo trì.

Xem ra cuối cùng nhà trường cũng không thể làm ngơ nữa.

Di động reo, màn hình hiện lên số điện thoại của trường. Lãng Lãng tưởng Dương Lam Hàng, nhận điện xong mới biết là trường khoa gọi.

Ông bảo Lãng Lãng đến trường, nói có chuyện cần bàn với cô.

“Vâng, em lập tức đi qua ạ.”

Trước đây vẫn cảm thấy sân trường rất lớn, giờ phút này càng nói rộng, đi mãi không đến đích.

Rất nhiều sinh viên trông thấy Lãng Lãng đều dùng ánh mắt xuyên thấu để nhìn cô, tuy rằng họ không nói câu nào, nhưng ánh mắt này cũng đủ đem cô đi lảng trí xử tử.

Còn cô, chỉ có thể vờ như không có chuyện gì đi về phía trước, không thể cúi đầu, cũng không thể tránh né tầm mắt của họ.

Con đường đã đi qua hàng trăm hàng ngàn lần, khiến cô lần đầu tiên cảm thấy bụi gai khắp nơi... Nhưng sau này vẫn còn phải đi qua trăm ngàn lần nữa.

Đến văn phòng trưởng khoa, Lãng Lãng im lặng ngồi trên sofa.

Thầy trưởng khoa rót một tách trà mời cô uống, thái độ nghiêm túc mà khách khí. “Bạch Lãng Lãng, thầy tin không cần phải nói, em cũng biết thầy tìm em có việc gì.”

“Em biết ạ.”

Lăng cúi đầu, nhìn lá trà màu xanh thẫm nổi trên mặt nước nở ra từng chút, chìm xuống dần.

“Chuyện của các em nếu kín đáo một tí, nhà trường có thể không can thiệp, dù sao các em đều là người trưởng thành rồi. Vấn đề là hiện tại đã trở nên ầm ĩ huyên náo như vậy, còn liên can đến vấn đề công bằng liêm chính của nhà trường, chuyện này có ảnh hưởng khá lớn đến danh dự của trường.”

“Em biết ạ.”

“Bây giờ náo loạn đến cục diện thế này, nhà trường phải đứng ra phủ nhận chuyện này, nếu cứ tiếp tục quan hệ tình cảm của các em, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ, đến lúc đó danh dự của trường càng tệ hơn. Em có hiểu ý thầy không?”

“Dạ hiểu.”

Thầy trưởng khoa cầm một túi hồ sơ từ trên bàn đưa cho Lăng Lăng. “Cái này thầy hiệu trưởng Chu bảo thầy giao cho em.”

Lăng Lăng mở ra, bên trong là thư tài trợ của Quỹ Khoa học Tự nhiên Trung Quốc, cùng vài lá thư chấp thuận.

“Cái này...”

“Nhà trường giúp em xin một suất du học do nhà nước cử đi, toàn bộ chi phí du học của em sẽ được nhà nước tài trợ, nhà trường sẽ đổi hồ sơ sinh viên của em thành thạc sĩ liên thông lên tiến sĩ, miễn bảo vệ tốt nghiệp thạc sĩ, em đi nước ngoài học vài năm, khi quay về trực tiếp tham gia bảo vệ tiến sĩ là được.”

Lăng Lăng thật sự không biết nói gì để bắt bẻ, dường như họ đã cho cô ưu đãi vô cùng hào phóng.

Nhưng phần ưu đãi này đối với cô và Dương Lam Hàng, sẽ có ý nghĩa gì đây?

Cô cúi đầu nhìn thư tài trợ nặng trĩu trong tay, Nhật Bản, bốn năm...

Anh đã vượt qua khoảng cách xa xôi đến vậy để trở về, họ còn phải đợi tiếp bốn năm nữa sao?

Bốn năm, tình cảm của họ liệu còn có thể chịu được thêm bốn năm chờ đợi ư!

“Bạch Lăng Lăng, nhà trường đã chặn diễn đàn, ngày mai sẽ công khai làm sáng tỏ chuyện này trên mạng.”
Thầy trưởng khoa chỉ vào túi hồ sơ trên bàn mình: “Nếu em không có ý kiến gì thì ký tên ngay tại đây, trước khi xuất ngoại em nên về nhà nghỉ ngơi một thời gian, đừng tránh bị người khác nhìn thấy em và Dương Lam Hàng ở cùng nhau, khiến người ta hiểu lầm...”

Thấy Lăng Lăng vẫn đang do dự, trưởng khoa còn nói: “Nếu em từ chối ký, nhà trường sẽ xử lý chuyện của các em một cách công bằng, đến khi ấy sẽ có khả năng dính líu đến chuyện lộ đề thi chuyên ngành, gian lận khi thi vòng hai, còn cả việc sửa điểm thi... Những chuyện đó đối với em không sao cả. Nhưng với Dương Lam Hàng mà nói, tương lai sau này của cậu ấy liền bị hủy trong tay em.”

Đây là câu nói cô sợ nghe nhất.

“Tôi không ngại tiết lộ với em một chút, chuyện xét phong hàm giáo sư của Dương Lam Hàng căn bản đã được xác định. Thầy hiệu trưởng Chu rất coi trọng cậu ấy, tận lực vun đắp, để cậu ấy có đủ tư cách tham gia bình chọn thanh niên tiêu biểu cả nước, hiệu trưởng Chu đã lấy danh nghĩa cậu ấy xin về không ít đề tài.”
Trưởng khoa thở dài nói: “Với năng lực và hoàn cảnh của Dương Lam Hàng, tiền đồ cậu ấy rộng mở vô hạn.”

“Thầy... có thể cho em chút thời gian, để em suy nghĩ được không ạ?”

“Được, thầy cho em nửa ngày, buổi chiều em trả lời thầy. Thực ra, du học với em mà nói cũng là chuyện tốt, bao nhiêu người muốn được cơ hội này mà không có. Hơn nữa cho dù em ở lại thì có gì tốt đâu, chịu cái nhìn ghê lạnh của người khác... để chịu sao?”

“...” Với cô mà nói, đây thực sự là lựa chọn tốt nhất. Nhưng cô không biết Dương Lam Hàng sẽ nghĩ thế nào.

Cô đứng lên, lễ phép chào, đi về phía cửa. “Thầy trưởng khoa, thầy yên tâm, ngày mai nhà trường tuyên bố điều gì em cũng đều có thể chấp nhận. Em sẽ không để bất kỳ ai bắt gặp chúng em ở cùng nhau nữa.”

Ông gật gù đầu: “Với tư cách trưởng khoa Vật liệu thầy đã nói hết, nhưng với tư cách bạn tốt của cha Dương Lam Hàng, thầy còn muốn nói thêm vài câu: Nhật Bản rất gần, ngồi máy bay chỉ mất hai ba tiếng mà thôi, tình cảm các em không phải ngay cả khoảng cách đó cũng không vượt qua được chứ? Thời gian bốn năm quả thực không ngắn, nhưng đối với đề tài cũng như sự trưởng thành của các em mà nói, cũng không phải quá dài...”

Nhật Bản là một quốc gia hành sự nghiêm cẩn, em nên đi học cách làm thế nào để làm hoàn hảo sự việc, không cho người khác nói ra nói vào...”

“Cám ơn thầy! Em hiểu ạ.”

Rời văn phòng trưởng khoa, cô không tự chủ được đi đến trước cửa phòng Dương Lam Hàng, chần chờ một thoáng, nhưng không đi vào.

Vào thời điểm như thế này, vẫn nên tránh bớt hiềm nghi.

Cô một mình ngồi trong tiệm bán đồ uống lạnh thường đến, gọi một ly milkshake, từng câu từng chữ đọc tài liệu du học trong tay.

Sau đó, cô nhận được một cuộc điện thoại – mẹ của Dương Lam Hàng gọi cho cô.

(*) Thốt: từ lóng chỉ thread hay topic trong diễn đàn.

(**) Câu gốc Hán Việt: “Học cao vi sư, thân chính vi phạm”. Câu này tách hai chữ “sư phạm” ra để nói, đại ý là học hành thành đạt là nhờ có thầy chỉ dạy, làm người có phẩm cách đứng đắn, tốt đẹp là nhờ có khuôn phép, có tấm gương đi trước. Mình cố gắng dịch thoát ý cho có vần như trên :)

30. Chương 59-60

Mẹ Dương Lam Hàng và Lăng Lăng nói chuyện rất nhiều, trong đó không có lấy nửa câu trách móc cô.

Ngược lại, từng câu từng chữ thấm vào ruột gan.

Lăng Lăng không dám nói nhiều, cũng chẳng có gì để nói.

Cúp điện thoại, Lăng Lăng cầm ly milkshake, vừa nhìn nó tan ra, vừa cẩn thận nhớ lại từng câu mẹ Dương đã nói.

“Lăng Lăng, bác biết con và Dương Lam Hàng thật lòng yêu nhau, cũng biết con phải chịu áp lực... Hàng rất muốn làm rõ mọi chuyện cho con, nhưng loại chuyện này trong giới học thuật không phải chuyện nhỏ, hiệu trưởng Chu và trưởng khoa Triệu đã nói với nó rất nhiều lần, bảo nó nhất quyết phải lấy đại cục làm trọng, suy nghĩ một chút cho lập trường của nhà trường cũng như lập trường của họ. Hơn nữa, trước đó không lâu hiệu trưởng Chu đã cố ý dùng tên của Hàng để xin một quỹ đặc biệt trị giá hơn một triệu, hiệu trưởng Chu vì dự án này mà mất không ít tâm sức, hiện nay đang trong giai đoạn xét duyệt cuối cùng... Con nhất định phải hiểu cho nỗi khó xử của Hàng, cho nó ít thời gian...”

“Bác cũng trông mong nó nhanh chóng lập gia đình một chút... Không làm nghiên cứu khoa học cũng được, bác vẫn luôn không thích nó làm học thuật... Ba nó thời trẻ phần lớn thời gian đều trải qua trong phòng thí nghiệm, có khi bác thậm chí còn phải mang cơm nước, quần áo đến phòng thí nghiệm cho ông ấy... Bác thực không muốn thấy con mình vất vả như vậy. Nhưng Hàng từ nhỏ đã độc lập, chuyện gì cũng tự mình quyết định...”

“Hàng một lòng muốn làm một nhà khoa học vĩ đại... Hồi nhỏ nó thích nhất đem ảnh Albert Einstein bày ở đầu giường... Có nhiều lúc, bác thật không hiểu hai cha con nó nghĩ cái gì nữa... Bài đăng trên tạp chí

Science hay Nature thì có tác dụng gì, một xu tiền thù lao cũng không có... Có lẽ, bác không hiểu khoa học chẳng... Bác tôn trọng lựa chọn của nó...”

“Mười sáu tuổi Hàng đến MIT đi học, học đến khi hai mươi bảy tuổi, mười năm đó là thời gian vô tư vô lo nhất của đời người, nhưng nó lại một mình trải qua trong phòng thí nghiệm ở nước ngoài... Thầy của nó nói với bác, Hàng là sinh viên cần cù nhất mà ông ấy từng gặp... Con biết không, MIT không giống những trường khác, sinh viên ở đó không mấy ai được ngủ tám tiếng một ngày... Bác khi đó... thực sự muốn mang nó về nước...”

“Nhưng nó nói nó thích, nó sẽ không từ bỏ... Haiz! Cá tính nó là như thế, chỉ cần nó thích, dù có phải trả giá lớn đến đâu, nó cũng không hối hận...”

“Lăng Lăng, bác nói với con những chuyện này, không có ý gì khác... Bác muốn cho con biết, Hàng rất yêu con... Thậm chí, còn hơn cả nó yêu chính mình...”

“Con phải thông cảm cho phần tâm tư này của nó...”

Lăng Lăng sao lại không rõ mục đích những lời này của mẹ Dương. Đây là sự tôn trọng giấc mơ của con mình cùng nỗi lo lắng cho tương lai của một người làm mẹ.

Bà muốn nói với Lăng Lăng, Dương Lam Hàng không muốn phủ nhận tình cảm của họ, nhưng lại không thể thừa nhận tình cảm này, anh đang khó xử giữa hai bên...

Cho nên, mong cô thông cảm cho tấm lòng của anh, đừng để anh một mình chịu đựng tất cả.

Hôn nhân không phải chuyện hai người, mà là chuyện của hai gia đình. Lăng Lăng vô cùng hiểu rõ, cô muốn vào nhà họ Dương thì rất dễ, tuy nhiên muốn mẹ Dương Lam Hàng chấp nhận một cô gái thực bình thường như cô, thừa nhận cô xứng đôi với đứa con trai hoàn mỹ của mình, thì rất khó khăn.

“Bác à, bác muốn cháu làm thế nào ạ?” Lăng Lăng bình tĩnh nói.

“Bác không hề có ý làm khó con, bác chỉ hy vọng con hiểu rõ: sự việc đi đến nước này, con nên thông cảm cho nỗi khổ của Hàng, vì nó mà suy nghĩ một chút...”

Lăng Lăng rất hy vọng mẹ Dương nói thẳng với cô: Con đi đi, đến Nhật Bản du học. Mẹ Dương tất nhiên sẽ không nói ra, người khôn khéo như bà sao có thể không lường được phản ứng của Dương Lam Hàng khi một ngày nào đó anh biết được chuyện này.

Ý tứ đã thể hiện rõ, ngược lại trách nhiệm rũ bỏ sạch sẽ.

Lăng Lăng không còn lựa chọn nào khác đành nói: “Con hiểu. Bác yên tâm, con nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.”

Cuối cùng, Lăng Lăng cầm điện thoại, gọi vào số của văn phòng trưởng khoa. Cô hít vào thật sâu, cố gắng để lượng không khí lớn tràn ngập vào thân thể trống rỗng của mình, khiến cho bản thân không cảm nhận được sự không nở trong lòng.

“Thưa thầy, em đã suy nghĩ kỹ. Em đồng ý xuất ngoại, em sẽ nhanh chóng thu xếp mọi thứ, làm thủ tục rời trường.”

“Tốt lắm, ở nước ngoài có khó khăn gì, em có thể liên hệ với thầy.” Trưởng khoa nói với cô.

“Em cảm ơn thầy!”

Cúp điện thoại, đem tài liệu cất vào trong túi hồ sơ đầu vào đó, Lăng Lăng thử vài lần mới có thể đứng lên khỏi ghế, rời khỏi quán.

Đến giờ tan trường, sinh viên túa ra từ các khu giảng đường, vội vàng rảo bước về phía căn-tin.

Vào thời điểm mật độ người lưu thông cực đại này, cô không dám quay về nhà Dương Lam Hàng, vì thế lấy di động nhắn tin cho anh: “Em đến căn-tin ăn cơm, buổi trưa không ăn với anh được.”

“Em sao lại ra ngoài?”

“Em muốn chuyển về phòng ký túc xá. Bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, chúng ta không nên gặp mặt nhau.”

Sau một lúc, anh gửi đến một tin: “Lăng Lăng, anh nghe nói nhà trường muốn sắp xếp cho em ra nước ngoài.”

Cô nhắn lại: “Vâng! Em đã đồng ý rồi, đi du học nước ngoài với em mà nói là cơ hội tốt mà.”

“Tại sao em không hỏi ý kiến anh?”

Hỏi, anh sẽ đồng ý sao?

Tất nhiên là không, cho nên cô lựa chọn không hỏi!

Cô nói: “Em cảm thấy nhà trường sắp xếp như vậy rất tốt, với anh, với em, với trường đều là cách xử lý tốt nhất, anh không có lý do gì không đồng ý! Em tạm thời rời đi, chờ vài năm nữa mọi người quên đi chuyện này, chúng ta lại ở bên nhau, như thế không phải rất tốt sao?”

“Rất tốt ư?!” Dương Lam Hàng trả lời: “Em đang ở đâu? Anh muốn nói chuyện với em cho rõ.”

“Bây giờ không tiện lắm, chờ đến tối chat tiếp đi.”

Trong lúc nhắn tin, bất tri bất giác đã đến trước cửa căn-tin.

Rất nhiều sinh viên nữ thấy cô, cúi đầu thì thầm bàn tán.

Lăng Lăng bỗng nhiên bật cười, vì nhớ đến một câu tục ngữ: Người sợ nổi danh heo sợ béo.(*)

Nổi danh, thực sự là một chuyện rất đáng sợ.

“Bạch Lăng Lăng?” Giọng của một người vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên gọi tên cô.

Cô từ lâu đã biết giọng nói trầm ấm sang sảng của Trịnh Minh Hạo rất êm tai, hôm nay nghe thấy càng đặc biệt dễ chịu hơn.

Lăng Lăng cười ngoài đầu, từ trong đám người chỉ cần liếc mắt đã tìm thấy khuôn mặt đẹp trai của Trịnh Minh Hạo, có cả mấy người Lý Vi, Cao Nguyên bên cạnh anh: “Khéo vậy sao? Các anh đến căn-tin ăn cơm à?”

“Đúng thế!” Trịnh Minh Hạo đi về phía cô, nhìn thoáng qua ánh mắt sung đỏ của cô. “Nhìn thần sắc của em cũng khá đó!”

“Ồn mà.” Cô ngẩng đầu lên, cười sáng lạn: “Vẫn sống được!”

Lý Vi không biết nội tình còn vô cùng trượng nghĩa vỗ vỗ vai cô: “Cây ngay không sợ chết đứng! Người ta muốn nói thế nào thì nói, em cứ coi như mấy đứa con gái rồi hơi đang ghen tị với em!”

Tiếp theo, anh ta lại bổ sung một câu hết sức triết lý: “Thời điểm có người đổ kỵ với em, cũng chứng minh em sống rất thành công.”

Lăng Lăng ra sức gật đầu: “Nói vậy, em nên mời mọi người một bữa rồi, chúc mừng thành công của em một chút nhỉ?”

“Được!” Lý Vi ra vẻ gặp được đáng cứu thế: “Gần đây anh lập trình muốn điên rồi, mỗi ngày đều trông mong có mỹ nữ mời anh ăn cơm!”

Sau lưng có một cô xinh đẹp hung hăng nhéo tay anh ta một cái.

Trịnh Minh Hạo vẫn không nói gì, cúi đầu trầm tư suy nghĩ vấn đề nào đó, lông mày nhíu lại thoát nhìn rất sâu.

Lăng Lăng đang định khen anh càng ngày càng có nội hàm.

Anh mở miệng nói: “Nếu không, em làm bạn gái anh là xong, miễn cho người khác gây chuyện, bàn tán lung tung!”

“Trịnh Minh Hạo!” Lăng Lăng trừng mắt với anh, “Anh có thể đừng chấy nhà hôi của được không hả?”

“Anh hy sinh rất lớn đó.”

“Còn chưa tới lượt anh hy sinh đâu...” Lời còn chưa dứt, ánh mắt Lăng Lăng chợt đứng sững, bởi cô trông thấy Dương Lam Hàng đang đi về phía họ.

Cửa căn-tin chặt chội bỗng chốc trở nên lặng ngắt, vô số ánh mắt đổ dồn lên khuôn mặt Dương Lam Hàng...

Anh chậm rãi bước tới, không nhìn đến ánh mắt của kẻ khác...

Những ánh mắt không thể di động cứ dán chặt lên Dương Lam Hàng từ xa.

Lăng Lăng cảm thấy bất hảo hết như chìm sâu trong cơn bóng đè, trái tim bị siết chặt, rốt cuộc không thể giữ vững vẻ kiên cường giả tạo.

Liền ngay lúc đó, Trịnh Minh Hạo ôm lấy cô.

Trước cửa căn-tin đại học T nơi có mật độ dân cư cao nhất, dưới ánh mắt thăm dò của mọi người, anh ôm chặt cô, lớn tiếng nói: “Lăng Lăng, anh thực sự yêu em! Làm bạn gái anh nhé!”

“Em...”

Cô toan cự tuyệt Trịnh Minh Hạo, anh lại dùng thanh âm chỉ cô mới nghe thấy nói: “Em lại nợ anh thêm một lần tình nghĩa.”

Cô cười chua xót, không dám nhìn tiếp biểu hiện của Dương Lam Hàng. “Cảm ơn anh!”

Đây đúng là phương thức chấm dứt những lời đồn đại vu khống một cách hiệu quả nhất, cô lại nợ ân tình của Trịnh Minh Hạo lần nữa.

“Em ngẫm nghĩ xem nên cảm tạ anh ra sao đi.”

“Em ghi tạc trong lòng!” Nói xong, Lăng Lăng nhanh chân bước qua đám quần chúng đang xem náo nhiệt, trốn về hướng nhà trọ của cô.

May mắn là, Dương Lam Hàng không đuổi theo cô.

...

Lăng Lăng về đến phòng ngủ, Tiểu Úc không có ở đó, nhìn bàn học bám bụi mà suy ra, cô ấy đã vài ngày không về.

Vậy cũng tốt, cô không cần phải gắng gượng chống đỡ trước mặt người khác nữa.

Một mình nhắm mắt nằm trên giường, cô nhớ lại rất nhiều chuyện.

Nhớ đến cô cùng Dương Lam Hàng ngồi trước máy tính nghiên cứu những đường parabol hoàn hảo kia, thảo luận từng kết quả thí nghiệm, khi ấy cô luôn cảm thấy họ sinh hoạt trong một thế giới giống nhau.

Còn có, lúc Dương Lam Hàng giảng giải công thức cho cô, cô lẳng lặng lấy tay sờ ngón tay anh, hô hấp của anh chợt tạm ngưng... khi ấy cô luôn cảm thấy người thầy giáo ở trên cao không thể với tới kia, đang yêu cô sâu đậm.

Tất cả những điều đó chẳng qua tựa như một giấc mộng đẹp...

Cô mở mắt ra, bắt gặp máy tính đặt trên bàn, một loại nỗi buồn đã lâu không thấy chợt dâng lên trong lòng.

Cô đứng dậy khỏi giường, bật máy tính, vài giây sau, ava đầu hói nhỏ chớp sáng.

Cô ổn định lại nhịp tim kích động một chút, rồi mở tin nhắn.

Trên màn hình hiện lên năm chữ: “Cho anh lời giải thích.”

Căn cứ vào hiểu biết của cô, khi Dương Lam Hàng nói chuyện thẳng vào chủ đề, có nghĩa anh đang rất tức giận.

Lăng Lăng suy nghĩ hồi lâu, chỉ trả lời ba chữ: “Em yêu anh!”

“Đây là lý do em và Trịnh Minh Hạo ôm nhau trước mặt anh hả?”

“Đúng!”

Vài phút sau, anh gửi tin: “Lăng Lăng, em cho anh chút thời gian! Anh sẽ nhanh chóng từ chức để kết hôn với em!”

“Chính vì em không muốn anh từ chức nên mới phải làm như vậy! Đồng ý với em, anh ở lại đại học T, làm những việc anh muốn làm. Em sẽ quay về, chờ đến một ngày, khi em có thể xứng với anh, em nhất định sẽ trở về.”

“Đừng nói em cho rằng thời gian bốn năm rất ngắn, Nhật Bản cũng không phải xa đâu chứ?”

“Em có thể có lựa chọn khác sao? Ai nấy đều thấy được hiệu trưởng Chu kỳ vọng rất lớn vào anh, muốn bồi dưỡng anh làm người kế tục ông ấy, anh cứ như vậy mà từ bỏ, với ông ấy có công bằng không? Còn cả ba anh, ông ấy vì anh mà dẹp đường, một lòng muốn anh làm nên sự nghiệp trong giới học thuật, anh hẳn tâm khiến ông thất vọng ư... Hàng, anh đã trả giá bằng nỗ lực mười mấy năm, còn không nhẫn nại thêm bốn năm được sao?”

“Lăng Lăng, việc này không cần em lo lắng, anh có thể xử lý tốt.”

“Em biết anh có thể. Nhưng mà, em thật sự muốn ra nước ngoài, muốn học thêm nhiều thứ. Phụ nữ không phải đồ phụ tùng, em không thể cả đời sống trong sự che chở của anh... Em muốn đi học để trưởng thành, học cách tự dựa vào bản thân mình!”

Không đợi Dương Lam Hàng trả lời, cô nói tiếp: “Trong mắt người khác, em không xứng với anh, em cũng biết mình không xứng, cho nên em vẫn luôn lo sợ, sợ không đuổi kịp bước chân anh, cách anh ngày càng xa, sợ khi tình cảm nồng nhiệt của anh nguội đi, nhận ra em chẳng qua chỉ là một đứa con gái thực tâm thường... Anh từng nói, cảm giác an toàn là tự mình mang lại cho bản thân, vậy nên, em không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế.”

“Anh hỏi lại em lần nữa: Em nhất định phải đi à?”

“Đúng vậy, em đã quyết định, mong anh tôn trọng lựa chọn của em.”

Anh gửi lại một tin trống.

Không biết liệu có phải không có ngôn từ nào có thể diễn tả cảm giác của anh, hay anh sợ mình tức giận, nói ra những lời làm tổn thương người khác.

Lăng Lăng xoa bóp các ngón tay tê cứng, tiếp tục đánh chữ: “Có thể anh nghĩ em rất ích kỷ, em cũng cho rằng bản thân mình thực ích kỷ... Nhưng nếu anh thật sự yêu em, hãy cho em một cơ hội, để em trưởng thành...”

“Lăng Lăng, rốt cuộc em muốn cái gì?”

“Em muốn tự tin! Tự tin, anh hiểu không? Em không tự tin mình xứng với anh, em không tự tin anh vĩnh viễn không rời bỏ em, em cũng không tự tin... mình có thể bước vào gia đình anh, làm cho ba mẹ anh đều yêu thích em.”

Anh không trả lời nữa.

Cô ngồi trước máy tính chờ suốt một buổi chiều, hình đại diện QQ của anh vẫn luôn sáng, không nói gì, không biết có phải cũng giống cô ngồi yên lặng trước máy tính...

Lăng Lăng bắt đầu chán ghét Internet, qua nó, cô không thể nhìn thấy vẻ mặt của Dương Lam Hàng, không thể hiểu được nỗi đau của anh sâu dường nào.

Dương Lam Hàng làm sao có thể thấy được những giọt nước mắt rơi trên bàn phím của cô.

Bốn năm quả thực rất lâu, cái đất nước có hận thù dân tộc sâu sắc kia quả thực cũng rất xa.

Có người phụ nữ nào không muốn giữ lấy một người đàn ông hoàn mỹ như Dương Lam Hàng, sống một cuộc đời không phải lo ăn, lo mặc.

Nhưng cô phải rời đi, không phải vì bản thân, mà vì anh.

...

Sáu giờ tối, Trịnh Minh Hạo đứng dưới lầu nhà trọ gọi điện cho Lãng Lãng: “Anh ở dưới lầu chờ em.”

Lãng Lãng nhòai người qua cửa sổ nhìn xem, chỉ thấy Trịnh Minh Hạo ôm một bó hồng siêu cấp khoa trương. “Anh làm cái gì vậy?”

Anh chẳng để tâm nói: “Em nhất định không được nôn nóng đi xuống, tốt nhất cứ để cho toàn trường biết anh đang chờ em thì em hăng xuống.”

Phương pháp của anh vô cùng hiệu quả, Lãng Lãng tắt máy tính chạy xuống lầu chỉ mất một trăm giây.

“Anh tha cho em đi.” Lãng Lãng ai oán nhìn Trịnh Minh Hạo vẻ mặt đắc ý: “Anh nghi em bị người ta phỉ nhổ chưa đủ sao?!”

“Với kinh nghiệm nhiều năm lướt diễn đàn của anh, nếu muốn chấm dứt một chủ đề hot, cách tốt nhất là tạo ra một chủ đề còn hot hơn.”

Nghe ra không phải không có lý.

Trịnh Minh Hạo đem hoa hồng trong tay nhét vào lòng Lãng Lãng. “Đi thôi! Nếu muốn mọi người tin em với Dương Lam Hàng quan hệ trong sạch, vậy cùng anh đánh lạc hướng đi.”

Lãng Lãng ôm hoa hồng đứng bất động.

Trịnh Minh Hạo kéo kéo cô, “Sao còn không đi? Bọn Lý Vi đang đợi ở nhà hàng đó, không phải em đã đồng ý mời bọn nó ăn cơm sao?!”

“Trịnh Minh Hạo, anh đã làm cho em nhiều lắm.”

Trịnh Minh Hạo trưng ra vẻ mặt cười xấu xa: “Không phải anh giúp em, mà là anh muốn thử xem làm bạn trai em có cảm giác như thế nào.”

“Nhất định anh sẽ thất vọng.”

“Vậy cũng tốt, nho hái không tới luôn ngọt, ném qua mới biết chua, sau này sẽ không nhớ nhung nữa!” Thấy Lãng Lãng còn đang do dự, anh thẳng thừng kéo cánh tay cô, lôi cô đi.

Trong lúc lôi lôi kéo kéo, hấp dẫn sự chú ý của không ít người.

Lãng Lãng hết sức may mắn khi nhà trường đã chặn diễn đàn, nếu không, cô lại lên top mười chủ đề hot.

...

Từ khi chia tay Ông Đào, Lãng Lãng cũng không còn ăn cơm với Lý Vi, Cao Nguyên nữa. Tính đi tính lại, nháy mắt đã hai năm.

Ngoài việc bên cạnh họ có thêm bạn gái thì cái gì cũng không thay đổi, vẫn thích nói nhảm hệt như ngày trước. Nhất là Lý Vi, sau khi anh ta uống hai chai bia, lại bắt đầu nói bậy nói bạ không thôi. “Anh nói Bạch Lãng Lãng à, A Hạo một mực theo em nhiều năm như vậy, tốt xấu gì em cũng nên cho nó cái danh phận đi.”

“...” Cô im lặng, nói cho cùng cô và Trịnh Minh Hạo hữu thực vô danh.

Trịnh Minh Hạo lên tiếng thay cô giải vây, chỉ vào Lý Vi nói: “Phục vụ, cho cậu ta thêm năm chai bia nữa.”

“Được!” Lý Vi vội nói: “Tớ còn chưa kịp nói!”

Người ngoài được vài phút, Lý Vi lại hỏi Lãng Lãng: “Em thật sự muốn đi Nhật à?”

“Vâng.”

“Em tuyệt đối đừng đi! Dân Nhật biến thái khỏi nói, cẩn thận không bọn họ đem em tra tấn không còn mẩu xương.”

Lăng Lăng nghiêng nghiêng ngắm anh ta một cái, lời này nói ra sao cứ... khiến người ta phải nghĩ ngợi!!!

Cao Nguyên ngồi cạnh Lý Vi kéo kéo anh ta, hảo tâm nhắc nhở: “Anh ba, cậu đừng hiểu lầm, người ta đi học tiến sĩ đó.”

Lý Vi lời lẽ ngay thẳng, công chính liêm minh. “Shit! Ý tớ nói là đi học tiến sĩ, chú mày nghĩ cái gì vậy hả?!”

Cao Nguyên không nói gì, trốn qua một bên tự kiểm điểm.

Lý Vi quay mặt qua nói với Lăng Lăng: “Năm ngoái phòng thí nghiệm bọn anh có một anh năm trên bị phái đi Nhật, vừa về tháng trước. Cả người gầy teo, nhìn thấy khách sạn là mắt sáng như đèn pha! Ai không biết còn tưởng anh ta trở về từ trại tị nạn bên Châu Phi. Anh nghe anh ta nói, người Nhật cực kỳ biến thái, hễ bắt tay vào làm việc là không ăn, không uống, không ngủ... còn không sợ chết. Học thạc sĩ ở Nhật đã muốn tróc một lớp da, học xong tiến sĩ chắc cốt tủy cũng bị vắt khô luôn.”

Lăng Lăng sợ tới mức trợn mắt há mồm. “Thật hả?”

“Thật, có rảnh anh cho em gặp anh khóa trên kia. Quả thật đúng là tàn hoa bại liễu...”(**)

Mặt Lăng Lăng lập tức đỏ ửng, xấu hổ quay mặt đi.

Trịnh Minh Hạo lớn tiếng nói: “Mau uống đi, nói nhảm chi nhiều vậy chứ!”

Lý Vi ngằm đưa mắt ra hiệu, ý là: Anh em đang giúp cậu đó!

Trịnh Minh Hạo đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng, ý là: Không cần!

“Minh Hạo.” Lăng Lăng kéo ghế lại gần Trịnh Minh Hạo, nhỏ giọng hỏi: “Anh có thể cho em biết địa chỉ IP của mấy bài viết trên diễn đàn được không? Em muốn biết là bài viết do ai post!”

“Là Lô Thanh, nhà trường đang nghiên cứu có nên đuổi học cô ta hay không.”

Lô Thanh ư?! Một cô gái bình thường luôn ẩn mình trong đám đông. Một nữ sinh viên thích vụng trộm đem các bài báo của Dương Lam Hàng xếp thành tập, một bạn học kiêu ngạo không bao giờ chủ động nói chuyện với cô.

Lăng Lăng tự nhận chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Lô Thanh, cô ta hà tất phải tuyệt tình như vậy!

Lăng Lăng đứng lên, đi về phía cửa. Trịnh Minh Hạo kịp thời giữ lấy cô. “Lăng Lăng, em đi đâu?”

“Em đi hỏi cô ấy, tại sao phải làm thế?”

“Cô ta là đồng hương với Ông Đào.” Trịnh Minh Hạo cho cô đáp án.

“Anh nói gì cơ? Ông Đào?”

“Ông Đào trước khi quen em khá thân thiết với cô ta, cùng nhau tự học, thỉnh thoảng cùng nhau ăn cơm, tuy nhiên sau khi biết em thì không lui tới với cô ta nữa.”

“Cô ấy là bạn gái Ông Đào... Tại sao không ai nói em biết cô ấy là bạn gái Ông Đào...”

“Ông Đào sợ em hiểu lầm, không cho bọn anh nhắc tới Lô Thanh trước mặt em. Thực ra, cũng không tính là bạn gái, Ông Đào chưa từng thích cô ta, ở bên nhau chẳng qua vì cô đơn... Tuy nhiên, nếu em không xuất hiện, hai người họ có lẽ sẽ có tiến triển.”

Lăng Lăng xuội lơ ngồi lại trên ghế.

Cô nhớ rất rõ, khi cô và Tiểu Tiểu bình phẩm về sự bất bình thường của Dương Lam Hàng, Lô Thanh đứng bên lớn giọng nói: “Đó là vì bạn không hiểu thầy ấy!”

Ánh mắt oán hận của Lô Thanh chứa đựng bao nhiêu đau xót, đáng tiếc, cô không hề nhìn ra!

...

Lăng Lăng vốn định đem toàn bộ sách vở đập lên người bạn nữ đã uống công học văn hóa cho nhiều kia, chất vấn cô ta cứ sao lại bức người khác đến đường cùng.

Giờ đây, cô hoàn toàn không có sức lực, một chút cũng không...

Ngược lại Lãng Lãng cảm thấy Lô Thanh lẽ ra nên tới đây mắng chửi cô một trận, chửi vắn cô: Dựa vào đâu mà bỏ Ông Đào, lại muốn dây dưa với Dương Lam Hàng, dựa vào đâu đoạt lấy người yêu của cô, còn muốn bôi nhọ thần tượng cao quý thần thánh trong lòng cô!

Dựa vào đâu mà ở chung với Dương Lam Hàng, còn muốn làm bộ thanh cao trước mặt người khác, đem mắng anh ấy không ra gì...

Nếu đổi lại cô là Lô Thanh, cô cũng sẽ hận như thế! Oán như thế!

Chẳng qua cô sẽ không lựa chọn phương thức hại người hại mình như vậy!

Thời gian cũng đã khuya, mọi người vẫn chưa có dấu hiệu giải tán. Lãng Lãng lấy di động ra định xem giờ, mới phát hiện có hai cuộc gọi nhỡ, và một tin nhắn chưa đọc.

Đều đến từ số máy của Dương Lam Hàng.

Cô vội vàng mở tin nhắn, trên màn hình hiện lên: “Lãng Lãng, em đang ở đâu?”

“Đi ăn cơm với bạn.” Lãng Lãng trả lời mập mờ, không hiểu sao lại căng thẳng, sợ anh sẽ hỏi là bạn nào. Cô không muốn lừa Dương Lam Hàng, lại càng không muốn làm tổn thương anh.

Anh lại gửi tin qua, Lãng Lãng nhanh chóng mở ra.

“Anh có thể gặp em không?” Anh hỏi.

Ánh trăng bị che khuất, trời đêm thâm sâu. Tim cô khê run lên. Không biết rõ là đắng, hay ngọt.

Cô đấu tranh hồi lâu, mới ra sức hạ quyết tâm. “Chúng ta cố gắng đừng gặp nhau, nhớ đâu để người khác nhìn thấy...”

“Ngày mai anh phải đi công tác ở thành phố B.”

“Ngày mai? Gấp vậy sao?!”

“Hiệu trưởng Chu vừa nhận được điện thoại, có một dự án nảy sinh vấn đề. Dự án này vô cùng quan trọng với hiệu trưởng Chu, một khi đơn xin không được phê duyệt, chẳng những toàn bộ nỗ lực trong nửa năm qua của cả tổ đề tài đều uổng phí, còn có khả năng ảnh hưởng đến kế hoạch sau này của ông ấy. Cho nên, bọn anh phải đi nghĩ biện pháp khơi thông một chút.”

“Vậy khi nào anh có thể trở về?”

“Vẫn chưa biết được, nhanh nhất cũng mất một tuần, nói không chừng phải chờ đến khi có kết quả.”

“Vâng. Mấy ngày tới có thể em phải đi làm thủ tục rời trường.”

“Lãng Lãng, chuyện ra nước ngoài chờ anh về rồi nói được không?”

Mùi vị chia ly nghiền nát trái tim cô, vung vãi khắp mặt đất.

Cô cảm ly bia trước mặt lên, ngửa đầu uống xuống, vị bia chua xót hệt như nước mắt, chảy vào trong tim.

Buổi nhậu kết thúc, Trịnh Minh Hạo tiễn Lãng Lãng đến cửa ký túc, xong rời đi.

Cô không đi vào, cầm hoa hồng trong tay ngồi trên băng ghế trước nhà trọ.

Đã quen với sự dịu dàng của anh, đã quen được anh che chở.

Mới một tuần, cô đã khó chia khó lìa như thế, bốn năm... phải sống sót thế nào đây.

Đèn nhà trọ tắt, bác bảo vệ khóa cửa, Lãng Lãng rút cuộc không thể khống chế dục vọng muốn được gặp anh của chính mình, chạy về hướng nơi ở của Dương Lam Hàng...

Dưới ánh đèn mờ nhạt, một bóng người cao to đi về phía băng ghế, ngồi xuống.

Cầm lấy hoa hồng bị Lãng Lãng bỏ quên, cười khỏ.

Có trả giá bao nhiêu, chung quy anh vẫn không có được trái tim cô.

...

Ở dưới lầu nhà Dương Lam Hàng, Lãng Lãng cảnh giác nhìn tứ phía, xác định chung quanh không có ai, cô một mạch chạy lên lầu.

Không dám gõ cửa, sợ đèn cảm ứng âm thanh sẽ chiếu sáng hành lang tối om. Cô lặng lẽ gửi một tin nhắn: “Mở cửa, được không?”

Rất nhanh, cô nghe thấy tiếng bước chân gấp rút, cửa được mở ra.

Ánh đèn màu cam trong phòng khách chiếu sáng người cô muốn gặp nhất, một thân cô đơn.

(*) “Nhân phạm xuất danh trừ phạm tráng”: ý nói sự nổi tiếng có thể trở nên nguy hiểm. Người nổi tiếng có thể bị hại, heo mạp lên có thể bị thịt.

(**) Tàn hoa bại liễu: ý chỉ người bị vùi dập, tàn tạ vì XXX :P

“Em nhớ anh lắm!” Cô nhào vào lòng anh, hai tay ôm chầm lấy cổ anh.

Cửa đóng lại sau lưng cô, chừa lại cho họ không gian không ai có thể dòm ngó.

Lãng Lãng rút cuộc không kiềm chế khát vọng được nữa, kiễng chân, hôn lên môi anh. Cô chưa bao giờ khao khát mãnh liệt đến thế, muốn cảm nhận nhiệt độ của anh, cảm nhận nhịp tim anh, càng chờ mong anh có thể lấp đầy nỗi mất mát trong lòng cô.

Dương Lam Hàng sau vài giây thất thần, một tay kéo gáy cô, một tay ôm lấy eo cô, hôn cô say đắm.

Họ... hôn nhau nồng cháy, cũng hôn đến đoạn tuyệt.

Nụ hôn cháy bỏng thiêu hủy lý trí, anh đem cô đẩy ngã trên sô-pha, cởi bỏ cúc áo cô.

Lãng Lãng ngửa đầu tựa vào lưng ghế sô-pha, để mặc anh áp lên người cô, nóng bỏng hôn lên cổ, ngực mình...

Ánh đèn màu cam ấm áp bao trùm, trên sàn nhà hai bóng người song song, mờ mờ ảo ảo, quần áo dần dần cởi ra.

Áo len, quần jeans, dây ngực, áo sơ-mi màu xám đậm... Từng cái từng cái rơi trên ghế sô-pha...

Cơ thể mềm mại cong cong lả lướt, ánh sáng mờ nhạt lưu động, hương thơm dịu dịu sâu thẳm...

Đầu ngón tay mát lạnh của Dương Lam Hàng mơn trớn chiếc cổ trắng nõn của Lãng Lãng cùng những dấu hôn đỏ sẫm trên da thịt cô, rồi dừng lại trên ngực cô, nhẹ nhàng vuốt ve, nụ hoa mềm mại sẵn sàng nở thành trái cây chín mọng.

Trong căn phòng trang nhã, lượn lờ một tràng tiếng kêu vô cùng không trang nhã. “Ừm... Hàng...”

Ngón tay Dương Lam Hàng chuyển qua bên hông, một đường đi xuống, khe chạm vào đầu gối mượt mà của cô...

Hai chân Lãng Lãng như có điện giật liền rút về, cong lại trên sô-pha.

Sự thật chứng minh, “điện sinh vật” không hề giảm bớt theo số lần triền miên, ngược lại, dưới sự nghiên cứu hăng say đến quên ăn quên ngủ của Dương Lam Hàng mà càng thể hiện xu hướng mạnh lên.

“Anh sẽ không cho em đi. Nói gì cũng không cho...” Dương Lam Hàng ngồi trên mép ghế sô-pha, ôm thân thể Lãng Lãng vào lòng.

Có chút mâu thuẫn, lưỡng lự, Lãng Lãng cuối cùng vẫn kiên định trả lời: “Em nhất định phải đi, nói gì cũng phải đi!”

“Em!” Thanh âm tức giận chấm dứt trong nụ hôn bỏng rát, không biết Dương Lam Hàng muốn kìm nén hay bộc phát sự giận dữ của anh nữa.

Đau cùng yêu, kích thích mãnh liệt khiến Lãng Lãng rốt cuộc không thể suy nghĩ, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Cơ thể nóng rực khó chịu, vui sướng ăn mòn tri giác, hồn xiêu phách lạc.

Thân thể chìm đắm trong từng cơn sóng nhiệt nối tiếp nhau dâng cao, đèn sàn trước mắt biến thành một vòng sáng, làm mờ mắt người.

Lãng Lãng chống người lên, mê đắm đáp lại sự cuồng nhiệt của anh, đôi môi đỏ thắm mềm mại mút cắn da thịt nóng bỏng của anh, cũng muốn lưu lại trên người anh những ấn ký không thể xóa nhòa.

“Hàng, em yêu anh!” Mười ngón tay cô luồn vào những sợi tóc của anh, trơn mềm như tơ, hương thơm hoa nhài độc đáo.

Đôi mắt đen thẳm thẳm đón nhận cái nhìn quỳến rũ như tơ của cô.

Đôi môi Dương Lam Hàng run run, không hề phát ra âm thanh nào...

Hai tay nâng khuỷu chân cô, hôn lên chuỗi hạt trên châu trên mắt cá chân.

Lãng Lãng khe thở dốc, yếu ớt trống rỗng tựa vào sô-pha. Dòng điện cao thế chạy khắp toàn thân, tri giác càng trở nên tinh nhạy, cô cắn chặt môi dưới, không để cho tiếng rên rỉ khiến người ta hổ thẹn kia thoát ra khỏi miệng...

Lãng Lãng nhắm mắt lại, thân thể hư không được lấp đầy trong nháy mắt...

Ngọn đèn tỏa sáng rực rỡ lay động trong tầm mắt tối đen, rung lắc long trời lở đất.

Dương Lam Hàng dùng lòng bàn tay nâng mặt cô lên, mê loạn nhìn cô, khàn giọng thở dài: “Ngoại trừ để em đi, chuyện gì anh cũng có thể đồng ý với em...”

Cô cười cười, lắc đầu, mồ hôi rịn ra giữa trán.

Hông anh dùng sức một cái, đẩy vào nơi sâu nhất... Cơn đau đột nhiên ập đến, cô kêu lên một tiếng ai oán: “Không cần!”

Cô không phân biệt được cảm xúc trong ánh mắt anh, chỉ mơ hồ cảm thấy trong mắt anh lóe lên một nỗi bi thương...

Cô sờ soạng bắt được tay anh, muốn anh ừ anh. “Em, em sẽ trở về...”

Anh không dụ dằng như những lần trước...

Tâm trí trống không, thân thể trống không, chỉ còn lại kích thích cực độ của thể xác lặp đi lặp lại, không ngừng không nghỉ.

Lãng Lãng không nhận được rên rỉ một tiếng, sung sướng cực hạn hòa quyện cùng căng đau cực hạn, cô đau đón rướn người lên. Yêu đương cuồng nhiệt càng lúc càng mãnh liệt, khoái cảm cũng đến càng lúc càng nhanh...

Toàn thân cô đều bị kéo căng, vùi mặt vào vai anh, thân thể tê liệt đón lấy va chạm hung tợn của anh, từng cơn vui sướng tột bậc bùng nổ trong cơ thể, quét qua mỗi dây thần kinh.

Tiếp đó, khoái cảm mạnh mẽ không thể chống cự hóa thành một cơn run rẩy kịch liệt, trong cơ thể tiếp hợp chặt chẽ bị cảm giác căng phồng mãnh liệt tràn ngập...

Cảm giác này, không còn cầu gì hơn.

Anh ôm chặt cô, hôn lên môi cô thật sâu.

Tay cô nắm chặt đệm ghế, sự kích thích mà tâm linh lẫn thân thể đều không cách nào tiếp nhận khiến cô rên rỉ không ngừng, thần kinh như bị nghiền nát.

Hưng phấn đến cực hạn, biến thành ưu thương, một giọt nước dâng lên nơi đáy mắt, văng đi trong cơn chấn động.

“Không...”

Ngọn đèn trước mắt nhanh chóng đóng đũa, nối liền thành một dải...

Rất nhanh, một cơn khoái cảm khó lòng chịu nổi lại ập tới dữ dội, sung sướng như chết đi, toàn thân Lãng Lãng đột nhiên căng cứng, run rẩy kịch liệt, tựa hồ không thể hít thở.

Cô quắp chặt lấy cánh tay anh, móng tay cắm vào da thịt anh, máu tươi nhuộm đỏ móng tay cô...

“Lãng Lãng...” Dương Lam Hàng khẽ rên một tiếng, khít khao ôm lấy cô, một dòng nóng bỏng tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô...

Vui sướng qua đi, anh nằm trên người cô. Thân thể quần quýt lưu luyến không rời, khắp phòng tràn ngập hương thơm yêu kiều cùng hơi thở thỏa mãn.

Lãng Lãng nhẹ nhàng ôm eo Dương Lam Hàng, không nỡ buông ra.

Nếu cô có thể yêu anh ít đi một chút, yêu bản thân nhiều hơn một chút, cô nhất định sẽ ở lại!

Nhưng cô quá yêu anh, yêu đến chết hình ảnh anh đứng trên bục cao trong hội nghị quốc tế, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ thanh cao và chính thống của riêng đàn ông Trung Quốc!

Nếu Dương Lam Hàng không thể đứng dưới ánh đèn xanh lơ mờ nhạt, dùng sự lôi cuốn của cá tính ung dung tự tin của anh đi chinh phục người khác, thay vào đó là ngồi trong bàn đàm phán cùng những thương nhân khác tranh quyền đoạt lợi, đấu đá lẫn nhau, hoặc vì lấy lòng khách hàng mà xu nịnh bợ đỡ, ăn chơi trụy lạc...

Như thế, Dương Lam Hàng sẽ không còn là Dương Lam Hàng!

“Vĩnh viễn có xa không” trong cảm nhận của cô cũng hoàn toàn biến mất trong thế giới hư ảo kia...

Khoa học chân chính, thực sự không phải là thứ mà quan điểm giá trị “ăn trắng mặc trơn, công thành danh toại” như vậy có thể sáng tạo nên. Nhìn qua nội ngoại cổ kim, những nhà khoa học chân chính làm nên sự nghiệp chỉ chia làm hai loại, một loại là quý tộc, suốt ngày ăn không ngồi rồi; loại kia là đồ điên, không biết chữ “tiền” viết thế nào.

Họ dựa vào một thứ tình yêu nồng cháy gần như cuồng si, làm nên những kỳ tích vĩ đại!

Dương Lam Hàng chính là một người như vậy!

Dương Lam Hàng không nói tiếng nào rời khỏi cô, thân thể nóng bỏng trống rỗng, lạnh lẽo, hư không đáng sợ.

Hai tay anh vươn xuống dưới thân cô, bế cô lên, đi vào phòng ngủ.

Lãng Lãng thoải mái nằm trên chiếc giường treo, đắp kỹ tấm chăn lụa, lưu luyến rúc vào lòng anh.

“Lãng Lãng, đồng ý với anh!” Anh khẽ hôn những sợi tóc của cô: “Dù thế nào cũng không được đi, ở lại trường chờ anh về. Dự án này được duyệt xong, anh nhất định sẽ cùng em kết hôn.”

Lãng Lãng không muốn trả lời, vì thế chuyển đề tài: “Dự án này rất quan trọng hả anh? Em nghe nói là đề tài trị giá cả triệu.”

“Không phải vấn đề tiền bạc, bản thân đề tài này đã rất có giá trị. Hiệu trưởng Chu muốn cải tiến một loại vật liệu dùng cho tên lửa, bọn anh đã tiến hành phân tích tính khả thi một năm nay, cũng đã làm ra vật liệu... Hiện tại chỉ còn bước thí nghiệm thực tiễn cuối cùng.”

Hóa ra là vật liệu tên lửa, chẳng trách hiệu trưởng Chu lại coi trọng đề tài này đến thế. Nhưng nếu đề tài quan trọng như vậy, tại sao hiệu trưởng Chu lại dùng tên Dương Lam Hàng để xin? Vì đánh giá cao anh, một lòng bồi dưỡng anh, muốn cho anh cơ hội một bước lên mây ư?

Nhớ tới những nếp nhăn càng ngày sâu giữa đôi lông mày của hiệu trưởng Chu, Lãng Lãng đã hiểu ra.

Làm một phó hiệu trưởng phụ trách đào tạo của đại học T, hiệu trưởng Chu ngoài những công việc hành chính và xã giao rườm rà, còn phải chống đỡ cả một tổ đề tài khổng lồ. Phát triển đề tài, xin kinh phí, còn cả vấn đề dân sinh của thầy cô và sinh viên.

Tất cả đều đặt lên vai một ông già gần sáu mươi tuổi như ông.

Muốn xác định ông vất vả đến đâu, chỉ cần nhìn dáng người gầy nhỏ cùng những tơ máu đỏ hồng trong mắt ông là hiểu.

Cho nên, hiệu trưởng Chu cấp thiết cần một người có thể trở thành phụ tá đắc lực của ông, giúp ông chèo chống tổ đề tài. Thầy Chu quá chất phác, thầy Lưu dần nhắm tới con đường quản lý hành chính, còn những giáo viên trẻ tuổi khác khó lòng gánh vác nổi trọng trách. Vì vậy, hiệu trưởng Chu đem mọi hy vọng ký thác vào Dương Lam Hàng, mà Dương Lam Hàng cũng thực sự là một nhân tài chỉ có thể gặp mà không thể cầu trong giới khoa học, muốn phần cứng có phần cứng, muốn phần mềm có phần mềm, muốn năng lực có năng lực, muốn nhân phẩm có nhân phẩm... sau lưng còn có hậu phương.

Haiz! Chỉ tiếc Dương Lam Hàng yêu giang sơn nhưng càng yêu mỹ nhân hơn, uống công hiệu trưởng Chu một phen rụng tâm lương khổ.

Thấy Lãng Lãng không nói tiếng nào, Dương Lam Hàng bật đèn ngủ, ánh đèn nhu hòa chiếu sáng sự kiên quyết trong mắt anh. “Lãng Lãng, ngày mai mình cùng đến khoa Vật liệu, mặc kệ người ta nói ra sao, anh không quan tâm cái gì hết.”

Giọng điệu anh vô cùng kiên quyết, hoàn toàn không cho cô đường cự tuyệt.

Cô dùng đầu ngón tay vuốt ve khuôn mặt anh, cẩn thận đem hình dáng anh ghi tạc trong lòng. “Được rồi! Em nghe anh, dù thế nào em cũng sẽ không đi. Chờ dự án này được duyệt, anh muốn làm thế nào tùy anh.”

Hai hàng lông mày nhíu chặt của Dương Lam Hàng rốt cuộc cũng giãn ra, anh ôm cô vào lòng. “Tin tưởng anh, cái gì anh cũng đều có thể cho em!”

“...” Thứ cô muốn cho đến nay không nhiều, chỉ cần có anh là đủ rồi!

Tắt đèn, Lãng Lãng nhìn hình bóng anh trong đêm tối, chậm rãi áp mặt vào ngực anh, hai tay vòng quanh người anh từ sau lưng.

Thực sự luyện tiếc nhiệt độ của anh, mùi hương của anh.

...

Một đêm không ngủ, lúc bầu trời xa xa mờ sáng, Lãng Lãng lưu luyến rời khỏi vòng ôm ấm áp, chân trần chạy vào phòng khách, cầm quần áo từ trên sô-pha mặc vào...

Cô giặt sạch áo sơ-mi, đồ lót, cả bút tất thay ra hôm qua cho anh.

Còn vì anh làm một phần ăn sáng thật đơn giản – ốp-la, bánh mì, sữa.

Cuối cùng Lãng Lãng viết lại một mảnh giấy cho anh:

Thầy Dương đáng kính:

Bữa sáng cho vào lò vi ba hâm nóng rồi hăng ăn.

Dạ dày anh không tốt, không những chú ý ăn uống, còn càng phải chú ý giấc ngủ...

Anh yên tâm đi thành phố B nhé, em sẽ đợi anh về!

Kính thư

Lăng Lăng

Trước khi đi, Lăng Lăng nhìn chung quanh, rất muốn lần cuối giúp anh sắp xếp trong phòng một chút, nhưng lại phát hiện anh sạch sẽ quá mức, mỗi một thứ đồ đều có vị trí chuyên trách của riêng nó, không thể thay đổi. Cô còn định cố gắng tìm vài món đồ của mình để mang đi, giống như cảnh chia tay trên ti-vi, kéo theo va-li hành lý nặng trĩu, giả vờ nhớ lại một vài kỷ niệm ngọt ngào, lặng lặng rời đi, thế nhưng... không có thứ nào như vậy thuộc về cô.

Cúi đầu nhìn chiếc lắc trên chân, trong lòng cô được an ủi rất nhiều, ít ra Dương Lam Hàng đã từng tặng cô một món quà.

Cô nhất định sẽ đeo chuỗi lắc chân này, cho đến tận lúc chết.

Cửa từ từ khép lại, Lăng Lăng nhìn lướt qua người đang ngủ say trong phòng một lần cuối, không biết anh đang mơ thấy gì, hai tay ôm chặt tấm chăn lụa trong lòng.

Lo lắng đề phòng, lén lén lút lút quay về phòng ngủ, Lăng Lăng cuối cùng thở ra nhẹ nhõm.

Đôi mắt thiếu ngủ khô mỗi, đầu óc mù mờ, nằm dài trên giường, nhưng không hề có chút buồn ngủ nào.

Nằm đến khi cả người nhũn ra, dạ dày đau thắt, Lăng Lăng đứng lên định tìm ít đồ ăn mới nhận ra trong phòng ngủ của cô ngay cả nước đun sôi cũng là xa xỉ phẩm!

Cô muốn đi siêu thị mua vài thứ, chợt nhớ tới ánh mắt đầy lực xuyên thấu của các sinh viên, Lăng Lăng tình nguyện tiếp tục chịu đựng sự tra tấn của dạ dày đau đớn.

Để dời đi cảm giác đau, Lăng Lăng chà chà bụi bám trên laptop. Bật máy tính, xem lại lần thứ n các file lưu nội dung chat mà cô trân quý.

Cẩn thận thưởng thức từng chữ từng câu, càng xem càng thấm.

Hơn tám giờ, Lăng Lăng đang cười ngây ngô trước file chat thì Dương Lam Hàng gọi điện.

“Alô!” Trên mặt cô vẫn duy trì một vẻ ngọt ngào, trong giọng nói cũng vậy.

Nhưng giọng điệu Dương Lam Hàng hơi lạnh lùng. “Tin tức trên mạng... là em đồng ý công bố hả?”

Tin tức?

Trong đầu óc u mê của Lăng Lăng chợt lóe sáng, cô nhanh chóng di chuyển chuột, mở trang web đại học T, lướt qua một chút tin tức mới nhất, cũng là tin có tỉ lệ click vào xem cao nhất.

Nhanh chóng đọc lướt qua một lượt. Hóa ra nhà trường tuyên bố thanh minh, xác nhận những lời đồn đại liên quan đến Dương Lam Hàng mấy ngày gần đây chỉ đơn thuần là bịa đặt vô căn cứ, buộc tội vô lý. Nhà trường đã điều tra rõ ràng triệt để, toàn bộ chuyện này đều là tin đồn do một sinh viên ác ý tạo ra, sinh viên đó đã phá hoại hết sức nghiêm trọng danh dự của thầy và trò trong trường, nên nhà trường đã buộc sinh viên kia thôi học.

Nhằm phòng ngừa sự việc tương tự xảy ra, nhà trường sẽ kiểm soát nghiêm ngặt phát ngôn trên diễn đàn, bất kỳ sinh viên nào cũng đều phải chịu trách nhiệm cho mọi lời nói hành vi của mình trên diễn đàn, không được phát biểu bất kỳ ngôn từ nào có tính phản động, vu khống. Nếu như làm trái, chắc chắn sẽ nghiêm phạt!

“Tại sao em muốn gạt anh?” Dương Lam Hàng hỏi.

“Em không định gạt anh! Dù gì, nhà trường giúp ra mặt làm sáng tỏ, không phải là chuyện tốt sao?”

“Em có biết là, im lặng và phủ nhận có bản chất khác nhau!” Giọng anh không lớn, nhưng Lăng Lăng nghe mà toàn thân phát rét. “Trường đã công bố thanh minh như vậy, anh lại phủ nhận, em bảo mặt mũi của trường để đâu đây?!”

Cô nhỏ giọng nói: “Vậy không cần phủ nhận, tiếp tục im lặng thôi.”

Dương Lam Hàng không nói lời nào, tiếng hít thở rõ ràng kéo dài.

“Được rồi, coi như em sai!” Cô mềm giọng, dỗ dành anh: “Sau này có gặp chuyện gì, em sẽ hỏi ý kiến anh trước, được không anh?”

Trong điện thoại có người đang gọi Dương Lam Hàng, anh thở dài, nói: “Chờ anh về rồi nói sau.”

“Vâng.”

...

Không lâu sau, bản beta của diễn đàn được mở, lập tức có người dùng thân phận quản lý trang web để post bài, đem mọi địa chỉ IP của các bài viết và chủ đề, ID, cùng toàn bộ thông tin cá nhân đăng ký của Lô Thanh công bố lên.

Bên dưới còn có tình thuyết minh, Lô Thanh ở đại học có một thời gian thăm mền Ưông Đào, sau này Ưông Đào đem lòng yêu Lăng Lăng mà từ chối cô, cho nên cô vẫn luôn ghi hận trong lòng, cố ý phát tán một số tin đồn.

Có người nói: Có kiểu chơi xấu người khác như vậy sao?

Có người đáp: Cho dù muốn trả thù, cũng không nên làm liên lụy tới thầy Dương nhà người ta chứ, thật quá đáng, thật kinh tởm!

Có người nói: Người như thế, phải đuổi học.

Có người đáp: Mẹ nó! Rốt cuộc là thật hay giả!

Có người nói: Tôi nói rồi mà, Dương Lam Hàng tuyệt đối không có khả năng yêu sinh viên.

Có người đáp: Chính thế, chuyện bất thường như vậy mà cũng có người tin!

Cư nhiên còn có người nói: Ôi! Thầy Dương của mình, mình lại có hy vọng rồi!

Internet thời nay chính là vừa khôi hài vừa đáng buồn như thế, bất kể chuyện khó tin đến cỡ nào được post lên, đều có người tin, có người cãi. Bất kể bài viết chân thật đến cỡ nào được post lên, đều có người chất vấn, có người mắng chửi!

Mọi người thường hứng thú với tính chấn động của sự việc hơn gấp trăm lần tính chân thật của nó. Không nghĩ rằng có những người là đối tượng được nhắc đến trong các chủ đề bàn tán phải chịu những tổn thương không thể nào sửa chữa.

Tổn thương đã hình thành, không thể thay đổi, nếu vậy phải dùng cảm đối mặt sự thật.

Lăng Lăng đóng trang web nhằm chán kia lại, lên Powerful Thunder(*) điên cuồng download các video học tiếng Nhật.

“Mình cũng không tin tiếng Nhật cấp hai(**) có thể khó hơn tiếng Anh cấp bốn!” Xắn xắn tay áo, Lăng Lăng quyết định liều chết chiến đấu với tiếng Nhật.

Đang nghiên cứu sự khác nhau giữa năm mươi âm tiếng Nhật và phiên âm ngữ âm tiếng Trung thì đi động đổ chuông, Lăng Lăng cảm lên vừa nhìn qua, máu liền đông cứng lại.

“Đang ở đâu đó?” Trịnh Minh Hạo hỏi.

“Đương nhiên là phòng ngủ. Không thì ở đâu hở?”

“Vậy à...” Âm cuối kéo ra thật dài.

“Anh tìm em có việc gì sao?”

“Dĩ nhiên là có, nếu không gọi điện làm chi?”

“Vậy à...” Lăng Lăng cũng cố ý kéo dài âm cuối, chờ câu tiếp theo của anh.

“Để làm một người bạn trai theo lời đồn đạt tiêu chuẩn, anh quyết định ăn sáng với em.” Trịnh Minh Hạo công chính vô tư nói.

Lăng Lăng xoa xoa dạ dày đang đau. “Không cần đâu, anh đã thông qua chứng nhận cấp quốc gia rồi, đạt tiêu chuẩn hết mức rồi đó.”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lăng Lăng vội nói: “Có người gõ cửa, chờ em chút!”

Lăng Lăng cầm điện thoại nhanh chân chạy đến cửa, cửa mở ra, một chiếc túi nilon thật to in logo KFC xuất hiện trước mắt, phía sau là khuôn mặt tươi cười còn chói lóa hơn cả ánh mặt trời của Trịnh Minh Hạo. “Anh vẫn có thể đạt tiêu chuẩn hơn tí nữa, đem bữa sáng đến cho em.”

Lăng Lăng nhìn anh, thực sự một câu cũng không nói nên lời, cảm động đến nỗi tóc cũng thấy hơi chua xót.

Trịnh Minh Hạo nói vào di động của mình: “Xem ra em nói không nên lời rồi, anh cúp điện thoại trước đây!”

...

Mây trắng lững lờ, ánh dương rực rỡ.

Mùi sữa đậu nành nguyên chất bay vào mũi.

Lăng Lăng nở nụ cười. “Không tìm anh làm bạn trai em là tổn thất lớn của em trong kiếp này đấy!”

“Lăng Lăng, từ khi anh biết em tới nay, đây là câu duy nhất em nói mà khiến anh vui mừng đó.”

Lăng Lăng nhìn bạn nữ đi qua trên hành lang, nghiêng người tránh chỗ: “Anh vào đi.”

“Cảm ơn em!”

Chuyện sau đó, mọi người có thể hình dung.

Quan hệ giữa Lăng Lăng và Trịnh Minh Hạo trở thành đề tài hot kế tiếp, rất nhiều nữ sinh nói cô tái ông mất ngựa mà gặp hên, một hồi xì-căng-đan tình yêu thầy trò lại khiến cô và Trịnh Minh Hạo đến với nhau.

Cô tưởng Dương Lam Hàng sẽ tức giận, sẽ gọi điện chất vấn quan hệ giữa cô và Trịnh Minh Hạo, nhưng anh vẫn không hỏi gì cả, chỉ nói anh làm gì ở thành phố B, ngày về bị hoãn vô thời hạn, Lăng Lăng lẳng lặng sửa ngày trên vé, rồi lại sửa...

Có đôi khi, Lăng Lăng cũng chợt cảm thấy thất vọng, không biết là anh không đọc được tin tức, hay là bận rộn đến nỗi không thời gian đâu để ý đến chuyện của cô và Trịnh Minh Hạo, hoặc là anh căn bản không thêm để tâm.

Ba tuần sau, Lăng Lăng vô tình đọc thấy xì-căng-đan bùng phát về Lý Phi Phi trên bản tin của QQ, còn có cả ảnh chụp.

Trong ảnh có một người đàn ông ôm cô ta, khung cảnh là khách sạn, ảnh chụp rất mờ, nhưng cô tuyệt đối không nhận lầm bóng dáng kia...

Cô run run mở tin tức, không ngờ bên trong còn có một loạt ảnh, trong một chiếc xe thể thao, họ ôm nhau, hôn môi, cuối cùng Dương Lam Hàng ôm Lý Phi Phi đi vào khách sạn...

Toàn thân Lăng Lăng như phát hỏa, thiêu đốt đến muốn điên luôn, cô lập tức gọi điện cho Dương Lam Hàng, muốn hỏi anh rốt cuộc là chuyện gì. Nhưng cô gọi cho anh vài lần, anh vẫn không bắt máy.

Ngay lúc Lăng Lăng sắp suy sụp, điện thoại cuối cùng cũng có người cầm máy, nhận điện là một cô gái, giọng nói cô gái thật mềm, thật mê hoặc, y hệt giọng nói ngọt ngào của Lý Phi Phi trong phim thần tượng.

“Tôi tìm Dương Lam Hàng.” Lăng Lăng khẽ cắn môi, nhịn xuống sự ghen tuông phun trào trong lòng, cố giả vờ trấn tĩnh nói thêm một câu: “Tôi là bạn gái anh ấy.”

“Cô là bạn gái ư?” Lý Phi Phi hợp tình hợp lý nói: “Nếu tôi nhớ không lầm, trường các cô đã lên tiếng thanh minh, hai người là quan hệ thầy trò bình thường!”

Lặng Lặng giận dữ đến mức cả người phát run, lớn tiếng nói: “Đây là chuyện của bọn tôi, không liên quan gì đến cô, cô bảo Dương Lam Hàng nghe điện thoại đi.”

“Xin lỗi, anh ấy không ở đây, đã đi ra ngoài rồi.”

“Cô nói dối, tôi xem ảnh chụp trên mạng, tôi biết các người đang ở cùng một chỗ, cô bảo anh ấy nghe điện thoại!”

Lý Phi Phi ngắt điện thoại! Gọi lại thì máy đã tắt!

Lặng Lặng tức đến nỗi hung hăng ném di động vào tường, linh kiện bị đập nát rơi đầy đất!

Tựa như trái tim tan nát của cô!

(*) (Powerful Thunder) hay còn gọi tắt là (Thunder): tên một công cụ tìm kiếm tài nguyên trên Internet nổi tiếng của Trung Quốc.

(**) Trong hệ thống thi lấy bằng tiếng Nhật (Japanese Proficiency Test) có 4 cấp, từ 4-kyuu (đọc là Yonkyuu – cấp 4) đến 1-kyuu (đọc là Ikkyuu – cấp 1), cấp 1 là khó nhất. 2-kyuu (Nikyuu – cấp 2) tương đương với đầu cao cấp.

31. Chương 61-62

Kết cục

Buổi chiều, Lặng Lặng nổi giận đùng đùng xách va-li hành lý, ngồi xe lửa về nhà...

Trước khi lên tàu, cô vội vàng chạy đi sửa điện thoại, sợ mình bỏ lỡ nhưng lời giải thích của Dương Lam Hàng.

Trên tàu hỏa xóc nảy, cô tựa đầu vào cửa sổ bằng kính, nhìn màn hình di động.

Trong lúc chờ đợi, Lặng Lặng ngày càng lo lắng, bất an, bóng dáng ba rời đi thoáng hiện lên trước mắt hết lần này đến lần khác, cô sợ hãi, sợ Dương Lam Hàng gọi điện đến, nói với cô: Xin lỗi, Lý Phi Phi thích hợp với anh hơn em...

Lặng Lặng che mặt, cố khuyên bản thân phải bình tĩnh, buộc chính mình tin rằng tất cả chỉ là hiểu lầm, có thể bọn khốn nạn kia nói năng bậy bạ, đặt điều vu khống, cũng có khả năng Lý Phi Phi muốn dựa vào đó để khuấy động dư luận...

Xe lửa bon bon tiến về trước, bánh xe không ngừng lăn, cán qua từng dây thần kinh yếu ớt của cô...

Chiều hôm sau, lúc xe lửa sắp về đến ga, di động cô rút cuộc cũng reo.

Lặng Lặng tức tốc cầm lấy điện thoại bằng hai tay, bắt máy.

“Hàng?” Trong toa tàu rất ồn, cô bịt một bên tai để có thể nghe rõ hơn tiếng nói của Dương Lam Hàng.

“Em đang ở đâu, sao ồn vậy?”

“Trên xe lửa.” Cô nói.

“Xe lửa?”

Để anh yên tâm xử lý tốt chuyện dự án, cô không thể không gạt anh nói: “Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá, em hơi mệt mỏi, muốn về nhà nghỉ ngơi thư giãn... ở bên cạnh mẹ...”

“Cũng được! Chờ anh xử lý xong chuyện dự án, anh sẽ đến nhà tìm em, bàn với mẹ em chuyện kết hôn của tụi mình.”

“Vâng!” Nhớ tới ảnh chụp trên mạng, Lãng Lãng ôm một bụng tức giận, lại không thể trực tiếp phát tác.

Cô ngần ngừ một lúc, hỏi: “Anh ở thành phố B làm gì?”

Anh nói toàn chuyện liên quan đến dự án, nghe ra mỗi ngày đều rất bận bịu, trong khi chuyện của Lý Phi Phi thì một chữ cũng không nhắc đến.

Cuối cùng, anh nói: “Anh rất nhớ em...”

Cô nghe xong đầu chợt nóng lên, thốt ra một câu không nên nói: “Không phải anh có Lý Phi Phi rồi sao?”

“Em!” Dương Lam Hàng lập tức cao giọng.

“Ảnh chụp hai người ở trong xe hôn nhau nồng nhiệt, đến khách sạn thuê phòng có thể nhìn thấy khắp nơi trên mạng, anh cũng không định giải thích với em một chút sao?”

“Chuyện em và Trịnh Minh Hạo đã giải thích với anh chưa?”

Sự nhẫn nại của Lãng Lãng đã lên đến cực hạn, không thèm quan tâm người trong toa tàu nhìn mình ra sao, cô lớn giọng nói: “Ý anh là anh cố tình trả đũa em?!”

“Trả đũa ư? Em cho anh là loại người nào?” Giọng Dương Lam Hàng không còn bình tĩnh nữa: “Ý anh là: Anh có thể tin em, tại sao em lại không thể tin anh?!”

“Từ trước tới nay em chưa bao giờ cùng Trịnh Minh Hạo tới khách sạn thuê phòng.”

Dương Lam Hàng nói: “Ừ, bọn em chỉ quang minh chính đại ôm nhau, căn bản không thèm kiêng dè cái nhìn của người khác, cũng không cần suy xét đến cảm nhận của anh.”

“Em đương nhiên là muốn quang minh chính đại mà ôm anh trong trường, nhưng em có thể sao?” Một cơn uất ức dâng lên, cô bật khóc, tuy rằng đã cực lực khống chế, nhưng giọng nói vẫn nghẹn ngào. “Em không thể, anh là Dương Lam Hàng, anh là thầy em, tất cả mọi người đều nói không cho phép em cản trở tương lai của anh... Anh bảo em phải làm thế nào?”

“Anh xin lỗi!” Nghe thấy tiếng khóc của cô, giọng điệu Dương Lam Hàng lập tức mềm hẳn. “Chuyện không phải như em nghĩ đâu, anh đưa Lý Phi Phi về khách sạn, cô ấy uống rượu, lúc xuống xe đột nhiên hôn anh... Anh thực sự đã đẩy cô ấy ra, sau khi đưa cô ấy về khách sạn, anh cũng nhanh chóng rời đi. Em phải biết, những phóng viên kia thích bóp méo sự thật.”

Giải thích rất hợp lý, nhưng Lãng Lãng cũng không hoàn toàn tin. Cô lại hỏi: “Vậy sao di động anh lại ở chỗ cô ta?”

“Anh để quên áo ở chỗ cô ấy, di động nằm trong túi áo.”

“Tại sao anh phải cởi đồ?”

“Cô ấy làm bẩn áo anh...”

Lãng Lãng lạnh lùng ngắt lời anh: “Anh gạt em, anh làm gì cũng luôn cực kỳ chú ý chi tiết, anh sẽ không quên đồ của chính mình, nhất là thứ quan trọng như điện thoại di động.”

“Tình huống lúc đó...” Dương Lam Hàng hơi ấp úng. “Anh...”

Sự ngờ vực cứ như cỏ dại, sinh trưởng tươi tốt trong lòng. “Tình huống lúc đó thế nào?”

“Lãng Lãng, anh không muốn nhắc lại chuyện đó. Tóm lại, anh không làm chuyện gì có lỗi với em hết.”

“Không muốn nhắc. Được thôi!” Lãng Lãng cứng rắn nói: “Vây vĩnh viễn đừng nhắc nữa.”

Nói xong, cô ngắt điện thoại, nhất thời kích động ném di động ra ngoài cửa sổ!

Lãng Lãng tự nhận mình không phải một đứa con gái bốc đồng, nhưng cũng có lúc sự không nỡ chia ly cùng áp lực từ bên ngoài sẽ đẩy sức chịu đựng của một người đi đến cực hạn.

Lo âu quá mức khiến cô đánh mất lý trí vốn có, thần kinh căng cứng của cô có thể đứt phụt bất kỳ lúc nào. Chờ đến khi cô tỉnh táo lại, muốn hồi hận, thì đã quá muộn!

Điện thoại đã bị xe lửa bỏ lại trên một mảnh đất mênh mông hoang vắng...

Hôm sau, Lãng Lãng vốn kiệt sức vì đường xa lại ngồi trước máy tính xem các file chat hết lần này đến lần khác, chờ đợi avatar đầu hói nhỏ chớp sáng, hỏi cô: Em có đó không?

Nhất định trước tiên cô sẽ trả lời anh rằng: Không có! Không có! Không có...

Trong lúc đang sốt ruột refresh danh sách bạn bè, một tiêu đề gây sốc nhảy ra trên màn hình – “Lý Phi Phi thừa nhận bạn trai là giáo viên đại học”.

Lãng Lãng nhanh chóng click vào, tin tức được dẫn từ blog Sina.

Lý Phi Phi cư nhiên dám công khai trên blog của mình thân phận “bạn trai trong lời đồn”, cô ta còn ngang nhiên viết:

Thấy tất cả mọi người đều dùng những từ ngữ nhạy cảm để mô tả mối quan hệ giữa tôi và anh ấy, thậm chí còn có người nói anh ấy dùng một triệu để mua một đêm của tôi, tôi rất thất vọng.

Chẳng lẽ sức hấp dẫn của đàn ông phải dùng tiền tài để thể hiện, còn sự quyến rũ của phụ nữ chỉ có cơ thể trẻ trung xinh đẹp thôi sao?

Chẳng lẽ trong giới giải trí sẽ không thể có tình yêu đích thực? Mà chỉ còn lại giao dịch giữa quyền lực và sắc đẹp?

...

Mọi người đều rất tò mò anh ấy là ai, đúng không?

Một tay phú hào dùng một triệu đô-la để mời tôi “ăn cơm”? Một nhà đầu tư phim truyền hình nào đó? Hoặc là, một kẻ nhà giàu tích cực theo đuổi người đẹp như tôi?

Đều không phải, anh ấy chỉ là một giáo viên đại học bình thường, có cuộc sống khiêm tốn, chuyên tâm nghiên cứu sách vở.

Tôi không phủ nhận mình thích anh ấy, thích từ khi còn rất nhỏ, thích nhân phẩm của anh, tài năng của anh, cá tính của anh, trong mắt tôi anh ấy loại đàn ông chỉ dùng sức hấp dẫn của nhân cách để chinh phục phụ nữ!

Bên dưới có người đặt câu hỏi: “Phi Phi, hiện nay có rất nhiều ngôi sao nữ ra sức che giấu cuộc sống riêng tư của bản thân, tại sao cô lại thẳng thắn như vậy?”

Cô ta đáp: “Thích là thích, vì sao không dám thừa nhận? Tôi không giống những người khác, rõ ràng là thích nhưng đồng thời lại sống chết giấu giếm khi bị người ta nghi ngờ.”

Còn có người hỏi: “Cô không sợ quan hệ của hai người lộ ra sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất sau này của mình sao?”

Cô ta đáp: “Đối với tôi mà nói, lấy một người đàn ông mình yêu có ý nghĩa hơn rất nhiều so với làm một diễn viên. Vì anh ấy, tôi cam tâm tình nguyện từ bỏ sự nghiệp của mình, làm một người mẹ hiền vợ đảm...”

Bên dưới có rất nhiều người cảm khái, nói ở trong giới giải trí phù hoa vẫn còn có một tình yêu thuần khiết đến thế, khiến người khác vô cùng hâm mộ và cảm động.

Lãng Lãng kéo xuống phía cuối trang, viết một đoạnment:

“Tôi cũng từng thích một người đàn ông, bị nhân cách của anh ấy hấp dẫn thật sâu, thích nhân phẩm của anh, thích cá tính của anh, ngưỡng mộ tài năng của anh. Nhưng tôi không dám nói ra, sợ quan hệ của chúng tôi cản trở tiền đồ của anh ấy, tôi cũng không dám vì anh ấy mà từ bỏ tương lai của mình, sợ làm một người

mẹ hiền vợ đảm như tôi sẽ không có năng lực giữ lấy một người đàn ông hoàn mỹ như thế. Tôi không biết liệu mình yêu anh chưa đủ, hay là tôi quá yêu anh... Nhưng đã lựa chọn như vậy, tôi không hối hận!”

Lý Phi Phi không trả lời, ment của cô nhanh chóng bị chôn vùi trong hàng loạt ment ào ạt như thủy triều.

Lăng Lăng chua chát nhìn màn hình máy tính, so với Lý Phi Phi, ment của một người không hề quan trọng như cô chỉ mờ nhạt tựa bụi trần.

Giờ phút này, ý nghĩ rời đi của cô thực sự bị dao động.

“Lăng Lăng, quên đi con!” Mẹ Bạch không biết từ khi nào đứng sau lưng cô, đã sớm đọc được tất cả.

“Con...”

“Đàn ông như vậy, không giữ được đâu.” Mẹ Bạch vỗ vỗ vai cô: “Nghe lời mẹ, ra nước ngoài đi! Phụ nữ tốt hơn hết vẫn phải dựa vào chính mình. Đừng cản trở tiền đồ của người ta, cũng đừng cản trở cuộc đời của chính mình.”

...

Buổi chiều, Lăng Lăng đi mua điện thoại mới, bởi vì khác vùng nên không thể làm lại sim điện thoại, cô đành phải mua sim mới, gọi điện cho Dương Lam Hàng.

Di động anh tắt máy, có lẽ đang đổi cô.

Cô hết nhẫn nại nhịn, rốt cuộc không chịu nổi, gửi một tin nhắn, nói với anh: Em là Lăng Lăng, đây là số điện thoại mới của em.

Sau đó, Lăng Lăng đi vào một trường dạy tiếng Nhật, hỏi han chi tiết cụ thể, xem qua phòng ốc, ghi danh nhập học và nộp học phí. Vừa làm xong mọi thứ, Dương Lam Hàng bỗng gọi điện cho cô.

“Lăng Lăng, em đang ở đâu?”

“Ở trong nhà em.”

Anh nói: “Bác gái nói em đi ra ngoài rồi.”

“Anh...” Lăng Lăng kích động đến nỗi tay nắm chặt di động, run giọng cho anh biết vị trí hiện tại của mình. “Anh đến tìm em sao?”

“Em chờ anh nhé...”

Tình yêu, thường không cần nhiều ngôn từ...

“Vâng.” Cô mỉm cười, gật gật đầu. “Em chờ anh.”

Trước cổng trường dạy tiếng Nhật, Lăng Lăng đứng đó, ngóng về phía ngã tư...

Mỗi chiếc taxi đi ngang qua đều khiến hi vọng cô dâng lên một chút, rồi lại nặng nề sụp xuống.

Cuối cùng, một chiếc taxi dừng phía trước cô, Dương Lam Hàng bước xuống xe...

Anh đứng yên tại chỗ, gần trong gang tấc, chỉ nhìn cô.

Cô không muốn nói gì cả, chỉ chạy ào qua, ôm chầm lấy anh...

Nhịp tim của anh, hồi hả mà nặng nề.

Giờ phút này, ám ức kiểu gì cô cũng không quan tâm, cái gì cũng đều có thể tha thứ...

Nhưng khi anh ngẩng đầu nhìn thoáng qua tấm biển “Tổ Chức Giáo Dục Nhật Ngữ Quốc Tế Sakura”, liền im lặng một hồi lâu.

Cô đứng thẳng, vẻ mặt của anh khiến cô hơi hoảng hốt. “Hàng?”

“Tại sao lại gạt anh?” Anh nói: “Anh nghe nói em đã làm xong thủ tục rời trường hẳn chứng nhận xuất ngoại du học. Em đã quyết định phải đi, vì sao còn muốn nói dối anh?”

Lăng Lăng không tìm được từ ngữ nào có thể diễn tả nỗi lòng của anh.

Cô may mắn biết đường nào, mới được một người đàn ông như vậy yêu thương, anh cái gì cũng có, nhưng vì cô mà tình nguyện buông bỏ.

Cô cũng bất hạnh biết đường nào, đem lòng yêu một người đàn ông khiến cô vì anh mà cam tâm chịu đựng hết thảy.

“Tại sao em không thể nghe lời anh? Cuộc sống ở nước ngoài không dễ dàng, anh không muốn em đi để chịu khổ...”

Lăng Lăng cười nhẹ: “Anh không cần lo, cuộc sống kiểu “xã hội cũ” em cũng đã kinh qua thì sống ở nước phát triển còn không chịu được sao?”

Dương Lam Hàng cố sức ổn định cảm xúc rồi mới nói: “Lăng Lăng, vậy em có nghĩ cho anh không? Anh đã hơn ba mươi, anh là một thằng đàn ông bình thường...”

“ ... ”

“Lăng Lăng.” Dương Lam Hàng ôm lấy cô, nói rõ ràng bên tai: “Ở lại đi, vì anh.”

“Em đã gửi thư chấp thuận cho giáo sư ở Nhật rồi, ông giấy đang giúp em xin giấy chứng nhận tư cách, em không thể đổi ý.”

Dương Lam Hàng kinh ngạc nắm chặt hai vai cô, bắt cô đứng thẳng, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Nếu anh nhất quyết muốn em ở lại thì sao?” Giọng điệu Dương Lam Hàng nghiêm túc đáng sợ.

Lăng Lăng cắn răng chịu đựng cơn đau trên vai. “Anh đừng ép em!”

“Nếu giữa anh và đi nước ngoài, em chỉ có thể chọn một...”

Lăng Lăng cho rằng anh chỉ nói thể thôi, Dương Lam Hàng yêu cô như vậy, anh sẽ không nhẫn tâm chia tay với cô. “Tại sao anh không thể tôn trọng lựa chọn của em?!”

Cô nhìn thấy một nỗi tuyệt vọng trong mắt Dương Lam Hàng, đó là ánh mắt cô chưa bao giờ bắt gặp trước đây.

Mặc kệ anh nóng giận đến mức nào, cô cũng không sợ, nhưng phản ứng của Dương Lam Hàng bình tĩnh không ngờ, không có phần nộ, cũng không nói lời nào...

Lăng Lăng hốt hoảng, hai tay chụp lấy cánh tay anh. “Hàng, anh...”

“Anh tôn trọng em, em cứ theo đuổi cái em muốn đi... Đúng như em nói, nếu yêu em, phải cho em cơ hội, để em tự mình đối mặt...” Dương Lam Hàng đẩy tay cô ra, xoay người rời đi.

...

Cô chạy đuổi theo, túm chặt tay anh: “Hàng, anh chờ em về, được không anh?”

Anh lắc đầu, từng chút gỡ ra những ngón tay nắm chặt bằng tất cả sức lực của cô: “Lăng Lăng, anh yêu em, anh không quan tâm mình phải trả giá bao nhiêu, từ bỏ bao nhiêu vì em. Nhưng anh cũng có giới hạn, tình yêu của anh không phải vô hạn bất tận, anh xin lỗi...”

Anh xoay người, đi về một hướng khác, càng đi càng xa...

Bóng dáng anh thoạt nhìn sức cùng lực kiệt.

Dường như đoạn tình yêu này đã hành hạ anh đến kiệt sức, cho dù không nữ, nhưng anh cũng không có cách nào kiên trì thêm bốn năm.

Một năm bốn tháng sau, Osaka, Nhật Bản.

Cuối cùng cũng đến tiết trời anh đào nở rộ khoe sắc, hoa đào sum suê đầy cành mỉm cười trong gió, Lăng Lăng ngồi trước máy tính, nhìn màn mưa hoa bay lượn ngập trời.

Nước mắt so với mưa hoa đào càng xinh đẹp thế lương, trên màn hình máy tính hiện lên tin tức của đại học T, một dãy những từ khóa khiến người ta kinh ngạc.

Dương Lam Hàng, giáo sư, thanh niên kiệt xuất toàn quốc, người phụ trách dự án 863**, nhà khoa học đứng đầu...

Còn đây là một bài thông cáo của khoa Vật liệu, nội dung như sau:

Được sự phê chuẩn của Ủy Ban Khoa Học Công Nghệ Nhà Nước, tại đại học T thành lập Viện nghiên cứu vật liệu khoa học tiên tiến, đặc biệt bổ nhiệm giáo sư Dương Lam Hàng làm viện trưởng, hiệu trưởng Chu làm viện phó...

...

Dương Lam Hàng, tài đức vẹn toàn, trình độ học thuật uyên thâm, thành tích nghiên cứu khoa học nổi bật, nổi tiếng trong và ngoài nước...

Sau đây là sơ lược lý lịch cá nhân của Dương Lam Hàng:

Năm *** tốt nghiệp Học viện công nghệ Massachusetts, đạt học vị tiến sĩ.

Năm *** được bầu làm giáo sư, hướng dẫn nghiên cứu sinh tiến sĩ.

Năm *** đạt giải thưởng Thanh niên kiệt xuất toàn quốc.

Cùng năm, dự án 863** được cấp kinh phí, được bổ nhiệm làm người phụ trách dự án, nhà khoa học đứng đầu...

Bên cạnh bài viết đăng một bức ảnh chụp nghiêng Dương Lam Hàng, chụp lúc anh tham dự một hội nghị, anh hơi nghiêng người, ngồi trên ghế, tư thế ngồi vẫn tao nhã như vậy, khí chất vẫn thanh cao như vậy, một bên mặt vẫn hoàn mỹ không chút tí vết như vậy.

Nhưng ánh mắt không còn sáng trong như cô từng biết... mà đã trở nên u ám, tối tăm.

Xem xong thông cáo, Lãng Lãng tắt máy tính, một mình đi xuống tầng hầm, ngồi trong phòng thí nghiệm mười tám độ C, ngây ngốc nhìn chăm chăm màn hình máy tính, nhìn mẫu vật của mình thu nhỏ từng na-nô-mét.

Hơi lạnh từ điều hòa thổi vào cô từ khắp trái phải trước sau.

Xương cốt ở đầu gối, khuỷu tay, hai vai đau đớn từng cơn.

Cô dùng lòng bàn tay xoa xoa hai đầu gối lạnh cóng, nước mắt rơi xuống cũng lạnh ngắt...

Nước mắt Lãng Lãng không phải vì đau lòng, mà là vui sướng, vì người đàn ông cô dốc hết mọi thứ để yêu thương mà vui sướng.

Anh thành công, trải qua bao nhiêu nỗ lực như thế, anh rốt cuộc đã có được cái anh muốn. Nếu vậy, cô có trả giá, có từ bỏ tất cả, cũng đều đáng giá.

Lãng Lãng lau khô nước mắt, từ trên bàn điều khiển cầm lên bài báo tiếng Anh đã viết xong, dò từng chữ kiểm tra lỗi ngữ pháp. Đây là bản thảo cô chuẩn bị sau hội nghị quốc tế một tháng. Mỗi khi đọc bài viết, luôn luôn, tâm mắt cô sẽ dừng ở cột ghi tên tác giả "L.H. Yang".

Dùng ngón tay vuốt ve cái tên trên đó, cô mỉm cười, nước mắt thấm ướt chữ viết.

Mỗi bài báo được đăng của Lãng Lãng đều đi kèm cái tên này, người khác cho rằng đó là tôn trọng, chỉ mình cô biết, đó là vì nhung nhớ...

Nhớ những ngày Dương Lam Hàng chỉnh duyệt từng từ từng chữ trong bài viết cho cô, nhớ những ngày ngay cả dấu câu một ký tự hay hai ký tự anh đều giúp cô sửa. (*)

Với cả, mỗi khi cô nhìn thấy cái tên này, sẽ luôn có cảm giác họ vẫn còn có mối liên hệ dây dưa không dứt, anh vẫn còn tồn tại trong cuộc đời cô, chưa từng biến mất...

Thở ra một hơi dài, điều chỉnh dòng suy nghĩ, Lãng Lãng tiếp tục đọc từ vụng tiếng Anh, đọc hết lần này đến lần khác.

Trời tối rồi lại sáng, Lãng Lãng đo rồi lại đo, mẫu vật đã đạt đến 100 nanô. Cô lấy mẫu vật ra, cẩn thận cất giữ, tắt thiết bị, tắt đèn...

Ra khỏi tòa nhà trống vắng.

Một mình đạp xe đạp đi trong sương sớm, gió lạnh thổi tung áo khoác nặng nề của cô, lướt qua da thịt cô.

Lãng Lãng rùng mình một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Người mỗi một đến cực độ, không cảm giác được cái lạnh, cả buồn ngủ cũng không, chỉ tê liệt đạp xe, bò lên con đường dốc đứng.

Cười cười chạy chạy, đi hết lộ trình mười cây số, đã là tám giờ sáng.

Lãng Lãng bước vào nhà trọ tối tăm lạnh lẽo, nhìn thấy con gián chạy qua trong góc tường, liền cởi giày hung hăng ném tới.

Bên trong phòng có gián, bên ngoài phòng, chim kêu inh ỏi, quạ đen tha về rác rến... Cái đất nước trần trọng động vật chết tiệt này, làm người ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nhưng cô không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể từ từ quen dần, từ từ thích ứng.

Tịch tịch, cô độc, vất vả, áp lực...

Những thứ này cô đều có thể chịu được.

Chỉ trừ mùi vị nhớ nhung một người, rất khổ sở, rất khổ sở...

Ngủ đến hơn mười hai giờ trưa, Lãng Lãng thức giấc, lấy lát bánh mì trong tủ lạnh, trước tiên đem kẹp hai cái trứng ốp-la vào giữa, sau đó ngồi trước máy tính mở trang web, đăng nhập vào trang đăng tiểu thuyết theo kỳ của cô.

Chuyện cũ đang kể đến đoạn Dương Lam Hàng tỏ tình với cô, rất nhiều ment trả lời:

“Lãng Lãng thật hạnh phúc.”

“Thầy Dương thật có tình.”

“Ông Trời ơi, ban cho con một anh Dương Lam Hàng rơi chết con đi.”

Mỗi lần đọc được những trả lời như thế này, cô mới có thể cảm thấy bản thân không hề đáng thương, ít ra cô đã từng có một câu chuyện xưa lãng mạn đến thế...

Gió thổi qua khung cửa sổ, mang theo hương thơm say lòng người lượn lờ tràn ngập căn phòng.

Chậu hoa nhài bên cửa sổ lại nở, hương thơm tươi mát hết như mùi của anh.

Lãng Lãng hít sâu, nhắm mắt cười nói với chính mình: Mà có thể kiên cường đối mặt...

Đáng tiếc lệ vẫn bắt giạt chảy xuôi.

Thời gian bốn năm rất dài, đủ dùng để chữa thương, nhưng đã một năm trôi qua, miệng vết thương của cô vẫn đang chảy máu.

Anh vẫn là nỗi đau trong những đêm sâu thanh vắng trần trọc khó ngủ.

Du thuyền dập dềnh trên những con sóng biển.

Một mình ngồi trên ghế dài trên boong tàu, lơ đãng nhìn mặt trời dần lặn xuống... và cả, tấm rèm cửa màu tím bị gió biển thổi tung.

Không biết nhìn đã bao lâu, anh dường như nhớ tới cái gì đó, từ trong ví tiền lấy ra một mảnh giấy, chậm rãi mở ra...

(*) Cái này liên quan đến việc đánh máy văn bản tiếng Trung, phân biệt giữa việc một chữ/dấu câu chiếm một hay hai vị trí ký tự tiêu chuẩn trong chương trình soạn thảo hoặc lập trình và cả sự khác nhau trong bảng mã. Đại khái theo như mình search thì các loại ký hiệu chiếm hai vị trí tiêu chuẩn thuộc bảng mã GB2312-80, các loại ký hiệu chiếm một vị trí tiêu chuẩn thì thuộc bảng mã ASCII (giống như đánh máy ABC bình thường như chúng ta). Xem thêm tại đây.

Du thuyền lướt sóng thong thả tiến về trước.

Một bóng người lẻ loi đứng trên boong tàu, ngẩng nhìn mặt trời hoàng hôn đang chìm dần...

Áo sơ mi xám tung bay phần phật trong gió biển, tao nhã mà u buồn.

Thời gian cứ trôi đi một cách có tiết tấu, không nhanh không chậm.

Một năm nay, anh hầu như mỗi ngày đều bận rộn, làm không hết công việc, mở không hết hội nghị, nhận không hết điện thoại cùng tiếp không hết các cuộc xã giao.

Thế nhưng, cuộc sống bận rộn cũng không thể xóa sạch nỗi nhớ trong tim, dẫu bận dẫu mệt, nhưng giữa những khe hở thời gian anh đều chú ý sát sao sự biến đổi vi diệu của mối quan hệ Trung-Nhật.

Nhiều khi, trên bản tin xuất hiện động đất ở Nhật Bản, hoặc là tin không khí lạnh tràn về, anh đều đau lòng thật lâu...

Anh luôn tự nhủ: Ngày mai sẽ tốt thôi, thế nhưng ngày mai... nỗi nhớ về một người con gái vẫn khiến anh có cảm giác một bộ phận nào đó trên thân thể cứ đau âm ỉ.

...

Di động anh đổ chuông, vẫn là điệu nhạc cũ rích xưa như trái đất: “Người yêu em một mình chịu tổn thương...”

Anh nhìn liếc qua hiển thị trên màn hình, bắt máy.

“Phi Phi đã về rồi, mẹ muốn tối nay gọi nó tới nhà ngồi chơi.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của mẹ anh.

Anh không chút do dự nói: “Tối nay con còn có việc.”

“Công việc, công việc, trong lòng con ngoài công việc ra không còn chuyện gì khác sao hả?” Mẹ Dương hơi bực mình. “Hàng, con đã ba mốt tuổi rồi, con cần có một người phụ nữ chăm sóc mình.”

Anh bình tĩnh trả lời: “Con có thể tự chăm sóc tốt bản thân!”

“Hàng, con nói thật cho mẹ, con không thích Phi Phi, hay là không muốn kết hôn?!”

“Con không muốn kết hôn!”

“Con vẫn đang chờ con bé sao?! Cho đến giờ, con rốt cuộc chỉ muốn cưới nó...”

“...”

“Con gái trên đời đầy ra đấy, tại sao cứ nhất thiết phải là nó chứ?”

Câu hỏi này anh cũng từng tự hỏi bản thân rất nhiều lần. Trên đời phụ nữ nhiều như vậy, vì sao anh chỉ muốn lấy cô – Bạch Lăng Lăng.

Khi anh chịu đựng sự trách móc của người nhà lẫn các bậc cha chú mà kiên trì ở bên cô, anh từ miệng người khác nghe được tin cô muốn ra nước ngoài.

Khi anh đưa ra lựa chọn khó khăn nhất, tình nguyện chịu đựng chỉ trích vì cô, thậm chí từ bỏ công việc, cô lại nói với mọi người, giữa họ không hề có quan hệ.

Khi anh cùng hiệu trưởng Chu chạy lòng vòng giữa các bộ môn, hàng đêm đều đọc thấy đủ loại tin đồn về Lăng Lăng và Trịnh Minh Hạo trên diễn đàn, anh tin tưởng cô không có nghĩa anh không để tâm.

Anh là đàn ông, khoan dung hoàn toàn không có nghĩa anh không có lòng tự tôn!

Mà cô ngay cả một lời giải thích cũng chưa bao giờ nói với anh...

Khi anh hết lòng chờ mong dự án được phê duyệt để cưới cô làm vợ, cô gạt anh đi làm thủ tục rời trường và thủ tục xuất ngoại.

Khi anh không gọi được cho cô, anh lo lắng suốt cả đêm, không biết là cô vì tức giận nên không chịu mở máy, hay đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... Cuối cùng, anh đem đơn từ chức đã chuẩn bị từ lâu nộp cho hiệu trưởng Chu, bắt chuyến bay sớm nhất ngày hôm sau đi tìm cô.

Nhưng giữa anh và xuất ngoại du học, cô vẫn chọn... xuất ngoại!

Anh hoàn toàn tuyệt vọng, không phải với cô, mà với phụ nữ, với tình yêu...

Có người nói anh theo đuổi sự hoàn mỹ quá mức, thế giới này không có người phụ nữ hoàn mỹ, tương tự cũng không có tình yêu hoàn mỹ. Yêu, không phải bạn trả giá bao nhiêu thì cô ấy sẽ đền đáp bạn bấy nhiêu!

Anh nói: Yêu, không phải chuyện trả giá nhất định đòi hỏi báo đáp, nhưng con người, cũng có giới hạn.

Không phải anh không thể đợi cô thêm bốn năm, nhưng anh không biết, tiếp sau bốn năm dày vò sẽ chờ được cái gì.

Có thể lại là cảnh cô kéo cánh tay gã đàn ông khác, đi ngang qua anh...

...

Cúp điện thoại, Dương Lam Hàng chậm rãi đi đến bên ghế mây, ngồi xuống.

Gió biển thổi tung rèm cửa màu tím...

Anh nhớ đến... rất nhiều, rất nhiều, bao gồm cả chuỗi lắc trần châu kịch liệt lay động trên mắt cá chân cô...

Không biết đã qua bao lâu, anh bỗng nhiên sực nhớ một chuyện quan trọng, từ trong ví lấy ra bức thư Lăng Lăng để lại cho anh.

Anh nhẹ nhàng từng chút một mở ra lá thư được xếp thành hình con thuyền...

Chữ viết nắn nót dần dần hiện lên trước mắt anh.

“Hàng:

Lúc anh mở lá thư này, em nhất định vẫn ở bên anh, chưa bao giờ rời đi.

Nhưng em vẫn muốn nói với anh, em rất yêu anh, rất yêu! Rất yêu!

Đối với anh, em không cầu mong điều gì xa xôi, chỉ hy vọng anh có thể cho em thêm chút thời gian, để em yêu anh thật nhiều!

Để em mỗi sáng dậy sớm hơn anh ba mươi phút, chuẩn bị tốt bữa sáng chờ anh xuống giường;

Để em mỗi ngày nằm trong lòng anh đi vào giấc ngủ, nửa đêm tỉnh dậy, lặng yên ngắm nhìn khuôn mặt anh, tìm kiếm từng biến hóa rất nhỏ trên đó...

Để em giặt quần áo cho anh, là quần áo, lưu lại hương vị của em trên đồ anh mặc;

Để em được bên anh khi làm việc, giúp anh chuẩn bị tài liệu, sửa sang số liệu thí nghiệm;

Để em mãi được cùng anh già đi...

Lăng Lăng của anh.”

Bữa sáng cô chuẩn bị... Anh vẫn còn nhớ rõ ràng hương vị ấy.

Quần áo cô là phăng phiu cho anh... Anh vẫn luôn treo trong tủ, chưa từng mặc qua.

...

Tờ giấy viết thư rơi khỏi tay Dương Lam Hàng, gió mạnh vút qua, lá thư rơi trên boong tàu bị gió cuốn đi. Chờ đến khi anh từ trong cơn thất thần đuối theo, bức thư đã rơi xuống lòng biển cả mênh mông vô bờ, cũng giống như chủ nhân của lá thư, đã bay về phía bờ đại dương anh không thể chạm tới...

“Lăng Lăng...” Dương Lam Hàng đứng trước cột buồm của con thuyền.

“Em không cầu mong điều gì xa xôi... Để em mãi được cùng anh già đi...”

Hóa ra, điều cô muốn chỉ đơn giản như thế.

Mà anh tự cho là đã trả giá quá nhiều, thứ duy nhất không cho cô chính là – thời gian.

Như vậy, hiện giờ liệu cô đã tìm thấy tự tin mình muốn hay chưa...

Dương Lam Hàng cầm di động, gọi điện cho trợ lý trong viện nghiên cứu của anh. “Thay tôi liên hệ một chút với Viện nghiên cứu khoa học tiên phong của đại học Osaka, tôi muốn đến đó làm một chuyến trao đổi học thuật...”

Đến Nhật Bản đã hơn một năm, Lăng Lăng vì quá bận nên không có cách nào về nước, mẹ Bạch có sang thăm cô một lần.

Vừa nhìn thấy Lăng Lăng một cái, mẹ Bạch liền hỏi: “Lăng Lăng, có phải không quen với đồ ăn Nhật không con?”

Cô cười cười nói: “Ở Nhật thịnh hành ăn uống dinh dưỡng, tôn sùng vẻ đẹp thon gầy... Mẹ xem con gái Nhật đó, có người nào không gầy giống con đâu.”

Mẹ Bạch không hỏi nữa, làm thật nhiều cánh gà chiên cho Lăng Lăng, bỏ vào cặp lồng cơm của cô. Cô đều ăn hết, nhưng vẫn không béo lên nổi, hai má ngày càng hốc hác.

Hôm mẹ Bạch rời đi, ở sân bay bà hỏi cô: “Lăng Lăng, các con không có cách nào cứu vãn sao?”

Lăng Lăng hít sâu, cười lắc đầu.

Cô không biết.

Mẹ Bạch dùng hai ngón tay thô ráp bắt lấy tay Lăng Lăng. “Lăng Lăng... Một mình ở bên ngoài, đừng làm khổ chính mình. Mẹ thấy thằng nhỏ Từ cũng được lắm...”

“Mẹ.” Lăng Lăng nhìn ánh mắt lo âu của mẹ Bạch, đành phải ráng sức buộc bản thân cười lên thật vui vẻ: “Được rồi, con sẽ suy nghĩ kỹ.”

Cô không muốn nói với mẹ, động lực lớn nhất chống đỡ cô đi đến ngày hôm nay là câu nói cô ngày ngày tự nhủ với chính mình: “Bạch Lăng Lăng, người sống phải có khí phách! Phải kiên cường! Một ngày nào đó mày nhất định phải kiêu hãnh đứng trước mặt anh, để anh nhìn cho rõ vẻ đẹp thực sự của mày! Để anh hối hận ngày trước đã sai lầm đánh mất mày! Nhất quyết không được quên, vì sao mày lại đến đây!”

Tàu Shinkansen lao nhanh trên đường ray.

Phong cảnh bên ngoài lướt qua vun vút, Yoshino nhỏ giọng giải thích về từng thành phố đi ngang qua cùng những nét đặc sắc của chúng, nửa bằng tiếng Nhật, nửa bằng tiếng Anh.

Yoshino và Lăng Lăng cùng thuộc một lab(*), nhỏ hơn Lăng Lăng hai tuổi, diện mạo thuộc kiểu thanh tú rất phổ biến ở Nhật, Hàn, nói một cách chính xác là vẻ ngoài rất trung tính.

Có người nói ba cậu là một giám đốc công ty, trong nhà rất có tiền, nhưng cậu ta mỗi tuần vào thứ Hai, Tư, Sáu, từ mười giờ đến mười hai giờ đều đi làm thêm ở một quán cà phê, sau khi tan ca sẽ tới lab làm thí nghiệm.

Ban đầu Lăng Lăng còn dè chừng cậu, luôn canh cánh trong lòng vấn đề “quấy rối tình dục” và “kỳ thị dân tộc” trong văn hóa Nhật Bản, về sau cô nhờ cậu ta giúp đỡ vài lần mới phát hiện con người cậu ấy rất thân thiện, nên cũng dỡ bỏ cảnh giác. Có một hôm, Yoshino nói với cô, cậu thích Thành Long, thích Lý Liên Kiệt, thích kungfu Trung Quốc.

Cậu ta còn bảo sẽ nói tiếng Trung, nói xong một câu, Lăng Lăng nghe năm lần vẫn không hiểu.

Cậu ta nôn nóng, hỏi cô I love you nói thế nào.

Vẻ mặt nhiệt tình tha thiết ham học hỏi của cậu khiến Lăng Lăng bỗng phì cười, lần đầu tiên cười kể từ ngày đến Nhật.

...

Dần dà, họ tiếp xúc với nhau ngày càng nhiều, thường xuyên vừa làm thí nghiệm vừa tán gẫu theo kiểu nửa hiểu nửa không – tiếng Nhật, tiếng Anh, nói loạn cả lên.

Nhưng có biết nhau cũng không thể can thiệp vào cuộc sống của đối phương, trong tương lai cũng tuyệt đối không nảy sinh cảm xúc khác thường, cũng có thể phương thức biểu đạt ngôn ngữ nửa hiểu nửa không khiến người ta càng dễ dàng thả lỏng, rất nhiều tâm sự vốn không muốn nói với người khác bất giác lại tự thốt ra khỏi miệng.

Shinkansen chạy qua một rừng cây anh đào.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, toàn bộ hoa đào sẽ héo tàn, trên cành cây dài nhú lên những chiếc lá xanh non.

Cuối cùng một cánh hoa khô héo rơi trên người cô, cô nhặt cánh hoa lên, ngậm vào trong miệng...

Người ta đều nói hoa đào có hương vị ngọt ngào, nhưng cái cô nếm qua vĩnh viễn là đắng chát, tại sao ngay cả vị giác cô cũng mất tác dụng, không lẽ đã thực sự mệt mỏi đến cực hạn...

Yoshino dùng tiếng Nhật nói: “Số mệnh cây anh đào rất thê lương. Thân cây to lớn không biết phải bồi đắp qua bao nhiêu mùa nóng lạnh, nhưng lại chỉ có thể bày ra vẻ lộng lẫy trong thoáng chốc trên nhân gian...”

“Không đâu! Khoảnh khắc bừng sáng chính là vĩnh hằng! Những gì tốt đẹp, được như vậy là quá đủ rồi...” Lăng Lăng đáp lại bằng tiếng Nhật, tất nhiên, từ ngữ không thể diễn tả được hết ý.

Cô cười cười, hỏi: “Cậu đã bao giờ thử yêu thương một người, vì người đó mà dốc hết tình yêu, khóc cạn nước mắt cũng chưa từng hối hận...”

Cậu ta kinh ngạc: “Kiểu đàn ông như thế nào lại có thể khiến cho chị khóc cạn nước mắt cũng cam lòng vậy?”

Lăng Lăng nói: “Một người đàn ông làm cho người con gái không thể quên...”

Nhân nùng như mực, vị đậm như trà...

“Có thể kể chuyện của chị được không?”

Chuyện cũ rất dài, đường cũng rất xa...

Lăng Lăng tựa đầu vào cửa kính, sự xóc nảy nhẹ nhàng khiến đoạn ký ức cô vẫn luôn không muốn nhớ lại rung lắc rơi ra.

Từ ngày anh rời đi, anh không đến tìm cô nữa, anh cũng không hề liên lạc với cô.

Nếu tình cảm mong manh như vậy, mong manh đến nỗi ngay cả khảo nghiệm khoảng cách cũng không thể chịu đựng được, thì sẽ tan vỡ thế thôi.

Nếu bất bản thân đẹp bỏ một chút tự trọng còn sót lại để hàn gắn những mảnh gương không cách nào ghép lại kia, chấp nhận thứ tình cảm đã không còn lành lặn từ lâu, thì có nghĩa lý gì đâu!

Tình yêu của họ tựa như pháo hoa trên bầu trời, rực rỡ trong nháy mắt.

Cháy hết là cháy hết, không có cách nào lặp lại một lần nữa.

Đã vậy thì có sao không giữ lại cho chính mình chút tôn nghiêm, giữ lại chút kiêu hãnh, như thế anh cũng sẽ giống cô, để cho tràng pháo hoa kia tồn tại vĩnh hằng trong ký ức.

...

Chuyện cũ đã kể xong, Yoshino trầm mặc hồi lâu, rồi nói với Lăng Lăng: “Nếu tôi là anh ấy thì cũng sẽ chia tay với chị.”

Cô cười cười. “Vậy ư?”

“Anh ấy có thể chống đỡ được trời đất thì cũng có thể bảo vệ người phụ nữ của mình. Tại sao chị không thể từ bỏ sự nghiệp học hành, từ bỏ lý tưởng, ở nhà giúp chồng dạy con, làm một người vợ hiền dịu đảm đang?”

“Lại nữa rồi! Người Nhật các cậu toàn theo chủ nghĩa trọng nam khinh nữ.”

“Đây không phải chủ nghĩa trọng nam khinh nữ, đây là phân công xã hội! Đàn ông và phụ nữ muốn tạo dựng một gia đình thì phải gánh vác trách nhiệm của mỗi người. Anh ấy vì chị mà chấp nhận từ bỏ nhiều như thế, chị lại không thể vì anh ấy mà hy sinh một chút.”

Hơn nữa, chị có từng đứng ở góc độ đàn ông mà suy nghĩ không, cái anh ấy muốn biết đâu không phải là một người phụ nữ ưu tú, thông minh tháo vát, có lẽ anh ấy chỉ cần một cô gái đáng yêu, để anh ấy chiều chuộng, yêu thương, động viên anh ấy vui vẻ, giúp anh ấy giảm bớt đôi chút áp lực công việc...”

Lời của Yoshino giáng một cú thật mạnh vào Lăng Lăng.

Đúng vậy! Dương Lam Hàng muốn một cô gái xuất sắc có thể xứng đôi với anh, hay một Bạch Lăng Lăng lạc quan đáng yêu?

Dường như cô đã sai lầm rồi, ngay từ đầu đã sai!

Trầm ngâm một hồi lâu, Lăng Lăng mới hỏi: “Yoshino, cậu thấy tôi có đáng yêu không?”

“Có khi rất đáng yêu, có khi không đáng yêu. Lúc tán gẫu với chị, nhìn chị vừa nói vừa cười, cảm thấy chị rất đáng yêu. Lúc nhìn chị mỗi ngày làm việc vất vả, ngồi trong lab gặm bánh mì viết bài, lại thấy chị không có điểm nào đáng yêu hết.” Yoshino cảm khái nói: “Trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình muốn cưới kiểu phụ nữ nào, từ khi biết chị, tôi liền thề mai sau mình cưới vợ, nhất định sẽ đem cô ấy nuôi trong nhà, tuyệt đối không cho cô ấy đi làm.”

“Cậu không hiểu rồi!” Lăng Lăng lắc đầu. “Ly hôn đối với đàn ông Nhật Bản các cậu mà nói tương đương “phá sản”, còn đối với đàn ông Trung Quốc chúng tôi mà nói, chỉ cần vài chục đồng nhân dân tệ là có thể làm xong, cùng lắm là bỏ ra một ít phí cấp dưỡng.”

Đây là sự khác biệt văn hóa, không phải chuyện sai hay đúng.

Yoshino còn muốn tranh cãi thì tàu đã đến ga, giáo sư Katou dẫn các sinh viên trong lab đến khách sạn do hội nghị quốc tế thu xếp để đăng ký, nhận tài liệu.

Nhận xong thẻ phòng và tài liệu thuộc phần mình, đương chuẩn bị vào phòng, Lăng Lăng bất ngờ bắt gặp một người đi vào đại sảnh của khách sạn – Lô Thanh.

Lô Thanh mặc một bộ đồ công sở màu xám đậm, đi giày cao gót đen, ngũ quan thanh tú không thay đổi mấy so với trước kia, nhưng khí chất lại khác trước một trời một vực.

Lăng Lăng giả vờ không nhìn thấy, cúi đầu theo sau Yoshino đi về hướng khác.

“Bạch Lăng Lăng.” Nào ngờ Lô Thanh chạy qua, trịnh trọng chào cô: “Cậu khỏe không?”

Cô muốn nói: Cô nghĩ tôi có khỏe không?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tha hương ngộ cố tri, vẫn là không nên gay gắt như thế, tránh cho bạn bè quốc tế chê cười.

“Xin chào.” Lăng Lăng hơi khom người, đi ngang qua cô ta.

Có thể vì quá mệt mỏi nên ngay cả oán hận cũng không còn sức.

Buổi tối là tiệc buffet, nhìn các món ăn Nhật rực rỡ đủ màu, Lãng Lãng không hề muốn ăn, chỉ bưng một tách cà phê nóng đứng trong góc, nhìn Lô Thanh nói chuyện với một người nước ngoài bằng tiếng Anh.

Phát âm tròn trịa lưu loát, vẻ mặt tươi cười hăng hái, không hề tìm thấy bóng dáng Lô Thanh trước đây trên người cô ta.

Tình cờ phát hiện trước ngực Lô Thanh đeo một tấm thẻ ghi tên đại học MIT, Lãng Lãng thoáng run người, cúi đầu cười tự giễu, thế giới này thực sự rất rất khôi hài.

Lúc ngừng đầu, bỗng chạm phải tầm mắt của Lô Thanh.

Lô Thanh cũng không tránh né, điềm tĩnh đi về phía cô.

“Mình vốn định chờ lát nữa hội nghị kết thúc sẽ đến Osaka thăm cậu, không ngờ chạm mặt nhau ở đây.” Giọng nói của Lô Thanh khiến Lãng Lãng phát ngốc giống như vừa tỉnh dậy từ cơn mơ.

Lãng Lãng đứng thẳng lưng, bày ra khuôn mặt tươi cười rực rỡ. “Muốn xem tôi thăm cỡ nào hả? Vậy có lẽ phải làm cậu thất vọng rồi!”

“Tôi muốn xin lỗi cậu, thực xin lỗi, khi đó tôi đã quá bốc đồng.”

Lãng Lãng nâng tách cà phê trong lòng bàn tay đặt bên môi, nhấp một ngụm. “Tôi cứ tưởng cậu hận tôi đến tận xương...”

Dù sao cũng vì cô, Lô Thanh đã mất đi rất nhiều, cuối cùng còn bị nhà trường đuổi học.

“Tôi nên cảm ơn cậu.” Lô Thành nhìn chăm chú nước trà xanh màu ngọc bích trong tách, trên mặt lộ ra một vẻ tưởng nhớ xa xăm.

“Ngày tôi rời khỏi trường, gió rất lớn, tôi một mình thu dọn hành lý để gửi đi trong sự chỉ chỉ trở trở của người khác. Khi ấy, tôi không cam tâm, tôi cảm thấy xã hội này không hề công bằng tí nào... Không ngờ, một chiếc xe đỗ cạnh tôi, thầy Dương từ trong xe bước tới, giúp tôi bỏ hành lý vào xe thầy ấy.”

Nghe thấy ba chữ kia, tách cà phê trong tay Lãng Lãng thoáng run, chất lỏng đen tuyền sánh ra bên miệng tách.

“Thầy ấy đưa lại cho tôi một lá thư giới thiệu, nói tôi biết: ‘Giáo sư của tôi ở Mỹ hỏi tôi liệu có thể tiến cử một sinh viên cho ông ấy không, tôi nghe nói tiếng Anh của em rất tốt, điểm GRE và TOEFL rất cao... Đây là thư giới thiệu tôi viết giúp em, hy vọng em có thể xin được học bổng toàn phần của MIT.’ Tôi hỏi thầy: Tại sao? Thầy ấy nói tôi hay... Không ai hoàn hảo cả, ai cũng có lúc nhất thời kích động mà làm sai... Chọn cách trả thù, không bằng chọn cách cho người khác cơ hội sửa đổi. Bỏ qua cho người ta, cũng tương đương tha thứ chính mình.”

Nói xong, Lô Thành cầm tách trà xanh trong tay xoay tròn, hương thơm thoang thoảng của trà xanh bay qua đầu mũi, cũng giống như những lời vừa rồi khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Lãng Lãng thở dài. “Anh ấy là một thầy giáo tốt.”

“Càng là một người đàn ông tốt... Đáng tiếc cậu lại không quý trọng.”

Đêm đó, Lãng Lãng nằm rạp trên giường, trái tim co rút đau đớn.

Không ai hoàn hảo cả, ai cũng có lúc nhất thời kích động mà làm sai...

Nếu vậy họ thì sao?

Liệu có phải cũng vì nhất thời kích động, đem cả hai người bức đến đường cùng, liệu họ có thể có được một cơ hội sửa đổi không?!

Nếu có, thật tốt biết bao!

Hôm sau, Lăng Lăng thức dậy từ lúc bình minh, tắm rửa xong đến ngồi trước gương.

Cô vốn chỉ định tô chút son môi cho lịch sự, lại phát hiện người trong gương vòng quanh mắt đen thui một mảnh, màu da cũng hơi sạm đi.

Cô lấy ra túi đồ trang điểm đã hơn một năm nay không dùng được nhiều lần, học cách bạn bè từng dạy cô, đem nước phấn nền cùng kem dưỡng để trong lòng bàn tay từ từ trộn đều, thoa lên mặt, màu da sẽ sáng lên vô cùng tự nhiên. Lại đánh thêm một lớp son môi sáng màu, điểm nhẹ chút mascara... Trên mặt lập tức sẽ đạt được vẻ xinh đẹp tươi sáng.

Trang điểm xong, Lăng Lăng mặc vào một chiếc váy màu xanh sa-phia mà cô đứt ruột tiêu hết nửa tháng sinh hoạt phí đặt may.

Váy ngắn kiểu công sở cắt may tinh tế cùng giày cao gót đen càng tôn lên dáng người cao gầy cân đối cùng một thân nữ tính phảng phất nét thông minh của cô.

Đứng trước gương, Lăng Lăng cười cười vào trong gương.

Bất kể đã trải qua bao nhiêu ưu thương, nụ cười của cô vẫn lay động lòng người như trước.

...

Sau khi sửa sang xong mọi thứ, cô đến đại sảnh ở lầu ba tập họp với người trong lab.

Đa số những người tham dự hội nghị đều đã tới, đứng tùm năm tùm ba lại với nhau vây quanh tấm poster thảo luận bàn bạc, trên poster đều là các kết quả nghiên cứu học thuật được hội nghị triển lãm.

Lăng Lăng đứng ở đầu cầu thang tìm kiếm bóng dáng giáo sư Katou, bỗng một bóng người lẻ loi xâm nhập vào tầm mắt cô, sau đó, ánh mắt cô không thể nào dời đi nữa.

(*) Lab: viết tắt của laboratory (phòng thí nghiệm/phòng nghiên cứu). Một nhóm nghiên cứu sinh dưới sự hướng dẫn của cùng một giáo sư thì gọi là cùng một lab. Nguyên bản tác giả dùng từ (phòng nghiên cứu), nhưng mình chọn cách nói phổ biến của dân nghiên cứu sinh nên dịch là “lab” chứ không dùng “phòng nghiên cứu”.

32. Chương 63-64

Anh không hề thay đổi chút nào, trên người vẫn toát lên vẻ tao nhã mang ý vị sâu xa. Mái tóc lay động khi nghiêng người, hàng lông mày khẽ nhú lúc chuyên chú nghĩ ngợi, cùng đôi môi mỏng hé mở khi bàn luận vấn đề với người khác, đều vẫn quyến rũ đến thế...

Cô gần như cho rằng đó là một giấc mơ, nhưng trong mơ trái tim không đau đớn chân thực đến vậy.

Toàn thân Lăng Lăng đều đang run rẩy, cố gắng vịn lấy thành cầu thang mới có sức đứng vững.

Yoshino trông thấy cô, im lặng vẫy tay với cô, ý bảo cô đi qua đó. Cô không nhớ mình phải điều chỉnh hô hấp hết mấy lần, lau những giọt mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay mất bao lâu, cuối cùng thu hết dũng khí đi về phía giáo sư Katou đang nói chuyện với Dương Lam Hàng.

Nói đúng hơn, là về phía Dương Lam Hàng đang nói chuyện với giáo sư Katou của cô.

“Thầy Dương, chào thầy ạ!” Lăng Lăng đi đến bên cạnh Dương Lam Hàng, cúi đầu thật sâu, đứng chín mươi độ tiêu chuẩn, nói bằng tiếng Trung.

Anh xoay người nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh không một gợn sóng, hơi hơi nghiêng người, nhàn nhạt đáp lại, y như mùi hoa nhài nhàn nhạt trên người anh.

Giáo sư Katou dùng tiếng Anh giới thiệu họ với nhau: “Đây là du học sinh đến từ trường đại học T các cậu, vô cùng xuất sắc, vô cùng chuyên cần... tên là Bạch Lãng Lãng.”

“Bạch Lãng Lãng...” Anh thấp giọng lặp lại một lần, giống như lặp lại một cái tên hoàn toàn xa lạ.

Những lời Lãng Lãng định nói sau đó hết thảy đều nghẹn lại, tâm trạng kích động cũng bị sự lãnh đạm của anh làm xẹp xuống.

Nhật Bản thực sự rất xa, xa đến nỗi có thể khiến anh dần quên mất tên cô...

Giáo sư Katou lại giới thiệu với Lãng Lãng: “Vị này là giáo sư Dương Lam Hàng, là giám khảo được đặc biệt mời đến trong hội nghị lần này. Thầy ấy tới Nhật Bản lần này chủ yếu là do nhận lời mời của giáo sư Ikeda, đến Viện nghiên cứu vật liệu tiên tiến của chúng ta làm một chuyến thăm hỏi giao lưu.”

Không đợi Lãng Lãng tiêu hóa xong tin tức quan trọng này.

Katou lại nói: “Thầy đây là giáo sư của đại học T các em, chắc là em biết chứ?”

“Dạ biết! Sao lại không biết được ạ?” Lãng Lãng nặn ra một nụ cười. “Thầy Dương là thần tượng của em...”

“Ồ?! Khéo vậy ư?!”

“Vâng, thật khéo quá!”

Tất cả những chuyện này, là trùng hợp, hay là...

Giáo sư Katou lại dùng tiếng Anh nói với Lãng Lãng: “Bạch, sau khi hội nghị kết thúc, giáo sư Dương muốn cùng chúng ta về Osaka. Em phụ trách chăm sóc thầy ấy nhé, nếu thầy muốn mua thứ gì, hoặc thăm thú các thắng cảnh, em hãy dẫn đường giúp thầy Dương...”

Nụ cười của Lãng Lãng lập tức đông cứng, bảo cô phụ trách chăm sóc anh, chi bằng chém cô một đao cho xong.

“Được ạ.” Cô không có lựa chọn nào khác đành nhận lời.

Dương Lam Hàng cùng Katou nói chuyện về hành trình, Lãng Lãng giả vờ như đang chăm chú xem poster, tinh thần lại lâm vào trạng thái lơ đãng, hơn nữa phổi còn có hiện tượng thiếu ôxy trầm trọng.

Lãng Lãng âm thầm đi đến bên cửa sổ, đứng trước cửa sổ hít một hơi thật sâu không khí trong lành, nhằm đảm bảo phổi sẽ không bị hoại tử trên diện rộng vì thiếu ôxy.

Bỗng nhiên nghe thấy một tràng tiếng Trung thanh nhã: “Sống ở Nhật Bản vẫn tốt chứ?”

Lãng Lãng giật nảy mình, quay đầu nhìn Dương Lam Hàng.

Tầm mắt anh dừng lại ở một nơi xa xăm, vẫn là phong thái nho nhã thanh lịch mà xa cách, vẫn là sự tiết chế thâm trầm không thể xâm phạm ấy, cho dù đứng trong tầm tay, cũng vẫn xa xôi đến thế.

Lãng Lãng muốn nói: Tốt lắm!

Lại vừa muốn nói: Không tốt tí nào!

Cuối cùng, cô hít hơi thật sâu, bày ra vẻ cười dịu dàng mà phụ nữ Nhật thường dùng nhất, dùng tiếng phổ thông Trung Quốc nói rõ ràng: “Làm một con đàn bà... được thầy phong lưu vài đêm rồi tiện tay vứt bỏ, cuộc sống của em cũng... xem như rất tốt!”

Lúc Lãng Lãng nhìn sắc mặt anh hết xanh rồi lại trắng, trong ánh mắt không còn thần thái lý trí nữa...

Lúc Lãng Lãng nhìn mười ngón tay anh nắm chặt, hàm răng cắn chặt, tròng mắt nhìn cô vẻ muốn nói lại thôi, Lãng Lãng cười càng rục rở, cố ý khom người một góc trăm hai mươi độ trước anh, nói: “Thầy Dương, cảm ơn!”

Thời gian đã qua lâu như vậy, Lãng Lãng cứ ngỡ bản thân đã có thể thản nhiên tiếp nhận nỗi đau thất tình, cứ ngỡ cô chưa bao giờ oán hận sự vô tình của anh, nhưng khi cô nhìn thấy sắc mặt cực kỳ kém của anh, cả buổi tức giận không thôi, tâm trạng Lãng Lãng chưa lúc nào tốt đến vậy.

Giờ đây cô đã rõ mình hận anh biết dường nào... Vốn dĩ không có níu giữ, không có dây dưa, chỉ thống hận anh sao dễ dàng nói lời chia tay, hận anh không cho cô một cơ hội giải thích mà từ bỏ tình yêu cùng hứa hẹn dành cho cô.

Hận anh, vô cùng vô cùng hận anh.

“Thầy Dương, em phải làm Oral Presentation, không thể cùng thầy nói chuyện phiếm! Hẹn gặp lại sau!”

Nói xong, dưới ánh mắt khác thường của anh, Lăng Lăng sải những bước chân kiêu ngạo nhất đi vào phòng hội nghị.

Hội nghị bắt đầu đúng giờ, mỗi một báo cáo đều khiến Lăng Lăng vô cùng kinh ngạc thán phục, bởi vì những vật liệu có tính năng ưu việt này đều là những thứ cô chưa bao giờ đọc thấy trong tài liệu.

Đây là người Nhật, bọn họ không ngừng tiến bộ, bọn họ cũng sáng tạo ra văn minh rực rỡ, nhưng đất đai nhỏ hẹp đã tạo nên văn hóa nhỏ hẹp của bọn họ, những thứ tốt đẹp nhất, bọn họ vĩnh viễn chỉ chia sẻ với người mình.

Mà nền văn hóa huy hoàng năm ngàn năm của Trung Quốc... Haiz! Đừng nhắc tới thì hơn!

“Vị tiếp theo, Bạch Lăng Lăng!” Chủ tịch hội nghị gọi đến tên cô.

Khi Lăng Lăng đi lên bục cao dưới ánh đèn mờ, đứng trước màn hình máy chiếu.

Khi cô nhìn thấy Dương Lam Hàng hơi nghiêng người về trước, dưới ánh sáng xanh lơ, đôi mắt mênh mông như khói nước ánh lên vẻ thâm sâu tĩnh mịch...

Thế giới trong chớp mắt trở nên tĩnh lặng...

Lăng Lăng quên cả hô hấp... Đờ đẫn đứng yên tại chỗ.

Anh cách cô... rất gần, gần đến nỗi có thể cảm nhận được sự lạnh lùng điềm tĩnh như biển sâu của anh, có thể ngửi thấy mùi hương hoa nhài vô cùng nhẹ.

Có thể lại vì nhịp tim đập nhanh của anh mà quên mất phải nói gì.

Trong phút chốc, tình cảm sâu nặng cùng quá khứ đắm say ập đến như thủy triều, trong ngực cô bỗng dâng trào một cảm giác nóng bỏng lạ thường.

Trong phòng hội nghị yên tĩnh, họ nhìn nhau, dường như tất cả đều chưa từng thay đổi, cô vẫn là Bạch Lăng Lăng của quá khứ, còn anh vẫn là thầy Dương của cô.

Thời gian và không gian bỗng đảo lộn dị thường, Lăng Lăng cảm thấy chính mình như trở lại thời khắc bảo vệ đồ án tốt nghiệp đại học, trở lại khoảng thời gian anh và cô đối mặt nhau lần đầu tiên cũng như thời nghiên cứu sinh của cô...

Cô tức anh, ghét anh, luôn miệng mắng anh “biến thái”, nhưng trong lòng vẫn nhen nhóm một loại cảm giác khó tả bị vẻ lạnh lùng hờ hững của anh hấp dẫn.

Vậy còn anh thì sao? Liệu có giống cô không buông bỏ được đoạn tình cảm này, cũng như không chạy thoát khỏi màn sương mù của ký ức.

Anh đến Nhật Bản, lựa chọn đến đại học Osaka để viếng thăm trao đổi học thuật, là vì cái gì đây?

Thấy cô đứng sững sờ trên bục, chủ tịch hội nghị không thể không lo lắng đến thời gian quý báu của những học giả khác, bèn nhắc nhở Lăng Lăng. “Có thể bắt đầu rồi.”

Lăng Lăng như bừng tỉnh từ trong mộng nhìn xem những người khác đang chờ cô mở lời, lại quay đầu nhìn đề mục nghiên cứu trên màn hình, mới sực nhớ ra mình đang ở đâu.

Cô xấu hổ đứng ngay ngắn lại, lịch sự cười cười với mọi người, bắt đầu dùng tiếng Anh nói: “Chào buổi sáng mọi người, tôi tên là Bạch Lăng Lăng, đến từ đại học Osaka, tôi rất vui khi có được cơ hội lần này để chia sẻ đề tài nghiên cứu của mình với mọi người, đề mục nghiên cứu của tôi là...”

Lăng Lăng dùng hai mươi phút, trình bày mạch lạc báo cáo cô đã học thuộc lòng, giảng giải kết quả nghiên cứu của mình một cách rõ ràng chuẩn xác.

Không ai biết với phần trình bày hai mươi phút ngắn ngủi, cô đã tốn thời gian lẫn tâm huyết hơn một năm trời nghiên cứu kỹ lưỡng, thí nghiệm lặp đi lặp lại. Tất nhiên, Lăng Lăng cũng không biết, cực khổ thường là ân huệ ông Trời ban cho phụ nữ, một người phụ nữ đã trải nghiệm qua sự rèn giũa của cuộc đời, tự tin xuất phát từ trong tâm, kiên định theo đuổi những điều mình muốn, trên người cô ấy sẽ toát ra một loại ý vị đặc biệt...

Nhất là nụ cười của cô ấy, thoát trông dịu dàng bình lặng, càng nhìn càng thấy một vẻ xinh đẹp xâm lấn mạnh mẽ, xuyên thẳng qua linh hồn một người đàn ông...

Đợi đến khi toàn bộ nội dung báo cáo được trình bày xong, trong lòng Lăng Lăng như trút được gánh nặng mà thở phào, cung kính cúi chào mọi người nói: “Xin cảm ơn!”

Sau đó, cô chờ đợi câu hỏi của người khác.

Từng câu hỏi được người ta đặt ra, cô thông thả đáp trả, lần lượt trả lời một cách đơn giản rành mạch.

Hai mươi phút sau, bên dưới lâm vào một khoảng im lặng, tầm mắt Lăng Lăng không tự chủ được dừng lại trên người Dương Lam Hàng ngồi ở bàn đầu.

Cô rất muốn nghe xem anh có câu hỏi nào không, có lẽ sẽ rất có chiều sâu, có lẽ sẽ rất bén nhọn, có lẽ anh sẽ giống như khi bảo vệ tốt nghiệp, hỏi cô đến á khẩu không trả lời nổi.

Nhưng cô vẫn muốn anh hỏi một câu... hết như trước đây.

Chủ tịch hội nghị hỏi: “Còn có câu hỏi nào không?”

Lăng Lăng chờ mong nhìn Dương Lam Hàng, nhưng anh... lại né tránh ánh mắt cô...

Không nói một lời nào.

“Xin cảm ơn!” Trong tiếng vỗ tay, Lăng Lăng cúi đầu thật sâu một lần nữa, bước xuống bục, trở về chỗ ngồi của mình. Lại có người đi lên, hội nghị vẫn đang tiếp tục, nhưng Lăng Lăng không còn tâm trạng nào đi nghe những nghiên cứu đó.

Cô chỉ cảm thấy những khuôn mặt chung quanh đều đang lắc lự, bản thân tựa như một hồn ma lang thang trên một đất nước xa lạ, trong một hội trường xa lạ không có nơi nào để bám víu.

Nhắm mắt lại, tựa vào lưng ghế.

Cô đến Nhật Bản rốt cuộc là vì cái gì?

Trước kia, là vì một ngày có thể trở thành người phụ nữ xứng đôi với anh.

Về sau, là vì một bụng oán khí uất nghẹn trong lòng kia, để khi lại đứng trước mặt Dương Lam Hàng, anh sẽ nhìn thấy những thay đổi của cô mà hối hận ngày trước đã sai lầm đánh mất cô.

Hiện tại, đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Bởi vì Dương Lam Hàng lựa chọn trầm mặc, đó là một loại trầm mặc khiến người ta vô vọng, đánh bại mọi sự kiên trì cùng trông mong của cô.

Anh dùng trầm mặc nói với cô, cô trở nên như thế nào cũng không liên quan gì đến anh.

Tình yêu của anh đã khô cạn từ một năm trước.

Cô nỗ lực học cách kiên cường hơn thì sao chứ? Cô trở nên ưu tú hơn thì sao chứ? Cô có thể đứng trước mặt anh, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, nhưng anh đã không còn bận tâm nữa...

Trên thực tế, Lăng Lăng đã đánh giá cao định lực của Dương Lam Hàng. Bề ngoài anh tỏ vẻ lạnh lùng, cũng không có nghĩa lòng anh đã chết.

Đối mặt với người con gái mình yêu thương, anh không có cách nào vừa liều chết áp chế khát vọng trong lòng mà vẫn có thể đi nghiên cứu soi xét những kết quả thí nghiệm huyền diệu kia.

Dương Lam Hàng căn bản không nhìn thấy slide sau lưng Lăng Lăng, càng không nghe được những lý luận cô trình bày, cái anh có thể nhìn thấy... là ngữ điệu mềm mại kia, nụ cười dịu ngọt, còn cả những đường cong tinh tế được tôn lên bởi bộ quần áo công sở tiêu chuẩn, cùng với chuỗi lắc trên châu trên mắt cá chân hoàn toàn không phù hợp với kiểu ăn mặc đứng đắn của cô...

Cô rút cuộc vẫn đạt được thứ mình muốn – sự tự tin.

Phần hội nghị học thuật của buổi sáng đã xong, nghỉ giải lao một tiếng đồng hồ.

Vì thời gian có hạn, các nhân viên phục vụ cho hội nghị đã sớm chuẩn bị đầu vào đầy các phần ăn cố định đặt trên bàn, thức ăn hoàn toàn giống nhau, chỗ ngồi có thể tùy ý chọn lựa.

Do đó các giáo sư thì ngồi với nhau, còn các sinh viên quen biết nhau ngồi cùng một chỗ.

Lăng Lăng vừa chọn một vị trí ngồi xuống, hớp một ngụm nước đá, Yoshino liền ngồi cạnh cô, chỉ chỉ vào Dương Lam Hàng đang ở cách họ không xa, tận lực hạ giọng hỏi cô bằng tiếng Nhật. “Anh ta là giáo sư Dương mà chị kể à?”

Lăng Lăng suýt chút nữa bị sắc nước đá, ráng nuốt mạnh xuống.

“Cậu đừng nói bậy.” Lăng Lăng chột dạ nhìn về phía Dương Lam Hàng, anh đang trò chuyện với một người Mỹ tóc nâu, vẻ như vô cùng hợp cạ...

“Chị không cần phủ nhận, ánh mắt chị nhìn anh ta rất khác biệt.”

“Thật không?!” Lăng Lăng cụp mắt xuống, vùi đầu ăn cơm.

Nếu biết trước cô sẽ gặp phải Dương Lam Hàng ở đây, có đánh chết cô cũng không kể với Yoshino chuyện quá khứ của mình.

Bây giờ thì cô đã hoàn toàn trong suốt trước mặt Yoshino, muốn giấu cũng không giấu được.

“Chẳng trách chị nhớ mãi không quên anh ta, tuổi trẻ như vậy, đẹp trai như vậy, lại còn là giáo sư, thực sự rất xuất chúng!” Yoshino nói bằng tiếng Nhật.

“Thực ra, so với Nhật Bản, xét phong giáo sư ở Trung Quốc tương đối dễ dàng hơn.” Lăng Lăng nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: “Tuy vậy, anh ấy đúng là rất xuất sắc, làm việc còn liêu mạng hơn, yêu nghề hơn cả người Nhật các cậu.”

Không hiểu vì sao, Dương Lam Hàng vốn đang nghe tay người Mỹ kia khoa môi múa mép bỗng hơi nghiêng mặt một chút, cô thoáng thấy khóe miệng Dương Lam Hàng hơi nhếch lên, thoáng qua chút ý cười chưa kịp nắm bắt đã biến mất.

“Lần này anh ta đến Nhật, hai người liệu có thể có cơ hội nói lại tình xưa không?” Câu hỏi này của Yoshino khiến Lăng Lăng cứng cả người.

Lăng Lăng thử rất nhiều lần vẫn không thốt ra được tiếng nào, sắc mặt tái nhợt lác đầu. “Có thể anh ấy kết hôn rồi.”

“Tại sao chị không hỏi thẳng anh ta?”

Thực ra cô muốn hỏi, nhưng vẫn không thể đi đến trước mặt Dương Lam Hàng, hỏi anh: Anh đã kết hôn chưa?

Nhờ đâu anh nói: Tại sao em lại hỏi vậy?

Cô nên trả lời sao đây?!

Cô lại nhìn về phía Dương Lam Hàng, đúng lúc anh cũng nhìn về phía họ bên này, tưởng chừng nghe thấy đối thoại của họ.

Lăng Lăng cảm thấy mình may mắn, may là họ nói bằng tiếng Nhật, không phải tiếng Anh.

Cô hít sâu một hơi: “Cái gì qua cũng qua rồi, làm người phải nhìn về phía trước!”

...

Vừa ăn cơm trưa xong, phần hội nghị buổi chiều lại bắt đầu.

Lăng Lăng khổ sở chịu đựng cho đến khi hội nghị kết thúc, muốn quay về phòng đánh một giấc ngon lành, bổ sung cho giấc ngủ trường kỳ thiếu thốn, nào ngờ giáo sư Katou và Dương Lam Hàng từ đằng trước đi tới.

Cô đang định làm bộ như không nhìn thấy, linh đi, giáo sư Katou đã gọi giật cô lại.

“Bạch, chờ chút.” Ông dùng tiếng Anh nói.

“Giáo sư Katou, thầy có việc gì không ạ?” Cô nhẫn nhịn toàn lưng đau nhức mà cúi đầu, mặc dù trong lòng vô cùng phẫn uất với kiểu lễ nghi này.

“Giáo sư Dương muốn đi dạo khu Ginza và Vịnh Tokyo, thầy ấy không quen thuộc lắm với nơi này, hy vọng em có thể theo giúp thầy ấy.” Thái độ giáo sư Katou cực kỳ khách khí. “Không biết em có thời gian không?”

“Em cũng lần đầu tiên đến Tokyo mà.” Lăng Lăng cố ý liếc Dương Lam Hàng một cái, lời nói xoay chuyển, biến thành giọng điệu ngọt ngào: “Nhưng dù sao, giáo sư Dương là ân sư của em, nếu thầy đã mở lời, em đương nhiên phải nhận mệnh.”

Cô đem ba chữ “giáo sư Dương” nhấn đặc biệt mạnh.

“Cám ơn!” Dương Lam Hàng nói.

“Có thể cống hiến sức lực cho thầy, đó là vinh hạnh của em ạ!”

Thấy Dương Lam Hàng thoáng bình phục hô hấp, chịu đựng sự châm chọc của cô, tâm tình Lăng Lăng bỗng nhiên phơi phơi hẳn.

Mọi sự mệt mỏi lần buồn ngủ đều bốc hơi hết sạch.

Nghe đồn, khu Ginza của Tokyo cùng đại lộ Champs-Élysées ở Paris, đại lộ Số Năm nổi tiếng của New York, là ba trung tâm phần hoa đô hội của thế giới. Hôm nay được nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền, các bảng quảng cáo lộng lẫy của Chanel, Dior, Louis Vuitton mê hoặc mắt người, khiến mỗi cô gái qua lại đều xách theo trên lưng các túi ghi đầy những chữ Gucci cùng LV, ngược lại, các thương hiệu này đều trở nên xa hoa tầm thường.

Đây chính là cái gọi là phần hoa, cái gọi là di sản văn hóa, thú vị, rất thú vị!

Lăng Lăng đi giữa đám đông chật chội, chỉ tập trung vừa nghiên cứu bản đồ, vừa hỏi đường.

Cô không để tâm chú ý nhiều lắm đến người đi bên cạnh, bởi vì với một người đàn ông như Dương Lam Hàng tuyệt đối không thể chú ý quá nhiều, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Vừa đứng vào giờ tan tầm cao điểm, dòng người hối hả tràn ra từ tàu điện ngầm, đụng phải Lăng Lăng đang vui đầu nghiên cứu bản đồ.

Cô vốn đang đi giày cao gót bị va chạm phải bước lùi lại, suýt ngã sấp xuống, may mắn phía sau có người ôm lấy eo cô, đỡ cô khỏi ngã.

Nhiệt độ quen thuộc, mùi hương quen thuộc.

Cô muốn giãy ra, anh lại ôm càng chặt.

“Em hận anh sao?”

“Hả?” Lăng Lăng kinh ngạc nhìn Dương Lam Hàng, nếu không phải quanh đây chỉ có một người đàn ông Trung Quốc là anh, Lăng Lăng tuyệt đối sẽ cho rằng câu nói đột ngột này phát ra từ miệng người qua đường.

“Em hận anh không chịu chờ em bốn năm sao?” Dương Lam Hàng lại hỏi.

Cô giận dữ đẩy anh ra, đến giờ này anh cứ nhiên vẫn không hiểu rõ cô hận anh cái gì. “Em hận anh xoay người một cái là có thể chấm dứt một đoạn tình cảm dài đến năm năm!”

“Em để ý đến đoạn tình cảm này ư?!”

Tay cầm bản đồ của Lăng Lăng buông thõng vô lực, hai mắt bị ánh đèn trắng xanh đâm vào đau đớn.

Không để ý, thì có sao lại hận anh đã từ bỏ...

Không để ý, thì có sao lại đồng ý theo anh đi đến con đường đông đúc...

Việc đã đến nước này, để ý còn có ích gì!

Lăng Lăng cúi đầu xem phương hướng chỉ dẫn trên bản đồ, tiếp tục đi về phía trước.

Cô bỗng nhiên có một loại ảo giác, họ không phải là chia tay, ngược lại giống như hai đứa trẻ mới yêu lần đầu, đang xích mích cự cãi nhau!

Giống như họ đều đang giận dỗi, chờ đối phương tới ôm ấp và xin lỗi.

Ảo giác, nhất định là ảo giác!!!

“Em có bạn trai không?” Dương Lam Hàng đuổi kịp, lại hỏi cô.

Lăng Lăng vô cùng vô cùng thích câu hỏi này của anh, bởi vì cô có thể cười hỏi lại: “Vì sao lại hỏi vậy?”

Tháng tư Tokyo, gió thổi vào mặt nóng ẩm.

Dương Lam Hàng đứng giữa những người đi đường qua qua lại lại, màu sắc đôi đồng tử sáng ngời khiến người ta không thể nhìn thẳng, lại lộ ra vẻ mê hoặc điềm tĩnh. “Vì... anh không quên được em.”

Muôn ngàn cánh hoa rơi rụng lả tả khắp mặt đất...

Một chút kiên cường còn sót lại của Lăng Lăng cũng nát vụn theo...

Cô cứ ngỡ bản thân từ lâu đã không còn tin tưởng vào lời hứa “chung thủy đến chết” của đàn ông, không còn tin vào lời ngon tiếng ngọt của họ.

Nhưng Dương Lam Hàng lại nói với cô: Anh không quên được cô.

Thế mà cô lại tin, hơn nữa còn tin tuyệt đối.

“Hóa ra gặp rồi không quên cũng là một loại bi ai.” Lăng Lăng nhìn lên trời cao, ánh đèn xanh xanh nối liền thành một dải, bầu trời không phải màu đen, mà là một màu xanh ưu thương, sâu thẳm.

Thời gian trôi qua thật nhanh, bảy năm, họ đã đem quãng thời gian đẹp nhất, trong sáng nhất của đời người trao cho nhau, từ bạn bè, đến thầy trò, đến người yêu... rồi đến hôm nay là sự mập mờ lửng lơ không rõ.

Giữa hai người đã trải qua quá nhiều khó khăn vướng mắc, rất nhiều thứ đến rồi đi, đã đau, đã thương, nhưng những vướng mắc tình cảm kia đã bén rễ vào sinh mệnh, buông không ra, bỏ không được. Rất khó hình dung tình yêu sâu đậm bao nhiêu, chỉ là không quên được...

Dương Lam Hàng chỉ vào quán cà phê đằng trước, nói: “Lăng Lăng, chúng ta đến đó ngồi đi.”

Lăng Lăng khẽ gật đầu, đi theo anh vào quán cà phê. Vừa vào cửa, một mùi cà phê thuần khiết thơm nồng tràn ngập vị giác con người, ngẩng đầu nhìn khoảng giếng trời cao bốn tầng, thật rõ ràng nơi đây không phải cấp bậc tiêu dùng cỡ loại quán cà phê cấp thấp như Starbucks.

“Phiên cô tìm giúp tôi một vị trí yên tĩnh.” Anh nói với người phục vụ bước đến chào khách.

Người phục vụ dẫn họ lên lầu ba, giúp họ tìm một chỗ cạnh cửa sổ. “Xin hỏi quý khách muốn uống gì ạ?”

“Latte.” Lăng Lăng nói với người phục vụ.

Cô phục vụ nhìn về phía Dương Lam Hàng, thấy anh im lặng không nói, nên ghi lại là hai ly Latte.

“Thầy Dương, em có thể mạo muội hỏi thầy điều này không...” Người phục vụ đi rồi, Lăng Lăng tỏ vẻ vô cùng chân thành hỏi: “Lần này thầy đến Nhật rốt cuộc là để trao đổi học thuật, hay là muốn làm công tác

thăm hỏi “hậu chia tay” nhằm xác định xem công tác chia tay của chúng ta đã hoàn thành triệt để hay chưa?”

Anh không nói gì một hồi lâu, gian nan nặn ra một nụ cười gượng gạo. “Em chẳng thay đổi tí nào! Vẫn cứ “yêu ghét rõ ràng” như thế.”

Lăng Lăng hơi ngược mặt lên, nhoẻn miệng cười. “Anh cũng không thay đổi...”

Dương Lam Hàng vẫn như ngày trước, thâm trầm như biển, cho dù có bao nhiêu tảng đá ném xuống, đều có thể bị chìm ngấm không thấy tăm hơi.

Đàn ông như vậy, bạn vĩnh viễn không đoán được anh ta nghĩ gì.

Cà phê được mang lên, chưa uống vào đã cảm nhận được hương thơm nồng đậm. Lăng Lăng không biết nên nói cái gì, lơ đãng khuấy chiếc thìa sắt tinh xảo trong tay, màu trắng của sữa, màu đen của cà phê hòa quyện vào nhau trong tách, tựa như sự giao hòa giữa ngọt ngào và cay đắng của tình yêu...

“Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh.” Anh nói.

Lăng Lăng bưng tách cà phê lên, uống một ngụm, mùi sữa đậm đà chẳng những không xâm hại vị đắng của cà phê, ngược lại càng làm tăng thêm hương vị thơm ngon. “Không có, không gặp được người thích hợp.”

Chọn bạn trai cũng giống như chọn cà phê, một khi đã quen với vị Latte, những loại cà phê khác rất khó uống vào miệng.

“Nếu vậy, còn có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

Câu nói ngoài dự kiến này khiến Lăng Lăng hoàn toàn chết lặng, cô ngậy người nhìn Dương Lam Hàng, anh tựa như ngọn đèn chói lọi tỏa sáng bốn phía, khiến người ta hoa mắt.

“Em không hiểu ý anh lắm.” Lăng Lăng sợ mình nghe nhầm hoặc hiểu sai ý anh, hỏi một cách không xác định.

Dương Lam Hàng từ tốn mà rõ ràng nói: “Chúng ta bắt đầu lại lần nữa đi.”

Có một thoáng, Lăng Lăng suýt ôm chầm lấy anh, nói anh hay: Em chờ câu này của anh đã lâu.

Cũng có một thoáng, cô muốn hất tách cà phê qua, quát to với anh: Anh nói chia tay liền chia tay, anh nói bắt đầu lại liền bắt đầu lại, anh xem tôi là cái gì hả?! Tôi không phải thiết bị thí nghiệm của anh, lúc nào cần thì để anh xài, không cần thì đem tôi vứt qua một bên, để tôi tự sinh tự diệt! Tôi là người, tôi cũng có cảm giác! Tôi xin anh suy xét đến cảm nhận của tôi một chút, muốn hợp lại... ít nhất cũng chờ vài ngày nữa hẵng nói tiếp!

Ai dè không đợi cô suy nghĩ rành rọt phải trả lời thế nào, Dương Lam Hàng đã nói trước: “Em không cần phải trả lời anh vội... Anh biết em vẫn còn đang hận anh, anh cho em thời gian để em cân nhắc kỹ lưỡng, bao lâu cũng được...”

Lăng Lăng cúi đầu tiếp tục khuấy cà phê, trong lòng không thể nào bình tĩnh nữa.

Hận anh, có đôi chút.

Oán anh, cũng có đôi chút.

Yêu anh, lại chiếm cứ toàn bộ con tim.

“Nếu em cự tuyệt, liệu anh có về nước ngay lập tức không?” Cô hỏi câu này không phải thực sự muốn từ chối, chỉ là muốn xác định xem anh còn yêu cô bao nhiêu.

“Visa của anh được ba tháng.”

Nói cách khác, anh cho chính mình thời gian ba tháng để vãn hồi mối tình này. Đối với một Dương Lam Hàng quý thời giờ như vàng mà nói, như thế đã là không ít.

Lăng Lăng cầm cà phê lên uống một ngụm, nghe thấy Dương Lam Hàng lại nói tiếp: “Nếu ba tháng không đủ, lần sau anh sẽ xin một năm.”

...

Đêm khuya, Lãng Lãng nằm trên giường, nâng chân mình lên khẽ lắc nhẹ, những hạt trân châu trắng muốt nhảy nhót xoay tròn trên mắt cá chân.

Hệt như trái tim không ngừng nhảy nhót của cô.

Cô không nhận lời, không từ chối, căn bản không phải xuất phát từ mâu thuẫn, đơn giản là tính bướng bỉnh trời sinh lại tác quái thôi!

Sáng hôm sau, giáo sư Katou dẫn họ về đến Osaka, suốt đường đi Dương Lam Hàng ngồi cạnh giáo sư Katou, nhẹ giọng bàn luận.

Họ không có cơ hội nói chuyện với nhau, chỉ có ngẫu nhiên, tầm mắt của anh và cô không hẹn mà gặp.

Những lúc đó, cô luôn cảm thấy bản thân không muốn đòi hỏi gì nhiều nữa!

Vừa đến đại học Osaka, giáo sư Katou cẩn thận giao phó cho Lãng Lãng, nói: Thư ký đã sắp xếp phòng đầu vào đây tại khách sạn JICA, nhờ cô dẫn Dương Lam Hàng đến khách sạn nghỉ ngơi thật tốt. Ngày mai lại dẫn anh đến lab gặp giáo sư Ikeda.(*)

Lãng Lãng len lén nhìn Dương Lam Hàng, thấy anh không có ý phản đối, đành phải gật đầu, sau đó dẫn Dương Lam Hàng đi về hướng khách sạn.

Suốt dọc đường, họ hầu như không nói gì, cô lắng nghe tiếng bước chân anh, rất khẽ, rất khẽ.

Đến khách sạn, Lãng Lãng giúp anh điền tờ khai, nhận chìa khóa, dẫn anh đến trước cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở ra, trong căn phòng không quá rộng, thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc giường.

Quan hệ mờ ám như thế, căn phòng mờ ám như thế, lại phối hợp với một chiếc giường cũng mờ ám, Lãng Lãng không muốn mình nghỉ ngơi lung tung cũng khó.

“Vào ngồi đi.” Tiếng mời mọc của anh nghe qua thật trong sáng.

“Không cần đâu.” Không phải cô không tin bạn thầy giáo nào đó, mà là cực kỳ cực kỳ không tin. Tuy rằng nhìn qua anh tương đối có nội hàm, tương đối gương mẫu, tương đối đường hoàng đạo mạo, nhưng sự thật chứng minh, bản tính anh hoàn toàn không thanh cao như vẻ bề ngoài, mà tương đối “tệ hơn cả cầm thú”.

“Nếu không có việc gì thì em đi trước đây, anh nghỉ ngơi chút đi.”

“Khoan đã.” Dương Lam Hàng gọi cô lại. “Gần đây có siêu thị không? Anh muốn mua ít đồ dùng hàng ngày.”

“Có! Gần đây có Carrefour.”

“Em có thể dẫn anh đi được không?”

Sợ mình có vẽ bản đồ kiểu gì đi nữa Dương Lam Hàng cũng không thể tìm được đường, Lãng Lãng gật đầu. “Cũng được.”

Thế là hai người liền đi bộ cả tiếng đồng hồ dưới ánh nắng chói chang bỏng rát...

Rất cuộc vẫn sống sót tới nơi, Lãng Lãng lau mồ hôi, chỉ chỉ logo Carrefour to oành phía trước, ổn định hơi thở dồn dập một lúc: “Tới rồi! Bình thường đi xe đạp không biết là xa đến vậy...”

“Xe đạp?” Dương Lam Hàng kinh ngạc nhìn thân hình gầy gò của Lãng Lãng, xoay người đi về phía một showroom trưng bày hàng loạt xe Audi mới tinh. “Chờ một chút, chúng ta đi xem xe trước đã.”

“Anh muốn mua xe à?”

“Trước hết cứ vào trong nói chuyện xem mua xe cần thủ tục gì.”

Ở trong ga-ra bàn bạc xong xuôi về giá cả, cách mua hàng cùng thủ tục bàn giao, họ lại tiếp tục đi mua thức ăn, loay hoay làm xong mọi thứ thì trời cũng đã gần sẩm tối.

Lăng Lăng lại hỏi: “Anh còn muốn đi xem nơi nào nữa không?”

“Nghe nói Osaka có một đài quan sát vườn treo.”(**)

“Đài quan sát...” Thực sự không phải là ý kiến hay.

Thấy Lăng Lăng do dự, anh nói: “Có vấn đề gì sao?”

“Không có gì.”

Đài quan sát vườn treo Umeda ở Osaka có tổng cộng 41 tầng, là một đài quan sát lộ thiên 360 độ, hình tròn, có thể nhìn khắp toàn bộ phong cảnh Osaka.

Nói cái gì kỳ quan thế giới, truyền thống lịch sử, phong cảnh tráng lệ. Lăng Lăng chỉ đi có một lần liền thề cả đời này sẽ không tới cái chỗ quý quái đó nữa.

Nếu không vì Dương Lam Hàng muốn đi, Lăng Lăng tuyệt đối sẽ không đến lần hai.

Lòng vòng cả buổi, chờ đến khi họ đến được dưới lầu đài quan sát thì đã hơn tám giờ tối. Lúc này vừa vặn là thời gian tốt nhất để ngắm toàn cảnh thành thị vào ban đêm, vì thế thang máy hơi chật chội hơn bình thường, Lăng Lăng vừa bước vào thang máy ngắm cảnh đã bị đẩy vô một góc.

Dương Lam Hàng dường như sợ cô bị chèn ép, hai tay để bên người cô, giúp cô ngăn những người khác...

Tuy nhiên lúc thang máy vừa định đóng cửa, đột nhiên có một người mập mạp chiếm khá nhiều không gian chen vào.

Thình lình bị chen lấn, Dương Lam Hàng hơi mất thăng bằng, toàn bộ cơ thể dán trên người Lăng Lăng.

Lòng ngực vững chắc của anh ép lên bộ ngực mềm mại của Lăng Lăng, lập tức làm rối loạn nhịp tim của họ...

Bị mùi hương của anh bao vây, bị hơi thở khi gần khi dài của anh lay động tóc mai trước trán, mọi lý trí, mọi oán hận đều biến mất không còn dấu vết, trong ký ức chỉ còn lại những cái ôm thâm tình hết lần này đến lần khác.

Lăng Lăng ngẩng đầu nhìn anh, trực diện nghênh đón tầm mắt nóng rực của anh.

Sau đó, không thể nào dời đi được nữa.

Dẫu trải qua bao nhiêu thương tổn, anh vẫn là người cô yêu nhất!

Khung kính sau lưng phản chiếu cảnh đêm của Osaka, từng mảng ánh đèn lạnh lùng rơi xuống.

Người đi lên cùng thang máy, nhưng trái tim lại rơi xuống ngày càng nhanh...

Khuôn mặt Dương Lam Hàng nhích lại gần từng chút, môi cũng từng chút nhích gần hơn.

Lăng Lăng căng thẳng nhắm mắt lại, nghiêng mặt đi, quên cả hít thở...

Nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở bất ổn của anh cách cô ngày càng gần, cho đến khi vấp vít bên môi cô...

Khi Lăng Lăng cảm giác đôi môi mềm mại mà ấm áp dán lên bờ môi mình, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Thực sự, hoàn toàn không suy nghĩ được gì nữa!

Còn chưa kịp xâm nhập, cô bỗng cảm thấy trái tim trống không, thang máy ngừng lại.

Một nụ hôn còn chưa kịp bắt đầu đã chấm dứt. Dương Lam Hàng nhanh chóng buông cô ra, kéo cô còn đang trong tình trạng đờ đẫn ra khỏi thang máy.

Đứng trên tầng thượng, nhìn xuống mọi ngõ ngách của Osaka, Dương Lam Hàng chỉ trầm mặc.

“Rất giống Vân Tháp của thành phố A, đúng không?” Lăng Lăng hít vào một hơi, bàn tay khẽ sờ vào những chiếc khóa màu vàng hình hai trái tim liền nhau trên hàng rào chắn, cười nói: “Lúc em đến đây lần đầu tiên cũng ngây cả người.”

Hôm đó cũng là một buổi hoàng hôn mỹ lệ như thế này, từng đôi yêu nhau tình ý ngọt ngào, lưng tựa vào lan can, sóng mắt đưa đẩy, say mê quấn quýt, chỉ có mình cô vịn vào lan can lặng lẽ rơi lệ, không ai biết cô khóc hết bao lâu, tất cả những người nhìn thấy cô đều lo sợ cô sẽ nhảy xuống, nhưng cô không, khi đài quan sát đóng cửa cô liền rời đi, không bao giờ quay lại nữa...

Lăng Lăng nhìn ánh mắt anh nói: “Khi em đứng đây nhìn xuống thành phố xa lạ này, bên tai đều là thứ ngôn ngữ hoàn toàn nghe không hiểu. Em bỗng dưng nhớ đến một người đàn ông từng nói với mình: Đời này kiếp này, chỉ cưới mình em! Em những tưởng anh ấy sẽ yêu em mãi mãi, nhưng tình yêu của anh ấy kỳ thực chỉ duy trì được nửa tháng... Anh ấy đã cho em dạo bước trên mây nửa tháng, sau đó liền hung hăng đẩy em xuống từ trên đỉnh cao tình ái, ngã đến tan xương nát thịt!”

“Anh...” Anh muốn nói gì đó, nhưng lại nhịn xuống: “Xin lỗi em!”

“Một năm, bao nhiêu khổ ải em đều vượt qua, bao nhiêu đau đớn em đều chấp hết, từ lâu em đã không còn cần một câu “Xin lỗi” của anh rồi!”

“Anh phải làm gì em mới có thể tha thứ cho anh?”

Cô muốn anh sau này có thể hiểu được cách quý trọng! Không được hững hờ nói từ bỏ, hững hờ nói quay lại! Đừng tưởng rằng cô có đi đến chân trời góc bể cũng vẫn chờ đợi anh – cho dù cô thực sự sẽ chờ!

Lăng Lăng nghĩ nghĩ, cười nói: “Có thể đi uống rượu với em không?”

Anh gật đầu. Vẻ mặt giống như nhìn một cô gái đang tính mượn rượu giải sầu.

“Đi thôi, em dẫn anh tới chỗ này rất hay.”

Lăng Lăng dẫn anh đến một nhà hàng Trung Quốc bán đồ ăn Quảng Đông, ông chủ kiêm đầu bếp là người Trung Quốc.

Họ vừa vào cửa, cô phục vụ Mie nhiệt tình bước đến chào. “Lăng Lăng, dẫn bạn cô tới ăn cơm à?”

Lăng Lăng dùng tiếng Nhật nói: “Đúng vậy, cô đừng quên giúp ông chủ đòi tiền anh ấy nhiều một chút, rồi trích hoa hồng cho tôi với.”

Mie tất nhiên không xem lời nói của Lăng Lăng là thật, mắt nhìn chằm chằm Dương Lam Hàng, kinh ngạc nói: “Anh ta không phải? Anh ta không phải chàng đẹp trai trên bàn máy tính của cô đấy chứ? Người thật còn có khí chất hơn cả ảnh chụp.”

May là Mie nói tiếng Nhật, Lăng Lăng mừng thầm liếc nhìn Dương Lam Hàng vẻ mặt không hề thay đổi: “Anh ấy là thầy của tôi, mới từ Trung Quốc sang.”

Mie nháy nháy mắt với cô: “Giờ người thật đã đến đây rồi, cô không cần mỗi ngày ngẩn ngơ trước ảnh chụp nữa!”

Lăng Lăng vội lảng sang chuyện khác, hỏi anh: “Thầy Dương, thầy muốn ăn gì ạ?”

“Em chọn đi, anh sao cũng được.”

“Vậy chọn mấy món tôi thích đi.” Lăng Lăng nói với Mie. “Mang thêm bốn chai sake.”

“Không thành vấn đề.” Mie còn cố ý tới gần Lăng Lăng một chút, nói: “Bốn chai? Cần nhiều rượu vậy à? Không phải cô muốn chúc say anh ta đấy chứ?”

“...”

Đúng là cô muốn chúc anh say, mời anh hết ly này đến ly khác.

“Thầy Dương, em mời anh, chúc mừng anh trở thành nhà khoa học chủ chốt của dự án 863, điều này thực sự tượng trưng cho địa vị và thân phận trong giới khoa học Trung Quốc.”

“Em mời anh...”

“Em mời anh...”

“...”

Phong cách uống rượu của Dương Lam Hàng khá tốt, cô mời anh bao nhiêu, anh uống bấy nhiêu.

Nhưng tử lượng của anh so với phong cách uống rượu thì kém quá xa, mới uống ba chai đã vịn lấy rào chắn bên đường nôn tối tăm mặt mũi.

Lặng Lặng ngồi trên rào chắn khẽ đong đưa hai chân, nhìn biểu hiện thống khổ của anh, hoàn toàn không có cảm giác khoái trá vì trả thù mà tâm tình vui sướng...

Ngược lại, cô có chút đau lòng. So với khi cô nằm trên giường ôm dạ dày bị cồn rượu hành hạ đau đớn mà khóc lóc, còn đau xót hơn!

Nhìn sắc mặt anh ngày càng tái nhợt, môi bị cắn thành một hàng dấu răng ngay ngắn, Lặng Lặng vô cùng áy náy tự trách, bèn mua một chai nước khoáng từ máy bán hàng tự động đưa cho anh, lấy tay vỗ vỗ lưng anh: “Uống chút nước xem đỡ hơn không?”

Anh súc súc miệng, tì vào rào chắn đứng thẳng lên. “Tử lượng của em tốt thật...”

“Cũng tạm tạm!” Lặng Lặng đưa tay buộc lại tóc mình, cười nói: “Nếu mỗi ngày anh uống ít nhất năm chai liên tục trong một tháng có lẽ tử lượng còn cao hơn em!”

Anh sững sờ nhìn Lặng Lặng, không nói gì nữa.

“Thầy Dương, với tư cách là sinh viên em dạy anh một điều: Tuyệt đối không được đắc tội với phụ nữ... Nhất là loại phụ nữ đặc biệt ghi thù như em!”

Dương Lam Hàng lại uống vài ngụm nước, ngồi bên cạnh Lặng Lặng, tay cố ý vô tình phủ lên bàn tay cô đang đặt trên rào chắn.

Vài cánh hoa cuối cùng lão đảo rơi xuống từ cây anh đào, đáp lên vai anh, cô cầm một miếng cho vào miệng, vị ngọt nhẹ nhẹ.

Cô hỏi anh: “Nếu đã không thể chờ em, nếu lúc trước đã chọn chia tay, tại sao còn muốn đến đây? Bây giờ anh không còn thấy Nhật Bản rất xa, bốn năm rất dài nữa sao?”

“Khi đó, em kiên trì muốn ra nước ngoài, luôn miệng nói muốn tìm kiếm tự tin, bảo anh để em đi, để em theo đuổi cuộc sống mà em muốn, anh cứ tưởng em cũng giống như nhiều cô gái từ bỏ tình yêu để xuất ngoại khác, một lòng muốn thành công, theo đuổi ước mơ mà không biết quý trọng người yêu mình... Mãi đến một ngày, anh một mình ra khơi, ngồi trên boong tàu...”

Tay anh hơi siết chặt. “Hôm đó anh đọc thư em để lại cho anh... Anh bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều điều. Em cần bản không phải loại con gái cầu danh trục lợi, giấc mơ lớn nhất của em chính là một gia đình yên ấm, một cuộc hôn nhân mãi mãi không tan vỡ.”

Lặng Lặng ngẩng đầu nhìn trời cao, một giọt nước mắt khẽ rơi trong đêm tối.

“Hôn nhân mãi mãi không tan vỡ”, cô thích cụm từ miêu tả đó.

“Về sau, có một chuyên gia tâm lý học nói anh biết: Trẻ em lớn lên trong gia đình chỉ có ba hoặc mẹ chia làm hai loại, một loại vô cùng e sợ hôn nhân, chúng không tin hôn nhân có thể kéo dài. Một loại khao khát hôn nhân, luôn muốn có một gia đình yên ấm để chúng có thể dựa vào, che mưa chắn gió. Mà em, hai loại khuynh hướng tâm lý tồn tại cùng lúc, em e sợ hôn nhân, đồng thời lại khao khát một gia đình đầm ấm...”

“...”

(*) Nguyên bản chức danh đầy đủ của giáo sư Ikeda là (tiếng Nhật: – seikyouju) nghĩa là Full Professor (giáo sư), cao hơn một bậc so với giáo sư Katou vì ông chỉ mới là Associate Professor (phó giáo sư). Tuy nhiên trong xưng hô thì cả hai ông đều được gọi là “giáo sư”.

(**) Tên tiếng Anh là Umeda Sky Building – Floating Garden Observatory, một tòa nhà có 40 tầng trên mặt đất và 2 tầng hầm, cao 173m, là thắng cảnh nổi tiếng của Osaka. Đứng trên đài quan sát hình tròn ở đỉnh tòa nhà, bạn có thể quan sát toàn cảnh Osaka. Xem thêm tại đây. (Sao hồi nhỏ tới Osaka chơi mình không biết chỗ này? T_____T)

33. Chương 65-66

“Cho nên em kiên trì giữ tiêu chuẩn kén chồng của mình, luôn muốn tìm một người đàn ông bình thường. Em từ chối Trịnh Minh Hạo, chính vì em không muốn bản thân lặp lại bi kịch của mẹ... Vốn dĩ em lên kế hoạch chờ tốt nghiệp xong sẽ kết hôn với Ưông Đào, sống một cuộc sống giản đơn bình thường, đáng tiếc... em lại gặp anh!

Là anh vẫn luôn động viên em phải tự tin, là anh không ngừng bảo em theo đuổi sự nghiệp học hành, ép em làm nghiên cứu khoa học... nên em mới lầm tưởng rằng đó là điều anh muốn!

Lăng Lăng, không phải đâu! Người anh thích là cô gái Bạch Lăng Lăng muốn cho tất cả sinh viên đều thi đậu, là Bạch Lăng Lăng thi tiếng Anh cấp bốn năm lần không đạt nhưng vẫn không nản chí, là Bạch Lăng Lăng có tiêu chuẩn kén chồng nghiêm khắc, đối với chuyện tình cảm thà thiếu còn hơn chọn bừa... Ở bên em, anh rất vui vẻ hạnh phúc, đó mới là điều anh muốn.”

Lăng Lăng kéo chặt chiếc áo khoác mỏng manh trên người, lắc đầu: “Anh sai rồi! Em rời đi, là vì em yêu anh, em không muốn anh lại vì em mà từ bỏ sự nghiệp của mình... Anh đã không làm em thất vọng, thanh niên kiệt xuất toàn quốc, học giả Trường Giang, viện trưởng Viện nghiên cứu vật liệu tiên tiến... Anh đã thực sự làm được!”

“Những thứ đó, có ý nghĩa sao?”

“Anh biết không...” Lăng Lăng tiếp tục nói: “Giáo sư Katou cực kỳ nể trọng anh! Người Nhật đặc biệt ích kỷ, bọn họ chỉ nể trọng kẻ ưu việt hơn mình...”

Dương Lam Hàng đột nhiên đứng thẳng: “Anh không cần sự nể trọng của ông ta! Người anh cần là em...”

Lăng Lăng cười nhìn anh: “Em cũng rất nể trọng anh!”

“Em...” Dương Lam Hàng nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đến trước mặt mình, Lăng Lăng mới nhìn rõ những tơ máu đỏ hồng trong mắt anh.

“Anh muốn hỏi em tại sao lúc trước lại không nói đúng không?”

Không đợi Dương Lam Hàng trả lời, cô đã tự khắc nói: “Nếu em nói, anh sẽ vì em mà từ bỏ càng nhiều hơn! Em không phải một đứa con gái thông minh, nhưng em yêu anh, em chỉ có thể ráng hết sức suy nghĩ cho anh, trả giá cho anh. Em cứ nghĩ nhất định có một ngày anh sẽ hiểu em, không ngờ... anh lại bỏ em.”

“Lăng Lăng... anh xin lỗi!”

“Em đã nói rồi, em không muốn nghe ‘xin lỗi’.” Lăng Lăng đứng trong bóng đêm âm u lạnh lẽo, nụ cười giao hòa giữa xinh đẹp dịu dàng và tối tăm ảm đạm, tựa như một đóa hoa loa kèn hoang dã nở trong thung lũng sâu, trắng nõn, thê lương. “Thực ra, kết quả hiện nay chính là cái em muốn – anh có được mọi thứ, danh lợi song thu.”

“Nhưng anh đã đánh mất em!”

Lăng Lăng giẫy khỏi tay anh, mỉm cười nhìn lên bầu trời. “Khuya lắm rồi, em đưa anh về khách sạn nhé!”

Lăng Lăng vẫn không muốn nói anh biết: Anh không đánh mất cô, bởi vì trái tim cô vẫn ở lại đại học T, chưa bao giờ mang đi.

Có người nói cô đã làm đúng, cũng có người nói cô làm sai, bình luận của người khác đại biểu cho quan niệm sống của họ.

Trong lòng Lăng Lăng, cô chưa bao giờ nghĩ mình làm sai.

Cho dù có cơ hội làm lại một lần nữa, cô vẫn lựa chọn như thế!

Bởi quá khứ là một mạch logic, đúng hay sai, chỉ cần nhìn xem hôm nay anh có được những gì, mất đi những gì là có thể biết được.

Tình yêu chân chính, cần phải chịu được thử thách.

Tình yêu không vượt qua được thử thách, sớm muộn gì cũng sẽ suy tàn!

Thấy sắc mặt Dương Lam Hàng không tốt lắm, Lăng Lăng không đành lòng dẫn anh đi tàu điện xa xôi, bèn quyết định chơi sang một lần, đi taxi về.

Lên xe xong, Lăng Lăng vừa nói muốn đến khách sạn JICA, lái xe liền không ngừng nhìn họ từ trong kính chiếu hậu, tiến hành nghiên cứu họ một cách kỹ lưỡng. Không biết là do hiếm khi thấy một cô gái văn nhã đi diu một người đàn ông say rượu đến khách sạn, hay là do phong thái trên người Dương Lam Hàng rất chói mắt.

“Có vấn đề gì sao?” Lăng Lăng hỏi.

Lái xe nhận ra bản thân đã thất lễ, vội nói: “Không phải, tôi cảm thấy hai người không giống một cặp tình nhân.”

Họ không giống ư?

Lăng Lăng quay mặt nhìn Dương Lam Hàng ngồi phía bên kia, anh đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, ánh sáng ảm đạm càng làm tôn lên vẻ buồn bã trên mặt anh.

Cô lại cúi đầu nhìn khoảng cách có thể chứa thêm một người giữa họ, hiểu ra ý của người lái xe, bèn cười cười trả lời: “Anh ấy là thầy giáo của tôi.”

Thấy vẻ mặt của lái xe cứ như bị hù dọa, Lăng Lăng cũng không giải thích gì nhiều, nhìn ra cảnh vật ngoài cửa sổ.

Chỉ là cô thì nhìn bên này, còn anh nhìn bên kia, tầm mắt không giao nhau...

Cô rất hy vọng xe cứ đi như vậy, không cần đến đích, nhưng xe vẫn chạy bon bon trên đường, khách sạn ngày càng gần.

Giờ phút chia tay sắp đến, Lăng Lăng bỗng nhiên có cảm giác không nỡ chia lìa, nên đã không nhin được mà cất lời: “Một năm vừa qua, anh sống tốt chứ?”

Dương Lam Hàng không trả lời.

Lăng Lăng quay đầu nhìn về phía Dương Lam Hàng, mới phát hiện anh đang nhắm mắt, hàng mi dài che phủ đôi mắt mơ hồ, hệt như khuôn mặt ngủ say yên bình của anh vào một buổi sáng sớm trong ký ức.

Đoán chừng còn rượu cùng sự mệt mỏi đã khiến anh không thể chống cự được nữa mà ngủ gục.

“Chú lái xe, chạy chậm một chút, để anh ấy nghỉ một lát.”

“Không thành vấn đề!” Người lái xe cười hiểu ý, nói: “Quan tâm chu đáo như vậy, nhất định cô rất thích anh ta!”

Lăng Lăng bắt gặp lông mi Dương Lam Hàng khẽ rung động, không có mở mắt, dường như ngủ rất sâu.

Nước mắt cô rốt cuộc không thể tìm được nữa, từng giọt thấm ướt vạt áo trước ngực.

“Đúng vậy, rất thích! Thích đến nỗi bị anh ấy làm tổn thương đến mức se chẳng chịt, nhưng vẫn trông một chậu hoa nhài bên cửa sổ, chỉ sợ mình sẽ quên mùi hương của anh... Thích đến nỗi dù có khó khăn vất vả đều phải cố gắng bắt bản thân làm hoàn hảo mọi việc, chỉ hy vọng đến một ngày khi đứng trước mặt anh lần nữa, anh sẽ vì tôi mà rung động... trở về bên cạnh tôi... Thích đến mức mỗi ngày đều tự lừa mình hết lần này đến lần khác... chỉ cần anh sống thật tốt, tôi cũng rất vui về...”

Rốt cuộc vẫn đi đến cuối đường, xe dừng trước cửa khách sạn.

Lăng Lăng nhẹ nhàng lay tỉnh Dương Lam Hàng, nói với anh: “Đến khách sạn rồi, đi lên rồi ngủ tiếp.”

Anh mở mắt ra, trong mắt thắm đẫm một màu đỏ quạch.

Nhìn anh trong bộ dạng này, Lăng Lăng càng thêm hối hận về sự tùy hứng của mình, hỏi một cách áy náy: “Khó chịu lắm à?”

Dương Lam Hàng lắc đầu, đẩy cửa bước xuống xe. Tuy anh có thể đi, nhưng bước chân hơi loạng choạng, Lăng Lăng vội vàng chạy lên đỡ lấy anh, đưa anh đến tận cửa phòng.

“Thầy Dương, anh nghỉ đi! Sáng mai em tới đón anh đến lab.” Lòng cô chùng xuống, ngôn ngữ cũng vì cảm xúc nặng nề mà có vẻ hơi xa cách.

Dương Lam Hàng mở cửa, bật đèn, gọi cô lại: “Không vào ngồi một chút sao?”

Lăng Lăng lưỡng lự trong giây lát, lắc lắc đầu: “Không đâu, nhất định anh rất mệt, em không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa.”

Ai ngờ cô vừa xoay người lại, Dương Lam Hàng đột nhiên ôm chầm lấy cô từ đằng sau, kéo cô vào phòng anh, ôm cô vào lòng hôn say đắm...

Vẫn là phong cách của anh, bùng nổ mà chẳng hề có chút dấu hiệu báo trước nào.

Một tay anh ôm cứng eo cô, một tay mạnh mẽ giữ chặt lấy gáy cô, đôi môi cuồng nhiệt ngậm lấy cánh môi mềm mại của cô, miên man giày vò, còn đầu lưỡi thừa dịp Lăng Lăng kêu lên liền nhanh chóng xâm nhập, càn rỡ thắm dò.

Hơi thở còn vương mùi rượu sake, khiến người cô say sưa, cũng chuốc say luôn cả linh hồn cô...

Đôi tay chống cự của Lăng Lăng mất đi sức lực, buông xuống bên người.

Chờ đến khi cô hoàn hồn từ một trận hôn mãnh liệt ý loạn tình mê, người không hiểu sao đã bị kéo đến bên giường, đẩy ngã lên đó.

Đôi tay lạnh lạnh vừa vuốt ve thân thể cô, vừa xé rách áo cô.

Bộ Âu phục bằng tơ tằm nguyên chất cô cố ý mang từ Trung Quốc sang, cứ thế bị xé nát trong tay anh.

Tất nhiên, bây giờ không phải lúc than khóc cho bộ đồ xinh đẹp của cô, việc cấp bách là phải ngăn cản gã thầy hướng dẫn tiến sĩ sắp biến thành tội phạm *** này.

“Anh định làm gì? Xâm-hại-tình-dục à?!” Cô cứ tưởng loại người như Dương Lam Hàng tuyệt đối sẽ không dùng sức mạnh, xem ra, cô đã lầm rồi!

“Em cũng có thể xem như nổi lại tình xưa!” Anh nhẹ nhàng trả lời.

“Anh nằm mơ đi!” Trái tim cô chợt bồi hồi rung động.

Anh nở nụ cười, ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói: “Anh xem em hôm nay có thể mạnh miệng đến bao giờ...”

Dương Lam Hàng lại cởi quần cô, Lăng Lăng còn chưa kịp giãy dụa, hai tay đã bị anh kẹp cứng, hơn nữa còn bị anh dùng một tay đè chặt trên đỉnh đầu. Ngay sau đó, anh vươn tay còn lại, dùng sức kéo áo ngực cô xuống...

Khi cơ thể nửa trần trụi của cô lộ ra cao ngất không hề che giấu trước mặt anh, Lăng Lăng rõ ràng cảm nhận được hơi thở sâu của anh, khi anh cúi đầu ngậm lấy bầu ngực đứng thẳng của cô, thân thể cô liền nảy sinh phản ứng mãnh liệt khác thường...

Bị người đàn ông mình yêu say đắm xâm phạm mạnh mẽ như thế, bị người đàn ông mình hằng nhung nhớ hôn lên cơ thể bán lỏa của mình một cách điên cuồng.

Loại cảm giác này...

Khụ khụ!

Không nói cũng biết, đừng nhắc thì hơn!

“Anh...” Lãng Lãng ngừng một lúc, tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không biết phải làm sao. “Làm sao anh tới Nhật mới có một ngày mà đã học tính biến thái của đàn ông Nhật vậy hả?”

“Chẳng phải ngay ngày đầu tiên trông thấy anh em đã biết anh biến thái à!?”

Cũng đúng!

Chuyện quan trọng như thế, sao cô lại chóng quên mất chứ!

“Anh có thể chú ý đến thân phận của mình chút được không, đừng khiến người Trung Quốc mất mặt, em cũng không muốn sáng mai tòa án Nhật Bản lại xét xử một vụ cưỡng dâm.”

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, cười hết sức gian manh: “Lãng Lãng, anh có chuyện cười này muốn kể em nghe.”

Lãng Lãng ngạc nhiên, nhìn anh ngơ ngác.

Lúc này mà anh còn có hứng kể chuyện cười ư?

“Anh tự nhận mình không ngốc, anh cũng không phải kẻ lười biếng, nên... em nghĩ rằng anh có khả năng trước khi đến Nhật Bản mà không học một chút tiếng Nhật sao?” Sau đó, anh dùng tiếng Nhật với phát âm khá chuẩn nói với cô: “Anh không muốn nói tiếng Nhật, không có nghĩa anh không biết nói!”

Đây đúng là chuyện cười hài hước nhất Lãng Lãng từng được nghe từ khi sinh ra tới giờ, cô quả thật có thể dùng câu chuyện tiểu lâm này cười nhạo chính mình cả đời!

Ngưu si cũng nên có giới hạn. Có sao cô có thể ngu si tới nước này.

Làm sao cô lại không lường trước được anh biết tiếng Nhật?! Thời nay, ngay cả du khách đi tour tới Nhật còn nói được vài câu tiếng Nhật thường dùng đơn giản nhất, một kẻ biến thái có văn hóa như anh làm sao có thể không học qua chứ?!

Tổ chức bỏ ra mấy trăm ngàn đi nuôi một kẻ đầu óc không phát triển như cô để làm gì? Thật lãng phí tài sản quốc gia mà!

Lãng Lãng vừa tự trách, vừa cố gắng nhớ lại những lời mình đã nói, nói với Yoshino cái gì, nói với Mie cái gì?

Đừng nói anh đều nghe thấy hết nha!

Cô âm thầm cầu nguyện Dương Lam Hàng chỉ biết chút tiếng Nhật đơn giản, không phải mỗi câu đều có thể hiểu tường tận thông suốt.

Dương Lam Hàng làm ra vẻ gió thoảng mây trôi nói cô hay: “Còn một chuyện nữa, anh quên nói với em: Hồi anh học đại học, đã từng đến đại học Tokyo làm sinh viên trao đổi trong một năm.”

“Anh...” Hai má đỏ ửng của Lãng Lãng bị sung huyết trầm trọng, cổ giả bộ trấn tĩnh cười khan hai tiếng: “Thầy Dương, một năm không gặp, anh càng trở nên có khiếu hài hước đó.”

“Chủ yếu là có người thực sự rất mắc cười!”

Thực sự quá mất mặt, cô xin lỗi tổ quốc, xin lỗi nhân dân, càng xin lỗi Đảng-cộng-sản Trung Quốc đã nuôi dạy cô nên người.

May mà ban nãy Dương Lam Hàng ngủ trên xe taxi, nếu không cả đời này cô không góc đầu làm người nổi.

Khi Lãng Lãng đang âm thầm hạnh phúc vì trong cái rủi có cái may, Dương Lam Hàng dùng một giọng êm nhẹ như hát nói bằng tiếng Nhật: “Đúng vậy, rất thích! Thích đến nỗi bị anh ấy làm tổn thương đến mức seọ chẳng chặt, nhưng vẫn trông một chậu hoa nhài bên cửa sổ, chỉ sợ mình sẽ quên mùi hương của anh... Thích đến nỗi dù có khó khăn vất vả vẫn phải cố gắng làm hoàn hảo mọi việc, chỉ hy vọng đến một ngày khi đứng trước mặt anh lần nữa, anh sẽ vì tôi mà rung động... trở về bên cạnh tôi... Thích đến độ mỗi ngày đều tự lừa mình hết lần này đến lần khác... chỉ cần anh sống thật tốt, tôi cũng rất vui về...”

Cho cô chết đứng luôn!

Thảm rồi nha!

Nhưng càng thảm hơn là – cô đang bị tên đàn ông đáng ghét nhất thế giới đè dưới thân, ngay cả cơ hội tìm chết cũng không có!

Lăng Lăng đang nỗ lực ngấm nghĩ nên nói cái gì hòng phá vỡ không khí xấu hổ, giữ gìn mặt mũi, thì Dương Lam Hàng lại đang bận rộn giúp cô cởi quần áo, nhanh như chớp cởi bỏ gọn gàng sạch sẽ mọi món đồ trên người cô...

Chờ đến khi cô cảm thấy có luồng khí lạnh đánh úp tới, mới đột ngột nhớ ra cảnh ngộ của bản thân.

Giật mình một cái thì đã bị anh cởi đến một-mảnh-cũng-không-còn. Ánh mắt mơ màng của anh đã chỉ ra “số mệnh” chạy trời không khỏi nắng của cô!

Nhân lúc Dương Lam Hàng đứng lên kéo rèm cửa, Lăng Lăng theo phản xạ có điều kiện muốn chạy trốn, vội vàng bò xuống giường.

Vừa chạy đến cửa... lập tức dừng lại! Cô ngu thật, nhưng không ngu đến mức chạy ra khỏi cửa!

Quay đầu nhìn lại Dương Lam Hàng, anh cố tình cầm quần áo lắc lắc trước mặt cô, ném ở đầu giường. Sau đó điều chỉnh thành một thế ngồi vô cùng hưởng thụ, một tay chống lên giường, tay kia kéo kéo cà vạt, mỉm cười với cô, nói: “Nếu em khăng khăng phải đi, anh cũng không bắt em ở lại. Cứ tự nhiên nhé!”

“Anh... Tại sao anh lại muốn dùng thủ đoạn cực đoạn đến vậy? Anh muốn em tha thứ cho anh nhưng lại chẳng thể kiên nhẫn lấy một chút!”

“Cái anh có nhiều nhất chính là kiên nhẫn, vốn định dùng thời gian ba tháng theo đuổi em lần nữa, nhưng... hôm nay em không nên bắt anh uống nhiều rượu như thế, em không biết đàn ông sau khi uống rượu sẽ làm loạn sao?”

Tại sao nghe ra giống như là lỗi của cô vậy?

Lăng Lăng đang định phản bác, chợt thấy vẻ mặt thích thú ngang nhiên của anh, cúi đầu nhìn lại da thịt trắng như tuyết của mình, mặt y như lửa đốt, thực sự không biết che đâu cho tốt!

Lăng Lăng không nói được lời nào, lại nghĩ lúc này Nhật Bản sao không có động đất đi, để cô tìm cái lỗ nẻ nào đó chui vô cho rồi!

Ai da!

Nếu sớm biết trên thế giới vẫn còn những ông thầy hướng dẫn tiến sĩ gian trá vô sỉ như vậy, nếu sớm biết cô sẽ gặp phải một tên thầy giáo khiến cô xấu hổ không nói nên lời thế này, cô chả thèm học tiểu học luôn, thà làm kẻ mù chữ còn hơn!

Lúc ngẩng đầu nhìn lại anh, Dương Lam Hàng đang nhàn nhã mở nút, thông thả cởi quần áo.

Sau khi kinh sợ, cô liền tỉnh táo lại.

Nếu đã ***, hà tất phải giả vờ giả vịt, dù sao cũng không phải chưa từng bị nhìn qua, dù sao cái nên xảy ra nếu hôm nay không xảy ra, ngày mai không xảy ra, thì ngày kia cũng sẽ xảy ra!

Môi anh nhếch lên thành nét cười như có như không...

Vì thế cô đành đứng tựa vào cửa, nhìn Dương Lam Hàng cởi quần áo.

Áo sơ-mi màu xám nhạt cởi ra từ trên người anh, những đường cong sắc sảo cân xứng hiện ra trước mắt cô.

Lăng Lăng bỗng nhiên thất thần, bất tri bất giác nhớ lại một đêm nọ, sau khi kết thúc một lần triền miên, anh nằm bên người cô... Lưng anh đặc biệt có phom, cơ bắp săn chắc cùng những giọt mồ hôi li ti ánh lên màu mạch nha bóng loáng gợi cảm dưới ngọn đèn ấm áp. Cô quỳn luyến chạm vào lưng anh, làn da anh thật đẹp, mịn màng lại nhẵn bóng...

Khiến cô có chút hoài niệm...

Không biết từ khi nào, Dương Lam Hàng đã bước đến cạnh cô, da thịt mang theo chút mát lạnh ép chặt lên ngực cô...

Một dòng điện cao áp từ ngực truyền đi khắp toàn thân.

Cô khẽ thở gấp một tiếng, nhìn anh, trong mắt lấp lánh vẻ mơ màng động tình, đôi môi đỏ mọng vừa bị hôn đến bầm máu càng thêm mê người. Anh cúi đầu hôn cô, không cuồng dại như ban đầu, đôi môi dịu dàng, nhẹ nhàng chậm rãi dung nạp cô, che chở cho cô.

Bàn tay anh di chuyển khắp người cô, men theo từng bộ phận anh quen thuộc, từ từ dời qua hai má, vành tai, chiếc cổ nhỏ, rồi đến ngực...

Anh mỗi lần đều như thế, mặc dù trong tình huống cường đoạt, vẫn khiến người ta cảm thấy không phải nhu cầu sinh lý, không phải phát tiết dục vọng, mà là một loại khát vọng hòa quyện giữa yêu và dục.

Vì vậy, trong sự âu yếm của anh, thân thể Lãng Lãng không cách nào kháng cự được nữa, vì anh mà rùng mình, run rẩy.

Thân thể cô thực sự thành thật hơn miệng cô rất nhiều, mau chóng nóng bỏng vì anh, khát vọng anh.

Mỗi một vị trí ngón tay anh lướt qua, đều trở nên tràn ngập chờ mong...

Cảm giác được sự thần phục của cô, Dương Lam Hàng trực tiếp bế cô lên, đặt trên giường...

Anh thông thả vuốt ve tấm lưng mảnh khảnh của cô, di chuyển xuống từng chút, lại chậm rãi men theo lác chân, bắp chân, đùi, khe mơn trớn nơi mẫn cảm nhất của cô...

“Không cần...” Không đợi Lãng Lãng tránh né, Dương Lam Hàng liền đè giữ thân thể cô, cánh tay ôm chặt lấy eo cô, dùng hai chân tách ra đôi chân khép chặt của cô, cấp tốc đẩy vào.

“A!”

“...”

Thần kinh nhạy cảm bị kích thích đột ngột bỗng trở nên hơi tê dại, khoái cảm đã lâu không gặp truyền khắp toàn thân...

Lãng Lãng không tìm được rên rỉ thành tiếng, cái gì cũng không nghĩ được nữa, ôm chặt lấy cơ thể chuyển động nhịp nhàng của anh...

Khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười mờ ám: “Vẫn là cơ thể em tương đối trung thực hơn.”

Lãng Lãng quay mặt đi, không dám nhìn anh.

Nhưng lại có thể bắt gặp chiếc lác rung động thật nhanh, kịch liệt trên mắt cá chân, hệt như trong giấc mơ cũ còn rõ nét như mới hôm qua.

Từng ngỡ rằng triển miên mây mưa thuở ban đầu là đẹp đẽ nhất.

Từng ngỡ rằng sự lãng mạn do anh tạo dựng đêm ấy đã đạt đến đỉnh cao của yêu và dục.

Từng ngỡ rằng sự vĩnh biệt trước khi chia lìa là một lần cuồng nhiệt nhất.

Nào ngờ, chân chính khiến người ta thất hồn lạc phách lại là lúc trùng phùng sau những ngày phân ly đặng đẵng, là lúc tái hợp sau chia tay, tình xưa nối lại...

Anh tiến vào càng sâu, nhưng vẫn không khóa lấp được sự trống rỗng trong nỗi nhớ nhung của Lãng Lãng, dường như vẫn không thể chiếm hữu toàn bộ cô...

Vì thế, Lãng Lãng chống người ngồi dậy, ôm lấy vai anh, quỳ gối ngồi lên chân anh, để thân dưới tiếp hợp càng sát sao.

Dùng môi lưỡi của cô kể ra những hận, những oán, những đợi chờ, cùng những nhớ mong của mình.

Lưu lại những dấu hôn nhỏ vun của cô trên thân hình rắn chắc của anh...

Khi Lãng Lãng nếm thấy vị mặn chát, cô mới phát hiện trên mặt mình toàn nước mắt.

Anh dường như cũng cảm nhận được nước mắt của cô, dùng hai tay nâng mặt cô, hôn đi những giọt lệ trên đó. “Còn hận anh sao?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, khẽ hôn lên khóe môi anh. “Hàng, tình yêu em dành cho anh chưa bao giờ thay đổi!”

“Anh biết, ngay từ khi vừa thấy em, anh đã biết...”

“Anh biết cái gì?” Cô tưởng bản thân đã che giấu rất kỹ.

“Em chỉ muốn người nào em cho là đáng bị mắng!”

Anh nằm xuống, tình yêu tròn đầy lại một lần nữa xuyên qua thân thể cô.

...

Quá trình sau đó Lãng Lãng không nhớ rõ bản thân đã làm những gì, nói những gì, điều duy nhất cô nhớ rõ là hơi thở hổn hển trầm thấp không thể kìm lòng của anh, sự duy mỹ không hề cố ý theo đuổi, đó mới là đục vọng chân thực nhất...

Khi tất cả đều chấm dứt, Dương Lam Hàng nằm bên người cô, mồ hôi lăn xuống theo những đường cong mạnh mẽ cường tráng trên tấm lưng pháp phồng.

Cô tựa nhẹ lên lưng anh, lấy một lọn tóc dài vuốt ve dọc theo những đốt xương sống hơi lõm vào của anh...

Từ thời khắc họ gặp lại nhau, từ khi cô bắt đầu run run vì bóng dáng anh, Lãng Lãng liền biết chính mình sẽ lại trầm luân.

Nhưng cô cứ nghĩ với nỗi bi thương đã khổ sở chống đỡ hơn bốn trăm ngày, ít ra cô cũng có thể duy trì bốn ngày “kiêu ngạo”, đáng tiếc, chỉ mới một ngày... cô liền gỡ bỏ mọi lớp ngụy trang, cùng anh mây mưa lăn lộn trên giường...

Hết thấy diễn ra nhanh đến nỗi khiến Lãng Lãng cảm thấy có chút khó tin.

Có lẽ... Đây chính là “kiếp số” đã được định sẵn trong đời!

Có thể vì hơi nhột, Dương Lam Hàng khẽ cười ra tiếng, hơi chồm người lên, ôm Lãng Lãng vào lòng.

Anh còn đoạt lấy đuôi tóc rồi cù vào hõm cổ cô.

Lãng Lãng cười khúc khích tránh đi, thân thể đắm chìm trong cảm giác tê ngứa, hô hấp càng lúc càng rối loạn.

Nhiệt độ vừa mới hạ xuống, lại bắt đầu tăng lên.

Từng nụ hôn nóng bỏng bất tận, nhỏ mịn dày đặc như những giọt mưa thấm ướt toàn thân.

“Anh...” Lãng Lãng cười hỏi: “Làm một thầy giáo, anh không ở trường dạy chữ dạy người cho tốt mà đến Nhật Bản tìm hoan mua vui, anh không sợ làm hư thế hệ trẻ sao?”

“Anh tới đây kiểm tra giữa kỳ theo lệ thường, xem sinh viên của mình ở Nhật Bản liệu có phụ sự bồi dưỡng của đất nước không.”

Lãng Lãng hung hăng trừng anh một cái: “Có kiểu kiểm tra như anh vậy á? Kiểm tra tới trên giường luôn?!”

“Thời gian có hạn.” Anh đột nhiên xoay người đè Lãng Lãng xuống giường, mỉm cười nhìn cô: “Chi bằng nâng cao hiệu suất một chút, tranh thủ thời hạn visa ba tháng này đã...”

“Anh muốn gì?”

“Đương nhiên là kiểm tra một lần nữa...”

Lời nói sau đó biến mất trong miệng cô, biến mất trong màn đêm yêu kiều...

...

Có người nói mặt trăng ở Nhật còn tròn hơn cả ở Trung Quốc, Lãng Lãng trước giờ không phân biệt được.

Hôm nay, mặt trăng ngoài cửa sổ quả thực vừa tròn, vừa sáng, xuyên qua bức màn cửa dày nặng mà rải xuống một vầng sáng nhàn nhạt...

Thầm tính toán thời gian, không phải kỳ an toàn...

Lăng Lăng rút cuộc hiểu ra anh muốn tranh thủ thời gian để làm gì!

Chỉ số thông minh của người này tại sao không thể xài đúng chỗ vậy trời!

...

Trong ký ức, họ cùng nhau tắm rửa, này bẽn lẽn, này cười vui, này đùa giỡn, thoáng qua tựa như ở kiếp trước...

Còn giờ đây, trong phòng tắm, ánh đèn vàng nhạt chiếu lên từng dấu hôn trên người Lăng Lăng, những tia nước tủa man mát tẩy rửa thân hình gầy gò, tẩy rửa đi lửa nóng sau yêu đương nồng cháy.

Không rõ là đau, hay ngọt?

Lăng Lăng khẽ nâng hàng mi ẩm ướt, nhìn về phía anh đang ở gần trong gang tấc, những tia nước bắn xuống từ trên người anh, anh giữa làn hơi nước mờ mịt cứ mơ hồ tựa ảo giác.

Dương Lam Hàng vén mái tóc ướt đẫm của cô lên, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, giọng nói dịu dàng mềm mại tưởng như bị tiếng nước che lấp: “Có phải anh đến quá muộn không?”

“Đúng là quá muộn... muộn đến mức em cứ tưởng anh sẽ không đến.” Lăng Lăng tựa vào vai anh, chất lỏng chua xót dâng đầy hốc mắt. Vài tháng trước khi chia tay, cô những tưởng Dương Lam Hàng sẽ không thực sự từ bỏ, người ngoại vài ngày, hết giận rồi sẽ đi tìm cô giải thích, sau đó họ lại có thể “đắm say như trước”, nhưng anh hoàn toàn biến mất.

“Vậy tại sao em không tìm anh? Một cú điện thoại hỏi thăm, cho dù chỉ một tin nhắn cũng được.” Anh hỏi lại.

Lăng Lăng tắt nước, chậm rãi ngồi lên thành bồn tắm.

Cô đương nhiên muốn, nếu trên mạng không liên tiếp tuôn ra những tin đồn tình ái của Lý Phi Phi. Tiêu đề của những xì-căng-đan kia cái nào cái nấy đều bắt mắt, nội dung thì tin nào tin nấy đều ly kỳ.

“Lý Phi Phi vì bạn trai yêu đương say đắm mà từ chối lời mời chân thành của đạo diễn...”

“Bạn trai bí ẩn bất ngờ xuất hiện tại phim trường chúc mừng sinh nhật Lý Phi Phi, Lý Phi Phi cảm động đến rơi nước mắt, một cảnh động lòng người...”

Cô đọc đi đọc lại nội dung tin tức, nhưng vẫn không muốn tin.

Nửa năm sau, Lăng Lăng đọc được một tin khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng – “Lý Phi Phi thừa nhận ngày kết hôn đã được định! Sau khi kết hôn muốn ra khỏi giới điện ảnh, an tâm làm bà chủ gia đình, giúp chồng dạy con!”

Ngày đó, cô thực sự muốn gọi điện cho Dương Lam Hàng, hung hăng mắng anh một trận, đem mọi oán giận trong lòng mắng ra hết.

Số điện thoại bấm nửa chừng, cô rã rời buông di động.

Lúc trước là cô kiên trì muốn ra đi, sau khi chia tay nửa năm, cô lấy tư cách gì, đứng trên lập trường gì mà đi chỉ trích sự bội bạc của anh.

Tốt hơn là nên tôn trọng lựa chọn của anh, chúc phúc cho anh cuối cùng đã tìm được một người phụ nữ vì anh mà bằng lòng từ bỏ cái tôi của mình.

Lăng Lăng hít vào một hơi, không thể xua tan màn sương ngờ vực ghen tuông trong lòng. “Em từng muốn tìm anh, tuy nhiên anh bội bạc quá.”

“Có những thứ vẫn có thể cùng tồn tại với bạn rạn.”

“Là cái gì?”

Anh trả lời cô hai chữ: “Nhớ nhưng...”

Cô mỉm cười trong hư vô. “Ai biết được anh bận nhớ nhưng niềm vui mới, hay tình cũ?”

“Niềm vui mới?” Dương Lam Hàng nhìn cô đầy nghi hoặc.

“Lý Phi Phi!” Cô không thể không nhắc nhở anh, mặc dù Dương Lam Hàng có trí nhớ thuộc loại nhìn một lần nhớ mãi. “Đừng nói với em anh không nhớ ra cô ta.”

“Quan hệ giữa bọn anh không phải như em tưởng đâu.” Cách làn hơi nóng mịt mù, Lãng Lãng nhìn chăm chăm vào mắt anh, hoàn toàn không nhìn ra một chút mập mờ nào trong đáy mắt anh.

“Không như em tưởng, mà như tin tức giải trí nhan nhản đăng.”

“Lãng Lãng, sao em có thể đi tin lời nói của mấy phóng viên giải trí kia?! Em hẳn nên biết, phóng viên giải trí bây giờ chuyên môn đặt điều vu khống, tung tin cường điệu, chỉ sợ thiên hạ không loạn.”

“Chỉ ít hai người cũng có điều để họ đặt, chỉ ít anh đã ngầm đồng ý cho họ tung tin.”

“Không phải anh ngầm đồng ý, mà là không quan tâm.” Dương Lam Hàng thản nhiên nói: “Không ai chỉ rõ tên họ mà nói người đàn ông kia là anh, làm sao anh phủ nhận!”

Lãng Lãng không thèm nói nữa.

Quả thực Lý Phi Phi cũng chưa từng nói người đàn ông đó là ai, cũng không có ai đưa ra ảnh chụp của Dương Lam Hàng, thế nhưng, cô cứ luôn cảm thấy quan hệ của họ không đơn giản.

“Mặc kệ em có tin hay không, anh với Phi Phi...” Hai chữ Phi Phi nói ra vô cùng thoải mái.

Dương Lam Hàng đột nhiên nhận ra mình lỡ lời, vội vàng sửa miệng nói: “Anh với Lý Phi Phi thực sự là quan hệ bạn bè bình thường.”

“Cũng y như quan hệ thầy trò bình thường của chúng ta hả?!”

Lời đến đầu môi, Lãng Lãng do dự một thoáng, vẫn không nói ra.

Bởi cô tin chắc đáp án của Dương Lam Hàng nhất định là phủ nhận.

Quên đi! Cô khuyên chính mình: Nếu đã chọn ở bên nhau một lần nữa, hà tất phải đi làm rối rắm chuyện cũ, tự tìm phiền não.

...

Sáng hôm sau, khi Lãng Lãng mở mắt ra thì bên cạnh đã không có ai.

“Hàng?”

Không ai trả lời. Cô mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn khắp phòng, không thấy bóng dáng Dương Lam Hàng đâu cả.

Sờ soạng tìm được quần áo của mình trên giường, Lãng Lãng vừa định mặc vào, sực nhớ quần áo đã bị xé nát bét thê thảm.

Cô lập tức đoán được Dương Lam Hàng đã đi đâu, vì thế mỉm cười ngọt ngào nằm trở lại giường tiếp tục bổ sung giấc ngủ.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, vang lên tiếng mở cửa khe khẽ.

Cô mở to mắt, thấy Dương Lam Hàng đã trở lại, trước tiên anh bỏ xuống đồ ăn sáng đang xách trên tay, rồi lại lấy ra một bộ váy trắng tinh từ trong túi giấy tinh xảo, nhẹ nhàng đặt bên gối cô.

Chất vải sa tanh trơn mịn tựa như tình yêu tinh tế của anh.

“Tinh ngủ rồi sao?” Anh nhẹ giọng hỏi.

“Ừm.”

“Dậy ăn sáng chút đi.”

Dương Lam Hàng đem sữa nóng, hai cái trứng ốp-la, cùng hai lát bánh mì lần lượt đặt lên bàn ăn.

Hết như mỗi bữa sáng họ từng ăn trước đây.

Trong phòng lượn lờ mùi sữa ngọt ngào...

Lăng Lăng chạy qua ôm lấy anh, ôm thật chặt.

Trước đây, Lăng Lăng luôn cho rằng giữa người và người có thể có chênh lệch, nhưng giữa chỉ số thông minh với nhau thì không có khả năng chênh lệch quá lớn.

Chẳng phải Edison cũng từng nói: Thiên tài tương đương một phần trăm cảm hứng và chín mươi chín phần trăm mồ hôi, đủ thấy chênh lệch nhiều lắm cũng chỉ một phần trăm mà thôi.

Thế nhưng, nghe xong báo cáo học thuật ba ngày của Dương Lam Hàng, nghe xong đề tài ba ngày anh và giáo sư Ikeda thảo luận với nhau, Lăng Lăng mới biết cái gì gọi là chênh lệch.

Đề tài cô đã làm gần một năm, thậm chí còn định làm tiếp hai năm nữa, anh chỉ tiện tay lật lật bản kế hoạch nghiên cứu của cô, nhìn qua kết quả thí nghiệm của cô, thảo luận vài vấn đề với Ikeda, liền phân tích rõ ràng mạch lạc cơ chế mà cô suy nghĩ nát óc vẫn chưa ra, còn lập ra một phương án nghiên cứu khả thi hơn cho cô.

Điều này hoàn toàn chứng minh đằng sau câu nói của Edison mới là chân lý – nhưng một phần trăm cảm hứng kia mới là quan trọng nhất, thậm chí còn quan trọng hơn cả chín mươi chín phần trăm mồ hôi.

Trong văn phòng giáo sư, sau khi Dương Lam Hàng và Ikeda thảo luận xong đề tài, Dương Lam Hàng dùng tiếng Anh nói: “Giáo sư Ikeda, trong tay tôi có một dự án rất tiên tiến, muốn hợp tác nghiên cứu cùng tổ đề tài của các anh, không biết anh có hứng thú không?”

Lăng Lăng kinh ngạc nhìn về phía Dương Lam Hàng, nếu anh cùng Ikeda hai người hợp tác làm dự án, phải chăng cũng có nghĩa Dương Lam Hàng sẽ thường xuyên đến Nhật Bản, Ikeda cũng sẽ thường xuyên đi Trung Quốc.

Nói cách khác, về sau cô và Dương Lam Hàng sẽ thường xuyên gặp mặt nhau...

Lần này anh đến Nhật Bản, rõ ràng là có dự tính trước!

Sau khi Ikeda nghe xong, lập tức phấn khởi dạt dào, ông nói trước kia từng xem qua luận văn của Dương Lam Hàng, vô cùng ngưỡng mộ năng lực nghiên cứu khoa học của anh, ông còn nói mình và đại học Toronto cũng có rất nhiều đề tài liên kết, đều tiến triển hết sức tốt. Người ở hai nước có quan điểm khác nhau về nghiên cứu, nếu kết hợp với nhau thì càng dễ dàng phá vỡ một số vấn đề hóc búa về công nghệ.

Dương Lam Hàng rất hứng khởi nói: Đợi anh làm xong báo cáo liền đem tài liệu đã chuẩn bị sẵn đưa cho Ikeda xem qua, hai người sẽ thương lượng đôi chút về kế hoạch nghiên cứu cụ thể.

Ikeda nói đề tài hiện nay của ông cũng đang gặp phải một vấn đề nan giải, đến khi đó sẽ cùng anh tìm hiểu kỹ càng hơn, xem xem liệu có điểm đột phá nào không.

Hai người càng nói càng vui vẻ, rất có cảm giác hận không gặp nhau sớm hơn.

Vì trò chuyện rất lâu nên phó giáo sư Katou sau khi kiên nhẫn đợi một tiếng đồng hồ không thể không đi vào cắt ngang hai người họ, tìm Ikeda ra ngoài.

Nhân lúc trong phòng không có người, Lăng Lăng không nhịn được “ca ngợi” Dương Lam Hàng vài câu: “Với tài năng của anh, không đi giật cái giải Nobel làm rạng rỡ tổ tông thì thật là đáng tiếc!”

Tầm mắt anh vẫn đang dừng lại trên đường cong tính năng trong tay, thản nhiên nói: “Quả thực giải Nobel từng là mục tiêu phấn đấu của anh, nhưng anh may mắn hơn Dương Chấn Ninh, ông ấy đến tám mươi tuổi mới gặp được tình yêu đích thực, anh hai mươi sáu tuổi đã phát hiện ra em còn hấp dẫn hơn giải Nobel...”

Ngọt ngào chảy vào tận đáy lòng, khoe miệng Lặng Lặng không kìm nén được mà nhoẻn lên. “Là đàn ông sao anh có thể không theo đuổi chút gì chứ, phải đem chỉ số thông minh của mình dùng đúng chỗ.”

Dương Lam Hàng đặt tài liệu trong tay xuống, ở trước mặt cô ra vẻ trịnh trọng hiếm thấy. “Anh không theo đuổi giải Nobel, không có nghĩa anh không theo đuổi gì cả. Thời đại ngày nay đã thay đổi, trong thế giới tối đa hóa lợi ích, sự phát triển khoa học công nghệ đều tập trung ở các “dự án”, đã có rất ít quốc gia cũng như tập đoàn tài chính chú ý đến việc các lý thuyết khoa học có bước nhảy vọt nào hay không, càng không có mấy người làm nghiên cứu khoa học lại đi chấp nhất một cái hư danh...”

“Vậy rốt cuộc anh theo đuổi cái gì?”

Dương Lam Hàng suy nghĩ nghiêm túc, trả lời cô: “Làm chuyện anh có năng lực làm, bao gồm cho em hạnh phúc...”

Ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng có thể nói với trình độ cao đến thế, Lặng Lặng thực sự phục anh sát đất.

Lặng Lặng xoay mặt cười trộm một chút. “Một năm không gặp, công lực kể chuyện cười của anh ngày càng cao nha!”

“Quá khen!” Dương Lam Hàng lặng lẽ nắm chặt tay cô, nhỏ giọng nói: “Thí nghiệm đã lên lịch tối nay của em có thể hủy được không?”

“...” Cô có ngọc cũng hiểu được ý anh.

Lặng Lặng trước nay không hề biết trình độ ngữ văn của mình kém đến vậy, nghĩ nát óc cũng không tìm được từ ngữ thích hợp để miêu tả anh, suy nghĩ cả buổi mới nói: “Thầy Dương, ngày mai em còn có báo cáo học thuật, em ở ngay trường mình bị mất mặt cũng không sao, nhưng anh có thể đừng đến Nhật Bản tự bôi nhọ mình được không hả?”

“Chỉ cần em đừng đi nghe, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.”

“Nói sai rồi, năng lực chống quấy nhiễu lại không tốt, em mới không...”

Nói chưa hết câu, Lặng Lặng thấy Ikeda trở lại, lập tức chuyển về thái độ dè dặt nghiêm túc, tiếp tục nghe Dương Lam Hàng và Ikeda thảo luận chủ đề ban nãy.

Kết thúc thảo luận, Ikeda hỏi Dương Lam Hàng: “Không biết việc ăn ở của cậu có vấn đề gì không, nếu có, cứ việc nói.”

Dương Lam Hàng không chút khách khí nói: “Cảnh đêm Osaka rất đẹp, tôi muốn Bạch Lặng Lặng buổi tối dẫn tôi đi ra ngoài một lát.”

“Tất nhiên là được rồi.” Nói xong, Ikeda nhìn về phía Lặng Lặng.

Lặng Lặng gật gật đầu, trong lòng thở dài một tiếng, đối mặt với hai ông thầy hướng dẫn, cô căn bản không có quyền phát biểu ý kiến cá nhân.

“Cậu còn muốn đến nơi nào, tôi đều có thể bảo Bạch Lặng Lặng dẫn đường cho cậu.”

“Nghe nói phong cảnh núi Phú Sĩ khá đẹp, còn cả bãi biển Okinawa...”

Lặng Lặng nghi Dương Lam Hàng nhìn mà không thấy bản đồ nước Nhật, hai địa phương này hình như không gần nhau nha!

Ikeda đồng ý không chút do dự, còn quay đầu biểu thị lòng biết ơn sâu sắc trước sự vất vả của Lặng Lặng.

Lặng Lặng lúc này mới hiểu được, hóa ra chuyện hẹn hò cũng có thể thảo luận vượt cấp.

Vấn đề nhân quyền hoàn toàn có thể không cần bàn cãi, bởi vì trên thế giới này căn bản là không có.

Kobe, Lặng Lặng không chỉ một lần cùng bạn bè đến thành phố cảng hiện đại và sầm uất này, nhưng chưa bao giờ nhận ra thành phố du lịch nổi tiếng này lại đẹp đến thế.

Sáng sớm, Dương Lam Hàng nắm tay cô tản bộ trên bến cảng Kobe, hưởng thụ trời xanh biển ngọc...

Giữa trưa, họ đi qua đi lại trong khu chợ, ném đồ ăn vặt ngon lành ở khu phố Tàu, ném cả tình yêu còn đượm vị hơn cả thức ăn ngon...

Quá trưa, họ đến suối nước nóng Arima ngâm cả ngày, trầm mình trong tình cảm lãng mạn còn nóng bỏng hơn cả suối nước...

Chạng vạng, họ đứng trên núi Rokko, được xưng là cảnh đêm vịnh Kobe đáng giá “mười triệu đô”, thu hết tất cả vào tầm mắt...

Giờ phút này, một tập hợp những thư viện, sân gôn mini, suối nước nóng, quán bar, nhà hát lớn, thậm chí giáo đường hôn lễ đều biến thành một chiếc du thuyền xa hoa chậm rãi rời bến, Lãng Lãng đứng trên boong của du thuyền, nhìn về phương xa tràn ngập chờ mong...

Cuộc đời tựa như một chuyến đi thuyền, bồng bềnh trôi dạt giữa khởi điểm và trọng điểm.

Bạn không khống chế được phương hướng của vận mệnh, nhưng bạn có thể chọn một người cùng bạn thưởng thức phong cảnh bên đường, biển sâu mênh mông vô bờ sẽ trở nên tuyệt vời nhờ có người đó...

Hoa đào rơi rụng hết, là báo hiệu cho sự kết thúc.

Nhưng trong đêm đó, trên nhánh cây anh đào lại nhú lên những chiếc lá non xanh mơn mớn.

Một màu xanh đầy sức sống tràn ngập trước mắt, lại cho người ta nhìn thấy những sinh mệnh mới vĩnh cửu bất diệt.

Tình yêu đã trải qua vẻ đẹp thê lương của phồn hoa tàn lụi, cũng một lần nữa nở rộ những mầm sống mới.

34. Chương 67-68

Những ngày sau đó, tình yêu bị bỏ quên đã lâu bắt đầu được hâm nóng cấp tốc, Lãng Lãng và Dương Lam Hàng dính lấy nhau như đôi sam cùng du lịch thắng cảnh khắp nơi, chẳng khác nào đang đi hưởng tuần trăng mật ngọt ngào.

Không ngờ, lại thêm một đôi oan gia muốn giúp họ tăng thêm chút thú vị cho chuyến đi ngọt ngào. Không ai khác mà chính là Quan Tiểu Úc, bạn cùng phòng trước đây của Lãng Lãng, cùng Âu Dương Y Phạm, em họ của Dương Lam Hàng.

Hôm đó, Lãng Lãng và Dương Lam Hàng mới trở về từ Kyushu phong cảnh xinh đẹp, đang đứng dưới núi Phú Sĩ.

Đỉnh núi tuyết trắng phau phau, băng tuyết trải dài hút tầm mắt.

Dưới chân núi là một khu rừng rậm nguyên sinh xanh mướt, mặt hồ xanh ngọc phản chiếu những bông hoa đỏ thắm, quả là một bữa đại tiệc của màu sắc.

Lãng Lãng nhận được điện thoại của Tiểu Úc.

“Đồ vô lương tâm nhà cậu, có bạn trai xong liền quên sạch cả tớ luôn phải không?!” Giọng Tiểu Úc nghe như bà vợ bị chồng ruồng bỏ, khiến Lãng Lãng hơi nghi ngờ liệu cô có bị thất tình hay không.

“Nếu tớ nhớ không lầm, mấy hôm trước bọn mình còn gặp nhau trên mạng mà!” Lãng Lãng nói. “Tớ bảo cậu đi Nhật chơi, chẳng phải cậu nói tớ công việc của mình rất bận à?”

“Haiz!” Nhắc tới công việc, giọng Tiểu Úc nghe càng giống oán phụ. “Đừng nói nữa, tớ chưa bao giờ gặp ông chủ nào keo kiệt như Âu Dương Y Phạm, tiền lương phát ra chả nhiều nhận gì hơn trợ cấp của trường.”

“Vậy sao cậu không nhảy việc đi?”

“Công việc giờ này khó kiếm lắm, căn bản không có công ty nào chịu thuê tớ. Ông già tớ đã chặt đứt nguồn viện trợ kinh tế của tớ, nếu tớ không đi làm ở công ty anh ta, có khi đã sớm chết đói nơi đầu đường xó chợ rồi...”

“Không thể nào!” Điều này sao có thể, cô mới rời đi có một năm, Trung Quốc vẫn chưa phát triển đến độ cả thạc sĩ cũng thất nghiệp chứ?

“Bằng cấp tớ không thấp, năng lực cũng không tồi, không có khả năng không công ty nào muốn thuê tớ, chắc chắn là Âu Dương Y Phàm đã gỡ trò gì đó!”

“...” Lãng Lãng cười lắc đầu, nói đi nói lại, vẫn là nguyện vọng này đối chọi nguyện vọng kia thôi!

“Nghe nói Dương Lam Hàng đi tìm cậu? Tình cũ nói lại rồi hử?” Tiểu Úc chờ một lát, không nghe Lãng Lãng nói gì, bèn bật cười: “Ha ha! Tớ biết ngay là cậu không chống cự nổi mà... Tớ bật mí cho cậu nhé, bình thường anh ta vờ tỏ ra thật lạnh nhạt, từ khi tớ “vô tình” nói cậu gọi điện cho tớ, khóc như mưa như gió làm tớ thấy phát thương, anh ta liền bay mất hồn vía...”

“Quan Tiểu Úc!”

“Không cần cảm ơn tớ đâu. Ông già đã cắt đứt nguồn kinh tế của tớ, chút tiền lương của Âu Dương Y Phàm không đủ cho tớ ăn cơm, hiện giờ tớ đang muốn tới Nhật Bản đi shopping... Cậu báo đáp bằng cách bao toàn bộ chi phí cho tớ là được!”

“Được! Chuyện nhỏ, du lịch mười ngày cho hai người, thế nào?”

“Không cần, tớ đi một mình thôi.”

“Một mình?” Lãng Lãng có ngốc cũng cảm giác được có điều khác thường. Một cô gái đang yêu đương cuồng nhiệt đột nhiên muốn ra nước ngoài du lịch một mình, trăm phần trăm là tình cảm gặp trục trặc.

“Đúng rồi!” Tiểu Úc làm bộ như không có chuyện gì nói: “Biết đâu có thể gặp được tình yêu bất ngờ thì sao!”

“Ừm! Bao giờ cậu đến?”

“Tớ lấy được visa sẽ gọi điện cho cậu.”

Cúp điện thoại xong, Lãng Lãng ném di động sang cho Dương Lam Hàng. “Gọi điện thoại cho em họ anh đi, nói với anh ta Tiểu Úc muốn tới Nhật Bản.”

Làm bạn bè tất nhiên phải biết mình vì mọi người, mọi người vì mình... có qua có lại cả thôi!

...

Vài ngày sau, chuyến bay quốc tế đáp xuống sân bay, khi Tiểu Úc xuống máy bay, lấy hành lý, đương tìm kiếm bóng dáng Lãng Lãng trong biển người thì bất ngờ gặp Âu Dương Y Phàm, bạn trai cũ vừa mới chia tay không lâu trước đây, xuất hiện trước mắt, cô lập tức nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt về phía Lãng Lãng.

Lãng Lãng làm ra vẻ cực kỳ vô tội nhún nhún vai với cô, nói: “Tớ chỉ “vô tình” nhắc tới chuyện cậu muốn đến đây nghỉ mát thôi mà...”

“Bạch Lãng Lãng!!!”

“Cậu không cần cảm ơn tớ đâu!”

Nói xong, cô xoay người bỏ đi, để lại Tiểu Úc bị Âu Dương Y Phàm nhìn nhà nhìn nhằng.

Hôm đó, bốn người họ đến PUB của khách sạn chơi tới tận khuya.

Tiểu Úc trước giờ vẫn luôn lạc quan yêu đời nay đặc biệt im lặng, có khi chìm trong suy tư, có khi một mình cầm ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Dưới ánh đèn đỏ sậm, vẻ u sầu không thể che giấu hiện rõ trên mặt cô.

Thấy ly rượu của Tiểu Úc đã cạn, cô lại rót đầy. Lãng Lãng cũng không thể chịu nổi nữa, đưa tay giằng lấy ly rượu của bạn.

Bỗng nhiên, một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tay cô.

Lãng Lãng rút tay về, không ngăn cản nữa.

Cô biết Tiểu Úc rất yêu Âu Dương Y Phàm!

Từ khi Tiểu Úc lần đầu tiên ôm một bó hoa to về phòng ngủ cẩn thận đếm từng bông, từ khi cô ấy mỗi ngày trước mười một giờ đều đánh răng rửa mặt sạch sẽ nằm trên giường đợi điện thoại, từ khi cô ấy biết mình đem lòng yêu một người đàn ông tên Âu Dương Y Phàm mà rơi nước mắt, Lãng Lãng liền biết Tiểu Úc đã yêu chàng trai mà lịch sử tình trường có thể viết thành cả cuốn sách kia mất rồi.

Tình yêu có đôi khi kỳ diệu như thế, biết rõ bản thân đã yêu lắm người, nhưng vẫn không thể tự kiềm hãm mà rơi vào lưới tình!

Cho dù có bị thương, chung quy vẫn không thể dứt bỏ.

Khi Tiểu Úc đưa ly rượu đến bên môi, Âu Dương Y Phàm rút cuộc không nhịn được nữa. Anh bắt lấy tay cô, không nói không rằng lấy đi ly rượu trong tay.

“Uống rượu thế này có hại cho sức khỏe, ăn chút gì trước đi.”

Tiểu Úc đưa mắt nhìn Âu Dương Y Phàm, hỏi: “Ivan, người anh yêu rốt cuộc là ai?”

“Là em!” Âu Dương Y Phàm thu lại vẻ bất cần đời thường ngày, cúi mặt xuống, ghé vào bên tai cô nói: “Anh yêu em.”

“Vậy còn Lâm Nhĩ Tích thì sao?”

“Nếu người anh yêu là cô ấy, còn cần phải hạ mình cầu xin em sao?”

“Thế...” Tiểu Úc dùng ánh mắt có phần mông lung nhìn anh một cách thâm tình: “Hơn một năm nay, anh có cô gái nào khác không?”

“Không có!”

“Vì sao?”

“Em là vợ chưa cưới của anh, sự tôn trọng tối thiểu anh dành cho em chính là không để cho tai tiếng về anh xuất hiện trên bất kỳ phương tiện truyền thông nào.”

Tiểu Úc trầm mặc một lúc, đôi môi đóng mở rất nhiều lần, lại nói tiếp: “Còn Lý Phi Phi?”

Cái tên này... khiến đáy lòng Lãng Lãng chột run lên.

Cô vô thức liếc nhìn Dương Lam Hàng, chỉ thấy anh tỏ vẻ hồ hững cảm ly rượu nhấp một ngụm, ho khè một tiếng.

Rõ ràng là đang ngầm ra hiệu cho người nào đó không được nói bậy bạ.

Tuy nhiên Âu Dương Y Phàm trông cứ như không hiểu ám hiệu của anh, vội vàng giải thích nói: “Chuyện đó em đừng nghi oan cho anh, Phi Phi từ lúc mười lăm tuổi đã thề phải lấy Hàng, tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào với anh!”

Lãng Lãng kinh ngạc nhìn về phía Dương Lam Hàng, cô kinh ngạc không phải vì Lý Phi Phi muốn cưới Dương Lam Hàng, mà là cô ta từ mười lăm tuổi đã bắt đầu thích anh rồi.

Dương Lam Hàng cắn răng nhìn Âu Dương Y Phàm đang làm ra vẻ vô can, hít vào một hơi mới nói: “Anh với... Lý Phi Phi thực sự không có cái gì hết.”

Âu Dương Y Phàm còn dùng giọng điệu vô cùng nghĩa khí giúp anh chứng thực: “Chuyện này tôi có thể làm chứng, hai người họ xác thực chẳng có gì... Có một lần Phi Phi chủ động cởi quần áo, Hàng không hề...”

“Âu Dương Y Phàm!” Dương Lam Hàng chợt ngừng đầu, lạnh lùng trừng mắt với cái gã chỉ sợ thiên hạ không loạn kia. “Cậu câm miệng lại cho anh!”

Cả quần áo cũng cởi rồi, còn nói chẳng có gì?

Sợ có người vây xem, Lãng Lãng cố sức bắt bản thân tỏ ra bình tĩnh một chút. “Có đúng vậy không?”

Nói thật, nếu không có người khác ở đây, Lãng Lãng nhất quyết phải nghiêm hình tra khảo anh một trận.

“Em đừng nghe nó nói bậy.” Dương Lam Hàng ôm lấy vai Lãng Lãng, thấp giọng giải thích: “Vì hai nhà có quan hệ tốt nên anh và Lý Phi Phi từ nhỏ đã quen nhau, thường chơi cùng nhau. Nhưng từ khi anh đi Mỹ học, bọn anh không hay gặp nhau nữa... Không tin em hỏi Y Phàm, mỗi lần gặp nhau nó đều có mặt.”

“Cô ta có thể cởi đồ trước mặt Âu Dương Y Phàm sao?!”

“Lần đó...” Anh trừng mắt một cái với Âu Dương Y Phàm đang không nhìn được cười.

Cuối cùng lương tâm Âu Dương Y Phàm cũng trở dậy, giải thích cặn kẽ toàn bộ ngọn nguồn sự việc với Lãng Lãng.

Vốn dĩ, hôm đó Dương Lam Hàng và hiệu trưởng Chu đến thành phố B dàn xếp chuyện đề tài, đúng lúc Âu Dương Y Phàm ở thành phố B bàn việc làm ăn, Lý Phi Phi cũng đến thành phố B tham gia một hoạt động từ thiện.

Trong buổi làm từ thiện, Lý Phi Phi tình cờ gặp Âu Dương Y Phàm, hai người cùng nhau ăn cơm. Ăn xong, hai người tới hộp đêm chơi, Lý Phi Phi do tâm trạng không tốt nên đã uống quá chén. Đúng lúc đó Âu Dương Y Phàm lại có chuyện phải đi gấp, vì thế anh ta gọi điện cho Dương Lam Hàng, nhờ anh giúp đưa Lý Phi Phi về khách sạn.

Tuy rằng Dương Lam Hàng không muốn nhập nhằng với Lý Phi Phi, nhưng cũng không đành lòng bỏ mặc một cô gái trong hộp đêm.

Đưa Lý Phi Phi đến cửa khách sạn, Dương Lam Hàng đang định xuống xe, cô ta bỗng nhiên ôm lấy anh, tỏ tình với anh... Hơn nữa, nhân lúc Dương Lam Hàng còn chưa kịp phản ứng liền chủ động hôn anh.

Đó cũng chính là “nụ hôn nóng bỏng” kinh người được phơi bày trên mạng.

Kỳ thực, sau một thoáng kinh hãi, Dương Lam Hàng lập tức đẩy cô ta ra. Anh dìu cô ta về phòng khách sạn, sắp xếp đầu vào đó cho cô ta. Ngờ đâu, khi anh chuẩn bị rời đi, Lý Phi Phi lại kéo mở khóa, cởi bỏ chiếc váy trên người...

Dương Lam Hàng nhất thời vội vã nên đã quên lấy áo khoác vắt trên ghế sofa, nhanh chân rời khỏi phòng khách sạn.

Ra khỏi cửa, anh lập tức nhớ ra di động của mình, do dự một thoáng, nhưng vì sợ Lý Phi Phi hiểu lầm nên không quay lại lấy.

Do đó khi Lãng Lãng gọi điện cho anh, người nhận điện lại là Lý Phi Phi đang oán giận ngút trời.

Nghe xong toàn bộ quá trình, Lãng Lãng cuối cùng đã hiểu rõ.

Chẳng trách lúc ở trung tâm thương mại, Dương Lam Hàng và Lý Phi Phi cùng nhau xuất hiện;

Chẳng trách Lý Phi Phi dám bạo gan tung tin đồn, nhưng Dương Lam Hàng vẫn cứ im lặng.

Bốn người vui vui về về đi chơi vài ngày. Âu Dương Y Phàm dẫn Tiểu Úc về nước, Dương Lam Hàng và Lãng Lãng quay về Osaka.

Để tiện cho việc thảo luận hợp tác dự án, giáo sư Ikeda bảo Lãng Lãng sắp xếp một chỗ cho Dương Lam Hàng trong lab, trang bị thêm một chiếc máy tính cho anh để anh tra cứu tư liệu.

Lãng Lãng lập tức sửa soạn lại chỗ còn trống bên cạnh mình, dọn dẹp thật sạch sẽ, còn cố ý đi mua giá sách mới, kệ đựng tài liệu mới...

Mỗi khi nhìn Dương Lam Hàng ngồi vào vị trí bên cạnh mình, tập trung tinh thần đọc tài liệu, Lãng Lãng luôn cảm thán thế sự khó lường.

Cô không thể nào ngờ rằng, có một ngày cô và anh cùng ngồi trong một phòng nghiên cứu, có thể thoải mái dùng tiếng Trung nói chuyện phiếm mà không ai nghe hiểu.

Thời gian đi thật nhanh, đảo mắt một tháng đã trôi qua.

Những ngày này, ban ngày Lãng Lãng dạy Dương Lam Hàng làm quen với tên gọi các thiết bị thí nghiệm, dẫn anh đến phòng thí nghiệm giúp anh làm thí nghiệm, ghi chép số liệu.

Tối đến, họ cùng đi siêu thị mua thức ăn rồi quay về phòng trọ mới thuê của mình, chế biến các món ăn theo công thức hướng dẫn.

Vốn dĩ Lãng Lãng muốn cho Dương Lam Hàng phát huy đôi chút bản sắc đàn ông tốt thời đại mới, làm cơm cho cô, đáng tiếc thực tế chứng minh anh không hề có chút năng khiếu nào trong việc nấu ăn.

Đợi lâu lắc lâu lơ, Lãng Lãng đã đói đến mức bụng dạ xẹp lép, anh vẫn còn loay hoay trong bếp nghiêm túc nghiên ngẫm những hai mươi gam dầu, một gam muối, một gam đường... trong công thức nấu ăn.

Cô tò mò đi vào, hỏi: “Giáo sư Dương, anh nghiên cứu cái gì vậy?”

“Anh không xác định được tỷ trọng của chúng, nên không thể tính toán chính xác căn cứ vào thể tích, anh đang suy nghĩ biện pháp khác...”

“Có cần em chuẩn bị cái cân cho anh không?”

“Tốt nhất là cân điện tử, độ chính xác cao một chút.”

Nhìn tác phong nghiên cứu khoa học nghiêm túc của anh, Lãng Lãng thực sự chịu không nổi, cởi bỏ tạp dề trên người anh: “Thôi bỏ đi, em thấy loại công việc có hàm lượng kỹ thuật tương đối cao như rửa bát coi bộ thích hợp với anh hơn.”

“Ừ, rửa bát anh sẽ...”

Ăn cơm xong, Lãng Lãng thoải mái nằm ườn trên sofa vừa xem ti-vi, vừa say sưa nhìn Dương Lam Hàng đang chiến đấu hăng hái với đồng nồi niêu trong nhà bếp...

Thấy chiếc áo sơ-mi hàng hiệu của anh dính bẩn, bàn tay sáng tạo ra vô vàn giá trị thì bết đầy dầu mỡ, cô không khỏi cảm thán sâu sắc cho sự kỳ diệu của tình yêu.

“Thôi để em làm cho.” Lãng Lãng đi vào bếp, đưa tay giúp Dương Lam Hàng lau nước bẩn trên mặt, cầm lấy bát đĩa dính đầy dầu mỡ trong tay anh.

Sau đó, dọn dẹp xong mọi thứ, họ cùng đến phòng thí nghiệm, cô làm thí nghiệm, còn anh ngồi cạnh cô đọc sách hướng dẫn thí nghiệm, nghiên cứu nguyên lý hoạt động của thiết bị...

Phòng thí nghiệm với nhiệt độ cố định mười tám độ không còn lạnh lẽo nữa, mỗi đêm trắng cũng không còn dài đằng đẵng.

Rạng sáng, Lãng Lãng tựa vào vai anh thấp giọng nói: “Hàng, bây giờ em đã biết sai rồi, khoảng cách giữa hai đất nước không thể đo bằng sự gần xa.”

Quan trọng nhất là họ không có tự do, chia ly cùng hội ngộ đều phụ thuộc vào quyết định thời hạn visa của đại sứ quán.

“Chờ anh về xử lý xong chuyện ở trường, lại qua đây với em.”

“Ừm...”

Cô không nói anh biết: Cô không muốn rời xa anh dù chỉ một phút, một giây.

Cô cũng không nói với anh, chu kỳ sinh lý của cô đã muộn một tuần, sự lưu luyến của cô dành cho anh không chỉ có mỗi mình tình yêu giản đơn như trước.

Cô cần anh, cần anh ở bên mình hơn bao giờ hết.

Nói ra rồi thì sao? Chỉ càng khiến anh thêm bận lòng mà thôi.

Càng lưu luyến, chia ly đến càng nhanh.

Đêm cuối cùng của thời hạn ba tháng, cô ôm lấy anh từ sau lưng, tình yêu mãnh liệt bùng cháy trên chiếu tatami.

Lặng Lặng cảm giác thân thể mình tựa như dòng nước nhỏ lững lờ chảy xuôi, còn Dương Lam Hàng giống như một chú cá rời khỏi biển khơi, liều mạng hút lấy hơi thở của cô, sự ấm áp của cô, sự dịu dàng của cô, hút đến khi khô cạn mới thôi...

Sáng sớm hôm sau, Dương Lam Hàng không nói lời nào thức dậy thu xếp đồ đạc, cô ôm tấm chăn mỏng, dựa vào đệm lưng nhìn anh làm mọi thứ.

Quần áo đã phơi khô anh giúp cô rút vào treo trong tủ, còn quần áo của mình, anh cũng đều gấp gọn gàng cho vào tủ.

Bàn chải đánh răng, khăn mặt, kể cả dao cạo của mình anh đều để nguyên như cũ, không hề dọn đi.

Còn trong va-li hành lý của anh, ngoài một xấp tài liệu ra thì không có gì nữa...

Làm xong mọi việc cần thiết, Dương Lam Hàng ngồi bên giường, choàng tay ôm lấy đôi vai trắng bóng của cô, ngón tay chậm rãi mơn trớn trên đó.

Từ những cái vuốt ve của anh, Lặng Lặng cảm nhận được tiết tấu của biệt ly.

“Anh thấy em gần đây sức khỏe không tốt lắm, ăn uống rất ít. Sau khi anh đi em ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, điều chỉnh lại một chút.” Dương Lam Hàng thiết tha dặn dò.

Lặng Lặng gật gật đầu. Cô không dám lên tiếng, sợ mở miệng ra sẽ khóc mất.

“Cả đêm qua em không ngủ, ngủ tiếp một lát đi.” Anh dịu dàng nói. “Ngủ dậy đi ăn cái gì đó, tìm Mie nói chuyện, không thì tìm bạn bè đi dạo phố, như vậy tâm trạng sẽ tốt hơn... Còn nữa, làm thí nghiệm suốt đêm rất vất vả, lại không an toàn. Anh đã nói chuyện với Ikeda rồi, ông ta đồng ý mỗi tuần sẽ bảo trợ giảng xếp lịch cho em hai buổi làm ban ngày.”

Cô lại gật đầu.

“Xuống máy bay anh sẽ gọi điện cho em... À, số di động của anh vẫn như cũ, em gọi anh lúc nào cũng được, đừng lo chuyện chênh lệch giờ giấc.”

Anh hôn lên trán cô, đi về phía cửa...

Ngay tại giờ phút này, Lặng Lặng đã hiểu được sự “độc sức níu giữ” của anh năm đó, đây là khoảng cách giữa hai quốc gia, gặp nhau cùng chia ly đều bị pháp luật khổng chế nghiêm khắc, không thể thay đổi hay kéo dài, cho dù anh muốn ở lại thêm một giây cũng không được. Dù có được nhiều đến đâu cũng không đổi được một khắc ở bên người mình yêu, đối với một người đàn ông tự nhận là có thể làm chủ cuộc đời mình, đồng thời có năng lực quyết định cuộc sống bản thân mà nói, đây chính là thất bại nặng nề nhất của anh.

“Em tiễn anh ra sân bay nhé!” Mặc dù tối qua anh kiên quyết không cho cô đi, nhưng cô vẫn tìm mọi cách trì hoãn sự chia ly thêm chốc lát.

“Đừng tiễn, anh không muốn nhìn bóng dáng cô đơn của em một mình đứng trong sân bay.”

Lặng Lặng nào muốn làm anh thêm vướng bận. Cô tự nhủ bản thân phải kiên cường, không được khóc, để anh an tâm rời đi. Nhưng khi cô nhìn thấy Dương Lam Hàng bước ra ngoài, sắp sửa đóng cửa, cô liền bất chấp tất cả đuổi theo ôm chầm lấy eo anh, nước mắt đầm đìa.

“Em muốn ra sân bay tiễn anh.”

“Đi chỉ càng thêm khó chịu... Em đợi anh, anh sẽ mau chóng quay lại.”

“Anh đừng đi, em không muốn anh đi.”

“Cô bé ngốc! Nếu không rời đi đúng thời hạn, sau này muốn xin visa sẽ rất khó.” Dương Lam Hàng gỡ tay cô đang ôm lấy eo anh ra, không chờ thang máy mà vội vàng chạy thẳng xuống cầu thang.

Trước đây cảm thấy đau khổ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là khoảnh khắc chia tay.

Giờ đây lại càng hiểu rõ sự dày vò của biệt ly, so với chia tay còn đau đớn tận tâm can gấp ngàn lần.

Ít ra chia tay còn có thể tự nhủ phải quên đi, còn biệt ly chính là nhìn đồng hồ, chờ đợi thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Kim phút vừa quay được một vòng, mọi kiên cường của Lăng Lăng đều kiệt quệ, hàng hàng nước mắt tuôn rơi trên gối.

Kim phút quay hai vòng, sắp tới giờ anh lên máy bay, cô không màng gì nữa, thay quần áo, bắt xe đuổi tới sân bay. Cô chỉ muốn nói với anh một câu cuối cùng: Em đã có con của anh rồi!

Đáng tiếc, khi cô đuổi tới nơi, máy bay đã gầm rú trên không, một lần nữa mang đi của cô tất cả.

Cảm giác trời đất quay cuồng khiến cô gần như ngất đi.

Lăng Lăng nén xuống cảm giác buồn nôn, chạy một mạch đến quầy bán vé, đưa ra hộ chiếu của cô: “Tôi muốn một vé đi thành phố A của Trung Quốc trong hôm nay.”

“Xin lỗi, hôm nay không có chuyến bay.”

“Thành phố nào cũng được, chuyến bay gần nhất là được.”

“Một tiếng nữa có chuyến bay đi thành phố B, khoang hạng nhất, được không ạ?”

“Được!”

Lấy vé máy bay xong, Lăng Lăng gọi điện cho giáo sư Ikeda, nói với ông: “Thưa giáo sư, em muốn xin nghỉ phép một tháng, vì em muốn về nước kết hôn ạ.”

Điện thoại truyền đến giọng nói mang theo ý cười của Ikeda: “Chúc mừng hai người!”

Hai người? Từ ngữ ông dùng hơi đặc biệt.

Lăng Lăng không có lòng nào suy nghĩ sâu xa: “Cảm ơn thầy... em sẽ quay lại sớm ạ.”

“Nhờ em chuyển lời chúc phúc của tôi đến giáo sư Dương!”

Lăng Lăng bỗng chốc nghẹn lời.

Thầy Ikeda này, thường ngày nhìn mặt ngốc nghếch, đầu óc hóa ra cũng không ngốc a.

Không lẽ mọi giáo sư đều thâm tàng bất lộ thế sao!

“Vâng, em nhớ rồi ạ.”

Cúp điện thoại, Lăng Lăng lại gọi tiếp cho mẹ, nói bà hay: Cô muốn về nước...

Mẹ Bạch lập tức hỏi: “Về nước? Bao giờ?”

“Bây giờ ạ! Mẹ, con muốn kết hôn với anh ấy...”

“Anh nào?”

“Dương Lam Hàng!”

Trong điện thoại yên lặng mất vài giây, sau đó truyền đến giọng nói ấm áp của mẹ Bạch: “Vây à! Được! Chỉ cần con sống vui về.. là tốt rồi!”

“Con...”

“Lăng Lăng, thấy con cả năm nay mất hồn mất vía, mẹ đã nghĩ thông rồi. Suy cho cùng cả đời phụ nữ vẫn phải chọn một người mình yêu. Kết quả không quan trọng, quan trọng là không để cho bản thân phải tiếc nuối.”

“Con hiểu rồi!”

Cô thực sự đã hiểu.

Đời người rất ngắn, mà cũng rất dài, chớ lo lắng cho tương lai không thể biết trước, càng không cần lưu lại cho dĩ vãng những nuối tiếc không thể vãn hồi.

Con người đừng nên hy vọng cả đời mình không gặp phải thất bại suy sụp, không trải qua những thời điểm khó khăn nhất của cuộc đời, cũng như không bao giờ chịu tổn thương hay chỉ trích, điều đó là không thể!

Chỉ cần vào lúc sắp đi đến cuối con đường đời, quay đầu nhìn lại quá khứ, có thể nói với chính mình: Tôi đã nỗ lực, đã từ bỏ, đã thành công, đã thất bại, nhưng tôi không có gì tiếc nuối, tôi đã không làm cho người thân, người yêu, bạn bè mình thất vọng... Đó chính là một cuộc đời hoàn hảo!

Chuyến hai lần máy bay, lục phủ ngũ tạng đều nôn sạch sẽ, hơn bốn giờ chiều Lãng Lãng rút cuộc cũng đến được thành phố A!

Nghê thấy ngôn ngữ quen thuộc, cảm giác thân thiết cùng cảm động chưa từng có khiến cô những muốn chạy đến ôm lấy từng người!

Cơn gió quen thuộc, vầng mây quen thuộc, tất cả đều tốt đẹp mà không cần bất kỳ lý do nào!

Để lần gặp nhau này thêm phần lãng mạn, Lãng Lãng không gọi điện cho Dương Lam Hàng, mà đi đến một hàng net gần trường.

Mở QQ, nhập proxy server, tiếng đăng nhập QQ quen thuộc, âm báo tin nhắn quen thuộc, cùng với avatar đầu hói nhỏ không thể quen thuộc hơn được nữa không ngừng chớp sáng.

Cô hạnh phúc click chuột mở ra.

“Em có đó không?” là tin nhắn offline anh gửi một tiếng trước.

Sự cảm động đã lâu không thấy dâng lên trong lòng, Lãng Lãng ngẩn ngơ nhìn màn hình máy tính thật lâu rồi mới run run đánh chữ: “Em đến rồi.”

Ava của anh lác lư càng nhanh: “Anh vừa gọi điện cho em, di động em tắt máy, điện thoại nhà thì không ai bắt.”

“Di động em hết pin!” Nhắm mang đến cho anh một niềm vui bất ngờ, Lãng Lãng không nói anh biết trên máy bay không thể mở máy.

“Em không ở nhà à?”

“Vâng. Anh đang ở nhà trọ hả?”

“Ừ. Em ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa. Anh thì sao? Lại gọi đồ ăn ngoài à?”

“Lát nữa anh sẽ đi ăn, trưởng cục thuế tỉnh L đến đây họp, đúng lúc mẹ anh đang định mở khu mua sắm liên hợp ở thành phố D nên mời ông ấy ăn cơm.”

“Vậy à!” Cuộc sống thanh thoi ba tháng vừa rồi khiến Lãng Lãng gần như quên mất thời gian của Dương Lam Hàng quý báu dường nào. Anh luôn có những chuyện bận rộn chưa xong, công việc làm không hết.

Có lẽ, anh bận đến nỗi ngay cả thời gian nhớ cô cũng không có.

Lãng Lãng đương không biết nên nói gì thì một tin nhắn của anh đã gửi tới: “Em nhớ anh không? Anh nhớ em lắm, anh tình nguyện đem mọi thứ của mình đánh đổi để được ôm em lúc này...”

Nét cười lập tức hiện lên trên mặt cô: “Cái gì cũng tình nguyện sao?”

Anh đáp: “Cái gì cũng tình nguyện!”

“Em có công chuyện chút, anh chờ em nhé!”

“Được!”

Lăng Lăng thu hết tốc độ chạy đến cửa nhà anh, còn không kịp thở đã cúi đầu nhanh chóng nhấn hai lần chuông cửa.

“Ai đấy?”

“Lầu dưới.” Lăng Lăng thuận miệng nói.

“Chờ chút!” Cửa mở, anh vừa hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lăng Lăng đã vọt đến ôm chầm lấy anh thật chặt.

“Cô...” Dương Lam Hàng vội vàng gỡ cánh tay Lăng Lăng đang ôm lấy anh, đẩy cô ra một khoảng cách nhất định, thái độ đề phòng cấp bách này hiển nhiên là vì coi cô thành người phụ nữ khác.

Tuy vậy, khi anh nhìn thấy gương mặt cô, kinh hãi biến thành choáng váng, ánh mắt vốn luôn thâm sâu ngậy ra mắt hơn hai mươi giây mới lấy lại chút thần thái, thể hiện tư duy đã quay về với thực tại.

Được nhìn cảnh thiên tài biến thành kẻ ngốc thật không xứng hai tấm vé máy bay nguyên giá của cô!

“Đừng nói anh quên mất em là ai nhanh đến vậy chứ?”

“Lăng Lăng!!!” Xem ra anh vẫn chưa quên.

“Nghe nói anh muốn ôm em, em cố ý quay về cho anh ôm một lát! Anh phải dùng tự do nửa đời còn lại đổi lấy...”

Không đợi cô nói xong, Dương Lam Hàng ôm lấy cô, quay thật nhiều vòng trong phòng, quay đến khi hai người đều hoa mắt, ngã lên ghế sofa hôn nhau cuồng nhiệt...

Hôn đến khi sắp ngạt thở, Dương Lam Hàng mới thả cô ra, quyến luyến vuốt ve hai má cô. “Anh yêu em!”

Nếu hạnh phúc là nước, Lăng Lăng nhất định bị chết chìm...

Nếu hạnh phúc là lửa, Lăng Lăng đã hóa thành tro tàn...

“Em cũng yêu anh!” Cô ôm vai anh, nhanh chóng kể lại kế hoạch mình đã suy nghĩ rất nhiều lần ở sân bay:

“Em chỉ có không đến một tháng, cuối tháng phải về đại sứ quán Nhật Bản nộp báo cáo nghiên cứu sinh... Ngày mai anh đưa em về nhà gặp mẹ em, sau đó tranh thủ thời gian chuẩn bị kết hôn.”

“Kết hôn?!”

“Anh có ý kiến gì sao? Có ý kiến cũng vô ích, em đã quyết định rồi!”

“Không có ý kiến!” Anh kiên định lắc đầu. “Không có ý kiến! Nhưng em không nghĩ cái việc cầu hôn này phải do anh làm sao?”

“Lần sau đi!”

Bắt gặp ánh mắt giết người của anh, Lăng Lăng lảng nhanh sang chuyện khác: “Ai da! Đói chết mất, có ăn gì không?”

“Vừa hay anh phải đi ra ngoài ăn, cùng nhau đi đi.”

“Không cần đâu!” Lăng Lăng sợ nhất chính là loại tình huống mà mỗi câu nói đều ngầm chứa huyền cơ như thế này, đoán tới đoán lui mệt cả người.

“Làm một người phụ nữ có thể đối mặt với tất cả không phải chỉ dựa vào cái miệng!” Dương Lam Hàng căn bản không quan tâm đến sự phản kháng của cô, kéo cô khỏi sofa. “Đi thôi, sắp kết hôn rồi, sau này em cần phải làm quen với những tình huống kiểu này.”

“Nhưng mà bộ dạng em như vậy...” Cô chỉ chỉ áo T-shirt cùng quần jeans trên người mình. “Có thể gặp người sao?”

“Lát nữa đi ngang qua trung tâm thương mại chọn đại một bộ đồ là được, em không trang điểm đã đẹp lắm rồi.”

“Tại sao nhất định phải đi? Em ở nhà chờ anh không được à?” Lãng Lãng bám lấy khung cửa liều mạng giấy dựa.

“Bởi vì anh không nỡ để em rời khỏi tầm mắt anh...”

Lãng Lãng lập tức quên mất phản kháng, ngoan ngoãn để anh kéo ra khỏi nhà.

Vì thế, suốt dọc đường cô đều khinh bỉ chính mình: Thật xấu hổ, mới một câu liền bị dỗ ngọt đến mê man!

Sau khi Dương Lam Hàng dẫn cô đến trung tâm thương mại mua bộ quần áo mới, lái xe chở cô tới một câu lạc bộ tư nhân cách xa nội thành.

Câu lạc bộ tư nhân này không xa hoa lộ liễu khoa trương, cũng không có quán bar sàn nhảy hỗn tạp, có chăng khắp nơi đều là những gian phòng tao nhã mang phong cách cổ điển.

Lãng Lãng cúi đầu chậm rãi bước về trước, bắt gặp dáng vẻ luống cuống của mình qua mặt sàn lát đá cẩm thạch trắng xanh.

Cô không biết mẹ Dương Lam Hàng nhìn thấy cô sẽ nói gì, không biết cái người cục trưởng gì đó liệu có phật lòng khi cô xuất hiện ngoài ý muốn.

Điều duy nhất cô có thể làm là không ngừng tự nhủ, phải ít lời, chẳng thà không nói câu nào chứ nhất định không được nói sai...

Bất tri bất giác, cô tiếp tân xinh đẹp đã dẫn họ đến bên ngoài một gian phòng.

Cửa khép hờ, có thể nghe thấy rõ ràng đối thoại bên trong.

Giọng mẹ Dương nghe vẫn nhiệt tình như ngày nào: “Chúng ta ăn trước đi, Hàng mới bay từ Nhật Bản về, một lát nữa mới tới được đây.”

“Không vội...” Một giọng ôn hòa nói.

Tiếng nói này khiến toàn thân Lãng Lãng cứng đờ, bởi nó cực kỳ giống một giọng nói chôn sâu trong ký ức của cô.

“Công việc của nó vẫn bận vậy sao? Đã có bạn gái chưa?”

Mẹ Dương vừa cười vừa nói: “Có rồi, lần này đi Nhật là để thăm bạn gái nó.”

“Thế à!” Giọng nói kia nghe ra có chút tiếc nuối. “Nói thật, tôi rất thích con trai chị! Nếu không phải con gái tôi cứ ở nước ngoài học không chịu về nước, tôi nhất định sẽ giới thiệu chúng nó với nhau... Tất nhiên, giờ thì hết cơ hội rồi!”

Nghe những lời này, dưới chân Lãng Lãng mềm nhũn, phải níu lấy cánh tay Dương Lam Hàng mới miễn cưỡng đứng vững.

Anh tưởng cô hiểu lầm đâu đó, vỗ vỗ lưng cô, giải thích: “Chỉ là lời nói xã giao thôi mà, em đừng tưởng thật.”

Lãng Lãng lắc đầu, thứ thực sự làm cô hoảng loạn không phải câu nói kia, mà là... giọng nói trầm ấm đó.

Cô bám chặt cánh tay Dương Lam Hàng, căng thẳng hỏi: “Người cục trưởng này tên gọi là gì?”

“Họ Sử.”

Lãng Lãng hít một hơi sâu, lẳng lặng thay đổi góc độ, len lén tìm bóng người đang nói chuyện qua khe cửa.

Sau đó, cô nhìn thấy người đàn ông ngồi cạnh mẹ Dương.

Ông đã ngoài năm mươi, dung nhan tươi sáng đã trải qua bao thử thách của tháng năm không hề có nét già nua, ngược lại càng tăng thêm sức hấp dẫn của sự thành thực. Nếu không vì vài sợi tóc bạc hai bên thái dương, có lẽ người bình thường đều không thể đoán được tuổi ông.

Có người nói đàn ông càng già càng phong độ, hóa ra đúng thật.

Nhìn khuôn mặt ẩn chứa thêm nhiều nét buồn thương so với trong ký ức, Lãng Lãng lại nhớ tới bóng dáng cao gầy trước cửa trường học, nhớ tới ông bước rón rén... về mặt chờ mong nhìn vào trong sân trường – đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy ông, ba của cô.

Trong ký ức khuôn mặt ông tiêu tụy, nhưng nụ cười vẫn nhu hòa như thế...

Bao năm trôi qua, rất nhiều lần Lãng Lãng đã tưởng tượng ra cảnh trùng phùng, đồng thời ngày ngày mong ngóng.

Nhưng lại không thể ngờ, lần gặp nhau sau mười năm của họ lại trong tình huống xấu hổ như thế này.

“Lãng Lãng? Em sao vậy?” Dương Lam Hàng thấy sắc mặt cô tái nhợt đến không còn chút máu, hơi lo lắng. “Có phải trong người không thoải mái không? Anh đưa em về nghỉ nhé.”

“Không sao! Em rất khỏe!” Cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: “Người ta đã chờ rất lâu rồi, mình vào trong đi.”

“Vậy mình cứ vô chào một tiếng rồi anh mang em về nhà, được không?”

“Được.”

Dương Lam Hàng gõ cửa, đẩy ra.

Lãng Lãng cố sức nắm chặt hai tay mới thu được dũng khí theo sau Dương Lam Hàng, để anh dẫn vào.

Vào đến trong phòng, cô khẽ cúi chào.

Chào xong, tầm mắt Lãng Lãng dừng trên người đang ngồi ở phía đông, trong loại tình huống này, cô thậm chí không biết phải xưng hô với người cha thân sinh của mình như thế nào. Thật trở trêu thay!

Còn ba cô thì đang trò chuyện với mẹ Dương Lam Hàng, thấy họ bước vào, lập tức đứng dậy chào đón, ánh mắt chỉ lãnh đạm lướt qua mặt Lãng Lãng một cái, liền dời đi.

Cô chỉ có thể cười chua xót.

Nhưng không ngờ, tầm mắt ông vừa rời đi bỗng đột nhiên quay lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt cô...

Vì vậy, cô cười càng chua xót, mở miệng nhưng lại không phát ra tiếng, đành nhắm mắt, nước mắt lại tuôn rơi.

“Lãng Lãng?!”

Nghe ông thử gọi tên mình thăm dò, Lãng Lãng cắn môi dưới, gật gật đầu.

Một tiếng “ba” đè nén đã lâu càng không thể nào thoát ra.

Vẻ trầm tĩnh của ông hoàn toàn biến mất, vội xông đến trước mặt cô bắt chắp người xung quanh, nắm chặt lấy tay cô, trong ánh mắt bao phủ một tầng hơi nước ầng ậng: “Con... con về nước từ bao giờ?”

Cô ráng sức áp chế nỗi kích động trong lòng, bình tĩnh nói với ông: “Vừa xuống máy bay.”

“Vậy à!” Ông xoa đầu cô, nhìn nhìn chiều cao của cô, ánh mắt ướm át, giọng nói cũng khàn khàn: “Hiện giờ... con học đến học vị nào rồi?”

“Tiến sĩ ạ!”

“Giỏi! Giỏi lắm!” Ông quay qua giới thiệu với mọi người trong phòng vốn đang không hiểu đầu vào đâu, run giọng nói: “Đây là con gái tôi, Lãng Lãng...”

Ông giới thiệu xong, mới sực nhớ nhìn về phía Dương Lam Hàng: “Các con...”

“Cháu và Lãng Lãng đang quen nhau ạ.” Dương Lam Hàng đáp.

“Quen nhau?! Thật vậy sao?!” Ba Lãng Lãng mỉm cười, nắm lấy tay cô, rồi lại vỗ vỗ vai cô, không chỉ hành động lộ vẻ lúng túng, ngay cả nói năng cũng hơi lộn xộn: “Tốt! Tốt quá... thật có mắt...”

Mẹ Dương cảm thấy bầu không khí có phần khác thường, vội đứng lên chuyển chủ đề: “Các con ngồi máy bay lâu vậy rồi, trên đường nhất định rất đói bụng, mau ngồi xuống ăn đi.”

“Bác gái, con với Hàng vừa về nước, vì vội quá nên chưa kịp đến chào bác và bác trai trước.”

“Không sao cả!” Bà vừa cười vừa kéo ghế bên cạnh mình: “Qua đây ngồi đi.”

“Con cảm ơn ạ!” Lãng Lãng cố gắng quan sát biểu hiện của mẹ Dương hòng đoán xem bà nhìn cô ra sao, nhưng nụ cười của bà vẫn thân thiết như trước, hoàn toàn giống với lần gặp đầu tiên.

Lãng Lãng vừa ngồi xong đã thấy ba gấp một miếng thịt bò đặt vào đĩa của cô, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Hệt như trước đây.

Mùi dầu mỡ khiến dạ dày cô cuộn lên một hồi, nhưng cô vẫn ráng nhịn cho vào miệng.

Cô còn nhớ rõ hồi bé, điều kiện gia đình không tốt, hoặc có thể nói thời buổi đó cả nước Trung Quốc đều rất lạc hậu.

Thịt heo đối với nhà cô mà nói có thể gọi là “xa xỉ phẩm”, ngày lễ tết mới có cơ hội ăn một lần.

Mẹ luôn nói phải để phần ba, nhưng lần nào ba cũng đem thịt gấp cho cô, chăm chú nhìn cô ăn.

Cô luôn ăn đến say sưa, đến nỗi trong miệng thơm lừng mùi thịt.

Về sau, khi trong nhà đã có thịt ăn mỗi bữa, ba cũng không quay về nữa.

...

Lãng Lãng vừa nuốt xuống miếng thịt bò đầy dầu mỡ, dạ dày liền bắt đầu nhộn nhạo...

Cô vội che miệng chạy vào toilet, nôn hết mọi thứ.

Khi đã rửa mặt sạch sẽ, ngẩng đầu lên, trong gương là một khuôn mặt trắng bệch như giấy, dấu vết nước mắt loang lổ, khiến cô dường như bắt gặp chính mình năm mười bốn tuổi.

Đúng vậy, mười bốn tuổi, trong suốt một năm mỗi lần Lãng Lãng gặp ba xong đều nhìn khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt như vậy trong gương. Khi đó, cô rất nhớ ba, nhớ ba đi công tác về mua váy đẹp cho mình, nhớ mỗi khi ngủ nằm giữa ba và mẹ nắm lấy tay hai người, nhớ mỗi lần tan trường được ba đón về nhà, ngồi xổm xuống trước mặt cô hỏi cô hôm nay học được chữ nào mới...

Tiếc là không bao giờ có thể nữa!

Nỗi nhớ mong của cô, sự trông ngóng của cô, đều không dám hé ra một câu với mẹ. Cô thậm chí giam mình trong phòng, không dám để mẹ nhìn thấy bộ dạng của mình, bởi cô của ngày đó biết rất rõ, một khi bị mẹ phát hiện ra, cô sẽ không được gặp ba nữa.

Thế nhưng, hôm tốt nghiệp cấp hai ấy, ba để lại cô bên đường, cô nhìn ông rời đi, mãi đến khi không nhìn thấy bóng dáng ông đâu nữa mới một mình ngồi sụp xuống khóc bên đường. Đột nhiên, mẹ không biết từ nơi nào bước ra, kéo cô dậy, lớn tiếng nói: “Không được khóc! Ông ta không phải ba con, ông ta không xứng!”

Cô bị dọa đến ngây người.

Hôm đó rất lạnh, rét đến nỗi toàn thân cô đều run bần bật.

Sau ngày đó, mẹ mang cô đến nhà ông bà ngoại ở Sơn Đông, sửa họ cho cô, còn gửi cô vào một ngôi trường cấp ba quản lý theo phương thức phong bế, cô không hề gặp ba nữa.

Mỗi lần, chỉ khi nào thấy những con số trong thẻ ngân hàng ngày càng lớn dần, cô mới tin rằng ba không quên mình.

Vài năm sau, Lãng Lãng tình cờ nghe ông ngoại nhắc qua mới biết ba từng đến Sơn Đông, muốn gặp cô, nhưng mẹ gạt ông nói: Đã cho con gái ra nước ngoài học rồi...

Ba từng hỏi mẹ rất nhiều lần: Rốt cuộc con gái đi đến nước nào?

Bà bảo sẽ không cho ông biết gì hết.

...

“Sao lại khóc?” Giọng nói Dương Lam Hàng cắt ngang hồi ức của cô, Lãng Lãng liền bắt gặp một gương mặt âu lo khác trong gương.

Cô vội lau khô những giọt nước trên mặt. “Đâu có, em vừa rửa mặt xong.”

Anh xoay người cô lại, nâng mặt cô lên, lau đi những giọt nước trên khóe mắt lần bên môi cô: “Không phải em rất nhớ ông ấy sao, anh thấy ông cũng rất nhớ em. Em nên vui mới phải chứ!”

Vui ư? Cô nên vui sao?

Không ai biết phần tình cảm cha con này tựa như một lưỡi dao, đã rạch nên một vết thương khó lòng phai mờ trong tâm hồn thơ ấu của cô.

Mỗi lần nhìn bóng dáng ba biến mất ở góc đường, cô đều hy vọng ông đừng xuất hiện nữa.

Cô muốn gặp ông, nhưng sau mỗi lần gặp thì sao, cũng chỉ có thể nhìn ông rời đi thêm lần nữa...

Lãng Lãng cúi đầu, nhìn xuống mặt sàn lát đá cẩm thạch sáng bóng dưới chân.

“Em lại hy vọng ông ấy không nhớ em, hy vọng ông ấy là một người cha độc ác vô tình. Nhưng ông lại là người cha tốt nhất trên đời, lúc em còn nhỏ, mỗi ngày đi làm về ông đều hỏi trước tiên: Lãng Lãng về nhà chưa? Mỗi đêm trước khi ngủ ông đều vào phòng tắt đèn cho em; lúc em khóc ông đều ôm em ngồi trên sô-pha kể chuyện xưa hải hươc cho em nghe; khi em cười, ông liền vuốt tóc em mà cười theo... Thế nhưng, trong một đêm tắt cả đèn biến mất, vì một tờ đơn ly hôn, ông sẽ không bao giờ bước chân vào nhà nữa, mẹ thì ngày ngày trốn trong phòng vụng trộm khóc, cuộc sống như cỗ tích của em đã bị ông kết thúc...”

“Cho dù xảy ra chuyện gì, ông ấy trước sau vẫn là ba em... Tình thương không thay đổi, chỉ là cách thức biểu đạt khác đi mà thôi.” Dương Lam Hàng vừa cười vừa khẽ vỗ đầu Lãng Lãng, dịu dàng nói: “Cùng lắm về sau trước khi ngủ anh đều sẽ tắt đèn, trước khi về nhà anh sẽ gọi điện hỏi: Vợ anh đã về nhà chưa... Em hãy tin anh, ông ấy làm được thì anh cũng làm được!”

“Hàng...” Lãng Lãng tựa vào ngực anh, bóng ma nuôi tiếc trong lòng dần dần biến mất.

“Lãng Lãng, sắc mặt em rất kém, anh đưa em về trước, ngày mai anh giúp em hẹn gặp riêng ông ấy.”

“Không cần đâu, em không sao! Chỉ là không ăn được đồ dầu mỡ, phản ứng rất bình thường thôi.”

“Bình thường?”

“Mang thai đều như vậy, không chết được đâu.” Cô cố tình nói thật nhẹ nhàng.

Người ta nói người đang yêu chỉ số thông minh đều về mo, quả không sai chút nào.

Trước đây gặp phải chuyện gì, Dương Lam Hàng đều bình thản không lay động, nhưng hiện giờ lại bày ra một vẻ ngơ ngẩn không nhúc nhích mà nhìn cô.

Tất nhiên, loại chuyện này nếu là ai khác chắc cũng đều ngây ngốc, anh không giống trên phim xoay vòng vòng hét lớn: “Tôi sắp làm cha rồi, tôi sắp làm cha rồi...” là đã đủ nội hàm lắm rồi!

Lãng Lãng hươ hươ ngón tay trước mắt anh, triệu hồi sự chú ý của anh.

“Không phải anh bị em dọa chết điếng luôn chứ hả?” Nếu thế thì cô chắc chắn đã phạm phải tội ác tày trời.

“Tại sao không nói anh biết?” Anh hơi cao giọng hỏi: “Lúc ở Nhật sao không nói anh biết?”

“...” Kiểu tư duy nhảy cóc này, Lãng Lãng không biết nói gì luôn.

“Em khờ quá, thời điểm thế này sao em có thể để anh bỏ em ở lại Nhật Bản một mình chứ?”

“Vậy nên em mới về tìm anh.”

“...” Dương Lam Hàng bỗng ôm chầm lấy cô, giờ phút này, một vòng ôm thâm tình còn sâu sắc hơn ngàn vạn lời nói.

Cô không tin tình yêu có thể vĩnh hằng, nhưng cô tin người đang cùng cô ôm nhau này là vĩnh hằng.

Phần tình cảm cùng cô trưởng thành này, từ lâu đã không đơn giản chỉ là tình yêu.

Anh là bạn cô, thầy cô, người yêu cô, từ nay về sau sẽ là người thân của cô!

Đủ loại tình cảm ấy hòa quyện cùng nhau, dung nhập vào sinh mệnh của họ, càng khó phai nhạt...

...

Khi Dương Lam Hàng dìu cô bước ra, Lăng Lăng bất ngờ thấy ba đang đứng trên hành lang.

Ông buông thõng hai tay, chậm chậm đi đi lại lại, thấy cô đi ra, liền hối hả sải bước về trước, nhẹ nhàng hỏi thăm: “Con không sao chứ?”

“Không sao ạ.” Cô nhướn miệng cười. “Chỉ là trong người con không khỏe thôi.”

“Có phải con...” Ông định nói lại thôi.

Dương Lam Hàng nói lỏng tay đang đỡ eo Lăng Lăng ra, kè sát cô nói: “Anh đi lấy túi giúp em, sẽ ra mau thôi.”

“Ừm.” Cô nhìn anh đầy cảm kích. “Cảm ơn anh!”

Anh mỉm cười hân lên má cô. “Anh không cần cảm ơn!”

Sau khi Dương Lam Hàng rời đi, ba Lăng Lăng hắng hắng giọng, hỏi: “Lăng Lăng, con hận ba sao?”

“Không hận... chưa bao giờ hận cả.”

Hận, cũng không lấy lại được những gì đã mất.

Lăng Lăng bước đến trước mặt ông, nắm chặt tay ông. Da tay ông khô héo hơn ngày trước, nhưng vẫn ấm áp. “Ba, mấy năm qua ba sống thế nào? Ba với bà ấy hạnh phúc chứ?”

Ông cúi đầu, không trả lời, trong một thoáng ông cúi đầu cô đã bắt được vẻ hối hận cùng tiếc nuối trong mắt ông.

Một đoạn tình yêu bất chấp đạo lý lẫn trách nhiệm, cho dù kết cục có thể nào cũng không thể đạt được hạnh phúc chân chính, bởi vì cái giá quá lớn nên phải đánh đổi quá nhiều.

Nhưng gặp được tình yêu, con người luôn mất đi lý trí, biết rõ sẽ không có kết quả tốt, nhưng vẫn mù quáng mà tiếp tục sai lầm.

Cô cũng từng yêu, nên hoàn toàn hiểu!

“Ba, ba có con không?” Cô cười hỏi: “Là con trai, hay vẫn con gái?”

“Không có, ba không xứng làm cha.”

Lăng Lăng cũng không hỏi gì nữa, men theo hành lang chậm rãi bước tới, đồng thời cẩn thận đặt tay che lên bụng dưới.

Bây giờ, cô cũng có con của riêng mình, theo từng ngày con lớn lên, một loại tình yêu theo bản năng cũng trở dậy ngày càng mạnh mẽ.

Cô hoàn toàn có thể cảm nhận được... không thể gặp mặt đứa con ruột thịt duy nhất của mình, sẽ tuyệt vọng biết đường nào!

“Lăng Lăng... ba có thể ôm con một lần nữa không?”

Cô quay đầu, bắt gặp khuôn mặt với những nếp nhăn ngày càng hằn sâu nay lộ ra một vẻ e dè hoàn toàn không phù hợp với trải nghiệm và thân phận của ông.

Lăng Lăng mỉm cười, nụ cười duy trì trong vài giây này thực sự đã lấy đi toàn bộ sức lực của cô.

Khi cô được ba ôm vào lòng, hít thở mùi hương mong nhớ đã lâu, nghe thấy tiếng sụt sịt khàn khàn, cô không thể ngưng tiếp được nữa, bật khóc thất thanh.

“Ba, con không trách ba, con thật sự không trách ba!”

“Nhưng ba trách chính mình! Ba xin lỗi mẹ con con...”

...

Khi Dương Lam Hàng đưa cô đi, Lăng Lăng chần chừ mấy lần, cuối cùng vẫn nói ra những lời cô đã chờ mười năm nay.

“Ba, con và mẹ đều rất nhớ ba... Nếu ba thực sự không hạnh phúc thì hãy về nhà đi.”

Một hồi lâu thật lâu sau, ông mới trả lời: “Ba đã có lỗi với mẹ con con, ba không thể tiếp tục có lỗi với bà ấy...”

“Con hiểu rồi!” Cô khẽ mỉm cười rời đi.

Xe chanh chóng chạy đi, qua khung cửa sổ Lăng Lăng nhìn theo bóng dáng hao gầy của ông ngày một lùi xa...

Cô nói: “Ba, dù thế nào con cũng không bỏ rơi ba, đợi đến khi ba cần con, con nhất định sẽ đưa ba về nhà!”

35. Chương 69 (kết)

Ngày tiếp theo sau khi Lăng Lăng về nước, cô liền đến đại học T, đi tới khoa Vật liệu.

Mùi được phẩm hóa học vẫn nồng nặc như thế, tiếng ầm ầm của máy móc thí nghiệm vẫn đinh tai như thế, sự tỹ tiến sĩ vẫn đang xem phim trong phòng thí nghiệm, Tiểu Tiểu và Kiều Kiều cũng vẫn tám chuyện trên trời dưới đất...

Ngoài việc trong phòng thí nghiệm có thêm vài gương mặt mới ra, tất cả đều không thay đổi.

“Lăng Lăng!?” Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy cô liền phấn khởi chạy vọt qua. “Cậu về nước khi nào thế?”

Ngay sau đó, Kiều Kiều cùng vài gương mặt quen thuộc đều ùa sang, vây cô vào giữa.

“Mới về hôm qua.” Lăng Lăng nói. “Trở về vội quá, không kịp mua quà cho mọi người, tối nay mời mọi người đi ăn nhé.”

“Được liền!”

“Không cần tới chỗ nào đắt quá đâu, Shangri-La là được rồi!” Tiểu Tiểu không hề khách khí với cô.

“Được! Lát nữa tớ đi bán máu! Các cậu cứ chờ tớ trước, tớ bán đủ tiền rồi mình đi.”

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt với cô một cách mờ ám. “Có bán sạch máu của cậu cũng không đủ, chi bằng bán mình được hơn đó, biết đâu có người không ngại chi tiền nha!”

Có người hóng hớt hỏi: “Ai vậy?”

“Cậu còn phải hỏi.” Lập tức có người tiếp lời. “Người đó chính là Trịnh Minh Hạo!”

“Các cậu đừng nói linh tinh, tớ và Trịnh Minh Hạo...”

Lăng Lăng đương không biết giải thích ra sao thì ngoài cửa có người nói chen vào. “Bữa cơm này tôi mời. Tiểu Lệ, em giúp tôi thông báo với tất cả sinh viên trong tổ, sáu giờ tối nay, tại Shangri-La.”

Nghe thấy những lời này, mọi người không nén nổi mừng thầm.

Lăng Lăng ngạc nhiên quay đầu, thấy Dương Lam Hàng và thầy Chu đang đứng ngoài cửa, toàn thân toát lên vẻ lãnh đạm và lạnh lùng ngàn năm không đổi.

Lăng Lăng ghen mắt cả buổi, cuối cùng ghen ra một câu: “Thầy Dương, lâu quá không gặp ạ!”

Dương Lam Hàng nhìn cô, khẽ mỉm cười, cười đến độ Lăng Lăng có cảm giác ớn lạnh. “Em cảm thấy hai tiếng đồng hồ lâu lắm hả?”

Câu hỏi này...

Dưới ánh mắt khó hiểu của người khác, cô chỉ có thể vờ như không nghe thấy.

Trong phòng riêng lớn nhất của nhà hàng, sinh viên và giáo viên ngồi đầy một cái bàn lớn, trong đó bao gồm hiệu trưởng Chu, thầy Chu, và cả vài giáo viên mới về.

Để giữ khoảng cách với Dương Lam Hàng, Lăng Lăng cố ý chọn một chỗ cách xa anh nhất ngồi xuống, vừa ăn vừa cùng bọn Tiểu Tiểu tán gẫu.

“Tiểu Tiểu, nghe nói cậu đang học tiến sĩ với thầy Dương hả? Anh ta có áp bức cậu không?” Cô hỏi.

“Tớ cứ hy vọng thầy ấy áp bức tớ một chút, đáng tiếc hơn một năm nay thầy đặc biệt bận, nếu không đi công tác thì cũng gặp gỡ xã giao. Muốn thảo luận vấn đề gì với thầy phải hẹn trước một tuần!”

“Không thể nào? Vô trách nhiệm vậy sao?” Nghe ra không giống tác phong của Dương Lam Hàng.

“Haiz! Cũng không thể trách thầy được, công chuyện thầy phải làm rất nhiều!” Tiểu Tiểu nói: “Việc của tổ đề tài, việc bên Viện nghiên cứu tiên tiến, còn cả đề tài... Cho dù thầy có không ăn không ngủ cũng không thể nào hoàn thành nhiều công việc đến thế!”

“Vậy sao!”

“Có hôm hơn mười giờ tối, tớ thấy văn phòng thầy vẫn sáng đèn, định tìm thầy hỏi vài vấn đề, gõ cửa thật lâu mà không ai trả lời, tớ mới len lén đi vào xem sao, báo cáo kết thúc đề tài thầy viết được nửa chừng, còn thầy thì nằm ngủ gục trên bàn... Hơn nữa, trong phòng đầy mùi rượu. Haiz! Thời buổi này làm học thuật không dễ tí nào, xã giao xong còn phải về văn phòng viết báo cáo... Có đôi khi, tớ thực sự không hiểu nổi thầy, thầy liều mạng như thế để làm gì chứ. Vì tiền, vì danh... hay là vì...” Tiểu Tiểu liếc nhìn Lăng Lăng một cái đầy ẩn ý, cô thở dài, nói: “Thầy ấy thực sự là một người đàn ông tốt!”

Lăng Lăng ngẩng đầu, tầm mắt tình cờ chạm phải một đôi mắt sâu thẳm như nước hồ xanh biếc.

Chỉ cần liếc mắt một cái, cô đã hiểu! Anh vất vả như thế, cũng chỉ vì người phụ nữ mà anh muốn...

...

“Lăng Lăng, Nhật Bản thế nào?” Có người hỏi cô. “Đàn ông Nhật có phải cực kỳ biến thái không?”

Lăng Lăng bưng tỉnh hoàn hồn, thuận miệng nói: “Cũng không phải đặc biệt biến thái, chỉ là thích mặc quần jeans ống ôm, đeo balô nữ màu tím, lại còn cầm cái di động đỏ chói làm gương soi, mân mê đầu tóc vàng của mình...”

“Ghê vậy?! Hèn chi ở Nhật đầy tiểu thụ.”

“...”

“...”

Mọi người một câu, cô một câu, thảo luận những khác biệt về nhân văn giữa hai nước Trung-Nhật, bất tri bất giác đã cơn no rượu say.

“Mọi người hoan nghênh thầy Chu hát cho chúng ta một bài nào!”

Lại có người bắt đầu ồn ào. “Bài “Chín trăm chín mươi chín đóa hồng” đi.”

Thầy Chu không nhường nhịn ai, bắt đầu cất tiếng hát.

Thầy Chu hát xong, lại có thêm vài giáo viên tự nhận hát hò không tồi cùng sinh viên góp tiếng ca.

Tiếng cười cùng tiếng vỗ tay không ngớt, không khí tức khắc sôi động hẳn lên.

Không biết ai đùa giỡn, đưa micro cho Dương Lam Hàng. “Thầy Dương, thầy cũng hát một bài đi ạ.”

Lặng Lặng cứ tưởng anh sẽ từ chối, không ngờ anh lại nhận lấy micro, đứng dậy, đi đến chính giữa. Tiếng vỗ tay lập tức cất lên như sấm.

Dương Lam Hàng khẽ nâng tay, ổn định không khí. “Hôm nay, tôi không định ca hát, mà là có vài lời đã cất giữ trong lòng bấy lâu nay, muốn nhân cơ hội này nói ra.”

Tiếng vỗ tay chấm dứt, mọi người đều tập trung tinh thần lắng nghe.

Dương Lam Hàng từ từ mở miệng, nói: “Khi tôi còn rất nhỏ, ba tôi đã kể tôi nghe một câu chuyện xưa. Từng có một người, ông ta từ nhỏ đã yêu thích thi ca, mơ ước trở thành một nhà thơ, kết quả, ông ta trọn đời đi theo sự nghiệp nghiên cứu khoa học; ông ta vô cùng giàu có, nhưng cả đời lang thang phiêu bạt, không nhà để về; ông ta luôn khao khát tìm được một người chân thành yêu mình, nhưng cuối cùng ông ta mang theo nỗi tuyệt vọng với tình yêu mà chết đi trong cô độc; tên tuổi ông lưu lại cho hậu thế vinh quang tột bậc, nhưng trên bia mộ ông chỉ ghi đơn giản vài chữ – Alfred Bernard Nobel.”

Không ít sinh viên lần đầu nghe kể chuyện của Nobel, cảm thán không ngớt. Họ không thể nào tưởng tượng nổi một nhà khoa học vĩ đại như Nobel lại có một cuộc đời đau buồn đến thế.

Dương Lam Hàng nói: “Ba tôi hy vọng câu chuyện cuộc đời đau thương mà vĩ đại của Nobel có thể khiến tôi hiểu rằng: Là một người đàn ông, nhất định phải biết mình muốn gì, hơn nữa nhất định phải không ngừng kiên trì...”

Anh ngừng một lát, xoay người đối diện với Lặng Lặng mặc cho mọi người chung quanh.

Một loại dự cảm không lành khiến lòng bàn tay Lặng Lặng đẫm mồ hôi, nhưng trong lòng cô lại tràn ngập chờ mong như lửa đốt.

Anh nói rõ ràng từng chữ: “Bạch Lặng Lặng, cho dù em là sinh viên của anh, cho dù đứng trước mặt toàn thể giới, anh vẫn muốn nói: Anh yêu em! Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã có một loại cảm giác như điện giật... Khoảnh khắc bốn mắt chúng ta nhìn nhau, anh liền tin chắc – em là người phụ nữ sẽ ở bên anh cả đời!”

Sau một hồi xôn xao, trong phòng im lặng khác thường.

Có người nhìn nhau ngơ ngàng, có người sốc đến ngây dại, cũng có người ngồi ngay ngắn trước bàn, bình tĩnh thần kỳ, tỷ như hiệu trưởng Chu.

Lặng Lặng đứng dậy, đôi môi run run vì rung động. “Tại sao? Tại sao muốn làm vậy?”

Cô đã vì anh mà làm rất nhiều chuyện, bỏ đi tha hương, nhưng anh lại nhắm ngay thời điểm gió yên biển lặng mà khuấy động phong ba thế này.

Một người đàn ông thông minh như Dương Lam Hàng, cơ sao có thể làm một chuyện bất chấp hậu quả như thế.

“Bởi vì, yêu em không có gì sai cả! Theo đuổi em là tự do của anh! Ngoài em ra, không ai có tư cách nói: ‘Không được!’” Dương Lam Hàng kiên định nói với cô: “Lặng Lặng, nhiều năm như vậy, anh yên lặng thích em, chờ đợi em, chuyện nên làm, không nên làm, anh đều làm cả. Anh chỉ đơn thuần hy vọng em hiểu rằng: Vì em, anh có thể từ bỏ bất cứ thứ gì, tiền tài, danh dự, thậm chí cả công việc mình yêu thích... anh đều có thể không cần, chỉ cần... em nguyện ý... đứng bên anh!”

Anh chìa tay ra, trong lòng bàn tay, một chiếc nhẫn tỏa sáng lấp lánh. “Hồi ức cả đời anh chỉ cần có em là đủ! Lặng Lặng, hãy lấy anh nhé!”

Nước mắt vui sướng đã không còn kìm nén nổi, sự cảm động khiến Lăng Lăng mất hết lý trí, cô căn bản không cách nào bần khoản người khác thấy thế nào, nghĩ ra sao được nữa, trong mắt cô cũng không thể chứa thêm bất kỳ ai khác.

Cô bước qua, đưa tay cho anh. “Em đồng ý!”

Anh ôm chầm lấy cô thật chặt!

Cô nhắm mắt lại, vừa khóc vừa nói: “Em sai rồi! Em không nên đi, suýt chút nữa em đã bỏ lỡ người đàn ông tốt nhất thế giới!”

Lúc này, âm nhạc bỗng vang lên, giọng hát du dương của Tiểu Tiểu cất lên.

“Anh từng cho rằng bản thân sẽ hối hận
Nhưng không ngờ lại yêu đến say đắm khôn cùng
Vì em mà rơi giọt nước mắt đầu tiên
Vì em mà thực hiện bất kỳ thay đổi nào
Cũng không đổi được sự kiên quyết của em đối với anh
Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện
Người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương
Anh vẫn ngốc nghếch chờ đợi một ngày nào đó kỳ tích xuất hiện
Đến một ngày nào đó em sẽ phát hiện ra
Người thực sự yêu em một mình chịu tổn thương...”

—————oOo HẾT oOo—————

Ngoại truyện

Hai tháng sau, Lăng Lăng ngồi trước máy tính, vừa ăn hoa quả, vừa xem video hôn lễ tải xuống từ diễn đàn của trường, độ phân giải hình ảnh không cao lắm, nhìn qua là biết quay kỹ thuật số...

Tuy rằng hiệu ứng hơi kém, nhưng cảnh quay vẫn đẹp không tì vết, thoát nhìn phong cách này liền biết chính là kiệt tác của Dương Lam Hàng.

Thảm đỏ trải dài trên lối đi rải đầy hoa hồng trắng, một đường đi đến nơi rực rỡ pháo hoa.

Sương khói bồng bềnh, những cánh hoa hồng trắng và đỏ rơi xuống từ trên không...

Tiếng dương cầm uyển chuyển tấu lên hành khúc hôn lễ...

Tựa như đang tiến vào thế giới cổ tích!

Ba Lăng Lăng mỉm cười đem tay cô đặt vào lòng bàn tay đầy khí chất, đầy quyến rũ hơn lúc nào hết của Dương Lam Hàng, nói với anh: “Ba đem con gái trân quý nhất của mình giao cho con, không phải vì nó yêu con bao nhiêu, mà vì ba tin mình không nhìn lầm con...”

“Bất kể xảy ra chuyện gì, bàn tay này... cả đời con sẽ nắm lấy thật chặt...”

Trên màn ảnh mẹ Bạch ngồi cách đó không xa, lau nước mắt, những trên mặt là nụ cười hài lòng mãn nguyện.

Một hình ảnh xẹt qua, Lăng Lăng nhanh chóng tạm ngưng mới nhìn ra Trịnh Minh Hạo đi về phía cửa, trên mặt bày ra một nụ cười phóng khoáng.

Cô không ngừng phóng to hình ảnh, nhìn kỹ bộ dạng anh, anh đã trưởng thành, toàn thân trên dưới đều toát lên vẻ tự tin mà chỉ đàn ông thành đạt mới có.

Xem ra, cuộc sống của anh rất tốt!

...

Coi xong video, Lãng Lãng lại đọc qua bình luận bên dưới, thậm chí còn bạo liệt hơn cả năm ngoái.

Lúc này, không ai xóa bài, nhà trường cũng không có phản ứng với chúng.

Lãng Lãng nhớ lại lời mình từng hỏi Dương Lam Hàng trước khi kết hôn: “Hàng, anh công khai cầu hôn em, đại học T liệu có cách chức anh không đó?”

“Đại học T không chứa được anh, anh có thể đến trường khác, hoặc đến Viện nghiên cứu. Giới học thuật Trung Quốc không chứa được anh, anh có thể đi nước khác. Trái đất rộng lớn thế này, sẽ luôn có chỗ cho anh dung thân...”

“Nhờ đâu cả thế giới đều không chứa được anh thì sao?”

“Đừng ngốc thế! Giới học thuật không bảo thủ như em tưởng đâu.”

Bây giờ xem ra, giới học thuật quả thật không đến mức bảo thủ như cô tưởng!

36. Chương Ngoại Truyện

Action 1

Nửa đêm, tập phát lại của “If you are the one”(*) đã chiếu hết, thế nhưng cửa thư phòng của bạn giáo sư nào đó vẫn đóng chặt.

Lãng Lãng méo máu, bện bện chi dử vậy, liên tục một tuần đều ngủ trong phòng dành cho khách.

Không được, hôm nay cô nhất định phải có biện pháp, cần có biện pháp, nếu không ông chồng của cô sẽ sớm quên bống cô đến tận ngoài không gian mất.

Tắm xong, Lãng Lãng khoác áo ngủ vào, nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, ánh sáng bàng bạc của đèn bàn chiếu lên vẻ mặt trầm tư của Dương Lam Hàng, tựa như một bức tranh thủy mặc tinh tế tao nhã nhất, huyền bí mà sâu xa.

Bị tiếng mở cửa xáo động, anh ngược mắt lên, cười khẽ. “Còn chưa ngủ sao?”

Lãng Lãng xưa nay vốn không thích trai đẹp nhưng vừa thấy nụ cười này, mọi oán hận khuê phòng đều hóa thành tro bụi, theo gió bay mất.

“Ừm... đang chờ anh.” Giọng cô tựa như dòng nước mềm mại chảy đến.

Tay bạn giáo sư nào đó đang đặt trên bàn phím bỗng cứng đờ, nhìn tài liệu trên màn hình máy tính, rồi lại nhìn bà xã sóng mắt đưa tình, đắn đo lựa chọn...

Lãng Lãng ngồi qua, “Thầy Dương à, cần em giúp gì không?”

Dương Lam Hàng nghĩ nghĩ giấy lát, đưa cho cô hai phần tài liệu. “Giúp anh xem lại đoạn phiên dịch này đi... Có vài từ chuyên ngành tiếng Trung anh không chắc lắm.”

Trong lòng Lãng Lãng khinh bỉ bạn giáo sư: Không học tiếng Trung cho giỏi đi, từ ngữ chuyên ngành cũng không chịu nói bằng tiếng Trung, thật làm mình mất mặt.

Mở tài liệu ra, bên trên là một loạt từ ngữ về hàng không vũ trụ... Cánh quạt động cơ tàu Thần Châu số X... Rô-tơ tua-bin... thông số tính năng...

Lãng Lãng yếu ớt ngược mắt lên, nhìn người ngồi trước mặt, người đàn ông hoàn hảo đến không thực này chính là “nhà khoa học” trong truyền thuyết... Ba chữ “nhà khoa học” kia dùng lên người Dương Lam Hàng, càng trở nên tốt đẹp!

“Ừm... Em hỏi anh một câu được không.” Lãng Lãng nhỏ giọng nói.

Dương Lam Hàng chuyển ánh mắt từ bản báo cáo sang khuôn mặt cô. “Có chỗ nào không hiểu sao?”

Cô lắc lắc đầu, một tay chống cằm, mỉm cười nhìn anh: “Anh làm đề tiếng Anh cấp bốn thực sự chỉ được năm mươi điểm thôi hả?”

Dương Lam Hàng bị cô hỏi mà phì cười. “Thật mà, có điều anh không tải xuống phần nghe, cũng không có thời gian viết luận.”

Hừ, vậy là rõ rồi, anh chỉ muốn an ủi cô.

“Vậy hôm bảo vệ đồ án tại sao anh cố tình làm khó em? Không phải anh ghen đấy chứ?”

Dương Lam Hàng đưa tay vén lại vài sợi tóc rối trước trán cô. “Anh thực sự không có ý làm khó em, lúc đó anh chỉ thuần túy cùng em thảo luận về thiết kế của em thôi. Tuy vậy, anh có chút ý kiến với giáo viên hướng dẫn của em, làm sao anh ta có thể để em phí phạm thời gian một năm trời đi làm cái đề tài vô giá trị như thế.”

“Anh tưởng ai cũng như mình chắc.” Lãng Lãng liếc nhìn báo cáo anh đang viết dở, bĩu môi: “Lúc nào cũng chỉ nhớ mỗi chế tạo phi thuyền vũ trụ...”

Nghe vậy, bạn giáo sư nào đó lập tức quyết định tắt máy tính.

“Anh làm gì thế?”

“Anh cho em biết... Anh nhớ em đường nào...”

Một trận hôn xoay chuyển trời đất, quần áo nhẹ cõi, cảnh xuân hé lộ...

Lãng Lãng rúc vào lòng anh, vừa cởi nút áo sơ-mi của anh vừa hỏi: “Nhớ em thì tại sao ngày nào cũng ngủ trong phòng dành cho khách?”

Bạn giáo sư nào đó khê than. “Tối nào em cũng đi ngủ sớm như thế, anh không đành lòng đánh thức em... Nhưng lại sợ mình không nhận được mà gọi em dậy...”

Action 2

Kết quả thi tiến sĩ đã có, Lãng Lãng nhận được điện thoại của giáo viên văn phòng khoa, nói môn “Cơ sở khoa học vật liệu” của cô bị trượt, bảo cô chuẩn bị năm sau học lại, hoặc đổi môn học khác.

Cúp máy, Lãng Lãng tức giận đấm thùm thụp vào sô-pha, “Sao trên thế giới này lại có nhiều tay giáo sư biến thái thế cơ chứ?”

Bạn giáo sư nào đó đang định ra khỏi nhà, lập tức đóng cửa, bước đến ngồi, ôm lấy đôi vai Lãng Lãng đang tức đến phát run. “Sao vậy, gặp phải ông thầy cũng biến thái giống anh à?”

“Không phải, còn biến thái hơn anh, thực sự rất độc ác!”

“Ồ?”

“Là kẻ dạy môn “Cơ sở khoa học vật liệu” đó, hần dám cho em nợ.”

Bạn giáo sư nào đó, im bật!

Lãng Lãng lửa giận phùng phùng, oán thán vang trời dậy đất: “Anh nói đầu óc kẻ đó có bệnh không, môn học trong chương trình tiến sĩ chẳng qua chỉ là hình thức, sao lại bắt chẹt người ta vậy chứ?”

“Em có lên lớp không?” Bạn giáo sư nào đó thử nói lý với vợ.

Ai ngờ Lãng Lãng lý lẽ hùng hồn: “Em có viết báo cáo mà, Tiểu Tiểu nộp giùm em.”

Bạn giáo sư nào đó nín luôn, cả báo cáo cũng không buồn đi nộp, chẳng trách không biết thầy dạy là ai.

“Thế này đi, để em gọi điện hỏi Tiểu Tiểu xem giáo viên là ai, anh giúp em nói với ông ấy một tiếng, cho em qua truông nhé.” Thấy bạn giáo sư nào đó trầm mặc, Lãng Lãng lẳng lẳng xoa xoa ngực anh, nháy mắt: “Người ta không muốn năm sau học lại...”

“ ... ”

Bạn giáo sư nào đó lặng yên lùi ra sau, cầm tách trà nguội ngắt chỉ còn lại một nửa trên bàn nước, hớp một ngụm.

Điện thoại chuyển thông, Lãng Lãng vẫn tức giận không thôi. “Tiểu Tiểu, thầy dạy môn “Cơ sở khoa học vật liệu” là ai vậy, thật là đồ bất lương, dám cho tớ mắc nợ.”

“Cơ sở khoa học vật liệu?” Người bên kia điện thoại cố gắng suy nghĩ. “Không phải thầy Dương sao?”

“Thầy Dương? Cái tên Dương đó...” Lãng Lãng bỗng sững sờ, mãi mới có phản ứng. “Là Dương Lam Hàng hả?!”

Đầu kia điện thoại nhỏ giọng nói: “Lãng Lãng, không phải thầy thực sự đánh rớt cậu đấy chứ?”

Cô nôn ra máu, tất nhiên không phải làm thật!

“Thầy Dương quả là cực phẩm... Tớ thực sự yêu thầy chết mất!”

...

Cúp điện thoại xong, Lãng Lãng trừng mắt với bạn giáo sư nào đó đang ung dung uống trà. “Anh!”

Tách trà từ từ đặt lên bàn. “Em có thể không lên lớp, nhưng chí ít phải biết rõ thầy dạy là ai chứ.”

“Thế nhưng anh cũng không thể đánh rớt em nha!”

“Năm sau nhớ đi học, thiếu một buổi cũng đừng mong đậu.”

“Em không đi, em chọn lớp của giáo viên khác.”

Bạn giáo sư nào đó tựa vào xô-pha một cách tao nhã. “Anh không ký tên, em có chọn cũng vô ích.”

Nhân phẩm kiểu gì vậy trời!

Sau khi đánh giá tình hình, Lãng Lãng quyết định áp dụng chính sách dụ dỗ. “Hàng, anh cũng không phải không biết, em rất bận...”

“Bận hơn anh sao?”

Bàn tay nhỏ mềm mại của cô trượt qua thắt lưng anh, cánh môi nhỏ xinh dán lên chiếc cổ nắn bóng của anh. “Thầy Dương, em biết lỗi rồi, anh cho em qua đi.”

“Xin lỗi, anh không có hứng thú với quy tắc ngầm.”

“Hôm qua em vừa mua bộ áo ngủ mới, màu đỏ...”

Bạn giáo sư chính trực nào đó hít sâu.

“Trong suốt.”

Ánh mắt bạn giáo sư liền mê muội...

“Em mặc vào anh xem nhé?”

“Lát nữa anh có cuộc h...”

“Thì xem qua thôi, không lâu đâu...”

Lãng Lãng tức tốc chạy về phòng, thay bộ áo ngủ mới mua, rồi ra khỏi phòng.

...

Nửa tiếng sau, Lãng Lãng dựa vào người bạn giáo sư nào đó không có hứng thú với quy tắc ngầm, cười hỏi: “Thầy Dương, cái môn “Cơ sở khoa học vật liệu” đó, không cần bắt em học lại được không?”

“Ừ, không cần.”

“Cảm ơn anh!”

Dương Lam Hàng nhìn đồng hồ, còn hai mươi phút nữa là đến giờ họp, liền đi thẳng đến phòng tắm, tắm qua nước lạnh.

Lăng Lăng lấy một chiếc áo sơ-mi mới đưa anh, bởi chiếc áo cũ đã bị cô giặt đứt mất hai nút. “Phải rồi, anh bận như thế, tại sao còn muốn đi dạy?”

“Kiến thức cơ sở về vật liệu học của em không tốt lắm, anh sợ giáo viên khác dạy không kỹ.”

Nói xong, Dương Lam Hàng không dám chậm trễ một giây, nhanh chóng sửa sang quần áo đồ đạc, đi về phía cửa.

Trước khi đóng cửa, anh nghe thấy Lăng Lăng nói: “Sang năm em sẽ học lại, một tiết cũng không trốn!”

(*) Tên gốc là “Phi Thành Vật Nhiều” (), một game show về hẹn hò nổi tiếng ở Trung Quốc, kiểu như “Từ ánh mắt đến trái tim” của VTV3 ngày trước.

Action 1

Âm báo tin nhắn vang lên, Lăng Lăng lập tức bỏ mẫu thử trong tay xuống, cầm di động lên xem, là tin nhắn của bạn chúc “Sinh nhật vui vẻ!”

Haiz! Thực ra cô rất muốn vui vẻ, nhưng ông xã kiêm ông sếp tung tích không rõ, làm sao cô phấn chấn cho nổi.

“Sư tỷ?”

“...” Cô vẫn đang ngây người trước tin nhắn. Anh đã đồng ý với cô, chờ đến sinh nhật cô, bất luận có bận bịu đến mấy cũng sẽ dành ra một ngày trọn vẹn để hẹn hò cùng cô...

Kết quả, cả tin nhắn cũng không có...

Một bàn tay đang cầm mẫu vật chìa ra trước mặt cô. “Sư tỷ?”

“Hả?”

“Chị xem mẫu vật này mài ra như vậy được chưa?”

Cô bước đến gần, xem xét tỉ mỉ dưới ánh nắng ban trưa, “Vết cà còn hơi sâu, chắc là cậu dùng lực quá mạnh khi mài, phải nhẹ tay hơn một chút.”

“Tôi đã rất nhẹ tay rồi.”

Lăng Lăng liếc nhìn cánh tay cường tráng của cậu đàn em đẹp trai, đồng tình sâu sắc.

“Vẫn phải nhẹ hơn chút nữa.”

Bạn đẹp trai tỏ vẻ bó tay hết cỡ.

“Đi theo tôi...” Lăng Lăng cầm mẫu vật, đi đến trước máy nghiền sơ bộ trong phòng thí nghiệm, đặt mẫu vật giữa các ngón tay anh ta, xong lại chụp lấy tay anh ta thật nhẹ thật nhẹ đặt lên mặt giấy nhám đang quay chậm chậm. “Cậu cảm nhận thử xem, dùng lực cỡ này này.”

“...” Ánh mắt Lý Gia Bình rơi trên gương mặt Lăng Lăng, mãi không dời đi.

“Có tìm được cảm giác không?”

“Tìm được rồi.” Khuôn mặt anh tuần ứng đỏ. “Sư tỷ... hôm nay là sinh nhật chị hả?”

“Ừ.” Cô tập trung tinh thần khống chế lực trên tay.

“Tối nay chị có rảnh không?”

“Có, sao?”

“Tôi mời chị đi ăn nhé.” Chàng đẹp trai ngượng ngùng cười cười. “Thời gian này may nhờ chị chiếu cố...”

Lăng Lăng đương nghĩ xem nên từ chối như thế nào.

Một tiếng ho nhẹ nhàn nhạt vang lên, Lăng Lăng thình lình quay đầu, chỉ thấy một bóng dáng tao nhã đang đứng cạnh cửa phòng chuẩn bị mẫu, nhìn về phía họ, hay nói chính xác là nhìn đôi tay đang nắm lấy nhau của hai người.

Cô lập tức rụt tay lại.

Cô thề, cô không hề cố ý, cô chỉ đơn thuần vì sự nghiệp nghiên cứu khoa học thiêng liêng mà thôi...

“Bạch Lăng Lăng, em đến văn phòng tôi một chuyến.”

Bạn giáo sư nào đó mặt mày xám xịt.

Lăng Lăng ngược lại hưng phấn ngời ngời, nhanh chân đi về phía cửa, đi được vài bước, ngoái đầu buông một câu. “Xin lỗi, tối nay tôi không rảnh...”

Action 2

Gõ cửa, ỉu xiu đi vào văn phòng bạn giáo sư nào đó.

Lăng Lăng đang định mở miệng thì một đôi tay đã trực tiếp ôm chầm lấy cô, kéo cô vào lòng... Cô nhất thời quên mất phải giải thích ra sao, chỉ biết điên đảo thần hồn vì người trước mắt.

“Hàng...” Đầu ngón tay cô tỉ mỉ vuốt ve đôi gò má hồng nhung nhớt, đường nét dưới cằm đã gãy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, cô nhìn mà đau lòng không thôi. Anh cứ luôn như vậy, đã lao vào làm việc là quên cả tính mạng. “Anh có mệt lắm không?”

Anh lắc đầu, “Không mệt.”

“Có nhớ em không?”

Đôi môi mềm mại ập xuống, cho cô đáp án mình muốn.

Nụ hôn đắm say, quyến luyến, trong văn phòng tình cảm nồng nàn hừng hực cháy bỏng, nhanh chóng tiến lên cấp 18+.

Di động của bạn giáo sư nào đó đặc biệt không phối hợp mà réo vang, anh không thể không buông cô ra, đành hắng giọng, nhận điện thoại.

“Xin chào, giáo sư Trần.”

“...”

“Lúc trước ở trong vùng cấm địa của quân khu, tín hiệu bị chặn.”

“...”

“Vâng, có chuyện gì vậy? Thầy nói đi.”

“...”

“Chắc là không thành vấn đề, tôi cần xem lại số liệu.”

“...”

“Bây giờ hả?” Bạn giáo sư nào đó nhìn lướt qua bà xã sắc mặt đỏ hồng, ánh mắt mê muội trong lòng mình, “Hôm nay tôi không có thời gian, ngày mai nhé.”

“...”

“Tôi hiểu, nhưng mà...”

Thấy bạn giáo sư vẻ mặt khó xử, Lăng Lăng biết chắc là chuyện quan trọng, liền thúc thời sửa sang lại vạt áo bị kéo xộc xệch. “Anh cứ đi đi, tối nhớ về ăn cơm.”

Bạn giáo sư nào đó quả quyết nói vô điện thoại. “Tám giờ sáng mai, tôi nhất định sẽ qua.”

Sau đó, ngắt luôn điện thoại.

Lăng Lăng vuốt cổ áo không chỉnh tề của bạn giáo sư, ánh mắt mê đắm. “Giáo sư Trần hối gấp vậy, nhất định là rất quan trọng, sao anh không đi?”

“Em nghĩ giờ phút này, anh còn có thể đọc hiểu mấy số liệu thí nghiệm đó à?”

“Giáo sư Dương, anh bắt đầu sa đọa rồi.”

“Anh sa đọa từ lâu rồi...”

Action 3

Từng dải ánh sáng mỏng manh xuyên qua các khe cửa chớp xâm nhập vào bên trong, trên sàn đá cẩm thạch trắng tinh phản chiếu bóng hình quán quýt si mê.

Vài tiếng gõ cửa thận trọng vang lên không chút khách khí.

Lăng Lăng cực kỳ buồn bực nhảy ra khỏi lòng bạn giáo sư nào đó, vuốt lại đầu tóc, toan dùng lòng bàn tay hạ nhiệt bớt sức nóng trên mặt, nhưng lại phát hiện nhiệt độ lòng bàn tay còn cao hơn.

Dương Lam Hàng ổn định lại hô hấp, giọng nói vẫn nhẹ tênh như trước. “Mời vào.”

Lý Gia Bình cầm một xấp tài liệu bước vào, thăm liếc nhìn Lăng Lăng, rồi mới cung kính nói với Dương Lam Hàng: “Thầy Dương, những tài liệu nhập học này cần thầy ký tên ạ.”

“Được.” Dương Lam Hàng cầm bút lên, nhanh chóng ký xong. “Làm quen với thiết bị thí nghiệm đến đâu rồi?”

“Đều học xong rồi ạ, cũng nhờ sư tỷ chỉ bảo...”

Trong lòng Lăng Lăng cảm thán: Sư đệ à, sư tỷ xin lỗi cậu, sư tỷ quên nói cậu biết: Chị có một ông chồng bụng dạ đặc biệt hẹp hòi.

Ai da! Cậu tự cầu phúc đi.

“Ừm.” Dương Lam Hàng trầm ngâm một chốc, “Vừa hay tôi có một dự án hợp tác đang cần người, ngày mai tôi dẫn em qua tìm hiểu dự án một chút.”

Bạn đẹp trai nào đó mang vẻ mặt không hiểu gì cả, “Nhưng sư tỷ đã giúp em lập xong kế hoạch nghiên cứu rồi ạ, em với chị ấy cùng làm một đề tài.”

“Không sao, đề tài của cô ấy tôi sẽ sắp xếp người khác.”

Lý Gia Bình lại nhìn thoáng qua Lăng Lăng, thấy cô im lặng không nói, tự nhiên cũng không dám nói gì nữa, “Vâng, được ạ.”

Lý Gia Bình cầm tài liệu lui ra.

“Thầy Dương, đây gọi là ý thế hiếp người trong truyền thuyết đấy hả?”

Bạn giáo sư nào đó thản nhiên trả lời: “Đây gọi là phòng họa từ sớm.”

“Phòng họa? Phòng cậu ta hay phòng em?”

“Nhất cử lưỡng tiện.”

“Từ khi nào anh trở nên hẹp hòi nhỏ mọn thế hả, em chẳng qua chỉ dạy cậu ta mài mẫu vật, không phải lúc trước anh cũng dạy em như vậy sao?”

Bạn giáo sư nào đó cầm tay cô, nắm trong lòng bàn tay. “Anh đã nói với em chưa, nắm tay em rất dễ chịu...”

“Chưa nói, cơ mà, anh có nói một bộ phận khác của em nắm càng dễ chịu hơn...”

“Lăng Lăng, mình về nhà đi.”

“Chờ chút, em phải đi thu dọn đồ đạc trước đã.”

“Anh chờ em dưới lầu.”

Action 4

Chạy thẳng về phòng chuẩn bị mẫu, Lý Gia Bình vẫn đang nghiêm túc mài mẫu, Lặng Lặng chào một tiếng, tức tốc thu dọn đồ.

“Sư tỷ.” Lý Gia Bình nhin cả buổi, nhin ra một câu. “Tôi nghe nói thầy Dương có vợ rồi.”

“Ừ?” Cô đương nhiên biết, không ai biết rõ hơn cô hết.

“Thầy Dương rất thích vợ mình, lúc ở trong quân đội, thầy vì mệt nhọc quá độ mà đổ bệnh nhưng vẫn lo lắng cho vợ, nhất định phải quay về nhìn vợ một cái rồi mới yên tâm.”

Lặng Lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng chói chang rọi vào mắt, đau ê ẩm.

“Sư tỷ... Tôi không có ý gì khác, tôi...”

Cô biết Lý Gia Bình chắc đã nhìn ra được gì đó từ biểu hiện của cô, sợ tình cảm của cô không có kết quả, nên mới nói với cô những lời này. Cậu ta thực sự là một đàn em không tồi.

“Cảm ơn cậu đã nói tôi biết những điều đó.” Lặng Lặng mỉm cười. “Đời này việc đúng đắn nhất tôi từng làm, chính là lấy anh ấy!”

Trước vẻ mặt kinh ngạc của Lý Gia Bình, Lặng Lặng nhanh chân xuống lầu, vừa thấy Dương Lam Hàng, câu đầu tiên cô nói chính là: “Anh bị bệnh mà dám không cho em biết, rốt cuộc anh có coi em là vợ anh không hả?!”

“Chẳng qua chỉ là cảm lạnh chút thôi mà, bây giờ đã khỏe rồi.”

“Anh còn muốn gạt em à?! Đêm nay tới ngủ phòng dành cho khách đi!”

Vừa nghe phải ngủ phòng cho khách, bạn giáo sư nào đó không đánh đã khai. “Anh không gạt em, ban đầu là cảm lạnh, nhưng vì không điều trị kịp thời, nên mới phát sốt...”

“Sau đó thì sao?” Lặng Lặng xụ mặt hỏi.

“... Bị viêm phổi. Nhưng mà, giờ đã khỏi rồi, hoàn toàn khỏi rồi.”

Đúng lúc có vài sinh viên đi ra từ khoa Vật liệu, Dương Lam Hàng vụng trộm kéo tay Lặng Lặng. “Đừng giận nữa, có chuyện gì về nhà nói.” “Về nhà nào?! Đi bệnh viện thành phố.”

“...”

“Kiểm tra sức khỏe toàn diện, chỉ cần một chỉ số không đạt chuẩn, em liền cho anh nằm viện luôn.”

Action 5

Vào bệnh viện mất cả buổi chiều, đủ loại phiếu kiểm tra xếp dày cả tập, Lặng Lặng hỏi han từng bác sĩ một, xác định tình trạng sức khỏe bạn giáo sư nào đó hoàn toàn tốt, mới cho phép anh về nhà với điều kiện bạn giáo sư phải một lần nữa cam đoan chú ý đến sức khỏe.

Vừa vào nhà, bạn giáo sư nào đó lập tức bộc phát thú tính, bẻ ngang người cô đi vào phòng tắm, sau đó, thuần thục cởi quần áo cô.

“Anh làm gì thế?” Bạn nữ sinh nào đó biết rõ còn hỏi.

“Bệnh viện rất nhiều vi khuẩn gây bệnh, phải tắm rửa sạch sẽ.”

Từng mảnh quần áo rơi xuống, dòng nước ấm áp lan tỏa, nụ hôn của anh so với dòng nước càng dày đặc, càng gấp gáp hơn.

Cô đáp lại, thân hình mềm mại nhịp nhàng sát sao quần lấy anh, Dương Lam Hàng không tự chủ được nữa, chỉ muốn có được cô...

Ngay lúc đấy, điện thoại anh lại reo, tiếng nhạc chuông cài riêng chỉ rõ người gọi là hiệu trưởng Chu.

Nén xuống ngọn lửa lan tràn toàn thân, Dương Lam Hàng tắt vòi nước, đưa tay móc di động từ trong túi.

Anh nhận điện thoại, giọng nói hơi khàn khàn. “Chào chú Chu...”

Anh hắng giọng, tiếp tục nói. “Vâng, về rồi ạ... Đã giải quyết xong rồi... Vâng, kết quả kiểm tra đã có, toàn bộ đều phù hợp yêu cầu...”

Lặng Lặng nhìn người đàn ông trước mắt, mỗi lần anh nghiêm túc suy tư, luôn toát lên vẻ quyền rũ khiến người ta lạc mất hồn phách.

Mặc dù trong tư thế nhảy cảm thể này, anh vẫn giữ được vẻ thanh cao thanh tâm quả dục như cũ.

Cô cười gian tà, len lén trườn lên người anh, chống lên thân anh, chậm rãi ngồi xuống.

Ngọn lửa nóng bỏng đâm xuyên qua thân thể, lấp đầy nỗi nhớ nhung trống rỗng nhiều ngày qua của cô, cùng lúc đó, cô cũng cảm giác được toàn thân Dương Lam Hàng chột căng cứng, cắn răng nhìn cô, vừa kìm nén khổ sở, vừa dấy lên tình-dục sôi trào...

Hiệu trưởng Chu lại hỏi trong điện thoại: “Kết quả kiểm tra thế nào? Độ chống cong có thể đạt tới bao nhiêu?”

Im lặng khoảng chừng mười giây, Dương Lam Hàng mới trả lời. “Vâng... Hình như có thể đạt đến 1000MPa.”

“Hình như?” Rõ ràng hiệu trưởng Chu không mấy thích ứng với cách dùng từ này.

Lặng Lặng không nể nang gì bật cười, từ từ nâng thân mình lên, rồi lại hạ xuống...

Tay Dương Lam Hàng cầm điện thoại bỗng nắm chặt. “... Chú Chu, hiện giờ cháu có chút việc quan trọng, lát nữa cháu gọi lại cho chú nhé.”

Không chờ bên kia trả lời, anh cúp luôn điện thoại, tắt máy.

“Không cần nha, em sai rồi...”

Sau đó, trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng rên rỉ tự do cất lên, thật lâu không dứt...

Action 1

Ánh đèn tường mờ nhạt, len qua cửa phòng ngủ hé mở, chiếu lên bóng người đang say giấc trong chăn lụa.

Mười hai giờ khuya, chính là lúc người ta mệt mỏi nhất, nhất là khi vừa trải qua một trận yêu đương cuồng nhiệt lên xuống trầm bổng, muốn ngừng mà không thể.

Dương Lam Hàng yên lặng ngắm nhìn vợ yêu đang ngủ say, đoán xem cô rốt cuộc mơ thấy gì mà khoe môi lại vương một nụ cười ngọt ngào đến vậy. Anh rất hy vọng cứ ôm lấy thân thể nhuyễn ngọc ôn hương của cô như thế này, đánh một giấc ngon lành, đó chắc chắn là chuyện rất hạnh phúc.

Nhưng anh chỉ có thể len lén rút tay ra khỏi tay Lặng Lặng, dờ lên tấm chăn ấm áp, khoác áo ngủ lên người, đến thư phòng tiếp tục công việc còn dở dang.

Anh đang định xuống giường thì một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại bắt được cánh tay anh.

“Anh lại muốn làm việc à?” Giọng nói Lặng Lặng mang theo nét ai oán lẫn ngái ngủ hồn nhiên, khiến trái tim anh không tìm được mà chột run.

“Vẫn còn một bản báo cáo dự án chưa viết xong, thứ sáu là hết hạn rồi.”

Lặng Lặng hơi nhồm người dậy, duỗi hai tay ôm lấy eo anh thật chặt. “Hôm nay mới thứ tư, chẳng phải còn tới hai ngày sao?”

“Ngày mai có hẹn với giáo sư Trần, hôm sau còn phải tham gia một cuộc họp đánh giá. Anh chỉ rảnh đêm nay thôi...” Anh thử kéo kéo cánh tay cô, vì sợ làm đau cô nên không dám dùng lực mạnh quá.

Lặng Lặng lại càng ôm chặt. “Em không cho anh đi. Bác sĩ bảo anh chú ý nghỉ ngơi, không thể làm việc quá sức.”

“Anh biết... Em ngủ trước đi, anh quay lại mau thôi.”

Lăng Lăng nghĩ nghĩ. “Nếu không thì thế này đi. Ngày mai em giúp anh viết báo cáo.”

“Em? Em viết được sao?”

“Không biết thì có thể học mà.”

“Nhưng...”

Lăng Lăng ngọt ngào hôn lên má Dương Lam Hàng mấy cái. “Yên tâm đi, giáo sư Dương. Cái khác không dám nói, nhưng nếu so về tiếng Trung, em tuyệt đối giỏi hơn anh nhiều!”

“Báo cáo này rất quan trọng.”

“Quan trọng cái gì, hình thức thắng nội dung... Cứ đề tên Dương Lam Hàng của anh, sao có thể không thông qua được chứ.”

Bạn giáo sư nào đó vốn luôn cần cù nay chần chừ một hồi lâu, cuối cùng không chịu được cám dỗ, lại sa ngã trong vòng tay mềm.

Action 2

Trải qua hai mươi giờ chiến đấu hăng hái, Lăng Lăng rốt cuộc cũng giành được chiến thắng trong cuộc chiến với bảng báo cáo dự án.

Một bên xoa thắt lưng nhức mỏi, một bên gọi điện cho Dương Lam Hàng, điện thoại vừa chuyển thông đã bị ngắt, theo sau đó là một tin nhắn gửi lại. “Anh đang họp.”

“Báo cáo viết xong rồi, anh ở đâu, em mang qua cho anh.”

“Ở trong viện.”

“Ừ, giờ em qua đây.”

Khu nhà lầu thấp ba tầng tuy vừa được quét vôi nhưng vẫn lộ ra cảm giác tang thương của lịch sử. Ở một vị trí không quá bắt mắt trên cửa ra vào treo một tấm biển nằm ngang màu xanh dương nhạt: “Viện nghiên cứu vật liệu tiên tiến.”

Không trang trí hoa lệ, không cố tình khoe khoang, hoàn toàn phù hợp với phong cách của Dương Lam Hàng.

Lăng Lăng đứng trước cửa viện nghiên cứu quẹt thẻ ra vào, cửa điện tử lập tức tự động mở ra, một anh bảo vệ mặc đồng phục chỉnh tề từ trong phòng bảo vệ thò ra nửa khuôn mặt tươi cười: “Lăng Lăng, lại đến kiểm tra à?”

Lăng Lăng ngượng ngùng vẫy vẫy tập báo cáo trong tay. “Tôi đến đưa văn kiện cho thầy Dương.”

“Ồ, tôi cứ tưởng cô nghe nói viện trưởng Dương vừa đổi một cô thư ký mới xinh đẹp nên qua đây thăm tra đó.”

“Ặc...”

Dương Lam Hàng đổi thư ký mới, lại còn nữ thư ký xinh đẹp – việc quan trọng như thế lại dám không thông qua phê chuẩn của cô, thật quá đáng.

Lăng Lăng sải bước nhanh hơn, xuyên qua hành lang sạch bóng không một hạt bụi, chạy một mạch đến văn phòng chàng viện trưởng nào đó.

Quả nhiên, bên ngoài văn phòng sáng sủa thanh khiết có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang ngồi. Khuôn mặt trắng nõn mộc mạc, ánh mắt long lanh như nước, vai thon tóc thẳng khỏe mạnh sáng bóng, không hẳn xinh đẹp rực rỡ, nhưng thoát nhìn khá là dễ chịu.

Cô thư ký đang bận rộn vừa thấy có người tới, lập tức đứng dậy cúi chào.

“Chào chị, tôi có thể giúp được gì không ạ?” Toàn những lời mềm dẻo động lòng người. Đừng nói đàn ông, Lăng Lăng nghe mà cũng muốn nhũn cả người.

“Dương Lam Hàng có ở đây không?”

Lăng Lăng hừ lạnh trong lòng: Hừ, Dương Lam Hàng đáng chết, ngoài mặt thì nghiêm chỉnh đạo mạo, luôn miệng nói không có hứng thú với gái đẹp, ấy vậy mà sau lưng mình lại dám tuyển nữ thư ký xinh xắn thế này, xem tôi nay về tôi trừng trị anh ra sao nhé...

“Anh ấy đang họp. Chị có... Hả?” Cô thư ký cẩn thận nhìn kỹ Lăng Lăng một phen, giật mình nhớ ra cái gì, “Chị là Dương phu nhân phải không ạ?”

Lăng Lăng ngớ người. “Cô biết tôi à?”

“Lúc tôi vừa đi làm, viện trưởng cho tôi xem qua ảnh chụp của chị. Còn đặc biệt dặn dò, bắt kể chị đến lúc nào, nhất định phải lập tức thông báo cho anh ấy.”

Có một loại để tâm, không cần nhiều lời, chỉ một câu dặn dò đơn giản nhất, là đủ rồi.

“Chị chờ một chút, tôi vào phòng họp tìm anh ấy.” Cô thư ký vừa nói vừa bước khỏi bàn làm việc.

“Không cần đâu, tôi chỉ đến đưa tập báo cáo thôi. Nhờ cô giúp tôi chuyển cho anh ấy.”

Đặt báo cáo xuống, Lăng Lăng khẽ mỉm cười rời đi.

Không cần truy hỏi gì nữa, cô tin anh, tin tưởng nhân cách của anh, càng tin rằng sự cố chấp của anh không phải ai cũng có thể dễ dàng dao động.

Action 3

Chạng vạng, hết giờ làm việc, trời đổ mưa phùn lất phất.

Lăng Lăng thu dọn xong đồ đạc, vừa nhìn mưa phùn vừa kiên nhẫn chờ đợi.

Chưa tới mười phút, âm báo tin nhắn vang lên. “Anh ở trước cửa khoa Vật liệu chờ em.”

Cô biết anh sẽ đến đón mình.

Thực ra, cho dù trời không mưa, khi nào Dương Lam Hàng không bận đều đến đón cô tan làm, tuy rằng khoa Vật liệu chỉ cách nhà họp mười phút đi bộ.

Dưới tòa nhà khoa Vật liệu, Dương Lam Hàng giơng ô đứng trước cửa. Mỗi sinh viên đi ngang qua đều chào hỏi anh, anh lịch sự đáp lại.

Mãi đến khi Lăng Lăng xuất hiện trong tầm mắt, nụ cười xa cách của anh mới có tình cảm hơn. “Anh biết ngay em không mang dù mà.”

Cô làm mặt quỷ đáp trả anh. “Em biết ngay anh sẽ tới đón em mà.”

“Nhờ đâu anh có việc quan trọng không thể đến thì sao?” Anh hỏi.

“Chắc chắn anh sẽ phái người khác tới.”

“...” Bạn giáo sư nào đó tâm phục khẩu phục triệt để. “Lên xe đi.”

Action 4

Xe chạy chậm chậm trong làn mưa bụi, bọt nước văng khắp nơi.

“Báo cáo nộp rồi chưa?” Lăng Lăng hỏi.

“Nộp rồi, em viết rất khá.”

“Mấu chốt là anh dạy dỗ rất có phương pháp!”

Dương Lam Hàng đột nhiên nhớ ra điều gì. “Đúng rồi, chiều nay anh nhận được thiệp mời, Diệp Chính Thần tháng sau tổ chức hôn lễ, mời chúng ta đến dự...”

“Kết hôn? Với Dụ Nhân à? Em không đi!” Nhớ đến cái kẻ đứng núi này trông núi nọ Diệp Chính Thần, trong lòng Lăng Lăng liền tức muốn nghẹt thở.

“Không phải Dự Nhân.”

“Cái gì!” Đối mặt với ông chồng luôn biết chừng mực, Lãng Lãng nhin xuống nỗi kích động muốn hỏi thăm mười tám đời tổ tông của anh chàng đẹp trai nào đó. “Sao cứ luôn có nhiều cô không có mắt muốn nhảy vào hố lửa vậy chứ?”

“Em đoán lần này là ai?”

“Em đoán?” Vừa thấy biểu hiện đặc biệt có thâm ý của Dương Lam Hàng, Lãng Lãng bỗng nhiên ngồi thẳng. “Anh đừng nói với em là... Tiểu Băng nha.”

Action 1

Diệp Chính Thần muốn kết hôn với Tiểu Băng, đây là tin tức chấn động nhất thế kỷ mà Lãng Lãng được nghe.

“Điều này sao có thể?” Lãng Lãng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nhìn kỹ sắc mặt của bạn giáo sư nào đó, không hề có dấu hiệu đùa giỡn cô. “Chắc chắn anh nhầm rồi, Tiểu Băng đã đính hôn với thanh mai trúc mã của cô ấy rồi mà, tuyệt đối không thể nào cưới Diệp Chính Thần.”

Dương Lam Hàng đưa tay lấy từ trong túi áo ra một tấm thiệp khảm hình cưới, đưa đến trước mặt cô. Diệp Chính Thần vẫn đẹp trai chói mắt như thế, Tiểu Băng cũng vẫn tươi cười hạnh phúc như thế...

Bên dưới thiệp mời đề rõ tên cô dâu chú rể: “Diệp Chính Thần & Bạc Băng”

Nhìn bà xã đáng yêu rồi rầm cào thảng tóc, Dương Lam Hàng phì cười, không khỏi nhớ lại tình huống anh tình cờ gặp Diệp Chính Thần tại Nhật Bản ba năm trước.

Khi ấy anh và Lãng Lãng vừa làm lành với nhau, hai người đang tản bộ trong sân trường đại học Osaka, Lãng Lãng tự nhiên như không kéo cánh tay anh, hoàn toàn không cần kiêng dè ánh mắt của người khác.

Lúc đi ngang qua một quán cà phê, Lãng Lãng đột nhiên đứng sững lại, phần nộ nhìn một đôi tuấn nam mỹ nữ trong quán cà phê, răng cở nghiêng trèo treo.

Dương Lam Hàng đang định hỏi rõ có chuyện gì, Lãng Lãng đã xông vào, đứng trước bàn đôi nam nữ kia, không nói không rằng cầm ly nước chanh nhằm ngay mặt anh chàng đẹp trai mà hất qua.

Người đàn ông không tránh né, cũng không nổi giận, chất lỏng trong suốt chảy qua vầng trán anh tuấn của anh ta, từng giọt rơi xuống bàn, vô cùng giống nước mắt.

“Diệp Chính Thần! Đồ đàn ông không tim không phổi nhà anh!” Lãng Lãng cũng không màng trong quán cà phê có bao nhiêu người nhìn ngó, lớn tiếng chất vấn. “Anh còn dám qua lại với cô ta à?! Ban đầu anh đã đồng ý với tôi cái gì?!”

Lời nói và hành động của Lãng Lãng, rất khó để người ta không liên tưởng tới cảnh “bắt kẻ ngoại tình”, Dương Lam Hàng vừa đuổi theo tới cửa toàn thân chột đông cứng, ngó người đứng nguyên một chỗ...

“Lúc đầu anh thề sống thề chết đáp ứng tôi sẽ một lòng một dạ với Tiểu Băng. Triệt để cắt đứt với cô gái kia... Nên tôi mới giúp anh giấu diếm, anh, anh...” Lãng Lãng tức đến nổi giọng nói cũng run theo. “Anh có biết, trước khi đi Tiểu Băng gọi điện cho tôi, vừa khóc vừa nói cô ấy không bỏ được anh, không nỡ rời xa anh, vậy mà anh lại đối xử với cô ấy như thế!”

Diệp Chính Thần vẫn không mở miệng, trên khuôn mặt tuấn tú không hề có biểu hiện gì, nhưng bàn tay buông bên người không ngừng nắm chặt rồi nắm chặt.

“Lãng Lãng...” Dương Lam Hàng kéo Lãng Lãng đang giận run người, “Thôi nào, mình đi thôi.”

“Em không đi, em muốn nói cho ra nhẽ!”

“Chuyện tình cảm, không thể miễn cưỡng.”

“Em không miễn cưỡng anh ta, mà chính anh ta luôn miệng nói sẽ không làm tổn thương Tiểu Băng...”

Không còn cách nào khác, Dương Lam Hàng đành cứng rắn kéo Lãng Lãng ra khỏi quán cà phê, để cô bình tĩnh lại một lát.

“Lẽ ra em không nên tin anh ta, nếu em sớm nói với Tiểu Băng anh ta có người khác, Tiểu Băng đã không bị tổn thương sâu đến thế...” Lăng Lăng áy náy nói.

“Em không nói là đúng... Tình cảm là chuyện của hai người, người ngoài không thể hiểu được.” Dương Lam Hàng nói.

Qua cửa sổ thủy tinh của quán cà phê, Dương Lam Hàng lại nhìn thoáng qua Diệp Chính Thần, từ đầu chí cuối không hề cử động, ngồi trong kia, tựa như một con diều hâu không có máu lẫn thịt.

Nếu Dương Lam Hàng nhớ không lầm, lúc anh vừa tốt nghiệp về nước từng gặp qua người đàn ông này trong một buổi chiêu đãi, Trác Siêu Nhiên đặc biệt giới thiệu họ với nhau: “Vị này là con trai duy nhất của tư lệnh quân khu X, Diệp Chính Thần...”

Diệp Chính Thần khi ấy, quân phục nghiêm trang, tinh thần hăng hái...

Action 2

Chẳng mấy khi có được một buổi tối nhàn hạ, Dương Lam Hàng bất đắc dĩ nhìn Lăng Lăng đang tựa vào sofa hết sức chuyên tâm nghiên cứu thiệp mời.

Cô vừa tắm xong, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, mái tóc hơi ẩm xoa trên vai, từng giọt nước theo bờ vai thơm còn chưa tan dấu hôn trượt xuống, hương thơm lay động...

Tối nay bạn giáo sư nào đó cố ý từ chối dự chiêu đãi, muốn về nhà chăm sóc bà xã đã thui thủi một mình nhiều ngày nay, làm tròn trách nhiệm của một ông chồng tốt. Ngờ đâu cả buổi tối Lăng Lăng đều đắm chiêu suy nghĩ, căn bản không rảnh mà quan tâm đến anh. Chỉ có mỗi đôi chân thon thả mịn màng cân đối đong đa đong đưa trước mặt anh, chuỗi lác trên châu trắng muốt trên cổ chân rung rung khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Bạn giáo sư nào đó bỗng động tình, in xuống một nụ hôn thật sâu trên vai Lăng Lăng.

“Đừng nghịch, người ta đang suy nghĩ vấn đề rất quan trọng. Vào thư phòng viết báo cáo đi.”

Bạn giáo sư nào đó bị đá kích nghiêm trọng. “Hiện giờ anh không có báo cáo nào để viết hết.”

“Vây đi đọc tài liệu tham khảo, nghĩ coi còn dự án nào anh có thể xin về không.”

“...”

Bạn giáo sư nào đó thực sự không nhịn được nữa. Vươn tay, đem bà xã đáng yêu kéo vào lòng. “Em xem thiệp mời cả đêm rồi, rốt cuộc là đang nghiên cứu cái gì?”

“Em đang nghiên cứu xem Diệp Chính Thần muốn gì, em lo Tiểu Băng lại bị anh ta lừa gạt...”

“Anh ta muốn gì thì quan trọng sao?” Tay bạn giáo sư lén lút luồn vào trong khăn tắm quấn hờ của cô, đầu ngón tay khéo léo sờ soạng theo đường cong của chiếc eo thon.

Ngày lành cảnh đẹp thế này, việc thăng đàn ông khác muốn cái gì thực sự không quan trọng.

Một người đàn ông có vô số phụ nữ thèm khát đang ở bên cạnh đây muốn làm gì... mới là quan trọng nhất.

Nhưng bạn nữ nào đó không hiểu phong tình lại phẩy tay vả vào bàn tay đang quấn lấy mình, tuột khỏi lòng anh, tiếp tục trạng thái trầm tư.

“Em thực sự muốn biết lý do à?”

“Hả? Anh biết sao.” Lăng Lăng ngược mắt, lần đầu tiên nhìn thẳng vào anh trong suốt cả tối nay.

Dương Lam Hàng cuối cùng cũng đỡ bỏ vẻ ngoài nho nhã lịch thiệp, đoạt lấy thiệp mời trong tay Lăng Lăng, lật người ép cô xuống ghế sofa.

Trong lúc lôi kéo, khăn tắm trượt xuống, hai bầu ngực đứng thẳng nhô lên xuống trước mặt anh...

Dương Lam Hàng nhìn chăm chăm người phụ nữ trong lòng, người phụ nữ của anh, chỉ thuộc về mình anh.

Nếu chưa từng trải qua sự đè nén cùng khao khát trường kỳ, sẽ không hiểu được loại cảm giác thỏa mãn này tốt đẹp đến dường nào.

Lăng Lăng có thể không hiểu, nhưng là đàn ông, Dương Lam Hàng hoàn toàn có thể lý giải Diệp Chính Thần muốn gì ở ba năm sau, quay về đoạt lấy một người phụ nữ đã có chồng chưa cưới, bởi vì anh ta khát vọng đã lâu, đè nén đã lâu.

Dương Lam Hàng cười nhẹ, ánh nhìn khẽ hạ xuống. “Đối với loại đàn ông như Diệp Chính Thần mà nói, không chiếm được người phụ nữ mình yêu thương, anh ta tuyệt đối không cam tâm.”

“Anh ta thích Tiểu Băng ư? Vậy tại sao anh ta còn muốn ở bên Dụ Nhân?”

“Bởi vì... anh ta là quân nhân...”

Lăng Lăng kinh ngạc tròn tròn mắt. “Quân nhân?”

“Muốn biết đáp án sao? Thầy đây có thể nói cho em, tuy nhiên...”

Lăng Lăng sao có thể không hiểu kiểu ám chỉ này, nháy nháy đôi mắt quyền rũ. “Không phải anh lại muốn xài luật ngầm với em đấy chứ?”

“Em cũng có thể lý giải thành nghĩa vụ cần làm.”

“Nghĩa vụ?” Lăng Lăng mỉm cười ngọt ngào khẽ mơn trớn khuôn mặt không tì vết của Dương Lam Hàng. “Em vẫn thích bị anh xài “luật ngầm” hơn.”

Anh áp mặt xuống, hôn lên đôi môi mềm mại của cô, không cho cô lấy một cơ hội thở dốc...

Mưa gió một mảnh mịn mù trong đêm khuya,

Đầu ngón tay quấn quýt bên giữa những sợi tóc,

Thân thể giao quấn như keo như sơn trên sô-pha,

Niềm sung sướng đơn thuần nhất khiến họ phiêu du nơi chân trời, rồi lại chìm trong vực sâu muôn trượng...

Action 3

Tình yêu nóng bỏng ngừng lại trong gió táp mưa sa, Dương Lam Hàng nằm rạp trên người cô, lưu luyến không nỡ rời khỏi thân thể ấm áp của cô.

Cô ôm lấy eo anh, vùi mặt vào ngực anh, lắng nghe tiếp tim đập dữ dội của anh. “Hàng... Em vẫn muốn có một đứa con.”

Nhắc tới con, vẻ mặt Dương Lam Hàng chợt chùng xuống, trầm mặc không nói.

Trên thực tế, họ từng có một đứa con.

Mỗi ngày họ đều phấn khởi chờ mong sự ra đời của đứa bé, không ngờ lúc em bé được năm tháng, đột nhiên bị dị dạng.

Các chuyên gia thông qua hội chẩn kết luận, do họ tiếp xúc lâu ngày với các thiết bị phóng xạ, thời kỳ mang thai không điều dưỡng tốt thân thể, dẫn đến đứa trẻ ngay từ đầu đã khiếm khuyết...

Dương Lam Hàng dẫn Lăng Lăng đi khám đủ các chuyên gia cùng bác sĩ nổi tiếng, cuối cùng vẫn không giữ được đứa con của họ. Tuy nhiên bác sĩ nói sau khi cơ thể họ được điều dưỡng tốt lại có thể sinh tiếp, nhưng hai người không ai nhắc lại chuyện này...

Lăng Lăng biết, công việc Dương Lam Hàng phải làm rất nhiều, căn bản không thể cách xa những thiết bị cùng vật liệu thí nghiệm đó...

Cho nên cô vẫn luôn chờ, một năm, hai năm, ba năm... Nhưng anh dường như dành cả đời trong phòng thí nghiệm.

“Em thật sự muốn...” Lăng Lăng dịu giọng cầu xin.

“Nhưng cơ thể anh...”

“Bác sĩ nói có thể điều dưỡng mà, ba tháng hẳn là đủ.” Lãng Lãng nhìn ra sự khó xử của Dương Lam Hàng, cũng biết hoài thai em bé ba tháng vẫn không đủ, thậm chí có thể cần đến ba năm.

“Thực sự không tìm được thời gian thì thôi vậy, đợi lúc nào anh hết bận rồi nói tiếp.” Cô thầm thở dài, rời khỏi vòng ôm của anh, một mình đi vào nhà tắm, để dòng nước cuốn trôi đi nước mắt.

Có thể lấy Dương Lam Hàng, mọi người đều nói cô may mắn, cô cũng tin bản thân mình may mắn, có điều may mắn nào cũng đều cần đổi chút trả giá.

Đến khi cô bước ra khỏi phòng tắm, Dương Lam Hàng đang đứng cạnh cửa phòng tắm đợi cô. “Lãng Lãng...”
“Ừm.” Cô ráng nở nụ cười, mặc dù thoát nhìn có chút chua xót.

Anh kéo cô ôm vào lòng. “Bắt đầu từ mai, anh sẽ cố hết sức không đến phòng thí nghiệm, được không?”

Cô mỉm cười, cười đến độ tầm mắt bị nước mắt làm nhòe đi.

Action 4

Nam Châu, Tứ Xuyên.

Trước cửa nhà hàng cao cấp nhất thành phố Nam Châu, không có cổng vòm bơm hơi, cũng không có chữ Hỷ đỏ thắm chúc mừng, có chăng chỉ là một thông báo: “Khách sạn chúng tôi vì lý do đặc biệt nên tạm ngừng buôn bán đối ngoại.”

Bên cửa nhà hàng còn có bốn cảnh vệ vận quân phục đang đứng, nghiêm cấm bất kỳ người nào không phận sự bước vào.

Lãng Lãng đã tham gia rất nhiều hôn lễ, có cái lãng mạn, có cái xa hoa, cũng có cái khiêm tốn, nhưng chưa từng thấy cái nào... khiêm tốn như vậy.

Trải qua một phen kiểm tra nghiêm ngặt, Lãng Lãng và Dương Lam Hàng mới vào trong khách sạn, bắt gặp một đôi sắp làm cô dâu chú rể đang thổi bong bóng.

“Thổi thêm vài hơi đi, nhỏ quá.” Cô dâu nói.

“Phiền phức quá, anh mặc kệ!” Chú rể đem quả bong bóng đang thổi dở nhét luôn vào tay cô dâu. “Em thổi đi.”

“Cầm đi, cầm đi! Toàn là nước bọt của anh, bắn chết đi được.”

“Bắn á?” Bạn đẹp trai nào đó cười mờ ám, vẻ cười gian manh vẫn diên đảo chúng sinh như xưa. “Em cũng đâu phải chưa từng ăn...”

“Anh...” Mặt cô dâu đỏ hồng, oán hận đem gói bong bóng to ném đến trước mặt anh ta. “Diệp Chính Thần, anh mau thổi xong đồng bong bóng này cho em, nếu không đừng kết hôn nữa.”

“Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, em đừng đem chuyện kết hôn ra uy hiếp anh.”

“Anh có thổi hay không?”

“Anh... Anh cũng chưa nói là không thổi...”

Bạn đẹp trai nào đó vừa thổi bong bóng vừa than vãn. “Đứa chết bầm nào ăn no rửng mỡ không có việc gì làm nói hôn lễ tự mình trang trí mới gọi là hôn lễ chân chính, @# %...”

Từ khi tạm biệt nhau ở Nhật, chớp mắt đã ba năm, nay gặp lại tưởng như đã qua một đời.

Vốn dĩ Lãng Lãng rất muốn hỏi han Tiểu Băng, tại sao lại đến với Diệp Chính Thần, nhưng khi cô bắt gặp cảnh tượng này, cô không còn muốn hỏi gì nữa.

Năm tháng cùng trải nghiệm khiến tình yêu không còn lãng mạn ngây thơ, nhưng tình cảm lắng đọng ngày xưa vẫn chưa từng thay đổi.

Mặc kệ đã trải qua những chuyện gì trong quá khứ, có thể kết hợp với người mang lại cho mình hạnh phúc, chính là kết cục hoàn mỹ.

Action 1

Mọi thứ đều thu xếp ổn thỏa, Diệp Chính Thần bày biện xong bàn tiệc trong phòng tiệc lớn của nhà hàng, liền mời bạn giáo sư nào đó cùng phu nhân dùng bữa.

Trên bàn tiệc rộng lớn, Lãng Lãng và Tiểu Băng lâu ngày không gặp bị dồn ép lại ngồi cạnh nhau, ghé cạnh ghế, tay kê tay, nhiệt tình hồ hởi tám chuyện ngày trước buồn bã cùng nhau đến Arashiyama(*) ngắm lá phong, chuyện hào hứng đi cửa hàng được mỹ phẩm mua đồ trang điểm, rồi cả tâm trạng khi đến cửa hàng giảm giá ở Ishibashi(**) đào bới đồ quý, thời gian ba năm khiến cho những ngày tháng đau lòng ở Nhật Bản chưa bao giờ được nhớ lại, nay nhắc đến, niềm vui cùng khổ đau đã sớm nhẹ bẫng như mây trời. Những gì còn lại, chỉ là một loại trầm tích của dĩ vãng.

Lãng Lãng đột nhiên sực nhớ ra chuyện gì, lẳng lặng ghé vào bên tai Tiểu Băng: “Đúng rồi, tớ có chuyện này quên nói cậu biết...”

“Chuyện gì?” Tiểu Băng chăm chú mở to mắt lắng nghe.

“Cậu còn nhớ có lần cậu và Diệp Chính Thần âm ỉ đòi chia tay không, anh ta nhốt mình trong phòng uống rượu, sau đó còn nhập viện...”

“Ừ, nhớ.”

Làm sao cô không nhớ được, lúc đó cô nhảy qua ban công bắt gặp Diệp Chính Thần mặt mày tái nhợt, áy náy đau lòng muốn chết, phút giây đó, cô cảm thấy bản thân chịu áp lực lớn đến đâu cũng không đáng nói, chỉ cần Diệp Chính Thần mạnh mẽ hăng hái sống thật tốt là được.

Dẫu bây giờ nhớ lại bộ dạng anh khi ấy, trái tim cô vẫn nhói nhói đau.

“Sau khi cậu đi, tớ với chị Phùng tám chuyện, chị ấy nói tớ hay... Đó là khổ nhục kế do Diệp Chính Thần dựng nên, anh ta đoán chắc nếu đem bản thân ra tra tấn sống dở chết dở, cậu nhìn thấy nhất định sẽ mềm lòng, sẽ tha thứ cho anh ta, cho nên...” Lãng Lãng vừa cười vừa nháy mắt. “Ừ thì, cậu biết rồi đó...”

Tiểu Băng hận đến độ ra sức nghiến răng. “Hóa ra anh ta dám lừa tớ.”

Nhìn thấy vẻ vừa yêu vừa hận trong mắt Tiểu Băng, Lãng Lãng vụng trộm che miệng, tưởng tượng ra cảnh tối nay Tiểu Băng hung hăng trừng trị ông chồng mình, cô liền hưng phấn khó tả.

Kỳ thực, cô tiết lộ bí mật nho nhỏ này, hoàn toàn không có ác ý, chẳng qua chỉ vì muốn tăng thêm chút tình thú cho đôi vợ chồng mới cưới, đằng sau khi Tiểu Băng hung hăng trừng phạt ông chồng ranh ma của cô ấy, sẽ càng hiểu rõ sâu sắc tấm chân tình mà anh dành cho cô.

Dù sao khổ nhục kế không phải là thứ gã đàn ông nào cũng dám xài, nhưng dám mạnh tay với bản thân như thế, thực sự giam mình trong phòng n ngày, một hạt cơm cũng không ăn... Bất luận Diệp Chính Thần có bao nhiêu lời nói dối, có khôn ngoan đến đâu, tấm chân tình đó không hề giả.

Dù gì đi nữa, loại đàn ông như Diệp Chính Thần, nhất định phải thường xuyên tìm cơ hội dạy dỗ mới được, dạy chồng không nghiêm, là lỗi của vợ.

Dương Lam Hàng nhìn nụ cười ngọt ngào đáng yêu của Lãng Lãng, đáy mắt tràn ngập nét cười dung túng, không ai hiểu bà xã mình hơn anh, nhìn ánh mắt lấp lánh của cô, liền biết cô nhất định lại đang “chính người”.

Là bạn bè, anh cho rằng cần cảnh báo kẻ bị hại đôi chút, vì thế, Dương Lam Hàng thấp giọng nói với Diệp Chính Thần ngồi bên: “Này, cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, có lẽ Lãng Lãng đang bóc mẽ cậu đấy.”

Diệp Chính Thần nhìn về phía bà xã tương lai ánh mắt đầy phần hận, thở một hơi thật dài. “Hy vọng tối mai tớ không cần ngủ sát vách...”

Action 2

Trong phòng tiệc lớn của nhà hàng sang trọng, vang lên một tràng nhạc khúc vui tươi trẻ trung: “Bà xã bà xã anh yêu em, A Di Đà Phật phù hộ em, cầu em vạn sự như ý, đôi ta không chia lìa...” Nhìn thấy Dương

Lam Hàng ung dung lấy khăn giấy lau tay, chờ khi tiếng nhạc kết thúc mới bắt điện thoại trong tay, Lăng Lăng đang uống nước thiếu điều muốn sặc luôn.

Nhạc chuông này là do Lăng Lăng vào một buổi tối nào đó của tháng trước rảnh rỗi sinh nông nổi, thừa dịp bạn giáo sư đang bận làm việc đã lên cài đặt vào máy anh.

Lúc đấy cô còn thăm mớ mùng: Dương Lam Hàng tao nhã lịch thiệp đang ngồi họp trong một phòng hội nghị nào đó, hoặc khi đang thảo luận vấn đề học thuật với giáo sư khác, đột nhiên di động đổ chuông, tiếng nhạc buồn cười như vậy cất lên, không biết anh sẽ có biểu hiện ra sao, những người xung quanh sẽ tỏ vẻ thế nào.

Vừa tưởng tượng ra bộ dạng quần bách của Dương Lam Hàng vốn luôn ung dung bình tĩnh, máu chơi ác của cô lại bốc lên, phấn khích đến nỗi ôm chần lẩn khắp giường, áo ngủ bằng lụa mỏng manh không chịu nổi lẩn lộn của cô, nhả nhúm thành một cục trên người, cái cần che đều không che được.

Lăng Lăng mãi chìm đắm trong niềm phấn khích, hoàn toàn không chú ý đi ra ngoài hít thở không khí, bạn giáo sư nào đó định đi uống chén trà bỗng dừng chân trước cửa phòng ngủ.

“Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Bạn giáo sư nào đó đi vào phòng ngủ, ngồi bên giường, nhìn một màn khiến anh không thể ung dung nổi.

“Hà?” Lăng Lăng lén đem chứng cứ tội ác nhét xuống dưới gối. “Không có gì... Em đang nghĩ, sinh nhật sắp tới của anh, em nên tặng anh quà gì đây?”

“Hừm? Xem chừng em đã nghĩ ra một món quà rất đặc biệt. Là gì thế?” Một lời nói dối luôn cần vô số lời nói dối khác đi kèm, Lăng Lăng ra sức suy nghĩ, chợt bắt gặp một bài viết trên Thiên Nhai(***) , một cô gái dùng 108 chiêu chinh phục thành công đàn ông... Cuối cùng đầu óc lóe sáng, nghĩ ra một chiêu. Lăng Lăng bật dậy khỏi giường, lẳng lặng dựa vào lòng bạn giáo sư nào đó, ngón tay sờ cổ áo anh. “Nếu không, đến hôm sinh nhật anh, em cho anh thực hành... xem xem có hiệu quả không.”

“Từ đây đến sinh nhật anh, còn tới hai tháng...” Bạn giáo sư nào đó vươn tay tóm lấy eo Lăng Lăng, thản nhiên nói: “Tốt nhất em nên suy nghĩ món quà khác đi...”

“Anh không thích à?”, “Không phải, anh muốn,” Bàn tay anh chậm rãi tìm tòi vào trong áo ngủ nhả nhúm của cô, “chúng ta bắt đầu thực hành từ bây giờ, hai tháng chắc là thực hành xong...”

Sau đó, họ luôn bận rộn thực hành, chuyện nhạc chuông điện thoại mà Dương Lam Hàng sắp sửa nhắc tới, cô cũng quên bồng mất.

Hôm nay, cô đột ngột nghe được tiếng chuông đó, lại nhìn thấy Dương Lam Hàng thong thả điềm nhiên chờ tiếng nhạc réo hết, chờ Diệp Chính Thần cười đến mức khoe miệng sắp rút gân, mới nhận điện.

Lăng Lăng bỗng nhiên không còn cảm thấy cảnh tượng này buồn cười nữa, ngược lại tận đáy lòng có một loại rung động không nói nên lời.

“Siêu Việt hả?” Giọng điệu Dương Lam Hàng ẩn hiện một tia vui mừng. “Cậu về rồi à?... Ừ, ở nhà hàng, đúng thế... Bao giờ đến?... Được, bọn tớ chờ cậu.”

Anh vừa cúp điện thoại, Diệp Chính Thần hỏi: “Siêu Việt? Cậu hai Trác về rồi à?” “Ừ, cậu ta vừa xuống máy bay, đang chạy trên đường cao tốc, khoảng chừng một tiếng nữa sẽ tới.”

Diệp Chính Thần cảm thấy rất bất ngờ, vừa cười vừa nói: “Tớ nghe nói cậu ta đi hưởng tuần trăng mật ở Maldives, vốn không định quấy rầy, ai dè cậu ta vẫn biết.”

“Hôn lễ của cậu sao cậu ấy có thể không về chứ? Đừng nói đi tuần trăng mật, đến cả đám cưới không chừng còn hoãn được nữa là...”

“Tớ vẫn thực sự thắc mắc, một người phụ nữ có thể khiến cậu hai Trác giành lấy từ tay anh mình, rốt cuộc là hồng nhan họa thủy như thế nào? Cậu đã gặp qua chưa?” Diệp Chính Thần hỏi.

“Gặp rồi, tớ cũng không hiểu lắm. Mấy chuyện tình cảm, rất khó nói.” (Ta đây thăm cười gian: Haha, tâm sự của bà xã các anh, làm sao các anh có thể nhìn thấu?) “Phải rồi.” Dương Lam Hàng hỏi: “Tuần trăng

mật các cậu muốn đi đâu?” “Bọn tớ muốn đi Osaka.” Nhắc tới Nhật Bản, trong mắt Diệp Chính Thần lóe lên một tia nuối tiếc.

Những ngày tháng ấy, đẹp nhất mà cũng ngắn ngủi nhất, là ký ức mà anh nhưng nhớ nhất.

Anh vẫn muốn dẫn cô ấy quay lại Osaka một lần, lại ngắm nhìn hoa anh đào nở rộ bên ngoài ban công, lại rảo bước trên con đường rợp bóng cây trong sân trường đại học Osaka, lại ở trong căn phòng sát vách lần nữa, tất nhiên, nếu có cơ hội ôm cô ấy đi xem phim hành động tình yêu Nhật Bản thì càng tốt.

Khó có được cơ hội để anh có thể làm lại như thế này, đánh mất rồi lại tìm về.

“Cậu thì sao?” Diệp Chính Thần hỏi. “Mấy năm nay vẫn luôn bận bịu công tác, có định dẫn bà xã cậu đi nghỉ xả hơi không?” Dương Lam Hàng cúi đầu, nhẹ nhàng che một bên mặt, hạ giọng nói với anh ta: “Tớ đang làm thủ tục, tính đi MIT ba tháng làm học giả trao đổi.”

“Cậu lại muốn ra nước ngoài à?”

“Trao đổi chỉ là hình thức... Tớ muốn dẫn Lăng Lăng đi nghỉ ba tháng, không làm gì hết, chỉ thắp tùng cô ấy thôi.” Dương Lam Hàng nhỏ giọng nói: “Tuyệt đối đừng nói với Lăng Lăng, tớ muốn cho cô ấy niềm vui bất ngờ.”

Người khác nói những lời này thì không sao, nhưng một Dương Lam Hàng vì sự nghiệp khoa học mà dốc tâm dốc sức đổ máu, tận tụy hết lòng lại đi nói ra những lời như thế, nghe chẳng khác nào chuyện nghìn lẻ một đêm.

Diệp Chính Thần nâng cốc, khẽ cạn ly với Dương Lam Hàng. “Hàng, tớ đã gặp nhiều người chiều vợ, nhưng chưa thấy ai chiều vợ như cậu. Tớ phục cậu rồi!”

Dương Lam Hàng nhấp một ngụm rượu mát lạnh, khoe miệng lộ ra một tia chua xót. “Thực ra, tớ đối với cô ấy không tốt chút nào...”

Đã kết hôn nhiều năm như vậy, quá nửa thời gian tớ đều đi công tác bên ngoài, cho dù ở nhà, phần lớn thì giờ cũng đều làm việc. Nhiều khi còn muốn cô ấy giúp mình chuẩn bị vật liệu, làm thí nghiệm, hướng dẫn sinh viên... Tớ chưa từng làm gì cho cô ấy, ngay cả chuyện cô ấy muốn có một đứa con, tớ cũng không thể...”

Dương Lam Hàng lắc đầu, thờ dài. “Cô ấy trước nay chưa từng oán trách tớ lấy một câu, nhưng tớ biết, cô ấy hy vọng tớ có thể ở bên cạnh nhiều hơn...”

Thế nào là yêu?

Yêu là bao dung, yêu là cảm thông, yêu là thấu hiểu, yêu là ủng hộ, yêu là nỗ lực và anh có thể cảm thông, là sự bất đắc dĩ của anh mà em có thể đọc hiểu... Mặc cho sinh lý tử biệt, vẫn cùng người thề nguyện. Cùng nắm tay nhau, sống đến bạc đầu.(****)

oOo THE END oOo

(*) Arashiyama: một ngọn núi ở Kyoto, là thắng cảnh du lịch rất nổi tiếng.

(**) Ishibashi: Nghĩa là Cầu Đá (Stone Bridge), nằm trong khu vực công viên Ishibashi ở tỉnh Kagoshima, Nhật Bản.

(***) Thiên Nhai Xã Khu: một diễn đàn nổi tiếng của Trung Quốc. URL của nó: www.tianya.cn

(****) Nguyên văn câu này là “ ” (Từ sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết. Cháp tử chi thủ, dữ tử giai lão.), là một câu trong Kinh Thi.